

Giới thiệu Yêu Hầu Ngộ Không Convert

Ta, là một con yêu hầu. Ta vẫn cho là, làm phật, liền có thể cưới Từ Hà.

Liền có thể cùng đầy trời thần phật, ngồi ngang hàng.

Mãi đến. . . Ta gặp sư phụ.

Giờ ạt trước mắt này thân cao hai mét, thân thể hoa văn Thanh Long, mang theo Đại Kim liên, cơ bắp so ta còn phát triển, một cây Thiên Trượng mười vạn tám ngàn cân hòa thượng là Đường Huyền Trang?

Người nói với ta ta muốn bảo vệ hần? Tại sao ta cảm giác hần nguy hiểm hơn?

Ta thao, sư phụ, dùng tay, đó là Trư Bát Giới! . . . Trư Bát Giới, tốt.

Sư phụ, Phật Tổ nói qua, người xuất gia không động vào nữ sắc. Người làm sao còn đem này Nữ Nhi quốc bên trên toàn bộ. Không được, càng không thể kết hôn!

. . .

Sư phụ. . . Đồ đệ ta, không muốn trở thành phật. Từ Hà, đang chờ ta.

Sư phụ. . . Sao người lại tới đây.

Sư phụ, tạ ơn.

Ngày ấy, ta theo sư phụ, náo loạn Thiên Đình, đánh Như Lai.

Ngày ấy, ta hồn phi phách tán.

Thế nhưng. . . Ta còn chưa có chết.

Tác giả định nghĩa nội dung: Chọc cười, nhẹ nhàng, trọng sinh, não động.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Huyền Trang

Đã, năm trăm năm.

Lại là trời sáng.

Ngũ Hành sơn dưới, cỏ cây ở giữa, ta đang buồn bực ngẩn ngẩn xem lên trước mặt một con châu chấu tự do tự tại nhảy cả tung.

Phía sau lưng truyền đến một hồi nóng rực, ta biết, này Ngũ Hành sơn, lại phải bắt đầu độ ta.

Ngũ Hành sơn, năm ngón tay thành núi, ngũ hành độ ma, cũng là không hổ là Như Lai Phật Tổ thủ bút.

"A di đà phật."

Cảm thụ được phía sau đau đớn, ta nhú mày, nói nhỏ một tiếng niệm phật, .

Hương gió thổi qua, một bóng người xinh đẹp xuất hiện ở trước mặt ta.

"Ngộ Không, năm trăm năm." Quan Âm tỷ tỷ khoe miệng mỉm cười, ngữ khí hiền lành, cúi đầu nhìn ta.

Ta nhìn mi tâm của nàng nốt ruồi ngăn người, không biết nàng lần này cần nói cái gì.

"Người suy nghĩ mình bạch sao?" Quan Âm thanh âm ôn hòa, tựa hồ có thâm ý khác.

Trong lòng ta mừng rỡ, thầm nghĩ rốt cục chờ đến một ngày này, không khỏi bầm tôi liên tục gật đầu: "Quan Âm đại sĩ, ta suy nghĩ minh bạch. Ta về sau cũng không tiếp tục quấy rối, ta sẽ học tập cho giỏi phật kinh, nặng hời thiên đình, theo Bát Mã Ôn thật tốt lắm lên, sớm ngày thăng quan, quang minh chính đại cưới Từ Hà."

"Mà lại, ta thừa nhận, kia Thiên Cung là ta gây, Địa Phủ cũng là ta xông." Ta lanh lợi tăng thêm một câu.

Quan Âm nhẹ gật đầu, hướng ta có phần có thâm ý mỉm cười: "Sớm tỉnh ngộ liền tốt. Phật chỉ độ trong lòng còn có thiện niệm người. Hiện tại, ta chỗ này có đưa cho ngươi một cái cơ hội."

Nói xong, Quan Âm tay ngọc giờ lên, một bản sách thật dày rơi ở trước mặt ta.

"Ngày mai bắt đầu, ngươi bởi Huyền Trang đi tây du thỉnh kinh, độ hóa thế nhân, về sau nặng hời thiên đình, gia quan thành Phật đều không là vấn đề."

Ta nghe run lấy bấy lông mày, cái kia ngươi cho ta quyền sách làm gì?

"Đây là người đòi sau cho các ngươi viết Tây Du Ký, ngươi cứ dựa theo quyền tiểu thuyết này đi làm, cam đoan sẽ không ra sai lầm." Quan Âm cười.

Ta nhìn nàng cười, không biết tại sao cảm giác toàn thân lạnh lẽo.

Thật sự là kỳ quái, mặt trời này rõ ràng rất ấm.

Đêm đó, ta chịu lấy ánh trăng, đem quyền tiểu thuyết này nhìn một lần.

Nói thật, ta không thích trong sách ta, ta không thích giết yêu quái. Mà lại, ta cũng không có trong sách viết như vậy pháp lực vô biên.

Ta chính là một con tiểu thạch hầu, tuy nói trời sinh thần lực, thế nhưng đây đối với những cái kia đại pháp lực người, cũng không có gì lớn.

Ta chỉ muốn thành Phật, cưới Từ Hà.

Bị vây ở dưới núi, đọc năm trăm năm phật kinh, ta cảm thấy ta giống như thay đổi cái gì. Ta cảm thấy, cả đời này ta cũng không biết khua lên cây gậy, quấy Thiên Đình, phóng tới Như Lai.

Ngày thứ hai, ta trông mong mà đôi đôi nhìn xem đường nhỏ phần cuối, ấn lý thuyết hôm nay hòa thượng kia liền sẽ tới.

Ta như thế chờ lấy, mãi đến vào đêm, hòa thượng kia cũng không.

Tâm ta nói hòa thượng này vẫn rất tùy tính a.

Ta mơ hồ dự cảm đến một tia không ổn.

Bảy ngày sau, cuối đường mới xuất hiện một người đầu tóc xa xa hướng ta đi tới.

Một lát sau, đầu tóc ở trước mặt ta dừng lại, ta ngơ ngác nhìn trước mặt người đại ca này.

Đại ca người mặc áo cà sa không giả, đầu tóc không giả, thế nhưng trên người áo cà sa tùy ý hất lên, trần trụi làn da lộ ra hoa văn tại ngực Cửu Bàn Long, trên cổ treo lớn dây chuyền vàng, trong tay Thiên Trọng không biết nhiều ít cân lượng, tiện tay vung lên vù vù rung động.

Hòa thượng hai đầu lông mày còn hiện ra một cỗ khí thế hung ác.

Trong lúc nhất thời, ta không làm rõ ràng được hẳn có phải hay không Huyền Trang. Trong sách viết, tựa hồ không phải như vậy.

Hòa thượng hít một hơi thuốc lá, thuốc lá đầu mạnh mẽ ném xuống đất đập diệt, tiện tay lau một cái trên đầu ta lông khi, thầm nói: "Ngươi hẳn. Mẹ liền là cái kia khi con?"

Cái gì khi con, lão tử là Tôn Ngộ Không, là trong sách viết Tề Thiên Đại Thánh.

Ta dựa theo trong sách viết, hướng phía hẳn một nhe răng.

Hòa thượng nhíu nhíu mày, trực tiếp một quyền đánh vào trên đầu ta, đau đến ta nhe răng trợn mắt.

"Lão tử là sư phụ ngươi, còn hướng ta nhe mặt." Hòa thượng hững hờ nói.

Ta nói sư phụ ta sai rồi, van cầu sư phụ mau thả ta đi ra, ngươi phải đem cái kia Như Lai bùa chú. . .

Ta còn chưa nói xong, hòa thượng tôi cục đàm, vén tay áo lên, hướng lên trước mặt Ngũ Chi sơn liền là một quyền.

Một quyền, núi nứt.

Hai quyền, núi lở.

Ba quyền, núi liền nổ.

Đi thôi. Hòa thượng quay người, ngửi khí bình thản.

Sư phụ ngừ bức.

Tựa hồ, theo trong sách viết không giống nhau. Ta là một mặt mộng ép đi theo.

Bồ Tát, làm sao cảm giác cái này Huyền Trang cùng người cho trong sách của ta viết không giống nhau. Nếu không phải hần không biết bay, tâm ta cảm giác đoán chừng thỉnh kinh liền không có ta chuyện gì.

Đang nghĩ ngợi, đằng trước đỉnh núi truyền đến hai tiếng hồ gầm.

Ta tranh thủ thời gian lôi kéo hòa thượng, sư phụ, phía trước là núi Nhị Hồ, có hai con lỗ hồ làm loạn, ta lại đi đem bọn hần khuyên lui.

Hòa thượng nháy mắt mấy cái, gãi đầu hơi nghi hoặc một chút hỏi ta: "Người khuyên như thế nào lui?"

Ta nói đương nhiên là giảng đạo lý a, phật kinh có lời. . .

Sư phụ hướng ta cười ha ha, nói câu "Ngốc x", sau đó vén tay áo lên đi thẳng về phía trước.

"Người tại đây chờ đó cho ta, vì sư làm cho người cái quần cộc."

Ta bỗng nhiên cảm giác hòa thượng hai mắt lập loè ánh sáng xanh lục.

Trong núi rừng, hồ gầm rung trời.

Thời gian dần trôi qua, đã biến thành kêu rên.

Mất một lúc, hòa thượng trên bờ vai khiêng một con hồ chân, trong tay mang theo cái da hồ làm quần cộc trở về.

"Ừ" hòa thượng nỗ bấu môi, đưa tay đưa cho ta.

Cái kia da hồ quần cộc làm theo cái vấy một dạng, còn chảy xuống máu, ta không biết nên không nên tiếp.

"Sư phụ, con hồ này cũng là sinh mệnh, người xuất gia không thể sát sinh." Ta có chút sợ hãi thấy sư phụ.

Hòa thượng nhếch miệng cười cười, có chút tự giễu.

"Ta lại hỏi người, ta muốn thành phật, trải qua kiếp nạn. Ác đồ thành Phật, chỉ cần bỏ xuống đồ đao, lập địa phi thăng. Bức này thế nhưng là đạo lý?"

Ta nói sư phụ, không thể nói như thế, chỉ cần người hướng thiện, đều có thể thành Phật.

"Phật phật phật! Ha ha ha ha ha, đầy trời thần phật!" Này hòa thượng điên đột nhiên cười ha ha, đem da hồ vấy tiện tay ném cho ta, nhìn ta không dám mặc, cười nói, người không mặc nó, ta liền xuyên người.

Dọa đến ta mau mặc vào.

Không thể không nói, hòa thượng này làm vẫn rất vừa người, ít nhất rất ấm áp.

. . .

Đêm đã khuya, sao sáng đầy trời.

Sư phụ cùng ta tại một cái thôn bên ngoài ngôi trên mặt đất, hòa thượng cũng là dựng lên đồng lửa nướng thịt hồ.

"Sư phụ, Phật Tổ nói qua, người xuất gia không thể ăn thịt."

Ta nói sư phụ, người như thế ăn thịt, không sợ Phật Tổ trách tội à. Lão nhân gia người thế nhưng là kim thiên con chuyển thế.

Hòa thượng cũng là hào phóng, trực tiếp đưa tay đưa cho ta một khối, dọa đến ta sau này ngã xuống.

"Ha ha, chết cũng đã chết rồi, còn không cho ăn thịt. Vậy người nói, người dùng bữa, món ăn không phải mệnh?" Sư phụ cười to nói, liền thân con đều có chút run rẩy.

"Cầu thí phật kinh, chúng sinh bình đẳng. . . Ha ha ha ha, đều là đánh rắm."

Chương 2: Phỉ báng Phật

Ngày thứ hai, Bồ Tát đến cho sư phụ đưa kim cô, khiến cho hắn cho ta đội ở trên đầu.

Sư phụ con mắt ngơ ngác nhìn Bồ tát mặt, cùng với Bồ Tát mi tâm nốt ruồi, hai mắt đăm đăm, khoe miệng chảy nước bọt, một mặt đăm đuối bộ dáng.

Ta dọa đến toàn thân khẽ run rẩy, tranh thủ thời gian lên tiếng nhắc nhở, sư phụ, đây là Bồ Tát, người phải tôn trọng điểm, đây chính là lãnh đạo.

Sư phụ này mới hồi phục tinh thần lại, lau khô nước bọt khoát khoát tay, "Cái đồ chơi này người lấy về đi, một cái vòng quan hệ, có thể làm gì."

Nói xong, cũng là một mặt đắc ý vén tay áo lên, đối Bồ Tát nói, người có tin ta hay không một tay liền có thể bóp nát đầu khi của hắn, muốn hay không cho người xem một chút.

Nói đưa tay phải bắt qua đầu của ta.

Ta dọa đến hai chân mềm nhũn, sư phụ, ta còn nhỏ a.

Bồ Tát cũng là liền vội vàng gạt đầu nói, ta tin ta thư.

Sư phụ lúc này mới lưu luyến không rời sờ soạng một cái ta lông khi, đem ta buông ra.

"Bồ Tát, có rảnh tới chơi, hòa thượng thân thể ta đặc biệt tốt, người nếu như không tin, có thể thử một chút." Sư phụ hí mắt, nhìn xem không ngừng đi xa Bồ Tát bóng lưng, một mặt lưu manh nói.

Ta nói sư phụ, Phật Tổ nói thành Phật muốn giới sắc.

"Giới cái gì sắc, người có thất tình lục dục, người nếu là cho hắn độ không có, vậy hắn còn sống cái gì sức lực." Sư phụ quay đầu đập ta đầu một bàn tay, từng mất huan ta.

Tâm ta nói hòa thượng này nguỵ biện còn không ít.

"Sư phụ, người không thể đánh ta, khi con gấp còn cắn người đây." Ta úy khuất gãi gãi đầu thấy sư phụ.

Sư phụ đột nhiên nhìn xem con mắt của ta trầm mặc xuống, thở dài, "Vậy người đối Từ Hà, không phải liền là động tình muốn sao?"

Ta tranh thủ thời gian nói rõ lí do ta đối Từ Hà đó là thuần khiết động tình, không phải tình dục.

Sư phụ nhìn ta rất lâu, thấy ta toàn thân lông khi đều lập lúc thức dậy, thở dài.

... . .

Sau một ngày, ta nhìn trước mặt đỉnh núi, nhắc nhở sư phụ, phía trước có kẻ xấu ẩn hiện, sư phụ không cần thiết sát sinh, để cho ta đi khuyên hắn một chút nhóm.

Sư phụ nhảy bốc lên ánh sáng xanh lục con mắt nhìn ta rất lâu, vẫn gạt đầu.

Ta chọc lấy gánh nặng, ở phía trước mở đường, không đợi đến gần, liền xem mấy người chạy ra.

"Này, núi này là ta mở, đường này là ta cấm, muốn từ đó qua, lưu lại mua lộ tài!" Một cái râu quai nón kẻ xấu mang theo mấy tên thù hạ lao đến, đối ta sư đồ hai người hô.

Ta mau tới trước kéo Quá đại ca, nói đại ca người khả năng không biết, chúng ta đi ra gấp, không mang bao nhiêu tiền, các người vẫn là thả chúng ta một ngựa.

Đại ca cười ha ha một tiếng, chỉ vào người của ta nói người thế nào dài cái dạng này, còn xuyên cái da hồ quần cộc, thật jb khó coi.

Ta quay đầu nhìn một chút sư phụ, sư phụ đã bắt đầu xắn tay áo.

Tâm ta nói xong trừng, lại nhìn vậy đại ca, trên mặt viết cái "Chết" chữ.

Ta vội vàng nói đại ca, ta này tướng mạo là trời sinh, Phật nói, chúng sinh đều là bình đẳng, người không thể bởi vì ta khó coi liền cướp ta. Mà lại chúng ta

thật không mang tiền.

Đại ca nghe, đại đao vung lên, tròng mắt phồng má hô: "Chúng tiểu nhân, diệt cho ta hần."

Ta đang muốn lại nói vài lời, sư phụ đã quơ Thiên Trượng xông tới.

Ầy trời tiếng la giết bên trong, hòa thượng vung vẩy Thiên Trượng, như là hỏ vào bầy dê, vung mạnh một vòng liền ngã xuống một mảnh. Ta lôi kéo sư phó tay áo, tìm hần dừng tay, để cho ta độ hóa bọn hần.

"Ha ha, độ hóa độ hóa, lại không hỏi xem người ta có phải hay không muốn được độ hóa, cầu thí phật kinh, mẹ hần không bằng một gậy tới thoải mái." Hòa thượng nói, một gậy đập nát cái kia râu quai nón đầu.

... . .

Chỉ trong chốc lát, một chỗ thi thể. Ta hỏi sư phụ, người năm đó có phải hay không cũng là bởi vì cái này bị Như Lai đánh rơi xuống.

Hòa thượng ánh mắt thăm thẳm, hồi lâu sau thở dài, lắc đầu.

Như vậy, người lúc đó cứ như vậy táo bạo sao? Ta sờ sờ đầu, một mặt tò mò.

Trên sách viết, này kim thiên con cứu thế làm phật, trải qua luân hồi, thứ mười thế rốt cục thành Đường Huyền Trang. Làm sao bây giờ ngược lại là cái sát thân.

Hòa thượng cũng không trả lời, xoay người rời đi, một câu không nói.

Đi ra mấy bước, hòa thượng phát phát tay: "Đi a, lão tử khát, muốn uống lớn rượu, hai cân!"

... . .

Trên bàn rượu, ta nhìn Hồ ăn biến nhét hòa thượng, một mặt ưu thương.

Sư phụ, người cái dạng này, Đường Thái Tông làm sao lại nhường người đi ra thỉnh kinh.

Hòa thượng trong miệng dứt lấy đùi gà, gắp bát rượu nhìn ta nói: "Ta đem hần long ý bóc ra, này Phật nói người trong thiên hạ người bình đẳng, vì sao hần làm long ý, con mẹ nó chứ ngồi không được."

Trách không được cái kia Thái tông sẽ để cho ngài đi ra thỉnh kinh, ngài lúc này cũng là nghe Phật Tổ.

Ta bĩu môi, nhìn xem hòa thượng lại điểm một bàn thịt bò.

Hòa thượng đột nhiên hỏi ta, con mẹ nó người sợ thành cái dạng này, lúc ấy làm sao đại náo thiên cung.

Ta nói đó là Thiên Đình mạnh nhất vũ khí —— Thái Thượng lão quân lò luyện đan nổ Thiên Đình, đá thương 10 vạn thiên binh, vừa vụn ta cho ăn xong ngựa, đi ngang qua nơi đó liền bị nổ nát.

Cái kia Thái Thượng lão quân liền nói cho Ngọc Đế là ta làm.

Lẽ ra Ngọc Đế cùng Thái Thượng lão quân quan hệ cũng không tệ, lại Thái Thượng lão quân là đạo giáo giáo chủ, sánh vai Tam Thanh, thế lực cực lớn, Ngọc Đế cũng vui vẻ đến giả bộ cái hồ đồ.

Sau đó, ta vừa tỉnh dậy liền bị Ngọc Đế trối lại đánh.

Việc này người để cho ta với ai đi nói?

Hòa thượng lại hỏi con mẹ nó chứ là thể nào huyền náo Địa Phủ.

Đó là ta đại ca Ngu ma vương mang theo huynh đệ mấy cái cùng đi, ta làm lão út muốn đi ngắm cảnh lớn tiếng khen hay, ai biết lão đại bút lớn vung lên một cái, đem ta cùng khi con khi tôn sinh tử cũng cho sửa lại, sau khi đi ra mấy cái huynh đệ cũng đều nói là ta làm.

Về sau Thiên Đình cảm thấy Ngu ma vương thực lực quá mạnh, cũng vui vẻ đến đâm lao phải theo lao, đem ta phạt ở chỗ này năm trăm năm, không có đi chộc cái kia lão Ngu.

"Nói như vậy con mẹ nó người một mực là cái dê thế tội?" Hòa thượng cau mày nhìn ta, một mặt chế giễu.

Ta gật gật đầu, không quan trọng giang tay.

"Ai bảo ta là khi con đây."

"Còn có sư phụ, người không thể một mực mắng chửi người, Phật nói, mắng chửi người là không đúng."

Hòa thượng đem đùi gà buông xuống, nâng cốc bát hung hăng quăng xuống đất. "Lão tử ăn no rồi, đi!"

Ta bỗng nhiên cảm giác, hòa thượng tựa hồ theo Phật có thù? Bằng không thì, hẳn vì cái gì sinh khí?

Ta xoa xoa đầu, chọc lấy hành lý theo sau.

.....

Trạm tiếp theo là tiểu bạch Long, Long Vương đã đem Tiểu Bạch Long cách ăn mặc thu thập trời chảy, còn tại trên cổ đám cái hoa hồng, liền đợi đến cho hòa thượng ký.

"Đại sư đại sư, người tốt, ta là Long Vương."

"Long Vương tốt, ta là đại sư." Hòa thượng tuyệt không khiêm tốn.

Long Vương cũng là một mặt mộng bức, cũng là không hổ là làm nhiều năm thần tiên, mặt không đổi sắc bảo trì mỉm cười, theo hòa thượng nắm tay.

"Đại sư tốt, đây là nhà ta Tiểu Bạch Long, trước đó là cả ngày ăn uống cá cược chơi gái, thân thể đều thâm hụt. Nghe nói đại sư muốn ký hán, mấy năm này là mỗi ngày ngày đêm thao luyện, đủ loại huấn luyện thân thể, ngủ sớm dậy sớm thân thể tốt, sợ bị đại sư một dùng sức cho chen lẫn chết. Bây giờ này thân thể cường tráng, liền đợi đến đại sư tới."

Long Vương nói, trên mặt chất đầy mỉm cười.

Nói nhảm, đây chính là một cái công lớn, chờ chuyện này xong, ta đều có thể thành Phật, cái kia Tiểu Bạch Long còn không phải thành kim thân la hán?

Hòa thượng nhếch miệng, nhìn một chút cái kia phiêu phiêu thể trắng, ngâm lấy điều thuốc cuốn Tiểu Bạch Long.

"Hòa thượng ta ngã nhào một cái cách xa vạn dặm, người nói với ta cái này?"

Nói, liền đưa tay nhéo nhéo Tiểu Bạch Long mặt ngựa, Tiểu Bạch Long trong nháy mắt bị đau kêu lên.

Lão Long vương, đồ đệ của ta ít cái bình khí, cho người hán lấy ra. Bằng không thì liền này tiểu long, ta vài phút cho người chen lẫn chết.

Hòa thượng ngữ khí bất thiện, trong lòng ta lại đột nhiên một giòng nước ấm.

Này còn là lần đầu tiên, có người làm ta nói như vậy.

Lão Long vương nhiều như vậy bảo bối cũng là thật không keo kiệt, vỗ vỗ tay, sau một lát một đám yêu quái nhấc tới một cây lớn còn sắt.

"Đây là định hải thần châm, nặng mười vạn tám ngàn cân, có thể lớn có thể nhỏ, chỉ cần người đồ đệ cảm được đi, liền là hán." Lão Long vương đáy mắt lóe lên một tia gian xảo.

Hán khả năng điều tra qua ta, ta chỉ là một con tiểu yêu khí, tại Thiên Đình đường đường ngựa nhìn một chút đào viên, cũng không có gì uy phong. Thậm chí còn bị người đủ loại hăm hại.

Bất quá. . . Ta là trời sinh Thạch Hầu, thân có thần lực, điểm này, hẳn còn không biết đi.

Ta tại lão Long Vương cùng tùy tùng giật mình trong ánh mắt, cầm lên cây gậy kia, cũng không tốn sức.

Ngược lại thật sự là có thể lớn có thể nhỏ, ta đem nó nhét vào chính mình trong lỗ tai. Nghiêng đầu thời điểm, ta tựa hồ thấy hòa thượng trong mắt lóe lên một chút ánh sáng.

Hòa thượng nhìn ta nhìn chăm chăm hẳn, hướng ta cười cười: Người bảo bối này có thể lớn có thể nhỏ, đồ coi như không tệ, nếu không hai ta thay đổi, trên đường gặp phải nữ yêu tinh cái gì, ta cũng tốt chơi đùa.

Ta theo bản năng hoa cúc xiết chặt, tranh thủ thời gian lác đác.

Hòa thượng cũng là có chút thất vọng thờ dãi.

Ta nói sư phụ, người xuất gia không thể như thế. Người này cả ngày không phải nhậu nhẹt liền là giết người chơi gái kỹ nữ, Phật Tổ khẳng định sẽ trừng phạt người.

"Ha ha, Như Lai," sư phụ nghe xong Phật Tổ, về mặt khinh miệt, chụp chụp móng tay: "Ngốc x một cái."

Sư phụ nói xong, cười Tiểu Bạch Long đi. Lưu lại hai mặt nhìn nhau Long Vương cùng tùy tùng.

Ta mau đuổi theo, nói sư phụ ngươi sao có thể Phi báng Phật đầu, tốt xấu là Quan Âm tỷ tỷ khiến cho ta nhìn ngươi, ta cũng coi là cái phật môn từ đệ, ngươi không thể như vậy vũ nhục ta lão tổ.

"Biết rồi."

Sư phụ nhún nhún vai, dây cương đánh, cười ngựa đi.

... . . .

Ban đêm, bên cạnh đồng lửa, sư phụ buông xuống vạc rượu, cầm áo cà sa lau miệng một bên vết rượu, cười hỏi ta: "Ngươi nguyện ý học pháp thuật thần thông sao?"

Ta học đồ chơi kia làm gì, quái phí sức.

Ta có Phật Tổ cùng Thiên Đình che đậy, ta học đồ chơi kia làm gì. Ta bữu môi.

Hòa thượng nhìn ta, cười khẩy. Tựa hồ là đối ta, vừa giống như là đứng Phật Tổ cùng Thiên Đình.

"Ngươi nếu là không học, ta đánh chết ngươi."

Hòa thượng nói, trong tay Thiên Trượng run một cái, dọa đến ta tranh thủ thời gian quỳ xuống tiền chiết khấu.

"Nhiều tạ ơn sư tôn truyền công thụ nghiệp."

P/s: tác bộ này viết quên bỏ dấu ngoặc kép nhiều quá, mọi người đọc tự xử nhé /cuoi

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Này, liền là phật

Hòa thượng này cũng là hung ác, dạy ta mãi cho đến phương đông trở nên trắng mới dừng tay, mình tới Tiểu Bạch Long trên lưng ngựa thật say, để cho ta chịu lấy mất quảng thâm ở phía dưới đi.

Một lát sau, trước mắt xuất hiện một tòa chùa miếu, ta biết, này một khó là bị lừa đốt.

Kỳ thật cũng chính là cái lão hòa thượng coi trọng sư phụ áo cà sa, ban đêm muốn phóng hỏa thiêu chết chính mình hai người.

Dựa theo trong sách viết, chính mình phải đi Thiên Đình tìm gia gia cáo nãi nãi tìm Quảng Mục Thiên Vương cầm cái tích hỏa trảo, tới che lại sư phụ.

Ta quay đầu nhìn một chút sư phụ khoác trên người áo cà sa, tràn đầy mỡ đông vết mồ hôi, phía trên đá quý cũng là bị sư phụ móc bên dưới không ít đến mua rượu.

Loại này áo cà sa, ai sẽ muốn?

Cũng là cũng tốt, nếu như vậy, những cái kia phóng hỏa hòa thượng cũng không chết được, này chùa miếu cũng có thể lưu lại.

Nói thật, ta rất chán ghét trong sách ta, không biết tại sao như vậy ưa thích đánh nhau.

Yên lặng làm xong nhiệm vụ, làm cái tiểu phật không tốt sao?

Sau đó cười Từ Hà, lại theo những cái kia thần tiên tạo mối quan hệ, tiền đồ của mình một mảnh bằng phẳng.

"Sư phụ sư phụ, " ta đem ngủ ở trên lưng ngựa sư phụ đánh thức, "Phía trước có cái chùa miếu, muốn hay không đi nghỉ ngơi một chút."

Sư phụ nghe xong có cái chùa miếu, ngược lại trở nên hoạt bát, hai mắt lại bắt đầu phát sáng.

Ta bỗng nhiên có loại dự cảm bất tường.

Quả nhiên, tiến vào chùa miếu về sau, lão hòa thượng còn chưa có đi ra đón khách, hòa thượng kia liền bàn tay lớn một ngón tay cái kia cao năm mét Phật tượng.

"Ngộ Không, cho ta chuyển xuống tới."

Ta nói, cái gì? Đây chính là Phật tượng, ta quỳ cũng không kịp đây.

"Chỗ nào mẹ hán nói nhảm nhiều như vậy, nhường ngươi chuyển ngươi liền chuyển! Cả ngày liền biết Phật Phật Phật! Lão tử còn mẹ hán là Kim Thiên Tử đâu!" Hòa thượng nói, vung vẩy lên trong tay Thiên Trượng, mạnh mẽ vung mạnh trên mặt đất, ném ra khe nứt to lớn.

Ta dọa cho đến khẽ run rẩy, không có vấn đề, sư phụ, ta vậy mà chuyển.

Sau một lát, sư phụ một mặt vui vẻ cười, chính mình đi đến cái bàn kia, ngáy khò khò ngủ.

Lão hòa thượng sau khi đi vào, thấy ngủ ở mảnh gỗ trên bàn sư phụ, cả kinh toàn thân một cái giật mình, mắt thấy là phải kêu la.

Ta tranh thủ thời gian che lão hòa thượng miệng, đè ép cuồng hống khuyên nhủ, sư phụ ta có thể là thằng điên, tỉnh ngủ về sau bắt ai đánh ai, Bồ Tát còn không quản được hán, ngươi thật muốn ôn ào?

Lão hòa thượng nghe lác đầu liên tục, ôn nhu nói nhỏ: "Ta sợ cao tăng ngủ không an ổn, đi lấy cái chăn mềm."

Ta tựa hồ trông thấy ngủ ở trên bàn sư phụ khóe miệng mơ hồ một tia cười.

Hòa thượng này, thật ngủ thiếp đi sao?

Hòa thượng tỉnh ngủ về sau, ăn uống no đủ, đánh ngựa muốn đi.

Ta lật qua sách vở sững sờ, nói sư phụ, ở đây còn có cái Hắc Hùng Tinh, ần đạo lý hán là tới đoạt chúng ta.

Sư phụ nghe xong so ta còn tới sức lực, tuyên bố ai mẹ hán dám cướp ta, một người cười ngựa phóng đi Hắc Hùng Tinh hang núi.

Hắc Hùng Tinh đang ngủ đâu, căn bản không biết sư phụ đi qua.

Nhìn xem Hắc Hùng một mặt mộng ép bị sư phụ đẩy ra ngoài đánh, ta yên lặng lau vệt mồ hôi.

Dựa theo trong sách nói, ta hán là đánh không lại này Hắc Hùng, sau đó mặt dạn mày dày đi tìm Bồ Tát.

Thế nhưng, . . . Đây nội dung cốt truyện phát triển không đúng vậy. Đây Hắc Hùng sẽ không bị hòa thượng đánh chết tươi đi.

Đánh tới cuối cùng, ngay tại Hắc Hùng bắt đầu ới máu thời điểm, Quan Âm Bồ Tát lại là như là trong sách viết đồng dạng xuất hiện, nhú nhú mày nói này Hắc Hùng Tinh cùng nàng hữu duyên, khiến cho hòa thượng dừng tay.

Hòa thượng trào phúng cười cười, hai cái răng cửa trắng bệch.

Hắc Hùng Tinh cuối cùng vẫn là trên đầu mang theo quán, đi theo Bồ Tát đi Nam Hải.

Ta nhìn không hiểu thấu xuất hiện Bồ Tát cùng với gấu đen kia tình trên đầu quán, tựa hồ đã hiểu cái gì, trong lòng phát lạnh.

Hòa thượng cười sờ soạng một cái trên đầu ta lông khi, nhẹ giọng nói nhỏ.

"Ngươi bây giờ biết, ta vì cái gì không cho ngươi mang kim cô sao."

Bồ Tát nghĩ không chế lại ta. Trong lòng ta một hồi lạnh buốt.

Cũng là vậy thì thế nào, ta chỉ là cái khi con. Một cái yêu hầu, tất cả mọi người dùng để vu oan yêu hầu.

Náo Địa Phủ, đổi sinh tử bộ là ta, náo long cung là ta, đại náo thiên cung vẫn là ta, đại chiến 10 vạn thiên binh thiên tướng vẫn là ta.

Thế nhưng, đều không phải là ta.

Ta, chỉ là một con khi, một con dê thế tội.

Ta nhìn Huyền Trang cười, trong lòng ảm áp.

Hòa thượng này, là cái thứ nhất quan tâm ta người.

Đáng tiếc, ta chỉ là cái khi con.

Ta đang cảm khái, hòa thượng ngáp một cái, xoay người gãi gãi đầu đi.

"Đi rồi, trạm tiếp theo."

Hòa thượng ngửi khí tràn đầy trào phúng, không biết là đúng ta vẫn là đối với mình.

... ..

Phía dưới hân là thu roi xuống bát giới.

"Sư phụ, phía trước có cái Cao gia trang, Cao Thai Công gia tiểu nữ nhi bị cái Trư yêu chiếm lấy, về sau ta tại đây đã thu phục được hân."

Ta có chút nột nột nói ra, có chút hoài nghi tác dụng của chính mình.

Ta thật có thể thu phục cái này Trư yêu? Cái này Trư yêu, tựa hồ rất có bối cảnh a.

Vậy mà lúc này hòa thượng con mắt đột nhiên hào quang bắn ra bốn phía, liếm liếm bờ môi, "Nhà hân tiểu nữ nhi xinh đẹp không?"

Ách, dung mạo thật là giống vẫn được.

Vừa nói xong, ta bỗng nhiên kịp phản ứng, tựa hồ có chút không đúng.

Ta nói sư phụ, chúng ta đây là tây du roi xuống yêu, không phải đập một đường hướng bắc. Ngươi không thể chơi như vậy. Phật Tổ biết, còn không phải phạt ngươi.

"Tạm chờ ta thoải mái xong, ngươi lại độ ta."

Hòa thượng cười lạnh một tiếng.

Sư phụ cường tráng hai chân kẹp lấy Tiểu Bạch Long, Tiểu Bạch Long bị đau, một tiếng hét thảm liền xông ra ngoài.

Ta lau mồ hôi trên đầu một cái, co cẳng đuổi theo.

Chờ ta chạy tới Cao gia trang thời điểm, sư phụ đã đem Trư yêu theo hang núi kéo đi ra, nhấn trên mặt đất từng quyền đánh lấy.

Cái kia Trư yêu đã sớm hôn mê đi, khoe miệng không ngừng chảy ra vết máu, mắt thấy là phải cho đánh chết tươi.

"Huyền Trang, dừng tay. Đây là ta an bài cho ngươi thiên mệnh thỉnh kinh người. Kịp trước chính là chủ quản thiên hà Thiên Bồng Nguyên Soái, chính là Tứ Cực đứng đầu, rất được Ngọc Đế yêu thích."

Quan Âm lại là đột nhiên xuất hiện, thanh âm bên trong trần ngập lo lắng.

"Ha ha ha, thiên mệnh, thiên mệnh, cút mẹ mày đi thiên mệnh."

Lúc này hòa thượng cũng dĩ vãng hoàn toàn khác biệt, điên cuồng mà cười cười, trong mắt xuất hiện một vết điên cuồng.

"Ta xem thiên này, tự do tự tại! Ta xem đất này, bao la cuộn cuộn!"

"Ta xem này nhân gian, chỉ có thiên mệnh!"

"Ngươi muốn độ ta, không biết ta có nguyện ý không nhường ngươi độ!"

Hòa thượng rống to một tiếng, cả người trạng thái như Phong Ma. Ngược lại là Bồ Tát biến sắc, trầm mặc xuống.

"Phốc phốc" hòa thượng đem cái kia Trư yêu trái tim tách rời ra. Như giống như ma quỷ bóp nát.

Hòa thượng xem trong tay máu tươi, khắp khuôn mặt là trào phúng cùng cười lạnh, hai mắt nhìn chăm chăm Bồ Tát mi tâm nốt ruồi: "Này, liền là phật!"

Bồ Tát sắc mặt giật mình: "Đây không phải phật."

Hòa thượng cười cười, cầm trong tay Trư yêu thi thể ném xuống đất, tóe lên một tầng bụi đất.

Vậy ngươi nói, ta có phải hay không phật.

"Mười thế Kim Thiên, đương nhiên là phật."

Hòa thương cười ngửa trắng một mặt thiếu kiên nhẫn, tuốt ra xăn tay áo, hân không thể tự thân lên tràng.

Còn tốt sư phụ hôm nay là để cho ta học tập đánh như thế nào yêu quái. Ta một mặt im lặng.

"Sư phụ, cái này yêu quái theo năm đó ta giống như."

Ta xem cái kia Hoàng Phong quái, ngơ ngác ngây ngốc cũng không biết chạy, liền giúp cầu mong gì khác tình.

Sư phụ hừ lạnh một tiếng, quay người cười ngửa liền đi.

"Sư phụ, yêu quái này còn muốn đánh nữa hay không." Ta hỏi hần.

Yêu quái kia ngốc không cứ thế trèo lên, ăn quả lê, ngồi xồm ở ven đường, cũng không biết suy nghĩ gì.

"Ai mẹ hần thích đánh ai đánh!" Sư phụ thanh âm theo trên đường núi truyền đến, đã không thấy bóng dáng.

"Sư phụ người tính tình rất bạo a." Yêu quái kia gỡ đầu một cái, an ủi ta đạo: "Rất một ngày là một ngày, đến Tây Thiên liền tốt."

Ta gật gật đầu, chấp tay ôm quyền: "Đa tạ đại ca."

Ta gỡ gỡ đầu, nhìn xem đi xa sư phụ đuổi tới.

Ta nói, sư phụ người này không theo kịch bản đi, này không được a. Nơi này có Linh Cát Bồ Tát phân diễn, cho người hần xóa đi, hần liền không có công lao này.

Này Hoàng Phong quái hần là đem người bắt đi, sau đó ta đi cầu linh cát Bồ Tát. Đến lúc đó thỉnh kinh trở về cũng có hần một phần công lao.

Người làm như thế, đắc tội với người a.

Hòa thượng ước lượng trong tay Thiền Trượng, hỏi ta, người mới vừa nói cái gì?

"Sư phụ uy vũ, sư phụ bác ái, sư phụ tha cái kia Hoàng Phong quái một mạng." Ta thanh âm cung kính.

Hòa thượng lạ thường không có đánh ta, ngẩng đầu nhìn lên trời, thờ dài.

Ngộ Không, người nói, phật tu chính là cái gì.

Ta nháy mắt mấy cái, đương nhiên là tứ đại giai không, phổ độ chúng sinh.

Hòa thượng ngược lại cười lạnh vài tiếng, trong tay Thiền Trượng đập xuống đất.

"Khoảng trống mẹ người cái rắm," sư phụ thuận tay cho ta một bàn tay, "Những cái kia Bồ Tát, Phật Đà, cái nào không phải nhớ Linh Sơn số ghế, liền liền lão tử thỉnh kinh đều nghĩ chiếm phần công lao."

Ngộ Không, ta hỏi người, trên sách những cái kia yêu quái, có bao nhiêu là Tiên Gia vật cười?

Ta lật qua sách, ngẩng đầu trả lời: "Sư phụ, có không ít, một nửa."

Người bây giờ biết, trong nhân thế vì sao có nhiều như vậy gặp trắc trở sao? Sư phụ nhìn ta, cổ quái cười.

Ta tranh thủ thời gian nghiêm sắc mặt, sư phụ, không thể nói như thế, này Tiên Gia Phật Đà mặc dù pháp lực cao cường, thế nhưng luôn có trông giữ không nghiêm thời điểm.

Mà lại người xem, cuối cùng mỗi lần người bị bắt đi, này không đều có Tiên Gia tới thu sao?

Hòa thượng sờ lên trên đầu ta lông khi, thờ dài.

Ngốc x, người biết người vì sao mỗi lần đều bị người làm con khi đùa nghịch sao?

Ta gỡ gỡ đầu, cười lảo lỉnh nói, bởi vì ta liền là khi con a.

Ban đêm, sư phụ không nói gì, cũng không uống rượu, nhìn ta vài lần liền quay đầu đi chỗ khác ngủ.

Ta nhìn đầy trời tinh hà, móp méo miệng.

Ta biết, sự tình không có đơn giản như vậy.

Ta biết, Phật Đà Tiên Gia không có đơn thuần như vậy.

Ta biết, sư phụ nói đều là đúng.

Thế nhưng . . Ta, chỉ muốn hoàn thành nhiệm vụ, làm cái tiểu phạt.

Sau đó cười Tử Hà. . .

... ..

Ngày thứ hai, Lư Sa hà một bên.

Chân trời, là một vệt màu đỏ như máu trời chiều, trông rất đẹp mắt.

Hòa thượng chỉ lên trước mặt chảy xiết dòng sông, hỏi ta, đây chính là Lư Sa hà?

Ta xem xem mờ nhạt nước sông, gât gât đầu.

Quyển Liêm Đại Tướng, người đi ra cho lão tử. Hòa thượng cầm lấy Thiền Trọng cách cách nện, trong lúc nhất thời đất rung núi chuyển.

Không bao lâu, một cái râu quai nón Hà Đồng nổi lên bờ đến, thấy này hung hòa thượng, lông mày xiết chặt, sắc mặt hoảng hốt quỳ xuống lạy.

Đại sư có gì muốn làm.

"Ta là Huyền Trang, đi Tây Thiên thỉnh kinh, người thế nhưng là Quyển Liêm?"

Hà Đồng liều mạng gât gât đầu.

Tâm ta nói xong trúng, vừa rồi bát giới đã chết, lần này người còn chính mình chui ra ngoài. Đây không phải muốn chết?

Hòa thượng nhìn xem Hà Đồng, trong mắt chẳng biết tại sao vậy mà nổi lên một tia đồng tình.

"Ta hỏi người, người thế nhưng là đánh vỡ một cái phá đèn, liền bị phạt xuống tới?"

Hà Đồng gât gât đầu, bả vai lại có chút run rẩy.

Sư phụ Thiền Trọng mạnh mẽ chìa xuống đất, hai mắt nhìn chăm chăm bầu trời cười ha ha. Dọa đến ta khẽ run rẩy.

"Ha ha ha ha, khá lắm Phật Đà Tiên Gia."

"Khắp nơi đều là phở thể độ người, miệng đầy đều là chúng sinh bình đẳng."

"Đường đường một cái Quyển Liêm Đại Tướng, còn mẹ hấn không bằng một chén nhỏ phá đèn!"

Hòa thượng vừa dứt lời, bầu trời một đạo sấm sét giữa trời quang lóe sáng.

Hà Đồng cùng ta dọa đến toàn thân khẽ run rẩy.

Phật Tổ, xin ngài minh xét a, này thật không phải ta nói, hòa thượng này nghĩ vừa ra là vừa ra, căn bản ngăn không được.

Tiếng sấm rền rĩ, hòa thượng trợn mắt tròn xoe, nhìn thẳng trời xanh, không chút nào lui.

Cuối cùng, phích lịch tán đi, hòa thượng vậy mà cười ha ha giờ lên Thiền Trọng.

Lão tử Kim Thiền Tử, Phật Tổ dưới trướng Nhị đệ tử.

Lôi Công, người có dám bỏ ta?

Lão tử cửu thế làm phạt, tính cũng là phạt, ngũ cũng là phạt! Phạt phạt phạt! Mẹ nhà hấn, lão tử làm đủ!

Ta nói sư phụ, người đừng nói nữa, đây chính là đại nghịch bất đạo.

Hòa thượng khước miệng cười lạnh, đây chính là đại nghịch? Nghịch phạt, liền là nghịch đạo?

Sau một lát, sư phụ nhìn ta, thờ dài, cuối cùng vẫn là bình tĩnh trở lại.

Chẳng biết tại sao, ta tại sư phụ trong mắt không nhìn thấy một tia tùy tiện. Ngược lại là một vệt bi thương.

Sư phụ nhìn một chút quỳ trên mặt đất Hà Đồng, gât đầu một cái nói, người đi đi, những chuyện này, người cũng không cần lại tham dự vào.

Ta biến sắc, ta nói sư phụ, đây chính là Quyển Liêm Đại Tướng quay về Thiên Đình duy nhất cơ hội a.

Người không thể tuyệt tình như vậy.

Hà Đồng ngược lại chậm rãi ngẩng đầu nhìn một chút sư phụ, đầy mắt cảm kích. Lại là đối hòa thượng này ôm một quyền, dập đầu lui ra.

"Đại sư chi ân, suốt đời khó quên."

Quyển Liêm, người đây là? Ta gãi gãi đầu, một mặt giật mình. Đứa nhỏ này có phải hay không ngâm trong sông quá lâu đem đầu óc ngâm choáng váng.

Quyển Liêm hướng ta cười khò mấy lần, lưng ta lưng túng nói ra: "Làm cái Hà Đồng, trong lúc rảnh rỗi ăn vài người, tự tự tại tại, rất tốt."

Ta một mặt khiếp sợ nhìn xem hắn lặn xuống nước.

Ta nói sư phụ, người thế nào đem hắn hướng trong hồ lửa đây, này làm yêu quái ăn người thế nhưng là nghịch thiên mà đi a.

Hòa thượng bữu môi, nở nụ cười.

"Nghịch thiên? Người ăn súc sinh mọi vật, phật còn độ người. Ta, sao không có thể độ yêu!"

Trên bầu trời, lần nữa sấm chớp chớp loạn.

Ngũ Trang quan bên trong, ta thấy sư phụ lớn ăn nhâm sâm quả.

Hai cái tiểu đồng run run rẩy rẩy đứng ở một bên, không dám lên tiếng.

"Ha ha, Trần Nguyên Từ cái tên này, cả ngày sĩ diện. Hết lần này tới lần khác tại Phật Tổ trước mặt một câu không dám nhiều lời." Hòa thượng vừa cười, một bên cầm áo cà sa lượn tới quả Nhân sâm.

Hòa thượng đang trên cây cúi đầu trông thấy ta, nhếch miệng lên.

Ngộ Không, người tới.

Ta có chút sợ hãi đi ra phía trước, ta nói sư phụ, người chơi như vậy, một hồi lão gia hỏa kia trở về người nói thế nào.

Hòa thượng điểm viên khói, tà mị cười một tiếng, người đoán ta vì cái gì gọi người qua đây.

Ta chỉ cảm thấy cảm thấy hoa mắt, đột nhiên ghé vào trên nhánh cây, mà hòa thượng đang ở hai cái tiểu đồng sau lưng, trọn mắt trừng trừng.

"Tốt người cái khi con, vậy mà đoạt quả Nhân sâm!"

Ta bỗng nhiên ý thức được cái gì.

Này gốc hòa thượng, vậy mà để cho ta làm dê thế tội.

Ta nói sư phụ, người trước tiên đem trên vai khiêng cái kia áo cà sa quả Nhân sâm nắp kỹ lại đến vu oan có được hay không.

Trần Nguyên Từ đi đến, sắc mặt xanh mét thấy sư phụ, sư phụ trên bờ vai đang lượn tới một áo cà sa quả Nhân sâm.

Chạy. Hòa thượng nói một chữ, cũng không quay đầu lại liền xông ra ngoài.

Ta còn chưa kịp bên dưới cây, liền bị Trần Nguyên Từ bắt vào trong tay áo.

Xong.

Ta biết mình phân lượng, tuyệt đối không có chạy đi khả năng.

Hì vọng hòa thượng kia tới cứu mình?

Làm sao có thể, ta chỉ là cái tiểu yêu khi. Hòa thượng kia là Kim Thiền Tử chuyển thế, thân phận tôn quý, như thế nào lại bởi vì ta mà đắc tội Trần Nguyên Từ.

Hướng chi này Trần Nguyên Từ là Địa Tiên chi tổ, cùng cái kia Như Lai chi kém một đoạn. Đầu là nghe qua Hồng Quân lão tổ giảng bài người, cùng người kia giới Thánh Tôn Bồ Đề Lão Tổ cùng Đạo giáo nguyên lão Hồng Mông lão tổ tịnh xưng tam thánh.

Còn tốt, ta từ nhỏ thành thói quen công hắc nôi.

Trong bóng tối không biết qua bao lâu, ta nghĩ, cái kia Trần Nguyên Từ là muốn tươi sống đối chết ta hoặc là đã quên ta đi.

Hòa thượng hừ lạnh một tiếng, quay đầu đi.

Trần Nguyên Tử nhìn ta một cái hai trong tay cây gậy, sắc mặt xanh mét thờ dài, phát phát tay.

"Cút đi, có bao xa lẫn bao xa, ta không muốn gặp lại hai ngươi."

Ban đêm, hòa thượng đang Ngủ Trang quan dưới núi nướng thịt, ta ăn quả Nhân sâm đồ đổi.

Ta nói sư phụ, Phật Tổ tại sao phải Trần Nguyên Tử đánh ngươi.

Ta không biết, có thể là muốn giáo huấn ta đi.

Sư phụ một mặt không thèm để ý, một miệng lớn xé xuống một miếng thịt nướng, ngậm lớn nhai nuốt lấy.

Ta lại hỏi, nếu như thế, Trần Nguyên Tử vì sao lại để cho chúng ta rời đi?

Sư phụ thờ dài nói, bởi vì này Trần Nguyên Tử không phải Phật, cũng không muốn thành thần. Cho nên, dù hấn pháp lực cao cường, nhưng thủy chung chỉ là cái Địa Tiên.

Ta gãi gãi đầu, có chút không hiểu vì sao có người sẽ không muốn thành Phật, nhưng thấy sư phụ tựa hồ không muốn lại nói, liền không tiếp tục hỏi.

Vậy ngươi thật là bởi vì luận qua Phật Tổ, mới bị đánh xuống? Ta nhớ tới hòa thượng trước đó, có chút giật mình hỏi.

Hòa thượng này, đột nhiên có chút cao thâm mặt trầm.

Hòa thượng về mặt dần dần trở nên lạnh, thờ dài, xoa nhẹ một lần ta lông khi.

Ngộ Không , chờ ngươi thành Phật, ngươi có lẽ sẽ cho là ta là thằng điên.

Thế nhưng ta kiên quyết cho là ta là đúng.

Hòa thượng nói xong, ngẩng đầu nhìn vì sao trên trời liếc mắt.

Ngộ Không, ngươi nói, nếu như ngươi người con gái thân yêu nhất là cái yêu, ngươi sẽ làm sao.

Ta gãi gãi đầu, ta nói sư phụ, ngươi nói là Tử Hà là yêu quái?

Hòa thượng gõ ta đầu một thoáng, lớn tiếng nở nụ cười. Ta càng xem hấn càng giống khóc.

Mười thế trước đó, ta còn không phải Kim Thiền Tử, ta chỉ là một cái tiểu thư đồng thời điểm. . . Ta nhớ mang máng, nữ tử kia mi tâm có nốt ruồi. . .

Mười thế, quá lâu, ta lại nhớ không được. . . Ha ha, quá lâu, ta nhớ không được.

Ta xem nghĩ thoáng bắt đầu lẫn lộn hòa thượng, bĩu môi.

Hòa thượng này lại uống say.

Ta ngẩng đầu nhìn tinh hà, nhớ tới cái kia tên là Tử Hà tiên tử.

"Khi con, đây là định thân pháp, ngươi nếu có thể định trụ ta, ta liền. . ."

"Ngươi nói cái gì?"

"Được rồi được rồi. Ta không nói gì."

...

Một tháng sau, ta ngồi tại trên đỉnh núi ăn trái cây, khắp núi chói lọi sáng lạn.

"Ta thao, hòa thượng này làm sao lợi hại như vậy."

Đám yêu quái chạy ra khỏi sơn động, chạy ta tới.

"Ngươi này con khi ngang ngược, nhường ngươi coi trọng ngươi sư phụ, tại sao lại tới?!"

Ta hai tay một nắm: "Sư phụ nghe nói nơi đây có yêu khí, so ta còn tới sức lực, tuyên bố ai mệ hấn dám ăn của ta thịt, này không liền tìm các ngươi trút giận tới."

Ta một cái hầu tinh, có thể ngăn được hấn?

"Huynh đệ, chúng ta nghe nói đông thổ đại Đường, tới cái cao tăng, làm một cây mười vạn tám ngàn cân nặng Thiên Trọng, dọa đến a cắt a nước tiểu, đều đổi ăn chay, phiền phức ngài theo ngài sư phụ nói tốt vài câu, liền nói nước giếng không phạm nước sông, hấn như thế mỗi ngày đánh chúng ta, là kì thị chủng tộc!"

Hoàng Phong quái nói đến đây, đầy nước mắt, trên mặt còn có sư phụ đánh ra quyền ấn.

Ta nói lão ca, ngươi liền may mắn đi, trước đó gặp phải mấy cái kia Tiên Gia vật cười, đều bị sư phụ nướng lên ăn, Bồ Tát đều cứu không được.

Ngươi lúc này mới bị đánh mấy lần, đã coi như là sư phụ nhân từ.

Hoàng Phong quái nghe đến đó, lau nước mắt, thở dài.

"Huynh đệ, không nói nhiều, ta thu thập tể nhuyển chuẩn bị đường chạy. Lần sau, còn phiền huynh đệ sớm thông báo một tiếng."

Hoàng Phong quái nói, vỗ vỗ vai của ta nói huynh đệ chịu đựng, chờ đến Tây Thiên ngươi chính là phật. Có thể cho chúng ta yêu quái tranh giành tiếng nói.

Ta nhìn Hoàng Phong quái trốn mang theo tiểu yêu nhóm đi xa, sư phụ ở phía sau cười ngựa trắng theo đuổi không bỏ.

"Lại đến, đại chiến ba trăm hiệp!"

Sư phụ quơ Thiên Trọng, quát lớn.

Trên đường núi, ta dắt ngựa, hỏi sư phụ, làm sao theo bệnh tâm thần giống như, không có việc gì đánh yêu quái. Đây chính là trong sách không có viết, lượn quanh hai trăm dặm đường liền vì đánh Hoàng Phong quái.

"Sư phụ, ngươi làm sao hung ác như thế."

"Ta hài lòng."

Cái kia ta cũng là yêu quái, ngươi đánh sao? Ta nhỏ giọng hỏi sư phụ.

Hòa thượng ngăn người.

"Ngươi không giống nhau, ngươi là đồ đệ của ta, làm đồ đệ, sư phụ dù sao cũng phải bảo kê."

Sư phụ đuổi lưng một cái, vuốt vuốt ta lông khi, trộm chó một dạng.

"Ai bảo ta là sư đồ đây."

Nói xong, hòa thượng này nhắm mắt ngủ, không bao lâu, cảm xuống ngựa tới.

Liền đem ta một chầu đánh cho tê người.

. . . Hắc Phong Sơn đầu, cây cỏ mọc rậm rạp.

"Bạch Cốt Tinh, ta vẽ cái vòng, ngươi núp bên trong, đừng để hòa thượng kia trông thấy." Ta thấp giọng với trước mặt mười tám tuổi tiểu cô nương nói ra.

Tiểu cô nương tựa hồ hết sức sợ hãi, thoáng nhẹ gật đầu.

"Đừng rồi, ngươi nhớ kỹ cho ta tướng công đưa cơm, hấn cái kia người, đàn độn không biết làm cơm."

Ta nhớ tới bên trong hang núi kia trắng trắng mập mập công tử, nhẹ gật đầu.

Ta nói cô nương ngươi cẩn thận, ta đi, chờ ta đem hòa thượng kia dẫn dắt rồi đi, ngươi liền tranh thủ thời gian chạy.

Lời còn chưa dứt, một cái bóng đen cầm trong tay Thiên Trọng, trong mắt tỏa ra ánh sáng xanh lục, từ trên trời giáng xuống.

Ha ha, yêu quái chạy đi đâu!

Ngô Không, ngươi vẽ cái vòng liền có thể bảo vệ nàng sao!

Hòa thượng khò môi nhếch lên ý cười, Thiên Trọng vung lên, tiểu cô nương thẳng tấp ngã xuống.

"Ngươi mẹ nó không phải không giết lung tung yêu tinh sao!"

Ta hai mắt bốc hỏa, nhìn chăm chăm hòa thượng.

Hòa thượng cười cười, nhìn xem tiểu cô nương đỉnh đầu bay lên bóng trắng, cũng không nói lời nào.

Ta bỗng nhiên ý thức được cái gì, nhấc chân liền hướng phía hang núi chạy đi.

Trong sơn động, một cái sắc đẹp có chút vũ nữ từ đang ở cho một cái trắng trắng mập mập công tử nấu cơm.

"Người làm sao còn ở lại chỗ này nấu cơm, chạy mau a!"

Ta đối lên trước mặt nữ tử này quát, về mặt bối rối.

Thế nhưng là. . . Ta sợ hãi đối. Nữ tử ánh mắt có chút trốn tránh.

"Hòa thượng kia người cũng không phải không biết, hiện tại chạy còn kịp!"

Ta vừa nói, liền muốn kéo nữ tử kia tranh thủ thời gian hướng về phía cửa hang chạy đi.

Ha ha, không còn kịp rồi. Hòa thượng con mắt lóe ánh sáng xanh lục, trong tay mang theo Thiên Trọng, khoe miệng ngậm lấy một tia cười lạnh.

"Bành" Thiên Trọng vung vẩy, nữ tử tại một lần thăng tấp ngã xuống.

Cái kia mập trắng công tử cũng là sững sốt, rất lâu mới hồi phục tinh thần lại, lại là nắm chặt hai quả đấm nhào tới.

Ta dọa đến mau đem vậy công tử đập qua một bên, nói người không muốn sống nữa, người là người, không phải yêu, hòa thượng không sẽ giết người.

Công tử mạnh mẽ nhìn chăm chăm hòa thượng, hai mắt bốc hỏa.

Lời nói ở giữa, cái kia tuổi trẻ nữ tử thì thể phía trên lần nữa bay ra khói trắng, nhưng mà trong sơn động hòa thượng ngăn ở cửa hang, cái kia khói trắng lại là tung bay không đi ra.

Sau cùng, chỉ trong động hóa thành nữ tử, điềm đạm đáng yêu nhìn về phía hòa thượng kia.

Ta nói sư phụ, người đến cùng muốn như thế nào.

Hòa thượng giật nhẹ khoe miệng, Ngô Không, này Bạch Cốt Tinh có phải hay không đánh ba lần liền chết.

Ta tranh thủ thời gian lật qua sách, gật đầu nói: "Đúng vậy a, sư phụ người lại đánh một lần, này Bạch Cốt Tinh liền hồi phi yên diệt."

"Thế nhưng là. . . Mặc dù nàng là yêu tinh, ta không muốn để cho nàng chết." Ta hơi nghi hoặc một chút gãi gãi đầu, tự nhủ.

Làm một cái lập chí muốn trở thành phật khi con, ta ý nghĩ này có phải hay không rất nguy hiểm.

Sư phụ lãnh lãnh nhìn ta, ngay tại thấy ta toàn thân lông khi lóe sáng thời điểm, bỗng nhiên cười.

"Người này con khi ngang ngược, ta còn tưởng rằng, người không có nhân tính chỉ có phật tính."

Ta nói sư phụ, người đây là ý gì.

Hòa thượng quay đầu nhìn về phía công tử, trong mắt lộ ra không hiểu thần thái, nhẹ giọng hỏi.

Người có biết, nàng là yêu quái?

Công tử sắc mặt trắng bệch, cắn răng nói ra: "Cho dù là yêu quái, cũng là nương tử của ta."

Hòa thượng gật gật đầu, trong tay Thiên Trọng vung lên, chỉ nữ tử.

Người có biết, nhân yêu khác đường, không thể mến nhau?

Nữ tử lại là dọa đến "Oa" một tiếng khóc lên, bỏ nhào vào vậy công tử trong ngực, một mặt sợ hãi ngẩng đầu nhìn hòa thượng, thỉnh thoảng nói ra: "Ta biết, ta biết. Còn mời đại sư chỉ giết ta một cái, đừng có giết ta tướng công."

Mập trắng công tử cũng không sợ, run rẩy từ dưới đất cầm lấy một cái dài hai thước chày cán bột, run run rẩy rẩy chỉ hòa thượng.

"Con lừa trọc, người động nương tử của ta, ta cùng người liều mạng."

Ta nói sư phụ, quên đi thôi, tha cho hắn hai một mạng, này hai cũng chưa từng giết người, ăn đều là Bánh Bao.

Ánh nắng như lửa, đất đai khô nứt.

Tường thành bên ngoài, một mảnh người chết đói khắp nơi. Tường thành bên trong, tràn đầy thống khổ kêu rên.

Sư phụ nắm chặt lại Thiên Trọng thờ dài, cúi đầu hỏi ta chỗ này là thế nào.

Ta thấy sư phụ trong mắt mang theo một tia thương xót.

Trong lòng ta hô to không thể tưởng tượng nổi, này hung hòa thượng lúc này vậy mà thiện lương đi lên.

Ta lật ra trong ngực 《 Tây Du Ký 》, nhìn rất lâu, lông mày càng nhăn càng sâu.

Ta nói sư phụ, này Phụng Tiên quận, không người tin phật thần. Trương phản, có ngày Ngọc Hoàng đại đế xuống tới đi đạo, cái kia quận về sau vậy mà xóc té tự thượng thiên bàn thờ.

Người nói này không tìm đường chết sao? Sau đó Ngọc Đế nổi giận, muốn chinh cái Phụng Tiên quận bách tính gánh chịu tội. Thế là ở đây ba năm đại hạn, Tiên Phụng quận tắc mưa chưa xuống, dân chúng đói khát chết hai phần ba.

Trên sách nói, muốn chờ con gà con ăn xong núi gạo, chó con ăn xong núi mì, cây đèn đốt đồng tâm khóa mới có thể cho bọn hần trời mưa.

Sư phụ ha ha cười cười.

"Này thần phật, ngược lại thật sự là là từ bi."

Chỉ là ta thấy trên mặt hần lại có chút thâm ý.

Ta sau này lật vài tờ, ta nói sư phụ, cuối cùng Tứ Đại Thiên Sư vụng trộm nói cho ta biết nói chỉ cần Phụng Tiên quận toàn thành nam nữ già trẻ người người niệm Phật, từng cái xem kinh, toàn thành một mảnh tụng niệm thanh âm. Sau đó ta lão Tôn ở trên trời một chuyến, liền hết thầy ok.

Sư phụ nghe, sắc mặt chìm xuống, không nói thêm gì nữa.

Ta nói sư phụ, người tại sao không nói chuyện.

Sư phụ ngẩng đầu lên, nhìn lên trên trời.

Ta gặp hần mắt lộ ra hần quang, trong tay Thiên Trọng cầm thật chặt, không ngừng run rẩy.

Sau cùng, lại thờ dài, cái kia nâng lên Thiên Trọng chậm chậm điểm trên mặt đất.

"Khi con, người nói này thần phật đến cùng là từ bi đâu, vẫn là chỉ muốn muốn tín đồ đâu?" Sư phụ hỏi lại ta.

Ta nghiêm mặt, cẩn thận quét mắt bốn phía, ta nói sư phụ, người cũng đừng nói mò. Này Tiên Phụng quận không niệm thần phật, quận chúa càng là đối với Ngọc Đế đại bất kính, Ngọc Đế không có trực tiếp ban được chết, cũng đã là khai ân.

Hướng chỉ, chỉ cần người người niệm Phật, này đại hạn chẳng phải giải khai sao?

Nói đến đây, trong mắt ta lại là hơi nghi hoặc một chút.

Sư phụ cười, đưa tay xoa nhẹ đem ta lông khi, lại lạ thường không có phản bác ta.

Trương phản, hần hỏi ta một vấn đề khác.

"Khi con, người có phải hay không nghi hoặc, vì sao Ngọc Đế rõ ràng là Đạo giáo, lại muốn này Tiên Phụng quận tin phật?"

Sư phụ thanh âm lạnh buốt.

Ta gật gật đầu.

Sư phụ ngẩng đầu, nhìn xem xanh thăm bầu trời, đối cái kia nắng gắt như đồ lửa híp híp mắt.

"Lão gia hỏa kia, vẫn là như vậy sĩ diện, làm thứ chuyện thất đức này mà đều không ô uế tay của mình." Sư phụ nhỏ giọng lầm bầm lấy, trong giọng nói tràn đầy chán ghét.

Ta nói sư phụ, người nói ai.

"Ta nói cái kia chó hoang Như Lai."

Sư phụ thanh âm khinh miệt, một cái tay còn móc móc lỗ mũi.

Ta cả kinh toàn thân lông khi lóe sáng, ta nói sư phụ, người không phải nói không phỉ báng Phật sao? Người này nói mà không có bằng chứng, cũng

không thể nói mò a.

Sư phụ cười cười, xoay đầu lại nhìn ta nói, khi con, vì sư làm sư phụ người lâu như vậy, cũng nên dạy người điểm đạo lý làm người.

Ta một mặt tò mò, ta nói sư phụ, người muốn dạy ta đạo lý gì.

Trong giọng nói còn mang theo vẻ kích động, trong lòng tự nhủ hòa thượng này rốt cục lương tâm phát hiện muốn dạy ta cái gì.

Sư phụ siết quả đấm, ha ha cười lạnh.

"Đánh không lại người khác thời điểm, tuyệt đối đừng so tài một chút."

Tâm ta nói hòa thượng này nguy hiểm thật sự là một bộ một bộ.

Trong lòng ta đang nghĩ ngợi, chỉ thấy một đạo quyền ảnh đánh tới, quyền phong đập vào mặt.

Mắt tôi sầm lại.

... ..

Ta mơ mơ màng màng mở to mắt, bốn phía nhìn một chút, lại phát hiện mình nằm tại một cái giường gỗ bên trên.

Chung quanh gian phòng bố trí, giống như là khách sạn, chỉ bất quá rất là đơn sơ. Sư phụ đang ngồi ở trong phòng trước bàn, uống trà.

Đầu óc choáng váng, ta xoa xoa đầu, có chút hiếu kỳ.

"Sư phụ, ta làm sao ở chỗ này, ta vừa rồi thế nào?"

Sư phụ vẻ mặt vậy mà lần đầu tiên đỏ lên, cũng là bị một miệng nước trà bị sặc.

"Khụ khụ. . ."

Chậm rất lâu, sư phụ khoát khoát tay, nói người này ngu xuẩn khi con, vì sư không cho người đi đập Bạch Long Mã cái môn, người lệch đi đập, này không bị đá nát sao.

Ta gãi gãi đầu, ồ một tiếng.

"Vì sư sẽ dạy người một cái đạo lý làm người, sẽ không vượt mong ngựa, liền tuyệt đối đừng vượt mong ngựa." Hòa thượng ngữ khí khinh đạm.

Nghe câu này nói nhảm, ta cung kính gật gật đầu, trong lòng lại có chút nghi hoặc, làm sao cảm giác ở nơi đó nghe qua lời tương tự.

Tựa hồ, hòa thượng dạy qua ta một cái mặc khác nhân sinh đạo lý.

Trầm tư một lát sau, ta vỗ đầu một cái.

Ta nói, sư phụ, ta là bị người đánh ngất xỉu a.

Sư phụ ha ha cười cười nói, đúng vậy a, làm sao vậy, người muốn nói gì?

Trong lòng ta giật mình, nhớ tới sư phụ dạy ta người đầu tiên sinh đạo lý.

"Đánh không lại người khác thời điểm, tuyệt đối đừng bức bức."

Ta tranh thủ thời gian rời giường cho sư phụ đem chén trà rót đầy, ta nói sư phụ, người quyền kia đánh quá tốt rồi, đánh ta là sáng khoái tinh thần.

Sư phụ ha ha cười cười, bóp bóp nắm tay.

Ta nhớ tới sư phụ đầu thứ hai đạo lý.

"Vì sư sẽ dạy người một cái đạo lý làm người, sẽ không vượt mong ngựa, liền tuyệt đối đừng vượt mong ngựa."

Ta ngừng miệng.

Sư phụ nhìn ta liếc mắt, lại nhấp một ngụm trà, hài lòng nhẹ gật đầu.

"Khi con, tiếp lấy trước đó lời nói nói, ta lại nhìn một chút người tuệ căn như thế nào, người nói, Ngọc Đế làm sao như thế đối này Tiên Phượng quận?"

Ta nói, này còn không đơn giản, này Tiên Phượng quận đối thần phật bất kính, Ngọc Đế tự nhiên muốn trừng phạt.

Hòa thượng ha ha cười cười, lộ ra có thâm ý khác.

"Vậy hấn làm như vậy, chẳng phải là khiến cho này Tiên Phụng quận bách tính sau lưng mắng hấn cái tổ tông mười tám đời, sao là kính ý? Này đạo giáo Thiên Đình một phái, cũng bị hấn mất hết mặt mũi."

Hòa thượng nói xong, lẳng lặng mà nhìn xem ta.

Ta gãi đầu, nhần nhần lông mày.

Tâm ta cảm giác sư phụ nói có chút đạo lý, nếu là Ngọc Đế muốn cho bách tính tin phục Thiên Đình, chỉ cần giảm nhiều trời hạn gặp mưa, mưa thuận gió hoà, chính mình lại lộ mặt, nói vài lời cảm nghĩ.

Như vậy xuống tới, dân tâm tự nhiên phụ thuộc. Làm gì giống như bây giờ, ba năm đại hạn xuống tới triệt để đắc tội bách tính.

Ta bỗng nhiên ngừng đầu, nhìn xem hòa thượng có chút nghi ngờ hỏi: "Vậy hấn vì sao cuối cùng lại muốn này bách tính niệm kinh tin phật?"

Ta có chút không hiểu, ẩn lý thuyết, đạo phật ở giữa, bên ngoài một mảnh hài hòa, trên thực tế ám đầu không ngừng. Mà lại cái kia Phật giáo thế lớn, thường xuyên khi dễ Đạo giáo một phái.

Vì sao Ngọc Đế chính mình chịu mắng, chỗ tốt lại cho Phật giáo?

Chẳng lẽ, là đang lấy lòng Như Lai?

Ta lắc đầu, Ngọc Đế dù sao cũng là Cửu Ngũ Chí Tôn, tay cầm Thiên Đình con dấu, làm sao lại đi nịnh nọt người khác.

Ta chợt nhớ tới sư phụ đánh ta trước đó lời nói —— "Lão gia hỏa kia, vẫn là như vậy sĩ diện, làm thứ chuyện thất đức này mà đều không ô uế tay của mình."

Nghĩ lại, nhất niệm thông suốt.

Trong mắt ta hiện lên vẻ kinh sợ, cả người dừng một chút.

Sư phụ nhìn ta này bưng tỉnh đại ngộ đáng vẻ, ha ha cười cười, cũng không trả lời ta, cúi đầu nhấp một ngụm trà.

"Khi con, người đã hiểu?" Sư phụ nuốt xuống trong miệng nước trà, cười híp mắt nhìn ta.

Ta chập vật nhẹ gật đầu, cổ khô khốc vang lên kèn kẹt.

Chỉ cần hơi tưởng tượng, liền rõ ràng là Phật Tổ Như Lai. . . Ý vào Phật giáo thế lớn, âm thầm buộc Ngọc Đế làm này xuất lực không có kết quả tốt sự tình.

Kể từ đó, oan ức đều để Đạo giáo Thiên Đình công, tiện nghi lại đều khiến cho Phật giáo chiếm.

Ta bỗng nhiên hiểu rõ vì cái gì sư phụ như thế chán ghét thần phật.

Ở trên bầu trời sự tĩnh, quả nhiên không phải ta một cái khi con có thể nhìn thấu.

Ta xem mắt sư phụ trong tay nước trà, bỗng nhiên phản ứng lại. Ta nói sư phụ, người đi khiến cho quận bên trong bách tính tin phật rồi?

Sư phụ lắc đầu, trên mặt có chút đắc ý cười lạnh.

"Quái, vậy làm sao lại trời mưa? Chẳng lẽ cái kia núi gạo núi bột thật bị đã ăn xong" ta tự lẩm bầm.

Sư phụ đưa tay chỉ trong viện ngựa trắng.

"Lão tử đem này ngựa trắng đánh cho một trận, khiến cho hấn biến trở về long thân ở chỗ này nhỏ nước miếng. Ha ha, vì sư lợi hại đi."

Thanh âm bên trong tràn đầy tự đắc.

Trong viện ngựa trắng nghe được hòa thượng tiếng cười về sau, đứng là hoảng sợ run lên hai lần.

"Ngựa trắng, cho lão tử nghe rõ ràng, về sau cách mỗi tám ngày tới rơi xuống lần mưa, bằng không thì lão tử phế bỏ người." Hòa thượng cửa trước bên ngoài là lớn.

Ngựa trắng kêu rên một tiếng, bốn chân mềm nhũn, kém chút quỵ trên mặt đất.

Tâm ta nói này ngựa trắng cũng là không may, theo này hòa thượng điên. Sư phụ liền Phật Tổ cũng dám mắng lấy chơi, với hấn mà nói, trái với thiên điều

mưa xuống đã coi như là chuyện nhỏ.

Bất quá, sự phụ biện pháp này thật đúng là đơn giản thô bạo a.

Ta cười hắc hắc gãi gãi đầu, trong lòng tự nhủ hòa thượng này cuối cùng là góp nhặt công đức, quay đầu mà ta thành Phật cũng liền có hi vọng.

...

Ba ngày sau, ta cùng sư phụ ra Phụng Tiên quận.

Đi đến đêm khuya, ta cùng sư phụ dưới cây nghỉ ngơi.

Sư phụ ở nơi đó nướng hải sâm bào ngư còn có tôm hùm, mùi thơm nức mũi.

Ta nói sư phụ, người ba ngày này tại cái kia quận Hậu gia bên trong ăn nhờ ở đậu, đã đủ ngượng ngùng. Làm sao hiện tại đi ra, người còn theo người ta trong nhà gói nhiều như vậy ăn.

Sư phụ ha ha cười cười, vỗ vỗ bên hông túi tiền.

"Còn có ngân lượng, ta lợi hại đi."

Một mặt đắc ý, hào không làm bộ.

Ta nói sư phụ, ta không là đang khen người.

Sư phụ nhướn mày: "Vậy là người đang mắng ta sao? . . . Khi con, người còn nhớ rõ ta dạy cho người đầu thứ nhất đạo lý sao?"

Mười cái chân cán bột độ lớn ngón tay bóp vang lên kèn kẹt.

Ta toàn thân lắc một cái, quỳ xuống đất cầu xin tha thứ.

... ..

Sư phụ ăn uống no đủ, trên đồng cỏ tùy ý một nằm, nhìn xem đầy trời tinh hà ngẩn người.

Ta nói sư phụ, người làm như thế, phá vỡ Phật Tổ kế hoạch, Phật Tổ về sau khẳng định sẽ huân người đi.

Sư phụ sờ lấy bên hông túi tiền bạc, một mặt mỉm cười, mặc kệ ta.

Ta còn nói sư phụ, người như thế tham tài, Phật Tổ có phải hay không liền bởi vì cái này mới đem người đánh xuống.

Sư phụ vươn tay gãi gãi ngứa, khinh thường hừ lạnh lên tiếng.

"Như Lai đánh xuống ta tới, chẳng qua là bởi vì ta trước mặt của mọi người, nói hấn không muốn nghe, cỡi xuống hấn một thân phật y."

Ta đỏ mặt kinh hô một tiếng: "Sư phụ, người còn thoát hấn y phục? Đây chơi kích thích a."

Sư phụ ha ha cười cười, đứng dậy đem ta một chầu đánh cho tê người.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Người, có thể nguyện thành Phật

"Ha ha, Ngộ Không, phía trước yêu quái quá mạnh, người trước một tránh, ta sắp đại chiến ba trăm hiệp."

Sư phụ vừa nói, một bên cúi xuống áo cà sa, lộ ra thành khối cơ bắp.

Ta nói sư phụ, đằng trước mấy cái kia tắm rửa nữ yêu tinh còn không mặc quần áo, người bây giờ đi vào không tốt a.

"Trừ yêu việc lớn, ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục."

Hòa thượng cười ha ha, cúi trần vọt vào.

"Ngộ Không, việc này ta tự mình tới, người không được."

Ta phát hiện hòa thượng này có đôi khi sử dụng Phật ngữ, so với ai khác đều có thứ tự.

Ta thật sự là tin người quý, ta có chút im lặng lắc đầu, nắm Bạch Long Mã đi xa.

Sau lưng, nhiều tiếng hô kinh ngạc. Xen lẫn hòa thượng tiếng cười.

"Tiểu Bạch Long, người nói hòa thượng này thật sự là Kim Thiền Tử sao? Làm sao cảm giác giống như là cái ngựa giống thành tinh." Ta thở dài, theo Bạch Long Mã phân nản nói.

Bạch Long Mã hoa cúc xiết chặt, mạnh mẽ run lên mấy hạ thân.

"Ngộ Không, mượn mượn người kim cô bông."

Sau lưng trong bụi cỏ xa xa truyền đến hòa thượng tiếng la.

...

Một ngày một đêm về sau, sư phụ mới chậm rãi trở về, sau lưng còn đeo một cái bị trói lại con nhện tinh, có chút tuần mỵ.

"Sư phụ, người đây là?" Ta nhìn tinh khí tràn đầy sư phụ, có chút không hiểu.

Ha ha, yêu quái này yêu khí quá vượng, vì sư lưu nàng mấy ngày ở bên người thật tốt độ hóa.

Hòa thượng vừa nói, một bên vỗ vỗ cái kia yêu tinh cái mông tròn.

Ngựa trắng giống như ý thức được cái gì. Bỗng nhiên vất chân lên cỏ mà chạy, nhưng vẫn là không có hòa thượng kia chạy nhanh, bị ba bước hai bước theo đuổi, níu lại dây cương kéo lại.

Ta xem cái kia yêu tinh mi tâm có nốt ruồi, tựa hồ hiểu rõ cái gì, hòa thượng này tuyệt đối có dỡ hơi.

Ta nói sư phụ, người dạng này chơi tiếp tục, coi như lấy Tây Kinh, Phật Tổ cũng sẽ không tha thứ người.

Hòa thượng sắc mặt biến lạnh, cười lạnh thành tiếng, "Như Lai thăng ngọc kia x, đến cùng là ai tha thứ ai còn không biết đây."

Ta đã thành thói quen sư phụ kiêu ngạo như vậy, sờ mũi một cái, ta nói sư phụ, lần trước người nướng mấy cái kia Tiên Gia vật cười về sau, đoạn đường này không còn có Tiên Gia vật cười xuất hiện, những cái kia thần tiên Phật Đà tất cả đều đem chính mình vật cười khóa trong nhà.

Sư phụ người nói, nếu là tập hợp chưa đủ 81 khó, có phải hay không còn muốn tìm khác đi bỏ sung.

Ta vừa nói giương lên trong tay 《 Tây Du Ký 》.

"Cầu thí." Hòa thượng lạnh lạnh nhìn ta trong tay 《 Tây Du Ký 》, ha ha cười lạnh.

Nhìn ta một mặt kinh ngạc, hòa thượng đưa tay đập ta đầu một thoáng.

Sư phụ người không thể luôn luôn đánh ta đầu. Ta một mặt ủy khuất.

"Ha ha, ngốc khi, người thật sự cho rằng những cái kia Phật Đà như thế cổ hủ sao?"

"Nói cho người, bọn hắn có thể tinh lắm."

Hòa thượng ngữ khí làm người phát lạnh.

Đừng nói 81 khó không được đầy đủ, liền xem như chỉ có một khó, chúng ta lấy Tây Kinh, chính là hướng thiên đình, hướng về phía Như Lai nhận sai.

Từ đó về sau, liền do bọn hắn nắm.

Hòa thượng ngón tay mơ hồ dùng sức nắm chặt Thiên Trượng, khớp xương trắng bệch.

Sau một tháng, Bảo Tượng quốc bên ngoài.

"Người đi đi." Hòa thượng lạnh giọng nói ra.

Ta sững sờ, trong lòng tự nhủ ta trong ngày thường bưng trà đưa nước, không có chuyện còn cho sư phụ giảng hoàng đoạn tử chọc cười, gặp phải nữ yêu tinh thời điểm còn dâng lên kim cô bông cho sư phụ dùng, làm sao như vậy lại đuổi ta đi đâu?

Quay đầu nhìn lại lại phát hiện, sư phụ không đứng đối với ta nói.

Trước mắt quý yêu tinh, kêu là Khuê Mộc Lang, vốn là nhị thập bát tú Trung Tây phương Bạch Hổ thất tức đứng đầu, cùng Phi Hương Điện tiên nữ tư thông, hẹn nhau hạ phàm, sau đó cưới tiên nữ chuyển thế Bảo Tượng quốc công chúa, hai người cùng một chỗ ròng rã mười ba năm, còn làm ra hai đứa bé.

Nhắc tới cũng là chút xui xẻo, cái kia tiên nữ hạ phàm về sau, có lẽ bởi vì pháp lực ít ỏi, chuyển thế lúc lại mất trí nhớ, hết lần này tới lần khác này Khuê Mộc Lang chuyển thế sau xấu xí vô cùng. Cái kia công chúa lại không muốn cùng Khuê Mộc Lang giao hảo, rất là chán ghét.

Trong sách viết, sau cùng này công chúa một mình thả ta cùng sư phụ rời đi. Cái kia Khuê Mộc Lang nhưng là đúng công chúa si tâm không thay đổi, sau đó ta biến làm công chúa lừa gạt đi hấn nội đan xá lợi.

Sư phụ tới này về sau, nắm lấy hấn đánh ba ngày ba đêm. Rất là thoải mái.

"Cao tăng, người thật thả ta đi?" Cái kia Khuê Mộc Lang nghe vậy, cũng là một mặt không tin.

Tâm ta nói mặt trời theo con lừa cái mộng trứng dưới đáy đi ra, sư phụ một thân võ nghệ, quyền đá nam sơn Lữ Đồng Tân, chân đá bắc hải lão Long vương, như thế nào lòng từ bi.

Tục ngữ nói người xuất gia lòng dạ từ bi, sư phụ ta hoàn toàn là từ bi làm đất, ngồi tại cái mộng dưới đáy, hoàn toàn không coi là việc to tát.

Ta nghĩ như vậy, trên mặt cười cười.

Nhưng mà, vượt quá ta dự kiến, sư phụ nhẹ gạt đầu.

"Người cùng lão bà người, thật tốt sống qua ngày, coi như ta chưa từng tới. Ngày khác nếu là Bảo Tượng quốc vương tới cứu người, người nói cho ta biết, ta đem hấn cắt đánh ra tới."

Ta có chút giật mình đứng ở nơi đó, ngoác nhìn sư phụ trên mặt hiện ra một tia phức tạp biểu lộ, chậm rãi đỡ dậy Khuê Mộc Lang.

Ta nhìn biểu tình kia giống là đồng tình, vừa giống như là hâm mộ, hoặc là liền là thống khổ.

Khue Mộc Lang oa oa khóc đi suy nghĩ nước mắt đi ra cửa bên ngoài, chậm rãi đi ra cửa bên ngoài, bóng lưng dần dần biến mất.

"Sư phụ, đó là cái yêu quái." Ta xoa xoa mặt, lên tiếng nhắc nhở.

Người không phải cũng là cái yêu quái.

Sư phụ nhìn ta, trong mắt bình tĩnh.

Ta vuốt vuốt trên người mao, thấp giọng cô, "Thế nhưng là ta là sắp thành phật yêu quái."

"Người tức liền trở thành phật, cũng là yêu quái." Sư phụ lạnh lùng mà nhìn xem ta, mở miệng nói ra.

Người cho rằng thành phật, thiên địa này đại phật liền có thể cho người, này chư thiên tiên thần liền sẽ kính người.

Kết quả là, người vẫn là yêu quái.

Ha ha ha ha, người yêu quái này, còn muốn cưới Tử Hà, ha ha ha ha, cười chết ta rồi.

Sư phụ trên mặt bình tĩnh trong nháy mắt biến mất, đột nhiên xoay người cười to, liền nước mắt đều bật cười.

"Ta thành phật, cùng cái kia chư phật đại thần ngồi ngang hàng, có gì không thể cưới."

Ta vừa nói, vẻ mặt lạnh buốt.

Hòa thượng này, thật cho là ta là quả hồng mềm, lại dám như thế trào phúng ta cùng phật.

Hòa thượng nghe, ngược lại là ngừng cười, quay đầu ngoác nhìn ta.

"Người này ngốc khi con, cùng ta lúc đầu giống như đúc."

Hòa thượng đưa thay sờ sờ đầu của ta, cười ha ha.

"Thôi được, người liền tiếp tục tin tưởng những cái kia phật thân đi."

"Người liền, tiếp tục tin tưởng phật tài trí hơn người đi."

Ta nhìn hòa thượng, tâm nói hòa thượng gần nhất càng ngày càng không bình thường.

Đêm đó, trăng sáng sao thưa.

Hòa thượng ăn uống no đủ, đem con nhện tinh kia chơi chán thả, một thân tửu khí chính là nằm xuống, nhìn xem đầy trời sao trời thổi tiểu khúc.

"Khi con, nếu là Phật Tổ không chính xác người cùng Từ Hà nhân tình đâu? Người làm sao bây giờ."

Hòa thượng đột nhiên quay đầu hỏi ta câu nói này.

Ta bĩu môi nói, không có khả năng, ta đều là phật, tại sao phải ngăn ta.

Hòa thượng quay đầu đi tiếp tục xem sao trời, thờ dài nói, phật, không có thất tình lục dục, chặt đứt phàm căn. Người này lục căn không sạch, không thành được phật.

"Ai nói, ta đây không phải thất tình lục dục, ta đây là hảo cảm. Mà lại, cái kia Phật Tổ đáp ứng ta, chỉ phải hoàn thành nhiệm vụ, lập tức thành Phật."

Ta vừa nói, một bên xuất ra vẩy bản Tây Du Ký, chỉ Đầu Chiến Thắng Phật bốn chữ lớn cho hòa thượng kia xem.

"Ha ha ha ha, Đầu Chiến Thắng Phật, cầu thí." Hòa thượng tôi cục đàm, cười ha ha.

"Người quyền sách kia bên trong, viết người cùng Từ Hà thành thân sao?"

Ta mở sách, tỉ mỉ nhìn xem, cuối cùng hít một hơi lạnh nói: "Không có, trên đó viết ta đi Nga Mi sơn, an tâm thành Phật."

"Ha ha ha, an tâm thành Phật, tốt một cái an tâm thành Phật." Hòa thượng ánh mắt lộ ra ánh lửa, tựa hồ có chút tức giận.

Hòa thượng nói xong, ngốc ngồi ở chỗ đó, ngửa đầu nhìn xem ngôi sao đầy trời, sừng sốt rất lâu.

Rốt cục, hòa thượng không hiểu cười một tiếng.

"Người có biết, ta lúc đầu vì sao cùng Phật Tổ tranh luận." Hòa thượng thờ sâu, chậm rãi nói ra.

Ta lắc đầu, trong lòng tự nhủ người bình thường điên điên khùng khùng nói một mình, ta nào biết được người làm cái gì.

Hòa thượng không được cười, ngồi xuống lại uống một hớp rượu lớn, nâng cốc vạc quăng ra, roi vỗ nát, nhìn ta tự mình nói ra.

Mười thế trước đó, ta chưa thành Phật, vền vẹn một tư thực tiểu đồng.

Ngày ấy, ta cứu được một con cáo nhỏ.

Mười năm về sau, ta gặp được một cái mi tâm mang nốt ruồi nữ tử. . . Lại là cái kia tiểu hồ yêu, sau đó, ta cùng nàng yêu nhau.

Ta cùng nàng mến nhau một thế chưa xong, đời thứ hai lại lần nữa gặp nhau, lại là ngọt ngọt ngào.

Sau đó, cái kia chó hoang Phật Tổ tìm đến, nói ta có tuệ căn, muốn điểm hóa ta thành Phật.

Lại mẹ hấn nói ta lục căn không sạch!

Ta nói, ta đây không làm phật, người hỏi trở lại người Lôi Âm tự đi.

Sau đó, Phật Tổ mẹ nhà hấn cười, một đạo sét đánh dưới, đem cái kia hồ yêu đánh cho vỡ nát.

Ngay tại trước mắt ta, bỏ đến vỡ nát!

Ha ha ha ha. . .

Từ đó ta lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không. Từ đó ta thành Kim Thiên Từ. Từ đó ta dưới một người trên vạn người. Từ đó ta mười thế làm phật.

Ta tỉnh cũng là phật, ngủ cũng là phật.

Ta nhìn mắt không đôi sắc hòa thương, có chút run rẩy.

Hòa thượng trong mắt, lại có từng tia từng tia sát khí, mắt không chớp nhìn ta chăm chăm.

"Sư phụ, người. . . Người muốn giết ta sao?" Ta có chút sợ hãi nhìn xem hòa thượng. Ta chợt nhớ tới hòa thượng thành Phật lúc phát nguyện.

"Ta nguyện đồ khắp thiên hạ thần phật, độ hóa hết thầy yêu ma."

Về sau sư phụ nói cho ta biết, khi đó, hắn thật muốn giết người, nhưng không phải giết ta.

Hòa thượng về mặt dần dần bình tĩnh trở lại, nhìn ta ha ha cười.

"Con mẹ nó người làm sao như thế sợ, tuyệt không giống ta. Nếu là ta ưa thích, cướp tới chính là, có người hại ta, giết là được. Người này sợ hãi rụt rè, tốt không được tự nhiên."

"Bất quá, người cùng bọn hăn không giống nhau, người là đồ đệ của ta, làm đồ đệ, sư phụ dù sao cũng phải bảo kê."

Nói, hòa thượng vuốt vuốt ta lông khi, trộm chó một dạng.

Ta cảm thấy câu nói này hết sức quen tai, giống như hòa thượng trước kia nói qua.

Hòa thượng bỗng nhiên ngừng lại, trừng trừng nhìn ta mắt.

"Mà lại người không thành được phật, người, còn có nhân tính, lục căn chưa sạch."

"Này, đều là thiên mệnh."

Ta biến sắc, ta nói sư phụ người cũng chó nói lung tung, ta lục căn đã sớm quét sạch sẽ, liền đợi đến Phật Tổ phong ta làm phật.

Hòa thượng đập ta đầu một thoáng, cười ha ha.

Này ngu xuẩn hòa thượng, cười đến theo khóc một dạng.

Hồi lâu sau, hòa thượng nằm trên mặt đất, hai tay gối cái đầu, trong miệng ngâm căn cổ đuôi chó, nhìn lên trên trời sao trời nhẹ giọng thờ dài, người nếu thật là lục căn đã sạch, cái kia, ngày đó vì sao ngăn đón ta giết kia Bạch Cốt Tinh.

Ta bĩu môi, cái kia Bạch Cốt Tinh chưa từng giết người, chỉ muốn cùng cái kia mập trắng công tử thật tốt sống qua ngày, người giết nàng làm gì.

Ha ha, nàng hiện tại chưa giết người, không có nghĩa là về sau sẽ không giết người, không có nghĩa là đi qua chưa từng giết người. Những cái kia phật thân, miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng dù sao có lý do giết nàng.

Hòa thượng nói xong, cầm lấy khác một vò rượu, ừng ực ừng ực hết lớn mấy ngụm.

Ta gãi gãi đầu, không phải nói cái gì.

Tựa hồ, hòa thượng này nói có chút đạo lý.

Ta đã thấy phật thân, không có chỗ nào mà không phải là vẩy tay một cái, liền miên yêu quái hóa thành xương trắng.

Thế nhưng, cái kia cùng ta có liên can gì, ta thành phật, chỉ cần an tâm cùng Từ Hà sống qua ngày.

Ta lại gãi đầu một cái, ta nói sư phụ, trước người nói, người lúc đó chỉ là bị Phật Tổ phong tu vi, cũng không có bị đánh xuống, vậy là người vì cái gì bị hăn đánh xuống?

Sư phụ trầm mặc một lát, mới tiếp lấy há mồm nói ra.

Đêm đó ta cùng Phật Tổ nhao nhao xong sau khi trở về, bình tĩnh trở lại suy tư rất lâu, cảm thấy Như Lai khả năng cũng là tốt bụng độ ta thành Phật, chỉ là quá vội vàng làm chuyện xấu. Cho nên ta quyết định lại đi tìm hăn tâm sự, xem có thể hay không để cho hăn đem cái kia chuyển sinh về sau cáo nhỏ giúp ta tìm đến. Nếu là hăn nguyện ý, ta thuận tiện sinh hầu hạ hăn, tôn hăn vi sư. Dù sao độ ta thành Phật, cũng coi là đối ta có ân.

Đêm đó, ta đi đến Như Lai động phủ, không có khiến cho đồng tử thông báo, liền một mình tiến vào.

Sau đó, ta đứng tại ngoài cửa sổ, xuyên thấu qua cửa sổ, nhìn thấy chân thực hăn. Chỉ gặp hăn khoanh chân ngồi trong phòng, một mặt ý cười, cúi đầu xem trong tay chúng sinh hướng mình cúng bái.

"Khi con, người biết không, có một loại nụ cười, sẽ để cho người trong nháy mắt đọc hiểu một người. Cái kia nụ cười, tham lam, hưởng thụ, điên cuồng. . . Phật, thật mong muốn chúng sinh bình đẳng sao? Phật, chính là từ bi sao? Ta chưa chắc. Cái kia trong tay chúng sinh. . . Tín đồ. . . Quân cờ. . . Tay cầm hết thầy quyền lực. . . Đối xử lạnh nhạt xem nhân gian siêu thoát. . . Ra lệnh một tiếng quyền sinh sát trong tay cao vị. . . Trách không được, Như Lai không muốn để cho người có thất tình lục dục. . ."

Hòa thượng càng nói, thanh âm càng nhỏ, cuối cùng mơ hồ ngáy lên.

Tâm ta nói này hòa thượng điên, người ta Phật Tổ liền là đối tín đồ của chính mình cười cười, đều có thể kéo ra nhiều như vậy nguy hiểm.

Đúng là điên.

Ta nghĩ tới nghĩ lui, ngủ thật say.

Sau ba tháng, trăng sáng bên hồ.

Ba tháng này sư phụ đem những cái kia yêu quái theo đông đánh tới tây, lại từ tây đánh tới đông, truy tốt không vui. Đúng là tại Yêu giới đánh ra uy danh hiển hách, được tôn là Yêu Đế.

Mà ta ngay tại này trăng sáng bên hồ, miễn cưỡng phơi nắng.

"Tứ Hà bị giam tiến vào thiên lao a, bởi vì Ngọc Đế muốn đem nàng gả cho Cự Linh Thần, nàng không đồng ý."

Thổ địa công lên lên lút lút nói với ta, ta nhẹ gật đầu, trở về cái nhà.

Thiên lao là địa phương nào, đó là Nhị Lang Chân Quân trông coi cấm địa, lần này Tứ Hà có thể xong đời rồi.

Ta thờ dài, Tứ Hà, ngươi lại kiên trì kiên trì, chờ ta thành Phật, cho ngươi đi hướng Phật Tổ cầu tình.

Ta thu thập hành lý, chuẩn bị cùng sư phụ lên đường.

Một cái tay sờ lấy ta lông khi, trộm chó giống như.

"Tứ Hà bị giam tiến vào thiên lao á." Sư phụ cười híp mắt nhìn ta.

Ta nói ta biết, ngài có công phu này bát quái, đến cùng còn lấy không lấy kinh nghiệm.

Sư phụ không nói chuyện, thổi cái huyết sáo, cùng cái kia Bạch Long Mã chạy đi.

"Ngốc x, ha ha ha, đồ đệ của ta là cái ngốc x!"

Sư phụ la lên, biến mất ở phương xa rừng cây.

Hòa thượng này cười ngửa là thật dã.

Hai tháng sau, Nữ Nhi quốc bên trong.

Đến Nữ Nhi quốc đã là hơn tháng, sư phụ đồ thừa không đi.

"Tạm chờ ta thoải mái xong."

Ta nói Nữ Nhi quốc lên tới quốc vương, xuống đến bán quả táo, đều bị ngài bên trên toàn bộ, ngài đâu còn có người xuất gia tôn nghiêm.

"Phụ nữ cũng có cần, cũng là phổ độ chúng sinh."

Sư phụ chứng chạc đằng hoàng, ôm chầm kia Nữ Nhi quốc quốc vương, gặm gặm lỗ tai.

Hòa thượng này, có đôi khi ta thật hoài nghi hẳn có phải hay không Kim Thiền Tử.

Thế nhưng có đôi khi cái kia Phật ngữ nói thật sự là có thứ tự, liền là tác dụng sai.

Ta nói đừng như vậy, ta tốt xấu là vợ người, nhân loại chuyện xấu xa, ta xem cũng có phản ứng, sư phụ ngài muốn làm, ban đầu ở Hòa Diễm sơn, liền nên làm, cùng cái kia ngọc diện hồ ly cùng một chỗ song túc song phi, sớm một chút đem thỉnh kinh quấy nhiễu, ta cũng không cần cùng ngươi đoạn đường này.

"Làm sao ngươi biết ta không cùng nàng song túc song phi qua?"

Ngươi đại ca, ta có lỗi với ngươi.

Ta mất hết can đảm.

Sư phụ lại cười: "Ngươi cái con khi này, lúc này cũng là có nhân tính. Cho nên ta nói ngươi lục căn chưa sạch."

Ta lắc đầu: "Ta tên là Ngô Không, sớm đã tứ đại giai không, sư phụ đừng đem ta hướng trong hổ mang."

"Tứ đại giai không?" Sư phụ cười ha ha, "Tốt một cái Ngô Không, ngô tới ngô đi, mọi chuyện đều là khoảng trống, con mẹ nó nguoi ngô cái rắm."

Ta nói sư phụ, nguoi làm sao mắng chửi người đâu!

Ba, này con lừa trọc vậy mà quát ta.

Nguoi quá mức a, khi con gấp còn cắn người đâu! Ta một bụng ủy khuất.

"Ta quát nguoi làm gì! Ta nhìn nguoi này rỗng tuếch sắc mặt, con mẹ nó chứ liên ngại phiền!"

Nâng lên tay cầm, ta nhắm mắt lại.

Lại không có rơi xuống.

Sư phụ cũng không nhìn ta, hoặc là nói, sư phụ ánh mắt tựa hồ xuyên thấu ta. Này con lừa trọc ánh mắt quăng hướng chân trời, nơi đó có một tầng nung đỏ đám mây, như thủy triều dọc theo bầu trời bày ra ra.

"Ngô Không, nguoi biết, ta vốn là Kim Thiên Tử, ta mười thế làm phật, ba ngàn thế giới, ta cái gì đều hiểu. Ta tính là phật, ngu cũng là phật, ta phiền thấu. Phật phật phật, đều là phật, ta thấy kim quang kia như biển, đều là thiên ý, đều là phật tính, duy chỉ có không thấy tính cách tình, duy chỉ có không gặp người tâm."

"Duy chỉ có không thấy, năm đó cái kia cáo nhò."

"Sư phụ là tính tình bên trong người a, làm hòa thượng đáng tiếc."

Ta trêu ghẹo nói.

Sư phụ chung quy là không có quát ta, chỉ là nhìn ta cười thâm.

Từ Hà thích nguoi, thật mẹ hán là mắt bị mù.

Không biết có phải hay không ảo giác, ta lại trông thấy sư phụ rơi lệ.

Này con lừa trọc, gần nhất thường xuyên khóc, có phải hay không muốn điên rồi.

Tối hôm đó, sư phụ vẫn là mang ta ra khỏi thành.

"Ta. . ."

Ta đứng tại một mảnh hoa cúc trong đất, một cái tay chống ta theo lão Long vương nơi đó mượn tới kim cô bổng, cúi thấp đầu.

"Con khi ngang ngược, đi a, ta khát chết rồi, ta muốn uống lớn rượu!"

Sư phụ vô lại nằm trên mặt đất, khóc lóc om sòm lẫn lộn.

Sư phụ, ta cảm thấy. . .

Được rồi, không có gì.

"Thần thần bí bí, hừ." Sư phụ nhướng mắt, "Hôm nay muốn uống hai cân, ha ha."

Vào đêm

Ta thấy hòa thượng kia tại trên tảng đá lớn ngáy to, uống rượu say, một cái tay chụp lấy cái bụng.

Ta cho hán dập đầu lạy ba cái, xem như bái biệt.

Ta cảm thấy sư phụ nói không sai, Từ Hà thích ta, thật sự là mẹ hán mắt bị mù.

Ta từ Ngũ Chi sơn dưới, liền một lòng hướng về phía phật.

Thế nhưng là. . .

Sư phụ nói đúng, ta, vẫn là lục căn chưa sạch. . .

Ta, không thành được phật.

Nói, ta đem đình hải thần châm lấy ra ngoài. Hạ giọng.

"Chuyện này. . . Là trên người của ta thứ đáng giá nhất, Nhị Lang đại ca, tạo thuận lợi."

Nhị Lang Chân Quân chấp tay sau lưng, vây quanh ta xoay quanh, nghiêng đầu nhìn ta. Ta thấy tâm phiền.

"Nghĩ cướp thiên lao?" Nhị Lang thanh âm trên tức.

"Không phải không phải."

"Đứng rồi!" Nhị Lang thanh âm bỗng nhiên đề cao, thanh âm lạnh buốt.

Vừa dứt lời, tên kia cò nhảy dựng lên, trong tay nhiều hơn một thanh Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao.

Ta bình tĩnh đại ngộ, này gốc x cả ngày trông coi thiên lao, không có tích hiệu, vừa vặn cầm xuống ta, xong đi lĩnh thưởng.

Ta tranh thủ thời gian cầm lấy gậy sắt chống đỡ.

Này Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao thật sự là lợi hại.

Đều nói Nhị Lang thần tam mục vi tôn, kim cương bất hoại, thiên dùng Bát Cửu Nguyên Công, cũng có bảy mươi hai loại biến hóa, hẳn một hồi biến thành S, một hồi biến thành b, tóm lại khó chơi cực kỳ.

"Chuyện gì cũng từ từ."

Ta chống đỡ khó khăn, có chỗ nào là đối thủ của hắn, hòa thượng cái kia một thân công phu ta chỉ học được không tới ba thành, bảy mươi hai loại biến hóa đã là cực hạn.

Hai ba hiệp về sau, sớm đã thua trận, nếu không phải trời sinh thần lực cộng thêm này định hải thần châm, ta sợ sớm đã đầu một nơi thân một nẻo.

"Oa nha, cần chết hắn!" Nhị Lang thần âm ra một thương.

Cái kia Hao Thiên Khuyển tuân lệnh, thừa lấy một cái răng vàng hướng ta đánh tới.

Ta hai mắt nhắm lại, ngoan ngoãn chờ chết.

Xong.

...

"Cút mẹ mày đi!"

Một tiếng này khí thôn sơn hà, cái kia Hao Thiên Khuyển ô ô kêu hai tiếng, bị đá bên dưới mây đi.

Ta mở to mắt, chỉ thấy một thân ảnh cảm trong tay Thiên Trọng ngăn tại ta trước người.

Khá lắm tăng bào hòa thượng, vung tay áo, uy uy nhưng đứng trước mặt ta.

"Sư phụ?!"

"Gốc x."

Sư phụ hừ lạnh một tiếng, về sau ta biết, đêm đó hắn cũng không ngủ.

Sư phụ kỳ thật ban đêm đều mất ngủ, hắn thấy tinh đầu đầy trời, cũng không biết suy nghĩ gì, đều nói ba ngàn thế giới như lửa trạch, sư phụ nói, tại đây lửa trong nhà, hắn ngủ không được.

Lúc đó sư phụ thấy ta không tại, liền hiểu ba phần, một tay chỉ đông, không chút nghĩ ngợi, liền đuổi cái kia Bạch Long Mã đi.

"Ngu xuẩn Bạch Long Mã, ngươi nha cút đi, lão tử biết ngươi ưa thích Bạch Vân động ngựa cái."

Cái kia ngựa con cũng không nhiều lời, quỳ gối xuống đất, xem như tạ ơn, nhanh như chớp chạy xa.

"Điều ngựa khát ép một cái."

Sư phụ hừ lạnh một tiếng, dắt lấy ta da hồ váy, thay ta lau khô sạch phía trên vết máu.

"Huyền Trang!"

Nhị Lang Chân Quân quát lớn: "Ngươi đồ đệ thân là yêu hầu, được Phật Tổ ân điển, lại lấy oán trả ơn, tư cướp thiên lao, đã là trọng tội, ngươi vốn nên

thình lình, lại trái lại trợ Trụ vì ngược, là tội thêm một bậc, hôm nay ta liền muốn. . ."

"Con mẹ nó nguoi có phiền hay không."

Sư phụ nhướng mắt, một mặt cười lạnh: "Đồ đệ của ta ta không giúp, ta giúp nguoi mẹ đỡ đẻ a?"

"Nguoi!" Nhị Lang thần khí con mắt thứ ba đều nhanh tròn lồi ra.

Sư phụ ta nói chuyện thô tục, ta sớm thành thói quen.

Đã thấy sư phụ quay đầu, tích tụ ra cái nụ cười, ta còn chưa thấy qua, sư phụ cười nhẹ nhàng như vậy.

"Làm đồ đệ, sư phụ dù sao cũng phải bảo kê."

Sư phụ nói, đưa tay lại xoa nhẹ một lần ta lông khỉ.

"Khi con, vì sư sẽ dạy nguoi điều thứ ba đạo lý, gặp phải đánh không lại, liền gọi sư phụ tới."

Ta quát sục cái mũi, nói sư phụ nguoi dạy ta, luôn luôn chút bất nhập lưu nguy hiểm.

Ánh mắt lại lạng lẽ ướt.

. . .

Sư phụ cùng Nhị Lang Chân Quân đại chiến ba trăm hiệp.

Có hay không 300, ta không có đếm qua, ta đoán cũng kém không nhiều.

Sư phụ cầm trong tay một cây mười vạn tám ngàn cân Thiên Trọng, bẻ gãy nghiền nát, hấn quơ múa, như là cái con lóc nhỏ.

Nhị Lang thần lại muốn biến hóa, có thể sư phụ trong tay Thiên Trọng khí thế như cầu vồng, càng đem hấn đánh không thành hình người.

Ta thừa nhận, luận đánh nhau, sư phụ ta là mẹ hấn roi rồng.

Tha thứ ta nói thô tục, thiện tai thiện tai.

"Huyền Trang con mẹ nó nguoi phản!"

"Này chân kinh, không lấy cũng được!"

Thấy sư phụ áo cà sa như lửa đốt, cả người hóa thành một đạo ánh lửa, ta sừng sốt, cũng hứa sư phụ phân phát Bạch Long Mã thời điểm, liền chặt đứt đường lui.

Ta hai người một đường đi về phía tây, ẩn lý thuyết, sư phụ này còn thiếu một chút liên quy vị kim thân, làm sao lúc này ngược lại bỏ gánh không làm?

"Sư phụ. . . Đây là tiền trình của nguoi a. . . Không đáng vì ta. . ."

Ta đứng ở phía sau, thấp giọng ghen ngào.

"Ngộ Không nguoi lại nói như vậy, ta liền nguoi một khối đánh!"

Sư phụ một bên gõ cái kia ngã trên mặt đất Nhị Lang thần, một bên quay đầu quát.

Ta không lên tiếng.

"Ba ngàn thế giới, đất trời đại phạt, buồn cười!"

Sư phụ vung Thiên Trọng, tại những cái kia hủy thiên diệt địa tiếng vang bên trong, ta nghe thấy tiếng cười của hấn.

"Ta Kim Thiên Từ, lục căn thanh tịnh, tứ đại giai không, buồn cười!"

Nhị Lang Chân Quân bay ra ngoài, ngực hấn lão mục tạng hộ tâm kính cũng vỡ thành bột mịn.

"Lấy kinh văn, thì có ích lợi gì!"

Hòa thượng lập trong gió, ngửa đầu cười to, "Ta không làm phạt!"

Sau cùng, sư phụ sắc mặt trắng bệch, Nhị Lang Chân Quân như chó chết nằm trên mặt đất.

Cái kia tam nhãn ngọc x, sớm đã đã mất đi tri giác.

Thấy sư phụ khí tức hỗn loạn, lại bụng lấy ta một mặt lông khỉ, gạt ra cái không được tốt lắm xem nụ cười.

"Ngộ Không, đi cứu Từ Hà nha, về sau hồi trở lại tiêu xài quả núi biết bao sống qua ngày, cũng không tiếp tục muốn lấy trái qua."

Nói, đưa tay đưa cho ta một chuỗi chìa khoá, chìa khoá bên trên, vết máu loang lổ.

Ta lệ rơi đầy mặt, bắt lấy sư phụ áo cà sa.

"Ta nhớ được. . ." Sư phụ cười khổ: "Ta nhớ được mười thế trước đó. . . Nàng mi tâm có nốt ruồi. . . Quá lâu, ta lại nhớ không được, quá lâu, ta lại nhớ không được. . ."

Sư phụ nhắm mắt lại, tự lẩm bẩm.

"Bồ đề vốn không cây."

An tường như lúc sơ sinh.

Nơi xa, vô tận thiên binh thiên tướng như thủy triều chậm rãi vọt tới, ở trên bầu trời nổi thành một mảnh, áo giáp lấp loè hàn quang.

Sư phụ bỗng nhiên mở mắt ra, đẩy ta một lần.

"Khi con, vì sư dạy người một đầu cuối cùng đạo lý, gặp phải sư phụ cũng đánh không lại, tranh thủ thời gian chạy. Đạo lý này, có thể để người mạng sống."

"Nhanh đi mang theo Từ Hà, chạy." Sư phụ chống Thiên Trượng, đứng lên chậm rãi xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía ta, đối mặt với chậm rãi chạy tới thiên binh thiên tướng.

Ta cầm chìa khoá, mặt xám như tro.

"Sư phụ. . . Tạ ơn."

Ta cuối cùng vẫn quay người, mở ra thiên lao.

Trước mắt tiên tử, một đôi ánh mắt linh động nhìn ta.

"Khi con, làm sao người tới á."

Linh động con người bên trong, bây giờ tràn đầy bối rối, nàng cũng nghe đến động tĩnh bên ngoài.

Ta tới cứu người.

Ta cười thâm, kéo qua um tùm tay ngọc.

Ra thiên lao, sư phụ tại phía trước cùng thiên binh thiên tướng chiến thành một mảnh, cho dù thiên binh vô tận, sư phụ lại như là chiến thần, sừng sốt chưa thả qua tới một cái.

"Ngộ Không, con mẹ nó người còn không mau đi!"

Sư phụ nhìn ta ngăn người, đỏ hồng mắt đuổi ta đi.

Ta quỳ xuống dập đầu lạy ba cái, xem như bái biệt, lôi kéo Từ Hà dựng lên bờ nhào mây, hạ tầng mây.

Đi tới giữa không trung, chẳng biết tại sao, ta cảm thấy sư phụ nói rất hay đúng.

Con mẹ nó chứ thật sợ.

Ta ở giữa không trung ngừng lại, Từ Hà tò mò nhìn ta.

"Từ Hà, người đi xuống trước, tiêu xài quả núi chờ ta." Ta xem mắt Từ Hà, buông ra tay ngọc, đè ép cuồng hống nói ra.

Ánh mắt linh động bên trong tràn đầy khản trương.

Khi con, người muốn làm gì, người đừng vờ ngó ngán.

Từ Hà gấp gấp nắm tay của ta.

Quá trắng, là ta tại Thiên Đình bên trong ngoại trừ đất đai lão nhi bên ngoài, bằng hữu duy nhất.

Hắn mặt ngoài nhìn qua hết sức cảnh tượng, thượng truyền hạ đạt, thay Thiên Đình chiêu binh mãi mã, thay Ngọc Đế truyền đạt chỉ lệnh.

"Tất cả mọi người xem thường ta, ta biết, con mẹ nó chứ liên là cái người chạy việc." Đây là quá uống không say về sau, nói cho ta biết.

Tại ta xảy ra chuyện thời điểm, hắn cũng là một cái duy nhất thể ta nói chuyện người.

Đáng tiếc, hắn là quan văn, tay không thực quyền. Cho nên thấp cổ bé họng.

So như bây giờ đánh nhau, hắn chỉ có thể hướng ta đong đưa lá cờ.

"Ngộ Không, ngươi bây giờ quay đầu, còn kịp."

Quá trắng bồng nhiên là lớn.

Không, không còn kịp rồi. Ngay tại Từ Hà biến thành tro bụi trong nháy mắt, hết thấy cũng không kịp.

Ta một bên vung lấy cây gậy, con mắt trở nên đỏ như máu.

Kỳ thật, ta chỉ muốn làm cái tiểu phật.

Kỳ thật, ta chỉ là cái tiểu yêu khi, một lòng nghĩ cùng các người ngồi ngang hàng, cưới Từ Hà. Vì thế, các người như thế nào vu hãm ta, ta nhẫn. Để cho ta xem sân nhỏ, nuôi ngựa, ta nhẫn.

Bây giờ, roi tình cảnh như vậy.

Ha ha ha ha, này đây trời thần phật.

Các người không phải nói ta đại náo thiên cung sao?

Ta cho các người một trận! Phật Tổ lão nhi, uống ta kính người, hôm nay, ta sẽ phải diệt người!

Quá trắng đột nhiên đổi ta dựng lên cái khẩu hình.

"U Minh Quý Môn quan, Địa Phủ sinh từ bộ."

Ta hướng hắn cười cười, ta không có ý định sống sót trở về.

Cái kia ngu xuẩn hòa thượng cũng là càng đánh càng hung, hai ta chung quanh lại là trống đi một mảnh.

"Như Lai, người nói ta không có phật tính, chỉ có nhân tính!"

Hòa thượng đột nhiên tròn mắt tròn xoe, nhìn về phía tầng mây bên trong vệt sáng vàng.

"Không bằng tới đầu một trận, xem là ta nhân tính diệt phật, vẫn là người phật diệt ta Huyền Trang!"

Như Lai cười ha ha, cũng không ra tay.

"Kim Thiên Từ, người Phật pháp tinh diệu, liền xem như ta, cũng bắt người không có biện pháp gì."

Như Lai nói xong, lẳng lặng ngồi xuống.

Tâm ta nói này Như Lai, thật mẹ hắn không làm tốt sự tình, đợi ta một hồi các loại còn xóc hắn, lại đi Địa Phủ kéo về Từ Hà.

Hoặc là, đi Địa Phủ bồi Từ Hà.

Như Lai vừa dứt lời, ta thấy sau lưng sư phụ xuất hiện một đạo bóng hình áo trắng xinh đẹp.

"Sư phụ, cẩn thận sau lưng!" Ta một gậy vung mạnh bay một cái thiên binh, lớn tiếng nhắc nhở.

Sư phụ hướng ta cười cười, nhẹ nói ta biết.

Ta yên tâm lại, chuyên tâm đối phó bên người chúng thiên binh, cây gậy vung mạnh bay lên.

"Phốc phốc" một tiếng, đao nhọn vào thịt. Ta quay đầu nhìn lại.

Cái kia góc hòa thượng, tăng bào thấu máu, một thanh sáng loáng đao từ phía sau lưng xuyên qua ngực.

Hòa thượng cũng không có một chút phòng bị, ngược lại là nghiêng đầu sang chỗ khác, hướng phía sau lưng thân ảnh cười một tiếng.

Quan Âm tỷ tỷ. . .

Ta ngỡ ngác nhìn Quan Âm tỷ tỷ mi tâm nốt ruồi, tựa hồ đã hiểu cái gì.

"Cáo nhỏ. . ."

Hòa thượng quay đầu nhìn tay cầm đao Quan Âm, trong miệng tràn ra bọt máu, khóe miệng cười thâm.

"Mười thế, quá lâu, không chỉ ta không nhớ ra được, người cũng nhớ không được. . . Ha ha ha, thật rất lâu."

"Ha ha, phật, phật, phật, Như Lai, người tốt thù bực. Coi là thật, không hổ là phật."

Hòa thượng khóe miệng mang theo trào phúng, ánh mắt dần dần ảm đạm xuống.

An tường, như lúc sơ sinh.

Này gốc hòa thượng, bị này bình thường một đao thọc cái thông thấu, ta bữu môi, ánh mắt lại ướt.

Hòa thượng này, luôn lái nhai nhân tính phật tính, cuối cùng, vẫn là chết tại nhân tính bên trên.

Ta lãnh lạnh nhìn xem Quan Âm, xem sắc mặt nàng từ trước tới giờ không hiểu, biến thành mờ mịt, lại biến thành giật mình, cuối cùng ôm hòa thượng khóc.

"Khóc người tê liệt."

Ta lãnh lạnh quét mắt Quan Âm, một gậy vung mạnh chết một cái muốn đánh lên thiên binh.

Quan Âm nghe ta mắng chửi người, dần dần ngừng tiếng khóc, ngẩng đầu nhìn ta, bỗng nhiên khóe miệng phũ lên cười lạnh.

Ta chưa bao giờ thấy qua Quan Âm như thế, phảng phất trong nháy mắt biến thành người khác.

"Ngộ Không, cáo nhỏ đa tạ."

Quan Âm, không, cáo nhỏ hướng ta gật gật đầu, giẫm lên dưới chân hoa sen, hướng cái kia xếp bằng ở trong mây Như Lai bay đi.

Không bao lâu, trên không rớt xuống một cỗ thi thể.

Tầng mây bên trong thân ảnh bờ môi khẽ động.

"Kim Thiên Tử, người Phật pháp không thua ta, lòng dạ thiên hạ. Thế nhưng là , người của người tính, cũng là nhược điểm của người."

"Khi con, người vốn là yêu quái, ta ban thưởng người thành Phật, người vì sao phản ta."

Khóe miệng ta cười lạnh.

"Như Lai, người câu nói này, có không nửa điểm phật tính!"

Vừa dứt lời, tứ đại kim cương hướng ta đánh tới.

Ta chỉ ý vào lực lớn vung cây gậy, ngoại trừ bảy mươi hai biến cũng không một chút thần thông, này tứ đại kim cương thần thông kinh thiên, ta lập tức về mặt biến đổi.

Dựng lên bờ nhào mây, hướng về phía dưới mặt đất bay đi.

Sau lưng, vô tận thiên binh thiên tướng che khuất bầu trời.

...

Hỏa Diễm sơn bên ngoài.

"Ngư đại ca, mở cửa, mở cửa!"

Ta gấp hoang mang rối loạn gõ cửa chính, cuối cùng rốt cục mở một đạo may, một cái to lớn đầu trâu lộ ra.

"Người là ai a?"

"Ta, ta, Tôn Ngộ Không a! Tề Thiên Đại Thánh, Tôn Ngộ Không!"

Ta biết, chỉ có cái tên này, mới có thể kéo lại thiên binh.

Chỉ có kéo lại thiên binh, ta mới có biện pháp văn hồi cục diện.

Lão Ngưu sờ đầu một cái, một mặt giặt mình.

"A, là ngươi a, ngươi không phải đi Thiên Đình nuôi ngựa sao, làm sao sau lưng nhiều ngựa như vậy bình."

Lão Ngưu nói, một mặt khinh thường.

"Đại ca, ta phản! Ta hiện tại là Tề Thiên Đại Thánh!" Ta bỗng nhiên hung ác cười một thoáng, vung vẩy trong tay cây gậy, vù vù rung động.

Ngưu đại ca, ta tìm ngươi, giúp ta ngăn trở người thiên binh này.

Lão Ngưu mong muốn đóng cửa.

"Đi đi đi, đừng mù mấy cái làm khổ, này thiên đình há lại ngươi có thể phản? Đừng tìm việc cho ta."

Ta xem lão Ngưu một mặt hoảng hốt, bỗng nhiên cười.

Tốt, lão Ngưu, uống ta nhận ngươi người đại ca này.

Ha ha, Bình Thiên Đại Thánh, ta nhỏ vào. Thắt đại yêu vương đứng đầu, ta nhỏ vào.

Ngươi biết không, sư phụ ta đem ngươi nuôi Tiểu tam lên. Ha ha ha ha ha, ngươi cái đồ bỏ đi.

Người người đều kính ngươi là Ngưu ma vương, liền con mẹ nó chứ biết, ngươi xông Địa Phủ, đều mẹ hán không dám thừa nhận, vẫn phải nói là ta làm.

Hôm nay ngươi liền nghỉ ngơi đi, nhìn ngươi Tôn gia gia dạy ngươi làm người!

Ta vừa nói, cười to lên. Tựa như hòa thượng kia lúc trước một dạng, cười ha ha.

Lão Ngưu xem ta bộ dáng này, thờ dài, cúi đầu đóng cửa lại.

Trong lòng ta lạnh buốt, xoay người sang chỗ khác, nhìn xem không ngừng tới gần thiên binh, nắm chặt trong tay cây gậy.

Thiên binh thiên tướng ở trước mặt ta trên không dừng lại, đi ra một thanh niên, tay cầm thép vòng, thân quần vải đỏ.

"Na Tra?"

Na Tra giẫm lên hai bánh xe hướng về phía ta đánh tới, lại là biến hóa ba đầu sáu tay, quả nhiên là lực lớn vô cùng.

Dần dần, ta đối phó không đến.

"Khi con, ngươi có phục hay không."

Ta nhìn thấy Na Tra trong mắt dần hiện ra một vết thay đổi hào quang.

Ta nói ta phục ngươi tê liệt, con mẹ nó ngươi cũng không phải sư phụ ta.

Na Tra than nhẹ một tiếng, ngừng tay tới.

"Năm đó, ta giống như ngươi. . . Ngươi nếu có thể chạy trốn, gặp tiểu long nữ, thay ta nói tiếng tốt, liền nói, ta còn nhớ nàng."

Ta vẽ mặt cổ quái nhìn chằm chằm Na Tra.

Đã thấy Na Tra chính mình đem vòng tròn hướng trên đầu một đập, nâng lên một cái to bằng trứng gà bao, khóc trở về, tại cái kia Lý Thiên Vương bên tai thấp giọng lầu bầu vài câu.

Liền liền cái kia Lý Thiên Vương, cũng là thờ dài, dẫn Na Tra hô hào về nhà bó thuốc đi.

"Ha ha, còn có ai!"

Ta mắt lạnh nhìn bao bọc vây quanh ta thiên binh thiên tướng, cùng với nơi xa quan chiến chư thiên đại phạt, cười ha ha.

Từ đại kim cương hướng ta đánh tới.

Lão Ngưu hai mắt tròn lên, hướng phía chân trời cái kia vô tâm thiên bình, rống to lên tiếng.

Lão Ngu, cảm ơn.

Ta thần một tiếng, sắc mặt biến lạnh, tốc độ càng nhanh.

Bảy mươi hai loại biến hóa, trong đó có một môn, gọi thông u.

Ta trước đó, chưa bao giờ chính mình thi triển qua.

Nhắm chặt hai mắt, ta phảng phất có thể nghe thấy tim đập của mình, máu của mình chảy âm thanh, cùng với, hòa thượng kia tiếng cười.

Tiếp theo một cái chớp mắt, ta chỉ cảm thấy mắt tối sầm lại.

Ngẩng đầu nhìn lên, lại là to lớn cánh cửa nằm ngang ở trước mắt ta.

"U Minh Quỷ Môn quan "

Ta đến Địa Phủ.

Một đám Quỷ Tiên đang tại cửa ra vào ngồi xổm đánh bài, nhìn ta tiến đến ngược lại cũng không sợ.

Hắc Bạch Vô Thường hướng ta cười cười, thanh âm khinh miệt.

"Người thế nào chính mình xuống, lão Ngu đâu?"

Lần trước, là lão Ngu mang ta xuống tới náo Địa Phủ, ta ở bên cạnh cờ tung bay trợ uy, phản cho lão Ngu cống nôi.

Tại đây bày quỷ tiên nhân bên trong, con mẹ nó chứ liền là cái ngu xuẩn.

Ta nhìn Hắc Bạch Vô Thường, khóe miệng cười lạnh.

"Lão Ngu đang giúp ta đánh thiên binh đây."

Hắc Bạch Vô Thường sắc mặt đột nhiên xiết chặt, nói khi con, vậy người tới làm gì.

Ta ước lượng cây gậy trong tay, định hải thần châm bỗng nhiên biến lớn, mãi đến dài trăm thước ngắn.

"Ta nói, đừng gọi ta khi con. Lão tử, Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngô Không, hôm nay tới, náo Địa Phủ."

Nói xong, ta cầm lên trong tay cây gậy, bỗng nhiên vung xuống, đem đại môn kia đánh nát như.

Thuận tiện đập chết một mảnh Quỷ Tiên.

Ta biết, địa phủ này bên trong Quỷ Tiên quá yếu, hoàn toàn không có thiên binh oai. Cho dù là cái kia thập điện Diêm La, cũng là hồ giấy, chỉ là quan văn.

Ta một đường sát tướng đi vào, vung lấy cây gậy, đem cái kia Địa Phủ đảo cái nát như, truy thập điện Diêm La thẳng chạy.

Ta nhất định phải nhanh lên.

Địa phủ này Quỷ Tiên yếu như vậy, còn có thể tự thành một giới, toàn bộ nhờ một người.

Ta nhất định phải tại người kia không có ra tay trước đó, sửa lại sinh tử bộ.

Trên đường, đi qua cầu Nại Hà, ta thấy hòa thượng đang cùng mấy cái Quỷ Tiên ra tay đánh nhau, sau lưng che chở hai bóng người đẹp đẽ, lại là cái kia Từ Hà cùng cáo nhỏ.

Hòa thượng mặc dù khi còn sống một thân phật khí, lực lớn vô cùng, thần thông khó lường.

Bây giờ vền vẹn một đạo linh hồn, toàn bộ nhờ trên tay một vệt kim quang thần thông đau khổ chống đỡ.

Nhưng này Huyền Trang cũng không hổ là mười thế làm phật, vền vẹn một vệt kim quang thần thông, liền làm cho mấy cái kia Quỷ Tiên liên tiếp lui về phía sau, không dám lên trước, hành động ở giữa còn có hòa tan cảm giác.

Ta mang theo cây gậy vung đem đi qua, đem vây quanh ba người Quỷ Tiên từng cái nện thành bánh bột ngô.

Ta nói sư phụ, người chết đều như thế dữ dội, trách không được không muốn thành Phật, cái kia Phật Tổ nếu là thấy người bộ dáng này, sợ liền sẽ không điểm hóa người.

Sư phụ cười ha ha, con mẹ nó chứ lẽ ra cũng không muốn cho hấn điễm hóa.

Ngộ Không, một hồi hai ta sửa lại sinh tử bộ, kêu lên ta trong ngày thường thu phục những cái kia yêu quái, chúng ta đi giữ Phật Tổ, diệt Thiên Đình.

Ta nói còn có Nguru đại ca, cái kia Bình Thiên Đại Thánh đang giúp ta theo thiên binh quyết chiến đây.

Ta mang theo ba người hướng cái kia Diễm la điện đi đến, nơi đó để đó sinh tử bộ.

Trên đường đi, Từ Hà nắm thật chặt tay của ta, thân thể không ngừng phát run.

"Đừng sợ, một hồi, ta sửa lại sinh tử bộ, từ đó hai chúng ta không ngã luân hồi, tướng mạo tư thù."

Ta vuốt vuốt Từ Hà đầu, an ủi.

Một bên cáo nhỏ các loại còn cũng là nhìn nhau cười một tiếng, nắm chặt hai tay.

Giờ khắc này, hai người bọn họ đội mười thế.

Lớn trước cửa điện, nhân quả luân hồi.

Ta nhìn trước cửa cửa chính, thượng thư "Diễm la điện".

Ta một gậy đánh vỡ cửa chính, dậm chân đi vào.

Bên trong đại điện, Diễm La trên bàn, để đó một bản thật dày vở, sinh tử bộ.

"Khi con, ngươi lại tới."

Một thân ảnh ngồi tại sau cái bàn trên ghế, chậm rãi ngẩng đầu.

Mái tóc dài đen óng, khuôn mặt thanh tú, làn da tuyết trắng, như là trích tiên.

"Địa Tàng."

Ta lông mày nhăn lại, nhìn xem người kia.

Năm đó, lão Nguru mang theo mấy huynh đệ chúng ta xông Địa Phủ, cuối cùng liền là bị hấn ném ra ngoài.

Người này, rất mạnh. Một người chống lên toàn bộ U Minh giới. U Minh giới có thể cùng nhân pháp giới cùng thần pháp giới sánh vai, toàn bộ nhờ người này.

Nếu không phải hấn lúc trước phát hạ hoành nguyện "Địa ngục không khoảng trống, thế không làm phật", sợ là cái kia Tây Thiên liền có hơn một cái cùng Như Lai sánh vai người.

Coi như thế, người này cũng đứng hàng bốn đại bồ tát đứng đầu, dùng nguyện lực nổi tiếng.

Còn lại ba đại bồ tát, cùng hấn hoàn toàn không tại một cái cấp bậc.

Thế nhưng không ai thấy qua hấn toàn lực ra tay, người này cũng là lòng từ bi, không thích sát sinh. Tương truyền, hấn chính là tại "Hiện Tại Phật" Như Lai cùng "Vị Lai Phật" phật Di Lặc ở giữa phụ trách quá độ tiếp dẫn phật.

Tu vi của người này, có thể thấy được chút ít.

"Địa Tàng, xin thứ cho Ngộ Không vô lễ."

Ta thu hồi cây gậy, chấp tay trước ngực, sắc mặt phát khổ.

Có người này tại, này sinh tử bộ, sợ là có chút khó sửa đổi.

"Ha ha, ngươi ta cũng coi là người quen, đây cũng không phải là ngươi lần thứ nhất xông vào."

Địa tạng vương Bồ Tát mang theo ý cười, híp mắt nhìn ta.

"Địa Tàng, ngươi nếu biết ta muốn làm gì, có thể hay không tạo thuận lợi." Ta thanh âm đáng ghét, trên mặt mang cười khổ.

Liền ngay cả sư phụ lúc này cũng không dám lơ đãng, hướng phía Địa Tàng bái một thoáng.

"Ngộ Không, Kim Thiền Tử, ta cũng rất muốn cho ngươi hai tạo thuận lợi. . . Thế nhưng là này sinh tử bộ, can hệ trọng đại. Lần trước sửa lại, bây giờ đã

tạo thành lộn xộn."

"Cho nên, các ngươi không thể thay đổi sinh tử bộ."

Địa Tàng trên mặt hiển hiện một vết thương hại, nhìn về phía ta cùng sư phụ.

Ta nghe được như thế, ngược lại trong lòng quét ngang, thừ ra một cái răng nhọn, cười lạnh.

"Lần trước ta cùng lão Ngưu còn đôi đến, hôm nay, vì sao hết lần này tới lần khác đôi không được!"

Ta vừa nói, chậm rãi giơ tay lên bên trong cây gậy, mạnh mẽ nhìn chăm chăm ngồi tại trên ghế ngồi Địa Tàng.

Hòa thượng quét ta liếc mắt, trên mặt nhìn không ra hi vọng: "Ngộ Không, buông xuống."

"Thế nhưng là, sư phụ. . ."

"Ta nói, buông xuống."

Hòa thượng lẳng lẳng mà nhìn xem ta, trong mắt một mảnh yên tĩnh.

Ta thở dài, buông xuống cây gậy.

"Địa Tàng, đồ nhi ta không hiểu chuyện, ngươi đừng thấy lạ." Sư phụ trên mặt hiển hiện một vết mỉm cười, thấy ta có chút sợ hãi.

Địa Tàng thấy sư phụ, nhẹ gật đầu.

"Kim Thiền Tử, ngươi đồ biết đại thể."

Ta nói sư phụ, ngươi không phải ngu nhất sao, làm hấn nha đó a, làm sao hiện tại sợ rồi?

Sư phụ hướng ta cười khò một tiếng, Ngộ Không, đây là thiên mệnh.

Ta thấy sư phụ cười khò, ngậy người.

Sư phụ con mẹ nó ngươi nói mò gì! Ngươi không phải không sợ thiên mệnh sao! Ngươi như sợ thiên mệnh, hiện tại sớm mẹ hấn thành Phật.

Sư phụ thở dài nhìn ta cười, ta sợ hoặc không tin, thiên mệnh ngay ở chỗ này, chờ lấy ta.

Liền liền Tử Hà cùng cáo nhỏ, cũng dồn dập cúi đầu, thân thể run rẩy.

Trong lúc nhất thời, ta lòng như tro nguội.

"Kim Thiền Tử, ta ngược lại thật ra kính nể ngươi cái kia độ yêu hoành nguyện." Địa Tàng đột nhiên mở miệng.

Địa Tàng nói xong, đột nhiên cười ha ha, "Ha ha, cái kia đầy trời thần phật, bên ngoài tô vàng nạm ngọc, cả ngày tự cho là giết yêu độ người, ta cũng phiền. Yêu quái cũng tốt, thần phật cũng được, trong mắt của ta, cũng là sinh tử bộ bên trên một cái tên."

"Cho nên, Huyền Trang, ta có thể giúp ngươi một chuyện."

Chúng ta bốn người chăm chú nhìn Địa Tàng.

"Ba người các ngươi, có thể chỉ uống nửa chén Mạnh bà thang. . . Ngày sau đầu thai nếu là có thể thức tỉnh, xem như tạo hóa. Như là không thể, vậy liền xem như vận mệnh đã như vậy."

Hết thấy, xem thiên mệnh. Địa Tàng thở dài.

Đa tạ Địa Tàng.

Sư phụ làm cái vái chào, ta cũng tranh thủ thời gian học cúi đầu.

Tốt, tự có Quý Tiên dẫn các ngươi đầu thai. Địa Tàng nói xong, quay người đi ra.

Ta cùng Tử Hà lẫn nhau nhìn xem, mặt mũi tràn đầy cười thảm, đầy nước mắt.

Ta, nhìn trước mắt hướng ta cười khò tiên tử, trong đầu trống rỗng.

Không bao lâu, một tiểu quý tiên đến đây dẫn đường.

Cầu Nai Hà một bên, luân hồi trên đường

"Từ Hà. . . Là ta hại ngươi. Ta nếu không đi. . ." Ta nhìn đối ta cười lớn Từ Hà, nửa ngày biệt xuất câu nói này.

Từ Hà lại là cũng nhịn không được nữa, ôm ta khóc lên.

"Ngươi nếu không đi, mới là hại ta."

Này ngốc bà nương, khóc theo cười một dạng.

Hòa thượng vỗ vỗ bả vai ta, ta quay đầu, hòa thượng mỉm cười nhìn ta.

"Ngộ Không, quay đầu, hai ta cùng một chỗ xóc cái kia Phật Tổ."

Ngực ta thấy đau, nột nột nhẹ gật đầu. Thăm nghĩ lại là chẳng biết lúc nào có thể gặp lại.

"Tốt, uống Mạnh bà thang, tự chọn con đường." Quỷ Tiên thúc giục, một mặt thiếu kiên nhẫn.

Hòa thượng nhìn xem cái kia sáu con đường, cười ha ha.

Ta mười thế làm phật, còn không thể độ yêu. Hôm nay, ta lại muốn nhìn ta nếu vì yêu, có hay không có thể chặt đứt cái kia phật tính, có hay không có thể đi độ yêu!

Sư phó vừa nói, một bên quay đầu nhìn về phía cái kia tu la đạo.

Cáo nhỏ yên lặng không lên tiếng, cùng hòa thượng đứng chung với nhau, nắm hai tay.

Tu la đạo, vừa vào con đường này, tắt thành đại yêu.

Sư phụ, gặp lại. . . Nếu như còn có thể gặp lại.

Ta thở dài, nhìn về phía Từ Hà.

Từ Hà, ngươi đây?

Ta đời này làm tiên, rơi vào kết quả như vậy, tạ thế, ta cùng ngươi cùng nhau là yêu.

Linh động trong con ngươi tràn đầy kiên định.

Ta khẽ thở dài, vuốt vuốt Từ Hà tóc.

Ngốc bà nương. . . Lão tử thế nhưng là, Tề Thiên Đại Thánh.

Vì ta, một cái yêu hầu, đáng giá sao?

Sau cùng, ta đứng tại chỗ, ngo ngác xem ba người uống Mạnh bà thang, vào luân hồi.

"Khi con, ngươi cần phải đi." giấu ở phía sau nói ra.

Địa Tàng, ta. . . Cũng muốn vào luân hồi.

Ta nhìn ba người bóng lưng, ánh mắt mơ hồ.

Lúc trước ngươi sửa lại sinh tử bộ, sớm đã không ngã luân hồi, không tại sinh tử bên trong. Địa Tàng nhìn ta, trào phúng cười.

Từ đó, ngươi chỉ có hồn phi phách tán, lại không siêu độ nói chuyện.

Ta song mắt thấy Địa Tàng, hồi lâu sau gật đầu.

"Ta biết rồi. Cảm ơn, Địa Tàng."

Nói xong, ta xoay người rời đi, trong tay cây gậy cầm căng lên.

... ..

Đội ta đi xa, Địa Tàng trên mặt bình tĩnh trong nháy mắt tiêu tán, cả người đột nhiên phát cuồng cười to, tuyết trắng gương mặt phun lên không khỏe mạnh màu đỏ, mái tóc màu đen ngồn ngang.

Đưa lưng về phía xa xa Như Lai, lão Ngưu đột nhiên hướng phía ta nở nụ cười.

"Huỳnh đệ, năm đó ngươi cho ta công nôi, ngươi hối hận cùng ta người đại ca này sao?"

Ta bữu môi.

"Ngươi đại ca, năm đó ta dám cùng ngươi xuống, ta liền biết muốn cho ngươi công nôi. Ngươi cho rằng ta ngốc, nhìn không ra ngươi dẫn ta đi làm gì?"

"Bất quá, ngươi là ta đại ca, liền mãi mãi cũng là ta đại ca. Cho đại ca công nôi, ha ha, thoải mái."

Ta lúc này mới phát hiện, nguyên lai trước kia ta, cũng không có như vậy sợ.

Ta mang theo cây gậy, hướng phía lão Ngưu thử lấy răng, cười.

Lão Ngưu chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía ta, hướng phía cửa Nam Thiên, một tiếng bò....ò... Gọi, vang vọng đất trời.

Này bò....ò... Gọi, ta đã mấy trăm năm chưa từng nghe qua.

Ta biết, năm đó Ngưu Ma Vương trở về.

Lão Ngưu cùng ta trước sau chân hướng trên không trung, thẳng hướng cái kia Kim Thân đại phật.

"Như Lai!"

Mắt của ta châu đỏ bừng, hai mắt trợn lên, trong tay kim cô bỗng mạnh mẽ vung.

"Yêu hầu."

Như Lai hơi mở hai mắt, nhếch miệng lên.

Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy cái này vốn là nụ cười hiền lành, giờ phút này tràn ngập mùi máu tanh.

Phật cười.

Ha ha, nguyên lai phật lúc giết người, cũng là cười.

Ta nhớ tới hòa thượng giết Trư Bát Giới lúc nụ cười.

"Này, liền là phật." Hòa thượng thanh âm, lại xuất hiện tại bên tai ta.

Ta xem cái kia Như Lai vươn tay, hướng về phía ta chớp tới.

Tay kia, trong mắt ta cấp tốc phóng to, như to như núi, vô biên vô hạn.

Ngưu lão đại cũng là không sợ, trâu mắt trừng trừng, một đôi sừng trâu mạnh mẽ đỉnh đi lên, đúng là đem bàn tay kia hướng về sau đỉnh tới.

Ngưu bức.

Ta vung cây gậy, một gậy đánh vào cái kia Như Lai trên tay, lại là chỉ đánh ra nhàn nhạt một đầu dấu vết.

"Khi con, ngươi dám nghịch thiên?"

Ta nói ta cút mẹ mày đi, liền ngươi coi như trời?

Ngươi coi là cái gì trời?

Ta gào thét, một gậy vung mạnh dưới, đồng thời giẫm lên bờ nhào mây, hướng về phía cái kia Như Lai mặt phóng đi.

Cái kia Như Lai mặt như giấy vàng, lúc này trời chiều vừa vạng, màu đỏ như máu ánh sáng mặt trời chiếu ở trên mặt hán, đúng là chợt hiện lóe lên đỏ tươi vệt sáng vàng.

Ta cảm thấy cái này đầu dứa thật khó xem.

Ta vung trong tay cây gậy, hướng về phía đầu dứa đánh tới.

Ta liền muốn nhìn một chút, là này Như Lai đầu cứng rắn, vẫn là ta cây gậy cứng rắn.

"Như Lai, ngươi chết!"

Ta mạnh mẽ vùng mạnh ra cây gậy, lại bị khác một cái đại thủ ngăn trở.

Khi con, ngươi chỉ là một cái yêu quái, cũng muốn thành Phật?

Như Lai đột nhiên mở miệng nói ra, chữ chữ châu ngọc, lại thanh âm khinh miệt.

Ta cho ngươi đi thỉnh kinh, bất quá là xem ngươi hãy thành thật, muốn cho ngươi độ hóa cái kia Kim Thiên Từ, ngươi lại bị hấn xúi giục.

"Hai ngươi, một cái mặt hàng."

Nghe như tới, ta ngừng tay.

Đứng trong gió, ngửa mặt lên trời cười to.

Giống hòa thượng kia một dạng, cười giống khóc.

Ha ha ha ha, này, liền là phật!

Kết quả là, ta, vẫn là cái yêu quái!

Ta nhớ tới cái kia hòa thượng điên nhìn ta cái kia khinh miệt nụ cười.

"Ngươi cho rằng thành phật, thiên địa này đại phật liền có thể cho ngươi, này chư thiên tiên thần liền sẽ kính ngươi.

Kết quả là, ngươi vẫn là yêu quái."

Này ngu xuẩn hòa thượng, đến bây giờ, còn không bỏ qua.

Cho dù là chết rồi.

Như Lai miệng niệm vài câu chú ngữ, một vệt kim quang theo cái kia cùng Nguru đại ca chống đỡ trong tay lóe ra.

Ta nhìn lão Nguru hướng ta cười một tiếng.

Sau đó hồn phi phách tán.

Ta nhớ tới, này lão Nguru, cũng sửa lại sinh tử bộ.

Hắn, cũng chỉ có hồn phi phách tán nói chuyện.

Từ đó, thế gian lại không Nguru Ma Vương.

Này ngu xuẩn lão Nguru, coi như thế, còn khoe khoang theo lão tử tới đánh Như Lai.

Này đồ đàn. . . Không hổ là Nguru Ma Vương!

Ta cười ha ha.

"Ha ha, Nguru đại ca, khi con đến bồi ngươi!"

Ta phóng tới cái kia Như Lai, cây gậy trong tay giờ lên cao cao.

Trong mắt, một mảnh vệt sáng vàng như biển.

Tràn đầy phật ý.

Vệt sáng vàng bên trong, ta chỉ cảm giác mình dần dần tiêu tán.

Tựa hồ, đồ vật gì theo trong cơ thể ta bị tước đoạt ra ngoài.

Trước mắt ta một vùng tăm tối.

Ta biết, ta, vĩnh thế không được siêu sinh.

...

Cửa Nam Thiên bên ngoài, đảo viên bên trong, mặt trời chiều ngã về tây.

Ta lưng dựa lấy cây đào, bắt chéo hai chân, trong miệng ngậm theo rom rạ, ngẩng đầu nhìn khắp cây quả đào.

Nước bọt chảy ròng.

"Khi con, nhìn nguoi thềm, làm sao không hái cái ăn."

Một cái tiên tử đứng tại trời chiều ánh chiều tà dưới, hướng phía ta cười.

Ta cảm thấy mặt của nàng, tốt ấm.

Ta bấu môi.

"Không có cách, ta chính là cái xem sân nhỏ, không dám ăn."

"Ai, ta được thật tốt làm, mới có thể thắng quan a."

Ta vừa nói, ánh mắt lại không nháy một cái nhìn chăm chăm đỉnh đầu cái kia quả đào.

Cái kia quả đào thật tròn.

Tiên tử hướng ta cười một tiếng, nói khi con, nguoi nếu có thể rút ra ra kiếm trong tay của ta, ta liền cho nguoi hái cái quả đào, không ai dám trách tội nguoi.

"Keng!"

Ta rút ra kiếm kia, duỗi ra một cái tay tới.

Tiên tử, nói lời giữ lời, cho ta hái được cái kia quả đào.

... . . .

Tiên tử ngồi xổm nhìn ta dựa cây găm quả đào, vui lòng không ngậm miệng được.

Ta liếc nàng một cái, nguoi cười cái gì.

Ta cảm thấy này tiên tử, giống như đầu óc có bệnh.

Cũng là này quả đào thật ngọt, ta chép miệng một cái.

Tiên tử nhìn ta, mím môi cười ngây ngô nửa ngày mới nói khi con, ta chuôi kiếm này, ngoại trừ ta không ai rút ra được đi ra, chỉ có nguoi.

Ta nói, liên quan ta cái rắm, nguoi muốn đem kiếm đưa ta là không.

Bắt quả ta ưa thích dùng cây gậy.

A, không đúng, ta không thích đánh nhau.

Ta gãi gãi đầu.

Tiên tử bấu môi nhìn ta nửa ngày, mới nói, khi con, cho nên nguoi đến cưới ta.

Ta ngừng miệng.

... ..

Từ đó, tiên tử kia mỗi ngày ráng chiều thời điểm đều tới tìm ta chơi.

"Từ Hà, ta mượn nguoi kiếm dùng một lát."

Ta xem quả đào bên trên có cái côn trùng, muốn đem nó chọn xuống tới, đưa tay liền giành lấy Từ Hà kiếm.

Sau đó, ta phát hiện ta không nhổ ra được.

Ta như thế nào dùng sức, kiếm kia không nhúc nhích tí nào.

Từ Hà? Ta gãi gãi đầu, toét miệng nói, ta kiếm này không nhổ ra được, nguoi không cần gả cho ta đi.

Ta vừa nói, nhẹ nhàng thở ra.

Hơi tự hỏi một chút lại cảm giác đầu đầu muốn nứt, hai tay ôm đầu gối sập xuống đất.

Hồi lâu sau, mới dần dần bình phục. Ta cũng không suy nghĩ thêm nữa.

Ngắm nhìn bốn phía, lại là tại một chỗ đỉnh núi mang. Một mảnh sơn thanh thủy tú ở giữa, không xa khe núi đối diện đứng thẳng một tấm bia đá.

"Đồng Thổ Ngao Lai, Hoa Quả sơn "

Tốt tên quen thuộc, hai ta mắt mờ mịt nhìn một chút tấm bia đá kia, cau mày lắc đầu.

Phía trước, một tiếng trâu ọ, lại là một đầu hình thể khổng lồ Hắc Ngưu đang ở ngẩng đầu nhìn ta.

Bên cạnh của nó, cũng là một chỗ đá vụn.

"Ngươi là ai?"

Ta có chút tò mò nhìn cái kia Hắc Ngưu, lên tiếng hỏi.

Hắc Ngưu hai cái mắt to bên trong mê mang càng sâu, ngơ ngác sừng sờ nhìn hai ta mắt, cúi đầu xuống tiếp tục ăn Thảo.

Nguyên lai là đầu gối trâu, ta nhìn phía bên nào ăn cỏ, một bên hướng về phía nơi xa đi đến Hắc Ngưu, nói thầm trong lòng nói.

Nơi xa trong rừng, truyền đến một hồi bầy khi tiếng rít.

Khóe miệng ta khẽ nhếch, chậm rãi đứng người lên, hướng về nơi đó đi tới.

Sau lưng, chói lọi sáng lạn vậy ở mảnh này đá vụn bên trên, điểm điểm màu vàng hạt nhỏ chậm rãi theo khí lưu xoay quanh lên cao.

Phảng phất mới ra đời.

Bất quá ta không thấy.

... ..

"Khi con, ta làm sao cho tới bây giờ chưa thấy qua ngươi, ngươi là ai?"

Trong khe núi, bầy khi bên trong, một con dẫn đầu Bạch Mi Đại Hủ hướng ta thử lấy răng hỏi, một mặt cẩn thận chỉ ý.

Ta biết, này không trách hấn, trong rừng này cũng không yên ổn.

Ta tìm thấy thời điểm, không biết tránh qua, tránh né nhiều ít thợ săn.

Cũng là lạ, trong rừng này, không biết lấy ở đâu nhiều như vậy thợ săn.

Ta lấy lại tinh thần, quay đầu chỉ cái kia xa xa mỏm núi.

Ta là theo trong viên đá đứng tới, ngươi tin không.

Bạch Mi Đại Hủ lắc đầu, sau lưng bầy khi bộc phát ra một hồi chế giễu thanh âm.

"Ngươi tên gì."

Bạch Mi Đại Hủ vẫn như cũ hỏi.

Ta bán nắn một suy tư, đầu đau muốn nứt, ta ôm đầu bỗng nhiên ngã ngồi xuống, cái kia đau đớn lại không giảm trái lại còn tăng, trong đầu trống rỗng.

Ta biết ta trọn tròn mắt, thế nhưng là cổ này đau đớn, lại làm cho ta phảng phất đặt mình vào bóng tối.

Trong bóng tối, một cái áo bào trắng đầu trục hòa thượng cầm trong tay tích trượng, đưa lưng về phía ta.

Ngay sau đó trước mắt biến đổi, chỉ thấy một cái Kim Thân đại phật, hướng về phía ta giờ lên bàn tay khổng lồ, trong lúc nhất thời, vệt sáng vàng như biển.

Vệt sáng vàng bên trong, một đạo mang theo tức giận thanh âm chậm rãi truyền ra.

"Tôn Ngộ Không!"

Ta bỗng nhiên lấy lại tinh thần, hai mắt trọn lên, ngum lớn thở hổn hển, mồ hôi lạnh trên trán nhỏ chảy xuống.

Bạch Mi Đại Hầu cũng bị ta giật nảy mình, thấp giọng hỏi ta người thế nào, có phải hay không có cái gì bệnh a? Vẫn là thận hư?

"Ta gọi. . . Ngô Không?"

Trong mắt ta mê mang càng sâu, tự lẩm bẩm

Không biết vì cái gì, ta cảm giác, chính mình tựa hồ nhận biết cái kia áo bào trắng hòa thượng.

Thế nhưng, ta không biết hắn là ai.

Bạch Mi Đại Hầu gật gật đầu, cười nói người danh tự cũng là rất cá tính, theo 550 năm trước, chúng ta nơi này một cái yêu hầu trùng tên.

Ta nhú nhú mày, hỏi hắn cái gì yêu hầu?

Bạch Mi Đại Hầu một bên mang theo ta đi về phía trước, một bên tiếp tục nói: "550 năm trước, chúng ta nơi này có cái Thạch Hầu thành tinh, hắn cũng gọi Ngô Không, cả ngày tìm thần bái phật, rốt cục cầu được Thiên Đình cho tiên vị."

Ta gỡ gỡ đầu, chỉ thấy Bạch Mi Đại Hầu một mặt hâm mộ.

Ho khan vài tiếng, Bạch Mi Đại Hầu nói tiếp: "Thế nhưng là cái kia Ngô Không, cẩn trọng làm mấy năm ước chừng, ngược lại bị cái kia Thái Thượng lão quân hâm hại, lại uất uất ức ức chạy tới ngay lúc đó đại yêu Ngưu Ma Vương nơi đó, tìm kiếm che chở."

Sau đó, Ngưu Ma Vương mang theo hắn náo loạn Địa Phủ, đem tội danh ném cho hắn, lại đem hắn ném ra ngoài, bị Thiên Đình bắt trở về.

Hai tội cũng phạt, nhốt năm trăm năm, năm mươi năm trước mới một lần nữa đi ra, theo cái kia Đường Tăng thỉnh kinh.

Nói đến đây, Bạch Mi Đại Hầu trong mắt đột nhiên xuất hiện một tia cuồng nhiệt.

"Chẳng ai ngờ rằng, uất ức cả đời hắn, cuối cùng sẽ vì một nữ tử, cùng mấy cái đại yêu cùng nhau náo loạn Thiên Cung, xông Địa Phủ. Cuối cùng bị Như Lai, một chưởng đánh chết."

Ta nghe, trước mắt tựa hồ lóe lên vô số hình ảnh, nhưng lại cái gì đều không thấy rõ, tựa hồ, đều là ảo giác.

Nói, chúng ta đi đến chỗ kia ta đàn sinh mồm núi, một chỗ đá vụn vẫn như cũ không động.

Bạch Mi Đại Hầu thần sắc động lại, hồi lâu sau mới âm thanh run rẩy hỏi ta.

"Người, thật là theo trong viên đá đi ra?"

Ta gật gật đầu, lại nghĩ tới cái kia một dạng theo trong viên đá đi ra Hắc Ngưu.

Món đồ kia làm sao cũng theo trong viên đá đi ra rồi?

Chẳng lẽ, tảng đá kia cả ngày bị đủ loại động vật ngày?

Ta đây là thế nào đi vào? Nghĩ tới đây, ta một buồn nôn, toàn thân sợ run cả người.

Nhưng mà, theo ta gật đầu, toàn bộ bảy khi đều yên tĩnh trở lại.

... ..

Sau cùng, ta tại chúng khi con chú mục dưới, bị Bạch Mi Đại Hầu tiếp nhận làm bảy khi một thành viên.

Cái kia Bạch Mi Đại Hầu không biết lên con diên gì, không phải muốn ta làm Hầu Vương, nói ta là trời sinh Thạch Hầu, ba lạp ba lạp một đồng lớn.

Tóm lại, nói đúng là ta ngưu bức cực kì, trời sinh liền nên làm Hầu Vương.

Ta đoán hắn là nhìn ta theo trong viên đá đụng tới, khiến cho hắn nhớ tới năm đó Tôn Ngô Không.

Ta mặc dù cảm thấy mình cùng Tôn Ngô Không không có quan hệ gì, nhưng vẫn là bị hắn cưỡng chế ủy nhiệm một cái danh dự Hầu Vương.

Những cái kia khi cái choáng váng một dạng hướng ta liếc mắt đưa tình, thấy ta thẳng buồn nôn.

"Vậy được rồi, ta coi như cái danh dự Hầu Vương đi." Ta nhìn Bạch Mi Đại Hầu, bất đắc dĩ gãi đầu nói ra.

"Tới tới tới, đều tới bái kiến mới đại vương."

Bạch Mi Đại Hầu thu xếp lấy mặt khác khi con, ước chừng ngàn con khi trong nhảy mắt theo bốn phương tám hướng tụ tập mà đến.

Ở trước mặt ta theo thứ tự quỳ tốt, hai tay giơ cao, hô to "Tham kiến đại vương" .

Ta nhìn này như là một loại trò đùa đáng cơ nghi thức, trong lòng mờ mịt.

Không biết vì cái gì, ta vang lên bên tai một hồi vô cùng quen thuộc cười.

"Này, liền là phật!"

Trước mắt, tựa hồ hiện ra một người đầu trọc thân ảnh, đầu trọc máu me khắp người, dất lấy Trư yêu.

Ta lại trông thấy, một đám Phật Đà, đang cúi đầu cúi chào một cái Kim Thân đại phật, dồn dập chấp tay trước ngực, nói nhỏ phật hiệu, "A di đà phật" .

Trước mắt này bây giờ, thật mẹ hán cực kỳ giống.

Ta bữu môi, xoay người rời đi.

Bạch Mi Đại Hủ lại tiến lên giữ chặt ta, nói cái gì đều muốn ta tiến vào Thủy Liêm Động xem xét, mới cho phép ta rời đi.

Nghe nói, từng Hủ Vương, đáng cơ chuyện thứ nhất liền phải tiến vào Thủy Liêm Động, cũng không biết là ai lập hạ quy củ.

Khe núi đỉnh núi, một bây giờ đang vui đùa, không ngừng có ngu xuẩn khi con từ đỉnh núi nhảy xuống, nhảy đến khe núi sau một cái cửa hang.

Cửa hang cũng là ẩn nấp, cho nên này nhảy phương pháp nhìn qua theo tự sát không sai biệt lắm.

Ta trở về cái a, bắt đầu nhìn xem cái kia Bạch Mi Đại Hủ vườn mình nhảy vào trên sườn núi cửa hang.

"Đại vương, tới a."

Bạch Mi Đại Hủ như cái tú bà một dạng, đứng tại cửa hang hướng ta ngoắc.

Ta vườn mình nhảy vào.

Nhảy xuống thời điểm, ta cảm giác được một loại quen thuộc. Tựa hồ chuyện này, ta làm vô số lần.

Thế nhưng, ta biết ta này là lần đầu tiên nhảy xuống.

Thế nhưng, không hề bận tâm trong lòng, xuất hiện một tia rung động.

Bây giờ, nhảy núi vào động, lại mơ hồ rung động.

Ta đến cùng thế nào.

Ta không có cẩn thận suy tư, hai chân đã đạp trong động.

Trong động cực kỳ rộng lớn, tựa hồ là người làm đào bởi mà thành, cực kỳ trống trải bằng phẳng, trên đó treo lấy một khối bảng hiệu.

"Phúc địa động thiên Thủy Liêm Động "

Bên cạnh có một bia đá đứng thẳng, "Nhân quả luân hồi, tự tại báo ứng "

Ta xem mắt bia đá kia, không nói thêm gì nữa.

Bạch Mi Đại Hủ mang theo ta, hướng về phía hang động chỗ sâu đi đến.

Càng hướng vào phía trong đi, không gian trở nên càng là chật hẹp, sau cùng, ta cùng Bạch Mi Đại Hủ chỉ có thể nghiêng người tiến lên.

Ta nói trắng ra lòng này, người nhà muốn dẫn ta kẹt chết ở chỗ này đúng không.

Một giây sau, trước mắt ta lông mi trắng thân thể xoay một cái, biến mất tại trước mắt ta, phía trước đúng là có rẽ ngang sừng.

Ta cũng thử nghiệm xoay qua chỗ khác.

Chỉ gặp, rộng mở trong sáng.

Nguyên bản trở nên chật hẹp bóng tối hang động, trong đó có động thiên khác.

Hang động cực kỳ trống trải, đoán chừng hơn ngàn khi con tại đây đều không cảm thấy chen chúc, hán ở giữa phía trên có một hình tròn thông thấu cửa

hang, ánh nắng từ phía trên thẳng tắp rơi xuống, rơi ở giữa một khối trên tấm bia đá.

Trên tấm bia đá, một con khi, người khoác áo bào đỏ, đầu đội mũ từ kim, cầm trong tay trường côn, đưa lưng về phía mà đứng.

Nơi chân trời xa, là vô tận thiên binh thiên tướng, giống như là thủy triều phủ kín chân trời.

Một vị màu vàng đại phật, lập trên không trung, lạnh lạnh nhìn xem khi con.

Hoạ sĩ đơn giản, rải rác mấy bút, nhưng lại có một cổ tang thương khí tức nghiêm nghị.

Ta nhìn bia đá kia, hai mắt mờ mịt.

Hồi lâu sau, trong đầu đột nhiên bùng nổ đau đớn một hồi. Ta ôm đầu, quỳ trên mặt đất.

"Như Lai!"

Ta đột nhiên không tự chủ được ngửa mặt hô to, hai mắt đỏ tươi, ngay sau đó, té xỉu đi qua.

Ta không biết mình nằm nhiều ít mộng, trong mộng, tràn đầy vệt sáng vàng.

Hồi lâu sau, ta mới khôi phục ý thức, từ từ mở mắt.

Cái kia Bạch Mi Đại Hủ đã xem ta vịn tựa ở bên tường, đang có chút xuất thần nhìn ta chăm chăm, thấy ta tỉnh lại, trên mặt khăn trương quét sạch sành sanh.

"Ta bất tỉnh bao lâu." Ta xoa xoa vẫn như cũ có chút đau đầu, nhú mày hỏi.

Ba canh giờ.

Bạch Mi Đại Hủ nói, đưa cho ta một cái quả đào.

Ta xem cái kia ánh trắng từ đỉnh đầu cửa hang chiếu rơi xuống tới, mờ mịt cho trong động đất lên một tầng ngân huy, trên tấm bia đá một nhóm chữ mờ hồ bắn ra mà ra.

"Đó là?"

Ta chỉ hàng chữ kia dấu vết, hỏi hướng về phía lông mi trắng.

Bạch Mi Đại Hủ nhìn lướt qua, nói hần cái gì cũng không thấy.

Ta chậm rãi đứng lên, đi đến hàng chữ kia dấu vết nơi đó, từ từ suy nghĩ.

"Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, giáp ngo năm từng du lịch qua đây."

Chữ viết viết ngoáy, nhưng rất rõ ràng.

Ta sờ lên, xúc cảm lạnh buốt, không biết là tài liệu gì viết, dưới ánh trắng lóe hàn quang.

"Người thật nhìn không thấy?"

Bạch Mi Đại Hủ lắc đầu, trong mắt của hắn, chỉ có một khối bình thường bia đá.

Ta đột nhiên hỏi hướng về phía cái kia Bạch Mi Đại Hủ, năm nay là năm nào?

"Tân Sửu năm."

Bạch Mi Đại Hủ hơi nghi hoặc một chút hỏi đáp.

Ta cúi đầu tính một cái.

"Nét chữ này. . . Là tám năm trước viết!"

Ta một mặt kinh sợ.

Tề Thiên Đại Thánh, yêu hầu Tôn Ngộ Không. . . Không phải chết tại năm mười năm trước đó à.

Làm sao có thể tám năm trước lại tới đây, viết xuống hàng chữ này?

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

"Yêu quái, ngươi là yêu quái." Nhỏ trên mặt bỗng nhiên tràn đầy kinh hoàng, đưa tay run rẩy chỉ vào người của ta.

Ta gật gật đầu, ta nói ta này một thân lông khi, không phải yêu quái còn có thể là cái gì.

Nói, ta hướng về phía trước nhảy lên, nhảy xuống, vũng vàng rơi trên mặt đất.

"Oa" Tiểu Nha Đầu thấy ta nhảy xuống, lại là khóc lên. Sau đó, trong kinh hoàng như giống như điên quay người hướng về sau chạy đi.

Ta sững sờ, trong lòng tự nhủ nha đầu này muốn làm gì, phía sau nàng thể nhưng là vách núi a.

Chẳng lẽ thấy ta suất đến tình trạng như thế, mong muốn nhảy núi tự vận?

Ta đang buồn bực, Tiểu Nha Đầu đã chạy đến rìa vách núi, mắt thấy đã một bước đạp ra ngoài.

Ta gặp nàng trên khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đầy là kinh hoàng, tựa hồ mới phản ứng được chính mình chạy tới bên bờ vực.

"Chỗ nào đến như vậy cái đầu óc tối dạ." Ta cau mày có chút im lặng thờ dài, một bước nhảy ra.

Tiếp theo một cái chớp mắt, đã xuất hiện ở Tiểu Nha Đầu sau lưng, ta một lần cho tiểu nha đầu kia túm trở về, tiện tay bỏ lại đằng sau trên mặt đất.

Tiểu Nha Đầu nằm rạp trên mặt đất, ngum lớn hít thở mấy lần, khắp khuôn mặt là nghĩ mà sợ.

Ta chậm rãi đi qua, ngồi xổm ở trước mặt nàng, cười hắc hắc vỗ vỗ nàng.

"Ta nói, Tiểu Nha Đầu, ngươi đến cùng muốn làm gì."

Ta có chút im lặng xem lên trước mặt Tiểu Nha Đầu.

Tiểu Nha Đầu ngẩng đầu, nhìn ta nở nụ cười, lại là một châu ghen ngào gào lên.

"Yêu quái! ! Yêu quái a! Yêu quái muốn ăn ta!"

Nói xong, Tiểu Nha Đầu đứng là mắt tròn trắng lên, ngất đi, lưu lại một mặt mộng ép ta.

Không hiểu thấu, ta lúc nào nói muốn ăn nàng.

Thật sự là có bệnh.

Ta nhìn bất tỉnh trên mặt đất tiểu nữ hài, thờ dài, một lần nữa bò lên trên cây đào, ăn lên quả đào.

...

Không lâu, Tiểu Nha Đầu tỉnh lại lần nữa, ta tiện tay ném cho nàng một cái quả đào.

"Ngươi. . . Ngươi không ăn thịt người?" Tiểu Nha Đầu nột nột tiếp nhận quả đào, một mặt kinh hoàng nhìn ta.

Ta chỉ mình mặt, ta nói, ngươi nhìn không ra ta là khi con sao?

Con mẹ nó chứ ăn người khô nha.

Lại nói ta còn cứu được ngươi, ngươi ít nhất phải nói tiếng cảm ơn a.

Tiểu Nha Đầu lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, ồ một tiếng, bụng lấy quả đào bắt đầu ăn.

Lại không ngừng nhìn trộm đánh giá ta.

Ta bị nhìn chăm chăm sợ hãi trong lòng, nhịn không được ho nhẹ vài tiếng, ta nói Tiểu Nha Đầu, ngươi ngốc như vậy nhìn ta chăm chăm là có ý gì?

Tiểu Nha Đầu tựa hồ cũng không sợ ta, hi hi cười cười: "Đây là bản cô nương lần thứ nhất nhìn thấy yêu quái. Lại nói ngươi thật không ăn thịt người?"

Ta gãi gãi đầu, có chút im lặng thờ dài.

Tiểu Nha Đầu đem trong tay quả đào mấy ngum ăn không, nhảy cẫng đứng lên, chạy tới sờ lên trên người ta lông khi.

Màu vàng lông khi, tại sáng sớm dưới ánh mặt trời lóe sáng lạn vệt sáng vàng.

Tiểu Nha Đầu sờ soạng một thoáng, hết sức là ưa thích, lại liền sờ soạng đến mấy lần.

"Thú vị, thú vị, sờ lấy thật là thoải mái." Tiểu Nha Đầu mò được vui vẻ ra mặt.

Ta nói người nha vừa ăn xong quả đào, đừng đem quả đào nước hương trên người của ta bôi.

"Yêu quái, người tên là gì." Tiểu Nha Đầu bỗng nhiên mở miệng hỏi ta.

Ta ngẩn ngơ.

Ta kêu cái gì. . .

"Yêu quái, người thế nào?" Tiểu Nha Đầu có chút hiếu kỳ đập ta một thoáng.

Ta khoát khoát tay, nói tiếng không có chuyện.

"Vậy người đến cùng kêu cái gì? Ta cũng không thể một mực gọi người yêu quái."

Ta thờ dãi, trong mắt dần dần lộ ra mê mang, rất lâu, há mồm nói ba chữ.

"Tôn Ngộ Không."

Từng chữ nói ra.

Tiểu Nha Đầu nghe che miệng hi hi cười không ngừng, nói người yêu quái này, thật không biết xấu hổ.

Ta một mặt không hiểu gãi gãi đầu bên trên lông khi, ta nói người này không thể nói lung tung được, ta lấy danh tự trước đó, nhưng không biết cái kia năm mươi năm trước yêu hầu cũng gọi Tôn Ngộ Không. Người nói ta chính là cái tiểu yêu khi, ăn một chút quả đào vẫn được, để cho ta đi đánh Như Lai, đây không phải là muốn chết sao?

"Cho nên ta theo cái kia Tề Thiên Đại Thánh không có một chút quan hệ, người đừng nghĩ nhiều."

Tiểu Nha Đầu nghe vậy nhếch miệng cười một tiếng, nhẹ gật đầu, nói ta nhìn người cái con khi này cũng không có bản lĩnh lớn như vậy, người liền người đều không ăn, sao có thể là Tề Thiên Đại Thánh đây.

Ta gãi gãi đầu, có chút chần chờ mà nói, Tề Thiên Đại Thánh ăn người?

Tiểu Nha Đầu trên mặt có chút sợ hãi, thanh âm mang theo run rẩy nói: "Mẹ ta nói cho ta biết nói, năm đó cái kia Tề Thiên Đại Thánh, vui giết lạt sát, ăn sống thịt người, tàn bạo vô tình, trong mắt không Phật. Về sau Phật Tổ trấn áp hắn năm trăm năm về sau, hắn còn không biết hối cải, lại đi náo loạn Thiên Đình, Như Lai thực sự nhìn không được mới ra tay đánh giết."

Ta gật gật đầu, ta nói nếu như vậy, vậy hắn còn thật đáng chết.

"Chỉ là người cùng cái kia Bạch Mi Đại Hầu nói vì cái gì không giống nhau?" Ta tò mò tăng thêm một câu.

Tiểu Nha Đầu một mặt kiên định, nói mẹ của nàng là nghe trong chùa miếu hòa thượng nói, khẳng định không sai được. Người đừng nghe những cái kia yêu quái lừa người.

Ta ồ một tiếng, không để trong lòng.

"Đúng rồi, nha đầu, người chỉ riêng hỏi ta, người tên là gì?"

"Ta gọi Tiểu Ngọc, dưới núi Ngao Lai trong thành, bán bánh bao chính là ta nhà." Tiểu Nha Đầu hi hi nói.

Ta ồ một tiếng, ta nói vậy người không ở nhà bán bánh bao, bên trên tới làm gì.

Tiểu Nha Đầu ngừng miệng, vẻ mặt trong nháy mắt âm xuống tới, rất lâu, con mắt dần dần nổi lên sương mù.

"Ta tới, bốc thuốc. . . Mụ mụ bệnh đã rất nặng, lại không tiền đi mua thuốc. . ."

Ta đi nói tìm chùa miếu a, những cái kia trong chùa miếu Đại hòa thượng đâu?

"Đại hòa thượng nói, bệnh này đã là khó trị, khuyên ta sinh tử tự có thiên mệnh, còn nói mụ mụ thế này quyền không ít tiền, tích không ít thiện, đời sau nhất định đầu thai đi người tốt nhà. . ."

"Thế nhưng là, huyện chúng ta lão gia công tử cũng bị loại bệnh này, lại bị Đại hòa thượng cứu tốt. . ."

Ta gãi gãi đầu, thử lấy răng hỏi người muốn ngắt thuốc gì?

Tiểu Ngọc cắn môi, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Mụ mụ bệnh, rất nặng. . . Nghe nói chỉ có trăm năm linh chi mới có thể cứu mụ mụ. . . Thế nhưng là, núi này bên trong ta tìm mấy tháng, đều không tìm

được."

Lời nói ở giữa, đã mang theo giọng ghen ngào.

"Há, trách không được Đại hòa thượng không cứu người nhà ngược lại cứu Huyện lão gia nhà công tử, trăm năm linh chi a, món đồ kia có thể giá trị lão Tiền, toàn bộ Ngao Lai sợ là đều không có vài cọng."

Ta cười nhạt bóng.

"Đoán chừng, cái kia Đại hòa thượng cũng chỉ có một gốc thôi. Tự nhiên muốn trước cứu Huyện lão gia nhà công tử. Nói cho cùng, mẹ nguoi chỉ là một cái bán bánh bao. Mặc dù ngày thường cho chùa miếu quyền rất nhiều tiền, lại cuối cùng bù không được một cái Huyện lão gia công tử."

Ta cười đùa nói xong, Tiểu Ngọc lại khóc ra thành tiếng.

"Chúng sinh bình đẳng, ha ha."

Ta gãi gãi đầu, đứng dậy, ngẩng đầu nhìn vách núi bên kia sáng lạn ánh nắng chiều đỏ.

Vậy mà cùng nha đầu ngọc này trò chuyện lâu như vậy, bất tri bất giác đã là hoàng hôn.

Ta xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía cái kia đầy trời ánh nắng chiều đỏ, đi xuống núi. Lưu lại Tiểu Ngọc một người ở nơi đó, tiếng khóc càng lúc càng lớn.

Đi vài bước, ta vẫn là không nhìn được thờ dài, có chút bất đắc dĩ lắc đầu, một cái tay giơ lên, đập vào trên đầu của mình.

Bước chân chung quy là dừng lại.

"Tối mai, người lại tới đi."

Nói xong, ta đưa lưng về phía Tiểu Ngọc, nhấc chân đi xuống núi.

Cái kia Tiểu Ngọc tiếng khóc ngừng lại, một đôi mớ hồ hai mắt đầm lệ, ngơ ngác nhìn ta.

Ngày đó chạng vạng tối, trời chiều đầy trời, một cái gần như tuyệt vọng tiểu nữ hài ngồi dưới đất, nhìn xem khi con một thân lông vàng, tại ánh nắng chiều đỏ rực phía dưới phản bắn ra sáng lạn vết sáng vàng, tiểu nữ hài ngây dại.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 15: Trăm năm linh chi

Ban đêm, ta ngồi tại khe núi bên dòng suối trên một tảng đá, có chút im lặng vỗ vỗ đầu mình.

Ta lúc ấy đến cùng tại sinh cái gì anh hùng.

"Ai." Ta thở dài, nhấc lên một cục đá, tiện tay ném ở mặt sông bên trong, đánh ra một chuỗi bọt nước.

Này trăm năm linh chi, ta ngược lại thất ra biết nơi nào có, là tại một chỗ sườn đồi ở giữa, mây mù che lấp.

Liền nơi đó hiểm trở, người phàm tuyệt đối không cách nào leo đi lên.

Chỉ là với ta mà nói, nơi đó hiểm trở, cũng không phải là việc khó gì.

Có thể là bởi vì trời sinh Thạch Hầu, ta mặc dù không có yêu quái thần thông, thế nhưng bản lĩnh lại không thua yêu quái.

Tâm ta cảm giác chính mình có thể là cái tu tiên thành Phất tài năng, ngày khác là đến tìm sư phụ, sau đó thật tốt tu luyện, nói không chừng ngày nào liền

có thể đi vào Thiên Đình biên chế.

Chờ vào Thiên Đình biên chế, mới hảo hảo làm, thăng thăng quan, sau đó tìm tiên từ lão bà, bao cái yêu quái Tiểu tam.

Thoải mái một nhóm, ngắm lại liền đẹp.

A, không đúng, lạc đề.

Ta sao có thể có bì ỏi như vậy ý nghĩ, bao cái gì Tiểu tam.

Ta nói là, nơi đó hiểm trở, với ta mà nói cũng không phải là việc khó gì, chỉ là như giẫm trên đất bằng mà thôi.

Thế nhưng... Loại thiên tài này địa bảo, bình thường tới nói đều có yêu quái thủ hộ.

Cái kia linh chi bên cạnh, liền có một cái ba trượng xung quanh hang núi.

Ta từng gặp một con ước chừng có một trượng độ lớn thanh xà, từ bên trong leo ra, phun lưỡi, canh giữ ở linh chi bên cạnh.

Món đồ kia mất thấy đều nhanh hoá hình, liền trông cậy vào nuốt này trăm năm linh chi nhờ vào đó hoá hình. Ta nếu là đi tìm cái kia linh chi, nhất định tránh không được cùng nó tranh đấu. Thật đánh nhau, ta còn thực sự có chút treo.

Ta sợ nhất rắn.

Hướng chi này rắn còn có không kém tu vi.

Nếu không, ta không đi đi.

Đúng a, ta cùng tiểu nha đầu kia mới chỉ gặp mặt một lần, lại không quen, nàng tính tình còn như vậy hướng.

Ta vừa nghĩ, một bên tiện tay nhặt lên một viên khác cục đá.

Thế nhưng là, tiểu nha đầu kia nói cho ta biết, nàng gọi Tiểu Ngọc...

Tối mai, nàng còn sẽ tới tìm ta...

Nàng và mẹ của nàng cùng một chỗ, sinh hoạt vốn hẳn nên rất vui vẻ đi...

Nàng hiện tại, hẳn là tràn ngập mong đợi đi...

Ta nếu không đi...

Trong tay của ta nhặt lên cục đá, ngừng trên không trung, chậm chạp không có vãi ra.

Rất lâu, ta xoa nhẹ đem mặt, thở dài.

"Ai, ta liền nói ta không phải Tề Thiên Đại Thánh đi, liền chút chuyện nhỏ này ta đều không bỏ xuống được." Mạnh mẽ mắng chính mình một tiếng, ta chậm rãi đứng dậy.

Trong tay cục đá lại là nhẹ nhàng văng ra ngoài, tóe lên vô số bọt nước.

Đêm đó, sao sáng đầy trời, dưới ánh sao, một con khi thở dài thở ngắn. Sau cùng, vẫn là đứng dậy.

Một vũng nước sông, phản chiếu vô số ngôi sao, lại bị một cục đá quấy rầy thanh tịnh.

... ..

Ta theo một đầu đường núi, hướng chỗ kia sườn đồi đi đến.

Nhắc tới Đông hải Ngao Lai, chung quanh là một mảnh hải đảo, quả nhiên là sơn thanh thủy tú, lại là tứ phía toàn biển.

Như thế thiên địa linh khí tụ tập địa phương, tự nhiên có không ít Tinh quái xuất hiện, liền liền một chút tán tiên đều ưa thích ở lại đây.

Chỗ kia sườn đồi, chính là một con xà tinh chỗ.

Tâm ta nói xem cô bé này đáng vẻ, yêu quái tựa hồ cũng rất xấu.

Ta đây có tính không yêu quái?

Ta vò đầu suy nghĩ một chút, trong lòng tự nhủ cũng không tính đi, ta chỉ là cái thiên địa linh khí, linh thức tự khai, lại không phải mình mong muốn thành yêu.

A, không đúng, những cái kia yêu quái ngay từ đầu, cũng đều là không muốn trở thành yêu, liền một cách tự nhiên mở linh thức.

Tựa như ra đời một dạng, ta mở linh thức, mới sẽ nghĩ tới chính mình có nguyện ý hay không thành yêu. Mà ta mở linh thức, lại đã coi như là yêu quái..

Ngô, nhìn như vậy đến, ta vẫn là cái yêu quái a.

Ta có chút thất vọng thở dài.

Lại lúc ngẩng đầu, sườn đồi đã ở trước mặt ta, ta hít thở nhìn lên.

Thừa dịp ánh trăng, xuyên thấu qua lượn lờ mây mù, ta nhìn thấy cái kia mờ hồ có vàng sáng lưu chuyển linh chi.

"Trăm năm linh chi." Ta thở sâu, leo núi đi lên.

... ..

Trong chớp mắt, ta đã bò lên đến khoảng cách linh chi cách đó không xa, cự ly này linh chi chỉ có mấy trượng khoảng cách.

Mắt nhìn linh chi cái kia sườn đen như mực cửa hang, ta thở sâu, thả nhẹ động tác, lặng lẽ bò qua.

Nếu như có thể né qua cái kia con rắn to, ta cũng không muốn cùng nó giao thủ.

Nhìn xem đã ngay tại gang tấc linh chi, ta chậm rãi đưa tay ra.

"Tê "

Bỗng nhiên, thè lưỡi thanh âm theo linh chi cái kia sườn trong động truyền đến.

Ta ngẩng đầu nhìn lại lúc, chỉ thấy một cái to lớn đầu rắn, theo cái kia trong động khẩu nhô ra, hai cái chiêng đồng lớn con mắt lạnh lạnh nhìn ta.

Ta sững sờ, vờn hướng linh chi tay cương trên không trung.

Chỉ thấy cự xà bỗng nhiên thăm dò hướng ta đánh tới. Hai ta chân dùng sức sau này nhảy lên, lui bảy tám trượng mới khó khăn lắm né tránh.

Ta này mới nhìn rõ, này cự xà sợ là có dài mười mấy trượng ngắn, lúc này đang dò xét cái đầu, đem cái kia linh chi hộ dưới thân thể, phun lưỡi, trong hai mắt tràn đầy sát ý.

"Người ta cùng là yêu quái, người còn tới giật đồ, chuyện này làm không chân chính a, phá hư quy củ."

Cự xà phun lưỡi, thanh âm lạnh buốt.

Ta nghe, trên mặt có chút xấu hổ, dù sao cũng là ta vụng trộm tới trộm đồ bị bắt lại, hơn nữa còn cùng là yêu quái.

Nếu như ta là cái phật tu hoặc là nói tu, cũng là không cần nói nhảm, trực tiếp đánh là được, then chốt ta là yêu quái a.

"Cái này. . ." Ta cào cái đầu, ấp úng nói không ra lời.

"Thứ này ta bảo vệ hơn năm mươi năm, chỉ hy vọng một ngày kia nuốt vào nó hoá hình, dựa vào cái gì người vừa đến, liền muốn vụng trộm lấy đi?"

"Hôm nay người nếu là nói không nên lời cái lý do, ta phỉ bợ người."

Cự xà nói xong bỗng nhiên kéo ra miệng rộng, trong đó răng độc lóe hàn quang.

Ta nhìn độc kia răng bên trên màu tím độc tố, sợ run cả người, ta nói đại ca, người đừng kích động. Ta chính là cái tiểu yêu khí, tuyệt đối không dám gây sự với ngài a, ngài này đều sắp hoá hình, ta còn một chút tu vi đều không đây.

"Ngài vẫn là đem răng độc thu lại, một phần vạn làm bị thương tiểu động vật nhiều không tốt."

Cự xà lúc này mới đóng miệng rộng, vẫn như cũ nhìn ta chăm chăm: "Vậy người, vì cái gì còn muốn tới đoạt cái này linh chi."

Ta gãi gãi đầu, trên mặt có chút xấu hổ. Rất lâu, mới nuốt ngụm nước bọt, há miệng nói ra.

Này không sáng hôm nay nha, ta ăn quả đào, ném đi cái hạt đào, nện vào tiểu cô nương.

Tiểu cô nương này gọi Tiểu Ngọc, gia cảnh không ra sao, trong thành bán bánh bao, tuổi tác cũng không lớn, tính tình cũng rất hướng. Sau đó, con bé

Chương 16: Đầy trời ánh nắng chiều đỏ

Cửa Nam Thiên bên ngoài đào viên con, tại ta trong trí nhớ, tựa hồ mãi mãi cũng là trời chiều.

Bầu trời một mảnh đỏ tía, rắng chiều chiếu xuống, một cái tiên tử nhảy cẫ tung tiến vào đào viên.

"Khi con khi con, người đang làm gì." Từ Hà cười hi hi, ngẩng đầu nhìn xâu trên tàng cây ta.

Ta đang dùng cái đuôi ôm lấy nhánh cây, đừng đưa tới lui. Nghe được Từ Hà thanh âm, có chút nhàm chán nhắc gương mặt nói ra: "Tại nhảy đây a."

Từ Hà đứng trên mặt đất, nhìn ta trên tàng cây đừng đưa tới lui, không hiểu thấu vui.

Ta bĩu môi, nhở ra trong miệng ngâm cổ đuôi chó, hỏi nàng người cười cái gì.

"Toàn bộ Thiên Đình bên trong, liền người nhất có thú. Người khác đều giống như mảnh gỗ một dạng." Từ Hà cười hi hi nói ra, nói xong lại muốn ta dạy nàng nhảy đây.

Ta thờ dãi, có chút khó khăn: "Người lại không cái đuôi, vẫn là cái tiên tử, liền không thể thực nữ một chút a? Học cái gì nhảy đây, đến, ngồi xuống ăn quả đào."

Ta đưa tay đưa ra một cái ta ẩn giấu thật lâu quả đào.

Tiên tử móp méo miệng, giống là tức giận, quay người chạy ra sân nhỏ.

Đỏ rực dưới trời chiều, ta nhìn tiên tử bóng lưng, lại là toét miệng nở nụ cười.

... ..

"Yêu quái... Ách, không đúng, khi con, khi con, người tỉnh, mau tỉnh lại."

Ta nằm tại cây đào bên trên, đang ngủ say, lại bị người đẩy mấy lần.

Ta vò cái đầu, một mặt không nguyện ý đuổi người một cái, mở mắt chỉ thấy đầy trời trời chiều, rất là đẹp mắt.

Một bên buồn bực chính mình vậy mà từ giữa trưa ngủ một giấc đến chạng vạng tối, một bên cúi đầu nhìn xuống xem

Tiểu Ngọc đang bóp lấy eo, một cái tay dùng sức đâm vai của ta.

Chỉ là vành mắt lại hồng hồng, hai cái chớp lấy trong mắt, mang theo gần như cầu xin kỳ vọng.

Ta cười hắc hắc cười, gãi đầu theo cây đào bên trên nhảy xuống tới.

"Thế nào, Tiểu Nha Đầu, người vừa rồi khóc?" Ta nhìn nàng bộ dạng này, lại là có chút buồn bực, nhin không được cười trêu chọc.

Tiểu Ngọc lại là cường nghiêm mặt, mạnh mẽ nhéo một cái ta lông khi, nói người còn lấm miệng.

"Người khiến cho ta hôm nay chạng vạng tối tới. Đồ đầu, người mang có tới không?" Tiểu Ngọc có chút khản trương.

Nha đầu này thật sự là hào không làm bộ, đi lên liền đi thẳng vào vấn đề.

Ta im lặng cau mày một cái, có lòng muốn đùa một thoáng nàng, liền một giọng nói không có, này khắp núi ta đều tìm khắp cả, lại không tìm được một gốc trăm năm linh chi.

Tiểu Nha Đầu trong nháy mắt oa một tiếng khóc lên, đúng là đào mắt khóc thành nước mắt người.

Nằm thảo, ta chính là nghĩ trêu chọc nàng. Này tính tình cũng quá vọt lên đi, một lời không hợp liền trực tiếp mở khóc?

Ta trong nháy mắt luống cuống tay chân, vội vàng an ủi: "Người chó khóc, ta mang đến. Người là tỷ tỷ ta có được hay không, tìm người đừng khóc."

Nói, từ trong ngực móc ra trăm năm linh chi.

Vừa dứt lời, mới vừa rồi còn tại oa oa khóc Tiểu Ngọc bỗng nhiên ngừng lại, ngo ngác ngẩng đầu, hai mắt nhìn chăm chăm vào trong tay của ta trăm năm linh chi.

Tràn đầy nước mắt nhỏ biểu hiện trên mặt đọng lại một lát, mới há hốc mồm thở sâu.

"Người, người tìm được? Đây, đây chính là trăm năm linh chi?"

Tiểu Ngọc thanh âm xúc động, nói chuyện đều có chút cà lăm.

Ta gật gù đầu, ta nói đại tỷ, người trước đừng khóc có được hay không, ta đều lấy ra, người làm sao còn tại khóc.

Ta thấy lệ trên mặt nàng nước, thế tới càng hung, khiến cho ta một mặt im lặng, con mẹ nó chứ một cái khi con, cái nào gặp qua loại tràng diện này.

Tiểu Ngọc ngốc tại đó rất lâu, tiếng khóc dần dần biến thành vui cười, chỉ là nước mắt vẫn không có dừng lại.

Ta gỡ lông khi, đang muốn lại nói chút gì đó an ủi nàng, lại bị nàng bỗng nhiên bỏ nhào vào trên người, ôm chặt lấy.

"Khi con, cảm ơn người." Tiểu Ngọc đem mặt chôn ở lồng ngực của ta, một bên khóc vừa nói.

Ta nói cô nương, ta lông khi không phải cho người làm khăn lông, người đem ta lông khi làm ướt.

Này vừa nói một câu, Tiểu Ngọc tiếng khóc ngừng.

Thật sự là kỳ quái, ta câu nói này ngược lại có lớn như vậy an ủi hiệu quả? Ta có chút không hiểu gỡ đầu một cái.

Tiểu Ngọc cũng là trắng ta liếc mắt: "Lẽ ra rất tốt bầu không khí, đều để người cái con khi này làm hỏng. Người cái con khi này tốt không hiểu nhân tình."

Ta nói, ta theo đi ra ngay tại này Hoa Quả sơn, người để cho ta đi chỗ nào học nhân tình a?

Tiểu Ngọc nhìn ta liếc mắt, thờ dãi: "Tóm lại, khi con, lần này cảm ơn người. Người sẽ không biết, này gốc linh chi đối ta ý vị như thế nào, đối ta trọng yếu bao nhiêu."

Nói xong, ta gấp nàng ngược lại có chút áp úng, đồ mặt tựa hồ muốn nói điều gì, nhưng lại nói không nên lời.

Ta nói người muốn nói cái gì liền nói.

"Thứ này... Người bao nhiêu tiền bán cho ta... Ta cùng mụ mụ không có bao nhiêu tiền... Thực sự không được, ta, ta, ta có khả năng... Dùng thân..."

Tiểu Ngọc hai tay xoa xoa góc áo, thanh âm càng ngày càng nhỏ, mặt tái mà cũng là càng ngày càng đỏ.

Ta chỉ nghe rõ nửa câu đầu, ta gỡ đầu, hơi kinh ngạc: "Người cho rằng ta là muốn đem nó bán cho người a?"

Tiểu Ngọc nghe ta, tựa hồ ý thức được cái gì, vẻ mặt càng đỏ.

"Vậy người không lấy tiền, có phải hay không nghĩ... Ta, dùng thân tương... Có thể người là yêu quái... Hai ta, rất không có khả năng... Ta còn nhỏ..."

Ta nhíu mày nhìn xem nha đầu này, không hiểu rõ nàng đến cùng đang nói cái gì.

Nha đầu này có bị bệnh không, cùng ta cái này khi con nói chuyện còn cong cong quán quán, ta chỗ nào có thể nghe hiểu được.

Ta khoát khoát tay, cắt ngang Tiểu Ngọc, ta nói, nha đầu, thứ này, ta đưa người.

Tiểu Nha Đầu ngây dại.

Rất lâu, Tiểu Ngọc mới âm thanh run rẩy hỏi ta: "Khi con, người, người nói thật chứ?"

"Ừm"

"Người cái gì cũng không cần?"

"Muốn."

Nhỏ ngọc nụ cười trên mặt cứng đờ, đứng ở nơi đó, có chút khản trương nhìn ta. Rất lâu, chậm rãi thở dài, gian nan mà hỏi.

"Vậy người... Muốn cái gì..."

Nói, mặt nhưng lại đỏ lên.

Ta gỡ gỡ đầu, nhỏ giọng nói, ta muốn một lồng bánh bao.

Tiểu Ngọc sùng sột.

Ta khi nàng không rõ ta vì sao muốn này bánh bao, liền mở miệng nói rõ lý do: "Bánh bao không phải cho chính ta muốn. Đây trăm năm linh chi là người ta cự xạ khiến cho cho các người, các người đến cho người ta điểm bánh bao ném thử. A, đúng, người ta nói, thịt heo nhân bánh, ít thả muối, bên trong

"Khi con, người cũng không nhìn thấy ta, nghĩ gì thế." Tử Hà một bên đưa cho ta quả đào, một bên gất giọng.

Ta cười hắc hắc cười, tiếp nhận quả đào bắt đầu ăn.

Từ Hà ngồi xồm người xuống, chống quai hàm nhìn ta, rất là đáng yêu, nháy mắt hỏi: "Ăn quả đào, ngươi có thể dạy ta nhảy dây sao?"

Thanh âm bên trong tràn đầy khao khát.

Ta lắc đầu, "Ngươi không có cái đuôi."

Từ Hà trong mắt tràn đầy tiếu nước, thờ dài rủ xuống cái đầu.

Ta bỗng nhiên cười hắc hắc, đưa tay chỉ nhất nơi hẻo lánh một góc cây đào.

"Cho nên ta làm cho ngươi cái thu thiên."

Cây đào bên trên, một cái thu thiên chậm rãi lay động.

... ..

"Khi con, khi con, ngươi tỉnh." Ta cảm giác có người đang nhẹ nhàng đẩy ta.

Ngáp một cái, miễn cưỡng ngồi thẳng lên, nhìn sắc trời đã là nửa đêm, sao trời đầy trời. Cúi đầu lại thấy một tiểu nha đầu đang đứng ở dưới cây đào, trong tay đốt đèn lồng, nhẹ nhàng đẩy ta.

"Tiểu Ngọc? Ngươi làm gì?"

Ta một mặt mông lung lau khô bên miệng nước bọt.

"Tôi tìm ngươi a."

Ta gãi gãi đầu, ngồi tại cây đào bên trên, ta nói đại tỷ, ngươi này đêm hôm khuya khoắt, không ngủ được, chạy tới làm cái gì a, hai ta buổi chiều không phải vừa gặp qua?

"Ta xem như phát hiện, ta chỉ cần một tại trên ngọn cây này đi ngủ, ngươi liền đem ta ầm ĩ lên. Không được, lần sau nhất định phải đổi cái cây." Ta vừa nói, một bên trên tàng cây dùng cái đuôi tạo nên thu thiên.

Tiểu Nha Đầu nhìn ta ở trước mặt nàng đứng đưa tới lui đáng vẻ, tựa hồ cảm giác rất thú vị, phốc thử cười một tiếng.

"Vậy ngươi vì cái gì không phải ngủ ở trên ngọn cây này a?" Tiểu Ngọc cứng cổ hỏi ta.

Ta nói, bởi vì nơi này ráng chiều, là toàn bộ trên núi đẹp nhất đó a.

"Thật?" Tiểu Ngọc trong mắt toát ra tiểu tinh tinh.

Ta gật gật đầu, mang theo một cỗ mê đặc ý: "Đó là đương nhiên."

"Ta đây về sau mỗi đêm cùng ngươi cùng một chỗ xem đi, có được hay không vậy." Tiểu Nha Đầu quơ thân thể, hướng ta nũng nịu, kích thích ta cả người nổi da gà.

Trong lòng ta thầm mắng mình lảm nhảm, nói những thứ này làm gì? Lần này ngược lại tốt, về sau cây này bên trên quả đào liền phải điểm cho người khác.

Ta tranh thủ thời gian gãi gãi đầu, nói sang chuyện khác. Ta nói Tiểu Ngọc, mụ mụ ngươi uống thuốc sao?

Tiểu Ngọc gật gật đầu, hi hi hướng ta cười: "Uống uống. Lẽ ra ta nói có cái yêu quái phải cho ta linh chi, mẹ ta còn không tin. Hôm qua trở về, mẹ ta nhìn xem gốc cây kia trăm năm linh chi ngày đại rất lâu. Chi là..."

Tiểu Ngọc có chút áp úng.

Ta gãi gãi đầu, ta nói chỉ là cái gì?

"Chỉ là... Mẹ ta về sau muốn ta ít đến, còn không quan tâm ta đem chuyện này nói cho người khác biết." Tiểu Ngọc thanh âm bên trong mang theo nồng đậm không hiểu.

Ta nhớ tới xế chiều hôm nay nàng tới thời điểm, đỏ lên vành mắt, chắc là mẹ của nàng nguyên bản không cho nàng đến, nàng vụng trộm chạy tới.

Ta thờ dài, ra về nhẹ nhõm nói: "Vậy ngươi về sau lại đến chứ?"

"Người nếu là không đến, liền không có người cướp ta quả đào."

Ta nói xong, tự mình nhẹ nhõm cười cười.

Chỉ là chẳng biết tại sao, trong lòng ta lại mơ hồ có chút tiếc nuối.

Tiểu Ngọc cười hi hi, chỉ chỉ dưới chân.

"Ta này không phải đã tới sao."

Ngô... Ta gỡ đầu một cái. Lại mơ hồ nhẹ nhàng thở ra.

"Ta nói, người đêm hôm khuya khoắt chạy tới, sẽ không liền vì nói những này à?" Ta đang đủ thu thiên, theo trên cây nhảy xuống, dựa cây hỏi Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc duỗi ra chân nhỏ nhấc nhấc trên đất một cái hộp com, ta lúc này mới chú ý tới nàng còn mang theo cái hộp com tới.

"Mụ mụ ngủ về sau, ta ngủ không được, làm cho người một chút mà bánh bao mang đi qua, thịt heo nhân bánh, người nếm thử."

Ta cười hắc hắc cười, xoay người nhấc lên hộp com, đi tới bên bờ vực, ngồi xuống, hai cái chân trên không trung đung đưa.

Tiểu Ngọc cũng học bộ dáng của ta, ngồi tại bên bờ vực, hai đầu xanh nhạt bấp chân không ngừng đung đưa.

Ta lấy ra một cái bánh bao, tách ra thành hai nửa, cùng Tiểu Ngọc một người một nửa bắt đầu ăn.

... ..

Trước mắt, đầy trời tinh hà.

Vách núi, gió nhẹ quét.

Rất là yên tĩnh.

"Khi con, cảm ơn người." Tiểu Ngọc nâng lấy trong tay bánh bao, nhìn xem đầy trời tinh hà thấp giọng nói ra.

Ta nói hẳn là, ai bảo ta ném hột đào thời điểm nện vào người nha đầu này nữa nha.

Tiểu Ngọc cười hi hi, cúi đầu an tĩnh ăn bánh bao.

Đêm hôm đó, ánh sao sáng chói, đầy trời sao trời phía dưới, một con khi cùng một cái quần áo keo kiệt tiểu cô nương, ngồi tại bên vách núi, lẳng lặng ăn một lòng bánh bao.

Ăn xong, Tiểu Ngọc đem hộp com thu thập xong, còn nói, xế chiều ngày mai nàng và mụ mụ mang theo bánh bao, lại đến cảm ơn ta.

Ta gật gật đầu, không có khách khí nữa.

Bởi vì ta còn thiếu cự xà một lòng bánh bao đây.

... ..

Ngày thứ hai buổi chiều, ta đang đánh chộp mất, lại lại cảm thấy có người đẩy ta.

"Cô nàng, người đừng..." Một cái giống như là phụ nữ trung niên thanh âm xuất hiện.

Ta đều không cần nghĩ, khẳng định là này Tiểu Ngọc lại tới quấy rầy ta đi ngủ.

Vươn mình bên dưới cây đào, đã thấy Tiểu Ngọc thay đổi trước đó bạo tính tình, dưới tàng cây ngoan ngoãn đứng đấy nhìn ta, đi theo phía sau một cái trung niên phụ nữ.

Phụ nữ trung niên kia trên quần áo cũng là miếng vá, thân hình có chút gầy gò, dường như bệnh nặng mới khỏi, tinh thần khí màu lại thật là tốt.

Nhỏ trên mặt ngọc thậm chí còn mang theo áy náy, tựa hồ làm đem ta ngắt tỉnh mà thật có lỗi.

Nếu không phải nhìn nàng nín cười mặt, ta kém chút liền tin.

"Khi đại ca, này liền là ta mụ mụ, hôm nay hai ta tới cảm ơn người." Tiểu Ngọc quy quy củ củ nói ra.

Tâm ta nói người thật đúng là có thể giả bộ, diễn kỹ này có khả năng, chính theo thật giống như.

Ta cũng phối hợp lấy làm cái vãi chào, ta nói hai vị khách khí.

"Ai nha, hẳn là hẳn là, nếu không phải người a, ta cái mạng này liền không có. Ta mang nhà ta Tiểu Ngọc tới cảm ơn người a." Phụ nữ bước nhanh trước núi, đem một ổ bánh bao thả ở trước mặt ta trên mặt đất, nhưng lại lui trở về.

Ta gấp nằng xem trong mắt của ta, có chút sợ hãi.

Ta giống như đã hiểu cái gì.

Ta nhặt lên trên đất giò trúc con, ha ha cười cười: "Đại di người trở về đi, sắc trời không còn sớm."

Phụ nữ thẳng gật đầu, trong miệng nói đa tạ đa tạ, lôi kéo Tiểu Ngọc đi.

Tiểu Ngọc lo lắng quay đầu liếc lấy ta một cái, ta hướng nằng gật đầu cười.

Tiểu Ngọc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ta biết, ta... Thủy chung là cái yêu quái.

... ..

Chờ đại nương cùng Tiểu Ngọc đi, ta đi lớn cửa hang rắn, đem cái kia lồng bánh bao buông xuống.

"Rắn đại ca, ta cho người thả nơi này a." Ta hướng bên trong hô.

Rắn lớn ở bên trong trở về tiếng có khả năng, liền không có tiếng vang.

Chúng ta trong chốc lát, liền quay người muốn đi, bên trong nhưng lại bỗng nhiên truyền ra thờ dài một tiếng.

"Khi con, người đặc biệt giống một cái yêu quái."

Ta gãi gãi đầu, ta nói ta giống ai?

"Cái kia, năm mươi năm trước, khua lên cây gậy, phóng lên tận trời thân ảnh... Thôi, người đi đi, đoán chừng là ta nghĩ nhiều rồi."

Cự xà nói xong, liền rơi vào trầm mặc.

Ta không hiểu thấu gãi đầu một cái, ồ một tiếng quay người liền đi.

... ..

Chạng vạng tối, Tiểu Ngọc lại vụng trộm tìm đến.

Lần này ta đổ không có đang ngủ, chỉ là ngồi trên tàng cây gặm quả đào.

"Buổi chiều mẹ ta dạng như vậy... Thật là có lỗi với a." Tiểu Ngọc nhìn ta, tựa hồ có chút xấu hổ.

Tâm ta nói thật sự là lần đầu tiên, nha đầu này vậy mà chủ động nói xin lỗi ta.

Ta vội vàng gật đầu, nói tiếng không có chuyện.

Tiểu Ngọc giải thích cho ta nói, mẹ của nằng tin phật, hết sức thư. Cho nên những cái kia chùa miếu nói yêu quái như thế nào như thế nào đáng giận, nằng cũng tin. Nếu không phải lần này là người cứu được nằng, nằng sợ là cũng không dám tới đây.

Ta nhớ tới Tiểu Ngọc lần thứ nhất thấy ta lúc, cái kia dọa đến kém chút theo vách núi té xuống đáng vẽ, nhẹ gật đầu, nói tiếng lý giải.

Sau đó, Tiểu Ngọc lại bồi tiếp ta ngồi tại bên vách núi, nhìn thật lâu ánh nắng chiều đỏ, mãi đến trời tối, mới chậm chậm rời đi.

... ..

Về sau mấy ngày, mỗi đêm Tiểu Ngọc đều bồi tiếp ta xem trời chiều, ta cũng dần dần quen thuộc mỗi lần đều bị nằng đánh thức.

Vách đá, cây đào dưới, thậm chí ta ngưng cảnh cây bên trên, nằng đều theo ta ngồi qua.

Còn ăn ta không ít quả đào.

Thế nhưng là... Ta lại tuyệt không đau lòng.

Tiểu Ngọc đối ta nói thăm mấy câu, đều bị ta trở thành gió thoảng bên tai. Trong lòng ta có chút xúc động, không kịp chờ đợi muốn đi xem nhân loại phồn hoa đô thị.

Buổi sáng, ánh nắng phương thẳng.

Không khí còn mang theo một chút hơi lạnh, ta toàn bộ thân hình trốn ở áo choàng đen bên trong, cùng Tiểu Ngọc đi vào Ngao Lai thành.

Ngao Lai nước, nói là một cái nước, kỳ thật diện tích cực nhỏ. Nước ở vào Đông Thắng Thần Châu bên ngoài hải đảo, trong truyền thế hệ này nhiều Tán Tiên ở lại.

Trên hải đảo, một nửa làm núi, một nửa ở người.

Ở trên đảo cư dân nhiều dùng đánh cá mà sống, đương nhiên cũng có đủ loại buôn bán đồ tiểu thương.

Mà Quốc Đô mặc dù gọi là Ngao Lai thành, lại cũng không to lớn, thậm chí ngay cả tường thành, gạch đều không có. Liền như là một cái diện tích lớn làng chài, một phái hương trấn tác phong.

Tới gần bờ biển, buổi sáng biển sương mù còn chưa tan đi, ta đứng tại quanh quệ trên đường, có chút lạnh lùng, hít mũi một cái.

Tiểu Ngọc nhìn ta một cái nói đi, chúng ta đi trước ăn một chút gì, một hồi, ta dẫn người đi nhà của ta bên kia, nói không chừng còn có thể giúp đỡ mẹ ta làm bánh bao.

Ta cũng có chút đói bụng, liền gật gật đầu. Liếc mấy cái, cũng không có phát hiện có bán thức ăn cửa hàng.

Đang lại tìm thời điểm, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng già nua tiếng rao hàng.

"Mì sợi liệt "

Đồng thời, một hồi mùi thơm ngát mì sợi mùi truyền đến, đói ta bụng kêu lên ừng ực.

Trong lòng ta giật mình, cùng Tiểu Ngọc liếc nhau.

Vừa rồi, hai ta tìm khắp chung quanh, cũng không phát hiện có bán thức ăn, nhưng lại tại này thoáng qua ở giữa, sau lưng đột nhiên nhiều một cái mì sợi bày.

Ta nói Tiểu Ngọc, vừa rồi người trông thấy có người sau lưng bày quầy bán hàng sao?

Tiểu Ngọc lắc đầu.

Ta nói này vừa ra tới liền gặp phải loại này sự kiện linh dị, hai ta chạy a?

"Bản cô nương trong từ điển không có sợ."

Tiểu Ngọc mặt không đổi sắc, xông đi vào tìm một cái bàn ngồi xuống, phát phát tay.

"Ông chủ, hai bát mì, một bát mùa xuân mặt, một tô mì thịt bò. Mì thịt bò nhiều một chút thịt bò."

Bá khí sù sù lỗ hồng.

Ta xoay người quan sát tỉ mỉ cái này diện than.

Diện than cũng là rất có nhà nông bầu không khí, mấy cái cột nhà đất một khối vải rách làm thành trần nhà. Có lẽ là hải đảo nước mưa quá nhiều, dùng để che mưa.

Vải rách dưới, mấy bàn lớn, mấy cái băng ghế, một cái nồi lớn. Đều có chút năm tháng, không biết nhiều lâu.

Lão bản kia còn có chút đầu trục, râu bạc cũng là một nắm lớn, người mặc vải thô áo gai, có lẽ là lâu dài nhiễm phải khói dầu, vải xanh áo gai dính đầy mỡ đông, phản lấy ánh sáng tím.

Lão đầu sờ lên râu bạc, lắc lắc có chút thân thể mập mạp nấu lấy mì sợi, ứng tiếng tốt.

Ta đi vào theo cái kia Tiểu Ngọc ngồi cùng một chỗ, lại nghe được lão đầu một bên nấu lấy mì sợi, một bên nhiệt tình hướng về phía chúng ta đáp lời, một bộ nhiệt tình hiếu khách bờ biển người đáng vẻ.

"Tiểu gia hòa, hai người ở đâu ra a?"

Ta gãi gãi đầu, lão nhân này cái nào nhìn ra ta nhỏ?

Ta nói lão nhân gia, ta theo Ngao Lai Hoa Quả sơn đến, tiểu nha đầu này, trong nhà bán bánh bao, đi đường mệt mỏi, trước tiên ở này ăn cơm.

Lão đầu gật gật đầu, tiện tay gắp một lần hành thái.

Ta đột nhiên phát hiện chỉ kia lấy vài rách trong đó hai cây cột bên trên, vậy mà treo hai khối tiểu Mộc tẩm.

Trên đó, màu đen bút tích loang lổ, mơ hồ thấy rõ một đôi câu đối.

"Nghiêng thảng tam tinh động "

"Linh đài tấc vương núi "

Ta gãi gãi đầu nói lão nhân gia, ngươi này bán cái mặt, còn chính những này cao nhả đồ vật đâu?

Lão đầu cười ha ha, không ngôn ngữ, bưng lên một bát mùa xuân mặt, một tô mì thịt bò.

Ta ăn mặt, nhìn xem ngồi ở một bên hút thuốc túi lão đầu.

Lão đầu xoa chấy ngứa khói, phun ra điều thuốc khí.

"Trước đó vài ngày nghe được Hoa Quả sơn hai tiếng nổ mạnh, thế nhưng là ngươi khiến cho?"

Ta nhớ tới ta phá thạch mà ra trong nháy mắt đó, đào kéo mì đầu nói ra: "Một cái là ta, còn có một cái, là đầu Hắc Ngưu theo trong viên đá chui ra."

Tiểu Ngọc hướng ta nháy mắt ra dấu, lắc đầu, không cho ta nói thêm nữa. Ta gật gật đầu tỏ ra là đã hiểu, liền chuyên tâm ăn mì.

Mì sợi vào trong bụng, toàn bộ bụng ấm áp.

Lão đầu cũng là không kinh hãi, trầm ngâm một tiếng, cúi đầu xoa chấy lấy hút thuốc, rất là nhàn nhã.

Đội ta ăn no, lão đầu đứng dậy, cầm trong tay cái tẩu một đập, xoa xoa tay, bưng hai cái bát để qua một bên.

Ta cùng Tiểu Ngọc đứng người lên, Tiểu Ngọc ném đi mấy cái tiền đồng, co căng muốn đi.

Lão đầu đột nhiên ngẩng đầu nhìn ta.

"Ngộ Không, câu đối này, ngươi có thể nhớ kỹ?"

Ta có chút không rõ ràng cho lắm gật đầu.

Ta bỗng nhiên ý thức được không thích hợp, kỳ quái, ta nhớ được, ta chưa nói cho hắn biết tên của ta.

Ta đang muốn đặt câu hỏi, lão đầu lại là xoay người lại, tiếp tục ngồi xuống hút thuốc.

Tiểu Ngọc nhìn lên trời màu đã sáng rõ, thúc giục ta đi.

. . .

Đội ta đi xa, lão đầu nhìn xem bóng lưng của ta, khóe miệng đột nhiên treo lên vẻ mỉm cười.

"Linh hầu. . . Ngộ Không. Ha ha, Tiếp Dẫn sư đệ, ngươi có năm mơ cũng chẳng ngờ, năm đó yêu hầu còn chưa có chết!"

"Ba hồn bảy vía mất đi hai hồn một phách, lại còn có thể bằng này một tia mệnh hồn sống lại. . . Hi vọng, ngươi sẽ không khiến ta thất vọng."

Nói đến đây, lão đầu đột nhiên khẽ thờ dài.

Chỉ là, mắt này thiên địa hai hồn cùng 7 phách bên trong tình phách.

Cái con khỉ này, hiện tại cũng chỉ như là hành thi mà thôi.

... ..

Ném qua mì sợi, trên người sinh rất nhiều khí lực, ta cùng Tiểu Ngọc hướng phía trong thành một phương hướng khác tiến đến.

Nhỏ Ngọc gia cửa hàng bánh bao, ở ngoài thành phía tây bên tàu, nhanh đến thời điểm, Tiểu Ngọc nhưng lại dặn dò lên ta tới.

"Mẹ ta vốn không muốn muốn ngươi, chỉ là mẫu thân bệnh nặng mới khỏi, mắt thấy mấy tháng không làm được việc nặng, thế nhưng là trong nhà cửa hàng bánh bao nhất định phải khai trương, cho nên muốn tìm người hầu bàn làm bánh bao."

"Thế nhưng là trong nhà hiện tại quả là không có tiền, ta này mới nhớ tới ngươi, nói hết lời mới khiến cho mẫu thân gật đầu. Ngươi nói ngươi cả ngày trong rừng nằm tại cây đào bên trên không có việc gì, còn không bằng tới giúp đỡ chút, được thêm kiến thức, đúng không."

Ta gật đầu nói phải.

Bất quá ta cảm thấy tại cây đào bên trên đi ngủ, không có gì không tốt, tính không được không có việc gì.

"Còn có a, người trong ngày thường trốn tránh một chút người ngoài, đừng để bọn hán thấy bộ dáng của người, nhiều ở nhà làm một chút bánh bao, ít đi ra ngoài."

Tiểu Ngọc thanh âm nghiêm túc, một mặt ngưng trọng.

Ta gãi gãi đầu, ta nói người không phải muốn ta được thêm kiến thức à, tránh trong nhà làm sao mò mẫm hiểu biết?

Tiểu Ngọc thờ dài, có chút đồng tình nhìn một chút ta, nói ai bảo người là yêu đầu, nếu là có người đem chuyện của người nói cho quan phủ hoặc là chùa miếu, vậy người liền dữ nhiều lành ít rồi.

Ta gãi gãi đầu, nói tiếng yên tâm, ta nhất định trốn tránh người.

"Trọng yếu nhất một chút, ngàn vạn không thể gây tổn thương cho người, hoặc là ăn người."

Tiểu Ngọc nhìn ta mắt.

Ta nói người này không lo lắng vỡ vụn à, ta chính là cái khi con, ăn một chút quả đào vẫn được, chỗ nào sẽ đi đã thương người ăn người. Người cũng không phải không biết ta đức hạnh.

Tiểu Ngọc cười hi hi gật gật đầu, sờ lên ta lông khi, nói người này cả ngày chỉ biết ăn quả đào khi con nếu có thể giết người, đánh chết bản cô nương đều không tin.

Đang khi nói chuyện, đã đến bến tàu.

Mặt trời mới mọc vừa vắn, chiếu mặt biển vàng óng.

Gió biển đập vào mặt, mang theo ngư dân hát mừng.

Trước mắt là một mảnh bến tàu, đồ lấy số lớn thuyền hàng, một chút kỹ năng hán tử đang đi đến đi xuống vội vàng dỡ hàng, không ngừng có kêu khóc thanh âm xen lẫn tiếng sóng biển truyền đến.

Ta quát sục sục cái mũi, nói tiếng gió biển tốt mặn.

Tiểu Ngọc nhú nhú mày, chỉ một ngón tay bến tàu đối diện mấy nhà cửa hàng, nói trông thấy tám kia thị tiệm bánh bao không, kia chính là ta nhà.

Ta nhìn một cái, cái kia cửa hàng bánh bao mặt tiền cửa hàng không lớn, nhưng cũng bày biện 7 tám chiếc bàn, vài bạt chiếu bài không biết thụ bao lâu, đã có chút phai màu.

Bàn ghế mặt tiền cửa hàng có chút cổ xưa, lại bị sáng bóng sạch sành sanh.

Loại này mặt tiền cửa hàng, bình thường đều là bến tàu những này dốc sức kỹ năng hán tử chỗ ăn cơm, dựa vào là liền là tiện nghi số lượng nhiều, ít lãi tiêu thụ mạnh, một tháng vất vả xuống tới, thường xuyên chỉ là kiếm ít một chút.

Mấy cái kỹ năng hán tử ở bên trong đang lúc ăn điểm tâm, một cái trung niên phụ nữ ở trong đó bận rộn, tựa hồ sớm đã quen biết, mấy người cười cười nói nói.

Ta nhú nhú mày, ta nói người nhà tiệm này con, chỉ phải thật tốt làm, cũng có thể để dành được ít tiền, ít nhất sẽ không giống hiện tại như vậy nghèo rớt mồng tơi a.

Làm sao người cùng mẹ người hiện tại còn ăn mặc mang miếng vá quần áo, còn không có tiền chiêu người hầu bàn?

Tiểu Ngọc nhú nhú mày, trong mắt hiển hiện một vệt xoắn xuyết, nhưng không có lên tiếng. Cúi đầu lôi kéo ta bước nhanh hướng về phía tiệm bánh bao đi đến.

Phút cuối cùng dặn dò ta một câu, chớ có lên tiếng.

Ta nhẹ gật đầu.

"Mẹ, ta mang theo biểu ca trở về á." Còn chưa đến gần, Tiểu Ngọc liền hô to một tiếng.

Phụ nữ trung niên ngẩng đầu nhìn thấy Tiểu Ngọc lôi kéo ta, biến sắc, theo những cái kia ăn bánh bao kỹ năng hán tử bàn giao vài câu, liền bước nhanh đi lên phía trước.

Ta nhìn Vương tẩu bóng lưng, có chút bồn chồn gãi đầu một cái.

Kỳ quái, này Vương tẩu rõ ràng họ Vương, làm sao xuất hiện cái Trương thị cửa hàng bánh bao?

Ta chợt nhớ tới trong miệng nàng vong phu, có chút hiểu được, thăm than một tiếng, này Vương tẩu, cũng là người đáng thương.

Ta bốn phía bắt đầu đánh giá, chỉ thấy trong gian phòng đó, trưng bày không ít chùa miếu vật, giống như là cái gì lớn chừng bàn tay Phật tượng, tràng hạt, cá gỗ, thậm chí còn có mấy cái chùa miếu xuất phẩm túi thơm.

Thượng thư "Cát tường bình an".

... ..

Sau bảy ngày, ta đã học xong làm bánh bao.

Có thể là bởi vì ta là con khi, ngón tay rất là linh hoạt, làm ra bánh bao vậy mà so Vương tẩu còn dễ nhìn hơn mấy phần, bắt đầu ăn càng là mỹ vị.

Trong lúc nhất thời, sinh ý tốt đẹp.

Về phần cái kia Tiểu Ngọc làm bánh bao. . . Ngạch, ta thói quen gọi nó "Chè trôi nước".

Đây đều là ta những ngày này ở chỗ này học được đồ vật, trước đó trong rừng, ta liền Bánh Bao cái dạng gì đều chưa thấy qua.

Bây giờ cũng là hiểu biết không ít mới đồ vật, lập tức cũng cảm thấy này đô thị phồn hoa sinh hoạt rất là thú vị.

Trừ một chút không tốt, liền là ra ngoài thời điểm, ta phải giấu ở áo choàng đằng sau.

Mà những cái kia quen biết khách quen, cũng đều biết Trương thị cửa hàng bánh bao bà chủ có cái chất tử, làm bánh bao ăn cực kỳ ngon.

Đáng tiếc người tuổi trẻ kia thân thể có bệnh, sinh gầy yếu còn không thể gặp ánh nắng, cả ngày im lìm trong phòng, thỉnh thoảng mấy lần ra ngoài, còn toàn thân đều mặc áo bào đen con.

Rất là huyền bí.

Bây giờ, ta trong phòng làm lấy bánh bao, thủ pháp thuần thực.

Trên người sớm đã không có áo choàng, từ khi sinh ý tốt đẹp về sau, những ngày này Trương tẩu cũng là quen thuộc ta này một thân lông khi đáng vẽ, đối ta không còn sợ hãi như vậy. Ta cũng phải dùng trong phòng không mặc áo choàng, miễn cho cảm giác trời buộc.

Chỉ là theo Trương tẩu nhìn về phía trong ánh mắt của ta, ta vẫn như cũ có thể thấy cái kia một chút sợ hãi.

Khả năng bởi vì là cái khi con nguyên nhân đi, ta đối với nhân loại phản ứng, quan sát rất là cẩn thận.

Tiểu Ngọc đang ngồi ở bàn nhỏ bên trên, hai tay chống quai hàm, biết trừ chủ nhìn ta.

"Khi con, người làm sao lợi hại như vậy, sẽ còn làm bánh bao."

Ta bĩu môi, ta nói đó là người quá đàn, người xem, này chẳng phải lại làm tốt một cái à.

Nói, ta lại thả cái kế tiếp làm xong bánh bao.

Lạ thường, Tiểu Ngọc không có cùng ta nhao nhao, ngược lại là ngơ ngác ngồi ở đằng kia, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Ta gặp nàng hôm nay có chút khác thường, tựa hồ tâm tình rất là trầm thấp, liền mở miệng hỏi nàng thế nào.

"Khi con, hôm nay là cha ta ngày giỗ. . ." Tiểu Ngọc ngốc ngốc ngồi ở chỗ đó, tự lẩm bẩm.

Ta nhớ tới Trương tẩu hôm nay mở tiệm trước cửa, cắm ở cung cấp trên đài mấy nén nhang, bưng tỉnh đại ngộ.

Tiểu Ngọc không để ý tới ta, tiếp lấy phối hợp nói ra: "Trước kia, cha ta thích ăn nhất, chính là ta mẹ bao bánh bao, khi đó trong nhà nghèo, bánh bao một nồi không làm được mấy cái, cha ta hẳn thường xuyên cùng ta cướp ăn."

"Chỉ là ăn vào cuối cùng, thường thường đại bộ phận đều cho ta ăn, còn nói đoạt không qua ta. . ."

Tiểu Nha Đầu âm thanh run rẩy.

Ta không nói chuyện, an tĩnh bao lấy bánh bao.

"Về sau, ta tám tuổi năm đó, có một ngày cha ta cùng người ra biển bắt cá, trước khi đi cùng ta nói, trở về liền có tiền làm bánh bao ăn. . . Thế nhưng là, một thuyền người, gặp hải tặc, một cái cũng chưa trở lại, thì cốt đều bị vớt xuống trong biển. . ."

Ta bao lấy bánh bao tay đột nhiên đình trệ, nhìn lướt qua treo trên tường "Cát tường bình an".

Tiểu Nha Đầu khóc ra thành tiếng.

"Từ đó về sau, mẹ ta mở cái bánh bao trái để duy trì gia dụng, đồng thời một lòng hướng về phía phật. Sinh ý tại hàng xóm láng giềng giúp đỡ dưới, cũng xem là tốt. Trong ngày thường tích lũy tiền, mỗi tháng hội chùa, đều quyên cho chùa miếu, nói là hi vọng Bồ Tát phù hộ cha ta ở phía dưới trôi qua tốt đi một chút, chuyển thế đầu thai đến người tốt nhà. . ."

Ta thờ dài.

Trách không được ta thấy ở đây phần lớn người đều tin phật, trong nhà lại nghèo đều bày biện Phật tượng, cung cấp Phật Đà.

Người người đều có chỗ khó, tin phật, không phải là không một loại trốn tránh.

Phật nói, chặt đứt thất tình, liền không có thống khổ.

Phật nói, thế này bất hạnh, chính là kiếp trước nghiệp chướng, thế này tích đức, tạ thế đương nhiên tốt báo.

Cho nên, người nơi này, cứ việc sinh hoạt khổn khổ, nhưng như cũ kiên định không thay đổi thờ lấy phật.

Tiểu Nha Đầu khóc rất lâu, rốt cục khóc đủ rồi, hai mắt đầm lệ ngẩng đầu lên, có chút oán trách nhìn ta, ta như trước đang bao lấy bánh bao.

"Người cái con khi này, thật bất cận nhân tình, đều không an ủi ta một thoáng."

Ta ồ một tiếng, vẫn như cũ bao lấy bánh bao.

Tiểu Ngọc thờ dài, ngồi ở chỗ đó nhìn ta.

Ta một tay nắm tay, chậm rãi đưa đến Tiểu Ngọc trước mặt. Tiểu Ngọc có chút nghi hoặc nhìn.

Tay cầm bỗng nhiên kéo ra, trong đó lại là một con mì vắt làm chó con, sinh động như thật.

"Tặng cho người, sinh nhật vui vẻ."

Ta nhẹ nói ra.

Ta biết, hôm nay là sinh nhật của nàng. . . Chỉ là không biết, nhưng cũng là phụ thân nàng ngày giỗ.

Tiểu Ngọc nhìn xem cái kia mì vắt, ngốc cười rộ lên.

Cười loan liếu yêu, ra nước mắt.

Rất lâu, Tiểu Ngọc mới bình tĩnh trở lại, rất là trân quý vuốt vuốt trong tay chó con.

"Khi con, cảm ơn người, ta đã mười năm chưa từng có sinh nhật. . . Ta hết sức ưa thích con chó con này."

Ta ồ một tiếng, tiếp lấy bao lấy bánh bao.

Tiểu Ngọc xem ta như vậy, im lặng thờ dài, nói người cái con khi này, thật là không có tình người, như cái mảnh gỗ.

Ta gãi gãi đầu có chút không hiểu, ta nói ta không làm bánh bao, chúng ta tiệm này chẳng phải chết đói sao? Người thân là ông chủ con gái, hẳn là khen ta là ái ương kính nghiệp tốt nhân viên, làm sao ngược lại mắng ta?

Tiểu Ngọc ôm đầu, gương mặt phiền muộn, tựa hồ không muốn cùng ta nói nhảm, đẩy cửa ra chậm rãi đi ra ngoài.

"Đúng rồi, ngày mai hội chùa, ta cùng ta mẹ đi chùa miếu quyên tiền, người nghỉ ngơi ngơi một ngày. Đừng có chạy lung tung a, mình tại nhà cẩn thận một chút."

Tiểu Ngọc thanh âm xa xa truyền đến.

Ta ồ một tiếng, tiếp tục bao lấy bánh bao.

Ta cảm thấy chờ lấy đem tay nghề luyện tốt, lại tích lũy điểm tiền công, ta liền có thể chính mình mở cái bánh bao trái, đến lúc đó cũng coi là cái tiểu lão bản đi.

Gần nhất có lẽ bởi vì sinh ý tốt đẹp, Trương tẩu vậy mà cho ta tăng tiền lương, thật sự là người tốt.

Nghĩ tới đây, ta hắc hắc vui về mấy lần.

... ..

Ngày thứ hai, Ngao Lai thành hội chùa.

Đây cũng là Ngao Lai thành trong một tháng náo nhiệt nhất một ngày.

Những cái kia bình thường bề bộn muốn chết kỹ năng hán tử cùng tiểu thương tiểu thương đều tại một ngày này tiến đến bán phạt.

Trên đường bầu không khí cũng là có thể so với năm rồi, đơn giản là hội chùa vừa mở, giao một tiền bạc liền có thể vào miếu bán phạt, giấy vàng dầu vừng tiền khác coi là.

Mặc dù ta không tin cái này, thế nhưng ở đây đại đa số người đều hết sức tin tưởng, dù là buổi sáng ăn ít hai bánh bao, cũng phải tích lũy ít tiền, chờ đến hội chùa thời điểm thật có tiền đi dâng hương, nói tiếng Bồ Tát phù hộ.

Dù sao ai cũng hi vọng kiếp sau quăng tốt thai.

Mà về phần chùa miếu phụ cận, ta là không dám đi. Tiểu Ngọc nói những hòa thượng kia cùng tín đồ, nếu là biết bên người có cái yêu quái, sợ là vài phút liền đem ta bắt lại ăn óc khỉ.

Ta ở bên trong phòng nhìn xem Vương tẩu mang theo Tiểu Ngọc thu dọn đồ đạc chuẩn bị đi ra ngoài.

Vương tẩu lại thuận theo từ tiền bên trong, đem những ngày này tiền kiếm cho lấy ra.

Ta nghe trong miệng nàng không ngừng lẩm bẩm lấy, lần này bệnh nặng mới khỏi, may mắn mà có Bồ Tát, muốn nhiều quyền điểm, nhiều hơn mấy nén nhang.

Tâm ta nói người bệnh nặng mới khỏi quan nhân nhà chùa miếu mao sự tình, còn không phải ta cùng cự xạ chuẩn bị cho người tới trăm năm linh chi.

Người số tiền này thật đúng là không bằng cho ta lại căng căng tiền công.

Đương nhiên, ta không có dám nói ra, chỉ có thể ở trong lòng nghĩ nghĩ.

"Khi con, người ngoan ngoãn ở lại a. Đúng, đừng quên giữa trưa đi cho bến tàu Vương ca đưa bánh bao." Tiểu Ngọc hướng ta phân phó nói.

Ta gật gù đầu, biểu thị ra đã hiểu. Lại chợt nhớ tới cái gì một dạng, vẫy tay khiến cho Tiểu Ngọc tới.

"Khi con, làm gì." Tiểu Ngọc đi tới, có chút tò mò nhìn ta.

Ta theo áo choàng bên trong đuổi ra mang theo màu đen bao tay tay, từ trong ngực móc ra mười mấy đồng tiền, đưa tới.

"Người không phải vẫn muốn ăn mít quả à, đi thôi, đừng để mẹ người trông thấy."

Ta lặng lẽ nói, trong lòng lại một hồi thịt đau, những này thế nhưng là ta hai ngày tiền công a.

Thế nhưng là thấy nhỏ trên mặt ngọc đột nhiên nâng lên nụ cười, trong lòng ta lại tuyệt không đau lòng.

Tiểu Ngọc tiểu nha đầu này, cả ngày nói muốn ăn mít quả.

Món đồ kia, ngũ văn tiền một chuỗi mà cũng là không quý. Có thể mỗi tháng, Vương tẩu đều đem ngày thường ăn trâu nuốt rau mới tích lũy lên tiền cầm lấy đi đến chùa miếu dâng hương, liền y phục đều không bỏ được mua mới, cho nên Tiểu Nha Đầu mười tám năm cũng không ăn mấy lần mít quả.

Tiểu Ngọc cười hi hi vỗ vỗ bả vai ta nói tiếng khi con người thật tốt, liền nhảy cẫng chạy ra ngoài.

Ta gãi gãi đầu, đi trở về đi lại bắt đầu làm bánh bao.

Giữa trưa, chính ta nóng lên điểm cơm thừa đồ ăn thừa chịu đựng ăn. Chúng ta ngày thường không ăn bánh bao, bởi vì bánh bao là muốn bán lấy tiền, Trương tẩu mỗi ngày đều đi chợ bán thức ăn mua chút cải trắng, bột ngô con loại hình, hồi trở lại đến chính mình làm lấy ăn, hoặc là ướp dưa muối.

Dù sao không có một chút thức ăn mặn, rất là kéo cưỡng họng.

Trương tẩu nói đây là chùa miếu Đại hòa thượng nói cực khổ tu hành, có thể chuộc đời trước tội. Sau đó Vương tẩu còn nói, tích lũy tiền quyền ra ngoài, còn có thể vì chính mình tích thiện, làm kiếp sau cầu phúc.

Ta thật sự là tin người quý.

Ăn xong, ta mặc vào áo choàng đen, đeo lên bao tay cùng mũ sa, toàn thân cao thấp một tia không lọt, dẫn theo muốn tặng cho Vương ca bánh bao đi ra ngoài.

"Ai u, tiểu Hắc đi ra a." Sát vách bác gái hướng ta chào hỏi, ta gật đầu một cái nói tiếng đi ra, lại thuận tay đem bác gái trước cửa rác rưởi mang đi ra ngoài.

"Bác gái ngài không đi hội chùa dâng hương a?" Đi ra mấy bước, ta quay đầu lại hỏi nói.

Bác gái hướng ta cười cười, nói dọn dẹp một chút liền đi.

Ta ồ một tiếng, quay đầu đi.

Người chung quanh khả năng nhìn ta đằng hoàng an phận, lại yêu hỗ trợ, đối ta rất là thân mật. Mấy ngày kế tiếp, bến tàu một mảnh mà người đối ta sớm đã làm quen, hàng xóm láng giềng đều biết Vương tẩu cháu họ con người cũng không tệ lắm, chỉ là bị bệnh, cả ngày che phủ cực kỳ chặt chẽ.

Cho nên ta cũng quang vinh lấy được xưng hào —— "Tiểu Hắc".

Ta trước khi đi, lại nghe thấy bác gái lầm bầm.

"Đứa nhỏ này, người cũng đằng hoàng an phận, còn có thể chịu được cực khổ, làm bánh bao tay nghề cũng cũng không tệ lắm, liền là này thân không thể lộ ra ngoài ánh sáng quái bệnh, đáng tiếc. Nếu không ta còn có thể giới thiệu với hán cái cô nương."

Ta gãi gãi đầu, xem như không nghe thấy bước nhanh đi xa.

Này bác gái mỗi lần gặp ta, đều muốn làm bầm như thế vài câu. Cũng không biết nàng một cái bán bánh quẩy sữa đậu nành, làm sao lại nhiệt tâm như vậy.

Trên đường đi, gặp phải mấy cái dốc sức kỹ năng hán tử còn có một số tiểu thương tiểu thương, cũng đều dồn dập nhiệt tình đối ta chào hỏi.

Ngao Lai thành nói lớn không lớn, nói nhỏ không nhỏ, bến tàu càng là như vậy, những người này tới ném qua mấy lần bánh bao, liền coi như là biết ta làm bánh bao tay nghề tốt, lại thêm ta ngày thường cũng coi như đằng hoàng, bây giờ ta cũng coi là ân ý không tệ, có phần được hoan nghênh.

Cùng nhau đi tới, chào hỏi, ta gặp bọn họ đều là hướng về chùa miếu phương hướng.

Đến bến tàu, ta thuận thực bò lên trên một con thuyền chờ hàng, tại thuyền hàng nơi hẻo lánh tìm tới đang ở thuyền hàng Vương ca.

Wương ca sinh chính là cái khí lực hán tử, làm việc cũng chịu bên dưới khí lực, liền là trong ngày thường yêu bỏ thí tiền tài, nhà ai khó khăn hán liền muốn đi giúp một lần, cho nên cũng tích lũy không xuống mấy đồng tiền tới.

Ta nói Vương ca, đừng làm nữa, ta tới đưa bánh bao, đúng, người thế nào không đi hội chùa đâu?

Wương ca đem hàng hóa buông xuống, xoa nhẹ đem mặt, thấy là ta về sau, ngồi dậy hướng ta cười cười, thuận tay đem ta túi trên tay con tiếp nhận.

"Ai, đừng nói nữa, lẽ ra chuẩn bị một tiền bạc, nghĩ đến vô luận nói cái gì tháng này đều đi bán một lần Bồ Tát, kết quả cái kia Vương Nhị cha hán trước mấy ngày té gãy chân, ta đem tiền đưa cho hán mua thuốc đi." Vương ca ăn một miếng lấy bánh bao, một bên ục ục thì thầm nói.

"Coi là tháng này, ta đã nửa năm không có đi dâng hương." Vương ca thở dài.

Ta nói người đây cũng là làm việc thiện, cũng là tích đức, một dạng.

Wương ca hướng ta cười cười.

"Người này trên người có bệnh, không thể lộ ra ngoài ánh sáng, cũng phải đi thêm dâng hương, để cho Bồ Tát phù hộ."

"Người xem cái kia Vương tẩu nguyên lai bệnh bao nhiêu lợi hại, không cũng bởi vì Bồ Tát phù hộ, đột nhiên xong chưa?"

Wương ca quét ta vài lần, có chút ân cần nói.

Ta gãi gãi đầu, áp ứng nói tiếng biết.

Đang nói, ngừng đầu lại đột nhiên trông thấy Vương ca sau lưng, cái kia cao cao chắt lên bao tải bỗng nhiên sụp đổ xuống.

Này trong bao bố đều là hạt thóc, một cái bao tải nặng nhẹ liền có trên dưới một trăm cân, ta lập tức cũng không kịp nghĩ nhiều, tiến lên một bước đem Vương ca kéo đến sau lưng, duỗi ra mang theo bao tay tay, một lần chống đỡ cái kia bao tải.

Wương ca cứ thế trong chốc lát, mới hô to thu xếp người đến giúp đỡ.

Vương tâu cười khen ta vài câu.

Ta ngẩng đầu nhìn nàng, đã thấy nàng nhìn về phía trong mắt của ta, lại cũng mắt hoảng hốt.

Ngược lại, tràn đầy thân thiết.

Ta cảm thấy, ta rốt cục dung nhập cái nhà này.

"Tiểu Ngọc, đừng đem thịt đều ăn, cho người khi con đại ca chưa chút." Vương tẩu nhìn xem tham ăn Tiểu Ngọc, vỗ một cái nàng đầu, cười chửi một câu.

Ta nói không có chuyện, ta là khi con, vốn là không thích ăn thịt.

Tiểu Ngọc cười hi hi, đem còn lại mấy khối thịt cũng đều thu, lại cho Vương tẩu kẹp mấy khối đi ra.

"Đúng rồi, ngày mai đến giờ cơm, người ra tới giúp ta bán một chút bánh bao đi." Vương tẩu bỗng nhiên ngẩng đầu nói với ta một câu như vậy.

Ta nói ta không phải chỉ phụ trách trong phòng làm bánh bao à, người đã nói ta không thể lộ ra ngoài ánh sáng, nếu là bị người phát hiện. . .

Ta hơi nghi hoặc một chút.

Wang tẩu an ủi đối ta cười cười: "Người ban ngày mặc thành dạng này, không phải cũng như cũ cứu được Vương ca sao? Không có chuyện, người cần thận một chút là được."

Ta gật gật đầu.

Trong lòng lại là ấm áp.

Ngoại trừ Tiểu Ngọc bên ngoài, rốt cục có người coi ta là trưởng thành đối đãi.

Kỳ thật, có làm hay không trưởng thành cũng không quan trọng, chủ yếu là có người coi ta là thành người một nhà, trở thành bình đẳng tồn tại.

Ta nghĩ, chỉ cần ta làm thật tốt, một ngày nào đó ta dù cho cởi áo choàng, người khác cũng sẽ cười đối ta.

Ta đột nhiên cảm giác được, ta. . . Không muốn làm cái yêu quái.

... ..

Bắt đầu từ hôm nay, ta liền bắt đầu tại cơm chút thời điểm, giúp Vương tẩu thu xếp lấy bán bánh bao, giúp nàng bận rộn trong tiệm nghề nghiệp, kiếm chế tiền loại hình.

Không phải cơm chút thời điểm, ta thì vẫn như cũ núp ở phía sau trừ làm bánh bao.

Thình thoảng, ta sẽ theo chính mình tiền công bên trong chưa lại chút tiền, tới đưa cho Tiểu Ngọc mua mút quả, nàng cũng không khách khí cười hi hi tiếp nhận.

Có đôi khi. . . Ta sẽ công Vương tẩu, theo khách nhân bánh bao tiền bên trong móc đi ra Tiểu Ngọc ăn vặt tiền.

Ách, đây cũng là từng nhân viên đều sẽ làm a, không trách ta.

Lại nói Tiểu Ngọc cũng không có huân ta, ngược lại là khen ta làm tốt lắm.

Mà những cái kia bên tàu kỹ năng hán tử cùng với các vị chủ thuyền cùng tiểu thương, cũng đều đối với ta rất tốt, trong âm thầm đều thảo luận khí lực của ta đến cùng lớn đến bao nhiêu.

Lần kia ta cứu Vương ca hành động vĩ đại, đã triệt để truyền ra, người nơi này đều biết này cái bánh bao cửa hàng tiểu Hắc làm người thiện lương an phận, lại trời sinh thần lực.

Tiệm bánh bao thanh danh cũng dần dần truyền ra ngoài, sinh ý tốt đẹp.

Wang tẩu cũng càng tin nhiệm ta, thậm chí có đôi khi nói ta so Tiểu Ngọc nha đầu kia biết nhiều chuyện hơn, càng giống thân sinh.

Ta nghĩ thậm chí Tiểu Ngọc sẽ chỉ ăn ăn, người bắt ta cùng với nàng so cái gì.

Ở giữa mấy lần hội chùa, Vương tẩu thậm chí khiến cho chính ta tại trong tiệm thu xếp lấy, tín nhiệm trình độ có thể thấy được chút ít.

Wang tẩu nói, để cho ta mới hảo hảo học một ít, căng cứng kinh nghiệm. Gần nhất làm ăn khá khảm, trong tiệm cũng kiếm không ít. Chờ lấy tiếp qua mấy tháng, mở chi nhánh, để cho ta làm cửa hàng trưởng.

Ta cười hắc hắc gật gật đầu, nói Vương tẩu người người thật tốt.

Tháng ngày cứ như vậy vội vàng đi qua ba tháng.

Trong vòng ba tháng, mỗi đêm, ta đều sẽ nằm tại tiệm bánh bao trên nóc nhà, nhìn xem cái kia chân trời Tử Hà, cùng bên kia mặt biển dung hợp lại cùng nhau, chiếu đỏ lên nửa bầu trời địa phương.

Có đôi khi, ta sẽ làm một chút mộng, bên trong một mực có cái tiên tử, tại một cái trong vườn đào không hiểu thấu đối ta cười.

Sau lưng, cũng là đầy trời ánh nắng chiều đỏ.

Ta từng coi là tháng ngày liền sẽ như vậy bình thân qua xuống, nói không chừng chờ mình luyện tốt tay nghề, còn có thể mở cái bánh bao cửa hàng, làm cái tiểu lão bản.

Mãi đến. . .

... ..

"Vương tử, hôm nay sắc trời không tốt, đều không có nhiều người đến mua bánh bao." Ta một thân áo bào đen, ngồi tại cửa ra vào trên ghế, có chút lo lắng nhìn xem mặt biển.

Mây đen tề nhật, đen ngịt che trên không trung.

Gió lớn gào thét, trên mặt biển sóng lớn ngập trời.

Trên bến tàu sớm liền không có bóng người, kỹ năng hán tử cùng đám lái buôn đều trốn đi, chỉ còn mấy chiếc khoang trống thuyền tại bên bờ theo gió quơ.

Vương tử nhìn một chút bầu trời âm trầm kia, thờ dài.

"Đó là cái hải tặc trời ạ."

Tiểu Ngọc nghe, vành mắt hơi đỏ lên.

Ta gấp nâng đưa tay dụi dụi con mắt, liền một câu không nói vào trong phòng, mơ hồ có tiếng khóc lóc truyền đến.

Ngao Lai vùng biển, bầu trời luôn luôn đa dạng. Đất bằng lên gió lớn, trời đẹp bên dưới mưa to, loại chuyện này cũng không hiếm thấy. Sinh hoạt ở nơi này ngư dân cũng đã thích ứng này nói trở mặt liền trở mặt thời tiết.

Thế nhưng, tại đủ loại thời tiết bên trong nhất là nổi tiếng, thuộc về này "Hải tặc trời".

Hải tặc trời, nói trắng ra là kỳ thật liền là hải tặc thích nhất thời tiết. Mây đen, lờ mờ, gió lớn, sóng lớn, những yếu tố này thiếu một thứ cũng không được, tốt nhất còn có thể xuống lần nữa một chút mưa to.

Như thế, đám hải tặc làm việc mà đến vậy lưu loát, làm xong việc mà về sau, cũng tốt chạy.

Mà đối với đám hải tặc tới nói là may mắn hải tặc trời, đối bên tàu bách tính, lại là một con ác mộng.

Ta nghe nói, phụ thân của Tiểu Ngọc liền biến mất tại dạng này "Hải tặc trời" bên trong.

"Đóng cửa đi, hôm nay nghỉ ngơi." Vương tử sắc mặt cũng là trầm thấp, chậm chậm thờ dài, thấp giọng phân phó ta một câu.

Ta ở một tiếng, liền muốn đi ra phía trước đóng cửa lại.

Nhưng mà, đứng ở trước cửa trong nháy mắt, ta sắc mặt kịch biến, con ngươi bỗng nhiên co rút lại.

Nơi xa, mây đen không ngớt.

Trên mặt biển, mệnh mông khổng lồ đội thuyền trùng trùng điệp điệp bay tới.

Mỗi trên chiếc thuyền này, đều dựng thẳng một cây màu đen cờ xí, có cờ xí đã có chút phá lạn.

Mỗi cột cờ xí bên trên, to lớn màu trắng bộ xương rất là chói mắt.

Ta nhìn cái kia vô số vẽ lấy màu trắng bộ xương cờ đen, nuốt ngụm nước bọt.

Chật vật quay đầu, ta chỉ trên mặt biển mệnh mông bộ xương thuyền, dứt quãng hỏi: "Vương tử, này, đây là cái gì. . ."

Vương tử ngẩng đầu nhìn lên ngoài cửa, lại ngốc tại nơi đó.

"Soạt" trong tay bát trà rơi trên mặt đất.

Ta lần thứ nhất nhìn thấy Vương tẩu trên mặt hiện ra vô cùng hoảng hốt, sợ hãi ấy, so lần thứ nhất nhìn thấy ta cái này yêu quái thời điểm đều muốn dày đặc rất nhiều.

Vương tẩu mặt trong nháy mắt biến trắng, run rẩy đứng ở nơi đó, nhìn xem trên mặt biển lái tới bộ xương thuyền, nửa ngày phun ra hai chữ.

"Biển. . . Trộm."

Ta sững sờ.

"Vương tẩu, ngươi cùng Tiểu Ngọc trốn trước, ta đi gọi quan binh."

Ta dắt cuống họng hô hào, liền muốn hướng về phía ngoài cửa chạy đi.

Vương tẩu lại nhẹ kêu một tiếng trở về.

"'Hải tặc trời, đóng cửa thành' . . . Hiện tại cái kia cửa thành đã sớm đóng lại."

Vương tẩu âm thanh run rẩy.

Ta nghe, trong lòng mát lạnh, lại lại có chút không hiểu: "Vì cái gì đóng cửa thành?"

Vương tẩu hướng ta cười khổ: "Bởi vì, ở ở bên ngoài, đều là cùng khổ bách tính. Những cái kia đại quan cùng viên ngoại, đều trong thành. . ."

"Binh sĩ kia chết một người, triều đình phải bồi thường trăm lượng bạc. Chúng ta những người này, không đáng số tiền này."

Vương tẩu nói, lại chảy nước mắt.

Ta ngo ngác đứng tại chỗ.

Sau lưng, vô tận thuyền hải tặc sắp dựa vào bến tàu.

Ta đang ngây người, Vương tẩu lại đột nhiên hai chân khễ cong, hướng phía ta, thẳng tắp quỳ xuống.

Ta toàn thân khễ run rẩy, ta nói Vương tẩu, ngươi đây là làm gì,, mau dậy đi.

Vương tẩu một mặt đắng chát, nước mắt chảy ròng, lại cũng không đứng dậy.

"Khi con, ngươi đáp ứng Vương tẩu, mang theo Tiểu Ngọc trốn đi, về sau chiếu cố thật tốt Tiểu Ngọc."

"Ta biết ngươi bản lãnh lớn, coi như Vương tẩu cuối cùng tìm ngươi một lần."

Vương tẩu quỳ trên mặt đất, lôi kéo một cái tay của ta, trong mắt tràn đầy xa nhau.

Ta tựa hồ ý thức được cái gì, ta nói Vương tẩu, ta tuyệt sẽ không trốn đi, khiến cho chính ngươi ra ngoài.

"Vương tẩu, ta thật vất vả tìm tới một ngôi nhà. Hôm nay coi như ta chết, cũng tuyệt đối sẽ không để nó tàn."

"Ngươi đứng lên đi, có ta ở đây chỗ này, ta ngược lại muốn xem xem, ai có thể bước vào tới một bước."

Ta vừa nói, một bên xoay người cầm lên một cái ghế.

Trong lòng, lần thứ nhất có sát cơ.

Ta cảm thấy, ta có thể muốn giết người.

Vương tẩu lại là bất đắc dĩ lại dẫn chút trù mến nhìn ta, như là xem một cái phát cáu hài tử, sờ lên ta lông khi.

"Khi con, ta biết ngươi là có ý tốt, chỉ là. . . Thuyền của bọn hắn bên trên, có đại pháo."

Vương tẩu nói đến đây, không có xuống chút nữa nói.

Ta sững sờ.

Ta đã từng thấy qua, người sống trên núi dùng nỏ tảng đá.

Trăm mét xung quanh, Sơn Bàng Địa Liệt.

Nếu như ta giết hung khởi, những hải tặc kia một pháo đánh tới, cái kia, cho dù ta không chết được, Vương tẩu đâu?

Tiểu Ngọc đâu?

Ta không dám đánh cược.

Ta như cược, ta sẽ thua không có gì cả.

Thế nhưng ta nếu không cược. . . Vương tẩu liền phải đi ra ngoài. . .

Trong mắt ta một mảnh mờ mịt.

Trong tay ghế, lại càng nắm càng chặt.

Ta, trời sinh thần lực!

Thì có ích lợi gì?

Ta thậm chí cười ra tiếng.

"Khi con, người nghe ta nói, người cùng Tiểu Ngọc còn nhỏ, người mặc dù không phải ta con ruột, nhưng mấy tháng này, ta đã sớm đem người trở thành con trai."

"Con trai, thật tốt đối muội muội của người. Cũng coi như mẹ mỉm cười cứu vãn."

Vương tẩu sờ lấy đầu của ta, thấp giọng thì thào.

Ta biết, Vương tẩu là muốn tự mình đi ra ngoài.

Nhưng mà, trên mặt của nàng lại không có chút nào hoảng hốt, ngược lại là cười không ngớt nhìn ta.

Thế nhưng, chính là như vậy ôn nhu ánh mắt, lại làm cho ta lửa giận trong lòng chậm rãi lắng lại.

Chỉ còn lại có đắng chát.

Rất lâu, ta nhẹ gạt đầu, nước mắt chảy xuống trong tay ghế rơi trên mặt đất.

"Mẹ. . ."

Nhân tính, thật sự là vật kỳ quái.

Vương tẩu biết rất rõ rằng chính mình phải chết, lại không chút nào hoảng hốt.

Mà ta, lại tràn đầy sợ hãi.

Ta nhìn Vương tẩu, há hốc mồm, rất lâu mới nói ra mấy chữ.

"Mẹ, vẫn là ta ra ngoài đi. Người cùng Tiểu Ngọc, tránh tốt."

Nói xong, ta quay người đi ra ngoài cửa.

Ta nghĩ, nếu như đám hải tặc bắt được ta, như vậy cũng sẽ không cần thận điều tra phòng.

Vương tẩu cùng Tiểu Ngọc, cũng liền có thể còn sống sót.

Nhưng mà, ngay tại ta sắp vượt ra khỏi cửa phòng một khắc này, ta bỗng nhiên cảm giác sau đầu một trận gió thổi.

Ta chỉ cảm thấy cái ót tê rần, mắt tối sầm lại.

Té xỉu trước đó, ta tựa hồ nghe thấy Vương tẩu tiếng khóc, nhưng lại như là cười tiếng.

Một lần cuối cùng, ta lại thấy được treo trên tường cái kia chùa miếu sinh ra túi thơm.

"Cát tường bình an"

Bốn chữ lớn rất là chói mắt.

Nàng phảng phất còn chưa hiểu xảy ra chuyện gì.

Hoặc là không muốn hiểu rõ.

Ta thờ dài, mở ra hòm cánh cửa, bò lên.

Đập vào mắt, khắp nơi bừa bộn.

Từng ba người chúng ta nhét chung một chỗ làm bánh bao gian phòng, đã hoàn toàn thay đổi, nồi bát bầu bồng hỗn độn quăng xuống đất.

Nguyên bản treo trên tường đủ loại trang sức, bị vơ vét không còn gì.

Ta đứng trong phòng, cũng không dám đẩy cửa phòng ra.

Ta không dám nhìn ngoài cửa đại sảnh, ta sợ thật trông thấy cái gì.

Rất lâu, ta thở sâu, run rẩy duỗi ra một cái tay, chậm rãi thả trên cửa.

Lại là rất lâu đều không đẩy ra.

Ta sờ lấy cánh cửa, ngơ ngác đứng ở nơi đó, từ đầu đến cuối không có đẩy ra, lại không tự giác lệ rơi đầy mặt.

Một cái tay nhỏ theo đằng sau ta duỗi ra, chậm rãi thả trên cửa.

Ta nghe được thờ dài một tiếng, sau đó cái kia cái tay nhỏ bé đẩy cửa ra.

Sau đó sau lưng truyền đến Tiểu Ngọc tiếng khóc.

Tê tâm liệt phế.

Mà Vương tẩu, ngã vào đại sảnh ở giữa, cái kia một mảnh vũng máu bên trong.

Ta ngóc tại chỗ, trong đầu trống rỗng.

Ta tựa hồ trông thấy, Vương tẩu khé miệng mang theo ý cười.

Mà ta, lại khóc.

Đại sảnh trước án, một tòa chùa miếu sản xuất Phật tượng khoanh chân ngồi xuống, mỉm cười vỗ tay, nhìn xem hết thấy.

Trên đó, máu me đầm đìa.

Ta vô ý thức nhìn lướt qua mặt tường, lại phát hiện nguyên bản treo ở nơi đó túi thơm không thấy.

"Cát tường bình an. . ."

Ta phảng phất si ở một, thấp giọng thì thào.

Ngoài cửa, trên mặt biển, mặt trời mới mọc mới sinh, trời xanh mây trắng.

Tựa hồ, hết thấy như thường.

Thế nhưng, đôi ta cùng Tiểu Ngọc tới nói, hết thấy cũng khác nhau.

Ta lần thứ nhất thấy, một cái mạng dễ dàng như vậy biến mất.

Một tháng sau.

Hoa Quả sơn đình, trên vách đá, cây đào dưới, một chỗ phần mộ.

Vách núi bên ngoài, một biển mây, bị cuối trời chiều nhuộm thành màu đỏ.

Tiểu Ngọc quỳ gối Vương tẩu trước mộ phần, hai mắt nhìn chăm chăm vào mộ phần.

Hoặc là, ánh mắt của nàng xuyên qua phần mộ, nhìn về phía cái kia như máu tươi đẹp trời chiều.

Cái kia ánh tà dương như máu, như thủy triều dọc theo chân trời trải rộng ra, theo này đây trời biển mây, từ phía trên một bên liền đến dưới chân.

Ta ngồi tại cây đào bên trên, đung đưa chân, thờ dài.

Cái kia cửa hàng bánh bao, vẫn như cũ mở ra, chỉ là thay đổi chủ nhân.

Vương tẩu rời đi, tại trên bến tàu kinh khôi nho nhỏ gọn sóng, trong một tháng này cũng đã bình yên lặng xuống.

Ta nhảy đi xuống, đi đến Tiểu Ngọc sau lưng, ta nói Tiểu Ngọc, mẹ ngươi cái kia cửa hàng bánh bao bán chút tiền, ngươi cầm lấy đi đến trong thành qua sống yên ổn tháng ngày đi.

"Ta một cái yêu quái, liền không lại quấy rối ngươi."

Ta gãi đầu, thanh âm lúng túng.

Ta nghĩ, ta vẫn là ở lại đây, ăn một chút quả đào, nhìn một chút trời chiều, rất tốt.

Thuận tay, còn có thể cho Vương tẩu nhìn một chút mộ.

Này Ngao Lai trong thành sự tình, liền xem như là một giấc mộng đi.

Tiểu Ngọc quý ở nơi đó, phảng phất không nghe thấy, không nhúc nhích.

Rất lâu, mới trả lời một câu.

"Khi con ca, ngày mai, theo ta đi hội chùa đi, ta muốn đi xem."

Thanh âm bình thản.

Ta gật gật đầu.

Trước kia, đều là Vương tẩu cùng Tiểu Ngọc cùng đi.

Này tựa hồ cũng là Vương tẩu thích nhất đi địa phương.

Nghe nói, Vương tẩu ngày thường một mực cho chùa miếu quyên tiền.

Thế nhưng là, hữu dụng không. . . Ta thờ dài, nghĩ thầm hi vọng Vương tẩu đời sau đầu thai vào gia đình tốt.

Ngày thứ hai, ta cùng Tiểu Ngọc tại Hoa Quả sơn bên trên, đều xa xa nghe được dưới núi truyền đến tiếng pháo nổ.

Hội chùa mở, trong thành là một mảnh an lành náo nhiệt cảnh tượng.

Ta theo khe núi đánh tới nước suối, cho Tiểu Ngọc rửa mặt xong, ta cũng mặc lên áo choàng, hai người đi xuống chân núi.

Mặt trời mới mọc vừa vắn.

Tại chiêng trống tiếng pháo nổ bên trong, ta cùng Tiểu Ngọc đi tại trên sơn đạo, lại là không rên một tiếng.

Đường núi sương sớm rất lớn, đợi đi xuống núi lúc, ta cùng Tiểu Ngọc trên người đều là ẩm ướt rất nhiều, có chút lạnh buốt.

Trước mắt Ngao Lai thành, cửa thành mở rộng.

Đón mặt trời mới mọc, lóe vệt sáng vàng.

Nhưng mà, trước mắt ta lại phảng phất thấy, ngày đó hải tặc trời, mây đen giăng kín. Ngao Lai thành, đại môn đóng chặt.

Tùy ý vô số hải tặc xông lên bến tàu, ở cửa thành bên ngoài trắng trợn tàn sát những cái kia cùng khổ bách tính. Mà những người có tiền kia cùng quan lại, thì tại trong thành vui mừng tự nhạc.

Còn có chùa miếu bên trong hòa thượng, cũng là khoanh chân ngồi xuống. . .

Nghe nói, lần kia hải tặc hết thấy ở ngoài thành bến tàu giết tám mươi hai người.

Tất cả đều là người nghèo, mà những người nghèo kia, tất cả đều một lòng hướng về phía phật.

Nghe nói, chờ đến thiên tình, thành cửa mở ra về sau, những cái kia chùa miếu đệ tử lại như là giống như điên ra khỏi thành cứu người.

Ta lại tò mò, những hải tặc kia giết người lúc, bọn hắn ở đâu?

Là tại miếu bên trong, bình yên niệm Phật sao?

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Phật trên điện, Kim Phật ngồi ngay ngắn

Ta đi theo Tiểu Ngọc cùng nhau đi vào chùa miếu, đã thấy bên trong vàng son lộng lẫy, rường cột chạm trổ.

Đò trên sàn gỗ, một vị Kim Thân đại phật khoanh chân ngồi ngay ngắn, cười nhìn chúng sinh.

Trong đại sảnh, vô số tín đồ lui tới xuyên qua, trong tay bùng lấy theo Đại hòa thượng trong tay mua hương nến, cung kính dập đầu.

Hơi khói lượn lờ bên trong, ta nghe thấy chúng sinh nam nữ than nhẹ sinh.

"Bồ Tát phù hộ."

Đây là ta lần thứ nhất đến loại địa phương này, lập tức nhìn không được bốn phía dò xét, Tâm Giác thú vị.

Tiểu Ngọc lại dùng tiền mua hai nén hương, một mặt thành tín đưa tay muốn kéo ta đi bái phật dập đầu.

Ta đau lòng nhú nhú mày, ta nói người tiêu xài này tiền tiêu uống phí làm gì, còn không bằng mua cho ta giỏ quả đào ăn.

Tiểu Ngọc mặc kệ ta, lôi kéo ta đi ra phía trước.

Ta thấy những bồ đoàn này chia làm hai loại, một loại tơ vàng khảm một bên, dây đỏ đặt cơ sở, quả nhiên là lộng lẫy vô cùng, đặt ở dựa vào phật gần nhất đằng trước một loạt.

Một loại khác, thì là bình thường hoàng bố bồ đoàn, ở phía sau bày một mảnh.

Tiểu Ngọc lôi kéo ta, ở phía sau hoàng bố bồ đoàn bên trên xoay người bái mấy lần, ta cũng học theo.

Đứng dậy về sau, ta nhìn trước mặt màu đỏ bồ đoàn, gãi gãi đầu, có chút không hiểu: "Hai ta vì cái gì không đi trước mặt bồ đoàn đi bái?"

Ta xem những cái kia lộng lẫy bồ đoàn phần lớn trống không, chỉ có hai người quỳ ở phía trên.

Tiểu Ngọc trắng ta liếc mắt, nói tiếng liền người nói nhiều.

Thờ dài, nhưng vẫn là giải thích nói: "Cái kia màu đỏ bồ đoàn, chỉ có quyền bạc trăm lượng hoặc là quan cư thất phẩm quan lại quyền quý, mới có thể sử dụng."

"Nghe nói, ở phía trên bái một lần, công đức vô số, phật thần che chở."

Ta nga một tiếng, căn bản liền không có coi là thật, lại là nhìn không được tò mò đánh giá quỳ ở phía trên hai người kia.

Một người trong đó có chút quen mắt, ta nhớ tới là trước kia tại tự cửa miếu nhìn thấy cái kia mang theo kỳ quái mũ gia hỏa, tựa hồ là nơi này huyện khiến đại nhân.

Tổng thân phận không thấp.

Mà một người khác người mặc hoa y, ta trước đó lại chưa thấy qua. Chỉ là người này rất là kỳ quái, rõ ràng một thân lộng lẫy y phục mặc lấy, trên người lại không một chút quý tộc trầm ổn phong độ.

Một bộ da da phơi tối đen, sinh cũng là mày rậm mắt to, chỉ là trên mặt nhiều một đạo mắt sẹo, cả người bằng thêm mấy phần sát khí, nhìn qua rất là hung ác.

Ta hỏi Tiểu Ngọc đó là ai a, Tiểu Ngọc lại cũng không biết.

Chỉ là nhỏ trên mặt ngọc lại là vô cùng lo lắng.

Ta hỏi bên cạnh bác gái, bác gái cũng không biết người này, chỉ biết người này tại phật tiền quỳ một ngày, nói mình nghiệp chướng nặng nề, tìm Bồ Tát khoan dung.

Lại nói mình lão mù bị bệnh liệt giường nhiều năm, tìm Bồ Tát phù hộ.

"Người này, vào cửa liền góp hai trăm lượng bạc ngân, thật là một cái quý nhân, Bồ Tát nhất định sẽ phù hộ hần."

Bác gái một mặt hâm mộ.

"Cũng là cái hiếu tử."

Ta ha ha cười cười.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, Tiểu Ngọc lại là đưa tay kéo ta một lần.

Ta cảm giác tay của nàng có chút run rẩy.

"Thế nào?" Ta quay đầu lại hỏi nói.

Chỉ thấy Tiểu Ngọc khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, khắp khuôn mặt là hoảng hốt, đứng ở đằng kia ngơ ngác rơi lệ cười thảm.

"Đúng thế, mẫu thân treo trên tường túi thom."

Tiểu Ngọc chỉ một ngón tay.

Ta sững sờ, theo Tiểu Ngọc ngón tay nhìn lại.

Cái kia quỳ gối lộng lẫy bồ đoàn bên trên hoa y nam tử, bên hông treo một cái nhỏ nhỏ túi thom

"Cát tường như ý" bốn chữ có thể thấy rõ ràng.

Chỉ là phía trên, nhiều hai giọt máu tươi.

Ta nhìn cái kia cùng huyện khiến đại nhân cùng một chỗ quỳ bái phật nam tử, tạm thời ngốc tại đó.

"Là hần giết mẫu thân."

Tiểu Ngọc âm thanh run rẩy, từng chữ nói ra.

Ta nói Tiểu Ngọc, ngơ ngác nhìn cho kỹ?

Tiểu Ngọc gật gật đầu, có chút khóc nức nở hướng ta nói, nàng trước đó liền xem nam tử này có chút quen mắt, trong lòng không hiểu có chút sợ hãi, lại không biết tại sao.

"Mãi đến vừa mới nhìn đến cái này túi thom, mới nhớ tới, lúc ấy ta trốn ở hầm, xuyên thấu qua khe hở, thấy hải tặc thủ lĩnh, liền là hần."

"Đoán chừng ở đây, không ai nhận được hần. Thấy qua hần người, đều đã chết..."

"Khi con..."

Tiểu Ngọc trong mắt tràn đầy đau thương.

Ta ngốc tại đó, nhìn xem cái kia thành kính quỳ ở nơi đó nam tử, trong lòng tràn đầy hận ý, lại lại có chút muốn cười.

Nghiệp chướng nặng nề...

Bồ Tát phù hộ...

Ta chỉ cảm thấy trong lòng ngực một đám lửa tại không được bùng cháy, để cho ta không chỗ ở thờ hỗn hển.

Hồi lâu sau, ta rốt cục thở sâu một hơi, trên mặt mang lên cười khổ.

Đỏ hồng mắt, duỗi ra một cái tay vuốt vuốt Tiểu Ngọc tóc.

"Nha đầu, một hồi vô luận phát sinh cái gì, ở chỗ này đừng nhúc nhích."

Lời còn chưa dứt, ta cũng đã liền xông ra ngoài.

Cửa hàng bánh bao bên trong thán ngày, Vương tẩu vẫn muốn để cho ta trở nên giống người.

Ta đã từng coi là, chính mình sẽ cùng người một dạng.

Thế nhưng, ta sai rồi.

Ta, thủy chung là chỉ yêu quái.

Trong truyền thuyết, tội ác tày trời, giết người khát máu yêu quái.

Lần thứ nhất, ta trong đầu trống rỗng, chỉ muốn giết người.

Ta hướng nam tử kia bỗng nhiên nhào tới, gần trong gang tấc.

Mà một bên lão hòa thượng lại bỗng nhiên tiến lên trước một bước, bảo hộ ở nam tử kia trước người, một thân Phật Quang lóe sáng.

"Bành!"

Ta cùng lão hòa thượng kia lẫn nhau đối một quyền, ta lui ra phía sau một bước, hấn lui ra phía sau năm bước.

"Các hạ người nào! Vì sao đối tới bản tự bái phật thiện nhân ra tay?" Lão hòa thượng tròn mắt tròn xoe, râu tóc loạn run, khóe miệng lại mơ hồ chảy ra một vệt máu.

"Tiểu Hắc?"

"Tiểu Hắc, ngươi làm gì?"

"Tiểu Hắc đừng làm rộn."

Trong đại sảnh, mấy cái trên bên tàu nhận biết tín đồ của ta, cũng dồn dập lên tiếng.

Thiện nhân?

Ta ha ha cười lạnh.

Ta chậm rãi nâng lên một cái tay, xa xa chỉ cái kia trốn ở lão hòa thượng sau lưng nam tử, hừ lạnh một tiếng.

"Lão lừa trọc, tránh ra cho ta, ta chỉ giết hấn một người."

"Ngươi lại muốn can, đừng trách ta lão Tôn không khách khí."

Ngừ khí lạnh buốt.

Ta tiến lên trước một bước đi ra, một thân sát khí.

Tiểu Ngọc ngốc đứng ở nơi đó, không biết nghĩ cái gì.

"Thí chủ, ngươi tại phật tiền đã thương người, liền không sợ Bồ Tát trách tội?"

Lão hòa thượng đứng ở nơi đó, hiên ngang凛冽.

Màu vàng đại phật ngồi sau lưng hấn, thần thái an tường. Màu vàng phật cò hơi hơi đong đưa.

Ta nhìn cái kia che chở nam tử lão hòa thượng, cười khế một tiếng.

"Ác đồ kia thương tính mạng người, còn cầu được Bồ Tát tha thứ. Chờ ta giết hấn, cũng quyên bạc trăm lượng, tìm Bồ Tát tha thứ."

"Lại xem Bồ Tát nói thế nào?"

Ta xuất thủ lần nữa.

Lão hòa thượng sắc mặt xiết chặt, vôi vàng chống đỡ, một bên không ngừng hét lớn đệ tử bảo hộ bách tính, đừng vội ngộ thương.

Chỉ thấy mười tám vị La Hán uy phong凛冽 mang lấy cây gậy, đem cái kia Huyền lệnh cùng hoa y nam tử bao quanh bảo vệ.

Ta thấy nam tử kia hướng ta cười lạnh.

"Lão hòa thượng, ngươi nói Bồ Tát trách tội. Cái kia hải tặc giết người, ngươi Bồ Tát làm sao không trách tội?"

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Yêu, có tính không chúng sinh?

Một cổ đại lực theo trên tay của ta truyền đến, ta đứng là bị đẩy lui hai bước, trên người áo choàng cũng bị người tới một lần kéo xuống.

Ta đứng ở đại sảnh, lộ ra nguyên hình.

Phòng khách đám người một tiếng thét kinh hãi, bỗng nhiên lui ra phía sau.

Ta một thân lông khi lóe sáng, lè loi lơ lửng đứng ở nơi đó, bên hông chỉ có một da hổ vấy.

Người tới là cái trung niên hòa thượng, ước chừng có ba mươi bảy ba mươi tám tuổi, sinh cũng là mây rậm mắt to, lúc này hướng ta khinh thường cười cười.

"Người yêu quái này, dám ngông nghênh đi tới chùa miếu."

"Mặc dù không biết người vì sao không có yêu khí, không biết thần thông. Thế nhưng, yêu quái liền là yêu quái."

Ta quay đầu, nhìn về phía thối lui đến ngoài cửa đám người.

Những người kia trên mặt, tràn đầy hoảng hốt, trong lúc nhất thời nghị luận âm ỉ.

"Trách không được tiểu Hắc tròi sinh thần lực, nguyên lai là cái yêu quái."

"Ài, cả ngày trốn ở áo choàng đen đằng sau, còn giả bộ như nhiệt tâm, ta liền biết hán không có ý tốt."

"Ta xem a, cái kia Vương tử liền chính là hán giết! Coi như không phải, cũng là bởi vì Vương tử theo yêu quái cấu kết, Bò Tát báo ứng, lúc này mới mất tính mệnh."

Ta thấy Vương ca trên mặt cũng đầy là kinh sợ, lại là có chút chần chờ vì ta biện hộ cho: "Mọi người đừng xúc động, nắm lại tiểu Hắc trong ngày thường đối chúng ta cũng không tệ, làm người nhiệt tình, còn đã cứu ta..."

Vừa nói một nửa, lại bỗng nhiên bị người cắt ngang.

"Thôi đi, ai biết hán đến cùng muốn làm gì, nói không chừng, là muốn đem người vỗ béo ăn."

"Đúng a, nhà của ta trong sân gà những ngày kia liền thiếu một chỉ, khẳng định là bị hán ăn."

Wang ca thở dài, không nói thêm gì nữa.

Ta nhìn những người kia xem ánh mắt của ta, ha ha cười cười.

Bọn hán, trong ngày thường đối ta, rất là hữu hảo.

Nhưng hôm nay...

Ta... Thù chung là cái yêu quái.

Ta xoay người sang chỗ khác, đối mặt cái kia trung niên hòa thượng, thâm cười ra tiếng.

"Đúng, ta là yêu quái, thế nào."

Trung niên hòa thượng chấp tay trước ngực, một thân Phật Quang lóe sáng.

"Phật nói, giết yêu độ người."

Ngừ khí nghiêm túc.

Lời còn chưa dứt, trung niên hòa thượng vung song chưởng, hướng ta đánh tới.

Ta cùng trung niên hòa thượng giao thủ mấy chiêu, căng thẳng trong lòng.

Hòa thượng này một thân tu vi đến, Phật Quang nổi lên bốn phía, trên người còn có công đức lực lượng hộ thể, so lão hòa thượng kia lợi hại không biết nhiều ít, trong tay kim cương ẩn quả nhiên là lực lớn vô cùng.

Ta xem hòa thượng này tuổi không lớn lắm, lại lợi hại như thế, lập tức trong lòng có chút nghi vấn, này trung niên hòa thượng là ai?

Ngao Lai nước chính là một cái tiểu quốc, lão hòa thượng kia đã là phương trượng cấp bậc nhân vật, này trung niên hòa thượng lại là từ đâu tới?

Ta đang nghĩ ngợi, một bên lão hòa thượng lại hô: "Chớ Ngôn sư đệ không hô là ngã phạt cánh cửa Đề Trụ, không cho Trường An hoá sinh tự bị mất mặt."

Trong lòng ta hiểu rõ.

Trường An hoá sinh tự chính là Phật giáo 300 chùa miếu đứng đầu, quả nhiên là Phật giáo chính thống.

Dùng này trung niên hòa thượng tu vi, cho dù là đặt ở chỗ đó, sợ cũng là địa vị không thấp.

Ta nhìn lão hòa thượng mang theo một số đệ tử mờ mờ đem ta cùng trung niên hòa thượng vây quanh, tình cảnh đối ta đã là bất lợi, trong lòng càng gấp.

Trong tay của ta khí lực càng lúc càng lớn, thế nhưng là cái kia trung niên hòa thượng lại gấp chiêu phá chiêu, cùng ta đánh khó phân thắng bại.

Cái tên này biết bao lợi hại.

"Người hòa thượng này, ta chưa từng giết người, chỉ muốn khiến cho cái kia hải tặc đền mạng, người vì sao ngăn ta?"

Ta lạnh giọng hỏi.

"Phật nói chúng sinh bình đẳng. Người kia trong lòng còn có thiện niệm, bỏ xuống đồ đao, liền lập địa thành Phật. Ta không thể trơ mắt nhìn người giết hân."

Trung niên hòa thượng mặt không đổi sắc.

Ta ngừng tay đến, cười ha ha.

Trung niên hòa thượng cũng ngừng tay đến, cau mày nhìn ta, hơi nghi hoặc một chút.

"Người miệng đầy đạo lý, hôm nay, ta liền tới hỏi một chút người!"

Ta mắt đỏ, nhìn hân chăm chăm, cười to lên.

"Ta là yêu quái, người liền giết ta, đây chính là đạo lý!"

Trung niên hòa thượng gật gật đầu.

"Ta muốn giết hân, người nói hân là chúng sinh, lại nói chúng sinh bình đẳng. Bởi vậy liền muốn ngăn ta, thế nhưng là như vậy đạo lý!"

Trung niên hòa thượng vẫn như cũ gật đầu, nói tiếng, Phật nói chúng sinh bình đẳng.

"Cái kia yêu, có tính không chúng sinh."

Nói, ta lại thờ dài, khí thế hoàn toàn không có.

Đầu, cũng thấp rũ xuống.

Trung niên hòa thượng ngăn người, hai mắt nhìn trừng trừng lấy ta, như là ngu dại, không nhúc nhích.

Rất lâu, trung niên hòa thượng ngơ ngác tự lẩm bầm.

"Phật nói, chúng sinh bình đẳng... Phật nói, giết yêu độ người... Phật lại nói, bỏ xuống đồ đao, lập địa thành Phật..."

"Yêu, đến cùng có tính không chúng sinh..."

"Ta..."

Lại là không có lại cử động đánh.

"Chớ Ngôn sư đệ, không cần thiết bị yêu quái loạn bản tâm!" Lão hòa thượng lớn tiếng quát lớn.

Trung niên hòa thượng vẫn như cũ không nhúc nhích, ngốc tại đó.

Rất lâu, ngay tại ta muốn cất bước tiến lên, tiếp tục đi tìm cái kia hải tặc nam tử thời điểm, trung niên hòa thượng rốt cục thở dài.

"Yêu quái, ngươi nếu là bây giờ cách đi, ta không ngăn cản ngươi."

Trung niên hòa thượng một câu nói ra, đám người xông xáo.

Ta nhìn cái kia trung niên hòa thượng, nhẹ giọng cười cười.

"Ta đây nếu là nhất định phải hấn đèn mạng đâu?"

Trung niên hòa thượng há hốc mồm, ngốc tại đó, rất lâu mới chặt vật phun ra mấy chữ.

"Ta đây, liền muốn cản ngươi..."

"Ta cũng không biết hiện tại ta có đúng hay không, thế nhưng... Ta không muốn giết ngươi. Ta hiện tại rất loạn... Ta muốn trở về hỏi một chút sư huynh."

Ta cười nhìn hấn một cái, ta nói vậy ngươi liền thử một chút, cản không ngăn được ta.

Ta đi ra phía trước, trung niên hòa thượng lưỡng lự trong chốc lát, vẫn là đối ta ra tay.

Chỉ là trong khi xuất thủ, lại không trước đó thế công, chỉ là khó khăn lắm phòng thủ mà thôi.

Mấy chiêu xuống, ta đã chiếm hết thượng phong.

"Ngươi hòa thượng này, đồ có ý tứ."

Ta vừa nói, một bên một quyền đánh ra.

Trung niên hòa thượng cũng không lời nói, đưa tay ngăn trở ta một quyền kia, sắc mặt lại là tái đi.

Ta thở dài, thả tay xuống.

"Ngươi ra tay lưỡng lự, đã đánh không lại ta."

Ta xem cái kia trung niên hòa thượng trên mặt đáng ghét.

"Đắc tội." Ta nói nhỏ một câu, vẫn như cũ tiến lên trước một bước, bỗng nhiên ra tay.

Ba chiêu về sau, trung niên hòa thượng đã hiển lộ bại thế.

Lão hòa thượng gầm nhẹ một tiếng, lại nhào tới thân tới. Mười tám vị La Hán cũng là cùng nhau vừa quát, vung lấy cây gậy vọt tới.

Giáp công phía dưới, cho dù là trung niên hòa thượng nhường, ta cũng chỉ có thể khó khăn lắm đối địch.

Đã ngấm dần rơi xuống hạ phong.

Ta hai tay ngăn trở vung tới cây gậy, ngẩng đầu nhìn lão hòa thượng kia vung tới một chưởng, trong lòng phát lạnh.

Ta, có thể muốn gãy ở chỗ này.

... ..

Nhưng mà, một giây sau, một con trắng nõn tay ngọc theo đằng sau ta đuổi ra, nhẹ nhàng đón nhận lão hòa thượng vung tới một chưởng.

Sau đó, kêu đau một tiếng.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Tiểu Ngọc thân như lục bình, hướng về sau chậm rãi ngã xuống, khoe miệng mang theo một vết máu, tuy nhiên lại còn mang theo nụ cười.

"Khi con, ngươi là yêu quái... Có thể, ngươi cũng là anh ta."

Tiểu Ngọc ngã trên mặt đất, cười nhìn ta.

Ta ngốc tại đó.

"Xả thân cứu yêu, chết không có gì đáng tiếc."

Lão hòa thượng hừ lạnh một tiếng, hướng phía mặt của ta, lại là một chưởng vỗ tới.

Ta nhưng như cũ nhìn xem ngã trên mặt đất Tiểu Ngọc, cũng không để ý tới không hỏi lão hòa thượng kia.

Nhưng mà, một chưởng kia cũng không hạ xuống.

Bên tai ta, vang lên làm người sợ hãi tê tê âm thanh, như cùng một con rắn độc phun lưỡi.

"Người lão hòa thượng này, thật không thể nói đạo lý, người ta tiểu cô nương đều ngăn cản một chưởng, người còn không buông tha."

Thanh âm khinh thường.

Rắn đại ca.

Ta quay đầu, chỉ thấy một người thanh niên áo tím ngăn tại trước mặt của ta, tóc dài như thác nước, một con xanh nhạt lòng bàn tay tại lão hòa thượng kia trên bàn tay, không nhúc nhích tí nào.

"Xà ca, ta..."

"Đừng so tài một chút." Thanh niên nam tử thấp giọng thì thào.

Ta đã thấy hần phát tay đẩy lui lão hòa thượng kia, phối hợp hướng phía cái kia hải tặc nam tử duỗi ra một cái tay.

"Nghe nói, người nha đình giết Vương tẩu?"

Hải tặc nam tử sắc mặt trắng bệch, không ngừng run rẩy.

"Ha ha, nhỏ là gan còn con rất mập. Người biết không, ta vì cái kia Vương tẩu, nhường ra trăm năm linh chi... Người còn dám đem nàng giết."

Xà ca trong tay, một đạo tím đường cấp tốc bắn ra, tựa như tia chớp bắn vào nam tử trong cơ thể.

Một giây sau, cái kia hải tặc nam tử toàn thân biến tím, vùng vẫy mấy lần ngã xuống.

Trình độ này thần thông, ta cảm giác cái kia trung niên hòa thượng hoàn toàn có thể ngăn lại.

Ta nhìn nhìn lại cái kia trung niên hòa thượng, đã thấy hần chẳng biết tại sao không có ra tay, ngược lại là vẫn như cũ đứng ở nơi đó, không quan tâm.

Tâm ta nói người nha là cố ý a.

"Yêu quái, người dám..."

Lão hòa thượng muốn rách cả mí mắt.

Xà ca ha ha cười cười cắt ngang lão hòa thượng, thanh âm khinh thường.

"Lão tử là yêu quái, vô câu vô thúc đã quen, tự nhiên không sợ hãi, có cái gì không dám?"

"Tin hay không, người lại nói nhiều một câu, ta nuốt người?"

Xà ca thanh âm bên trong tràn đầy sát ý.

Lão hòa thượng ngốc tại đó, không lên tiếng nữa.

"Khi con, đi." Xà ca xoay người lại, nhìn ta, ha ha cười cười.

Ta gật gật đầu, ôm lấy đã hôn mê Tiểu Ngọc.

Ta bỗng nhiên giống là nhớ tới cái gì một dạng, đứng dậy chạy đến nam tử kia thi thể bên người, tại bên hông hần một hồi tìm tòi, sau đó lại chạy trở về.

Những 10 đó 8 La Hán, thật cũng không lại cản ta.

Xà ca dựng lên mây mù, mang ta rồi đi.

Trước khi ra cửa, ta quay đầu lại nhìn lướt qua này thái hoa tự.

Phật tượng ngồi cao, kim quang lóng lánh.

Cái kia trung niên hòa thượng, vẫn như cũ cúi đầu, ngốc tại chỗ, không biết nghĩ cái gì.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Bái yêu vi sư

Mặt trời lặn ánh chiều tà, chiều dầy núi vàng óng.

Gió thu phơ phất, thổi rơi ngọn cây lá phong.

Hoa Quả son khe, sườn đồi cửa hang, Xà ca đem ta cùng Tiểu Ngọc ném đến nơi đây, chính mình tiến vào hang động điều tức trong chốc lát, mới lần nữa đi ra.

Ta tò mò nhìn Xà ca hình người bộ dáng, gãi gãi đầu, toét miệng cười cười.

"Khỉ con, ngươi cười cái gì." Xà ca lạnh lùng nói ra.

Tâm ta nói này ngốc rần chân ái giả bộ lãnh ngạo.

Ta nói, Xà ca, năm đó cái kia trăm năm linh chi không phải là bị ta cầm đi à, làm sao ngươi còn hoá hình thành công?

Xà ca hừ một tiếng, không có phản ứng ta.

Rất lâu, Xà ca mới lẩm bẩm một câu.

"Cái kia lòng bánh bao, còn ăn ngon thật."

Tâm ta nói người nha cũng là ngưi bức, ăn lòng bánh bao liền hoá hình thành công.

Xà ca đi tới, tiên tay ném cho ta một viên thuốc.

"Tiểu nha đầu này bị lão hòa thượng kia chấn thương khí huyết, đem viên này thuốc cho nàng ăn đi."

Ta gật gật đầu, cho ăn Tiểu Ngọc ăn vào.

Sau một lát, Tiểu Ngọc chuyển tốt lại, chậm rãi mở hai mắt ra, chỉ là ôm cánh tay không ngừng thấp giọng than, ngâm.

Ta sờ lên Tiểu Ngọc cánh tay, nhẹ nhàng thở ra, nói tiếng không cần lo lắng, còn không có gãy, hai ngày nữa liền tốt.

Tiểu Ngọc trắng ta liếc mắt, không để ý tới ta.

Ta cười hắc hắc cười, từ trong ngực lấy ra một kiện đồ vật, đưa cho Tiểu Ngọc.

"Tặng cho người."

Tiểu Ngọc nhìn ta trong tay túi thơm, ngây dai.

Túi thơm bên trên, "Cát tường bình an" .

• • • • •

Tiểu Ngọc bên này mà ôm túi thơm, ở nơi đó phát ra ngốc.

Ta thì nhìn lên bầu trời hoàng hôn, cắt tia trên người mình lông khi.

"Khi con, người lần này xông thái hoa tự, xem như chọc phiền toái lớn." Xà ca đưa lưng về phía ta, nhẹ nói ra.

Ta gãi gãi đầu, ta nói có cái gì phiền phức.

Xà ca thở dài.

"Người, không có tu vi, lại trời sinh thân lực. Như thế một trời sinh Thạch Hầu, rất dễ dàng để cho người ta nhớ tới năm đó Tề Thiên Đại Thánh."

"Nghe nói, năm đó đại thánh sửa lại sinh tử bộ, không ngã luân hồi. . . Cho nên, đại thánh rất có thể không chết."

"Ta trước đó cũng đã nói, người, thật vô cùng giống cái thân ảnh kia."

Ta gãi gãi đầu, kịp phản ứng.

"Xà ca người nói là, những người kia sẽ để mắt tới ta?"

Xà ca gật gật đầu, nhẹ nói ra.

"Sợ là qua mấy ngày, toàn bộ thiên hạ đều sẽ biết, nơi này có cái yêu hầu hàng thế. Sợ là Phật Đạo hai phái sẽ liên kết bắt người, cho dù là ta, cũng thúc thủ vô sách."

Ta toàn thân khẽ run rẩy.

Ta nói Xà ca, vậy làm sao bây giờ?

Xà ca lắc đầu.

"Không có cách nào. Nay Phật Đạo hai phái vốn là thế lớn, Yêu giới cùng bọn hắn so sánh, rất là nhỏ yếu."

Xà ca nói xong, lại là một châu, mới nói tiếp.

"Chỉ là, cũng không phải là không có hi vọng."

Ta có chút không hiểu, gãi gãi đầu nhìn xem Xà ca.

Xà ca thở sâu.

"Bảy đại Yêu Thánh."

Ta nghe có chút quen tai, làm thế nào cũng nhớ không nổi ở nơi đó nghe qua.

Xà ca nói tiếp đi: "Bảy đại Yêu Thánh, liền là năm đó Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, cái kia bảy cái huynh đệ xưng hào. Cái kia yêu hầu Ngộ Không thật bàn về đến, ở bên trong chỉ là cuối cùng, mà lại năm đó Tôn Ngộ Không thượng thiên làm quan về sau, còn lại sáu cái huynh đệ xem thường hắn, liền đồng loạt cùng hắn cắt đứt liên lạc."

"Về sau, hắn tại Thiên Đình bị vu oan, liền chạy đi cầu cái kia Ngưu Ma Vương, ngược lại cho Ngưu Ma Vương cồng náo Địa Phủ nòi."

"Chỉ là cuối cùng, chẳng biết tại sao. . . Ngưu Ma Vương nhưng lại vì hắn, đại chiến 10 vạn thiên binh, sau cùng hai người bọn hắn huynh đệ cùng nhau đánh Như Lai."

"Hai người cùng nhau, hồn phi phách tán."

Xà ca thở dài.

Trong lòng ta không khỏi một hồi bi thương.

Ta nhớ tới cùng ta cùng nhau phá thạch mà ra Hắc Ngưu.

Ta lắc đầu, đem tâm tư chạy không, hỏi tiếp Xà ca, vì cái gì tìm tới bảy đại Yêu Thánh liền có thể thoát thân?

"Bởi vì năm đó Như Lai tru diệt yêu hầu đưa tới biến cố."

Ta gãi gãi đầu, nói biến cố gì?

Xà ca nhìn ta liếc mắt, mới ý thức tới ta còn cái gì cũng đều không hiểu, liền giới thiệu cho ta.

Năm đó Như Lai tru sát yêu hầu Ngô Không cùng ma vương lão Ngưu, ba ngày sau đó, giữa đất trời sấm chớp mãnh liệt.

Tiếng sấm bên trong, một đạo tùy tiện tiếng cười vang vọng đất trời.

Từ đó, những cái kia tu vi cao thâm tiên thần phật đà, giống như là Phật giáo bốn đại bồ tát, còn có Đạo giáo cái gì thập nhị kim tiên, không còn có lộ diện qua.

Hạ phàm, chỉ còn lại có những cái kia tu vi yếu kém tiểu Tiên tiểu phật, cái gì hiền cướp ngàn phật, 500 La Hán, ba mươi hai thần tướng loại hình.

Mà những cái kia tiểu Tiên tiểu phật, dù là tăng thêm thế gian những cái kia Địa Tiên, cũng cảm bảy đại Yêu Thánh không thể làm gì.

Bảy đại Yêu Thánh, không có Phật Đà áp chế, còn lại năm người cũng là đoàn kết lại, dẫn đầu Yêu giới, còn hạ phong bốn yêu vương xem như giúp đỡ.

Cho nên, nguyên bản một mực bị áp chế Yêu giới, cũng phát triển lên, mơ hồ có cùng Phật Đạo hai phái thế chân vạc.

"Cũng là lạ, cái kia Địa Tiên chi tổ Trần Nguyên Tử cũng ngồi nhìn mặc kệ Yêu giới tốc độ cao phát triển, cả ngày ngay tại Ngũ Trang quan ăn chay, nếu không phải là đốt hương bái bái thiên địa." Xà ca bổ sung một câu.

Ta hơi nghi hoặc một chút, nhưng cũng làm bộ nhẹ gật đầu, nói tiếng hiểu rõ.

"Trên trời đã xảy ra biến cố gì?" Ta lại hỏi một câu.

Xà ca lắc đầu.

"Cái kia thần phật vốn là cùng ta Yêu giới bất hòa, làm sao lại nói cho yêu quái?"

Ta ồ một tiếng.

Cái kia, hiện tại chủ yếu nhất là, tìm tới bảy đại Yêu Thánh chứ sao.

Trong lòng ta tính toán.

Rất lâu, ta thở dài.

Ta liền người ta ở đâu cũng không biết, làm sao tìm được.

Ta hỏi Xà ca, Xà ca cũng không biết, nói là cái kia bảy đại Yêu Thánh ngày thường bận rộn, hành tung bất định.

"Bất quá, khi con, nghĩ đến tin tức của người cũng sẽ truyền đến Yêu giới, bảy đại Yêu Thánh cũng sẽ biết được."

"Người bây giờ, chỉ cần chó bị cái kia Phật Đạo hai phái bắt lấy là được. Bảy đại Yêu Thánh tự nhiên sẽ phái người tìm người."

Ta gật gật đầu.

Ta nói Xà ca, vậy còn người?

Xà ca không nói, chậm rãi đi vào trong động.

Rất lâu, truyền đến một câu.

"Khi con, người đi đi, ta hơi mệt chút, sự tình phía sau, không phải ta có thể ứng phó."

Ta sững sờ, hiểu được Xà ca ý tứ, thở dài, cúi người hướng phía cửa hang liền ôm quyền.

"Lần này, đa tạ Xà ca."

"Xà ca, khi con đi."

Vừa nói, ta vẫy tay quay người đi đến, đỡ dậy Tiểu Ngọc một đường đi xuống sườn đồi.

Hoàng hôn ánh chiều tà chiếu vào ta lông khỉ trên người, một mảnh vàng óng.

Ta nhìn một chút bầu trời, thở dài.

Từ nay về sau, sợ là cũng không còn cách nào vượt qua tại Ngạo Lai trong thành cái kia bình tĩnh tháng ngày.

Lần này đi, lại không quay đầu.

... ..

Hoa Quả son đỉnh cao nhất đỉnh, bên bờ vực cây đào xuống.

Vách núi bên ngoài, là một biển mây, liên tiếp trời chiều nơi xa.

Đã thấy ánh tà dương như máu, ánh nắng chiều đỏ đầy trời, chiếu đỏ lên nửa bầu trời, nhuộm sáng lên liên miên biển mây.

Tiểu Ngọc lẳng lẳng mà ngồi tại bên bờ vực, ngẩng đầu nhìn trước mặt trời chiều, hai chân không được lắc lư.

Ta tại cây đào bên trên chột tới chột lui, đem trên cây quả đào tất cả đều lấy xuống, nhét vào trong bao.

Ta đem bao bọc đánh gói kỹ, thả dưới tàng cây, lại đi đến bên vách núi, cùng Tiểu Ngọc sóng vai mà ngồi.

Rất lâu, ta thở dài.

"Lần này đi, sợ là lại cũng không về được."

Tiểu Ngọc ừ một tiếng.

Ta gặp nàng nhìn về phía ráng chiều hai mắt, nổi lên hơi nước.

Dưới núi, lớn như vậy Ngạo Lai thành, ở dưới ánh tà dương lóe vệt sáng vàng.

Cái kia thái hoa tự, vàng son lộng lẫy, tọa lạc tại Ngạo Lai trong thành, phát âm lượn lờ, vang lên mấy lần tiếng chuông.

Ta nhớ tới cái kia bị Xà ca giết chết hải tặc nam tử, nhớ tới hắc độc phát ngã xuống trong nháy mắt đó.

Rất kỳ quái, trong tim ta vậy mà không có một tia vui sướng.

Ta làm đúng không đúng.

Ta không biết.

"Ta nói Tiểu Ngọc, không bằng ngươi chớ cùng lấy ta, ta hiện tại có phiền toái. Cái kia Phật Đạo hai phái, đều đang tìm ta."

Ta xem xem cái kia chói mắt trời chiều, thanh âm đáng ghét.

Tiểu Ngọc không có lên tiếng, ngo ngắc nhìn trời chiều nơi xa, nơi đó có một mảnh nhuộm đỏ biển mây, dọc theo chân trời trải rộng ra.

Rất lâu, Tiểu Ngọc xoay đầu lại, hướng ta cười cười.

"Khi con, ngươi, nguyện ý làm sư phụ của ta sao?"

Ta có chút không hiểu, nhiều lắm hỏi rõ cái gì?

"Ta muốn ngươi cho ta sư phụ, dạy ta bản sự."

Tiểu Ngọc trong mắt có ta chưa từng thấy qua hào quang.

Ta còn chưa thấy qua Tiểu Ngọc kiên định như vậy.

Ta lắc đầu, ta nói đại tỷ, ta là yêu quái, sao có thể làm sư phụ ngươi.

"Quay lại, ngươi đi thái hoa trong chùa, tìm lão hòa thượng kia xuất gia làm ni cô, hẳn nhất định có thể dạy ngươi bản sự."

Ta trêu ghẹo nói.

Tiểu Ngọc hướng ta cười cười.

"Ngươi nếu là không đáp ứng, ta liền nhảy đi xuống."

Nói liền muốn hướng phía trước nghiêng.

Ta dọa đến khẽ run rẩy, liền vội vàng gạt đầu xưng là.

Ngày ấy, bên bờ vực, gió thu phơ phất.

Ta nói Tiểu Ngọc, ta tốt xấu cũng coi là sư phụ người, người liền không thể dối ta biểu hiện điểm tôn trọng?

Ta nói chưa dứt lời, này nói chuyện, Tiểu Ngọc ngược lại trừng mắt nhìn ta, một bộ tức giận bộ dạng.

"Khi con, ngươi còn không biết xấu hổ nói, ngươi nói, bản cô nương bá sư đã lâu như vậy, ngươi cũng dạy ta cái gì thần thông rồi?"

Ta im lặng lắc đầu.

"Không có."

Bởi vì ta bản thân cũng sẽ không cái gì thần thông a, ngươi đây để cho ta thể nào dạy, lúc ấy ngươi bá sư thời điểm, ta không đều nói cho ngươi biết à.

Là chính ngươi không quan tâm, quyết tâm muốn bá ta làm thầy.

Ta nhún vai, biểu thị vô tội.

Cũng là kỳ quái, ngươi ta yêu quái đều là trời sinh liền biết một chút thần thông, thể nào đến ta chỗ này, liền cái gì cũng sẽ không rồi?

Ta cảm giác, tựa như là ta ít một chút cái gì.

Tiểu Ngọc hừ lạnh một tiếng, còn nói: "Còn nói mình bao nhiêu lợi hại, kết quả liền cái kia Kiếm Tiêu Dao đều đánh không lại, nếu không phải bản cô nương mỗi lần đều biểu diễn làm làm con tin, sợ là ngươi sớm đã bị bắt lại."

Ta gãi gãi đầu, có chút không phục.

Ta nói nếu không phải cái kia Kiếm Tiêu Dao mang theo mười cái đệ tử mỗi lần thấy ta liền bày trận, ngươi nhìn ta đánh không khóc hấn.

Nói xong, ta lại nhếch nhếch miệng, có chút im lặng.

Này Phật Đạo hai phái, trong một tháng này, không ngừng truy sát ta.

Mà phía trước trong nửa tháng, ta gần như không có đem người tới coi là gì. Cũng là đúng là như thế, những cái kia tới đạo sĩ giẫm lên phi kiếm, đều theo không kịp tốc độ của ta, những cái kia rác rưởi thần thông thuật pháp càng là ngăn không được ta.

Cũng là ta đối phó những đạo sĩ kia rất là thuận tay, một bàn tay liền có thể đập bay một cái. Nếu như một cái bàn tay không được, vậy liền hai.

Mãi đến có một ngày, một cái thanh niên mặc áo bào trắng, công một thanh bảo kiếm, đứng trước mặt ta.

Lần đầu giao dưới tay, cái kia áo bào trắng thanh niên vậy mà mơ hồ cùng ta cân sức ngang tài.

Ta phát hiện, cái tên này, rất mạnh, so ta chỉ yếu một tia, tu vi cùng cái kia thái hoa tự lão hòa thượng tương xứng.

Áo bào trắng thanh niên nhìn qua chỉ có hai mươi ba hai mươi bốn tuổi, tuổi như vậy liền có tu vi như thế, coi là thật có thể nói là Đạo giáo bên trong thiên tài nhân tài kiệt xuất.

"Bạch Y Phi Hồng, Kiếm Tiêu Dao "

Đây là thanh niên lần thứ nhất cùng ta tương chiến về sau, nói cho ta biết tên.

Xà ca nói cho ta biết, này Kiếm Tiêu Dao chính là Côn Luân Sơn Tam Thanh Đạo giáo chương môn đại đệ tử, mà này Tam Thanh Đạo giáo, chính là Đạo giáo một phái bên trong long đầu lão đại.

Còn nói này Kiếm Tiêu Dao thiên tư trác tuyệt, tuổi còn trẻ liền có địa vị như vậy, đã là đời kế tiếp Đạo giáo lãnh tụ, tu vi càng là cao thâm mạt trắc. Để cho ta cẩn thận một chút.

Ta lúc ấy ồ một tiếng, không để ý, trong lòng tự nhủ này Kiếm Tiêu Dao xem ra cũng đánh không lại ta.

Cũng liền không để trong lòng.

Kết quả lần thứ hai cùng Kiếm Tiêu Dao tranh đấu lúc, cái tên này mang theo hơn mười người Tam Thanh Đạo giáo đệ tử.

Những Tam Thanh đó đệ tử quả nhiên là vô cùng lợi hại, sừng sốt tại ta cùng Kiếm Tiêu Dao tranh đấu thời điểm, hợp thành trận pháp, đem ta vây khốn.

Cái kia trận pháp rất là kiên cố, ta dù như thế nào đều không trốn thoát được, cũng may Tiểu Ngọc cái khó ló cái khôn, đóng vai một lần con tin, ta mới dùng đào mệnh.

Sau đó, chiều này con tin đại pháp lần nào cũng đúng.

Mà ta bây giờ tái kiến Kiếm Tiêu Dao, ngoại trừ cùng Tiểu Ngọc chạy trốn một đường bên ngoài, không có lựa chọn nào khác.

Ta càng nghĩ càng biệt khuất, trong lòng tự nhủ ý vào nhiều người coi là cái gì hảo hán, Kiếm Tiêu Dao người nha có loại cũng là cùng lão tử đơn đầu a.

Trong lòng vừa nghĩ, ta đứng dậy, đi qua đem rửa sạch quả đào đưa cho Tiểu Ngọc, thử dài.

"Tiểu Ngọc, thực sự không được, người liền rời đi. Đây Kiếm Tiêu Dao đã đủ để cho ta tâm phiền, ta sợ hấn bắt không được ta, sẽ có lợi hại hơn người ra tay. Đến lúc đó, liên lụy người."

Tiểu Ngọc ăn quả đào cũng không lên tiếng, chỉ là ở nơi đó lắc đầu.

Ta lại móc ra một cái quả đào, tại bờ sông tắm.

Trong lòng lại một mực đang nghĩ lấy sự tình.

Đạo giáo người, Kiếm Tiêu Dao đã tới.

Như vậy. . . Phật giáo cùng Yêu Thánh người, cũng kém không nhiều cái kia tới đi.

. . .

Mà lúc này, khoảng cách Ngao Lai vùng biển không biết bao xa trên bầu trời, đột nhiên vệt sáng vàng lóe lên, mơ hồ nhiều một vết nứt đỏ vết.

Ba thân ảnh mơ hồ xuất hiện, bỗng dưng lập ở không trung.

Trong đó hai người chịu lấy hai lớn đầu trục, đều là toàn thân áo trắng áo cà sa, thất thái Phật Quang hộ thể, một người trong đó cầm trong tay Kim Cương Xử, một người khác hai tay không.

Mà người thứ ba, thì là một thân quan văn cách ăn mặc, áo bào trắng nam vàng, hai tay cầm một thanh ngọc như ý, cung kính đứng ở một bên.

"Hai vị đại Phật, tiểu Tiên dâng tặng Ngọc Đế chỉ mệnh, mang hai vị tới đây Đông Thắng Thần Châu, dò xét yêu hầu xuất thế một chuyện, mong rằng hai vị sớm ngày khai hoàn trở về."

Cầm trong tay Kim Cương Xử đầu trục có chút khinh thường xì cục đàm, nhẹ giọng cười cười: "Cái kia nho nhỏ yêu hầu, đến cùng phải hay không năm đó cái kia Tôn hầu tử còn không biết đâu, cái nào cần phải hưng sư động chúng như vậy, còn để cho ta hai người tự mình hạ phạm."

"Như hôm nay bên trên tình thế nguy cấp, nếu không phải cái kia Phật Tổ tự mình hạ lệnh, chỉ bằng vào Ngọc Đế chỗ nào chỉ huy động huynh đệ của ta hai người hạ phạm?"

Thanh âm lại là có chút khinh miệt.

Đầu trục nói xong, trong tay Kim Cương Xử lắc một cái.

Khác một người đầu trục cũng là cúi đầu cười lạnh, trên mặt khinh thường nói nhỏ lên tiếng.

"Năm đó cái kia Tôn hầu tử, đã sớm hồn phi phách tán, ta xem này yêu hầu tám phần mười là cái hàng giả."

"Huống chi, coi như này yêu hầu thật là năm đó cái kia khi con, vậy thì thế nào. Liền hấn lúc ấy ở trên trời làm quan bộ kia uất ức bộ đáng, chỉ bằng vào một mình ta liền có thể đánh nổ hấn."

"Dù cho hấn nào loạn Thiên Cung, cuối cùng không phải cũng là bị Như Lai Phật Tổ một chưởng đánh hồn phi phách tán."

"Huynh trưởng, ta xem, hai ta vẫn là nhanh hoàn thành nhiệm vụ, trở về tiếp tục giúp Phật Tổ làm sự kiện kia đi, bây giờ đúng là thời khắc mấu chốt, tiên thân Phật Đà đều bận rộn sự kiện kia, hai ta cũng phải nắm chắc trở về, không thể để cho người rơi xuống đầu đề câu chuyện."

Thanh âm nghiêm túc.

Cầm trong tay Kim Cương Xử đầu trục nghe vậy lại là nhú nhú mảy, tựa hồ có chút bất mãn.

"Nam Ni, hừ bắt cần hơn. Nếu thật là cái kia yêu hầu, người ta tự nhiên muốn khổ chiến một phen."

"Lần này người ta hạ phạm không dễ, hai người chúng ta tất nhiên sẽ dò cái kia yêu hầu liền là Tôn Ngô Không chuyển thế, sau đó hai chúng ta huynh đệ đi qua một phen khổ chiến, mới đem trấn áp, khiến cho vĩnh thế không thoát thân được."

"Về phần sự kiện kia. . . Hai người chúng ta tức liền đi, tác dụng cũng là không lớn."

"Nam Ni, người hiểu không?"

Cầm trong tay Kim Cương Xử đầu trục nói xong, khóe miệng treo lên một tia như có thâm ý nụ cười, lẳng lặng nhìn xem Nam Ni.

"Đúng, đúng, huynh trưởng nói đúng lắm, tiểu đệ thụ giáo. Cái kia yêu hầu, nhất định là năm đó cái kia Tôn hầu tử. Dù cho hấn không phải, cũng phải là."

"Như thế , chờ hoàn thành nhiệm vụ trở lại Tây Thiên Linh Sơn, đến Phật Tổ nơi đó, ta nhất định sẽ thật tốt nói chuyện này không dễ, cũng coi là công đức không nhỏ."

"Nói không chừng, Phật Tổ xem ở ta hai huynh đệ vất vả và mức, còn có thể cho hai ta đem Linh Sơn số ghế hướng về phía trước lại điều cấp một. Việc này, đa tạ huynh dài nhắc nhở."

"Về phần sự kiện kia, hai ta ngược lại rất khó lập công. . . Dứt khoát không còn đi lý."

"A di đà phật, thiện tai thiện tai."

Tứ đại giai không, vô dục vô cầu.

Mà một bên khác, cái kia áo bào trắng nam vàng truyền lệnh tiểu Tiên, nhưng cũng là cung kính cúi đầu.

"Quá trắng cung chúc hai vị đại phật."

Thái Bạch Kim Tinh.

Chỉ là hẩn buông xuống trong mắt, lại lập lòe thay đổi ánh sáng, mang theo một tia u ám.

Khóe miệng, treo lên một tia cười lạnh.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

Chương 26: Tranh đấu gay gắt, mắt biển sơ dương

Hắc Phong sơn lĩnh, bấy yêu sơn trai.

Ở đây đi qua Bạch Cốt phu nhân năm mươi năm ở giữa phát triển, cũng đã là một cái thế lực không nhỏ, trong đó lớn tiểu yêu quái chừng mấy vạn con, phân công rõ ràng, kỷ luật nghiêm minh, công trình đầy đủ, thậm chí ngay cả giữ lại cho mình ruộng đều có.

Bây giờ, đại diện bên trong, ba đạo thân ảnh khoanh chân ngồi xuống. Lại là một Hoàng Mao yêu quái, một cái mặt trắng công tử cùng một cái có chút tuấn mỹ nữ tử.

Nữ tử giống như có lời gì muốn nói, chần chờ một lát, thở dài, thấp giọng mở miệng:

"Hoàng Phong yêu vương, nghe nói, Hoa Quả sơn nơi đó lại xuất hiện một con yêu hầu."

Thanh âm đáng yêu, trong giọng nói lai tràn đầy tang thương cảm giác.

"Cái gì!" Hoàng Mao yêu quái há hốc mồm, ngăn người.

Rất lâu, Hoàng Mao yêu quái ngồi ở chỗ đó, cười ha ha.

"Năm mươi năm a, đại thánh, rốt cục muốn trở về!"

Âm thanh run rẩy.

Hoàng Mao yêu quái nói xong, lại là vỗ bàn ghế, đột nhiên đứng dậy.

"Bạch Cốt, ta lập tức đi đón đại thánh. Ngươi cùng công tử an bài một chút đại thánh địa hôn cùng đại yêu mộ sự tình."

Nói, Hoàng Mao yêu quái liền vội vã đi ra ngoài.

Mặt trắng công tử chân chờ một thoáng, thờ dài, nhẹ giọng mở miệng.

"Hoàng Phong, đại thánh cùng Yêu Tăng hai người năm đó đối ngươi ta có ân, chúng ta mấy người tự nhiên hết sức. Chỉ là, năm mươi năm, ngươi sao lại biết, lần này chính là đại thánh. . ."

Hoàng Mao yêu quái không có lời nói, vẫn như cũ cúi đầu, dậm chân đi ra.

Tuần mỹ nữ từ cũng là thờ dài, phát phát tay.

"Năm mươi năm, mỗi lần có tin tức, ngươi đều như vậy."

"Thôi được. Hoàng Phong, ngươi đi đi, còn lại ta tới an bài."

. . .

Ngao Lai trong nước, Hoa Quả sơn khe.

Ở đây đã là dãy núi chỗ sâu, địa thế phức tạp, cái kia Kiếm Tiêu Dao đối với cái này nhưng cũng thúc thủ vô sách, đã năm ngày không có lại tìm ta.

Xem ra, đã là từ bỏ.

Ta cùng Tiểu Ngọc tại một chỗ tiểu trên sườn núi tìm một chỗ ẩn nấp hang núi, tạm làm cư trú, tiểu sườn núi phía dưới, liền có một đầu suối nước, cũng là thuận tiện.

Mà lúc này, ta đang cầm lấy mấy cái quả đào, tại suối nước bên trong tắm.

"Này Kiếm Tiêu Dao, cũng là cái hán tử." Ta lau khô trong tay quả đào, tự lẩm bẩm.

"Nếu là hán hoàn toàn không để ý trong tay của ta con tin tính mệnh, tại như vậy lợi hại trận pháp phía dưới, sợ là đã sớm bắt được ta."

Ta nhớ tới cái kia mấy lần hiểm hiểm chạy ra trải qua, có chút nghĩ mà sợ.

Cái kia Kiếm Tiêu Dao, như thế xem ra, đồ cũng không xấu.

Ngô, thế nhưng là hán muốn bắt ta, ta cũng không thể nói hán là người tốt.

Ta nghĩ thầm như hán không phải Đạo giáo bên trong người, như hán không bắt ta. . . Hai ta đoán chừng sẽ trở thành bằng hữu.

Nghĩ tới đây, ta bỗng nhiên vui lên.

Nếu là Kiếm Tiêu Dao biết hán hết sức người bảo vệ chất lại là ta cái này yêu quái đồ đệ, đoán chừng sẽ khí một cái máu sầm phun ra ngoài.

Cho nên nói, không sợ nhiều địch nhân đáng sợ, liền sợ tổ chức có phản đồ.

Ta đem quả đào nhét vào trong ngực, động tác lưu loát một đường dâng về sơn động.

Tiểu Ngọc thấy ta trở về, liếc mắt.

"Khi con, hôm nay là không phải lại ăn quả đào?"

Ta nhẹ gạt đầu.

Ta nói này Hoa Quả sơn quả đào thật tốt ăn a, liền mấy cái này, vẫn là cái kia Bạch Mi Đại Hài bầy khi đưa tới cho ta đây này.

Tiểu Ngọc tựa hồ có chút sinh khí, bắt đem ta lông khi, đau đến ta nhẹ răng trợn mắt.

Ta nói ta thế nào cảm giác ta người sư phụ này làm như thế thua thiệt chứ? Cả ngày bị đồ đệ làm như vậy làm, còn nhớ rõ sư phụ ta năm đó. . .

Nói đến một nửa, ta cứ thế tại nguyên chỗ.

Không đúng, ta làm sao không nhớ rõ ta có sư phụ. . . Chẳng lẽ, ta thật sự có sư phụ?

Trước mắt ta hiện ra, một cái áo bào trắng hòa thượng, cầm trong tay Thiền Trượng, đưa lưng về phía ta, một mình đối mặt đầy trời bình tĩnh đáng vẻ.

Không tự giác ở giữa, đã lệ rơi đầy mặt.

"Khi con, người tại sao khóc?"

Tiểu Ngọc thấy ta rơi lệ, có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm.

Ta lấy lại tinh thần, đưa tay sờ sờ mặt.

Ta tại sao khóc?

Ta lắc đầu, đem mặt lau khô, khoanh chân ngồi xuống.

"Tiểu Ngọc, mấy ngày nay ta liên hệ Vương ca, hắn nói tiếp qua ba ngày, là có thể đem chúng ta vụng trộm đưa lên thuyền hàng."

"Người lại kiên trì mấy ngày, quay đầu mà hai ta chạy ra Ngao Lai nước đi đông thổ đại Đường, sư phụ ta mời người ăn bánh bao."

Tiểu Ngọc cũng là lấy làm kinh hãi.

"Vương ca? Những người kia tránh người cũng không kịp, sao sẽ giúp người?"

Ta cười cười.

Ta, đã cứu Vương ca.

Ta cảm thấy, không phải mỗi người đều chán ghét ta.

Ta cứ như vậy ngo ngắc ngồi dưới đất, không nhúc nhích.

. . .

Ba ngày sau đó, bên ngoài sơn động một tiếng còi vang.

Ta chào hỏi một tiếng, mang theo Tiểu Ngọc đi ra cửa động.

Bên ngoài mặt trời mới mọc vừa vắn.

Vương ca tại tiểu bên dưới vách núi hướng ta phất tay chào hỏi, bên người, ngừng lại một cỗ chứa cái rương lớn xe đẩy.

Ta theo Vương ca chào hỏi vài câu, đơn giản là cái gì "Đa tạ Vương ca hỗ trợ", "Đâu có đâu có, tiểu Hắc khách khí, lúc trước người còn đã cứu ta đây." Loại hình.

Sau đó Vương ca chỉ một ngón tay cái kia cái rương.

"Tiểu Hắc, người cùng Tiểu Ngọc chui vào, ta đem hai người xem như hàng hóa vụng trộm đặt vào trên thuyền."

Ta thấy Vương ca một mặt nhiệt tình.

Chỉ là ta trong lòng lại có chút dự cảm bất tường.

Vương ca thấy ta chần chừ, thúc giục ta vài câu. Ta lúc này mới cùng Tiểu Ngọc chui vào trong rương ngồi xổm tốt.

Cái rương này là trên bến tàu hàng hoá chuyên chở vật cái rương, cũng là cực lớn, ta cùng Tiểu Ngọc hai người ở bên trong cũng không thấy đến chen.

Chỉ là có chút bóng tối.

"Tiểu Hắc, yên tâm, ta nhất định đem hai người đưa đến thuyền hàng bên trên." Vương ca cười nói, một bên đem xe đẩy hướng trong thành tiến đến.

Ta lên tiếng, nói Vương ca làm việc ta yên tâm.

Trong bóng tối, xe đẩy không ngừng xóc nảy. Ta lại cảm giác Tiểu Ngọc có chút run rẩy.

Ta nói Tiểu Ngọc, thế nào, ngại sợ tối?

Tiểu Ngọc lắc đầu, rất lâu mới lên tiếng, có chút không yên lòng.

Ta cười cười, ta nói Vương ca người này ngại cũng không phải không biết, trong ngày thường liền là cái lòng nhiệt tình, làm người trọng nghĩa, lại thêm ta lại đã cứu hắn, hẳn nhất định sẽ đem hai ta đưa lên thuyền hàng, ngại liền yên tâm đi.

Không biết qua bao lâu, cái rương truyền ra ngoài tới tiếng người huyền não, rất là não nhiệt.

Nghĩ đến xe đã tiến vào Ngao Lai trong thành.

Nghe này quen thuộc rao hàng tiếng ồn ào, ta hơi xúc động.

Ta nhớ tới, Vương tẩu lần thứ nhất mang ta dạo phố tháng ngày.

Khi đó Vương tẩu còn tự thân tình nhân một chỗ mặt tiền cửa hàng, chỉ cho ta xem, nói để cho ta làm rất tốt, chờ lại tích lũy ít tiền, đem tiệm này mặt cuộn xuống đến, để cho ta làm cái chi nhánh cửa hàng trường.

Nghĩ tới đây, ta nhin không được hắc hắc cười ngây ngô, lại ướt hốc mắt.

Xe vẫn như cũ tiến lên.

Sau một lát, tiếng sóng biển truyền đến, cái rương khe hở chỗ tràn ra mặn mặn gió biển, các hán tử kêu khóc thanh âm cũng là bên tai không dứt.

Đã là đến Ngao Lai bến tàu.

Tiểu Ngọc cầm thật chặt tay của ta, không ngừng run rẩy, tựa hồ có chút khẩn trương.

Ta nghe Vương ca theo mấy người chào hỏi, nói tạm thời lại thêm rương hàng hóa, tiếp lấy ta liền cảm giác xe đẩy lao đảo lắc lư lên thuyền, theo sóng biển không ngừng lắc lư.

Sau đó tới mấy cái hán tử, đem ta cùng Tiểu Ngọc ả nấu cái rương cất kỹ, Vương ca đập cái rương mấy lần, nói tiếng cẩn thận một chút, liền rời đi.

Ta lẳng lặng tại trong rương các loại trong chốc lát, rất lâu nhẹ nhàng thờ ra.

Tiểu Ngọc một mực căng cứng nắm lấy ta cánh tay tay cũng là nói lòng ra.

Rất lâu, trên thuyền vang lên tiếng kèn, điều này đại biểu nhỏ neo xuất phát, đội thuyền lập tức liền lái rời Ngao Lai.

Ta, rốt cục bình an thoát đi ở đây.

Ta cả người trầm tĩnh lại.

Một hồi mỗi một đánh tới, ta bất tỉnh ngủ mất.

...

Trong mộng.

Cửa Nam Thiên bên ngoài, đào trong vườn, ta nằm trên tàng cây, xem trời chiều trốn ở hoa đào đằng sau.

Tiên tử đột nhiên theo dưới cây nhô ra cái đầu, điểm lấy chân, thẳng tắp nhìn thấy ta.

"Khi con, ngày mai Vương mẫu nương nương muốn mở bàn đào đại hội, ngại đi không?"

Ta nhú nhú mày, thờ dài.

Ta nói ta chính là cái xem sân nhỏ, người ta chỗ nào sẽ mời ta?

Cũng là ngại, trên trời Từ Hà biến thành, Phật Tổ bắc đèn đắc đạo mà thành tiên tử, địa vị tôn quý, hẳn là được thỉnh mời đi?

Từ Hà gật gật đầu, lại là một mặt không nguyện ý.

"Ta không muốn đi, tốt không có ý nghĩa. Còn không bằng cùng ngại ở chỗ này chơi."

Ta có chút đau lòng.

Ta nói ngươi đừng không đi a, những cái kia bàn đào ăn ngon gấp, không đi rất đáng tiếc a. . . Nếu không, ngươi cho ta đóng gói một chút trở về?

Từ Hà vuốt vuốt ta lông khi, thờ dài.

"Khi con, ngươi cả ngày tại đây đào trong vườn vô ưu vô lự, thật sự là tự tại vui sướng."

"Những Phật Đạo đó ở giữa tranh chấp, còn có Đạo giáo trời trong đình tranh đấu gay gắt. . . Khi con ngươi tâm tư đơn thuần, tuyệt đối đừng đi vào."

Từ Hà trên mặt, hiếm thấy toát ra một vết bi thương, phức tạp nhìn ta.

Ta có chút không rõ ràng cho lắm gãi đầu một cái.

Ta chợt nhớ tới cái gì, có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm: "Từ Hà, ngươi là Phật Tổ bắc đền tại Từ Hà lúc đắc đạo, ẩn lý thuyết là trong Phật giáo người, vì sao lại tại Thiên Đình trung vị nhóm tiên từ?"

Từ Hà không nói, hướng ta đứng chát cười một tiếng, xoay người sang chỗ khác.

Đi từng bước một xa.

Ngày ấy, ánh nắng chiều đỏ đầy trời, trời chiều đau thương chiếu xạ tại tiên từ trên người.

Một con không buồn không lo khi con, không rõ ràng cho lắm nhìn xem tiên từ.

Ta bỗng nhiên hơi nhớ nhưng còn chưa lên trời làm quan lúc, tại Hoa Quả sơn ăn quả đào làm đại vương tháng ngày.

. . .

Ta đang ngủ thật ngon, lại cảm giác bên cạnh có người tại đẩy ta.

"Khi con, khi con, ngươi mau dậy đi." Tiểu Ngọc ở một bên nóng nảy đẩy ta, thấp giọng thúc giục.

Ta lau miệng một bên nước bọt, nghĩ thầm vừa rồi giấc mộng kia thật là kỳ quái.

Ta nói Tiểu Ngọc, thế nào, cặp bờ?

Tiểu Ngọc đưa tay che đậy ở miệng của ta, ra hiệu ta đừng lên tiếng.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Chỉ nghe được cái rương ngoại hải gió gào thét, sóng biển đập.

Còn có, binh khí ra khỏi vỏ thanh âm

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Mọc cánh khó thoát

Nghe chung quanh binh khí tiếng ngấm dần lên, trong lòng ta chỉ muốn đến một người.

"Kiếm Tiêu Dao "

Bất quá ta trong lòng lại lại hơi nghi hoặc một chút, này Kiếm Tiêu Dao cả ngày chỉ muốn bắt ta không giả, thế nhưng làm người lại chính phái cứng nhắc,

cũng bởi vì như thế, vô số lần hấn chỉ có thể trở mắt nhìn ta mang theo Tiểu Ngọc rời đi.

Lần này, vì sao lại đem ta lừa gạt đến trên biển, dùng loại này thấp hèn thủ đoạn?

Hắn không sợ ta đem Tiểu Ngọc giết con tin sao?

Trong lòng ta mát lạnh, có loại dự cảm bất tường.

Ta nghĩ Kiếm Tiêu Dao đón mua Vương ca đem ta lừa gạt đến nơi đây, ta sợ là dư nhiều lạnh ít.

Ở đây, tứ phía đều là biển cả.

Tại trên thuyền này, ta mọc cánh khó thoát.

Vương ca, chung quy là lừa ta.

Ta không biết vì cái gì hắn muốn gạt ta, ta đã cứu hắn, bản thân hắn lại là một cái trượng nghĩa người.

Chẳng lẽ... Chỉ vì ta là yêu quái?

Ta thân thể run rẩy, trong lòng không khỏi dâng lên một con lửa giận, cắn răng một cái, dùng sức bỗng nhiên đạp một cái, một cước đạp ra cái rương.

Theo cái rương nhảy lên ra ngoài, ta đánh giá bốn phía, lại không tại kho hàng bên trong, mà là tại boong thuyền. Chung quanh, hai mươi mấy tên đạo sĩ chăm chú đem ta vây quanh.

Nơi xa, xanh thẳm mặt biển sóng cả không nổi, giữa trưa ánh nắng thẳng tắp bắn tại như gương mặt biển, rất là chói mắt.

Ta bốn phía quét một tuần, nhưng không thấy Kiếm Tiêu Dao.

"Kiếm Tiêu Dao đâu?"

Ta lạnh lùng lên tiếng, trên người lông khi cũng đã lóe sáng.

Bốn phía đạo sĩ đồng loạt rút kiếm ra đến, sát ý nghiêm nghị.

"Đại sư huynh làm người quá mức khô khan cổ hủ, nói cái gì cũng không chịu đánh lên người, điểm tâm lúc đã bị ta hạ được mê đảo."

Một người thư sinh bộ dáng đạo sĩ, nhẹ lay động quạt xếp, cười nhẹ dậm chân đi ra.

Ta xem hắn vài lần, nhớ tới hắn tới.

Này mặt như ngọc thư sinh, là Kiếm Tiêu Dao Nhị sư đệ, gọi là cũng không phải nhưng, trong ngày thường tính tình nhu nhược ôn nhuận, một bộ dáng hoàng bộ dáng.

Chỉ là ta gặp hắn lúc này lại là phong mang tất lộ, khóe môi nhếch lên một tia cười lạnh, cùng bình thường đảng hoàng bộ dáng gần như tương như hai người.

Ta trong lòng chợt lạnh.

"Người thân là sư đệ, vậy mà cho mình sư huynh hạ được, còn tự tiện dẫn đội đi ra, quả nhiên là danh môn chính phái."

Ta hừ lạnh lên tiếng.

Cũng không phải nhưng ha ha cười cười, trong tay cây quạt đập vào tay cầm, có chút khinh thường hất cầm lên.

"Ta cái kia Đại sư huynh, một lòng chỉ nghĩ trừ ma vệ đạo, làm người mặc dù chính phái, nhưng lại cứng nhắc cổ hủ, lòng tràn đầy nhân nghĩa đạo đức, nghĩa phụ ta phó chương giáo đã sớm nhìn hắn không thuận mắt. Nếu không phải bởi vì hắn là chương giáo ái đồ, sợ là sớm đã bị nghĩa phụ ta bãi miễn. Lần tiếp theo chương giáo, tất nhiên sẽ là ta."

"Về phần những người này, bên ngoài thuộc về Đại sư huynh, lại sớm đã bị ta khống chế. Dù sao, Đại sư huynh như vậy tính cách, thế nhưng là rất dễ dàng đắc tội với người a."

"Cho nên, khi con, người có khả năng cái chết rõ ràng sao?"

Ta nghe cũng không phải nhưng ngữ khí ôn hòa, như là cùng bằng hữu nói chuyện phiếm, nhưng lời nói lại làm cho ta không rét mà run.

Nếu như nói Kiếm Tiêu Dao như cùng một con mãnh hổ, như vậy, trước mắt người này, chính là một con rắn độc.

Âm thầm ẩn nhẫn, vận sức chờ phát động rắn độc.

Cũng không phải nhưng thấy ta không có phản ứng, liền tự mình hướng bốn phía thủ hạ phát phát tay, nhẹ giọng phân phó: "Bày trận, đuổi bắt yêu hầu."

Đứng tại ta bốn phía các đạo sĩ đồng loạt bấm niệm pháp quyết.

Ta liền vội vàng xoay người một cước, đem Tiểu Ngọc chỗ cái rương đá phải trong khoang thuyền. Các loại ta mình muốn hướng boong thuyền bên ngoài chạy lúc, những đạo sĩ kia lại đồng loạt quát lạnh một tiếng.

Một cái như là móc ngược Kim Oản trận pháp, đem ta một mực vây khốn.

Ta dùng sức đập mấy lần, cái kia trận pháp lại không nhúc nhích tí nào.

"Khi con, người nhanh từ bỏ đi, đừng nói trận pháp này chính là ta Tam Thanh Đạo giáo truyền lại từ Tam Thanh lão tổ trấn giáo bí pháp, liền liền chân người dưới tấm ván gỗ, ta đều để người dùng môn phái bí thuật gia cố qua, hiện tại, người lên trời không đường, xuống đất không cửa."

Cũng không phải nhưng đang đưa cây quạt, ha ha cười nói.

Ta hai tay chống lấy trận pháp, thờ hồn hèn nhìn xem hắn.

Cũng không phải nhưng nhìn ta một cái, nở nụ cười, trong tay cây quạt bỗng nhiên một cái, những đạo sĩ kia cùng nhau hướng về phía ta bước gần một bước.

Cái kia Kim Oản trận pháp, cũng chợt co lại nhỏ một vòng.

Ta dùng hết toàn lực, lại đẩy không ra, bị chịu lấy vào trong lui lại mấy bước.

Những đạo sĩ kia lại tiến lên trước một bước.

Trong lòng ta bỗng nhiên hiểu được bọn hắn muốn làm gì, lại lại bất lực.

... ..

Sau nửa canh giờ, cái kia mười cái đạo sĩ gần như đứng sừng sững, vây khốn ta Kim Oản chỉ có chiều cao hơn một người, hai thước xung quanh lớn nhỏ.

Mà ta, bị một mực nhốt ở bên trong, không thể động đậy.

Cũng không phải nhưng chậm rãi từ trong ngực lấy ra một cây màu vàng dây thừng, quăng mấy lần, buông tay về sau lại hướng ta bay tới.

Ta không chỗ tránh né, chỉ có thể trở mắt nhìn xem cái kia dây thừng xuyên qua Kim Oản, đem ta trói thật chặt.

"Tốt, rút lui trận pháp đi. Cái con khi này bị Khôn Tiên Thăng không ở, đã là thoát không được thân."

Chúng đạo sĩ lên tiếng, thu lại trận pháp.

Ta bị trói ở, không dùng được lực, cái kia Kim Oản vừa mất, ta đúng là ngã trên mặt đất.

Vặn vẹo phía dưới, cái kia vàng dây thừng càng trói càng chặt.

Cũng không phải nhưng nhìn ta, khoe miệng cười lạnh, chen chân vào đá ta một cước, như là đá một con như chó chết.

"Khi con, nghĩa phụ nói người cùng năm mươi năm trước Tề Thiên Đại Thánh có liên quan, ta còn thực sự làm người có bản lĩnh gì, hiện tại xem ra, không gì hơn cái này."

"Bất quá, cảm người, nghĩa phụ ta liền có nói từ tới thu lại Đại sư huynh bên dưới giới chương môn nhân tuyển, đổi ta lập tức giới chương môn. Như vậy xem ra, ta ngược lại thật ra phải cảm tạ người."

"Ha ha, ai bảo thiên lý chính là trừ ma vệ đạo đâu?"

Cũng không phải nhưng ha ha cười khẽ.

Thanh âm nhẹ nhàng.

Ta lại trong lòng lạnh lẽo.

Chúng đạo sĩ vây quanh, một châu chúc mừng cũng không phải nhưng, thậm chí đã có người đem hắn xưng làm đại sư huynh.

Còn nói hắn bộ kia chương giáo nghĩa phụ quả nhiên có ánh mắt, ba lạp ba lạp, mọi việc như thế.

Cũng không phải nhưng nhẹ giọng cười yếu ớt, nho nhã lễ độ ứng phó.

Giữa trưa ánh sáng mặt trời chiếu ở cũng không phải mặc dù bên trên rất là chói mắt, đạo bào màu xanh Lăng Phong bay lượn, tóc dài phát phới, quả nhiên là một bộ tiên phong đạo cốt bộ dáng.

Quang minh lẫm liệt.

Rất lâu, cũng không phải nhưng phân phó mấy người đem ta cùng Tiểu Ngọc tới tốt, chính mình dẫn người vào buồng nhỏ trên tàu nghỉ ngơi đi.

Trong khoang thuyền dần dần truyền đến hô to uống rượu hào sảng thanh âm, ta cùng Tiểu Ngọc ở bên ngoài yên lặng bị tới lấy.

Ta quay đầu mắt nhìn Tiểu Ngọc, đã thấy Tiểu Ngọc ngơ ngác nhìn xa xa mặt biển.

Ta thờ dài.

Ta nhếch nhếch miệng, có chút bất đắc dĩ, ta nói Tiểu Ngọc, ngươi đây là đơn thuần nằm thương, lúc trước ta nhường ngươi đừng bái ta làm thầy, ngươi không nghe, hiện tại tốt đi, hai ta ở chỗ này ngoạn ngoạn xem mặt trời lặn đi.

Tiểu Ngọc không để ý tới ta, vẫn như cũ nhìn xem mặt biển.

"Tiểu Ngọc, hỏi hận sao."

Ta lẩm miệng tăng thêm một câu.

Tiểu Ngọc chậm rãi quay đầu, lại là vậy mà hướng ta cười cười.

"Khi con, ngươi nói, này Tam Thanh Đạo giáo người tu tiên, nói là chặt đứt thất tình lục dục, làm sao tại bản cô nương xem ra nhưng cũng tràn đầy phân tranh. Cái kia Kiếm Tiêu Dao cùng này cũng không phải nhưng so sánh, quả thực là đáng yêu."

Ta bĩu môi, trong lòng tự nhủ tiểu cô nương này đến cùng có hay không tại nghe ta nói.

Bất quá, ta lại cũng không nhịn được nhớ tới, mỗi lần ta đánh không lại những đạo sĩ kia liền lấy Tiểu Ngọc uy hiếp thời điểm, Kiếm Tiêu Dao tám kia không thể làm gì mặt, cùng với trong nháy mắt sụp đổ khí thế.

Liên liên Thanh Vân kiếm đều một lần ném, sợ ta đã thương con tin Tiểu Ngọc.

Cùng trước mắt này như rắn độc cũng không phải nhưng cùng so sánh, cũng là hoàn toàn chính xác ngọc đến đáng yêu.

Ta gãi gãi đầu, có chút không hiểu, tâm ta nói Kiếm Tiêu Dao cái tên này có phải hay không coi trọng Tiểu Ngọc rồi?

Ta đây đem Tiểu Ngọc giới thiệu cho hắn, ta có phải hay không liền xem như hắn đại cữu ca. . . Ngạch, không đúng, hắn là nhạc phụ. Dù sao một ngày vì sư cả đời vì phụ.

Vậy hắn có phải hay không liền sẽ không bắt ta rồi?

Không được, ta không thể cảm đồ đệ một đời hạnh phúc tới đời bình an của mình. . . Cũng là ngẫm lại cũng không tệ.

Ta đang đoán mò lấy, lại nghe một tiếng kêu tiểu mắng chửi.

"Khi con, ngươi cười ngây ngô cái gì, có nghe hay không ta nói chuyện?"

Tiểu Ngọc trừng mắt mắt đọc nhìn ta.

Ta bĩu môi, nói tiếng không có, ngươi mới vừa nói cái gì kia mà.

"Ta nói, này người tu tiên làm sao cũng có nhiều như vậy phân tranh a?"

Tiểu Ngọc không nhịn được lập lại.

Ta cười cười.

Ta nói bọn hắn này còn không có thành tiên à, cũng bởi vì có cái gì không bỏ xuống được, cho nên mới không thành tiên.

Tiểu Ngọc ồ một tiếng, như có điều suy nghĩ.

Rất lâu, lại hỏi ta một câu.

Nói xong, lại quay đầu đi đối cái kia tiểu Tiên hỏi một câu.

"Đây cũng là Phật Tổ nói cái kia yêu hầu? Tiểu Bạch, ngươi xem này yêu hầu theo năm đó Tôn hầu tử có hay không giống nhau?"

Tiểu Tiên nghe vậy, nhẹ giọng cười cười.

"Lâu to lớn Phật nói đùa, phạm là khi con, trong mắt ta đều là một cái dạng. Quan hấn có phải hay không năm đó Tôn đại thánh, bắt lại là được."

"Thà giết lầm, cũng tuyệt không thể bỏ qua."

Thanh âm nhẹ nhàng, lại lộ ra một cổ phong mang.

Chỉ là ta theo hấn xem trong ánh mắt của ta, lại cảm nhận được một vết ý vị thâm trường.

Tựa hồ, còn mang theo một chút âm áp.

Ta có chút buồn bực, trong lòng tự nhủ chẳng lẽ cái tên này cùng ta là cừu gia, làm sao mở miệng liền muốn cái kia đầu trọc giết ta?

Cái kia như thế xem ra, ta cùng năm đó Tề Thiên Đại Thánh là quan hệ như thế nào?

Ta lần thứ nhất có chút mê mang.

Lâu to lớn Phật lại là hài lòng nhẹ gật đầu, khoe miệng treo lên mỉm cười.

"Không tệ, tiểu Bạch, năm đó Thiên Đình đồn đãi ngươi cùng cái kia Tôn hầu tử quan hệ cá nhân rất tốt, ta nguyên bản còn lo lắng cho ngươi phản loạn. .
. Không tệ, trở về ta nhất định hảo hảo ở tại Phật Tổ trước mặt nói ngọt ngươi vài câu, khiến cho hấn nói cho Ngọc Đế cho ngươi cái mang theo thực quyền quan nhi đương đương."

Tiểu Tiên vội vàng cúi đầu.

Ta lại giật nảy cả mình, miệng mở rộng ngăn người.

Bọn hấn mới vừa nói, Phật Tổ, Thiên Đình, Ngọc Đế?

Ba người này, rốt cuộc là ai?

Trong lòng ta đang nghĩ ngợi, mấy bóng người lại là vội vã theo buồng nhỏ trên tàu đi tới. Là cái kia cũng không phải nhưng mang theo Tam Thanh đệ tử đi đến boong thuyền.

"Các hạ mấy người, có gì muốn làm."

Dưới trời chiều, cũng không phải nhưng nhẹ lay động quạt xếp, khoe miệng mỉm cười.

Trong mắt lại cũng có được mấy phần ngưng trọng.

Cái kia gọi là lâu to lớn Phật đầu trọc ha ha cười cười, khẽ vuốt cằm, một tay chống Kim Cương Xử, một tay làm cái Phật vái chào.

"Bàn tăng lâu đến, mang xá đệ Nam Ni, đến đây mượn yêu hầu dùng một lát."

Nhìn qua rất là lễ phép bộ dáng.

Sau lưng, cái kia tay không áo bào trắng đầu trọc cũng là chấp tay trước ngực, làm cái Phật vái chào.

Cũng không phải nhưng thấy thế, cũng là trầm ngâm một tiếng, suy tư hồi lâu sau mới hơi hơi mở miệng: "Này yêu hầu, đối ta Tam Thanh Đạo giáo cũng rất là trọng yếu, nếu ta không mượn, không biết đại sư muốn thế nào?"

Lâu đến ha ha cười cười.

"Này yêu hầu xuất hiện, việc này lớn. Ta Tây Thiên Linh Sơn mặt trời Như Lai Phật Tổ đối với cái này rất là để bụng, đặc mệnh ta hai người theo Ngọc Đế điều động tiểu Tiên Thái Bạch Kim Tinh hạ phạm, truy xét thuốc sau tung tích."

"Như Tam Thanh Đạo giáo ngăn cản, ta hai người hoàn toàn chính xác cũng không tiện nói gì, sau khi trở về, đành phải tại Phật Tổ nơi đó nói rõ. . ."

Lâu đến nói đến đây, hơi ngừng.

Trong tay Kim Cương Xử chậm rãi nâng lên, nhưng lại chậm rãi buông xuống.

Lâu đến khoe miệng mang theo một tia nghiền ngẫm nụ cười, lẳng lặng đứng ở nơi đó, nhìn xem cũng không phải nhưng.

Đã thấy cũng không phải nhưng ngăn người, trong tay hơi lắc quạt xếp ngừng lại.

Ta thấy hai nhóm người tranh ta tranh đến giương cung bạt kiếm, lập tức trong lòng tràn đầy xúc động, một vừa nhìn cũng không phải nhưng, một bên trong lòng không được nhắc tới "Rút kiếm, rút kiếm, đánh nhau, đánh nhau".

Nếu như hai nhóm đánh nhau, như vậy, hỗn loạn phía dưới, ta còn có một tia sinh cơ.

Nhưng mà một giây sau, cũng không phải nhưng rốt cục lấy lại tinh thần, lại là lập tức phủ lên một mặt nhiệt tình nụ cười, cây quạt hợp lại, cúi người cúi đầu.

"Không biết ba vị thượng tiên Phật Đà giá lâm, không có từ xa tiếp đón."

"Nếu là ba vị cần này yêu hầu, cảm lấy đi là được."

Thanh âm cung kính.

Lâu đến ha ha cười cười, cũng là xoay người cúi đầu, nói tiếng đa tạ.

Ta nói người hai cũng là đánh a, làm sao mấy câu liền thân theo thân huynh đệ, này cũng không phải nhưng còn nhẹ nhàng đem ta chấp tay đưa tiễn.

Người nha trước đó vì bắt ta, phí hết bao lớn sức lực?

Lại nghĩ lại, ta tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Hai người bọn họ, đã tại vừa rồi đánh xong.

Ngay tại cái kia vài câu trong lúc nói chuyện với nhau.

Cũng không phải nhưng cái kia cái gọi là Tam Thanh Đạo giáo bối cảnh, thảm bại.

Cũng không phải nhưng chậm rãi xoay người lại, đưa lưng về phía những cái kia thần phật hướng ta đi tới, ta đã thấy hán mang trên mặt không cam lòng.

Đưa tay đem ta cùng Tiểu Ngọc trên người Khôn Tiên Thăng thu hồi, cũng không sợ ta chạy trốn, liền đem ta hướng về phía trước đẩy.

"Ba vị thượng tiên, tiểu đạo đắc tội."

Cũng không phải nhưng nhẹ giọng ôm quyền, ngửa khí cung kính.

Lâu đến cười bước ra một bước, một giây sau đã xuất hiện ở trước mặt ta, một cái tay hướng ta chụp tới.

"Yêu hầu!"

Một cổ áp lực vô hình hướng ta vọt tới, ta vội vàng trốn một chút, cái tay kia lại như bóng với hình chăm chú quần lên.

Nhưng mà một giây sau, một con tràn đầy lông vàng bàn tay lớn bỗng nhiên bắt lấy lâu đến thủ đoạn.

Một đạo thô kệch thanh âm xuất hiện tại bên tai ta.

"Ha ha, ròng rã năm mươi năm, thần phật chưa hiện. Bây giờ nho nhỏ Hiền Kiếp ngàn phật cũng dám làm càn."

Ta cùng lâu đến đều là sắc mặt đột biến, bỗng nhiên ngẩng đầu nhìn lên, lại là một cái to lớn tràn đầy lông vàng đầu, khóe miệng đang mang theo cười lạnh nhìn xem lâu đến phật.

"Hoàng Phong yêu vương?"

Lâu đến phật lên tiếng kinh hô.

Trong lòng ta vui vẻ.

Ta nhớ tới Xà ca nói qua, bảy đại Yêu Thánh hạ phong bốn Đại Yêu Vương, bây giờ, Yêu Thánh người rốt cục lộ diện.

Cái kia Hoàng Phong yêu vương quay đầu nhìn ta, sừng sốt một chút, một đôi mắt to bên trong lại tràn đầy kinh sợ.

"Đại thánh?"

Hoàng Phong yêu vương mãnh liệt lên tiếng kinh hô.

Ta gãi gãi đầu, chi chi lỗ mũi mình: "Người đang gọi ta?"

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hắc Phong Sơn đầu

Ta nhìn cái kia tiểu Tiên nụ cười trên mặt, giặt mình, hiểu được, lại lại có chút không hiểu.

Hắn, đang giúp ta?

Không kịp nghĩ nhiều, Nam Ni đã tránh thoát, có chút cổ quái nhìn ta vài lần, lần nữa nhào tới.

Ta biết trong lòng của hắn đang bồn chồn cái gì, vừa rồi một quyền kia, ta vốn là tránh cũng không thể tránh.

Cái kia tiểu Tiên, không biết vận dụng cái biện pháp gì, có thể âm thầm giúp ta.

Thế nhưng là, cái kia tiểu Tiên vì sao giúp ta?

Hắn nhận biết ta?

Có thể lúc trước hắn không phải đối lâu đến phật cùng Nam Ni hai người nói "Thà giết lầm, cũng không buông tha" sao?

Nam Ni đã nhào đến trước người, ta thu hồi thần tâm, không nghĩ nhiều nữa.

Ta cùng Nam Ni lần nữa tranh đấu, không bao lâu, Nam Ni lại bắt được ta một sơ hở, lại là một chưởng đánh phía mặt của ta.

"Yêu hầu nhận lấy cái chết!"

Nam Ni hung ác lên tiếng.

Nhưng mà sau một khắc, ta lại không tự chủ đột nhiên quay đầu, dùng một loại gần như quỷ dị góc độ tránh khỏi Nam Ni nắm đấm.

Chỉ cảm thấy quyền phong vạch lên trên mặt lông khi mà qua, sáng bóng đau nhức.

Nam Ni ngừng tay đến, lông mày càng nhăn càng sâu.

Cung kính đứng sau lưng hắn tiểu Tiên, lần nữa hướng ta cười một tiếng.

Mà phía bên nào, Hoàng Phong yêu vương cùng lâu đến phật chiến đấu đã tiến vào khâu cuối cùng, dù là lâu đó đến phật khua lên Kim Cương Xử không ngừng ngăn cản, nhưng như cũ đánh không lại Hoàng Phong yêu vương thế công toả hơi nóng, trong chớp mắt khóe miệng đã tràn ra máu tươi, nắm Kim Cương Xử hai cánh tay mơ hồ phát run.

"Nam Ni, ngươi còn không thu nhật tốt cái kia yêu hầu?"

Lâu đến phật một bên gian nan ngăn cản Hoàng Phong yêu vương thế công, một bên hướng Nam Ni rống to.

Nam Ni nhíu nhíu mày, thanh âm bất đắc dĩ nói: "Này yêu hầu, có chút quỷ dị. Ta thời gian ngắn không làm gì được hắn "

Tâm ta nói sau lưng người đứng đấy cái kia tiểu Tiên mới quỷ dị có được hay không, nhờ người quay đầu nhìn xem được không.

Lâu đến phật này vừa phân thần, bị Hoàng Phong yêu vương tại ngực đánh rấn chắc một chưởng, phun ra khẩu máu đến, trực tiếp lui ra phía sau mấy bước.

Hoàng Phong yêu vương cũng không truy, ngược lại lại là nhảy lên bỏ nhào vào ta bên này, đem cái kia Nam Ni một chưởng đẩy lui, thân thể thẳng tắp đứng tại ta trước người, đem ta hộ tại sau lưng.

Ba người lẳng lặng đứng rất lâu, lại không rên một tiếng.

Sau cùng, lâu đến phật thờ dài, lãnh lạnh nhìn về phía Hoàng Phong yêu vương, trong tay Kim Cương Xử lắc một cái.

"Yêu quái, ngươi có thể nghĩ kỹ? Ngươi như vậy hành vi, xem như trực tiếp cùng Thiên Đình đối đầu."

"Ngươi thật dám?"

Hoàng Phong yêu vương ha ha cười cười, cũng không đáp lời, chỉ là tiến về phía trước một bước bước ra.

Lâu đến phát diện màu càng ngày càng khó coi, sau cùng, cảm hận quay người rời đi, hướng phía một bên Nam Ni cùng áo trắng tiểu Tiên phát phát tay.

"Chúng ta đi!"

Ba người đằng vân mà đi.

Ta nhìn ba người bóng lưng rời đi, có chút không hiểu gãi gãi đầu, trong lòng tự nhủ này liền xong rồi?

Đã thấy Hoàng Phong yêu vương quét mắt bốn phía đạo sĩ, sắc mặt lạnh buốt: "Mà các ngươi lại là muốn trừ yêu?"

Cũng không phải nhưng bước nhanh bước ra, một mặt cung kính: "Hoàng Phong yêu vương uy danh hiển hách, ta mấy cái này nhỏ nhỏ Tam Thanh đệ tử sao là địch thủ, còn mời yêu vương giờ cao đánh khẽ."

Thanh âm thành khẩn.

Ta trong lòng tràn đầy khinh thường, có chút muốn cười.

Này cũng không phải nhưng, không gì hơn cái này.

Hoàng Phong yêu vương hừ lạnh một thân, xoay người lại nhìn ta, hai cái mắt hổ bên trong lại là mang theo vài phần xúc động cùng cung kính.

Tiếp theo, hướng ta cúi người cúi đầu.

"Còn mời đại thánh cùng ta hồi phủ."

Ta sững sờ, nột nột nhẹ gật đầu.

Tâm ta nói ngươi nha khẳng định là nhận lầm người a?

Hoàng Phong yêu vương xoay người sang chỗ khác, một tay tóm lấy ta cùng Tiểu Ngọc, mang lấy mây cuộn cuộn rời đi.

Sau lưng khoác gió, soạt rung động.

Ta xem dưới chân mặt biển tốc độ cao lướt qua, bên người tiếng gió thổi ào ào.

Đây là ta lần thứ nhất bay lượn, ta lại lạ thường không chút kinh hoảng, ngược lại là có chút quen thuộc.

Chỉ là cảm giác, này đầy trời ánh nắng chiều đỏ cùng ta lần thứ nhất như thế tiếp cận.

"Đại thánh, Bạch Cốt vợ chồng đã tại Hắc Phong Sơn đầu sắp xếp cho ngài yến hội mượn gió, ngài trước nghỉ ngơi một chút."

"Chuyện sau đó, chúng ta đang ở an bài."

Hoàng Phong yêu vương khí cung kính.

Ta gãi gãi đầu, ta nói ngươi nhận lầm người đi, ta không phải cái gì đại thánh. Ngươi gọi ta khi con là được, bọn hắn đều gọi như vậy.

Còn có, cái tiểu nha đầu này là nhỏ ngọc, đồ đệ của ta.

Hoàng Phong yêu vương nhẹ gật đầu, trong mắt cung kính lại là không giảm chút nào.

"Đại thánh cùng Yêu Tăng Huyền Trang năm đó đối với chúng ta có ân, bây giờ đại thánh gặp rủi ro, thánh tăng bị long đông, chúng ta mấy người tự nhiên dốc hết toàn lực."

"Năm đó Như Lai dưới lòng bàn tay, đại thánh hồn phi phách tán, ba hồn bảy vía thất lạc nhân gian, chúng ta mấy người tại năm mươi năm ở giữa âm thầm tìm được đại thánh địa hồn, còn có thì thể chỗ."

"Đại thánh ngươi không nhớ rõ năm đó, này không quan hệ, chờ dung hợp địa hồn, ngươi liền sẽ nhớ tới hết thảy."

Ta không hiểu thấu gật đầu, trong lòng tự nhủ yêu quái này đoán chừng là điên rồi.

Nghe hắn giọng điệu, làm sao giống như là nói ta chính là năm đó Tề Thiên Đại Thánh một dạng?

Ta thấy yêu quái này điên điên khùng khùng, cũng lười mở miệng, thành thành thật thật mà bị hắn nắm lấy bay một đêm.

Cũng là yêu quái này, nói liên miên lái nhai, rất là có thể nói. Lại nói mình kêu cái gì Hoàng Phong quái, năm mười năm trước ngồi xổm ở ven đường ăn quả lê, bị một tên hòa thượng đánh cho một trận.

Sau đó hòa thượng kia giống như đánh lên nguyền. . .

Cuối cùng, ta cũng không có hiểu rõ hẳn vì sao nói hòa thượng đối với hẳn có ân.

Ta chỉ cảm thấy hẳn là cái thụ ngược đãi cuồng.

Nửa đường Tiểu Ngọc đói bụng, cũng là có lần xuống tới ăn chút gì.

Ngày thứ hai nửa ngày thời gian, đã là đến một chỗ đỉnh núi, Hoàng Phong quái tại chân núi rơi xuống.

Chân núi, đứng thẳng một tấm bia đá, thượng thư "Hắc Phong Sơn".

Núi này xanh um tươi tốt, chân núi thậm chí còn có chút ít thôn trang, Hoàng Phong quái chính là ở chỗ này rơi xuống.

Ta thấy thôn trang này bên trong, nhân yêu cộng sinh rất là hòa hợp, liền có chút không hiểu.

"Đại thánh, ta nói mấy vạc rượu ngon, quay đầu mà chúng ta tại trại bên trong không say không nghỉ." Hoàng Phong quái cười ha ha lấy, mang ta hai đi vào một chỗ quán rượu.

Hoàng Phong quái chính mình đi quầy hàng, ta cùng Tiểu Ngọc ngồi ở cạnh cổng trên mặt bàn, tò mò đánh giá ngoài cửa.

Ta phát hiện, theo một đường chạy đến, chung quanh yêu quái càng ngày càng nhiều, đại bộ phận đều không hóa thành hình người, thậm chí có vẫn là nguyên hình đáng sợ, từng con động vật chạy trên đường mở đăm rất là thú vị.

Mà những cái kia bách tính cũng cùng những này yêu quái ở chung không tệ, có yêu quái ỷ vào chính mình lực lớn hoặc là thần thông, lại giúp đỡ bách tính làm lấy chuyện khác.

Mà những cái kia không phải Tam Thanh Đạo giáo người tu đạo, đối yêu, nhưng cũng không có phạt tu như vậy căm thù.

Có cái cổng bảo kiếm người tu đạo, nhân rồi nhàm chán, ngồi tại ven đường bởi một gốc cây liễu tình nói chuyện.

Hoàng Phong quái nói cho ta biết, ngoại trừ những cái kia chính tông Đạo giáo Tam Thanh đệ tử vẫn như cũ kiên trì trừ yêu, những tán tu kia cùng bình thường Đạo giáo đệ tử đối yêu đã không phải là như vậy bài xích.

Ven đường thậm chí còn có cái nông phu nấu thịt bò, cùng một đầu Hắc Ngưu tình ngồi tại ven đường uống rượu ăn thịt, cho ta xem khoe miệng co giật mấy lần.

Trên đường lúc, Hoàng Phong quái nói ở đây chủng tộc quan niệm không có như vậy nặng nề dày đặc, chỉ cần người linh trí đã mở, vậy liền không còn là súc vật.

Dù sao, mặc kệ xuất từ cái nào chủng tộc, tại hoá hình về sau đều có thể kết hôn sinh con, thậm chí cùng nhân loại thông hôn.

Mà lại yêu tộc hoá hình, phần lớn nam suất nữ tịnh, bách tính cũng là ưa thích.

Những cái kia chưa mở linh trí súc vật, thì trên đầu buộc lên một đóa hoa hồng, cùng yêu tách ra, cung cấp bách tính dùng ăn.

Ta lại quay đầu nhìn một chút trong từ điển, chỉ thấy lão bản của từ điển kia mọc ra một khuôn mặt ngựa, lại là thân người, ăn mặc giống như là thư sinh, đang ở quầy hàng tính sổ sách.

Ngoài cửa, mấy cái hài đồng cùng một con bé heo, một con chó nhỏ chơi đùa đang vui mừng.

"Lão Mã, gần nhất có cái gì chuyển động không?"

Hoàng Phong quái một bên móc lấy bạc, một bên bẹp lấy miệng hỏi.

"Há, không có."

Ông chủ nâng lên mặt ngựa, theo Hoàng Phong quái lên tiếng chào, lại từ trên quầy chuyển xuống hai đại vạc rượu.

Hoàng Phong quái bữu môi, giờ lên hai vạc rượu cùng ta cùng Tiểu Ngọc đi ra cửa tiệm, thấp giọng nói với ta lấy lời ông tiếng ve:

"Này lão Mã theo cái như đầu gỗ, nửa ngày nhảy không ra hai chữ, người nói cứ như vậy còn có thể khai rượu lâu, ta cũng là phục."

"Bất quá hẳn nhà đồ ăn rượu thịt là ăn rất ngon, chờ có rảnh, đại thánh người có thể tới nếm thử."

bên cạnh ta.

Sau một lúc lâu, ba người rốt cục dừng lại nói chuyện, ngơ ngác nhìn ta.

Hoàng Phong yêu vương khắp khuôn mặt là cung kính cùng mừng rỡ, hướng phía hai người khác nói ra: "Giống, quá giống! Ta dám khẳng định, đây chính là đại thánh!"

Bạch Cốt vợ chồng trên mặt mặc dù cũng là xúc động, thế nhưng nhưng cũng có chút chần chờ bất định.

"Tướng công, ta xem rất giống, chỉ là. . ."

Bạch Cốt phu nhân có chút chần chờ.

Mập trắng công tử trầm ngâm gật gật đầu, tiếp lấy Bạch Cốt phu nhân lời nói nói: "Chỉ là, năm đó đại thánh không phải là bị Như Lai đánh hồn phi phách tán à. . . Đây yêu hầu mặc dù khiến cho lớn lên giống, nhưng lại có chút ngu ngơ, không giống như là đại thánh."

Mập trắng công tử nói xong, thờ dài. Trên mặt vẫn như cũ có chút chần chờ, quay đầu nhìn về phía ta.

"Ngươi tên gì?"

Ta gãi gãi đầu, trên mặt có chút xấu hổ: "Ta. . . Cũng gọi Tôn Ngộ Không."

Hoàng Phong yêu vương hai mắt sáng lên, kích động đơn giản muốn nhảy dựng lên.

Mập trắng công tử cũng là có chút cổ quái nhìn ta liếc mắt, cung kính hỏi: "Thế nhưng là đại thánh?"

"Không biết, ta tựa hồ. . . Quên cái gì, thế nhưng là lại cái gì đều nghĩ không ra, chỉ là có lúc sẽ đau đầu."

Trong mắt ta mờ mịt càng sâu, tiếp tục mở miệng.

"Tựa hồ, ta nhớ được từng gặp một cái áo bào trắng tăng nhân, cầm trong tay Thiền Trượng."

"Mà ngươi cùng nữ tử kia, ôm cùng một chỗ, tránh ở một bên."

Mập trắng công tử thần sắc động lại, trên mặt chần chờ tiêu tán không ít.

Ta nói tiếp: "Ngươi nói, con lừa trọc, ngươi dám đụng đến ta nương tử, ta cùng ngươi liều mạng."

Vừa dứt lời, mập trắng công tử lệ rơi đầy mặt, cùng cái kia Bạch Cốt phu nhân đồng loạt xoay người cúi đầu.

"Đây là, chỉ có đại thánh mới biết sự tình. . . Đại thánh, ngươi không chết!"

"Ha ha ha ha, chúng ta mấy người tìm đại thánh rất lâu, hôm nay, rốt cuộc tìm được ngươi."

Cái kia Hoàng Phong yêu vương cũng là cười ha ha, cười ra nước mắt.

Ta ngơ ngác nhìn xoay người bái ta ba người, hơi nghi hoặc một chút.

...

Trong mật thất, ánh nến hơi vàng.

Ta khoanh chân ngồi dưới đất, Hoàng Phong yêu vương ngồi sau lưng ta, than nhẹ một tiếng, đem kên sắt ở ta trên lưng song chương buông xuống.

Hoàng Phong yêu vương chậm rãi đứng dậy, cau mày, kéo lấy bước chân đi đến Bạch Cốt vợ chồng bên người.

"Ta không có một chút biện pháp, ta kiểm tra phát hiện, đại thánh thân thể hoàn toàn như người bình thường."

"Hồn phách sự tình, ta không hiểu nhiều, còn phải xem Bạch Cốt phu nhân ngươi."

Hoàng Phong yêu vương có chút nghiêm túc hướng phía Bạch Cốt phu nhân liền ôm quyền.

Bạch Cốt phu nhân cười khoát khoát tay: "Hoàng Phong không cần như thế, đại thánh năm đó đối vợ chồng ta có ân, lại là bây giờ Yêu giới nhân vật trong truyền thuyết, ta tự nhiên sẽ đem hết toàn lực."

"Chỉ là, ngoại trừ cái kia đã biết được địa hồn, còn không biết đại thánh đến cùng còn thiếu nhiều ít hồn phách. Hi vọng, cũng không có tán đi nhiều ít đi."

Bạch Cốt phu nhân thờ dài, lông mày hơi nhíu, khoanh chân ngồi sau lưng ta.

Môi đỏ hé mở, một cỗ khí màu trắng thể từ Bạch Cốt phu nhân trong miệng chậm rãi phun ra, theo ta hơi thở tiến vào trong cơ thể.

Bạch Cốt phu nhân thành yêu con đường có thể nói không giống bình thường, chính là Bạch Cốt thành yêu, so bình thường yêu quái hồn phách muốn vô cùng cường đại.

Ngay sau đó, lại chỉ dùng của mình hồn phách ly thể tới kiểm tra ta.

Sau một lát, màu trắng khí thể theo ta miệng mũi tràn ra, tại đầu ta sang lại xoáy sau một lát cấp tốc lần nữa tiến vào Bạch Cốt phu nhân trong cơ thể.

Hồn phách quy vị đồng thời, Bạch Cốt phu nhân sắc mặt đại biến.

"Này, cái này đích xác là đại thánh, chỉ là. . ."

Bạch Cốt phu nhân âm thanh run rẩy, trong giọng nói tràn đầy không thể tưởng tượng nổi.

Hoàng Phong yêu vương ở một bên đều nhanh vội muốn chết, thấy Bạch Cốt phu nhân ngừng lại, vội vàng thúc giục: "Mau nói, chỉ là cái gì."

Chúng ta đều nhìn Bạch Cốt phu nhân, Bạch Cốt phu nhân thở nhẹ giọng điệu, tổ chức bên dưới ngôn ngữ.

"Chuyện này, nói đến có chút quỷ dị."

"Đại thánh thân thể thật là không có một tia vấn đề, thậm chí này chưa thêm tu luyện cường độ thân thể liền đã đuổi kịp hóa ma hồn yêu."

Không lo được kinh ngạc tán thán, Bạch Cốt phu nhân mày nhăn lại, ngữ khí có chút ngưng trọng nói tiếp:

"Chỉ là, đại thánh hồn phách. . . Tàn. Ngoại trừ cái kia đã biết được địa hồn, còn ít một chút khác."

"Trong cơ thể ba hồn bảy vía đã tản đất trời hai hồn, chỉ còn mệnh hồn. Hi vọng ái ố si tham giận, 7 phách bên trong si phách cũng hoàn toàn tán đi."

Hoàng Phong yêu vương về mặt biến đổi, này hồn phách một chuyện hẳn không hiểu rõ lắm, thể nhưng nghe liền không có đơn giản như vậy.

Ba hồn bảy vía, chính là mệnh gốc rễ. Này hồn phách tán, đây chính là việc lớn.

Hoàng Phong yêu vương đặt câu hỏi: "Cái kia tán đi hồn phách, đối đại thánh có ảnh hưởng gì."

Ta ngờ ngác nghe, một mặt mê mang nhìn về phía Bạch Cốt phu nhân.

Bạch Cốt phu nhân thở dài, một mặt thẫn thức.

"Thiên Hồn chủ thần thông, không có Thiên Hồn liền chặt đứt tu luyện, không thần thông. Địa hồn tải mọi vật, là cả đời trí nhớ, không có địa hồn, đại thánh đã ký không đến mình năm đó."

"Cái kia mệnh hồn, chỉ có thể bảo trì đại thánh bất diệt. Mà mất si phách, từ đó đại thánh, trước kia kiên thủ những cái kia, chấp niệm những cái kia, đã quên đi."

Theo Bạch Cốt phu nhân nói ra miệng, trong mặt thất yên tĩnh như chết.

Mặt trắng công tử đánh vỡ yên lặng, cười khổ lắm bầm nói: "Số mệnh a, số mệnh. Tương truyền đại thánh sửa lại sinh tử bộ, không ngã luân hồi, không biết nhiều ít sinh linh đối với cái này chạy theo như vịt."

"Bây giờ, rơi vào kết quả như vậy."

"Ha ha ha ha, phật nói chết sống có số. . . Ta xem, là cái kia trời xanh không có mắt!"

Hoàng Phong yêu vương sờ lên mũi, thấp thanh âm hỏi Bạch Cốt phu nhân: "Còn có biện pháp bù đắp sao? Tỉ như ăn tiên thảo luyện cái tiên đan."

"Ba người chúng ta thân là bốn yêu vương, này Đông Thắng Thần Châu, cái gì tiên thảo tiên đan tìm không thấy."

"Nhất định có biện pháp có thể trị hết đại thánh a?"

Bạch Cốt phu nhân trầm mặc xuống.

Hoàng Phong yêu vương xem Bạch Cốt phu nhân như thế, xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía chúng ta mấy người đi ra mấy bước, mạnh mẽ thở dài.

Trong trầm mặc, Hoàng Phong yêu vương bả vai hơi hơi run run.

"Nghĩ ba người chúng ta, theo trở thành yêu vương hôm đó, liền bắt đầu tìm kiếm đại thánh."

"Năm mươi năm, mỗi lần Yêu giới có loạn muốn đầu nhập vào tiên phật, chúng ta đều dùng năm đó dám đi cùng Phật Tổ một trận chiến đại thánh mấy người tới lẫn nhau động viên."

"Bây giờ, rốt cục tìm được đại thánh, còn có đại thánh địa hồn tin tức, thế nhưng là. . ."

Hoàng Phong yêu vương vừa nói, thanh âm bắt đầu run rẩy.

Hắn lúc này, đâu còn có nửa điểm yêu vương dáng vẻ.

Kiên trì nhiều năm tín ngưỡng, trong nháy mắt sụp đổ.

Trong mắt người ngoài, hắn thủy chung là cái kia một thân ngông nghênh Hoàng Phong yêu vương.

Từng, mỗi lần gặp được khổ cảnh, có người giật dây hắn đi đầu quân tiên phật thời điểm, hắn đều dùng đại thánh năm đó chuyện xưa tới động viên chính mình, để cho mình kiên trì, kiên trì dẫn đầu chúng yêu.

Bây giờ, tấm gương liền ở bên người.

Này, liền là tấm gương kết cục.

Phật, há lại người có thể nghịch!

Thiên mệnh, há có thể đổi!

Yêu, liền là yêu!

Hoàng Phong yêu vương lòng như tro nguội.

Năm đó mình bị cái kia Yêu Tăng truy đánh, dám kia trợ con khí của mình.

Năm đó xung quan giận dữ, mang theo cây gậy liền dám nháo thiên đình, xông Địa Phủ, dám đi cùng Như Lai một trận chiến Tề Thiên Đại Thánh.

Bây giờ, hồn phi phách tán.

"Hoàng Phong, người trước đừng như vậy." Bạch Cốt phu nhân xem Hoàng Phong yêu vương cái dạng này, có chút không đành lòng, rốt cục chậm rãi mở miệng.

"Cái kia trước đó nói cho người đại thánh địa hồn, tại người tìm kiếm đại thánh mấy ngày ở giữa, ta đã tìm được."

"Cho nên, còn có một cái phương pháp."

Bạch Cốt vợ chồng nói xong, thở dài.

Hoàng Phong yêu vương bỗng nhiên quay đầu, hai mắt ngu ngơ nhìn xem Bạch Cốt phu nhân.

Ta cũng là ngơ ngác nhìn Bạch Cốt phu nhân, lúc này ta, đã nghe hiểu chính mình xảy ra vấn đề gì.

Bạch Cốt phu nhân một đôi đại mi hơi nhíu, tựa hồ có chút chần chờ nói ra:

"Ta cũng không biết có nên hay không nói, phương pháp kia, khả năng đi đến đâu, lại phát hiện căn bản cũng không khả năng thực hiện."

Hoàng Phong yêu vương khẽ cắn môi, hung ác tiếng nói người một mực nói.

Bạch Cốt phu nhân gật gật đầu.

"Năm đó đại thánh hồn phi phách tán, bây giờ mặc dù chỉ có một hồn sáu phách, thế nhưng. . . Nếu như tìm được mặt khác hồn phách, nói không chừng liền có thể khôi phục."

"Chỉ là phương pháp kia, có hai cái chỗ khó, từng chỗ khó cũng khó như lên trời."

"Thứ nhất, năm đó cách nay đã có năm mươi năm, cái kia hai hồn một phách ngơ ngác ngác, ngày đi vạn dặm không là vấn đề, bây giờ không biết đi nơi nào. Này tứ đại bộ châu, ba ngàn thế giới, hai hồn một phách cả ngày du đãng, há lại sức người có thể tìm được."

"Lần này ta tìm được địa hồn, cũng là ngẫu nhiên trùng hợp, thậm chí có thể nói là chiếm tiện nghi."

"Mà mặt khác Thiên Hồn cùng si phách, sợ là khó mà tìm được."

Bạch Cốt phu nhân thờ dài.

Hoàng Phong quái ngậy ra một lúc, tiếp theo hỏi cái thứ hai chỗ khó đâu?

"Thứ hai, cho dù có thủ đoạn thông thiên, đem cái kia hồn phách tìm được, ta cũng không dám hứa chắc đại thánh liền có thể triệt để khôi phục."

". . . Rất có thể, tính tình đại biến."

Bạch Cốt phu nhân nói đến đây, không nói thêm gì nữa, cúi đầu nhìn xem sàn nhà.

Trong một thất, lại yên tĩnh trở lại.

Hồi lâu sau, Hoàng Phong yêu vương đỏ hồng mắt, quay người đi ra ngoài.

Hắn lúc này, không có nửa điểm trong ngày thường tại Bạch Cốt vợ chồng trước mặt cười đùa, cả người như là cô lang.

Mau ra một thất cánh cửa thời điểm, Hoàng Phong yêu vương dừng bước lại, đưa lưng về phía chúng ta, thanh âm khàn khàn:

"Ta trở về an bài một chút, đem hết toàn lực giúp đại thánh tìm kiếm còn lại hồn phách. Chờ lấy qua hai ngày, ta nuôi lớn thánh đi tìm địa hồn."

"Đúng rồi, Bạch Cốt, đem ta đi đại yêu mộ danh ngạch, cho đại thánh đi."

Nói xong, bước nhanh đi ra.

Bạch Cốt phu nhân hơi gật đầu: "Này Hoàng Phong yêu Vương Bình ngày tại trước mặt chúng ta cười đùa giận mắng, kỳ thật hắn là nhất không phục những cái kia tiên phạt, đối năm đó đại thánh rất là dễ bụng. Tạm chờ ta luyện chế một cái dẫn hồn ngọc cho hắn đưa đi, giúp hắn một chút."

Ta gói gói đầu, trong lòng một mảnh mê mang.

...

Một bên khác, một chỗ vách núi trong động khẩu, có ba đạo thân ảnh chặt vật đậu ở chỗ này.

Hai người là lớn đầu trọc, một người trong đó cầm trong tay Kim Cương Xử. Mà người thứ ba thì là một cái áo bào trắng tiểu Tiên.

Lại là lâu đến cùng Nam Ni cùng quá trắng đoàn người.

Lúc này lâu đến khoe miệng mang theo một tia máu tươi, mới vừa vận kết thúc tu luyện, miễn cưỡng khôi phục thương thế, ngực vẫn như cũ có chút chập trùng.

Nam Ni sắc mặt cũng khó nhìn, đứng ở một bên.

"Nam Ni, người tu vi đã tới tiếng nghe bốn quả bên trong ban đầu quả râu đã hoàn, mà ngay cả một con yêu hầu đều không đối phó được?" Lâu đến thấp giọng trách cứ.

Nam Ni thờ dài, không có lại nói.

Rất lâu, mới lắc đầu, có chút không hiểu nói ra: "Cái kia khi con. . . Trách ta có chút đánh giá thấp hắn."

Lâu đến lần nữa thấp giọng răn dạy vài câu Nam Ni.

Nhưng mà lâu đến lời còn chưa dứt, lại chỉ thấy Nam Ni hai mắt bỗng nhiên trợn to, trong mắt tràn đầy vẻ không dám tin.

Một tiếng hét thảm, giấu ở lồng ngực.

Đạo nhon chói mắt, theo Nam Ni sau lưng, thấu ngực đâm ra.

Tại lâu đến phạt ngu ngơ trong ánh mắt, Nam Ni vẻ mặt ngốc trệ, thân thể lung lay mấy lần, liền thẳng tắp ngã xuống.

Nam Ni sau lưng, quá tay không cầm một thanh lóe bảo quang dao găm, khoe miệng mỉm cười nhìn lâu đến phạt.

Lâu đến phạt sùng sốt một lát, đợi lấy lại tinh thần, trong mắt sát ý nổi lên, phát tay nắm lên một bên Kim Cương Xử, thẳng tắp chỉ hướng quá trắng,

"Thái Bạch Kim Tinh, người dám thí phạt!"

Sát ý nghiêm nghị.

Để cho người ta có chút nhìn không thấu hẩn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Lâu đến phật thủ cầm Kim Cương Xử, một thân thất thải Phật Quang lóe sáng.

Trong mắt sát ý nghiêm nghị, liền muốn dậm chân tiến lên đánh giết Thái Bạch.

Cái kia Thái Bạch vền vền một giới bất nhập lưu quan văn, cả ngày chỉ là làm Ngọc Đế thượng truyền hạ đạt chân chạy truyền lệnh, pháp lực ít ỏi vô cùng.

Nếu không phải đánh lén đạt được, Thái Bạch cũng không phải Nam Ni đối thủ, huống chi bây giờ đối mặt là đứng hàng Hiền Kiếp Thiên Phật lâu đến phật.

Trong nháy mắt, lâu đến đã dậm chân đi đến quá bạch diện trước, trong tay Thiên Trọng hơi hơi lơ lửng.

"Thái Bạch, người bắt quả là một đầu Ngọc Đế chó, cũng dám thí phật!"

Sát khí bốn phía.

Trong tay Kim Cương Xử, hướng về phía trước bỗng nhiên tìm tòi, thẳng tắp đứng ở quá bạch diện trước.

Chỉ cần hướng về phía trước đuổi ra, Thái Bạch liền sẽ đầu người rơi xuống đất.

Nhưng mà, lâu đến lại dừng tay lại, hơi kinh ngạc nhìn xem Thái Bạch.

Chỉ thấy Thái Bạch thu hồi chủy thủ trong tay, xoay người hướng phía lâu đến cúi đầu, nụ cười trên mặt vẫn như cũ, nhẹ nói chúc mừng.

Lâu đến nghe vậy cũng sờ.

"Người... Chúc mừng bạn tăng làm gì."

Lâu đến sắc mặt cổ quái, trong giọng nói mang theo chút lưỡng lự.

Thái Bạch khỏe miệng ý cười càng đậm.

"Đại nhân đứng hàng Hiền Kiếp Thiên Phật, chính là thủ hộ Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong 999 người thành Phật về sau, tự thân mới thành Phật."

"Thế nhưng . . . Đại nhân người bảo vệ bọn hắn thành Phật, lại bởi vì chính mình cuối cùng thành Phật mà xếp tại cuối cùng, công lực cũng là nhất nông cạn."

"Thành Phật về sau, trong ngày thường, cái kia 999 phật không nói cái gì. Thế nhưng, bọn hắn đối đại nhân , có vẻ như cũng không phải là hết sức tôn trọng, cũng không niệm đại nhân năm đó thù hộ công lao, đại nhân chắc hẳn có lúc cũng sẽ cảm thấy ủy khuất đi."

Lâu đến sắc mắt xanh mét, khóe miệng rung động mấy cái.

"Thái Bạch, hưu muốn phí lời."

Trong tay Kim Cương Xử lắc một cái, nhưng như cũ treo ở quá bạch diện trước, chưa gần một tấc.

Thái Bạch không nói nữa, phát phát tay, một đám lửa theo tay áo bên trong bay ra.

"Này tam muội chân hỏa, chính là Thái Thượng lão quân đan lô chi hỏa, tiểu Tiên ta cũng là ngẫu nhiên theo lò kia bụi bên trong, đạt được một nhò vuốt."

Thái Bạch mỉm cười tự lảm bảm, cúi đầu nhìn xem cái kia một đoàn ngọn lửa nhỏ tung bay đến Nam Ni thì trên khuôn mặt, dấy lên lửa lớn rừng rực.

Ánh lửa ngút trời, chiếu Thái Bạch trên người áo bào trắng đỏ tươi một mảnh.

Sau một lát, chỉ còn một chỗ tro bụi.

Trong tro bụi, ba khóa màu xanh Kim Đan xá lợi chiếu lấp lánh.

Lâu đến Phật cúi đầu nhìn về phía cái kia ba khóa xá lợi trong mắt, toát ra một tia khát vọng cùng tham lam.

Thái Bạch bước nhanh đi ra phía trước thu hồi cái kia một sợi ngọn lửa, lại đưa tay nhặt lên xá lợi, quay người hướng phía lâu đến Phật cung kính xoay người cúi đầu, hai tay nâng cái kia ba khóa xá lợi.

Chiếu lấp lánh.

Lâu đến nhìn xem cái kia ba khóa xá lợi, yết hầu chặt vật lẫn động một cái, nuốt ngậm nước bọt.

"Tiểu Tiên chúc mừng đại nhân, công lực sắp tăng nhiều."

Thái Bạch thanh âm bên trong, mang theo vô cùng dụ hoặc.

Sau cùng, lâu đến thở dài, nắm trong tay Kim Cương Xử, chậm rãi buông xuống.

Khóe miệng, mơ hồ đã phũ lên vẻ mỉm cười.

"Thái Bạch, lần sau không thể chiếu theo lệ này nữa."

"A di đà Phật, sai lầm sai lầm"

Lâu đến nói, đưa tay tiếp nhận ba khóa Xá Lợi Tử, từ từ suy nghĩ.

Khóe miệng mỉm cười, càng lúc càng lớn.

Thái Bạch ha ha cười cười, lần nữa ôm quyền cúi đầu.

"Đại nhân chỉ cần không giết tiểu Tiên, tiểu Tiên nguyện trợ đại nhân công lực không ngừng tiến bộ, cuối cùng sẽ có một ngày. . . Đứng hàng Hiền Kiếp Thiên Phật đứng đầu."

Lâu đến nhìn chăm chăm Thái Bạch, không nói gì.

Rất lâu, đưa tay vỗ vỗ Thái Bạch bả vai, lại ngửa cổ nuốt hạ thủ bên trong ba khóa Xá Lợi Tử, bước nhanh đi đến trong động chỗ sâu khoanh chân ngồi xuống.

Một lát sau, lâu đến thanh âm mơ hồ truyền đến.

"Thái Bạch lão đệ, lúc trước nhiều có đắc tội. Bản tăng hiện tại cần luyện hóa xá lợi, còn mời hiền đệ hộ pháp."

Nói xong, nhắm mắt tu luyện.

Thái Bạch lên tiếng, canh giữ ở cửa hang.

Đưa lưng về phía trong động lâu đến, Thái Bạch khóe miệng, như có như không treo lên vẻ mỉm cười.

Cười có chút lạnh, giống như trong mắt âm vụ.

Ngày ấy, trời chiều đỏ tươi.

Quá bạch diện đối này đầy trời đỏ tươi tà dương, khóe miệng cười lạnh.

Gió nhẹ phơ phất, thổi tan sau lưng Nam Ni một chỗ tro cốt.

. . .

Hai ngày sau, Hắc Phong Sơn đầu, một chỗ tòa nhà.

"Đại thánh, vẫn là cái gì đều nghĩ không ra sao?"

Bạch Cốt phu nhân thu hồi cái chén không, có chút bận tâm nhìn ta.

Ta lau khô khô miệng thuốc thang, cau mày lắc đầu.

Bạch Cốt phu nhân thở dài: "Xem ra chỉ có thể chờ đợi mấy ngày sau đại thánh dung hợp chính mình địa hồn."

"Đại thánh còn mời tại đây nghỉ ngơi, ta cùng tướng công nhất định sẽ hết sức trợ giúp đại thánh khôi phục."

Ta cũng là không vội, bây giờ ta trong đầu một mảnh mờ mịt, cũng không biết tiếp xuống muốn đi làm cái gì, ở chỗ này bị ăn ngon uống sướng hầu hạ, còn có bốn Yêu Thánh cho mình xem bệnh, cũng là dễ chịu.

Ta gãi gãi đầu cười ngây ngô: "Vậy liền phiền phức Bạch Cốt phu nhân."

"Đại thánh khách khí." Bạch Cốt hơi hạ thấp người, đi ra cửa bên ngoài.

Đứng ngoài cửa mập trắng công tử quét Bạch Cốt phu nhân liếc mắt, Bạch Cốt phu nhân thở dài, lắc đầu.

Mập trắng công tử an ủi: "Phu nhân đừng nóng vội, trước mấy ngày ta đưa ngườ luyện chế cái kia dẫn hồn ngọc cho Hoàng Phong yêu thánh đưa qua, hiện tại cái kia Hoàng Phong yêu thánh đang ở sắp xếp người tìm kiếm đại thánh Thiên Hồn."

Bạch Cốt phu nhân gật gật đầu.

"Cũng là ủy khuất đại thánh."

Mà ta lúc này trong phòng, vô ưu vô lự, ăn chuối tiêu, tốt không sung sướng.

Về phần Tiểu Ngọc nha đầu kia. . . Khắp núi đã chơi vui vẻ.

Bạch Cốt vợ chồng càng là an bài rất nhiều yêu quái bảo hộ nàng, ta cũng chẳng muốn quản nàng.

Những ngày này, Bạch Cốt vợ chồng hai người vì chuyện của ta cũng không ít quan tâm, hơn nữa còn đem tin tức của ta phong kín. Ngoại trừ có hạn mấy người, không có người biết rõ thân phận của ta.

Bạch Cốt vợ chồng trong ngày thường vội vàng quản lý trại, không thể luôn luôn làm bạn với ta, cho nên an bài cho ta một cái lão yêu nói chuyện phiếm giải lao.

Đương nhiên, cũng là để cho ta đối bây giờ Đông Thắng Thần Châu có cái hiểu rõ.

"Lão yêu, này Đông Thắng Thần Châu Yêu giới có thể có tu vi gì phân chia cao thấp?"

Ta nhìn trước mặt một cái hoàng ngư tinh, một bên nhai lấy chuối tiêu vừa nói.

Hoàng ngư tinh tuy nói tu vi không cao, nhưng là đã sống không biết bao nhiêu năm tháng, có thể nói là kiến thức rộng rãi.

Lão yêu cũng lật cái hạt dẻ, nghe vậy gật gật đầu:

"Hoàn toàn chính xác có cảnh giới phân chia, mà lại, trong đó chênh lệch còn không nhỏ."

"Yêu quái thành tinh, nếu có thể có linh thức, tính không được cái gì, chỉ là như là người phàm."

"Thế nhưng, nếu có thể suy nghĩ thông suốt, dùng thiên địa linh lực làm tự mình mở ra kinh mạch, gieo xuống ma căn, chính là đạt đến tầng thứ nhất, chúng ma căn."

Nói đến đây, lão yêu dừng một chút, "Cái kia đen Lang tướng quân trước đó vài ngày ra ngoài sau khi trở về, tâm ma đã trừ, bây giờ đã gieo xuống ma căn, trong cơ thể có yêu khí, có thể đủ sử dụng đơn giản một chút thuật pháp."

Mà chúng ma căn về sau, chính là hóa ma hồn, ma hồn chia làm một tắc, một thước, một trượng, mười trượng. Càng lớn càng tốt, bình thường tới nói pháp lực càng cao, ma hồn càng lớn.

Trong đó, có thể hóa mười trượng ma hồn liền có thể gọi là là đại yêu. Đây là Yêu giới công nhận thuyết pháp.

Tan ma hồn, có thể dùng yêu khí ngưng hình, lúc này pháp thuật đã rất có uy lực.

Mà tầng thứ ba, chính là ngưng ma tâm, ma tâm một phần mười, pháp lực vô biên. Liền có thể gọi là Yêu Thánh.

Năm mươi năm trước, bởi vì Thiên Đình áp chế, toàn bộ Yêu giới chỉ có Ngưu Ma Vương một người ngưng ma tâm. Mà này năm mươi năm, không có Thiên Đình chúng Phật hạ phạm áp chế, ta Đông Thắng Thần Châu bảy đại Yêu Thánh còn lại năm cái đều ngưng ma tâm, liền liền bốn yêu vương cũng dồn dập tiến vào ngưng ma tâm.

"Chỉ là ngưng ma tâm về sau là cái gì, này còn không có người biết rõ, cũng chưa từng người đi đến."

"Mà lại, có người nói, năm đó Ngưu Ma Vương, sớm đã siêu việt ngưng ma tâm cảnh giới, bằng không thì như thế nào cùng cái kia đầy trời thần Phật một trận chiến."

Ta gật gù đầu, có chút hiếu kỳ mà hỏi thăm: "Cái kia Phật tu đạo tu cũng là tính như vậy sao?"

Lão yêu lắc đầu.

"Cái kia thế gian Phật tu, theo thứ tự là bỏ đề căn, độ phạm trần, cùng với Duyên Giác. Về sau cũng có mấy đại cảnh giới, chỉ là cái kia đã là phi thăng Phật Đà cảnh giới, Yêu giới đối với cái này còn không rõ ràng."

"Cái kia bỏ đề căn, chính là như cùng loại ma căn, ở trong người gieo xuống bỏ đề căn, từ đó có Phật khí hộ thể."

"Mà độ phạm trần, đối ứng Yêu giới hóa ma hồn. Chẳng qua là dùng tự thân công đức lực lượng tới ngưng tụ Phật Quang, có 10, trăm, ngàn, vạn công đức phân chia."

"Duyên Giác, thì là độ người đã đủ, tự thân ngộ đạo đã viên mãn, tu mười hai nhân duyên. Mười hai nhân duyên về sau, nghe Phật âm, ngay tại chỗ phi thăng, trở thành Phật Đà."

"Này thế gian nhân lực cực hạn chính là Duyên Giác, cho nên cũng được xưng làm tích chi Phật."

"Nghe nói về sau, còn có tiếng nghe ngóng loại cảnh giới, chỉ là những cái kia Phật Đà sự tình, Yêu giới không rõ lắm."

Ta gật gù đầu, có chút hiếu kỳ Yêu Thánh cảnh giới này có hay không cũng như Duyên Giác, đã là phi thăng phía dưới cực hạn.

"Mà cái kia đạo tu cảnh giới, bởi vì năm gần đây Yêu giới cùng một chút tán tu cùng rìa Đạo giáo tiếp xúc tăng nhiều, so Phật tu hơi sạch một chút, chia làm khai đạo quả, kết Kim Đan, tụ thần anh, về sau vũ hóa phi thăng lại có Địa Tiên, lại hướng lên liền không rõ ràng."

"Khai đạo quả như cùng loại ma căn, bỏ đề căn, chỉ là thiên địa linh lực vào cơ thể, đơn giản pháp thuật."

"Kết Kim Đan, trong cơ thể linh lực đại tăng, pháp thuật đã có không tầm thường uy lực, mà lại có khả năng giả ngoại vật bay lượn. Cảnh giới của hắn chia làm vừa đến cửu chuyển kim đan."

"Tụ thần anh, này đã coi như là sức người cực hạn, như tại tiến một bước, liền có thể vũ hóa phi thăng."

"Mà Địa Tiên, thì là ngày thường xử lý chuyện nhân gian vụ tiểu Tiên, cùng với Địa Phủ Quỷ Tiên, long cung Long Vương cùng long tử long tôn. Nghe nói là cái gì tu luyện thập phương, cũng chính là chia làm mười cái tiểu cảnh giới."

"Lại hướng lên, thì là tiên nhân chân chính, cụ thể cảnh giới không rõ ràng. Nghe nói từng cái đều có nghịch chuyển âm dương lực lượng."

Lão yêu lắc đầu, lại bổ sung một câu.

"Kỳ thật yêu, Phật, nói ba phái đẳng cấp quá mức phức tạp, cho nên dứt khoát trực tiếp thống chia ra làm phạm, tiên, thánh, tôn tứ đại đẳng cấp, trong đó phạm, thì là chưa phi thăng trở xuống hết thấy cảnh giới, về phần còn lại. . . Đại thánh ngày sau tự sẽ biết được."

Ta thờ dãi, bây giờ tuy nói Yêu giới so dĩ vãng mạnh lên một chút, thế nhưng là, cùng Phật Đạo so sánh, còn kém rất xa.

Còn tốt bây giờ không biết là duyên cớ nào, thần Phật tiên thần rất ít hạ phạm.

Ta phỏng đoán một thoáng thực lực của mình, đối với Yêu Thánh cùng tụ thần anh, Duyên Giác cảnh giới, ta tự giác hẳn là miễn cưỡng đối phó đi.

Cũng là nghĩ tới đối phó những cái kia hóa ma hồn cùng độ phạm trần, kết kim đan, hẳn không phải là vấn đề, ít nhất là tám lạng nửa cân.

...

Mấy ngày trôi qua, ở giữa một cái áo đỏ thanh niên tới tìm ta, tựa hồ gọi là đỏ hải nhi, bốn Đại Yêu Vương bài thứ hai, nghe nói một thân tam muội chân hóa rất là cao minh.

Thanh niên này đồ cũng có hứng thú, lôi kéo ta nói một đồng không giải thích được, cũng mặc kệ ta có nghe hay không hiểu.

"Đại thánh, năm đó phụ thân ta cùng ngươi là huynh đệ, cùng nhau chiến Như Lai."

"Mẹ ta nói cho ta biết, là người dẫn ta phụ thân đi, phụ thân ta mới mất mạng."

"Thế nhưng, mẹ ta kể nàng chưa từng hận qua người."

"Trong phần, ngày ấy, người để cho nàng một lần nữa gặp được năm đó cái kia quất tháo đất trời Ngưu Ma Vương."

"Cho nên nàng để cho ta tới nhìn người một chút, nói với người tiếng cảm ơn."

Nói xong đôi ta cúi đầu, sai bước đi.

Ta gãi gãi đầu, nhìn xem thiếu niên kia bóng lưng, trong lòng tự nhủ này mẹ của nó ời đầu óc khả năng không dễ dùng lắm.

Ta hại chết chồng nàng, nàng cảm ơn ta làm gì.

Ta đang gãi đầu, Bạch Cốt vợ chồng mang theo sói đen đi đến, sắc mặt nghiêm túc: "Đại thánh, cái kia đại yêu mộ gần nhất càng ngày càng bình tĩnh, mắt thấy đến tháng ngày."

Đại yêu mộ, trong mộ táng yêu.

Truyền thuyết, năm đó yêu phạt sau đại chiến, cái kia mấy con đại yêu thi thể yêu khí quá nặng, những cái kia tiên thần tìm cái hung địa, cho bọn hắn lung tung táng ở cùng nhau.

Từ đó về sau, chỗ kia hung địa được xưng "Đại yêu mộ".

Năm mươi năm ở giữa, đại yêu mộ nơi đó yêu khí ngút trời, khí thế hỗn loạn, liên liên tiên thần cũng không dám tới gần.

Nhưng mà, gần hơn một năm, đại yêu mộ yêu khí dần dần bình tĩnh lại.

Có người nói, nơi đó tồn tại một môn tuyệt học, gọi là sao Bắc Đẩu ba mươi sáu biến, so năm đó cái kia Tề Thiên Đại Thánh địa sát thất thập nhị biến cũng mạnh hơn không ít.

Bây giờ, sắp xuất thế.

Này, nhất định sẽ thành Đông Thắng Thần Châu hết thủy tu luyện người tranh đoạt bảo vật.

Mà cái kia đại yêu, yêu khí tung hoành hỗn loạn, há lại tranh đấu chỗ. Cho nên vì để tránh cho hỗn loạn, yêu Phật Đạo đã đạt thành chung nhận thức, điểm tốt danh ngạch.

Ta gật gật đầu, đi ra ngoài.

Bên ngoài, ánh nắng vừa vãn.

...

Mây trắng ở giữa, cự ung trên lưng.

Nghe bên tai tiếng gió thổi, ta nhìn về phía trước, cái kia nổi lên ngút trời yêu khí màu đen đại yêu mộ, mắt lộ ra mê mang.

Tốt cảm giác quen thuộc.

Ta xem một chút cái kia vô tận yêu khí màu đen, tựa hồ cảm nhận được một cỗ ám áp.

Nơi đó trong hắc vụ, phảng phất có một đầu Hắc Ngưu, ngửa mặt lên trời dài bò....ò....

Cái kia khối đen tựa hồ lại hóa thành một hòa thượng đầu trọc, khua lên Thiên Trượng, trên lưng nằm sấp một con cáo nhỏ.

Khối đen bên trong, tựa hồ có một nữ tử, phía sau một mảnh Từ Hà.

Sói thanh âm của người đột nhiên vang lên, cắt ngang ta suy tư.

"Đại thánh, nghe nói ngày đó cương ba mươi sáu biến, rất là cao minh. Ta nghe lão yêu nói, trong đó có mấy cái biến hóa, tên là quần nhau tạo hóa, điền đảo âm dương, di tinh hoán đầu, xoay chuyển trời đất phản Nhật, vũ điệu thành bình."

"Này nghe, liền là tiên thần mới có đại thần thông a."

"Mà cái kia địa sát thất thập nhị biến, thì là u thông báo, cảm thủy, mượn gió, bố vụ, nuốt đao, ẩn hình loại này, nghe muốn so sao Bắc Đẩu ba mươi sáu biến kém không ít."

Trước mắt người sói này chính là Bạch Cốt vợ chồng tâm phúc, lúc trước trong mật thất liền có hũ.

Mấy ngày gần đây nhất, cũng là cùng ta thân quen.

Người sói lại mở miệng hỏi.

Ta cau mày, có chút nghi hoặc nhìn chính mình hai tay.

Ta, sẽ địa sát thất thập nhị biến?

Trước mắt ta hiện ra một người đầu trọc, cầm trong tay Thiên Trượng, run lên mấy lần.

"Người nếu là không học, ta đánh chết người."

Tựa hồ. . . Có nhân giáo qua ta.

Ta thở dài, nhìn xem dưới chân khoảng cách đại yêu mô càng ngày càng gần.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Đại yêu mô bên ngoài, yêu phong gào thét, ba nhóm người mơ hồ tách ra.

Trong đó chỗ sâu một khu vực như vậy, yêu khí tung hoành, thấy không rõ lắm.

"Đại thánh, yêu tộc có hai cái danh ngạch, Hoàng Phong yêu thánh danh ngạch cho ngươi, một cái khác danh ngạch cho Lang Nhân. Cho nên một hồi ngươi mang theo Lang Nhân tiến vào đi là được."

Bach Cốt vợ chồng đôi ta thấp giọng nói ra.

Ta cảm thụ được cổ này yêu phong, tựa hồ áp lực khá lớn. Một bên Lang Nhân cũng là cần răng,

Trong đó không biết tồn tại đồ vật gì, phóng xuất ra vô tận yêu khí, như là một nồi đứng im nước sôi, chỉ cần chung quanh phát sinh biến động, liền sẽ hỗn loạn.

Ta nhìn mắt khác hai đám người, một đám người toàn bộ đều là đầu trọc áo cà sa, mà một nửa khác thì thân mặc đạo bào, cầm trong tay bảo kiếm.

Mập trắng công tử giải thích nói: "Đại thành yên tâm, bọn hắn không dám động thủ, ở đây yêu khí hỗn loạn, liền ngay cả chúng ta yêu tộc cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ. Còn trên trời những cái kia thần phật, trong ngày thường đều không hiện thân, lúc này tự nhiên cũng sẽ không xuất hiện."

"Ở chỗ này đông thủ, yêu khí một khi nổi khùng, người nơi này sợ là có hơn phân nửa phải chết ở chỗ này."

"Này đại yêu mộ, chỉ có ngưng ma hồn cùng Đạo giáo kết Kim Đan, Phật giáo độ phàm trần phía dưới mới có thể tiến vào, giống chúng ta loại này Yêu Thánh tu vì Phàm giai đình phong một khi tiến vào, một thân tu vì tất nhiên sẽ kinh động nơi này yêu khí, yêu khí nổi khùng phía dưới, chúng ta hữu tử vô sinh."

Ta gật gật đầu, nếu như vậy, ngược lại cũng không sợ Phật Đạo hai phái ám toán.

Đoàn người tại đây, nhắm mắt khoanh chân ngồi xuống, Phật Đạo hai đám người cũng đều nhắm mắt dưỡng thần, chờ đợi yêu khí bình tĩnh trở lại.

Lang Nhân ở lại một hồi, kìm nén không được tịch tịch, chọc chọc ta, một cái móng vuốt chỉ đám kia hòa thượng.

"Đại thánh, đại thánh, những hòa thượng kia đến từ Hóa Sinh tự, phật chi chính thống."

Ta nhẹ gật đầu.

Lang Nhân lại chỉ hướng những đạo sĩ kia.

"Đại thánh đại thánh, những đạo sĩ kia là Đạo giáo chính thống Tam Thanh Đạo giáo, cũng là bây giờ Đạo giáo bên trong, không nhiều kiên trì trừ yêu chính thống đạo Nho."

"Hiện tại những cái kia rìa Đạo giáo cùng tán tu, đã đối với chúng ta yêu tộc không có cái gì thành kiến. Nhưng này Tam Thanh Đạo giáo, ngược lại so Phật giáo chỉ có hơn chứ không kém."

Ta có chút kinh ngạc nhìn đám kia đạo sĩ liếc mắt, chỉ thấy đứng ở chính giữa một lão giả bên cạnh áo bào trắng thanh niên, mày kiếm mắt sáng, sinh vô cùng là anh tuấn, chính mục mang sương lạnh xem chúng ta. Thanh niên bên người, có một thiếu nữ đạo sĩ, đang ngơ ngác nhìn xem thanh niên bên mặt.

Thấy thanh niên kia, ta về mặt sững sờ.

"Kiếm Tiêu Dao."

Ta nhớ tới tại Ngạo Lai nước bị người này truy sát tháng ngày. Bất quá, trải qua hấn sư đệ cũng không phải nhưng về sau, ta lại Tâm Giác người này không vô cùng là đáng yêu.

Lang Nhân thấy ta nhìn chăm chăm Kiếm Tiêu Dao, liền há mồm nói rõ lý do.

"Đó là Tam Thanh Đạo giáo xuất sắc nhất đại đệ tử, Bạch Y Phi Hồng Kiếm Tiêu Dao. Vừa mới hai mươi tuổi liền bát chuyển Kim Đan, chỉ kém một bước liền có thể tự thân anh."

"Trương truyền, liền liền những trưởng lão kia đều không phải là đối thủ của hắn. Toàn bộ Tam Thanh Đạo giáo bên trong, chỉ có đã tự thân anh, ở vào Phàm giai đỉnh phong đang phó chương giáo có thể kèm chế được hắn."

Ta đánh giá Kiếm Tiêu Dao vài lần, nói Lang Nhân, người hãy thành thật điểm, an tâm chờ đợi.

Người không phải vừa trông ma căn à, vừa vận mượn nơi này yêu khí, dẫn vào tự thân.

Lang Nhân trở về cái a, nhắm mắt khoanh chân.

...

Tất cả mọi người lặng lẽ bó gối ngồi xuống, chờ đợi thời cơ.

Sau một lát, đại yêu mộ tuôn ra yêu khí rất cực bình tĩnh trở lại, như là một chậu nước đọng.

Ta nhìn về phía đại yêu trong mộ, trong đó yêu khí màu đen như là sương mù, chậm chậm lưu động lầy.

"Đại thánh, là lúc này rồi."

Mập trắng công tử nhìn xem cái kia khói đen, thấp giọng nói ra.

Ta phát phát tay, mang theo Lang Nhân, đi thẳng về phía trước.

Theo tới gần, một cỗ áp lực dần dần bao phủ tới.

Tựa hồ, phía trước là đại yêu ngủ say chỗ.

Mỗi tiến về phía trước một bước, ta đều có thể cảm giác áp lực không ngừng tăng lớn. Bất quá đối với thân thể của ta cường độ mà nói, loại áp lực này cũng không có cái gì trở ngại.

Sói người đã ở trong người gieo xuống ma căn, bây giờ tại áp lực này dưới, không ngừng hấp thu yêu khí như thể, cũng dần dần thích ứng loại áp lực này.

Thậm chí theo áp lực tăng lớn, hấp thu yêu khí tốc độ cũng đang không ngừng gia tăng, một chút kinh mạch như sợi rế không ngừng đạt được phát triển kéo dài.

Ta nhìn lướt qua Phật Đạo hai bảy người, chỉ thấy trong Phật giáo, chui ra một cái tiểu trục đầu, xa xa thấy không rõ tướng mạo, chỉ thấy trên người vậy mà màu vàng Phật Quang bắn ra bốn phía, cùi đầu vọt vào khối đen.

Mà Đạo giáo bên trong, Kiếm Tiêu Dao, cùng với Kiếm Tiêu Dao bên người thiếu nữ kia, hai người trống khỏi linh lực, bước vào khối đen.

Trong lòng ta có bài bản, xem ra cái kia mập trắng công tử nói không sai, chỉ có ngưng ma hồn cùng Đạo giáo kết Kim Đan, Phật giáo độ phạm trần phía dưới mới có thể tiến vào.

Mà những này tiến vào người, không có chỗ nào mà không phải là Phật Đạo hai môn bên trong, thể hệ này tuổi trẻ tuần kiệt.

Xem ra bên cạnh ta Lang Nhân, cũng là yêu tộc bên trong đình tiêm người kẻ tặc, ta ngày thường đồ là xem thường hắn.

Ta nhìn cái kia nhần nhĩ đau đớn, kiên trì hấp thu yêu khí Lang Nhân, hướng hắn phát phát tay, trước hắn một bước bước vào khối đen.

...

Bước vào trong nháy mắt, bốn phía một vùng tăm tối, trên đất một mảnh hoang vu, ánh mắt chiếu tới chỉ có ba bốn mươi mét đáng vẽ.

Ta nhìn phía sau một mặt giật mình Lang Nhân, nói ra: "Cẩn thận một chút, chớ đụng lung tung."

Lang Nhân ồ một tiếng, nín thở tập trung suy nghĩ.

Ta mang theo Lang Nhân, dựa theo trước đó phương hướng, hướng về phía trước đi đến.

Mà lúc này, tại Phật Đạo yêu ba bảy người ánh mắt không kịp địa phương, một cái có chút lén lút thân ảnh lặng lẽ chui vào.

"Hắc hắc, lão phu cố ý dùng phong ấn áp chế tu vi, cũng tới gom góp tham gia náo nhiệt."

...

Bốn phương tám hướng, bốn đạo nhân mã, hướng phía đại yêu trong mộ đi đến.

Ta mang theo Lang Nhân, từng bước một đi về phía trước.

Phía trước, đột nhiên xuất hiện một cái to lớn ngón tay, như là gò núi.

"Đây là?" Lang Nhân nhìn xem cái kia mao nhung nhung ngón tay, hơi nghi hoặc một chút.

"Đi vòng qua." Ta cau mày, quay đầu nói với Lang Nhân.

Lang Nhân gật gật đầu, cũng là có chút giật mình nhìn xem cái này ngón tay.

Sau một lát, ta nhìn trước mặt một cái to lớn đầu, trong đầu trống rỗng.

To lớn đầu bao trùm lấy bộ lông màu đen, đầu sinh hai sừng, hai cái hồ nước một lớn ánh mắt nén giận trợn lên, mũi trâu đại trương, khoe miệng lại mang theo mỉm cười.

Phảng phất trước khi chết, cũng không hối hận.

Này, lại là một cái Hắc Ngưu đầu.

"Trâu. . . Ma vương?"

Ta trước mắt đầu hết sức nhìn quen mắt, cẩn thận nhớ lại, lại nhớ tới cùng mình cùng nhau tại Hoa Quả sơn, phá thạch mà ra đầu kia gốc trâu.

Lang Nhân cũng là rung động nhìn xem cái kia to lớn đầu.

"Đầu lâu này, lớn nhỏ có hai trăm mét không thôi. . . Này, thật không hổ là Ngưu Ma Vương." Lang Nhân một mặt khiếp sợ lẩm bẩm nói.

Ta cùng Lang Nhân hướng phía thi thể cúi đầu, tiếp lấy đi xa.

Mà một bên khác, tiểu hòa thượng cùng Kiếm Tiêu Dao cũng riêng phần mình gặp phải một vị Quan Âm thi thể, một cái tiên tử thi thể.

Chỉ là thi thể bên trên, không có một chút tiên khí phật khí.

Yêu khí tung hoành.

Tiểu hòa thượng cùng đạo bào thanh niên dồn dập nhin xuống trong lòng nghi hoặc, nhũn mày tiếp tục tiến lên.

"Sur huynh, người nói làm tiên có cái gì không tốt, vì cái gì Tử Hà tiên tử cuối cùng sẽ vì một khi con lựa chọn hóa yêu?"

Kiểm Tiêu Dao sau lưng thiếu nữ có chút nghi ngờ hỏi, thanh âm ngọt ngào.

Kiểm Tiêu Dao nghe vậy, lông mày nhăn lại, thanh âm lạnh buốt nói: "Sur muội, này các loại vấn đề, không cần nghĩ."

"Tiên, yêu, bất lưỡng lập. Cái kia Tử Hà tiên tử, là tên phản đồ. Người một mực an tâm tu tiên, cắt đứt nghĩ nhiều, cẩn thận rơi ma đạo."

Kiểm Tiêu Dao thanh âm lạnh buốt.

Sau lưng thiếu nữ nghe được bị rầy, tựa hồ có chút ủy khuất, đỏ tròng mắt kìm nén miệng.

Sau một lát, thiếu nữ thấy Kiểm Tiêu Dao vẫn như cũ lạnh lùng đi ở phía trước không để ý tới chính mình, cũng liền im lặng thờ dài, thăm mắng tiếng ngốc tử, bước nhanh đuổi theo.

...

Mà cái kia cuối cùng vụng trộm chui vào thân ảnh, lại gặp một con to lớn khi con thi thể.

"Ha ha ha ha, phát tài rồi phát tài rồi."

"Vậy mà gặp Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, ha ha ha ha, mệnh ta nghịch thiên a."

"Không được, ta phải đào ra chút gì đó mang đi ra ngoài, còn có cây gậy kia, nghe nói thế nhưng là cái bảo bối."

"Ai, cây gậy kia đâu? Được rồi, tùy tiện đào chút gì đó đi, ừ, cái này mao không sai."

Thanh âm bên trong tràn đầy hèn mọn, như là con buôn tiểu nhân.

... ..

Ta cùng Lang Nhân không biết đi được bao lâu, bốn phía yêu khí nồng đậm gần như ngưng kết, áp lực đột ngột tăng.

Sói người đã có chút không chịu đựng nổi, thỉnh thoảng dừng lại nghỉ ngơi.

"Kiên trì kiên trì, rất nhanh liền đến."

Ta xem Lang Nhân ngồi dưới đất ngum lớn thở hổn hển, lên tiếng an ủi.

Lang Nhân miễn cưỡng đứng lên, cắn răng ra hiệu ta tiếp tục đi lên phía trước.

Đi không có mấy bước, chỉ thấy phía trước vài chục bước khói đen bên trong, một vùng tăm tối bên trong, có một chút hào quang lộ ra.

Đạo ánh sáng kia cũng không sáng sủa, thế nhưng tại cái kia một vùng tăm tối bên trong, lại là vô cùng chói mắt.

"Đến."

Ta nói xong cau mày, mượn hào quang nhìn về phía một bên khác hai bóng người, thân mặc đạo bào, một nam một nữ.

Nữ tử giống như có lẽ đã hư thoát, thân thể lay động miễn cưỡng chiến lực, ngum lớn thở hổn hển.

Mà nam tử rõ ràng tu vi cao hơn không ít, lạnh lạnh đứng ở một bên.

"Sur huynh, là ta không tốt, không nên cậy mạnh tới. Người đi trước đi, không cần phải để ý đến ta."

Thanh âm cô gái bi thương.

"A." Kiểm Tiêu Dao trở về một tiếng, xoay người rồi đi.

Nữ tử sắc mặt hơi ngưng lại, sau một lát mới thấp giọng nỉ non: "Cái này ngốc tử! Liền sẽ không thương hương tiếc ngọc sao? Nói nói láo an ủi ta cũng được a."

"Bất quá. . . Đây mới là Đại sư huynh phong cách a." Nữ tử khóe miệng đột nhiên lại phủ lên vẻ mỉm cười.

...

Sau một lát, ta cùng Lang Nhân dậm chân tiến vào trước mặt hang núi.

Vệt sáng vàng, liền là theo hang động này bên trong bắn ra.

Mấy bước về sau, Kiếm Tiêu Dao cũng theo cái kia cửa hang dặm chân đi vào.

Ta cùng Lang Nhân sau khi tiến vào, hít mắt xem xét, trong động phần cuối là một bệ đá, hai quyền sở đặt ở trên đó.

Hai quyền sở về sau, một cái bộ xương ngồi xếp bằng, hai tay đặt ở đầu gối, bộ dáng bình thản.

Trên người, áo trắng áo cà sa tùy ý hát lên, một bên đứng thẳng một cây Thiên Trượng, tràn đầy tro bụi.

Như cùng một cái đắc đạo cao tăng.

Chỉ là cái này khô lâu phía trên, vô tận yêu khí màu đen chậm rãi bay ra. Mơ hồ ở giữa, hóa thành một cái hình người.

"Đây là. . . Năm đó trong truyền thuyết Yêu Tăng Huyền Trang."

Lang Nhân nhìn xem cái kia bộ xương trên người áo cà sa cùng Thiên Trượng, thanh âm có chút run rẩy.

"Trong truyền, này Yêu Tăng pháp lực thông thiên, chính là mười thế Kim Thiên."

"Năm đó đại thánh địa sát thất thập nhị biến, chính là hấn dạy."

Ta đi ra phía trước, thấy trên bệ đá, bộ xương trước mặt, có một hàng chữ nhỏ, tựa hồ là bị người dùng ngón tay trên mặt tảng đá viết xuống.

"Ta chính là Huyền Trang tàn hồn, trên cầu nại hà phân ra "

"Ta, mười thế làm phật "

"Ta, chuyển thế là yêu "

"Ta không biết có thể hay không tỉnh nữa đến, nhưng, này hai môn công pháp không thể gãy. Chỉ có này hai môn công pháp tại, mới có cơ hội, giết Như Lai."

"Bởi vậy, đặc biệt từ phía trên hồn phân ra này hai bản công pháp, lưu lại chờ người hữu duyên, thay ta. . . Diệt phật."

Ta mày nhãn lại, đang định xem cái kia hai quyền sở, chỉ nghe cửa hang truyền đến một thanh âm

"Yêu quái, ngươi dám!"

Chỉ thấy Kiếm Tiêu Dao trợn mắt tròn xoe, cầm trong tay bảo kiếm, đá văng Lang Nhân nhào tới.

Ta thấy Kiếm Tiêu Dao trên thân kiếm thanh khí lưu chuyển, tựa hồ có chút sắc bén, liền không dám ý vào thân thể của mình cứng rắn tới cứng kháng.

Kiếm Tiêu Dao kiếm chiêu rất là lợi hại, thậm chí so trước đó còn muốn lợi hại hơn mấy phần, lại cùng ta khó khăn lắm giữ lẫn nhau, ước chừng đấu năm mươi cái hiệp, ta mới ý vào chính mình tốc độ nhanh, một cước đá vào Kiếm Tiêu Dao trên cổ tay, đem cái kia bảo kiếm đánh bay, cắm trên mặt đất.

Về sau ta cùng Kiếm Tiêu Dao quen biết về sau, mỗi nói đến đây, Kiếm Tiêu Dao luôn luôn phàn nàn nơi này yêu khí đối với hấn một thân linh lực đè nén quá lớn, mà lại trong huyết động không thể bay lượn, bằng không thì nhất định thắng ta con khi này.

Mỗi lần hấn nói như vậy, ta đều cười ra tiếng.

Kiếm Tiêu Dao thấy kiếm bị ta đánh bay, biến sắc, sững sờ phía dưới bị ta đập ngã xuống đất.

"Ngoan ngoan ngồi xuống, bằng không thì lần này thật giết ngươi."

Ta vừa nói, một bên rút ra một bên cắm trên mặt đất bảo kiếm, nắm ở trong tay.

Đồng thời tâm ta nói sau lần này nhất định phải tìm cái bảo bối làm vũ khí, bằng không thì tay không đối mang theo vũ khí, quá bị thua thiệt.

Sói người cùng ta đem cái kia Kiếm Tiêu Dao dùng đai lưng trói tốt.

Vừa trói tốt Kiếm Tiêu Dao, chỉ nghe cửa hang một thanh âm vang lên động, ta cùng Lang Nhân ngẩng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy một cái ước chừng bảy tám tuổi tiểu hòa thượng đứng tại cửa hang, một mặt giật mình nhìn ta cùng Lang Nhân, cùng với đã ngã trên mặt đất không hợp vật lộn, miệng bị tắc lại, vừa mới trói tốt Kiếm Tiêu Dao.

Tiểu hòa thượng thấy ta cùng Lang Nhân chú ý tới hấn, lập tức đuổi ra hai cái thịt đỏ đỏ tay nhỏ che mắt, lẩm bẩm nói: "Ngươi nhìn không thấy ta, ngươi

nhìn không thấy ta."

Rất là ngoan manh.

Xuyên thấu qua khe hở, tiểu hòa thượng thấy ta đứng lên, trực tiếp hướng về phía hắn đi đến.

"Cứu mạng a!" Tiểu hòa thượng trong nháy mắt dất non nót cuống hòng, lớn tiếng kêu lên.

Chỉ thấy tiểu hòa thượng một thân công đức lực lượng, Phật Quang nổi lên bốn phía.

"Ta thao, mười vạn công đức, độ phạm trần đại viên mãn." Lang Nhân con người co rút lại, nghẹn ngào gào lên.

Ta vén tay áo lên, nhanh chân đi đi.

...

"Mặt lông khi con, người muốn làm gì, người làm gì."

"Người đừng tới đây, cùng người nói, ta thế nhưng là độ phạm trần đại viên mãn, thế nhưng là Hóa Sinh tự độ từ thiên tài!"

"Ô ô, cách ta xa một chút, . . . Ô ô, người mau buông ta xuống!"

"Ô ô, sư phụ, ta muốn tìm sư phụ, ô ô, ta muốn về chùa miếu. Bên ngoài quá nguy hiểm."

Tiểu hòa thượng một bên khóc, một bên bị ta trôi lại.

"Sớm thành thật như vậy không được sao, loạn động cái gì, không phải lần lượt mấy bàn tay." Ta nhìn trôi tốt tiểu hòa thượng, vừa lòng thỏa ý.

Lại nói này tiểu hòa thượng vậy mà tu vi cao thâm, cũng không biết chính là ở đó đi ra thiên tài yêu nghiệt.

Phải biết, chùa miếu chủ trì phương trượng loại hình, cũng bắt quá là độ phạm trần cảnh giới.

Mà này tiểu hòa thượng, mới bảy tám tuổi, lại nhưng đã là độ mười vạn công đức lực lượng độ phạm trần đại viên mãn.

Này, tiến thêm một bước, chính là Duyên Giác.

Mà cái kia một bên bị trôi tốt Kiếm Tiêu Dao cũng là mất lộ ra kinh sợ.

Vừa rồi cái kia một thân công đức lực lượng hộ thể, lại để cho ta có loại không xuống tay được cảm giác.

Cũng là cũng may tiểu hòa thượng mặc dù tu vi cao thâm, nhưng thủy chung là đứa bé, ta đem hắn cầm lên tới đánh cái mộng mấy lần về sau, tiểu hòa thượng biết trứ chủ, oa oa khóc lớn, công đức lực lượng trong nháy mắt sụp đổ.

Trong lòng ta so sánh một chút, này tiểu hòa thượng so với lúc trước ta tại Ngạo Lai nước gặp phải cái kia Hóa Sinh tự Mạc Ngôn vẫn là phải kém hơn một chút.

Tâm ta nói cái kia Mạc Ngôn tu vi Duyên Giác, đã là sức người cực hạn Phạm giai đỉnh phong, nghĩ đến tại Hóa Sinh tự cũng là người có mặt mũi, chỉ là không biết chỗ tại địa vị gì.

Ta nhớ tới Mạc Ngôn tên kia, lần trước bị ta uống loạn tâm thần, không biết bây giờ ra sao.

Đem hai người trôi tốt, ta cùng Lang Nhân đi đến cái bàn trước, nhìn về phía cái kia hai cái sở.

"Sao Bắc Đầu ba mươi sáu biến "

"Địa sát thất thập nhị biến "

Lang Nhân có chút hiếu kỳ sờ lên địa sát thất thập nhị biến, lại không nghĩ rằng này sở vậy mà trong nháy mắt biến mất, như là dung nhập sỏi trong thân thể.

Sỏi người biến sắc, cứ thế tại nguyên chỗ.

Rất lâu, mới chậm rãi quay đầu, ngơ ngác nhìn ta, một mặt áy náy: "Chuyện này. . . Tựa hồ tại ta trong đầu. . . Ta trong đầu nhiều một chút phương pháp tu luyện."

"Ngượng ngùng a, thật thật xin lỗi. . . Ta không nghĩ tới sẽ có này vừa ra."

Ta lắc đầu: "Không có việc gì, nghĩ đến đây cũng là cái kia Yêu Tăng Huyền Trang sợ bị tìm tới người cầm đi cho Phật Tổ."

Loại người này lâu dài thân ở Tam Thanh Đạo giáo, đầu não sớm đã xơ cứng.

Mặc dù hần khả năng chưa từng thấy yêu quái giết người.

Thế nhưng, từ nhỏ hần liền đọc lấy đủ loại đạo kinh bên trong tiên thần trừ yêu chuyện xưa, nghe đạo trưởng các sư huynh nghị luận, hôm nay lại giết nhiều ít yêu ma quỷ quái.

Bái, đều là tiên thần.

Giết đến, đều là yêu ma.

Cho nên loại người này mỗi lần gặp chúng ta, liền đỏ hồng mặt rút kiếm tiến lên.

Nếu chúng ta thắng, loại người này liền sẽ nói: "Xem, đây chính là yêu ma."

Nếu chúng ta bại, loại người này vẫn như cũ sẽ nói: "Xem, đây chính là yêu ma."

Có không người thay chúng ta nói chuyện qua?

Thiên lý, chẳng lẽ liền là giết yêu sao?

Ta thử dài, xem người sói kia giải khai tiểu hòa thượng dây thừng.

Tiểu hòa thượng cũng không đi, ngo ngác đứng ở nơi đó, gãi đầu trọc suy nghĩ trong chốc lát.

Sau đó lẳng đầu lẳng não chấp tay trước ngực, đối ta cùng Lang Nhân cúi đầu.

"Đang cảm giác tiểu hòa thượng tạ ơn hai vị thí chủ ân không giết."

Ta xem tiểu hòa thượng kia đáng yêu, xoa nhẹ một lần tiểu hòa thượng đầu.

"Tiểu hòa thượng, ngươi có biết, hai ta là yêu."

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, lại lắc đầu.

"Thí chủ, là yêu. Thế nhưng thí chủ thả ta. . ."

Tiểu hòa thượng nói đến đây, hơi nghi hoặc một chút lắc đầu, ngo ngác nói ra: "Lão hòa thượng nói, ta gặp yêu quái, muốn đánh chết hần."

"Thế nhưng, ta đánh không lại thí chủ."

"Cho nên, nhiều Tạ thí chủ, thí chủ gặp lại."

Giọng nói nhẹ nhàng.

Tiểu hòa thượng nói xong, thật đô đô tay nhỏ hướng ta dương mấy lần, quay người đi ra động phủ.

Ta xem tiểu hòa thượng kia nện bước bước nhỏ từng bước một đi xa, nhin không được cười lên.

Này tiểu hòa thượng cũng là có chút ngốc đáng yêu.

Ta quay đầu nhìn một chút cái kia rỗng cái bàn, cùng với trên bàn cái kia Yêu Tăng Huyền Trang thi thể, thử dài.

"Đi thôi."

Ta nói với Lang Nhân, quay người đi ra hang động.

Sau lưng, áo cà sa bộ xương phía trên, cái kia yêu khí màu đen hóa thành hình người, khoe miệng tựa hồ mang tới mỉm cười.

. . .

Kiểm Tiêu Dao ra hang động, sắc mặt xanh mét, một đường bay đi lúc trước thiếu nữ nơi đó.

"Hàn Cô, ngươi ra sao?" Kiểm Tiêu Dao giẫm lên kiếm, từ tốn nói.

Tên là Hàn Cô thiếu nữ thấy Kiểm Tiêu Dao vẻ mặt không đúng, nhủ này, trong lòng tự nhủ lần này đoán chừng là hồng, đoán chừng là sư huynh ở bên trong ăn phải cái lỗ vốn.

Tâm niệm đến tận đây, Hàn Cô tranh thủ thời gian ôn nhu nói: "Khá hơn một chút, có thể miễn cưỡng đi lại."

Kiểm Tiêu Dao cau mày, thở dài, theo trên phi kiếm xuống tới.

"Theo sau lưng ta."

Chờ đến nữ tử kia chậm rãi đứng lên, Kiểm Tiêu Dao một thân linh lực bùng nổ, cả người như cùng một chuỗi lạnh kiếm, đem cái kia sương mù màu đen áp lực tách ra không ít.

"Khi con , chờ lấy ta."

"Một ngày nào đó, ta sẽ triệt để đưa ngươi đánh bại, trừ ma vệ đạo."

Kiểm Tiêu Dao trong mắt bộc phát ra một hồi sát khí, lại là đã đem ta xem như mục tiêu của mình.

...

Khói đen bên trong hành tẩu lấy ta đột nhiên hắt hơi một cái, trong lòng một hồi ý lạnh.

"Khi con đại ca, ngươi bị cảm?"

Lang Nhân gãi gãi đầu hỏi.

Vì để tránh cho bại lộ thân phận, Lang Nhân bên ngoài đều để ta khi con đại ca.

Ta phát phát tay nói không có việc gì.

Vừa dứt lời, chỉ thấy phía trước sương mù một con chấn động, một đạo tiếng ca mơ hồ thấu đi qua.

"Hoa đăng chớp chồn nhẹ hơn lâu, nâng chén mộng say cửa sổ quỳnh thung."

"Bút son điểm đỏ thắm môi một vết, ta nguyện vì phạm không làm tiên!"

Tiếng nói khàn khàn, lộ ra một tia điên cuồng.

Ta cùng Lang Nhân sắc mặt hơi ngưng lại, dừng thân, cẩn thận nhìn về phía trước.

Phật Đạo yêu, tam phương người đều tới đông đủ, làm sao lại thêm ra một người.

Tuy nói có thể đi vào trong này, tu vi hẳn là sẽ không như cái kia bốn Đại Yêu Vương, chủng giáo cao thâm mật trắc. Thế nhưng có thể tại ta không có phát giác dưới tình huống, tại ta bên cạnh đột nhiên lên tiếng hát vang, người này lại là có chút để cho ta nhìn không thấu.

Sau một lát, tại ta cùng Lang Nhân nhìn soi mói, sương mù màu đen bên trong, một bóng người chậm rãi bước ra.

Người đến là một cái có chút tang thương trung niên, râu ria xồm xoàm, tóc không biết bao lâu không có tẩy, bóng nhảy lung tung tán ở sau lưng.

Mặt trên người một kiện hơi trường bào màu vàng, mơ hồ đó có thể thấy được vốn là một bộ màu trắng hoa bào, chỉ là bởi vì nhiều năm nhiễm phải tro bụi, bẩn bẩn sắc.

Nam tử bên hông buộc lấy một chuỗi giấy vàng, một con cầm trong tay cái hồ lô rượu.

Cả người tựa hồ uống say lúc ẩn lúc hiện.

Dưới chân cái kia phá động giày vải, nhô ra một cái ngón chân hết sức đáng chú ý.

"Đây là?"

Lang Nhân có chút không chắc, gãi gãi đầu hướng ta nói thầm.

Tâm ta nói ta làm sao biết con hàng này là ai, cảm giác người này không phải điên rồi liền là uống say chạy sai studio.

Người kia thấy ta cùng Lang Nhân, ngược lại là toét miệng cười ha ha một tiếng, duỗi ra một con tay bẩn, vuốt vuốt tóc.

"Hai người nhìn thấy ta con lừa sao?"

Ta cùng Lang Nhân lắc đầu, người kia cũng không nói gì nữa, vò cái đầu xiêu xiêu vẹo vẹo đi về một bên.

Trước khi đi, người kia quay đầu hướng ta cùng sói người nói: "Ta gọi Độc Cô Phàm, hai người nếu là thấy ta con lừa, liền cùng ta nói một tiếng."

Ta cùng Lang Nhân không có phản ứng đến hắn, tăng tốc bước chân, đi ra ngoài.

...

Đợi cho ta cùng Lang Nhân đi xa, Độc Cô Phàm nắm lên bên hông hồ lô rượu, mở ra khó chịu một cái.

"Ha ha, lại là tẩn hồn phách Tôn Ngộ Không."

"Cái kia Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, xem ra là bị hấn cầm đi."

"Cũng là đáng tiếc. Cũng là cũng không sao. Ha ha."

Người này tuy nói một bộ diện diện hùng hùng đáng vẻ, nhưng lại xa xa liếc mắt liếc nhìn ra thân phận của ta, liếc liếc hồn phách của ta đã tán đều không thể giấu giếm được hấn.

Bực này tu vi, liếc liếc bốn Yêu Thánh đều không thể đi đến.

Chỉ là kỳ quái là, cái tên này có chút điên, một thân lời thôi, không giống như là Phật Đạo người của hai bên.

...

Ta lôi kéo Lang Nhân, đi ra đại yêu mộ.

Kiểm Tiêu Dao sớm đã mang theo nữ tử đi ra, tại cái kia Tam Thanh Đạo giáo râu bạc chuông giáo sau lưng, mắt lạnh nhìn ta, mặt như phủ băng.

Ta xem trong tay hấn nắm chắc kiểm đều tại hơi hơi phát run, có chút im lặng.

Quay người đi đến Bạch Cốt vợ chồng bên người, ta hướng lấy Bạch Cốt vợ chồng hiểu ý cười một tiếng.

Không đợi ta nói chuyện, mặt trắng công tử liền có chút kích động thấp giọng nói ra: "Không hổ là đại thánh, lại thật cướp được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến."

Mặt trắng công tử nghe Phật, nói nơi đó trước ra người tới nói là ta cướp được, còn có chút không tin. Bây giờ thấy ta bộ dáng này đã tin tám điểm.

Ta gạt gạt đầu, quét Phật Đạo hai đám người liếc mắt.

Chỉ thấy dẫn đầu chuông giáo cùng Hóa Sinh tự phương trượng đều là mặt âm trầm, người đứng phía sau cũng là có chút uể oải.

Bầu không khí tạm thời vô cùng xấu hổ.

Cuối cùng vẫn Hóa Sinh tự phương trượng chó có hỏi đại sư lạnh lấy cuồng hống quát lên Phật hiệu, mang theo một đám tăng lữ, chân đạp Phật Quang bảo sen rời đi.

Ta xem tiêu hòa thượng kia vụng trộm đối ta phun cái đầu lưỡi, gạt gù đắc ý cũng đi theo rồi đi, có chút buồn cười.

Tam Thanh Đạo giáo chuông giáo trời Pháp chân nhân cũng là thở dài, đối sau lưng một đám tu sĩ phát phát tay: "Trở về đi."

Kiểm Tiêu Dao mạnh mẽ nhìn ta liếc mắt, quay người chân đạp phi kiếm, bay lên trời.

Bạch Cốt vợ chồng phân phó vài câu, cũng mang theo một đám yêu quái rời đi.

...

Cự ung trên lưng, Bạch Cốt vợ chồng hãy nghe ta nói hết khói đen bên trong sự tình, có chút trầm ngâm.

"Nói như vậy, người sói này cũng là hảo vận, tập được địa sát thất thập nhị biến."

Mặt trắng công tử cười vỗ vỗ Lang Nhân, nói ngày sau xem ra lại phải thêm một cái Yêu Thánh.

Bạch Cốt phu nhân nhìn ta, nói ra: "Đại thánh không cần phải lo lắng, cái kia Thiên Cương Tam Thập Lục Biến nghĩ đến đã tồn tại trong cơ thể của người. Chỉ là không có Thiên Hồn không cách nào tu luyện."

"Đợi cho đại thánh tìm được Thiên Hồn, Thiên Cương Tam Thập Lục Biến phương pháp tu luyện tự nhiên sẽ hiển hiện. Còn mời đại thánh chó gấp."

Ta nghe được Bạch Cốt phu nhân nói như vậy, liền bình tĩnh lại.

Bỗng nhiên ta nhớ tới cái kia có chút kỳ quái tên điên, hỏi Bạch Cốt phu nhân: "Người có biết một cái tên là Độc Cô Phàm tên điên?"

Vừa dứt lời, Bạch Cốt vợ chồng trong nháy mắt sắc mặt đại biến.

"Độc Cô Phàm? Tán Tiên Độc Cô Phàm?"

Bach Cốt phu nhân nhũ mày thấp giọng hô.

"Thế nhưng là một cái quần áo lôi thôi nam tử trung niên?" Mập trắng công tử hỏi.

Lang Nhân gật gù đầu, đem tai đại yêu trong mô gấp phải Độc Cô Phàm sự tình nói một lần.

Trầm ngâm rất lâu, Bạch Cốt phu nhân chậm rãi nói ra:

"Cái kia Độc Cô Phàm, thân là Tán Tiên, luôn luôn ở tại Đông hải Ngao Lai kéo một cái."

"Thế nhưng là, tuy là Địa Tiên bên bất nhập lưu Tán Tiên, người này lại cực kỳ thần bí, tựa hồ rất có bối cảnh, nghe nói cùng cái gì 9 sinh phủ có quan hệ."

"Trương truyền, hần từng cùng Phổ Hiền Bồ Tát đại chiến, mà lại toàn thân trở ra."

"Đại thánh về sau vẫn là đối với người này cẩn thận một chút."

Bach Cốt phu nhân có chút không yên lòng, cuối cùng còn dẫn dò ta một câu.

Ta nghĩ người kia điên bô đáng, cảm thấy không giống đôi ta có ý xấu, tùy tiện đối phó tới.

...

Một bên khác, Hỏa Diễm sơn bên ngoài.

Một đầu Hắc Ngưu, hai mắt ngậy thơ hướng về phía trước chậm rãi tiến lên, đi từng bước một lấy.

Hắc Ngu cũng không biết mình tại sao phải tới, chỉ là cảm giác trong lòng tựa hồ đối với nơi này cái gì là tưởng niệm.

Tựa hồ... Có người nào đang chờ hẩn.

Theo Hoa Quả son đến nơi đây, đầu chi trăm dặm, Hắc Ngu cùng nhau đi tới, không tri ngộ đến nhiều ít kẻ xấu hiểm khó, lại là toàn thân một chút thương thế đều không có.

Hỏa Diễm sơn bên ngoài, đột nhiên vang lên một tiếng trêu ọ.

Ba Tiêu trong đông, một nữ tử đột nhiên ngẩng đầu, lệ rơi đầy mắt.

Một bên khác, một cái có chút trong suốt thân ảnh, vừa cười vừa nói: "Mệnh hồn của ta tới."

Đao thân ảnh kia, rõ ràng là năm đó Ngưu Ma Vương, không sai chút nào.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngô Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34: Địa Hồn

Trở lại Hắc Phong Sơn đầu về sau, Lang Nhân bị cái kia Bạch Cốt vợ chồng gọi vào trong một động phủ đặc huấn, nói là hóa không ra mười trường ma hồn, không nhường ra tới.

Cu thể là cái gì đặc huẩn, ta không rõ ràng.

Chỉ là từ đó trở đi, ta nghe người sói kia tiếng kêu thảm thiết từ động phủ truyền ra, vang vọng rừng núi.

Rất là dễ nghe êm tai.

Mập trắng công tử gần nhất dấy đỡ ta đánh cò, cả ngày cùng ta tại cò trên bàn chém giết.

Lúc này, cái kia mập trắng công tử cầm bốc lên một cái người bôi đen, một bên đề xuống, một bên nói với ta cười.

"Ha ha, người sói này, bản thân thiên phú kinh người. Đáng tiếc trước kia có tâm ma, loại không xuống ma căn."

"Bây giờ tại cái kia đại yêu trong mộ, hấp thu không biết nhiều ít yêu khí, một thân ma căn đã đại thành, lại cầm địa sát thất thập nhị biến. Bây giờ còn muốn lười biếng, coi như có lỗi với này một thân cơ duyên."

Ta gật gật đầu, nói dạng này liền phải đánh, đánh nhẹ không dùng được.

Đánh nhiều, hẳn cam đoan khắc khổ tu luyện.

Mập trắng công tử ha ha vui lên: "Đại thánh, hôm nay trước bên dưới đến nơi đây. Đến thay ca thời gian, nương tử của ta có lẽ là đánh một mồi, ta đi đón ban."

"Người nghe, người sói kia kêu đều không có lúc trước lớn tiếng."

Ta nghe xong quả nhiên ngoài cửa sổ người sói kia tiếng kêu thảm thiết nhỏ không ít, cười nói: "Đi thôi đi thôi, ngày mai lại đến."

. . . Sau một lát, ngoài cửa sổ lại vang lên Lang Nhân cái kia hưng phấn mà gào thét.

Mấy ngày trôi qua, ta cũng là thanh nhàn.

Không có thần hồn, không cách nào tu luyện, cũng luyện không được thần thông.

Ngày thường không có chuyện gì liền cùng cái kia mập trắng công tử trên bàn cờ chém giết, có lúc đi tìm mấy khối Cự Thạch luyện một chút lực cánh tay, lại có muốn đi dưới núi từ thúy Hoa gia ăn chực ăn, giúp đỡ làm chút việc nhà nông.

Nhà hẳn quả đào gần nhất sắp chín rồi, ta phải nình bọ nình bọ.

... ..

Buổi sáng, ta theo từ thúy Hoa gia trở về, trong tay nắm vuốt cái quả đào.

Này quả đào thật tròn.

Ta cúi đầu nhìn xem cái kia đào, tựa hồ trông thấy một cái tiên tử, đối ta cười.

Tiên tử sau lưng, một mảnh màu tím mây tía.

. . .

"Đại thánh, đại thánh, Hoàng Phong yêu vương trở về, nói là Địa Hồn sự tình đã an bài thỏa đáng, đại thánh có khả năng tùy thời tiến đến."

Mập trắng công tử vọt tới bên cạnh ta, đề ép cuống họng đối ta hô.

Ta sững sờ, lấy lại tinh thần.

Trước đó cái kia Bạch Cốt phu nhân nói ta thiếu đi hai hồn một phách, nàng đã tìm được đất của ta hồn, chỉ bắt quá bởi vì đại yêu mộ công việc chậm trễ mấy ngày.

Bây giờ, rốt cục an bài thỏa đáng.

Ta tinh thần chấn động, đem quả đào nhét vào trong ngực, đi theo mập trắng công tử đến mật thất.

Bên trong mật thất, Bạch Cốt phu nhân, Hoàng Phong yêu vương đang nói nhỏ lấy cái gì, thấy ta tới, Bạch Cốt phu nhân chỉ một ngón tay.

"Người theo đại thánh nói đi, chuyện này, vẫn phải xem đại thánh."

Ta gãi gãi đầu, không hiểu được.

Hoàng Phong yêu vương thở dài, hướng ta đi tới.

Hơn một tháng không thấy, Hoàng Phong yêu vương trên mặt nhiều hơn mấy phần tang thương, thân hình gầy gò không ít.

Trên tay còn có một chỗ vết máu khô khốc.

Hoàng Phong yêu vương nhìn ta liếc mắt, nói ra: "Trước đó Bạch Cốt phu nhân đã biết được, đại thánh Địa Hồn tại đông thổ phụ cận. Thế là này hơn một tháng, ta lấy lấy Bạch Cốt phu nhân luyện chế dẫn hồn ngọc, khắp nơi tìm kiếm đại thánh hồn phách."

"Mặc dù này dẫn hồn ngọc chỉ muốn tới gần đại thánh hồn phách đến nhất định phạm vi, liền biết phát sáng. Thế nhưng, ta đi khắp đại Đường, ngọc này giác cũng chưa từng phát sáng."

"Tóm lại, một cái kia tháng, ta như là con ruồi không đầu, khắp nơi tìm kiếm, lại không thu hoạch được gì."

"Mãi đến, cái kia Tán Tiên Độc Cô Phàm, chẳng biết tại sao đột nhiên tìm tới ta, nói cho ta biết Địa Hồn bình thường đều sẽ dừng lại tại chính mình nhất tưởng niệm bên người thân."

"Ta mặc dù không biết đại thánh nhất tưởng niệm ai, thế nhưng còn nước còn tát, ta vẫn là đi Hoa Quả sơn nhìn thoáng qua."

Nói, Hoàng Phong yêu vương lấy ra dẫn hồn ngọc.

"Vừa tới Hoa Quả sơn phụ cận, này dẫn hồn ngọc liền bắt đầu lấp lóe, nghĩ đến là cái kia Địa Hồn lưu tại Hoa Quả sơn."

"Chỉ là. . ."

Hoàng Phong yêu vương sắc mặt đột nhiên cổ quái, dừng rất lâu, mới chậm rãi lộ ra một cái tay, trên tay có một chỗ vết máu khô khốc.

"Nơi đó chẳng biết lúc nào, đúng là thêm một cái Yêu Phượng, mỗi khi mịa nó trước, liền liều mạng công ta."

Một bên theo ta tiến vào mấp trắng công tử nghe đến đó, sắc mặt xiết chặt, thất thanh nói: "Cái kia Yêu Phượng vậy mà có thể tổn thương ngươi, chẳng lẽ cái kia Yêu Phượng cũng ngưng ma tâm, thành yêu vương?"

Hoàng Phong yêu vương lắc đầu: "Cái kia Yêu Phượng cũng là không có ngưng tụ ma tâm, lại là hóa ma hồn đại viên mãn mười trượng ma hồn, vậy mà hóa ra Yêu Phượng hồn phách, thực lực cũng vượt xa hóa ma hồn đại viên mãn."

"Có lẽ là bởi vì Yêu Phượng huyết mạch, thực lực mạnh mẽ, lại thêm cái kia không hóa chi thuật. . . Lại có chút khó chơi."

Hoàng Phong yêu vương nói, có chút buồn bực gãi đầu một cái.

Mấp trắng công tử trầm ngâm một lát, nhẹ gật đầu: "Như coi là Yêu Phượng huyết thống, lại thêm hóa ma hồn đại viên mãn, hoàn toàn chính xác có thể khắc chế ngươi."

Hoàng Phong yêu vương cũng là bất đắc dĩ, ai khiến cho mình am hiểu trông phong chi thuật.

Lửa này gặp gió, ngược lại càng ngày càng vượng.

Hoàng Phong yêu vương lúc ấy không địch lại Yêu Phượng, thầm nghĩ này Yêu Phượng có lẽ là chiếm núi làm vua, không cho phép người khác ra vào. Trong lòng tối thán tự mình xui xẻo, lập tức liền muốn ly khai.

Bất quá, ngay tại Hoàng Phong yêu vương muốn ly khai thời điểm, lại phát hiện một chút người phạm cùng trong núi Hào Tử, lại có thể thông suốt ra ra vào vào, Yêu Phượng đối bọn hắn phảng phất không thấy.

Vậy mà rất kỳ quái, chẳng lẽ này Yêu Phượng chuyên môn cùng hắn đối đầu?

Về sau Hoàng Phong yêu vương điều tra phía dưới, phát hiện chỉ cần là hóa ma hồn trở xuống tu vi, này Yêu Phượng liền sẽ không để ý tới.

Mà một khi hóa ma hồn trở lên Phạm giai đỉnh phong tiến vào, này Yêu Phượng tựa như cùng giống như điên, liều mạng công kích.

Phảng phất, che chở cái gì.

Hoàng Phong yêu vương lần này trở về, liền là muốn cho ta tự mình đi xem một chút, cái kia Yêu Phượng đến cùng đang làm gì.

Cùng ta cái kia Địa Hồn, có thể có quan hệ?

Ta gãi gãi đầu, thầm nghĩ ngu xuẩn Yêu Phượng, tận tìm việc cho ta, ngươi tốt nhất đi ngủ không được sao.

Bất đắc dĩ vẫn gật đầu.

...

Mà lúc này, Tam Thanh Đạo giáo đình Côn Lô, cùng phật chi chính thống Hóa Sinh tự, đều nhận được tin tức.

Một con Yêu Phượng, ngay tại Hoa Quả sơn.

Hai phái nhân mã trong nháy mắt sôi trào lên, cũng không phải vội vã khừ trừ yêu hàng ma.

Mà là. . . Này Yêu Phượng mặc dù là yêu, nhưng nếu như vận khí vô cùng tốt, tỉ mỉ nuôi dưỡng phía dưới, có thể Niết Bàn thành Phượng Hoàng.

Tại ngày này đình đóng cửa, nhân gian tiên phật ẩn nấp thời khắc, nếu là trong tay có một con thiên địa linh thú —— Phượng Hoàng, cái kia ý vị như thế nào?

Hai chữ, ngưi bức.

Cũng là châm chọc, Yêu Phượng nguyên bản vì thiên địa đại yêu, có thể nói vật cực tất phản, thịnh cực tất suy, Niết Bàn về sau vậy mà lại là thân vì thiên địa Thần thú Phượng Hoàng.

...

Tam Thanh Đạo giáo, đình Côn Lô, Ngọc Hư Cung bên trong.

Chưông giáo hồn nhiên pháp nhân ngồi ở trên tòa, tay vuốt chòm râu, phân phó.

"Nhận được tin tức, cái này Yêu Phượng pháp lực cao cường, dù là ta Phạm giai đình phong tu vi cũng không có thể tiếp cận, chỉ có kết tu vi Kim Đan phía dưới mới có thể đến gần."

"Tiêu Dao, ngưi thân là đại đệ tử, chính là trẻ tuổi một đời nhân tài kiệt xuất."

"Mệnh ngưi khinh trang đi tới, lần này không phải rơi xuống yêu, ngưi chỉ cần tìm cơ hội đem Yêu Phượng mang về liền có thể, như mang không trở về, tìm hiểu một chút Yêu Phượng tin tức trở về cũng có thể."

Đại điện bên trong, Kiếm Tiêu Dao cúi người cúi đầu, xem như nhận mệnh lệnh.

Kiếm Tiêu Dao nghe được rơi xuống yêu hai chữ, tựa hồ nhớ ra cái gì đó, trong mắt tuôn ra sát cơ, lẩm bẩm nói: "Hầu Tử. . . Ngưi sẽ đi sao?"

Một thân sát ý lẫm nhẫm.

...

Phật chi chính thống, Trường An Hóa Sinh tự.

Ngoài cửa, mấy cái lão hòa thượng đang có chút bất đắc dĩ nhìn trước mắt cái này tiểu hòa thượng.

Phượng trượng Mạc Vấn đại sư nghĩ thầm lại dặn dò vài câu, tiểu hòa thượng lại là khoát khoát tay, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tràn đầy thiếu kiên nhẫn: "Tốt tốt, đang cảm giác có thể chiêu cố tốt chính mình, sư phụ ngưi đừng cảm ràm nữa."

Một bộ tiểu đại nhân dáng vẻ.

Mạc Vấn đại sư nột nột sờ lên tiểu hòa thượng đầu, phút cuối cùng vẫn là tăng thêm một câu: "Đang cảm giác, ngưi nhớ kỹ, phật, giết yêu độ ngưi."

"Ngưi trên đường gặp phải yêu quái, giết là được."

"Nếu là cái kia Yêu Phượng không thể quy hàng, cùng nhau giết."

Tiểu hòa thượng có chút im lặng gãi gãi đầu: "Sư phụ, ngưi không phải nói cái kia Yêu Phượng pháp lực cao thâm, ngưi đều có chút khó giải quyết sao?"

Mạc Vấn đại sư trong nháy mắt nghẹn lời, nửa ngày biệt xuất một câu: ". . . Trên đường cẩn thận."

Mà một bên chùa miếu chủ trì Mạc Ngôn đại sư, thì ha ha cười nói: "Sư huynh vẫn là trước sau như một một lòng trừ yêu."

Mạc Ngôn đại sư ngữ khí có chút cổ quái, trong mắt lóe một tia thay đổi ánh sáng.

Tựa hồ, đối sư huynh của mình, có chút không đồng ý.

Giờ khắc này, cực kỳ giống lúc ấy tại Ngao Lai thái hoa trong chùa, Mạc Ngôn cái kia ngơ ngác đứng tại chỗ ánh mắt.

...

Bảy ngày sau đó, Ngạo Lai trong thành, hàng cá lui tới, trên đường phố gào to tiếng không dứt.

Ta theo cự ung trên lưng nhảy xuống, Tiểu Ngọc cũng bị ta cùng nhau mang đến, nói là tưởng niệm Ngạo Lai bến tàu, nghĩ đến xem.

Về phần người sói kia, hẳn cả ngày trong động đặc huẩn, bị đánh đang sảng khoái.

Mà cái kia Bạch Cốt vợ chồng gặp Hoàng Phong quái cái kia máu thịt be bét tay, cũng là mặt lộ vẻ lưỡng lự (cười trên nỗi đau của người khác), lại là nói cái gì cũng không cùng ta cùng đi, sợ cái kia Yêu Phượng cho bọn hắn cũng bị thương.

Mà lại, ta lần này đến, cùng cái kia Yêu Phượng cũng không có gì xung đột.

Ta chỉ cần tìm tới chính mình Địa Hồn, liền có thể thoát ra rồi đi.

Đương nhiên, nếu như có thể sưu tập một chút Yêu Phượng tin tức trở về, càng có lợi hơn tại mấy cái kia yêu vương đối Yêu Phượng khai thác một chút hành động.

Đi qua ngày đó ta cùng Tiểu Ngọc ăn mì đường đi, ta nhìn kỹ một chút bốn phía.

Lúc trước cái kia quỷ dị lão đầu không tại.

Ta an tâm, một đường hướng về phía Hoa Quả sơn phương hướng đi đến.

"Hầu Tử, một hồi giúp xong tới đón ta. Đứng, cho ta năm lượng bạc."

Tiểu Ngọc quệt miệng vuron tay. Ta bắt đắc dĩ từ trong ngực móc ra một thỏi bạc.

Này Tiểu Ngọc cũng coi là cùng ta cáo cá biệt, cầm lấy bạc, chính mình nhảy cạ tung chạy đi bến tàu chơi đùa.

...

Hoa Quả sơn bên trong, rừng cây khe núi.

Bạch Mi Đại Hầu đang chỉ huy Hầu Tử khi tôn theo trên vách núi nhảy đến Thủy Liêm Động, lại từ Thủy Liêm Động nhảy về núi sườn núi, chơi quên cả trời đất.

Tựa hồ theo ta đi đến bây giờ, ở đây liền chưa từng thay đổi bộ dáng.

"Bạch Mi, ngươi cũng đã biết ta cái kia Địa Hồn tin tức?"

Ta cau mày, hỏi lên trước mắt Bạch Mi Đại Hầu.

Bạch Mi Đại Hầu có chút nghe không hiểu ta đang nói cái gì, suy nghĩ rất lâu mới lắc đầu."Không biết. . ."

"Cái kia Yêu Phượng đâu, ngươi nhưng có biết?" Ta hỏi tiếp.

Bạch Mi Đại Hầu nghe được câu này, trong mắt đột nhiên hiện ra vô tận ủy khuất, một mặt bắt đắc dĩ.

"Ai nha, ta và ngươi nói, này Yêu Phượng sau khi đến, liền bá chiếm đỉnh núi, không để cho chúng ta tiến lên."

Ta nhú nhú mày: "Cái nào đỉnh núi?"

"Liền là ngươi khi đó phá thạch mà ra cái kia đỉnh núi."

Bạch Mi Đại Hầu vừa nói, một vừa đưa tay hướng đằng sau ta một ngón tay.

Ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ngọn núi bên trên, ánh lửa ngút trời.

Đem bầu trời chiếu thành, một mảnh Tử Hà.

... ..

Ta nhìn cái kia Tử Hà, có chút ngây người.

"Hầu Tử, ngươi tại sao khóc?" Bạch Mi hơi nghi hoặc một chút nháy mắt nhìn ta.

Ta sờ sờ mặt, vào tay lạnh buốt.

Ta, tại sao khóc?

*****Câu Vote 9-10 ở cuối chương*****

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Hắc là ta

Ta hốt hoảng cáo biệt Bạch Mi Đại Hầu, lão đảo tai trên sơn đảo đi.

Thông hướng đỉnh núi trên sơn đảo, chim hót hoa nở.

Ánh nắng ấm áp, lưu loát chiếu vào sau lưng ta, ở trước mặt ta chiếu ra một cái bóng.

Ta cúi đầu nhìn xem cái bóng kia, trong mắt tràn đầy mê mang. Đây một cái chớp mắt, ta tựa hồ xuất hiện ảo giác, trước mắt, tất cả đều là cái kia đối ta cười tiên tử, tiều yểu như hoa.

Tiên tử sau lưng, một mảnh Tử Hà, chiếu ta hoa cả mắt.

Mà ta ngồi tai một thân cây lớn dưới, cầm trong tay quả đào.

"Tử Hà." Ta thất thần lắm lắm nói.

Đột nhiên một con thỏ từ một bên bụi cỏ chui ra, ta bản năng lui lại, đánh cái rùng mình.

Ta kinh chảy mồ hôi lạnh ướt sũng cả người, nhìn cái kia chạy trốn con thỏ hai mắt, lắc đầu, tỉnh táo lại.

Không biết tại sao, khi nhìn thấy cái kia tiên tử thời điểm, ngực ta một hồi đau đớn.

"Hô."

Ta thở nhẹ giọng điệu, đem đầu não chạy không.

Mặc kệ như thế nào, chỉ cần ta tìm tới Địa Hồn, hết thấy đều sẽ nhớ tới.

Đến lúc đó hết thấy nhân duyên, đều sẽ có kết quả.

Ta ngẩng đầu, nhìn về phía đường núi phần cuối.

Nơi đó, nổi thẳng đỉnh núi.

Một áng lửa.

Mơ hồ, ta nhìn thấy một con to lớn Yêu Phương, ngao nghễ mà đứng.

.....

Ta trong lòng suy nghĩ sự tình, từng bước một đi lên sơn đầu.

Đạp vào cái cuối cùng bậc thang, lại phát hiện toàn bộ đỉnh núi, đều bị một màn ánh sáng vây quanh.

Màn sáng như móc ngược tròn bát, đem tròn cái đỉnh núi bao vây lại, hắt bên trên tán phát lấy vô cùng nóng rực.

Màn sáng trước, đã có hai bóng người.

Một người mặc đạo bào, mang bảo kiếm, thon dài thẳng tắp đưa lưng về phía ta đứng ở nơi đó.

Một cái khác lại là một người mặc màu xám áo cà sa ngốc manh tiểu hòa thượng, thân cao vừa tới đạo sĩ nơi hông.

Hai người nghe thấy sau lưng vang động, xoay người lại.

"Yêu quái!" Kiếm Tiêu Dao thấy ta, trên gương mặt thanh tú lướt qua một vẻ tức giận, theo giữa hàm răng mạnh mẽ gạt ra hai chữ.

"Lần này ta có chuyện quan trọng, không liên cùng ngươi đây đưa, trước tha cho ngươi khỏi chết."

Nói xong, lại hướng ta giương lên bảo kiếm trong tay.

Ta ha ha cười cười, không có coi ra gì.

Cái tên này, không biết cái nào đến như vậy lớn thù.

Tuy nói cái kia Tam Thanh Đạo giáo tuyên dương giết yêu, thế nhưng cái tên này cũng quá mức tại tự kiếm chế chính phái.

Trái lại tiểu hòa thượng kia, thấy ta về sau ngược lại là gãi đầu cười hắc hắc.

Đi lên phía trước, hai cánh tay ngón cái cũng cùng một chỗ, gan bàn tay kẹp lấy phật châu, hơi cúi đầu xuống: "A di đà phật."

"Ân nhân, sao ngươi lại tới đây?"

Tâm ta nói này tiểu hòa thượng có thể là choáng váng. Ta lúc ấy bất quá là thả ngươi, ngươi liền gọi ta ân nhân.

Làm sao không thấy ngươi nhớ là ta đem ngươi trói lại.

Mà lại cái kia Hóa Sinh tự lão đầu dạy thế nào ngươi, không phải nhường ngươi giết yêu độ người sao, làm sao bây giờ gặp ta còn lần này bộ dáng.

Ta có chút im lặng sờ lên tiểu hòa thượng đầu tóc, hướng phía đằng trước nỗ bĩu môi: "Còn không phải là vì này Yêu Phụng, lại có là tìm kiếm một kiện đồ vật. . ."

Tiểu hòa thượng cũng là tò mò, ngẩng đầu lên hỏi là cái gì.

"Một kiện. . . Ta trước kia mất đi đồ vật." Ta không tốt nói thẳng ra, có chút che giấu hỏi đáp.

Tiểu hòa thượng có chút hiểu được gật đầu, cũng không biết đã hiểu ra chưa.

Ta xem tiểu hòa thượng kia ngờ ngác ngây ngốc, liền không lại quản hắn, đi ra phía trước khoảng cách gần quan sát cái kia màn sáng.

Một cỗ vô cùng cực nóng cảm giác đập vào mặt, kếm chút đem ta lông khi nướng khét.

Ta lui ra phía sau một bước, thở dài, nhìn xem tiểu hòa thượng góc áo có chút bị bị bỏng dấu vết, có chút tò mò hỏi: "Ngươi vừa rồi muốn xông vào sao?"

Tiểu hòa thượng gật gật đầu.

"Ta vừa rồi lẽ ra nghĩ ý vào chính mình công đức hộ thể xông vào."

"Kết quả, từ bên trong bắn ra một đạo ánh lửa, đem ta tơi sống đánh tới chân núi. Ô ô. . ."

Nói, tiểu hòa thượng mày nhăn lại không ngừng run run, mắt thấy là phải khóc, còn kéo cái kia đốt đen góc áo cho ta xem.

Ta khoát khoát tay, tập trung suy nghĩ nhìn xem cái kia màn sáng trầm tư.

Màn sáng một mảnh hòa hồng, chặn ánh mắt, thấy không rõ trong đó đến cùng có cái gì.

Ta đang đang quan sát, một bên Kiếm Tiêu Dao lại là nhìn không được.

"Một mảnh yêu khí mà thôi, nhìn ta phá vỡ!"

Nói xong, Kiếm Tiêu Dao cầm trong tay bảo kiếm, linh lực vận chuyển, chỉ thấy bảo kiếm lẳng không bay lên, hóa thành một đầu dài ba trượng ngắn bích ngọc Thanh Long. Thanh Long lông dựng lên, chuẩn bị thấy rõ, vậy lóe hàn quang, nhìn qua uy phong vô cùng, tự mang một cỗ hào nhiên chính khí.

Quanh quần trên không trung một tuần, Thanh Long bỗng nhiên ngẩng đầu, ngửa mặt lên trời gào lên một tiếng.

Sau đó từ không trung, bỗng nhiên lao xuống, giương răng nanh, thẳng tắp vọt tới cái kia màn sáng.

Ta thấy cái kia Thanh Long thanh thế phi phàm, vội vàng hai mắt ngưng nhìn xem.

Thanh Long vừa mới đụng vào, tựa như cùng nước gặp được như lửa, trong nháy mắt tiêu tán.

Mơ hồ, còn có một hơi hơi nước khuếch tán ra tới.

Kiểm Tiêu Dao về mặt đột biến, mong muốn lách mình. Nhưng mà không đợi hắn động một cái bước chân, màn sáng bên trong lao ra một đạo ánh lửa, thẳng tắp va chạm tại bộ ngực hắn.

Cái kia cổ va chạm lực lượng tựa hồ cực kỳ cường đại, Kiểm Tiêu Dao cả người như cùng một mảnh bông liễu, tiêu sái bay ra đỉnh núi, hướng về chân núi rơi xuống.

Tiểu hòa thượng thấy này giống như đã từng quen biết một màn, có chút cảm động lây nhếch nhếch miệng.

Nhìn ta nhìn chăm chăm Kiểm Tiêu Dao ngã người, đang cảm giác tiểu hòa thượng lại là lên tiếng an ủi ta đạo:

"Đừng lo lắng, cái kia đạo hỏa điểm mặc dù lực lớn, thế nhưng cũng không có tổn thương gì."

"Lấy kiếm đạo trường tu vi, một hồi chính mình liền đi lên."

"Cái kia Yêu Phụng, tựa hồ chỉ là không muốn để cho chúng ta tới gần."

Ta gật gù đầu, xoay người lại một lần nữa nhìn xem cái kia màn sáng.

Không biết qua bao lâu, con mắt của ta thủy chung nhìn chăm chú lên trước mặt màn sáng.

Dần dần, màn ánh sáng này trong mắt ta, biến sắc.

Từng chút một theo hỏa hồng, đã biến thành đỏ tía, như là như ráng chiều tà đỏ tía.

Cái kia tiên tử, cầm trong tay quả đào, hiện lên ở trước mắt ta.

"Từ Hà. . ." Ta thất thần lâm lâm nói.

Vừa dứt lời, trước mặt ngọn lửa kia tạo thành màn sáng cực kỳ kịch liệt lay động.

Ta nghe thấy, bên trong truyền đến thờ dài một tiếng.

Thế nhưng, vừa giống như là một hồi tiếng cười.

Thanh âm mờ mịt, tựa hồ xuyên qua một thế.

Trong chớp mắt, màn sáng tiêu tán.

Một con to lớn Yêu Phụng, một thân ngọn lửa hồng, đưa lưng về phía ta, đứng tại đỉnh núi.

Nơi đó, một chỗ đá vụn.

Ta đánh giá cái kia Yêu Phụng, hình thể ước chừng vài chục trượng, xem xét phía dưới lại có loại bề ngỗ thiên hạ cảm giác, lông chim hoa lệ, toàn thân trải rộng ngọn lửa.

Trên móng mấy con lông công thật là dễ nhìn.

Ta đang đánh giá, cái kia Yêu Phụng chậm rãi xoay người lại.

Bốn mắt nhìn nhau, đầu ta nào "Ồng" một tiếng, trống rỗng.

Từng cái xuất hiện ở trước mắt ta lóe lên, lại nhìn không rõ.

Chỉ có một bộ, nhìn rõ ràng.

Thiên Đình bên ngoài, bỏ nhào mây, ta đẩy ra tiên tử.

"Từ Hà, ngươi đi xuống trước, Hoa Quả sơn chờ ta."

Một tia chớp.

Kim Thân đại phạt.

Trong lúc nhất thời, ta không phân rõ hấn là cười hay là khóc.

Bất quá, ta cảm thấy hiện tại ta, biểu lộ hẳn là giống như hẳn.

Trước mặt cái kia Hưu Tử dừng một chút, thở dài, hỏi ta: "Năm đó Ngưu đại ca cùng chúng ta cùng nhau hồn phi phách tán."

"Hắn tỉnh chưa?"

Ta mê mẩn lắc đầu, nói Ngưu đại ca là ai, ta quên.

Hưu Tử gật gật đầu, nói hòa thượng kia cùng cáo nhỏ đâu?

Chưa nghe nói qua.

Ta tiếp tục lắc đầu.

"Há, đúng, ta tại Đại Yêu mộ gặp qua một tên hòa thượng thi thể, người nói kia cái gì tiểu hổ thi thể hẳn là cũng tại cái kia."

"Người có muốn hay không đi với ta nhìn một chút?"

Ta gật đầu hỏi.

Hưu Tử cười hắc hắc cười, lắc đầu: "Không có việc gì, người xem qua liền là ta xem qua."

Nói xong, Hưu Tử ngậm miệng không nói, ta cũng không biết nên nói cái gì.

Dù sao hai ta quan hệ tương đối loạn, lập tức đúng là một trận trầm mặc.

Bầu không khí trở nên hết sức xấu hổ, chỉ nghe đỉnh núi tiếng gió rít gào.

"Dùng hợp trước đó, ta muốn câu nói phải nói cho người, người phải nhớ kỹ." Hưu Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt thẳng nhìn ta chăm chăm, ngữ khí nghiêm túc.

Ta nhìn Hưu Tử, nhẹ gật đầu.

"Người, nhất định phải tìm về tất cả mọi người." Hưu Tử ngữ khí mờ mịt, ánh mắt lộ ra hoài niệm. Cả người, để lộ ra một cỗ cô độc cảm giác.

Ta bỗng nhiên không có từ trước đến nay thấy một vết bi thương.

"Còn có, giết Như Lai."

Hưu Tử tăng thêm một câu.

Ta ngẩng đầu nhìn Hưu Tử, Hưu Tử trong hai mắt sát cơ lạnh buốt.

Ta gật gật đầu.

Hưu Tử đau khổ cười một tiếng, hướng ta vẫy tay, trong miệng thấp giọng thì thào.

"Kỳ thật, ta thật không hy vọng người nhớ lại những chuyện này."

"Nhưng là có lỗi với, đây là người. . . Nhất định phải gánh chịu."

Ta nhìn Hưu Tử, duỗi tay nắm chặt cái kia chỉ lông xù tay.

Hưu Tử theo chân bắt đầu dần dần tiêu tán, sau cùng lôi kéo tay của ta cùng một cái đầu.

"Nhớ kỹ. . . Chiều cổ tốt Từ Hà."

Hưu Tử hai con mắt trừng trừng nhìn ta, gật ra một cái nụ cười khó coi.

Ta gật gật đầu, nhìn xem Hưu Tử tiêu tán ở trong đất trời.

Đầu của ta bên trong đột nhiên đau đớn một hồi.

Từng cái hình ảnh như là nhấp nhô, tại trong đầu ta không ngừng thoáng hiện.

Cùng dĩ vãng khác biệt chính là, từng hình ảnh đều vô cùng rõ ràng.

Huyền Trang, cáo nhỏ.

Nhị Lang thần, Quan Âm, Như Lai, Tây Du Ký.

Lão Nguru, Địa Tàng, Trần Nguyên Từ.

Bạch Cốt vợ chồng, Hoàng Phong quái, Hắc Hùng Tinh, con nhện tinh, Sa hòa thượng, Tiểu Bạch Long, Khuê Mộc Lang, chết Trư yêu.

Hết thấy hết thấy, ta đều ký.

Sau cùng, ta nhìn thấy một cái Kim Thân đại phật, hướng về phía ta nâng bàn tay lên.

Bàn tay kia như to như núi, vung tới một cái chớp mắt, che khuất bầu trời.

Chỉ thấy vệt sáng vàng lóe sáng, ta hồn phi phách tán.

Vệt sáng vàng bên trong, ta chỉ nhớ rõ một lần cuối cùng, xem thấy mình ba phách kẹp lấy kim cô bổng, hướng về một phương hướng trốn đi.

Cái kia ba phách, lại là một con khi.

Một con, một mặt chấp niệm Hầu Tử.

Là ta si phách.

Hồi lâu sau, ta thở sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn về phía cái kia Yêu Phượng.

Yêu Phượng ngờ ngạc đứng ở nơi đó, cũng không động đậy, hai mắt mê mang nhìn ta.

"Tử Hà."

Ta đuổi ra một cái tay.

Cái kia Yêu Phượng tuy nói không nhớ nổi ta, trong mắt lại là toát ra một vệt vật lộn, tựa hồ nhận thụ lấy đau đớn.

Sau cùng, Yêu Phượng ngẩng đầu, nhìn thật sâu ta liếc mắt.

Cái nhìn này, phảng phất xuyên qua năm tháng.

Cái nhìn này, là Tử Hà.

Trong nháy mắt đó, ta coi là Tử Hà khắc phục Mạnh bà thang, nhớ lại ta tới.

Nhưng mà ngay sau đó, Yêu Phượng nhắm mắt mạnh mẽ lắc đầu, lần nữa nhìn về phía ta lúc, hai mắt lần nữa mang theo mê mang.

Ta nhìn Yêu Phượng, bất đắc dĩ cười khổ, tay vẫn không có đuổi hồi trở lại.

Yêu Phượng nhìn ta rất lâu, hướng ta kêu khẽ một tiếng, thân hình dần dần thu nhỏ, sau cùng biến thành lớn chừng bàn tay, rơi vào lòng bàn tay ta.

Ta nhìn thấy, cái kia Yêu Phượng khóe mắt treo một giọt nước mắt.

Yêu Phượng tại tay ta chường đánh lạnh lợi, thu hồi một thân ngọn lửa, một đường nhảy nhót bay lượn đến ta đầu vai, ngoan ngoãn nhắm mắt nằm sắp tốt.

Ta thấy Yêu Phượng đem đầu chôn ở cánh dưới, rất nhanh liền treo lên khò khè, khóe miệng cười cười.

Ngẩng đầu nhìn trước mắt này khoảng trống xuống đỉnh núi, đối mặt cái kia đồng đá vụn, ta khẽ nhả khẩu khí.

Hết thấy, bắt đầu từ nơi này.

550 năm trước, ta cũng là từ nơi này xuất thế.

Năm mươi năm trước, ta từ nơi này sống lại.

Hôm nay, ta rốt cục triệt để sống lại.

Vẫn là tại ở đây, đối mặt một chỗ đá vụn.

Ta gãi đầu một cái, xoay người lại, đã thấy tiểu hòa thượng cùng Kiếm Tiêu Dao đang nhìn ta.

Kiểm Tiêu Dao thấy ta nhìn hấn, có chút khinh thường cười cười: "Hai cái yêu quái, làm gì diễn kịch."

Ta nhú nhú mày, hỏi ngươi nói cái gì?

Kiểm Tiêu Dao tiến lên trước một bước, một thân quang minh lấp lệt, đạo bào bay lượn.

"Yêu quái, tội ác tày trời, không niệm ân tình."

"Ngươi, chẳng lẽ bị giết sợ, tại ta phạt đạo hai phái trước mặt diễn kịch."

Kiểm Tiêu Dao còn muốn nói thêm gì nữa, ta đột nhiên nhìn xem hấn, cười ha ha.

"Ngươi, thật là để ý mình, để mất Phật Đạo."

"Ngươi tính là thứ gì, cũng xứng tới đánh giá ta, cũng đáng được ta tới diễn kịch?"

Ta dừng lại tiếng cười, hai mắt thẳng tắp nhìn xem Kiểm Tiêu Dao, hào không tránh né.

"Ta hỏi ngươi, năm đó cái kia Như Lai, giết sư phụ ta, giết thê tử của ta, giết huynh đệ của ta."

"Ngươi ở đâu!"

"Năm đó, ta cùng sư phụ độc kháng toàn bộ Thiên Đình, cái kia đầu trâu vì ta đại chiến 10 vạn thiên binh, Tử Hà bởi vì ta hồn phi phách tán!"

"Ngươi có thể từng thấy? !"

"Năm đó, Địa Tàng còn đồng tình ta, trợ sư phụ ta thê tử vãng sinh luân hồi. Ngươi năm đó không tại, bây giờ lại có cái gì mặt, tới chỉ vào người của ta."

"Nói ta tội ác tày trời, nói ta không niệm ân tình!"

Con mắt ta đỏ bừng, mạnh mẽ trừng mắt Kiểm Tiêu Dao.

Một thân màu đen sát khí, chậm rãi dâng lên, quay quanh ở bên người.

Ta không có si phách. . . Thế nhưng, ta giận phách, cùng với những ký ức kia, để cho ta nhẫn không đi xuống.

"Ta. . ." Kiểm Tiêu Dao há hốc mồm, còn muốn nói thêm gì nữa.

Ta đỏ hồng mắt, lông dựng lên, mạnh mẽ nhìn chăm chăm hấn, gần như điên cuồng gào thét:

"Ngươi có biết, năm đó phát sinh hết thấy, vền vẹn bởi vì ta là cái yêu!"

"Ngươi có biết, lúc đầu ta, kỳ thật chỉ muốn thật tốt làm phật!"

"Ngươi có biết, ban đầu, ta chỉ muốn cưới Tử Hà!"

"Ngươi có biết, các ngươi giáo chủ Thái Thượng lão quân, năm đó như thế nào hãm hại ta!"

Ta chỉ đã ngu ngơ Kiểm Tiêu Dao, hung ác tiếng mắng: "Ngươi, cái gì cũng không biết."

"Hiện tại, còn dám chỉ cái mũi của ta, bày làm ra một bộ danh môn chính phái đáng vẻ, thay trời hành đạo, ngữ khí khinh miệt nói ta, tội ác tày trời, không niệm ân tình!"

Sau cùng, Kiểm Tiêu Dao ngốc lăng xoay người, khắp khênh đi.

Một mặt dờ dẩn.

Về sau, hấn nói cho ta biết, hấn lúc ấy trong đầu trống rỗng.

Cái kia là lần đầu tiên, có yêu cùng hấn nói như vậy.

Vậy cũng là lần đầu tiên, hấn đối với mình kiên trì đạo nghĩa, phát sinh dao động.

Hấn mỗi lần nhắc lên chuyện này, liền nói ta giỏi về yêu ngôn hoặc chúng, mê hoặc nhân tâm, khiến cho hấn loạn đạo tâm.

Ta cũng mỗi lần đều cười ha ha, nói là ngươi đạo tâm vốn là không ổn định, nếu không, ngươi lúc đó vì sao không rút kiếm thọc ta.

"Cho nên, ngươi không thành tiên được, giống như ta lúc đầu không thành được phật."

"Giống như lúc trước hòa thượng kia nói, người ta đều lục căn chưa sạch."

Mỗi lần nói đến đây, hai ta đều nhìn nhau lấy, cười ha ha.

... ..

Đang cảm giác tiểu hòa thượng một mực trầm mặc, mãi đến ta cùng Kiếm Tiêu Dao nhao nhao xong, mới nhìn Kiếm Tiêu Dao thất hồn lạc phách rời đi.

"Ta cảm thấy. . . Thí chủ nói có chút đạo lý." Đang cảm giác tiểu hòa thượng gãi gãi đầu, một cái tay khác treo phật châu dựng thẳng ở trước ngực, hướng ta nói ra.

Ta cười cười: "Người này tiểu hòa thượng, cẩn thận không thành được phật."

Tiểu hòa thượng tựa hồ nghe không hiểu ta, gãi gãi đầu, cau mày tự hỏi.

Rất là đáng yêu.

Một lát sau, tiểu hòa thượng từ bỏ suy tư, quay người nhìn về phía đã từng bước một đi xa Kiếm Tiêu Dao.

Kiếm Tiêu Dao tại trên sơn đạo, một cước đạp hụt, lăn xuống dưới.

"Tiêu Dao đạo trưởng bây giờ tâm thần có chút không tập trung, sợ là trở về không được. Tiểu hòa thượng đi đưa đạo trưởng về nhà, thí chủ bảo trọng."

Tiểu hòa thượng chấp tay trước ngực, hướng về phía ta cúi đầu, quay người hướng cái kia Kiếm Tiêu Dao chạy đi.

Ta thờ dãi, quay đầu lại nhìn núi này đầu liếc mắt, ánh mắt tại cái kia đồng đá vụn chỗ hơi dừng một chút.

"Như Lai, đáng tiếc lúc trước người không giết chết ta. Lần sau gặp mặt, ta lão Tôn nhất định gấp mười lần hoàn trả."

"Lúc trước, người nói ta là yêu. Lần này, ta liền để người xem một chút cái gì gọi là yêu!"

Sát khí kinh thiên.

Xoay người lại, ta hướng lấy dưới núi đi đến.

Như là lúc trước từ nơi này phục sinh.

Xa xa rừng núi, bấy khi gào thét.

Sau lưng, chói lọi sáng lạn vậy ở mảnh này đá vụn bên trên, điểm điểm màu vàng hạt nhỏ chậm rãi theo khí lưu xoay quanh lên cao.

Phảng phất mới ra đời.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Bí ẩn

Ta đi xuống chân núi, trên đường đi, thần thái mê mang.

Yêu Phượng tại ta trong ngực, ngủ được an tường.

Hạ sơn, chỉ thấy Ngao Lai trong thành khói bếp lượn lờ.

Ta nhớ tới năm đó Vương tẩu cùng ta, Tiểu Ngọc ba người tại bến tàu bán bánh bao sinh hoạt, cúi đầu thờ dài.

Ta biết, cuộc sống ở nơi này, lại cũng không về được.

Nguyên lai, ta thật là Tề Thiên Đại Thánh.

Ta, là cái yêu quái.

Ta dặm chân đi thẳng về phía trước, liền muốn lặn vào trong thành, kêu lên Tiểu Ngọc cùng ta trở về.

Nhưng mà, một tay nắm bỗng nhiên theo đằng sau ta đập vào trên vai của ta.

"Yêu hầu."

Thanh âm hùng hậu uy vũ.

Rất là quen thuộc.

Ta nghe được thanh âm này, ngây ra một lúc, chỉ cảm thấy có chút quen thuộc.

Chỉ là trong lòng không hiểu có một loại cảm giác nguy hiểm

Nhìn lại, một người đầu trọc, thân mặc áo bào trắng, một tay cầm Kim Cương Xử, một tay chấp tay, cúi đầu cười lạnh nhìn ta.

Một thân thất thải Phật Quang lóe sáng, mơ hồ lộ ra Phật âm

Lâu Chí Phật.

Trong lòng ta mát lạnh. Ta nhớ tới, lần trước Thái Bạch cùng hán cùng Nam Ni từng tại trên thuyền đối phó qua ta.

Ta tốc độ cao quét qua chung quanh, nhưng không thấy Thái Bạch thân ảnh.

Trong lòng ta hiểu rõ, nghĩ đến lần trước Thái Bạch là bắt đắc đi xuống tới truyền lệnh, bây giờ hán là đã về tới Thiên Đình.

Kỳ thật quá đến không đánh ta, ta cũng không tức giận, ta biết, hán cũng là thân bất do kỷ.

Hán, chỉ là cái truyền lệnh tiểu Tiên.

Ta cảm thấy, hán là ta tại Thiên Đình bằng hữu duy nhất.

Huống chi, tại ta đối phó Nam Ni thời điểm, hán cũng vụng trộm ra tay giúp ta, đối ta mỉm cười.

Ngay sau đó cũng không kịp nghĩ nhiều, Lâu Chí đột nhiên ra tay với ta, một con Kim Cương Xử mạnh mẽ đâm tới.

Ta sắc mặt xiết chặt, hai tay vội vàng chống đỡ.

Trên tay tê rần, chỉ cảm thấy một cỗ cự lực truyền đến, ta bị đánh bay xa mười mấy trượng.

Trong lòng ta giật mình, cứ việc sớm liền hiểu lâu này đến mạnh hơn Nam Ni bên trên không ít, thế nhưng cùng Hoàng Phong yêu vương lúc giao thủ, hiện ra thực lực nhưng lại không có bây giờ mạnh mẽ, thậm chí bị Hoàng Phong quái dần dần áp chế.

Thế nhưng, . . Ngán ngại này mấy ngày, hán tựa hồ mạnh rất nhiều.

Trong lòng ta mát lạnh.

Lại giao thủ mấy lần, ta đã bị đánh ngã trên mặt đất, không thể động dậy.

Lâu Chí cười lạnh hướng ta đi tới, trong tay Kim Cương Xử cao cao vung.

Nhưng mà một giây sau, một thanh âm từ một bên truyền đến.

"Lâu Chí, không thể."

Thanh âm vô cùng quen thuộc.

Ta giật mình, mong muốn hướng phía phương hướng của thanh âm quay đầu nhìn một chút, là ai nói chuyện.

Nhưng mà một giây sau, Lâu Chí tốc độ cao xoay người một chương vồ tại lồng ngực của ta.

Ta chỉ cảm thấy khí huyết dâng lên, trong đầu một hồi vu vu liên ngất đi.

...

"Thái Bạch, vì sao không cho ta giết hần?"

Lâu Chí mang trên mặt một chút không hiểu, nhìn xem ân nấp đứng ở một bên Thái Bạch lên tiếng hỏi thăm.

Thái Bạch lắc đầu, khóe miệng phồng lên vẻ mỉm cười.

"Hần, là bằng hữu của ta."

Thanh âm ôn hòa.

Lâu Chí sắc mặt lạnh lẽo, trong tay Kim Cương Xử chậm rãi giờ lên.

"Thái Bạch, ngươi muốn nhận rõ hiện thực."

"Cái con khi này, chính là Phật Tổ đời đầu, Phật Tổ điểm danh muốn ta cùng Nam Ni diệt trừ hần."

"Cho dù ta tha hần lần này, lần sau hần vẫn là muốn chết. Cho nên, ta còn không bằng tạo thuận lợi. . . Xong hết mọi chuyện."

Nói, trong tay Kim Cương Xử đã đứng tại chỗ cao, mắt thấy là phải vung xuống.

Mà nhưng vào lúc này, Thái Bạch lại đột nhiên thay đổi trước đó cung kính bộ dáng, sắc mặt một băng, quát lạnh lên tiếng: "Lâu Chí, dừng tay!"

Trong giọng nói đã mang tới mấy phần mệnh lệnh mùi vị.

Lâu Chí trong tay Kim Cương Xử ngừng lại trên không trung, hơi kinh ngạc quét Thái Bạch liếc mắt, lại nhìn đi lúc, đã mang theo vài phần tức giận.

"Thái Bạch, ngươi là tại ra lệnh cho ta?"

Lâu Chí trong tay Kim Cương Xử để xuống, trên mặt đất mạnh mẽ một chút.

Kích thích một chỗ bụi đất.

Thái Bạch lập tức xoay người cúi đầu, cung kính lên tiếng: "Tiểu Tiên làm sao dám mệnh lệnh Lâu Chí phạt, chỉ là tiểu Tiên là tại vì Lâu Chí phạt suy nghĩ, này Ngộ Không, giết không được."

"Vì sao?" Lâu Chí hơi nghi hoặc một chút.

Thái Bạch khóe miệng treo lên một tia nụ cười như có như không: "Như là đại nhân ngươi giết này Ngộ Không, cái kia Phật Tổ chắc chắn mệnh ngươi hồi trở lại Tây Thiên Linh Sơn phục mệnh, đến lúc đó. . . Ngươi liền vẫn như cũ là Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong yếu nhất Lâu Chí phạt."

Lâu Chí vẻ mặt sững sờ, tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Thái Bạch liếm liếm bờ môi, có chút cười tàn nhẫn cười.

"Nếu là yêu hầu không chết, ta lại đi hướng về phía Phật Tổ báo cáo nói Nam Ni đã bị yêu hầu đánh chết, Lâu Chí đại nhân bị thương nặng. . . Như vậy, Phật Tổ tất nhiên sẽ điều động một cái mạnh hơn Nam Ni tới giúp ngươi. . . Đến lúc đó, hai người chúng ta. . ."

"Có mới Xá Lợi Tử, công lực của ngươi liền có thể tiến thêm một bước. . ."

Thanh âm bên trong tràn đầy dụ hoặc.

Thái Bạch ngẩng đầu lên, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía Lâu Chí.

Lâu Chí ngốc tại đó, rất lâu, trong tay Kim Cương Xử chậm rãi rơi trên mặt đất.

"Liền nghe ngươi a."

Lâu Chí thờ dài.

Thái Bạch ha ha cười cười, trong mắt có khác ánh sáng.

Lâu Chí bỗng nhiên có chút nghi ngờ hỏi: "Vậy ngươi muốn này yêu hầu khi nào chết? Hai ta cũng không thể, một mực lừa gạt xuống."

"Ít nhất hiện tại không thể chết." Thái Bạch nhẹ giọng cười nói, bước nhanh đi lên phía trước, đưa tay tại ta trong ngực một châu tim tòi.

Một lát sau, Thái Bạch khoe miệng ý cười càng đậm, theo ta trong ngực móc ra một vật.

"Ha ha, quả nhiên là Yêu Phượng chuyển thể Từ Hà."

Thái Bạch quan sát mấy lần trong tay Yêu Phượng, ha ha cười lạnh.

Lâu Chí nhìn một chút, cũng là hơi kinh ngạc.

"Người muốn thứ này để làm gì?" Lâu Chí cào cái đầu hỏi Thái Bạch.

Thái Bạch thận trọng làm cái thuật pháp, đem Yêu Phượng một mực định trụ, sau đó một lần nhét vào trong ngực, lúc này mới há mồm trả lời.

"Có thứ này tại, hai người chúng ta, liền có thể chế trụ cái con khí này."

"Có đôi khi, luận võ lực càng đáng sợ đồ vật, là tình dục. . . Cho nên, không có tình dục, liền không có nhược điểm."

"Ta cái con khí này lão hữu không hiểu những này, thủy chung gãy không được thất tình lục dục. Cho nên, hấn thủy chung không thành được phật."

"Cho nên, hấn thủy chung bị người lợi dụng."

"Cho nên, hấn không thắng được."

Thanh âm bên trong, tựa hồ mang theo một chút tiếc hận.

Lâu Chí ồ một tiếng, có chút hiểu được.

Thái Bạch xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Lâu Chí, dựng lên đám mây bay lên không.

Lâu Chí chậm rãi bắt kịp.

Trong tiếng gió, quả khinh thường bên trong một mảnh mờ mịt.

...

Đào trong vườn, ta ngồi dưới tàng cây, nhìn xem đã ăn xong mười tám cái quả đào, đang xoa bụng tiên tử.

"Hầu Tử, ta ăn no rồi."

Tiên tử thỏa mãn đánh cái nấc, hướng ta le lưỡi.

Tâm ta nói người nha thật có thể ăn, này mười tám cái quả đào ta nhọc nhằn khổ sở toàn nửa tháng.

Người một cái đều không cho ta thừa.

Ta tro mắt nhìn một chỗ huyệt đào, có chút không bỏ.

"Đi, ngày mai lại đến." Từ Hà cười đứng dậy, đi ra ngoài.

Đi đến một nửa, giống như là chợt nhớ tới cái gì, dừng lại quay người hướng ta phát tay.

"Hầu Tử, ngày mai gặp lại."

Ta vò cái đầu, nhẹ gật đầu.

Nhưng mà một giây sau, đầu của ta đau đón một hồi.

Trước mắt tiên tử, tựa hồ hóa thành một con Yêu Phượng.

"Hô, nguyên lai là mộng." Ta ôm đầu, từ dưới đất nhảy lên một cái.

Ta chỉ cảm thấy đầu đau quá, giống như là bị người đập một chưởng.

Sửng sốt một lát, ta mới hồi phục tinh thần lại, nhớ tới chính mình tựa hồ gặp Lâu Chí.

Sau đó, bị Lâu Chí đánh ngã xỉu ở chỗ này.

Chân trời, trời chiều đỏ tươi.

Sáng lặn chiếu vào ta lông khỉ trên người, chiếu đau thương.

...

Ta mang theo Tiểu Ngọc thừa cự ung một lần nữa về tới Hắc Phong Sơn đầu.

Cự ung trên lưng, ta trầm mặc ít nói.

"Hầu Tử, Địa Hồn người đã tìm được chưa?" Tiểu Ngọc có chút hiếu kỳ đánh giá ta.

Ta gật gật đầu, tại trong tiếng gió vờn tay ra.

Chỉ thấy trên mu bàn tay lông khỉ theo gió bay lượn.

"Người thật là Tề Thiên Đại Thánh?" Tiểu Ngọc hỏi ta.

Ta gật gật đầu, trên mặt nhưng không có vẻ kiêu ngạo.

Trần đầy cô đơn.

Ta, lần thứ nhất, hi vọng chính mình không phải Tề Thiên Đại Thánh.

Ta nghĩ, nếu như ta thành thành thật thật nhìn xem đào viên, hiện tại đoán chừng đã cùng Từ Hà kết làm phu thê, quan đồ hanh thông đi.

Thế nhưng là. . .

Ta một quyền nắm chặt, lạnh lùng phun ra mấy chữ.

"Lâu Chí, ta muốn người chết."

Sát ý nghiêm nghị.

Tiểu Ngọc ở một bên thấy ta bộ dáng này, có chút kinh ngạc, nhìn ta vài lần liền không nói thêm gì nữa.

...

Sau một đêm, cự ung đã bay tới Hắc Phong Sơn đầu.

Ta lúc này cũng là hơi bình tĩnh trở lại, trong lòng đã tiếp nhận Từ Hà bị bắt đi sự thật.

Việc cấp bách, là khôi phục thực lực, cứu ra Từ Hà.

Ta thờ dài, lái cự ung đứng ở Hắc Phong Sơn đầu, dậm chân đi xuống.

Hoàng Phong quái đứng ở nơi đó, sớm đã chờ đợi lâu nay, thấy ta trở về, do dự một chút, rốt cục mở miệng.

"Đại thánh?"

Thanh âm khô khốc, lại ngậm lấy mấy phần mong đợi.

Ta nhìn hấn nở nụ cười, gật gật đầu.

"Ta trở về."

Hoàng Phong quái hiểu được, cười ha ha.

"Ha ha, đại thánh trở về."

Vừa nói, Hoàng Phong quái một bên sắp bước vào phòng, đi đến Bạch Cốt vợ chồng bên người, một mặt vui sướng.

Bạch Cốt vợ chồng hơi nghi hoặc một chút nhìn xem không hiểu hưng phấn Hoàng Phong quái, không rõ ràng cho lắm mà hỏi: "Đại thánh trở về, thế nào?"

Hoàng Phong quái hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm hai người, vẻ mặt mang theo nghiêm túc, gần từng chữ một.

"Ta nói chính là, đại thánh trở về."

Bạch Cốt vợ chồng này mới phản ứng được.

Mập trắng công tử âm thanh run rẩy, nhìn xem đứng sau lưng Hoàng Phong quái ta nói ra: "Ngươi nói là, đại thánh. . . Ngươi. . ."

Hai cái trong mắt, tràn đầy kinh sợ.

Ta hướng lấy mập trắng công tử gật gật đầu, trên mặt ý cười.

"Ta, nghĩ tới."

"Ha ha, trước đó ta không có trí nhớ, còn tưởng rằng ngươi người công tử này vốn là yêu quái."

"Không nghĩ tới cái kia Bạch Cốt phu nhân cũng là lợi hại, lại nhường ngươi cũng thành yêu."

Ta có chút buồn cười nhìn xem mập trắng công tử cùng Bạch Cốt phu nhân.

Năm đó hai người, ở trước mặt ta bất quá là một con ăn Bánh Bao tiểu yêu cùng một phạm nhân.

Bây giờ, cũng thành Yêu Thánh.

Mập trắng công tử cười ngây ngô vài tiếng, gãi đầu một cái.

Ta nhìn hấn cái dạng này, chậm chậm thờ dãi: "Đáng giá sao?"

Vì một nữ tử, không, vì một cái nữ yêu, hóa thân thành ma, roi thân Yêu đạo.

Từ đó, lưu lạc thiên nhai, bị thể nhân phi nhỏ.

Từ đó, thế gian lại không mập trắng công tử, cuộc sống trước kia tan thành bọt nước.

Từ đó, bị tiên thần truy sát, đến chết mới thôi.

Từ đó, chỉ có yêu vương.

Từ đó, lại không quay đầu.

Đáng giá sao?

Ta lẳng lặng mà nhìn xem hấn.

Mập trắng công tử trong mắt xuất hiện nước mắt, nhẹ gật đầu.

Ta cười. Như là năm đó hòa thượng cầm trong tay Thiên Trọng, đối ôm cùng một chỗ hai người cười ha ha.

Ta, không sai. Giống như năm đó hòa thượng, hấn cũng không sai.

Năm mươi năm trôi qua, Thiên Đình phong bế, thế gian luân hồi, mọi vật tang thương.

Hết thầy cũng thay đổi.

Năm đó bị hòa thượng đánh đập Hoàng Phong quái thành pháp lực cao cường yêu vương.

Năm đó run lấy bảy Bạch Cốt Tinh cùng mập trắng công tử, thành Bạch Cốt vợ chồng.

Duy chỉ có không đổi, vẫn là trước mắt hai người này.

Thủy chung đứng chung một chỗ.

Không biết tại sao, ta thật hâm mộ bọn hấn.

Ta chợt nhớ tới, năm đó hòa thượng nhìn về phía Khuê Mộc Lang ánh mắt, cùng với hòa thượng vì sao che chở Khuê Mộc Lang.

Ta cảm thấy, ta lúc này nhìn về phía hai người bọn họ ánh mắt, liền như là năm đó hòa thượng nhìn về phía Khuê Mộc Lang vợ chồng ánh mắt.

Hâm mộ, bị thương, tuyệt vọng.

"Đi thôi, ha ha, đi uống lớn rượu."

Ta xoay người sang chỗ khác, cười ha ha, vẫy tay đi ra cửa bên ngoài.

Sau lưng mấy người, cũng đều cười ha ha, đi ra ngoài.

Cười ra nước mắt. Giống một đám người điên.

... ..

Ba ngày sau đó, ngoài cửa sổ vẫn như cũ quanh quẩn Lang Nhân tiếng kêu, vang vọng toàn bộ Hắc Phong Sơn đầu, thậm chí so trước mấy ngày càng to rõ.

Mập trắng công tử một thân trang phục, trên đầu tràn đầy mồ hôi đi đến. Thấy ta ngẩng đầu nhìn hắn, mập trắng công tử lau mồ hôi trên mặt, run lên có chút ửng hồng tay.

"Móa nó, mệt chết ta."

"Người sói kia thật sự là da dày thịt béo, quắt tay ta đều tê."

Mập trắng công tử run lên hai tay, ngưng ma tâm cảnh giới yếu khí vận chuyển, cấp tốc khôi phục như thường.

Trong lòng ta thay Lang Nhân mặc niệm ba giây, sau đó mở miệng nói ra: "Ta nói cái gì kia mà, dạng này liền phải đánh."

"Người nghe, bây giờ gọi so trước đó êm tai nhiều, ý vị kéo dài, còn có thể dễ nuốt."

Mập trắng công tử nghe một hồi, nhẹ gật đầu, một mặt vui mừng.

Bạch Cốt phu nhân dặm chân tiến đến, cho mập trắng công tử nhéo nhéo vai: "Vất vả tướng công."

Mập trắng công tử cũng là một mặt hưởng thụ, nói ra không khổ cực không khổ cực.

Ta hơi kinh ngạc xem lên trước mặt hai người, lại nghe nghe ngoài cửa sổ người sói kia không ngừng kêu thảm.

"Người không phải tại đánh lấy Lang Nhân à, tại sao cũng tới? Vậy bây giờ là ai tại đánh Lang Nhân?"

Bạch Cốt phu nhân cười ha ha, rất là vũ mị, thanh âm động lòng người.

"Ta làm cái thần thông, khiến cho cái kia roi mình tại quất. Ta trước tới uống một ngụm trà."

Mập trắng công tử nghe vỗ ột một cái, làm ra một cái ngón tay cái, một mặt kính nể: "Không hổ là phu nhân, cao a, thật cao. Ta trước đó làm sao lại không nghĩ tới."

Bạch Cốt phu nhân tựa hồ có chút thẹn thùng, duỗi ra xanh nhạt ngón tay, chọc lấy bên dưới mập trắng công tử mi tâm, mang trên mặt đỏ ửng.

Ngoài cửa sổ, Lang Nhân kêu thảm càng thêm to rõ.

Trong lòng ta lắc một cái, lại thay Lang Nhân mặc niệm ba giây.

"Đúng rồi, đại thánh." Mập trắng công tử tựa hồ nhớ tới cái gì, thấp giọng nói nói, "bây giờ của người hồn đã tìm về, nặng được trí nhớ, ta trước đó vài ngày đã sắp xếp người đi thông tri bảy đại Yêu Thánh bên trong khoẻ mạnh năm vị."

"Bây giờ đại thánh cũng coi là quy vị bảy đại Yêu Thánh, đại thánh người xem, có phải hay không lúc nào xử lý một cái quy vị yển, tới ăn mừng một trận?"

Ta thở dài, khoát tay áo.

Ta không có cùng bọn hắn nói Yêu Phượng liền là Tử Hà sự tình, bọn hắn chỉ coi ta tìm về Địa Hồn, cái kia Yêu Phượng không biết tung tích.

Bây giờ Yêu Phượng bị Lâu Chí bắt đi, ta nào có cái gì tâm tư đi làm cái gì yển hội.

Rất lâu, ta thở dài.

"Trước không cần, ta còn có chuyện muốn làm. Nghĩ đến ta cái kia năm vị đại ca cũng sẽ thông cảm ta."

Ta, muốn đi tìm hồi trở lại cây gậy.

Cái kia, như ý kim cô bổng.

Trong lòng ta đang nghĩ ngợi, lại nghe mập trắng công tử lại nói một câu.

Ta nhú nhú mảy, trầm ngâm một tiếng.

"Không cần chuẩn bị cái gì, ta này hai vị đại ca không nói phô trương. Ta ở thêm mấy ngày các loại chờ bọn hấn là được rồi."

Nói xong, ta thở dài.

Từ khi năm đó ta thương thiên làm quan, những này các ca ca liền cùng ta cắt đứt liên lạc, bây giờ đã là mấy trăm năm chưa thấy qua.

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngô Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 39: Sư phụ

Ta tại Hắc Phong Sơn đầu ngày người mấy ngày, ba ngày sau đó, bầu trời nơi xa vọt tới một mảnh mây đen.

Trên mây đen, hai bóng người đứng chấp tay, khí thế kinh người.

Ta nhìn cái kia mảnh quen thuộc mây đen, trên mặt trong lúc lơ đãng giờ lên nu cười xán lạn.

Nụ cười này, đã mấy chục năm không có xuất hiện qua.

Ta nhớ tới, mấy huynh đệ chúng ta năm đó không chút kiêng kỵ khắp nơi tìm đường chết, sừng sốt chạy đến Địa Phủ sửa lại sinh tử bộ.

Cái kia về sau, lại cũng chưa thấy.

"Tam ca, tứ ca." Ta nghe giọng thì thảo.

Trên tầng mây, hai người tướng mao uy nghiêm nam tử trung niên, cúi đầu quét ta liếc mắt, khóe miệng mang theo nụ cười thần nhiên.

Một lát sau, tầng mây tới gần, hai trung niên cấp tốc rơi xuống từ trên không, đứng trước mắt ta cách đó không xa.

Ta nhìn hai người, còn chưa mở miệng nói chuyện, cũng là cảm đầu cái kia áo lam trung niên bước nhanh về phía trước đem ta ôm lấy.

"Ha ha, Thất đề. Ta Thất đề trở về."

Thanh âm mừng rỡ.

Đây là ta tứ ca, Phúc Hải đại thánh Giao Ma vương.

Ta nói tứ ca, ngươi trước tiên đem ta buông ra, bằng không thì ngươi Tứ đệ liền bị ngươi bóp chết rồi.

Tứ ca sắc mặt xấu hổ, ồ một tiếng buông lỏng ra ta, gãi đầu lui ra phía sau mấy bước đánh giá ta.

"Lão tứ, người vẫn là như vậy, kiềm chế không nén tính khí." Sau lưng trung niên áo đen cười hắc hắc nói.

Ta gật gật đầu.

Thanh niên mặc áo đen này chính là Tam ca của ta, Hồn Thiên đại thánh Bằng Ma vương.

"Thất đệ, ngươi tứ ca tính tình ngươi cũng biết, tính tình thẳng vô cùng, đồ cũng khó trách có người truyền thuyết hắn là Bàn Cổ trực tràng biến thành. . ."
Tam ca hướng ta trêu ghẹo nói.

Ta thấy tứ ca một mặt xấu hổ, rất lâu khoát khoát tay, há to miệng.

"Đừng, đừng nói cái này, quái buồn nôn."

Huynh đệ của ta ba người nhìn nhau, cười ha ha.

Bạch Cốt vợ chồng sớm đã ở một bên cung kính đứng rất lâu, lúc này mới chen vào lời nói.

"Ba vị Yêu Thánh, bên ngoài sương sớm nặng, không bằng vào phòng nhỏ tụ."

Bằng Ma vương nhìn lướt qua Bạch Cốt phu nhân, nhẹ gật đầu, mang theo ta cùng tứ ca đi vào trong nhà.

... ..

Trong phòng, đã sớm sắp xếp xong xuôi một bàn yến hội, ta cùng hai vị đại ca dồn dập ngồi xuống.

Qua ba lần rượu, món ăn qua ngũ vị.

Bầu không khí hết sức là hài hòa.

Tam ca Bằng Ma vương uống một hớp rượu, buông xuống cái chén, hắng giọng một cái.

"Hầu Tử, ngươi xuyên này thân váy da, trong mắt của ta, so ngươi năm đó thượng thiên làm quan lúc mặc cái kia một thân kim giáp áo khoác ngoài tốt đã thấy nhiều."

Tứ ca cũng trêu ghẹo nói ta xuyên cái kia lớn áo khoác ngoài không đứng đắn, rất khó coi, vẫn là váy da đẹp mắt.

Ta gật gật đầu, hắc hắc cười không ngừng.

Tam ca thẳng tắp nhìn ta, rất lâu, uống một ngụm rượu.

"Hầu Tử, năm đó ngươi lên trời làm quan về sau, đại ca Nguru Ma Vương đã từng cùng chúng ta năm huynh đệ uống rượu."

"Đại ca ngày đó không nói một lời, lại khóc như mưa, cuối cùng, nói một câu."

"Hắn nói, thế gian từ đó, lại không Tề Thiên Đại Thánh. Từ đó, lại không bảy đại Yêu Thánh."

"Chỉ có. . . Lục đại Yêu Thánh."

Tam ca nói đến đây, một mặt bi thương.

Ta biểu hiện trên mặt trong nháy mắt ngưng kết, ngốc tại đó.

Ta nghĩ, ta lúc ấy nhất định là đã thương Nguru đại ca trái tim.

Ta, thật sự là không xứng với Tề Thiên Đại Thánh xưng hô thế này.

Không xứng với bảy đại Yêu Thánh.

Không xứng với những huynh đệ này.

Ta nhớ tới, như là dựa theo vậy bản Bồ Tát cho ta 《 Tây Du Ký 》 đi đến, những huynh đệ này, hiện tại đã mệnh tang tại ta cơn hạ.

Chẳng biết tại sao, ta. . . Có chút nhớ nhung sự phụ.

Tam ca thở dài.

"Hầu Tử, về sau, chúng ta mấy người lại nghe nói, ngươi vùng lấy cây gậy đánh lên trời đi, sau đó lại cùng Nguru đại ca chung chiến đầy trời thần phật."

"Khi đó ta liền biết, từng Tề Thiên Đại Thánh, trở về."

"Bây đại Yêu Thánh, trở về."

Tam ca nói đến đây, vành mắt ửng đỏ, ngửa đầu khó chịu khầu rượu.

Tứ ca cũng là khó chịu khầu rượu, ở nơi đó cười ha ha.

Ta nhìn hai người, cũng là cảm khái cười cười.

Sau một lát, mới bình tĩnh trở lại.

"Lão Thất, lần này trở về về sau, không đi à?" Tứ ca nhìn trừng trừng lấy ta, lên tiếng hỏi thăm.

Tam ca cũng thẳng tắp nhìn ta, hai con mắt trừng đến rách tròn.

Ta uống một hớp rượu, vào cổ họng cay độc.

"Ta lão Tôn lần này không đi, nói cái gì đều không đi, ngay tại này thế gian làm cái yêu quái, làm cái Tề Thiên Đại Thánh."

"Thuận tay, theo các huynh đệ xóc này thiên đình."

Ta vỗ đùi thối ngư bức.

Tam ca tứ ca lần nữa cười to, cười ra nước mắt.

Ngày ấy, ta cũng không nhớ ra được uống bao nhiêu rượu.

Chỉ nhớ rõ cuối cùng, dù là Tam ca tứ ca pháp lực thông thiên, nhưng cũng cùng ta cùng nhau say như chết bày biện chữ lớn nằm trên mặt đất.

Ngày thứ hai, Tam ca tứ ca không biết từ chỗ nào lấy con gà quay, cùng ta phân ra ăn.

Tam ca một bên gặm đùi gà, một bên nói hai người bọn họ còn có chuyện quan trọng muốn làm, chuẩn bị rời đi.

Ta nói Tam ca, này gà có phải hay không là người trộm?

Tam ca một mặt lúng túng gãi gãi đầu.

Giảng thật, Tam ca chính là Bắc Hải Côn Ngư biến thành Đại Bàng vương, tốc độ cực nhanh, thiên hạ có một không hai.

Kết quả, con hàng này lại không nhiều lắm tiền đồ, liền yêu ý vào chính mình tốc độ nhanh, trộm thứ gì.

Nghe nói là như thế có thể thể hội ra vô cùng cảm giác ưu việt cùng vui sướng. Ta cũng là tin hần.

Ta này sáu cái huynh đệ, cũng liền lão Ngư như người bình thường điếm.

Vừa nghĩ, ta ngẩng đầu nhìn đang gặm đùi gà Giao Ma vương. Con hàng này, tương truyền là Bàn Cổ trực tràng biến thành, kết quả bản sự khác không có nhiều, tính tình đồ là thật thẳng.

Dù cho đôi mắt này Ngư lão đại, cũng dám trực tiếp hỏi tẩu tử cùng ngọc diện hồ ly công phu trên giường cái nào tốt. Sau đó bị Ngư lão đại đập ra ngoài.

Chỉ có thể nói, am hiểu tìm đường chết cũng là một loại thiên phú đi.

"Tam ca tứ ca, hai người, hiện tại là cảnh giới gì." Ta ăn cánh gà, vò đầu hỏi.

Tam ca ha ha cười cười, nhìn ta thờ dài.

"Hầu Tử, Phàm, Tiên, Thánh, Tôn. Bốn Đại cảnh giới, bây giờ người chặt đứt thần thông, miễn cưỡng coi là là Phàm giai. . . Mà Nhị Ca trước đó vài ngày vừa mới đột phá, bây giờ chính là Thánh Giai, còn lại bốn cái huynh đệ, đều là Tiên Giai."

Ta gãi gãi đầu, có chút không hiểu. Ta nói người nha nói tiếng người.

Tứ ca cũng là kiềm chế không được: "Nhị Ca hiện tại tu vi không sai biệt lắm bắt kịp năm đó Ngư đại ca, chúng ta còn lại đều là Tiên Giai, cùng những cái kia thần tiên pháp lực tương đương."

Ta ah xong một thân, có chút thất vọng.

Tứ ca xem ta như vậy, cũng là biết ta suy nghĩ gì, nói chớ nhìn bọn họ bây giờ chỉ là Tiên Giai, nếu thật động thủ, cho dù là thập nhị kim tiên loại này Tiên

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 38: Cửa hàng bánh bao

Ngày thứ hai, ta thu thập một ít đồ, cùng Bạch Cốt vợ chồng chào tạm biệt xong, mang theo Tiểu Ngọc, thuê con khoái mã hướng tây một bên tiến đến.

Trên đường đi chạy trước quan đạo, Tiểu Ngọc tâm tình tựa hồ không tệ, ngâm nga bài hát mà nhìn xem bốn phía ước chừng.

Ta nói người nha đầu này, chúng ta không phải ra khách du lịch, xem người bộ dáng này làm sao dễ dàng như vậy.

Tiểu Ngọc cười hì hì.

"Cả ngày tại đỉnh núi ngọc nhàn chán, thật vất vả xuống tới một chuyến, tự nhiên muốn thật tốt chơi đùa."

Tiểu Ngọc con mắt thư thái.

Ta nhìn Tiểu Ngọc, thở dài.

Loại cuộc sống này, vốn không phải nàng đáp ứng nên có được.

Nàng vốn là cái ngư dân nữ hài.

Ta gãi gãi đầu, ta nói Tiểu Ngọc, người nghĩ kỹ có phải là thật hay không muốn đi đường này, chờ mấy ngày nữa, ta cho người tìm cái pháp môn tu luyện.

"Người nếu thật muốn theo ta tu luyện, ta không ngăn cản người, chỉ là người phải biết... Thành yêu, lại không quay đầu."

Ta thanh âm khô khốc.

Tiểu Ngọc không ra, cúi đầu không biết nghĩ cái gì.

Hai canh giờ về sau, mặt trời cao chiếu.

Ta nhìn phía trước thành trì, dừng lại ngựa đến, lấy ra áo choàng đen che đậy ở trên người.

Trên cửa thành sách "U Mộng thành".

Ta thở dài.

Sư phụ...

Ta nhớ tới cái kia, khiến cho ta có chút sợ hãi hung hòa thượng.

Cái kia đi về phía tây trên đường đi, mang theo ta khắp nơi đi dạo đùa nghịch vui nhàn rồi nhàn chán đánh yêu quái hung hòa thượng. Ta còn luôn luôn trách hấn không tích công đức, làm trễ nải ta thành kinh thành Phật.

Thế nhưng, khi hấn chống Thiên Trượng, đưa lưng về phía ta, một mình đối mặt đầy trời vọt tới thiên binh lúc, trong tim ta bên trong lại chỉ còn lại có cảm kích.

Con mắt ta có chút ướt át.

Dụi mắt một cái, ta mang theo Tiểu Ngọc dặm chân vào thành trì.

Thành trì cũng không lớn, thậm chí có thể nói là rất nhỏ, gần so với hương trấn lớn hơn một chút, thậm chí liền liền cửa thành, đều không có vệ binh trấn giữ.

Trong thành trên đường, người đến người đi, có chút náo nhiệt. Trong thành một tòa hào trạch đứng ở đó.

Ta thấy trong thành đại bộ phận phòng ốc đều là bùn đất dựng thành, có vẻ hơi keo kiệt, thậm chí có rom rạ nóc nhà đều phá một khối.

Trên đường đi lại người, cũng phần lớn quần áo cũ nát, mang theo miếng vá.

"Hầu Tử, chúng ta tới tìm ai?"

Tiểu Ngọc nhìn xem người trên đường phố, có chút hiếu kỳ.

"Một người thư sinh."

Ta thờ dài, lại không biết là cái nào thư sinh.

Rất lâu, ta mang theo Tiểu Ngọc tìm tới một chỗ tiệm bánh bao.

"Hai vị, tới mấy lồng bánh bao a?"

Bán bánh bao đại nương xoa tay, nụ cười hòa ái mà hỏi.

Tiểu Ngọc nhìn xem trong lồng bánh bao, có chút say mê.

Ta nói đại nương, tới hai thể hời hương nhân bánh.

Nói, ta lôi kéo Tiểu Ngọc tìm một chỗ cái bàn, ngồi xuống.

Đại nương lên tiếng, quay người theo lồng hấp đầu trên ra hai lồng bánh bao, để lên bàn.

Ta hướng Tiểu Ngọc nỗ bữu môi, ta nói Tiểu Ngọc, đoạn đường này đuổi đến cho tới trưa, cũng là đói bụng, hai ta chịu đựng ăn chút, chờ sự tình xong, ta mời người ăn tiệc.

Tiểu Ngọc gật gật đầu, kẹp lên một cái bánh bao.

Ăn com ở giữa, ta cùng đại nương nói chuyện phiếm.

"Đại nương, cái kia trong thành hào trạch, là ai nhà?"

Ta lơ đãng hỏi.

Đại nương cũng là lòng nhiệt tình, trực tiếp há mồm "Ai u, ta nói cho người a, đây chính là huyện khiến đại nhân nhà."

Sau đó đại nương lại thấp giọng nói với ta cái kia huyện khiến đại nhân như thế nào vợ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, như thế nào ức hiếp bách tính.

Ta một bên nghe, một bên nghĩ thầm này bác gái giai tầng tình báo công năng thật sự là càng ngày càng lợi hại.

Liên liên Huyện lệnh đi nhà xí một lần dùng mấy tờ giấy, những cái kia giấy giá cả bao nhiêu đều biết.

Cuối cùng, ta giả bộ như lơ đãng hỏi một câu lời nói.

"Ở đây, có thể có thư sinh gì?"

Bác gái sắc mặt xiết chặt.

Rất lâu, nhìn nhìn bốn phía không người, mới thờ dài, thấp giọng mở miệng.

"Ở đây đọc sách, chỉ có một nhà, liền là lão Giang nhà. Cái kia lão Giang nhà, nhớ năm đó cũng là nơi này người thành thật, đáng tiếc con của hắn, thi đậu tú tài..."

Trong lòng ta buồn bực.

Ta nói thi đậu tú tài thế nào, cái đồ chơi này lại không thể làm quan lại không thể làm gì, nhiều nhất làm cái tiên sinh dạy học.

Bác gái lau nước mắt.

"Cái kia lão Giang trong ngày thường bán bánh kiếm tiền, cung cấp con của hắn đọc sách, nghĩ trúng cái cử nhân tới làm rạng rỡ tổ tông, ít nhất cũng có thể chuyển ra ở đây."

"Thế nhưng là, hết lần này tới lần khác trúng cái tú tài. Kết quả lần kia khảo thí, huyện lệnh công tử thứ tự còn kém một tên, liền có thể lấy cái tú tài công danh."

"Cái kia Huyện lệnh vẫn cảm thấy là Giang Lưu Nhi đem con trai mình chen xuống. Tức không nhịn nổi, sau lưng phái người đem lão Giang đánh cho một trận, lão Giang thân thể vốn là không tốt, cái kia lần về sau liền nằm trên giường không nổi, không lâu liền bệnh chết trong nhà."

"Cái kia Giang Lưu Nhi, cũng từ đây điên điên khùng khùng."

Trong lòng ta mát lạnh, ngậy người rất lâu mới lần nữa há miệng.

"Cái kia Giang Luru Nhi, trong nhà còn có người nào?"

Bác gái tại tạp dề bên trên lau tay, cúi đầu thờ dài, nói không có, mẹ hấn là nơi khác gả tới chết sớm, sinh hấn thời điểm liền chết, Giang Luru Nhi ngày thường cùng hấn cha sống nương tựa lẫn nhau.

"Hiện tại hấn cha một không, cả người điên điên khùng khùng, cả ngày ngay tại chính mình phụ cận bồi hồi, nói là muốn tìm cha hấn."

Ta thờ dài.

Trong lòng ta lại lại có chút hoài nghi, cái tên này thật là sư phụ?

Nếu là sư phụ như vậy hung tính, sợ là đã sớm xóc cái này Huyện lệnh, chính mình phân đất là vua.

Thờ dài, ta vẫn là quyết định đi xem một chút.

Ta hỏi đại nương cái kia Giang Luru Nhi nhà ở đâu?

Đại nương chỉ một ngón tay: "Nhất góc tây nam, nhất phá chỗ kia phòng ở là được."

Ta nói tiếng cảm ơn, lôi kéo cái kia Tiểu Ngọc ra cửa hàng bánh bao.

Trước khi đi, ta chẳng biết tại sao, ma xui quỷ khiến quay đầu mắt nhìn cửa hàng bánh bao cổng.

Cửa hàng bánh bao cột cửa bên trên, dán vào một đôi câu đối.

"Tà Nguyệt Tam Tinh Động, Linh Thai Phương Thốn Sơn "

Tâm ta nói vẫn rất áp vận.

Quay đầu đi, hướng phía trước sau khi đi mấy bước, ta bỗng nhiên dừng lại.

Ta nhớ tới, ta, trước kia gặp qua đôi câu đối này.

Cửa hàng bánh bao... Ta nhớ tới, ta lần thứ nhất tiến vào nhân gian lúc, cùng Tiểu Ngọc ăn cái kia vắt mì.

Còn có, năm đó Ngũ Chi sơn dưới, Bồ Tát ném cho ta vậy bản 《 Tây Du Ký 》 bên trong, cũng xuất hiện qua đôi câu đối này.

Phương Thốn Sơn, Bồ Đề Lão Tổ...

Trong mơ hồ, cái kia đầu trục ông chủ nụ cười, theo cái kia bác gái mơ hồ trùng hợp.

Trong lòng ta không khỏi một hồi lạnh buốt, một thân lông khi theo ngón chân dựng thẳng đến đỉnh đầu, như rơi hàn băng, gốc tại đó không nhúc nhích.

Một loại cảm giác bị người giám thị, mãnh liệt ra hiện tại trong lòng.

Theo lúc đầu cái kia bát mì, cho tới bây giờ cửa hàng bánh bao, ta có thể không cảm thấy là trùng hợp.

Lại quay đầu nhìn lại lúc, cái kia cửa hàng bánh bao đã đại môn đóng chặt, cột cửa bên trên nguyên bản treo câu đối địa phương, khắp nơi trụi lủi.

Ta lại nháy mắt mấy cái, nhưng như cũ như thế.

Tiểu Ngọc thấy ta như vậy, cũng có chút hiếu kỳ quay đầu nhìn lại.

"Kỳ quái, này cửa hàng bánh bao làm sao bỗng nhiên đóng cửa, không nói một tiếng." Tiểu Ngọc bĩu môi, tò mò nói thảm.

Ta nhú nhú mày, ta nói Tiểu Ngọc, trước ngơoi thấy cột cửa bên trên một đôi câu đối sao?

Tiểu Ngọc lắc đầu, nói lúc ấy chỉ muốn ăn bánh bao, không có chú ý trên cửa có phải hay không có câu đối.

Ta ồ một tiếng, lôi kéo Tiểu Ngọc quay người rời đi.

Một bên hướng phía trong thành góc tây nam đi đến, trong lòng ta một bên không ngừng suy nghĩ.

Bồ Đề Lão Tổ... Tại 《 Tây Du Ký 》 bên trong, hấn là một người tốt hình tượng.

Lại nói trong sách Tôn hầu tử báisư Bồ Đề, học xong bảy mươi hai biến, có thể xưng ân sư. Nhưng mà trên thực tế, ta theo ra đòi liền đi theo Ngưu lão đại trốn lẫn, sau đó thượng thiên làm quan, sau đó bị phạt năm trăm năm, căn bản là không có gặp qua Bồ Đề, liền liền những cái kia bản sự, cũng là sư phụ dạy cho ta.

Trong sách, hẳn cuối cùng theo Tôn hầu tử nói, Tôn hầu tử về sau nhất định xảy ra chuyện, đến lúc đó cắt không thể đề cập chính mình sự môn mảy may, nếu không Bồ Đề tự mình ra tay, thanh lý môn hộ.

"Người này đi, định sinh không tốt. Bằng người làm sao gây tai hoạ hành hung, lại không cho nói là đồ đệ của ta, người nói ra nửa chữ đến, ta liền mà biết, đem người này con khi lột da mài xương, đem thần hồn biếm tại Cửu U chỗ, day người vạn kiếp thoát thân không được!"

Mà lại Tây Du Ký bên trong, đối thân phận của Bồ Đề giữ kín như bưng, như vậy, hấn tại sao phải tìm ta?

Rất lâu, thở dài, đem những này trước để ở một bên, ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Phòng trước cửa phòng, một người tóc tai rối bù, sắc mặt tái nhợt thư sinh ngơ ngác ngồi tai trên bậc thang, trên người tràn đầy tro bụi.

Cảm thụ được cái kia cổ quen thuộc, ta cứ thế ngay tại chỗ, rất lâu, con mắt ướt át, nhưng lại lơ đãng toét miệng cười ngây ngô.

"Sur phụ..."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net.**

Chương 39: Dưới trời chiều, dao găm đỏ tươi

Thư sinh kia ôm cánh tay, ngồi chồm hồm ở trước cửa trên bậc thang, miệng mở rộng nhìn lên bầu trời mây trắng, tự mình cười ngây ngô.

Khóe miệng, chảy ra một tia nước bọt.

Ta cùng Tiểu Ngọc, ngơ ngác nhìn thư sinh rất lâu.

Sư phu năm đó uống nửa bát Mạnh bà thang, có thể hay không thức tỉnh, toàn xem thiên ý.

Ta xem sự phu bây giờ bộ đang này, chẳng những không có thức tỉnh, ngược lại là thần trí tán loạn.

Tựa hồ là thụ rất lớn kích thích, giống như điên.

Ta thở dài, lôi kéo Tiểu Ngọc cất bước tiến lên.

"Đừng, đừng tới." Thư sinh thấy ta tới gần, bỗng nhiên ngẩng đầu đến xem ta, trong mắt tràn đầy khủng hoảng.

Hai tay nắm thật chặt, thân thể sau này thẳng đi.

Ta cứ thế tại nguyên chỗ.

"Tìm các nguoi, đừng, đừng đánh ta."

"Ta, ta không đi học, ta không cần công danh. Ta sai rồi, van cầu các nguoi buông tha ta."

Thanh âm nghèo túng.

Sư phụ núp ở cánh cửa cùng tường nơi hẻo lánh, hai tay run rẩy ở trước ngực bày tới bày đi, vô thần trừng mắt hai mắt.

Bộ dáng điên.

Ta một hồi lòng chua xót.

Ta ngơ ngác nhìn sư phụ, không tự giác ở giữa lệ rơi đầy mặt.

Ta nhớ tới, cái kia khua lên Thiên Trượng, đại chiến thần phật sư phụ.

Cái kia, ngang nhiên lập ở giữa thiên địa sư phụ.

Ta có thể cảm nhận được, thư sinh trên người có một tia khí tức, cái kia đích thật là sư phụ.

Thế nhưng là sư phụ. . .

Rất lâu, ta thở dài, lôi kéo Tiểu Ngọc chậm rãi đi tới.

Thư sinh dừng lại lời nói, tràn đầy hoảng hốt nhìn ta hai.

Ta xoay người quỳ xuống.

"Sư phụ, đồ nhi trở về."

Thư sinh ngốc tại đó.

Một lát sau, thư sinh mới lúng ta lúng túng há mồm.

"Ta không phải sư phụ nguoi. . . A, kỳ quái, trên đầu nguoi Kim Cô là màu tím."

Ta giật mình, không tự kìm hãm được sờ lên đầu.

Ta Kim Cô, đã sớm nát.

"Cái gì Kim Cô?" Ta gãi đầu hỏi.

Thư sinh nhếch miệng cười ngây ngô, chỉ xuống Tiểu Ngọc, vừa chỉ chỉ đường đi đầu kia đang đang tán gẫu mấy cái bách tính.

"Ta xem này tất cả mọi người, trên đầu đều có Kim Cô, nhưng đều là màu vàng."

"Duy chỉ có nguoi, nguoi cùng bọn hần không giống nhau. Nguoi Kim Cô, là màu tím."

Sư phụ lời còn chưa dứt, nơi xa truyền đến mấy người tiếng cười mỉa.

"Này điên thư sinh lại tại nổi điên, nguoi không cần phải để ý đến hần, hần là thẳng điên."

Ta ồ một tiếng, không để trong lòng.

Ta nói sư phụ, nguoi thật nhìn thấy Kim Cô?

Thư sinh gật gật đầu.

Thở dài, thư sinh sờ lấy tường chậm rãi đứng lên, trong mắt hoảng hốt dần dần tiêu tán.

"Vào nhà tới đi."

Thư sinh mở cửa, dậm chân đi đến.

Ta cùng Tiểu Ngọc đuổi theo sát.

Trong sân rất là mộc mạc, bàn gỗ, ghế gỗ, còn có mấy cái đòn gánh.

Rất là có nhà nông khí tức. Duy nhất có chút chói mắt, là sân nhỏ nơi hẻo lánh, một thanh mai đến lóe sáng dao găm

Lóe hàn quang.

"Đó là cha ta, bán bánh nướng dùm." Thư sinh một ngón tay trên đất đòn gánh, thờ dài.

Ta gật gật đầu.

Đứng trong sân ở giữa, thư sinh ngừng lại, xoay người lại thẳng tắp nhìn ta.

"Ngươi, tại sao phải gọi sư phụ ta."

Ta một lần kéo xuống che đậy ở trên người áo bào đen.

Một con khi, đứng trong sân, trên người lông khi bị giữa trưa ánh nắng chiếu vàng óng.

Ta thấy thư sinh một mặt hoảng hốt ngã nhào trên đất, một ngón tay xa xa chỉ vào người của ta.

"Ngươi là yêu quái!"

Ta gật gật đầu.

"Tìm ngươi, ngươi đừng giết ta. . ." Thư sinh trên mặt vụn phần hoảng sợ.

Ta gãi gãi đầu, thờ dài, ta nói sư phụ, ngươi trước tỉnh táo lại.

Nói xong, ta từ dưới đất đỡ lên thư sinh, tìm cái ghế gỗ ngồi lên.

Tiểu Ngọc cũng là thân mật từ trong nhà mang sang một bát nước, cho thư sinh uống vào.

"Yêu quái, ngươi, ngươi thật không giết ta?"

Thư sinh trong mắt vẫn như cũ hoảng sợ.

Lỗ mũi của ta có chút mũi như, đang muốn nói chuyện.

Mà đúng lúc này, ngoài cửa vang lên phá cửa cạch cạch thanh âm.

Ta có chút hiếu kỳ nhìn một chút cửa chính, đang muốn hỏi một chút sư phụ ngoài cửa đây là thế nào, đã thấy sư phụ một mặt hoảng hốt ôm cánh tay phát run.

Ngoài cửa, truyền đến mấy đạo tiếng cười.

"Đến, đến, tới. Giang Lư Nhi, hôm nay canh giờ đến, mau chạy ra đây để cho chúng ta đánh một trận, tốt hời trở lại huyện nha giao nộp."

Ta giật mình, hiểu được.

Cái kia Huyện lệnh, lại là mỗi ngày còn phái người tới đánh thư sinh này một chầu.

Trong lòng ta phát lạnh, khóe miệng lại tạo nên một tia cười lạnh.

Ta nói sư phụ, ngươi uống trước nước, ta ra ngoài giúp sư phụ bãi bình.

Thư sinh há hốc mồm, muốn nói gì, nhưng lại thờ dài, chung quy là không nói ra miệng.

Ngoài cửa tiếng phá cửa gấp hơn, thỉnh thoảng có tiếng mắng truyền đến.

Ta mặc vào áo bào đen, nắm vuốt tay đi ra ngoài.

Đẩy ra cánh cửa, mấy người mặc chế phục, tay cầm côn bổng trắng hán, mắt to trừng Tiểu Nhã nhìn ta.

"Ngươi là người phương nào?"

Một tên trắng hán có chút kinh ngạc hỏi.

"Người Tôn gia gia."

Ta cười duỗi ra một cái tay. . .

... . .

Một lát sau, ngoài cửa truyền ra mấy tiếng kêu thảm thiết, ta vỗ vỗ tay một lần nữa đi đến.

"Chiếu sư phụ người năm đó tính tình, bọn hắn là hắn phải chết không nghi ngờ. Đồ đệ ta không giống sư phụ người dữ như vậy, chỉ là đánh bất tỉnh thôi."

Ta nhìn ngốc tại chỗ thư sinh, ha ha cười cười.

Ta trong mắt hắn, thấy được một loại mang theo hoảng hốt, lại lại dẫn ánh mắt cảm kích.

Ta nghĩ, năm đó ta liền là như thế này thấy sư phụ.

Thư sinh thẳng tắp nhìn ta.

Rất lâu, thư sinh chính mình thấp giọng lẩm bẩm một câu: "Hùng Hầu Tử."

Tâm ta nói sư phụ người mới là hung hòa thượng, ta cái này cùng người so tính toán cái gì.

Thư sinh nói xong, nhưng lại hướng ta hỏi vài câu.

"Người, vì cái gì một mực gọi ta sư phụ?"

"Hai ta chưa bao giờ thấy qua, ta cũng không biết người. . . Thế nhưng là, ta lại không hiểu cảm giác cùng người rất quen thuộc."

Trong mắt của hắn nhưng cũng xuất hiện một tia mê mang.

Ta thờ dài, ở trước mặt hắn khoanh chân ngồi xuống.

"Sư phụ, ta cho người kể chuyện xưa đi."

"Lúc trước, có chi xuẩn Hầu Tử, uất uất ức ức, nịnh bợ thần tiên, thượng thiên làm quan, một lòng thành Phật."

"Về sau, hắn bị xem như dê thế tội, nhốt ở Ngũ Chi sơn bên dưới năm trăm năm, mãi đến, một cái hung hòa thượng tìm tới hắn, nói muốn đi tây du. . ."

Ta tự mình, một mực giảng đến mặt trời lặn.

Giảng đến, một con khi tìm tới một cái điên điên ngây ngốc thư sinh.

Dưới trời chiều, thư sinh kia ngơ ngác nhìn Hầu Tử.

Rất lâu, thư sinh vươn tay ra, sờ lên Hầu Tử trên đầu lông khi.

Một mặt nụ cười ấm áp.

Sư phụ đưa tay vuốt vuốt ta lông khi, trong lòng ta ấm áp.

"Chuyện xưa của người rất tốt, thế nhưng là, ta không nhớ nổi."

Sư phụ xoa đầu của ta, ha ha cười cười.

Ta nói không có chuyện, ta chuẩn bị mang người đi.

"Chờ sau này, chắc chắn sẽ có cơ hội nhớ lại."

Ta thanh âm kiên quyết.

Sư phụ thờ dài.

"Ta. . . Chỉ là cái thư sinh."

"Người khác đánh ta cũng tốt, nể ta cũng tốt, ta chỉ muốn kiểm tra cái công danh, tới sửa trị cái kia giết phụ thân ta Huyện lệnh."

"Hầu Tử, người nói loại cuộc sống đó, cách ta quá xa, ta chỉ muốn khảo thủ công danh. . . Phụ thân ta, cũng hi vọng ta. . ."

Ta gật gật đầu, ừ một tiếng.

Tiểu Ngọc cũng là rất là giật mình, nột nột nhìn ta vài lần.

Rất lâu, mới nhú mồm hỏi ta: "Ngươi cái con khi này, nói là Tề Thiên Đại Thánh, lại không cái gì bao lớn bản sự đâu?"

Ta nói ta liền một thiên địa Thạch Hầu, cái kia Như Lai cùng Tây Thiên chúng phật tu luyện không biết bao nhiêu năm tháng, ta chỗ nào có thể vừa ra tới liền Thảo Thiên Nhật Địa.

Huống chi địa sát thất thập nhị biến vốn là 72 cái nói lớn không lớn nói nhỏ không nhỏ thần thông, nếu không phải năm đó ta ý vào trời sinh thần lực còn có cái kia kim cô bổng Thần Uy, sợ là liền Như Lai bên người đều không gần được.

Tiểu Ngọc gật gật đầu, nói tiếng cũng thế.

"Cái kia Từ Hà nàng. . ."

Tiểu Ngọc thận trọng hỏi ta.

Ta thờ dài, đưa tay vuốt vuốt đầu lông khi.

Rất lâu, ta mới chậm rãi nắm chặt nắm đấm.

"Ta, sẽ tìm hồi trở lại Từ Hà."

Tiểu Ngọc gật gật đầu, lại hỏi ta một vấn đề cuối cùng.

"Ta xem thư sinh kia đàn độn, rất là đáng hoàng, giống như là bị người khi dễ đã quen. Hầu Từ ngươi nói, thư sinh kia ngày mai sẽ đến không?"

Ta nhẹ giọng cười cười.

Thư sinh nhất định sẽ tới.

Bởi vì, hắn là sư phụ ta.

...

Sáng ngày thứ hai, ta thật vất vả mới đem Tiểu Ngọc đánh thức, để cho nàng xuống ăn điểm tâm.

Này Tiểu Ngọc cũng là thật không lấy ta làm người ngoài, hoặc là tâm tư đơn thuần. Rõ ràng mười lăm mười sáu tuổi cũng bắt đầu phát dục, ban đêm đi ngủ lại còn cời quần áo ra tiến vào trong chăn.

Buổi sáng ta nhìn thấy nàng trong lúc ngủ mơ lộ ra da thịt, khiến cho ta rất là xấu hổ.

"Nhanh rửa mặt xong, một hồi ta mang ngươi ra ngoài ăn cái gì."

Ta một mặt bắt đắc dĩ ngồi tại trên ghế thúc giục Tiểu Ngọc.

Rất lâu, ta cùng Tiểu Ngọc rót cục ngồi ở lầu dưới quây điểm tâm con bên trên, ăn mấy cái bánh bao.

Ta thấy trên đường phần lớn người sắc mặt đều mang theo vài phần ý mừng, bên đường không phải có mấy người cười thảo luận cái gì.

Sát vách bàn, hai ba cái hán tử đang ở một mặt vui mừng ăn điểm tâm, một bên lớn tiếng nói chuyện.

"Tối hôm qua, cái kia Huyện lệnh một nhà 23 khẩu toàn bị giết chết tại nha bên trong. Bực này cầu quan, quả nhiên là trời xanh có mắt."

"Đúng, ta nghe nói, là cái kia Giang Lưu Nhi làm."

"Ha ha, cái kia đồ đàn, lại là thật tự tay cho hắn cha báo thù. Đáng tiếc, mặc dù là chó quan, có thể nhưng như cũ là cái quan. Bây giờ cái kia Giang Lưu Nhi tung tích không rõ, sợ là lúc sau muốn trốn trốn tránh tránh hết cuộc đời."

Ta giật mình.

Ta nhớ tới, hôm qua ta trong sân thấy chuôi này đặt ở nơi hẻo lánh dao găm.

Lạnh lóng lánh.

Ăn xong điểm tâm, ta cùng Tiểu Ngọc trở lại khách sạn thu dọn đồ đạc.

Đồ vật còn không thu nhặt tốt, lại nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng đập cửa.

Ta giật mình, đã biết người đến là ai, nhin không được ha ha cười cười.

"Sur phụ, vào đi."

Ta lờ còn chưa dứt, thư sinh đẩy cửa vào.

Thư sinh kia, trước đó nghèo túng bộ dáng đã không thấy, trên người tử sam ngắn tay, lộ ra uy vũ có lực cánh tay, vạm vỡ.

Tâm ta nói thư sinh này ngày thường hào hoa phong nhã, không nghĩ tới cơ bắp so ta đều phát đạt.

Không hổ là sư phụ chuyển thế.

"Sư phụ, trước ngươi không phải. . ." Ta có chút chần chờ.

Thư sinh ha ha cười cười, cúi đầu xì cục đàm.

"Ta đọc kia câu thí thi thư, sợ hãi rụt rè, tốt không thoải mái."

"Từ đó về sau, có người chọc ta, giết là được."

Một mặt bá khí.

Ta nghe lời này có chút quen tai, tựa hồ sư phụ trước kia đã nói như vậy.

Ta nói sư phụ ngươi nghĩ tới?

Sư phụ lắc đầu.

Ta nói không có việc gì, sư phụ, chờ lấy ta mang ngươi hồi trở lại Hắc Phong Sơn đầu, khiến cho Bạch Cốt phu nhân giúp ngươi kiểm tra một chút.

Thư sinh nhàn tình sáng lên, há mồm liên hỏi.

"Cái kia Bạch Cốt phu nhân xem được không?"

Ta nhìn về mặt hướng tới sư phụ, có chút im lặng bĩu môi.

Thư sinh này tuyệt đối là sư phụ, không sai được.

Cứ như vậy vẫn là không có trí nhớ, nếu là có những ký ức kia, khôi phục thần thông, sợ là lại phải khắp núi bắt nữ yêu quái.

...

Ta thuê hai con khoái mã, mang theo Tiểu Ngọc cùng sư phụ một đường hướng về phía Hắc Phong Sơn tiến đến.

Trên đường đi, ta nhìn ánh mắt kia thường xuyên mê mang thư sinh, nhin không được vui sướng trong lòng.

Ta nói sư phụ, ngươi bây giờ trí nhớ không có khôi phục, năm đó cái kia thân bản sự khôi phục sao?

Thư sinh gãi gãi đầu.

"Bản lĩnh gì?"

Ta nói không có việc gì.

Xem ra, sư phụ những cái kia bản sự cũng không có khôi phục.

Năm đó sư phụ mười thế Kim Thiên, Phật pháp tinh thâm càng là thần thông vô số, một thân tu vi kinh thiên động địa, liên liên cái kia Như Lai Phật Tổ đều bắt hấn có chút bất đắc dĩ.

Đáng tiếc. . .

Thế gian luân hồi, nhân quả tuần hoàn.

Ta nhìn ở phía trước cười ngửa cười ha ha thư sinh, bất đắc dĩ thở dài.

Ta lại nghĩ tới một sự kiện, ta nói sư phụ, trước ngươi nói, ngươi xem tất cả mọi người, trên đầu đều có Kim Cô, duy chỉ có ta màu sắc không giống nhau.
..

Sư phụ gật gật đầu.

Ta ồ một tiếng, ghi ở trong lòng.

Sư phụ lại nói một câu.

"Cái kia Kim Cô bên trên, viết hai chữ."

"Thiên mệnh "

...

Ban đêm thời gian, ta cùng sư phụ Tiểu Ngọc đã chạy tới Hắc Phong Sơn đầu.

Lang Nhân tiếng kêu thảm thiết vẫn như cũ quay quanh ở trong núi.

Bạch Cốt vợ chồng sớm đã tại trại cổng chờ đợi lâu nay, thấy ta mang về một người thư sinh, cảm thấy hiểu rõ, biết được đây cũng là ta tìm về sư phụ.

Ta còn chưa xuống ngựa, Bạch Cốt phu nhân xông đến, thấp giọng hỏi ta.

"Đại thánh, tình huống như thế nào?"

Ta xem xem cái kia đang một mặt tò mò đánh giá chung quanh thư sinh, thờ dãi.

"Năm đó cái kia nửa bát Mạnh bà thang, khiến cho hấn mất trí nhớ. . . Bạch Cốt người tình thông hồn phách một chuyện, giúp ta nhìn một chút đi."

Bạch Cốt phu nhân gật gật đầu, một bên mặt trắng công tử cũng an ủi ta vài câu, để cho ta không cần phải lo lắng.

Ta nhẹ gật đầu, vờn mình xuống ngựa, mang theo Tiểu Ngọc cùng thư sinh tiến vào trại.

Trong trại hoa trạch, trong phòng bếp, tung bay xuất ra đạo đạo hương khí.

Thư sinh chảy nước bọt, trông mong nhìn xem phòng bếp bên kia.

Ta nói sư phụ, người trước đừng chỉ nghĩ đến ăn, thế nào còn có chính sự muốn làm.

Nói xong, ta lôi kéo sư phụ, đi theo Bạch Cốt vợ chồng cùng nhau đi vào mật thất dưới đất.

"Con khi ngang ngược, buông ra vì sư, vì sư muốn ăn lớn rượu, hai cân!"

Thư sinh làm bộ khóc lóc om sòm lẫn lộn.

Thật như năm đó hòa thượng kia.

Ta lôi kéo sư phụ, thật vất vả đem hấn kéo tới trong mật thất.

Sư phụ bây giờ không có tu vi thần thông, chỉ là cái so sánh khí lực lớn người phàm, tự nhiên túm bắt quá ta.

Bạch Cốt phu nhân khiến cho sư phụ khoanh chân ngồi xuống, sư phụ có lẽ là thấy Bạch Cốt phu nhân mỹ mạo, đúng là thật vui về một lời đáp ứng, hắc hắc vui sướng yên tĩnh ngồi xuống.

Tâm ta nói sớm biết như thế cũng không cần ta nhọc nhằn khổ sở túm người xuống, khiến cho Bạch Cốt phu nhân nói một câu liền tốt.

Bạch Cốt phu nhân khoanh chân ngồi tại thư sinh phía sau, duỗi ra hai chưởng đập vào sư phụ trên lưng, trong miệng phun ra một đạo khí trắng, quanh quần trên không trung một tuần sau từ sư phụ trong mũi tiến vào.

Một lát sau, sư phụ sắc mặt thống khổ, tựa hồ chịu đựng đau đớn.

Bạch Cốt phu nhân giữa lông mày hơi nhíu, cũng rất là xoắn xuyết bộ dáng.

Rất lâu, khí trắng từ sư phụ trong mũi bay ra, về tới Bạch Cốt phu nhân trong cơ thể.

Bạch Cốt phu nhân chậm chậm hô xả giận, hai tay thu hồi, mở hai mắt ra.

Ta vội vàng hỏi thăm sư phụ bây giờ như thế nào, trí nhớ có thể hay không khôi phục.

Bạch Cốt phu nhân khoát tay áo ngừng ta, xinh đẹp lông mày hơi nhíu lên.

"Rất kỳ quái. . ."

Trầm ngâm một tiếng, Bạch Cốt phu nhân tay cầm vung lên, sư phụ trên người hiện ra một thân ảnh.

Thân hình mơ hồ, lại mơ hồ thấy rõ là một cái chông Thiên Trượng đầu trục tằng nhân, thân mặc áo bào trắng, hơi hơi cúi đầu đứng ở nơi đó.

"Yêu Tăng đại nhân Địa Hồn mơ hồ. Cái kia nửa bát Mạnh bà thang cũng không diệt đi trí nhớ, chỉ là dùng Địa Hồn bị long đong, nghĩ không ra mà thôi."

"Như vậy, còn có một tia sinh cơ."

Ta gật gật đầu, trong lòng mừng thầm.

Ta bỗng nhiên đứng giữa một hồi cảm kích, lần này cũng là may mắn mà có Địa Tàng tương trợ.

Bạch Cốt phu nhân nhưng lại thờ dài, lắc đầu.

"Chi là này tia cơ hội sống, ta lại không biết như thế nào nắm bắt, tiếp xuống trong khoảng thời gian này, ta thật tốt cho Yêu Tăng đại nhân kiểm tra một chút đi."

Ta gật gật đầu, nói tiếng đa tạ.

Sư phụ gãi đầu một mặt mờ mịt đứng lên, sững sờ lên tiếng: "Cái kia, có thể ăn cơm chưa, ta đói, muốn uống lớn rượu."

Ta bắt đầu đi mở ra mật thất cánh cửa, sư phụ nhảy cạ tung liền xông ra ngoài.

Đêm đó, tiệc tối suốt đêm.

Đèn đỏ dưới, ta cùng sự phụ chén rượu không ngừng, ăn uống linh đình.

Sư phụ không có từ trước đến nay đặc biệt hoan thoát, hào khí đại phát, đúng là một chén tiếp lấy một chén đem ta quá chén, lại đem chính mình quá chén.

Say rượu trong lồng ngực, ta gục xuống bàn, thấy sư phụ cũng gục xuống bàn thẳng tắp nhìn ta.

"Ngọc x."

Sư phụ nói nhỏ thì thảo, duỗi ra một cái tay vuốt vuốt ta lông khỉ.

Ta nước mắt chảy xuống.

Không bao lâu, sự phụ ngáy lên. Ta cũng ngủ thiếp đi.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41: Hỏa Diễm sơn, Ngưu Ma Vương

Ta tại Hắc Phong Sơn đầu lại ở mấy ngày, sự phu trí nhớ vẫn không có một điểm đông tĩnh.

Vẫn là cái ngốc đầu ngốc não thư sinh.

Ban đêm, khắp trời đầy sao, Bạch Cốt vợ chồng cùng ta tại trong đình viên ăn cơm tối.

Ta bung chén lên, uống một ngụm, một bên lau miệng vừa nói: "Sáng mai, ta liền đi."

"Thư sinh kia, các người trước giúp ta chiếu cố, tốt nhất dẫn hấn đi Đại Yêu mộ nơi đó nhìn một chút, ta vẫn cảm thấy nơi đó có hấn một tia tàn hồn."

"Chờ ta đem một ít chuyện làm xong, trở lại đón hấn."

Bạch Cốt vợ chồng biết lúc này ta trí nhớ vừa mới khôi phục không lâu, sợ là có một số việc muốn làm, cũng không để lại ta, lập tức gật gật đầu.

Mập trắng công tử nhai lấy thịt bò, một mặt tò mò hỏi ta: "Đại thánh sau đó phải làm cái gì? Nhưng là muốn đi đánh cái kia Như Lai?"

Ta nói người nha liên cả ngày đoán mò.

Ta hiện tại cái dạng này, làm sao đối phó cái kia Như Lai? Dùng đầu đụng sao?

Ta. . . Trước tiên cần phải đi tìm cây côn.

Nói, ta nhớ tới cái kia kim cô bổng.

Năm đó cái kia kim cô bổng, tại ta hồn phi phách tán thời điểm, bị si phách ôm theo đi một chỗ.

Chỗ kia địa phương, ta biết là đâu.

Vô Đề động.

... ..

Sáng sớm hôm sau, ta mượn chỉ cự ung, bay về phía Vô Đề động.

Vô Đề động, ta không quá quen.

Thế nhưng, kề bên này có người quen.

Xác thực nói, từng có huynh đệ của ta.

Ta nhớ tới năm đó Nguru Ma Vương.

Ta nhớ tới, cùng ta cùng một chỗ tại Hoa Quả sơn đình, đá vụn mà ra, đầu kia ngơ ngác nhìn ta Hắc Nguru.

Ta đưa tay kéo một cái cự ung trên lưng dây cương, hướng phía một phương hướng khác bay đi.

Cự ung tốc độ cực nhanh, trên không, bên tai của ta tràn đầy tiếng gió thổi.

Mơ hồ, một đạo trâu ọ truyền ra.

Này bò....ò... Âm thanh, tựa hồ vượt qua ngàn năm.

... ..

Vô Đề động hướng đông hơn ba trăm dặm, có một chỗ khô hạn chỗ, tên là Hòa Diễm sơn.

Ở đây quanh năm khô ráo nóng bức, nhưng cũng có thể có người tại này sinh hoạt, thậm chí có thành thị xuất hiện.

Toàn bởi vì nơi này có một yêu quái, tên là Thiết Phiến công chúa. Trong tay một cái quạt lá cọ, có thể gọi gió mưa xuống.

Cho nên người nơi này đều không bái cái kia Phật Đà tiên thần, mà là chuyên môn bái này Thiết Phiến công chúa, thậm chí còn tu vài toà chùa miếu.

Rất là thú vị.

Mà liền tại năm mươi năm trước một ngày, ở đây đất rung núi chuyển.

Xa xa, mọi người thấy Hòa Diễm sơn bên trên, thiên binh như nước thủy triều, đầy trời thần phật.

Trên mặt đất, một đầu Hắc Nguru, mang theo vô số trâu rận, tiếng giết ngập trời.

Sau cùng, đi theo một con khua lên cây gậy Hắc Tử, hướng lên thiên không.

Một đi không trở lại.

Có người nói, đó là Thiết Phiến công chúa trọng phu.

Đêm hôm ấy, trận trận tiếng khóc theo Hòa Diễm son truyền đến.

... ..

Ta theo cự ung trên lưng nhảy xuống, một cổ huyết tinh chi khí đập vào mặt.

Từng một mảnh cát vàng Hòa Diễm son, bây giờ một mảnh đỏ tươi, như là bị máu nhuộm thành.

Ta nhớ tới lúc trước cái kia che khuất bầu trời thiên binh thiên tướng, nhớ tới lần kia huyết chiến, thờ dài.

Lão Ngưu, ta trở về.

Ngươi đây?

Ta cúi đầu, theo cái kia có chút ẩm ướt màu đỏ trong đất cát lấy ra một mảnh lóe hàn quang đồ vật.

Đó là một mảnh khôi giáp. Lúc trước không biết người thiên binh kia mặc trên người khôi giáp.

"Cũng là hán tử." Ta thấp giọng nói ra, đem cái kia khôi giáp chôn dưới đất.

Ta không hận những thiên binh kia, thậm chí, ta có chút kính nể bọn hắn.

Biết rõ lão Ngưu pháp lực vô biên, biết rõ ta cây gậy có vạn quân chi trọng, biết rõ tiến về phía trước một bước chính là hữu tử vô sinh, nhưng như cũ mặt không đổi sắc dặm chân hướng về phía trước.

Nghe nói, những thiên binh này ở nhân gian lúc, chính là dũng mãnh nhất chiến sĩ.

Ta nhìn trước mặt máu này đỏ đất đai, có chút bi ai.

Ta không muốn giết bọn hắn, thế nhưng là. . . Không thể không giết.

Ta nhớ tới cái kia chân trời Kim Thân đại phạt, cái kia lạnh lùng nhìn ta khua lên cây gậy Như Lai.

Vuốt vuốt mặt, đem những ý niệm này vung ra đầu, ta hướng đi Hòa Diễm son bên trong một chỗ đỉnh núi.

Nơi đó, có một cái cửa sắt.

... ..

"Đông, đông, đông." Ta chụp lấy trên cửa sắt vòng cửa, trong lòng thấp thỏm.

Ta tin tưởng lão Ngưu bản sự không thua ta, ta còn có thể theo Hoa Quả sơn cùng nhau đi tới, tìm về Địa Hồn, nhớ tới hết thảy. Cái kia lão Ngưu tại ta nghĩ đến, hẳn là cũng sẽ không có sự tình.

Thế nhưng là. . . Một phần vạn đâu?

Ta làm sao theo tẩu tử nói, Ngưu đại ca đi đâu?

"Két két "

Ta đang suy tư thời điểm, cửa sắt từ từ mở ra một đạo mây.

"Tẩu tử, ta tới."

Ta vừa nói, một bên thận trọng theo khe cửa trong triều dò xét.

Chỉ thấy Thiết Phiến công chúa, âm mặt lạnh lùng, cả người lạnh như băng mở ra cho ta cánh cửa, trên mặt tràn ngập bi thương.

Ta xem xét tẩu tử bộ dáng này, trong lòng lạnh một nửa, thậm chí không tốt.

Trong nháy mắt, ta cả người như rơi vào hầm băng.

Ngưu đại ca, không có trở về. . .

Ngay tại ta cảm giác hai mắt có chút mơ hồ thời điểm, trong phòng truyền đến một tiếng hào sảng tiếng cười: "Ha ha, Thiết Phiến, là ai tới rồi?"

Nằm thảo.

Nghe được đạo thanh âm này, ta đầu óc trống rỗng.

Là Nguru đại ca.

Giảng thật, ta trong lòng cũng không có nhiều xúc động, trong đầu vền vện trống rỗng, như là loạn ma.

Chỉ là bất tri bất giác, ta lệ rơi đầy mặt.

Tẩu tử lẽ ra thấy ta cái kia đáng về thất hồn lạc phách, có chút buồn cười, phảng phất dọa ta là cỡ nào vui vẻ sự tình.

Nhưng mà nhìn ta vậy mà lệ rơi đầy mặt về sau, ngược lại là luống cuống, vội vàng lui lại mấy bước, có chút áy náy nói: "Lão Nguru, lão Nguru, huynh đệ người tới."

"Lão nương chỉ bắt quá làm cái trò đùa dai. . . Đem hấn làm khóc."

"Cái con khi này làm sao biến thành pha lê tâm? Tuyệt không như năm đó dẫn người đi chiến tranh Hàu Tử."

Động phủ chỗ sâu một hồi bàn ghế ngã xuống tiếng âm vang lên, tiếng bước chân dồn dập đạp tới.

Một đạo thô cuồng tiếng âm vang lên, "Huynh đệ của ta? Ha ha ha, huynh đệ của ta là Tề Thiên Đại Thánh. Hàu Tử, người tới rồi."

Ta đã rất lâu chưa từng nghe qua đạo thanh âm này.

Ta nhìn cửa hiên chỗ xuất hiện thân ảnh, không lo được lau đi một mặt nước mắt, cười ha ha.

"Nguru đại ca, Hàu Tử tới."

... ..

Động phủ chỗ sâu, ta cùng lão Nguru vợ chồng ngồi vây quanh trên bàn.

Ta nói lão Nguru, người trước đừng tú ân ái, người nói cho ta biết, người bây giờ ra sao.

Lão Nguru cười hắc hắc, nhai lấy Thiết Phiến công chúa cho ăn cho hấn bỏ đào, khó chịu khẩu rượu.

"Còn có thể kiểu gì, tìm được Địa Hồn, không có Thiên Hồn."

Ta ồ một tiếng, cùng ta không sai biệt lắm, ta nhiều hơn người mất đi một phách, đang phải nghĩ biện pháp tìm trở về.

"Ha ha , chờ lão tử tìm đủ, nghĩ biện pháp lại kệt con mẹ hấn chứ một pháo." Lão Nguru hưng phấn mà vỗ đùi, cười ha ha.

Ta nói lão Nguru, người cũng khá, năm đó thất yêu thánh lại đều trở về. Các loại quay đầu, chúng ta mấy cái thật tốt tụ họp một chút, uống ngừng lại lớn.

Lão Nguru gật gật đầu, cười hắc hắc nói: "Mấy tên kia, còn không biết ta đã khôi phục. Các loại qua mấy ngày đi thông tri bọn hấn, xử lý tràng tiệc ăn mừng."

Nói xong, lại ngửa cổ im lìm xong rượu trong chén.

Ta nhìn Thiết Phiến công chúa cho lão Nguru một lần nữa rót đầy rượu, có chút im lặng.

"Tẩu tử, ta nhớ được người lúc đó không phải nói, 'Ngốc trâu, người dám đi ra ngoài, cũng đừng trở lại' sao? Ta thế nhưng là nghe thật sự rõ ràng." Ta hắc hắc vui lên, bóp lấy cổ họng, bắt chước tẩu tử ngay lúc đó ngừ khí.

Thiết Phiến công chúa trắng ta liếc mắt, nói liền người trí nhớ tốt.

Phạt người một chén, nhường người lăm miệng.

Ta nột nột cầm chén rượu lên, một cái im lìm xuống.

Rượu này thật cay, kém chút cho ta cay ra nước mắt.

Lão Nguru nhìn ta, hắc hắc vui vẻ.

"Hàu Tử, trước kia, ta vẫn cho là chính mình yêu nhất chính là ngọc diện hồ ly." Nguru đại ca uống một hợp rượu, ánh mắt ung dung nhìn ta, chậm rãi nói ra.

Tâm ta nói ngơng ngay trước tẩu tử mặt nói cái này, không sợ tẩu tử một quạt đem ngơng thổi ra đi a.

Ta liếc qua tẩu tử, tẩu tử vậy mà không giận, ngược lại là lại giúp Ngưu đại ca rót đầy rượu.

Lão Ngưu mắt nhìn tẩu tử, thờ dài, nói tiếp: "Mãi đến ngày đó ta hồn phi phách tán thời điểm, ta mới biết được, ta yêu vẫn luôn là lão bà của ta."

"Ta lúc tuổi còn trẻ, không có gì cả, pháp lực yếu kém. Là lão bà của ta rất ta, ta mới đi cho tới hôm nay, thành bây giờ Ngưu Ma Vương."

"Ngày ấy, ta phá thạch mà ra, không có Địa Hồn Thiên Hồn, cả người ngơng ngác ngác, tùy ý đi."

"Lại lúc ngẩng đầu, đã đến Hóa Diễm sơn."

"Chỉ thấy lão bà của ta đem chân dung của ta dán đầy toàn bộ mỏm núi, mình tại cửa hang ngơng ngác chờ lấy ta."

"Đất của ta hồn, trong động phủ, bị nàng dùng nguyên thần ôn dưỡng."

Ta thờ dài.

Ta nhớ tới Độc Cô Phàm nói cho Hoàng Phong yêu thánh, "Địa Hồn bình thường đều sẽ dừng lại tại chính mình nhất tưởng niệm bên người thân."

Ta nói lão Ngưu, ngơng nhiều bồi bồi tẩu tử đi, ngơng Thiên Hồn ta sẽ giúp ngơng đi tìm.

Lão Ngưu cười ha ha cười nói không cần, gần nhất đang muốn cùng Thiết Phiến ra ngoài dạo chơi, vừa vặn tiện đường tìm xem Thiên Hồn.

Ngơng này lão Ngưu, luôn luôn như thế phong lưu, đến chỗ nào đều không quên tán tỉnh.

Ta cùng lão Ngưu cười ha ha.

Ngày ấy, ta theo lão Ngưu trò chuyện rất nhiều, tỉ như hắn hỏi từ đó hắn làm sao thành bốn Đại Yêu Vương, còn lại năm huynh đệ bây giờ như thế nào, còn có hắn đi trên đường tới đã trải qua cái gì, cụ thể nói cái gì cũng phần lớn đều quên.

Uống đến cuối cùng, hai người chúng ta một cái co quắp trên bàn, một cái nằm rạp trên mặt đất.

Một hồi khóc, một hồi cười.

... ..

Sáng sớm hôm sau, ta thu thập xong quần áo, theo lão Ngưu nói: "Đại ca, huynh đệ phải đi Vô Đề động, tìm về ta cây gậy kia cùng ba phách."

Lão Ngưu nằm sấp trên bàn, còn không có tỉnh lưu loát, trọn này mông lung mắt buồn ngủ đánh giá ta.

"Vô Đề động? A, Vô Đề động, ngơng cây gậy. . ."

Lão Ngưu say khướt, đầu còn không hiệu nghiệm. Mãi đến chính mình lập lại vài câu, mới nghĩ rõ ràng.

Lão Ngưu phát phát tay để cho ta tiến tới. Ta ảm náu hạ thân, lỗ tai gần sát bên mồm của hắn.

Sau đó hắn ợ rượu, tràn đầy mùi thối.

"Ngơng nha cố ý a." Ta nhảy lên xa ba thước, né qua một bên.

Lão Ngưu gãi gãi đầu, có chút ngơng ngừng nói ra: "Tối hôm qua uống nhiều, thật uống nhiều."

"Cái kia, Vô Đề động đúng không, từ nơi này hướng tây hơn ba trăm dặm."

"Bất quá. . . Cái kia chỗ ngồi ta cũng không quá quen, chỉ là nghe nói, từ xưa tới nay chưa từng có ai đi vào còn có thể đi ra."

"Huynh đệ, ngơng nếu là đi cái kia, ngơng phải cẩn thận một chút. Ta ở chỗ này ở lâu, thường xuyên có thể cảm nhận được bên kia, có một cỗ khí tức, đúng là để cho ta cũng có chút sợ hãi."

"Không đúng, không phải hoảng hốt, phải nói là run rẩy. Đúng, liền là loại kia phát ra từ linh hồn run rẩy ngơng hiểu không, liền là loại kia. . ."

"Ai nha ta thao, ta cảm nhận được, đến, ta run cho ngơng xem"

Ta xem lão Ngưu toàn thân bắt đầu giật lên đến, theo trên bàn một con run đến dưới bàn, như cái trâu điên.

"Đây mẹ hắn thật uống nhiều, lại bắt đầu mượn rượu làm càn." Ta thì thảo một câu, quay người ra gian phòng.

Ta vẫn cảm thấy chính mình không có bằng hữu gì.

Không nghĩ tới, ta vẫn là có bằng hữu.

Ta lắc đầu, dậm chân đến gần.

Cửa hang cũng không lớn, bên trong đen như mực thấy không rõ lắm, từng tia màu đen khí thể từ trong đó chảy ra.

Ta cảm giác một hồi không hiểu rét run, tựa hồ có cái gì đang ngó chừng ta. Ta bốn phía dò xét, chỉ thấy bốn phía không có một ai, chỉ có này trống rỗng cửa hang.

Giữa thiên địa, phảng phất chỉ còn lại có ta cùng cái này cửa hang, lẳng lẳng lẫn nhau nhìn xem, như cái con mắt, vừa giống như cái mong muốn nuốt chửng hết thấy miệng, lẳng lẳng giương.

Ta nhìn cái kia một trượng xung quanh cửa hang, linh hồn rung mình một cái.

Cửa hang bên cạnh, một tấm bia đá đứng sừng sững.

Trên đó chữ viết rõ ràng, như là bị người dùng ngón tay khắc vào trên tấm bia đá, bề sâu chừng nửa chỉ, chữ viết mờ mịt. Tựa hồ, là một bài thơ văn, tại trên tấm bia đá lưu loát tràn đầy.

"Vô Đề động khẩu, thần phật chớ gần "

"Vạn Ma quật bên trong, từ tại thiên địa "

"Bồ Đề một lá một thế giới, ma tiêu xài vừa mở mấy ngàn năm "

Ta xem xem, trong lòng tự nhủ này câu thí thơ văn, ngữ nghĩa không thông báo.

Đột nhiên, trong lòng ta run sợ một hồi, cả người mất tối sầm lại. U ám bên trong, ta mở to mắt, tựa hồ thấy một con theo chính mình một dạng Hủ Tử.

Một mặt chấp niệm

Trước mặt, một cái bộ dáng kỳ quái Hung thú đang một mặt tò mò sờ lấy ta cây gậy.

Như ý kim cô bổng.

Không đúng. . . Bộ dáng không đúng.

Ta đang muốn nhìn kỹ một chút cái kia hiện ra yêu khí màu đen cây gậy, lại cảm giác trước mắt lần nữa tối sầm.

Mở to mắt, ta đứng tại Vô Đề động khẩu.

"Si phách. . ." Ta trầm ngâm nói. Vừa rồi tựa hồ, ta cảm ứng được ta si phách.

Ta nhú nhú mày, khẽ nhả khẩu khí, một bước bước vào Vô Đề động bên trong.

Đập vào mắt, là một vùng tăm tối.

... ..

Trong bóng tối, ta mơ hồ cảm giác mình đang không ngừng hạ xuống.

Loại kia âm lãnh cảm giác, không ngừng làm sâu sắc, chung quanh khói đen cũng đang thay đổi nồng đậm.

Không biết qua bao lâu, hạ xuống tốc độ chẳng những không có yếu bớt, ngược lại tốc độ càng nhanh.

Thấy không tránh thoát được, ta dứt khoát an tâm thần.

... ..

Ta hạ xuống tốc độ, tựa hồ đạt đến một cái mức không thể tưởng tượng nổi.

Mặc dù có bồ nhào mây, năm đó ta cũng không có nhanh như vậy qua.

"Oanh!"

Mãnh liệt một tiếng vang thật lớn, thân thể của ta đau đớn một hồi, to lớn va chạm khiến cho ta nhuróng mảy.

Đau nhức bên trong, ta tựa hồ xuyên qua cái gì lá chắn.

Trước mắt, bùng sáng lọt vào trong tầm mắt, hào quang chói mắt.

"Tựa hồ, chơi lớn rồi."

Đây là ta hôn mê trước đó cái cuối cùng suy nghĩ.

... ..

Trong bóng tối, không biết qua bao lâu.

Mơ hồ nghe được bên người theo thứ tự truyền đến ba tiếng nổ, tựa hồ đồ vật gì rơi xuống đất một dạng.

Gió nhẹ quét, mùi tanh hôi.

Nước mưa hạ xuống, tính vào trong miệng.

"Phi, thật mẹ hần thối!"

Trong miệng cái kia cổ tanh hôi chỉ vị trong nháy mắt để cho ta tỉnh táo lại, bỗng nhiên ngồi dậy, xì ngậm nước bọt.

Nói xong, ta đục lỗ quét một lần chung quanh.

Ta, ngây dại.

Ở đây, là thì sao? Đây tuyệt đối không phải tại Vô Đề động bên trong.

Đây là. . . Một phiên thiên địa.

Ánh mắt chiếu tới, một mảnh hoang vu, đất đai khô nứt.

Từng đợt gió nhẹ, a, không, không phải gió nhẹ. Từng đợt gió đen vô tình thổi qua mặt đất, tiếng gió rít gào, ngoan lệ vô cùng, gần như muốn trên mặt đất gây ra dấu tới.

Cào đến ta làn da mơ hồ thấy đau.

Trên bầu trời, mây đen giăng kín, một mảnh đen nhánh, không thấy một tia ánh nắng.

Tĩnh đáng sợ, liên sấm chớp thanh âm đều không có. Toàn bộ đất trời, chỉ còn lại có tiếng gió thổi cùng hô hấp thanh âm.

Ta cúi đầu nhìn một chút, chỉ thấy bên người khô nứt trên đất thỉnh thoảng nằm ba thứ gì.

Tiểu hòa thượng, đạo sĩ, cùng với một cái đầu rồng thân ngựa đồ vật, còn có một chỉ không biết từ chỗ nào đựng tới con sóc, đang chơi lấy tiểu hòa thượng góc áo.

Ba cái hàng toàn bộ hôn mê, xem ra ta vẫn là người đầu tiên tỉnh lại.

"Trong truyền thuyết Tỳ Hưu? Hần ở chỗ này làm gì?" Ta nhìn cái kia đầu rồng thân ngựa đồ vật, cào cái đầu lúng ta lúng túng nói.

Ta đứng dậy, nhìn chung quanh, hoang tàn vắng vẻ. Lại cúi đầu xuống nhìn một chút này ba thứ gì, nhúu mày thờ dài.

... ..

Đêm tối, đen kịt một màu.

Này cũng không biết là nơi quái quỷ gì, đêm xuống hoàn toàn yên tĩnh.

Giữa thiên địa tĩnh đáng sợ, liên một tia tiếng gió thổi đều không có.

Ta ngẩng đầu nhìn trời, không có ánh trăng.

"Thật là lạ, chẳng lẽ cái chỗ chết tiệt này không ngày nào không trăng." Ta một bên cảm thán, một bên cảm trong tay cái kia thật vất vả thu tập bụi cây bày cùng một chỗ.

Một lát, ánh lửa phát lên, toàn bộ trong đêm tối, cuối cùng là nhiều một tia sáng.

Ta nhìn ánh lửa kia ngẩn người, bên cạnh ba cái hàng theo thứ tự nằm xong.

"Khụ khụ. . ." Một hồi tiếng ho khan vang lên, lại là Tỳ Hưu trước tỉnh lại, thấy ta ngẩng đầu nhìn hắn, có chút lúng túng sờ lên mũi.

"Người làm sao ở chỗ này?" Ta có chút hiếu kỳ.

Cái kia Tỳ Hưu suy nghĩ rất lâu, mới thờ dãi nói hắn ban đầu ở Ngao Lai trên biển, liền phát hiện ta hồn phách không được đầy đủ, thuận tiện ngạc nhiên theo dõi ta.

Về sau Hắc Phong Sơn đầu, nghe lén Bạch Cốt vợ chồng đối thoại, biết ta là Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không tàn hồn về sau, liền trở về một chuyến.

Lão Long vương sau khi nghe, trầm ngâm rất lâu, khiến cho hắn dừng rêu rao, tiếp tục trở về giám thị ta. Sau đó, này Tỳ Hưu theo ba ngày trước đi theo ta đến nơi này, không nghĩ tới tỉnh lại so ta muộn, liền bị phát hiện.

Ta nghe đến đó, trong mắt sát ý tràn ngập.

Cái tên này, một đường đi theo ta. Như vậy, những chuyện này hắn khẳng định đều biết.

Địa Hồn, Yêu Phượng, sư phụ.

Bạch Cốt vợ chồng, Hoàng Phong yêu vương, Ngu đại ca.

Ta muốn giết hắn, ta không thể mạo hiểm, tuyệt không thể khiến cho đất trời thần phật biết những thứ này.

Ta mặt lạnh lý, hướng hắn đi qua.

"Đại thánh, đại thánh, đừng xúc động. Vấn đề này ta tuyệt đối sẽ không nói với người khác." Tỳ Hưu biến sắc, tựa hồ ý thức được cái gì, bỗng nhiên lên tiếng.

Ta biểu lộ chưa biến, vẫn như cũ lạnh lùng cất bước.

Thấy ta không để ý tới hắn, Tỳ Hưu trong mắt lóe lên một tia vật lộn, một mặt kiên quyết, hung ác vừa nói nói: "Ta long cung cùng cái kia đầy trời thần phật sớm cũng không cùng, bây giờ tuyệt không giả hại đại thánh chỉ ý."

Ta giật mình, lên tiếng hỏi: "Người nói cái gì?"

Tỳ Hưu trong mắt có chút bi ai, đứng lên đi đến bên cạnh đồng lửa, chậm rãi ngồi xuống, bắt đầu cùng ta chậm rãi nói ra.

Long chi nhất tộc, cao quý, vĩ ngạn, mạnh mẽ, có thể thôn vãn thổ vụ, có thể xếp mây vãi mưa.

Pháp lực ít ỏi thời điểm, liền có thể đằng vân giá vũ, tung hoành giữa đất trời, tốt không được tự nhiên.

Những người phạm tặc kia, cũng dồn dập đem long cung một mạch xem như thần tiên, thiết lập miếu Long Vương, khai đàn triều bái.

Nhưng mà, long tộc mặc dù mạnh mẽ, lại không có lợi cho tu luyện. Có long tộc tu luyện mười năm, không bằng tu sĩ tu luyện một năm.

Cho nên, long tộc có thể nói là trời sinh Thần Uy, lại khó mà lại tu luyện, chỉ có thể tùy thời ở giữa tầng trưởng tới khiến cho pháp lực không ngừng chậm rãi làm sâu sắc.

Nói đến đây, Tỳ Hưu cười khổ một tiếng, theo trong đồng lửa rút ra một cây bụi cây, hai mắt trừng trừng nhìn chằm chằm bụi cây đỉnh ngọn lửa, thanh âm khàn khàn.

"Bây giờ, không chỉ ngày đó đình xem thường chúng ta long cung một mạch, liền liền một chút pháp lực không bằng chúng ta người tu đạo, cũng bị mất lòng kính sợ."

Ngẫm lại cũng thế, chúng ta có thể hô phong hoán vũ, có thể miệng phun lôi điện. Thế nhưng, chúng ta cũng chỉ có thể như thế.

Liền liền một chút mạnh mẽ tu sĩ, trên đất bằng đều có thể đánh với chúng ta một trận, thậm chí còn sáng chế ra đồ long thuật tới đối phó chúng ta.

Cái kia Na Tra lúc trước đem Tam ca của ta rút gân lột da, bây giờ làm thần tiên.

Những cái kia thần tiên, càng là xem thường chúng ta long cung, nói chúng ta sẽ chỉ nghe Thiên Đình hiệu lệnh, bài mây vãi mưa.

Mà ta long tộc, bản thân chiến lực cũng không cường đại, vèn vèn đứng hàng Địa Tiên, cùng quý kia tiên hàng ngũ đặt song song.

Tỳ Hưu nói đến đây, đột nhiên đem bụi cây vứt qua một bên, ngẩng đầu lên, cười ha ha.

"Đại thánh, người có biết, thế gian thế nhân thấy ta đăng vân giá vũ, ngao du thiên địa, đều là cho là ta tự tại vô cùng. Thấy ta hất cái xì hơi liền có thể trời mưa, đều nói ta thần lực siêu tuyệt."

"Ha ha, không có ngày đó đình hiệu lệnh, ta liền một cái hất xì cũng không dám đánh! Sợ, toác ra cái nước mưa, pham vào thiên điều."

"Ta, nói cái gì ngao du thiên địa!"

"Ta khi đó ngay tại long cung, ngẩng đầu nhìn ngươì, lệ rơi đầy mắt."

"Phu vương chỉ một ngón tay, nói người xem, đây chính là nghịch phát kết cục."

"Ta quay đầu nhìn lại, người mang theo cây gậy, đánh về phía Như Lai. Sau đó, vết sáng vàng lóe sáng, hồn phi phách tán."

"Đại thánh, người có biết, ngày ấy. . . Ta khóc đến không kèm chế được."

"Người có biết, ngày ấy, ta giống như điên giá vân mà lên, ngao du thiên địa."

"Trong tiếng gió, ta cười ha ha, cười ra nước mắt."

"Ngày ấy, phu vương nói cho ta biết, hấn tuổi trẻ lúc cùng ta cũng như thế, bây giờ, không phải cũng như thế."

"Ta cười không ngừng. Ta biết, chờ ta già, tám phần mười cùng phu vương một dạng."

"Môt dang chỉ môt cái khác Hầu Tử, giáo dục ta long tử long tôn nói. . . Này, liền là nghịch phát kết cục."

"Thế nhưng... Đại thánh, ta..."

Tỳ Hưu nói đến đây, kẹp lại.

Ta nhìn mặt của hắn, trên đó tràn đầy nước mắt, khóe môi nhếch lên cười thảm.

"Đói bụng sao?"

Ta nhẹ nói ra, đưa tay đưa cho hắn một chuỗi chuỗi tiêu.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngô Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 43: Hòa thượng, đạo sĩ

Tỷ Hưu nhìn ta, ngỡ người rất lâu mới đưa tay tiếp nhận chuỗi tiêu, cúi đầu bắt đầu ăn.

Cũng không nói lời nào, chỉ biết là tai cái kia cười ngây ngô.

Ta cảm thấy này Long đoán chừng là choáng váng, trong lòng cũng không biết mù suy nghĩ gì, cái gì công cụ quy củ trôi buộc ngao du thiên địa, rối loạn.

Đề đó biết bao tháng ngày có điều, cũng bởi vì không thể tùy tiện nhảy mũi, đi theo ta làm ầm ĩ cái gì.

Ta nếu không phải yêu, thân là long tử, có thể cưới Từ Hà, còn cần đi đến một bước này?

Nhớ tới Từ Hà, ta thờ dài, cúi đầu xuống lộng lẫy đồng lứa.

Không lâu sau đó, Kiếm Tiêu Dao cùng tiểu hòa thượng dồn dập tỉnh lại.

Kiếm Tiêu Dao vẫn là như cũ giống như lần trước tách rời thời điểm như thế, cả người thất hồn lạc phách, sau khi thức dậy cũng không nói lời nào, ngoác nhìn đồng lứa.

Ta xem trên người hán trần đầy tro bụi, đạo bào còn phá mấy chỗ, trên gương mặt thanh tú che kín một tầng đất, một chút cũng nhìn không ra Đạo giáo thiên kiều dáng vẻ, trong lòng tự nhủ không biết lúc trước tách rời sau cái tên này đã trải qua cái gì.

Tựa hồ, rất là vô cùng thâm.

Tiểu hòa thượng lúc đầu bị cảnh vật chung quanh dọa một thoáng, trong mắt hoảng hốt tán đi về sau cũng bình tĩnh trở lại, lễ phép cúi chào.

"Thí chủ, chúng ta lại gặp."

Ta nói người hòa thượng này, ta là yêu, người là phật, nào có phật đối yêu khách khí như thế.

Tiểu hòa thượng cúi đầu một cái, nói có thể ta cảm thấy người không xấu, nói, còn đem một con sóc theo trong lòng ngực của mình móc ra. Không ngờ vừa rồi cái kia con sóc chơi mệt rồi, tiến vào trong ngực hán ngủ một giấc.

"Ha ha, xấu hay không, người nói không tính."

Khỏe miệng ta bủ bủ, cho đồng lứa tăng thêm nhiên liệu.

"Sao người lại tới đây, người không phải mang theo Kiếm Tiêu Dao trở về sao?"

Tiểu hòa thượng nói cho ta biết nửa ngày, than thở khóc lóc, ta gỡ rất lâu, rốt cục vuốt hiểu rõ.

Không thể không nói, này tiểu hòa thượng thật là ngốc manh, chuyện gì đều làm ra được.

... ..

Lúc đó đang cảm giác tiểu hòa thượng mang theo Kiếm Tiêu Dao muốn đưa hán hồi trở lại đỉnh Côn Lôn Tam Thanh Đạo giáo. Đường kia đồ vừa vặn trải qua qua Trường An, tiểu hòa thượng suy nghĩ một chút, về trước đi cho sự phụ báo cái thư đi.

Tiểu hòa thượng sau khi trở về, đem tất cả mọi chuyện cho sự phó nói chuyện, liền ngay cả ta tại Hoa Quả sơn đình hỏi lại Kiếm Tiêu Dao cái kia lời nói, cùng với tiểu hòa thượng cuối cùng hướng ta làm phật vái chào, cảm thấy ta có đạo lý sự tình mới nói.

Cái kia phương trượng Mạc Vấn đại sư luôn luôn một lòng trừ yêu độ người, tự kiểm chế phật gia chính thống, nghe xong chính mình đệ tử đặc ý đã vậy còn quá nói, đương nhiên là thật tốt giáo huấn một trận tiểu hòa thượng.

Nhờ có chủ kia cầm Mạc Ngôn đại sư ngăn đón, bằng không thì không phải đánh ị ra shit tới không thể.

Đang cảm giác tiểu hòa thượng ra khỏi sơn môn, kìm nén đầy bụng tức giận, liền muốn đưa Kiếm Tiêu Dao trở về.

Kết quả đang cảm giác tiểu hòa thượng một đường càng nghĩ càng giận, trên nửa đường muốn ra cái chủ ý đến trút giận —— trừ yêu. Nói là trừ yêu, kỳ thật theo trừ yêu không có nửa xu quan hệ. Liền là bắt người ta yêu quái, dùng sức đánh một trận, sau đó thả.

Ta nghĩ thậm chí nếu là cái kia Mạc Vấn đại sư biết tiểu hòa thượng như thế cái độ phương pháp, không phải cho hán liền cách đêm cắt đều đánh ra tới.

Cái kia Kiếm Tiêu Dao hỗn loạn, căn bản không quản tiểu hòa thượng độ không độ yêu. Tiểu hòa thượng khiến cho hán đánh, hán liền đánh, mặc dù không cách thức thế nhưng cũng thắng ở tu vi nông hậu.

Hai người cứ như vậy một đường đánh tới, tốt không vui, mãi đến nhanh đến Hỏa Diễm sơn thời điểm, tiểu hòa thượng tại trên sơn đạo gặp phải một thanh niên.

Thanh niên mi thanh mục tú, người khoác áo choàng, một thân áo đỏ, đang ngồi ở ven đường đồ nướng. Cái kia yêu khí, đơn giản ngút trời.

Nói thật, ta cảm thấy tiểu hòa thượng kia nói là đồ nướng khói đen.

Tóm lại tiểu hòa thượng lôi kéo Kiếm Tiêu Dao chỉ làm.

Về sau mới biết được, người thanh niên kia gọi là đồ hài nhi, lúc ấy gấp gấp đi xem vừa mới sống lại Ngưu Ma Vương, trên đường có chút mệt mỏi đang đang nghỉ ngơi.

Vừa mới bắt chỉ gà rừng, giết dùng tam muội chân hỏa nướng ăn.

Cái kia đồ hài nhi tại bốn Yêu Thánh bên trong bài danh thứ hai, quả nhiên là pháp lực vô biên, lập tức đem không biết sống chết hai người đánh cái ngoan ngoãn.

Về sau đồ hài nhi mang theo hai người theo Ngưu Ma Vương cái kia đi ra, nghe Ngưu Ma Vương nói ta muốn đi Vô Đề động, liền nghĩ qua đến xem có thể hay không thấy ta một mặt.

Ai ngờ ta trước hần một bước tiến vào, đồ hài nhi thất vọng phía dưới, thuận tay đem hai người ném vào động không đáy.

... ..

Ta xem xem kia không may Kiếm Tiêu Dao, cái tên này ngờ ngờ ngạc ngạc, hoàn toàn không biết mình bị tiểu hòa thượng hỏ một đường.

Ta vỗ vỗ tiểu hòa thượng đầu nói người nha thật lợi hại, làm như vậy chết đều không chết được.

Tiểu hòa thượng một cái tay nắm vuốt con sóc mặt, cau mày, không biết nghĩ cái gì.

Sau một lát, tiểu hòa thượng mới thở ra một hơi, thanh âm có chút bối rối nói: "Ồ đây linh lực rất yếu, gần như không có."

"Ta không hấp thu được, không cách nào khôi phục trong cơ thể linh lực."

"Thí chủ, người đây?" Tiểu hòa thượng ngẩng đầu trừng trừng nhìn ta, trong mắt tràn đầy bối rối.

Ta gãi gãi đầu, ta không có Thiên Hồn, không có thần thông, chặt đứt tu luyện.

Người hỏi ta?

Một bên Tỳ Hưu cũng là lắc đầu, sắc mặt nghiêm túc: "Ta cũng như thế, ở đây... Rất quái lạ."

Ta trầm ngâm một lát, nói trước mắt chỉ có thể như thế, chờ tìm người hỏi lại hỏi đi.

Này Vô Đề động, rất quỷ dị.

Một đêm cứ như vậy đi qua, cũng không cần người thủ vệ.

Cái kia Kiếm Tiêu Dao thẳng tắp ngồi ở chỗ đó, cũng là có thể làm cái canh gác dùng.

... ..

Ngày thứ hai, chúng ta tùy tiện tìm cái phương hướng, đi thẳng về phía trước.

Ở đây hẳn là có người. Ta nhớ tới ta cái kia ba phách thấy Hung thú.

Ít nhất, hẳn là có cái tồn tại.

Không biết đi được bao lâu, ta ngẩng đầu nhìn trước mặt cái kia một mảnh hoang vu đất đai, thờ dài.

Giữa thiên địa, tựa hồ chỉ còn lại chúng ta mấy người, còn có cái kia gào thét gió đen.

Mặt đất bao la, mọi vật hoang vu.

Một cái Hắc Tử, một cái đạo sĩ, một cái tiểu hòa thượng, một con đầu người thân ngựa quái vật.

Như là bốn con kiến, trên mặt đất chật vật tiến lên.

Không biết qua bao lâu, miệng ta môi khô nứt, thân hình thoát một cái ngã xuống.

... ..

"Tĩnh, thí chủ."

Trong bóng tối, ta cảm giác có người tại phiến miệng ta con.

Mở to mắt, chỉ thấy tiểu hòa thượng một bên tay càng không ngừng phiến miệng ta con, một bên quay đầu hỏi ngồi ở một bên Tỳ Hưu.

"Bì đại nhân, như thế thật có thể chứ?"

Tỳ Hưu nhắc trợn mắt: "Ngươi dạng này thoải mái sao?"

Tiểu hòa thượng không có chú ý ta đã mở mắt ra, một cái tay như cũ phiến không ngừng.

"Thoải mái là thoải mái, thế nhưng là, luôn cảm giác có lỗi với thí chủ..."

Tiểu hòa thượng trên vai con sóc cũng là lèo xèo thét lên, rất là hưng phấn.

Tỳ Hưu cười ha ha: "Thoải mái là được rồi, đừng ngừng, nhanh lên nữa, khiến cho hấn tỉnh càng nhanh."

Cười tặc xấu.

Ta trước đó đối này Tỳ Hưu thật vất vả tạo dựng lên ấn tượng tốt trong nháy mắt sụp đổ.

Ngươi dễ dàng như vậy mất đi bằng hữu ngươi biết không.

Ta tăng háng một cái, tiểu hòa thượng toàn thân lắc một cái, thanh âm có chút sợ hãi: "Thí, thí chủ, ngươi đã tỉnh..."

"Đánh cho thoải mái sao?"

Tâm ta cảm giác tiểu hòa thượng này sợ hãi đáng về thú vị, mặt lạnh lấy đe dọa.

Tiểu hòa thượng gật gật đầu: "Mặc dù cảm giác có lỗi với thí chủ... Thế nhưng, thật vô cùng thoải mái a." Nói, còn xoa xoa đôi bàn tay.

Ta về mặt sững sờ. Ai ta thao, ngươi này tiểu hòa thượng tốt thực sự.

Ngươi dạng này sẽ bị người đánh chết ngươi biết không.

Tiểu hòa thượng thấy ta không nói lời nào, tiếp lấy nói bổ sung.

"Thí chủ mặt của ngươi co giãn thật tốt, hơn nữa còn có chút lông xù, đánh nhau thanh âm cũng tốt, xúc cảm cũng tốt."

"Thí chủ ngươi tại sao không nói chuyện?"

"Thí chủ, ngươi có thể nói cho ta biết bình thường ăn cái gì sao? Trong chùa các sư huynh đều nói mặt ta trứng xúc cảm tốt, thế nhưng là hôm nay một cái, mới biết thí chủ càng tốt hơn."

... Ta vuốt vuốt tiểu hòa thượng mặt, cười ha ha.

... ..

Sau một lát, "Ba, ba, ba" tiếng vang có tiết tấu truyền đến.

Tiểu hòa thượng bị ta đặt tại trên đùi, cõng quần, một cái tay có tiết tấu đập vào hấn cái mông trứng bên trên.

Không thể không nói, tiểu hòa thượng làn da sờ tới sờ lui xúc cảm thật tốt.

Chắc chắc, trượt mà không ngăn.

Nhìn xem tiểu hòa thượng khóc không còn hình dáng, ta buông lỏng tay ra.

"Sáng khoái nha." Ta cười xấu xa lấy, nháy mắt xem tiểu hòa thượng kia.

"Ô ô ô ô, xấu thí chủ..." Tiểu hòa thượng một bên khóc, một bên chạy đến Tỳ Hưu bên cạnh, đem mặt chôn ở Tỳ Hưu trong quần áo.

Ta nói Tỳ Hưu, mới vừa rồi là ngươi ra chủ ý đi.

Tỳ Hưu lắc đầu, một mặt hồn nhiên.

Tiểu hòa thượng khóc ngừng đầu nhìn về phía Tỳ Hưu: "Bì thí chủ, ngươi nói láo."

Tâm ta nói tiểu hòa thượng ngươi dạng này thật sẽ bị người đánh chết.

Quả nhiên, Tỳ Hưu một tay tóm lấy bên cạnh tiểu hòa thượng...

Một lát sau, tiểu hòa thượng quần áo ngổn ngang, nằm rạp trên mặt đất, khóc không ra tiếng, u oán nhìn ta cùng Tỳ Hưu.

Cái kia con sóc sớm liền không biết chạy đến đâu đi.

... ..

Ta xem xem hoàn cảnh chung quanh, rất đơn giản nông phòng.

Trong đó ở không đơn sơ, rất là cũ nát. Trên giường "Chăn bông" gần như không có sợi bông, trong phòng phía trước cửa sổ để đó mấy cái phơi khô cây ngô bông.

"Ở đây?" Ta nghi ngờ nhìn về phía Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu hóa thành anh tuấn công tử thờ dài: "Cái này phương viên hơn mười dặm, liền này một nhà ở, là bọn hán đã cứu chúng ta."

"Ở đây ở là hai người, hai con doi tinh, pháp lực không cao, lão đầu tử đoán chừng phải hơn một ngàn tuổi, cảm giác đã là nhanh không có thọ nguyên. Đứa bé kia đoán chừng mười mấy tuổi khoảng chừng, thể cốt vừa mới trưởng thành."

"Vừa rồi hai người ra đi lấy nước, đoán chừng lập tức trở về."

Ta gật gù đầu: "Các người hiện tại ra sao?"

Tiểu hòa thượng khóc, hờn dỗi không để ý đến chúng ta.

Tỳ Hưu cũng là nhú nhú mày nói ra: "Trong cơ thể linh lực còn lại không nhiều, lẽ ra không có gì đáng ngại, chỉ là ở đây không cách nào khôi phục..."

Ta ở một tiếng, quay đầu nhìn một chút Kiếm Tiêu Dao.

Cái kia Kiếm Tiêu Dao ngồi ở trên giường, hai mắt vẫn không có thần thái, chỉ là lại không còn yên tĩnh, trong miệng bắt đầu tự lẩm bẩm: "Ta bị yêu tinh cứu được... Yêu tinh múc nước cho ta uống... Yêu tinh... Lão đầu... Tiểu hài... Trừ ma vệ đạo... Yêu tinh..."

Trong mắt, có lúc sẽ lóe lên một tia vật lộn.

Tâm ta nói đứa nhỏ này càng choáng váng hơn.

Từ khi ta tại Hoa Quả sơn đỉnh hỏi lại hán một phen, này Kiếm Tiêu Dao liền theo cử chỉ điên rồ.

Ta biết, đây là hán đạo tâm loạn.

Ta thờ dài, ngồi ở giường xuôi theo, chờ lấy cái kia hai người trở về.

Sau một lúc lâu, cánh cửa từ từ mở ra, hai cái giao tinh đi vào trong môn phái.

Đồ quả nhiên là như Tỳ Hưu nói, tới người một già một trẻ hai con doi tinh, cũng là cũng là miễn cưỡng hóa thành thân người, chỉ là một thân lông xù lông đen, phía sau hai chích nhục sí. Lão già nua đến không còn hình dáng, toàn thân làn da nhăn ba, nếp nhăn trên mặt gần như tui nghiu xuống.

Nhỏ mặc dù ước chừng có hai mươi tuổi, nhưng tuổi đời này trong yêu quái xem như nhỏ không thể lại nhỏ, thể cốt vừa mới dài cứng rắn.

Dùng tiểu hòa thượng cái kia mười vạn công đức độ phạm trần tu vi, sợ là một chương liền có thể cho chụp chết.

Một chương võ không chết, vậy liền hai chương.

Vào cửa hai yêu trên tay đều cầm lấy không nhỏ thùng nước, bên trong đầy ồ vàng nước, không biết từ nơi nào moi đi ra.

Ta cùng Tỳ Hưu mau tới vurun về trước tay tiếp nhận, đồ tiến gian phòng nơi hẻo lánh vạc nước, đắp kín cái nắp.

Lão yêu thở hổn hển, lau mồ hôi: "Cám, cảm ơn a, khoảng cách này ngum kia giếng, quá xa."

"Ha ha, đại gia cần thận thân thể a." Ta đánh cười một câu.

Lão yêu tựa hồ thật lâu không có cùng ngoại nhân nói, chính mình vịn cái bàn ngồi xuống, ngay tại cái kia nói đông dài mở. Cái kia tiểu yêu cũng ngoan ngoãn ngồi ở bên cạnh, khóc mắt vụng trộm phiết lấy chúng ta.

"Ai, năm đó, lúc còn trẻ, ta một người vài phút là có thể đem cái đồ chơi này khiêng đây. Già già, không còn dùng được." Lão yêu một bên thờ dài, một bên lấy ra cái ống điếu.

Thả làn khói thời điểm, tựa hồ rất là không bỏ, tay run rất lâu, mới từ cái kia phá trong túi áo bóp ra một nắm mùi thuốc lá tía, thận trọng bỏ vào cái tẩu.

Ta đục lỗ nhìn lên, nhiều nhất hai mươi cây.

Lão yêu một mặt trên quý đem cái tẩu điểm, đặt ở bên miệng nhỏ hít một hơi.

"Các người, làm sao lại xuất hiện ở chỗ này, đánh chỗ nào tới a?"

"Chẳng lẽ, các người chỗ ấy cũng bị cướp sạch?"

Lão yêu nói xong rơi mắt mấy giọt nước mắt, lại thở dài, sau đó ngay sau đó lại hít một hơi.

Sợ lãng phí một chút mùi thuốc lá tía.

"Cướp sạch?" Tỳ Hưu có chút buồn bực nhìn ta liếc mắt, nói tiếp: "Lão nhân gia, chúng ta là từ bên ngoài tiến vào này Vô Đề động."

"Cái gì!"

Lão yêu nghe được Tỳ Hưu lời nói, con mắt bỗng nhiên tròn to, há hốc mồm ngu ngơ tại cái kia, mặc cho cái tẩu bốc lên khói trắng.

Lúc này cũng là tuyệt không đau lòng cái kia mùi thuốc lá tía mà nhanh đốt không có.

★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Bị bắt

Lão yêu ngón tay run rẩy chỉ Tỳ Hưu: "Người, người lặp lại lần nữa?"

"Người thế nhưng là từ bên ngoài, tiến vào này Vô Đề động?"

Tỳ Hưu gật gật đầu: "Lão nhân gia, có vấn đề gì không?"

Lão yêu một hơi đem còn lại làn khói mà tất cả đều hút xong, đột nhiên nở nụ cười.

"Ha ha, các người nghĩ như thế nào, vậy mà gốc không cứ thế trèo lên chính mình tiến đến."

"Phải biết, hiện tại Vạn Ma quật, không như năm đó... Hiện tại, chúng ta đều ước gì ra ngoài đây."

Ta sững sờ, nhẹ giọng lặp lại: "Vạn Ma quật?"

Ta nhớ tới trên tấm bia đá chữ viết.

"Vạn Ma quật bên trong, từ tại thiên địa "

Một loại dự cảm bất tường bao phủ tại trong lòng của ta.

"Lão nhân gia, ở đây, đến cùng là thì sao?"

Dọc theo con đường này, ta đều đang nghĩ vấn đề này, bây giờ rốt cục nhìn không được hỏi lên.

Vô Đề động lại lớn, tại sao có thể có rộng lớn như vậy.

Từ thành thiên địa, đất đai hoang vu. Đây rõ ràng là một chỗ thế giới.

Thế nhưng là, ở đây làm sao lại xuất hiện một chỗ thế giới?

Lão yêu ha ha cười cười.

"Ta chỉ biết, nơi này là Vạn Ma quật, từ thành thiên địa, là năm đó "Tôn chủ đại nhân" mang bọn ta tiền bối tới đây."

"Những này, vẫn là chúng ta đòi đòi kiếp kiếp lưu truyền xuống chuyện xưa. Những chuyện khác, ta hết thấy không biết."

"Còn có, nghe nói lúc mới tới, này Vạn Ma quật giữa đất trời linh lực nồng đậm, chim hót hoa nở, có thể nói là mưa thuận gió hoà một chỗ bảo địa."

Lão yêu nói đến đây, trên mặt đột nhiên phun lên một vệt bi ai.

"Thế nhưng là... Ta chưa thấy qua."

Ta xem cái kia tiểu yêu cũng là một mặt mê mang.

Ta đứng dậy nhìn một chút ngoài cửa sổ cái kia một mảnh hoang vu đất đai, cùng mây dày giăng đầy bầu trời.

Giữa thiên địa, chỉ có gió đen.

"Làm sao có thể?"

Ta gãi đầu một cái.

Ta có rất nhiều nghi vấn muốn đi hỏi, tỉ như người tôn chủ kia đại nhân, cùng với năm đó xảy ra chuyện gì, sẽ để cho người tôn chủ kia đại nhân tìm được nơi đây cũng mang theo bầy yêu tới đây.

Cùng với, "Năm đó" ... Đến cùng là năm nào.

Nhưng mà lão yêu lại phảng phất biết được, khoát khoát tay.

"Đừng hỏi ta nữa, ta biết, đều đã nói cho ngươi biết."

"Bây giờ đã không biết qua bao nhiêu đời, người tôn chủ kia đại nhân cũng chưa từng xuất hiện qua, chuyện năm đó, ai sẽ rõ ràng."

Ta im lặng không nói.

Một nơi tuyệt vời thế ngoại đào nguyên, ngược lại thật sự là là không biết xuân thu Ngụy Tấn.

Chỉ là... Làm sao nghe tới, đều giống như bị buộc bắt đắc dĩ mới đến chỗ này.

Mà lúc này, một bên trầm mặc tiểu hòa thượng lại lúng ta lúng túng hỏi: "Thí chủ, trước người nói chúng ta chỗ ấy cũng bị đoạt, là có ý gì?"

Lão yêu thở dài, đang muốn mở miệng.

Ngoài cửa, truyền đến một hồi phân loạn tiếng bước chân, xen lẫn đồ sắt va chạm thanh âm cùng mắng chửi tiếng.

"Hồng!"

Lão đầu sắc mặt trong nháy mắt đột biến, vẻ mặt nhăn nhó, thân thể bắt đầu run rẩy, liền liền tiếng nói đều mất tiếng.

Cái kia tiểu yêu, cũng là như thế, một mặt hoảng hốt.

Ta cùng Tỳ Hưu biến sắc, cho tiểu hòa thượng đánh cái ánh mắt.

Tiểu hòa thượng cũng là lanh lợi, đem chính mình biến thành cái Hắc Ngưu tinh, lại đem cái kia Kiếm Tiêu Dao biến hóa làm một cái chuột bộ dáng.

"Bành!"

Một chỉ mặc hắc thiết giày chiến chân to, bỗng nhiên tướng môn đá văng, cất bước tiến đến.

Người tới một thân áo giáp đen, cũng là thấy không rõ là yêu quái gì, chỉ là hai con mắt lộ ở bên ngoài. Tu vi đồ cũng không cao, cái kia Tỳ Hưu thấp giọng lầm bầm nói: "Hóa ma hồn tám thước."

Ta gật gật đầu, này tu vi tiểu hòa thượng một chương liền đập chết rồi.

Người kia ánh mắt lạnh lùng nhìn lướt qua trong phòng, âm dương quái khí mà nói: "Ai u, vẫn rất có thể chạy, vậy mà chuyển đến nơi này."

"Đồ thật không nghĩ tới, như thế cái trong phòng nhỏ, ẩn giấu nhiều như vậy."

Lão yêu ánh mắt trốn tránh: "Đại nhân, mấy người bọn hần..."

"Được rồi, " áo giáp yêu quái có chút không kiên nhẫn cắt ngang nói, " nói nhảm cũng không nhiều lời, đi thôi."

Nói, móc ra một cái còng tay, liền muốn đi lên cho lão yêu mang lên.

Sau lưng, còn có mấy người theo ngoài cửa đi ra, đồng dạng cầm trong tay còng tay.

Ta xem Tỳ Hưu sắc mặt khó coi, trong tay linh lực mờ hồ lóe lên quang mang, phun ra nuốt vào không ngừng. Lập tức kéo một phát tay của hần, hướng phía cửa sổ bấu bấu cái cầm.

Ngoài cửa sổ, hắc kỵ không ngớt, tiếng ngựa hí lên.

Ta hướng lấy Tỳ Hưu thấp giọng nói:

"Người có thể đánh chết hần, người có thể cho bọn hần tất cả đều đánh chết sao?"

"Người cùng tiểu hòa thượng còn có Kiếm Tiêu Dao trong cơ thể linh lực ở chỗ này không cách nào khôi phục, ta cũng thể lực có hạn. Chỉ mấy người chúng ta, người ta lấy mạng chồng chất, đều có thể cho đề chết."

"Thôi thôi, ta đồ nghĩ xem bọn hần muốn làm gì, đến lúc đó lại tìm một cơ hội thoát thân không muộn." Ta thở dài, vươn tay ra.

Tỳ Hưu cùng tiểu hòa thượng nghe, gật gật đầu, biến mất tu vi.

Ta ngẩng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ vô tận hắc kỵ, ánh mắt ngưng trọng.

Ở đây, đến cùng xảy ra chuyện gì?

Vì sao tất cả đều là yêu quái, lại vì sao trốn ở chỗ này?

Lại vì sao, đã biến thành như thế?

... ..

Ta cùng tiểu hòa thượng mấy người đeo lên còng tay, bị một đám áo giáp yêu quái xô đẩy, theo một đám đồng dạng tay đeo còng yêu quái đứng chung một chỗ.

Những này xác tay xiềng xích yêu quái, phần lớn xanh xao vàng vọt.

Lúc trước đập cửa áo giáp yêu quái một đường chạy chậm, chạy đến một cái đứng tại phía trước nhất trước mặt quái vật, sắc mặt cung kính nói: "Đại nhân, lại bắt bảy người, tất cả đều là nam tử trưởng thành."

Yêu quái kia gật gật đầu, không nói tiếng nào, quay người dẫn đội đi.

Ta xem nơi này yêu quái đều là miễn cưỡng hóa thành hình người, tốt mặc vào cái kia thân áo giáp. Cái tên này cũng là tự tại, không chỉ có không có mặc áo giáp, ngược lại là trực tiếp sưng ra bản thân nguyên hình.

"Là cái lãnh đạo." Trong lòng ta ám đạo.

Ta ngắt đám một bên Tỳ Hưu, nói nhỏ: "Người xem món đồ kia cùng người nguyên hình giống như."

Cái kia lãnh đạo sinh dê thân mặt người, hai mắt sinh trướng ở dưới nách, có hồ răng cùng nhân thú, đầu to miệng rộng có phần là xấu xí, lộ ra tham lam vô cùng.

Mà Tỳ Hưu nguyên hình ta nhớ được là thân ngựa đầu rồng, cũng là có một chút giống.

"Như cái cái rắm, xấu hổ chết rồi." Tỳ Hưu nhú mày thấp giọng phản bác.

Ta lắc đầu nói người chó xem thường hần, cái tên này, tựa hồ giống như là trong truyền thuyết tứ đại Hung thú bên trong tham ăn thể.

Chẳng lẽ, truyền thuyết kia bên trong yêu thú, liền là cái tên này?

Tỳ Hưu cùng tiểu hòa thượng cũng đều cau mày, chăm chăm lên trước mắt vật này.

Sau một lát, Tỳ Hưu gật gật đầu: "Cái kia vẫn hiển bên trong ghi chép, tựa hồ liền là cái tên này, ít nhất đã có mấy ngàn năm chưa từng hiện thể... Chưa

từng nghĩ vậy mà trốn ở chỗ này."

Ta nhìn cái kia tham ăn thế đi xa, trầm ngâm một tiếng.

Nơi này, tựa hồ càng ngày càng thần bí.

Có chút... Không thích hợp.

... ..

Đất trời hoang vu, gió đen không ngớt, một mảnh áo giáp đen thiết kỵ đi trên đường.

Ở giữa, là một đoàn mang theo còng tay yêu quái, ăn mặc rách rưới.

Không ngừng có quát tiếng cùng mắng chửi tiếng tại ta vang lên bên tai.

Đi trên đường, còng tay càng ngày càng nặng nề.

Cũng là cũng may thân thể ta cường ngạnh, cũng tịnh không có gì đáng ngại, mà tiểu hòa thượng kia Tỳ Hưu mấy người ý vào tu vi cao thâm cũng không có áp lực chút nào.

Mà cái kia Kiếm Tiêu Dao vẫn như cũ ngơ ngơ ngác ngác, tâm tư không biết thần boi đến nơi đó, tâm ta cảm giác hẳn đoán chừng đều không biết mình bị bắt lại.

Ta thấy chung quanh không ít yêu quái đói xanh xao vàng vọt, không biết bao lâu chưa ăn cơm, thỉnh thoảng có yêu quái bị một roi rút đến, rớt cuộc không đứng dậy được.

A, cũng có mình ngã xuống.

Còn lại yêu quái cũng phần lớn thất hồn lạc phách, trong mắt tràn đầy hoảng hốt, so cái kia Kiếm Tiêu Dao không khá hơn bao nhiêu.

Ta xem trước đó thu lưu ta lão yêu đã có chút miệng sùi bọt mép, thân hình bắt đầu lắc lư. Thở dài, lặng lẽ duỗi tay vịn chặt cái kia lão yêu.

Lão yêu quay đầu nhìn ta, mắt lộ ra cảm kích, động động bờ môi lại không dám lên tiếng.

Ta gật gật đầu, xem như trả lời.

... ..

"Lão yêu, đến cùng chuyện gì xảy ra." Ta thừa dịp đội ngũ dừng lại nghỉ ngơi, nhỏ giọng hỏi.

Lão yêu cười khổ.

"Các ngươi tiến đến, ngươi sẽ phải hối hận. Ở đây, không là năm đó."

Ta nói ngươi nha đừng nói nhảm.

Lão yêu ngẩng đầu nhìn một chút phía trước, thở dài nói, ngươi sẽ biết, đã không xa.

Nơi xa, một mảnh màu đen mòm núi liên miên, đứng lặng tại đây hoang vu giữa đất trời.

Phảng phất địa ngục.

... ..

Cuối cùng đã tới mòm núi dưới chân, trước mặt mòm núi về sau, thỉnh thoảng phát ra gõ tiếng cùng với kêu thảm, roi da tiếng.

Chân núi là một tòa quân doanh, dùng bảng gỗ vây lên, trong đó một đám áo giáp yêu tinh sắp hàng chỉnh tề, đang đang thao luyện đội hình.

Một cỗ khí tức nghiêm nghị, tràn ngập bốn phía.

Quân cửa doanh, Tỳ Hưu nhẹ gật đầu, chính mình đi vào quân doanh chỗ sâu một tòa đại doanh, mà còn lại thiết kỵ thì áp lấy chúng ta những này yêu quái hướng về phía sau núi xuất phát.

Ta xem chung quanh yêu quái trong mắt hiện ra hoảng hốt, trong lòng hiển hiện không muốn dự cảm.

Tiểu hòa thượng cũng là một mặt hưng phấn: "Thí chủ, thật là lớn oán khí. Ta ở chỗ này tu luyện lại có thể càng tiến một bước."

Tiêu hòa thượng trong nháy mắt hiểu được, sắc mặt trắng bệch, dọa đến quá sức. Cái kia trong ngực con sóc cũng dọa đến phát run.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 44: Địa ngục là mê hoặc

Thiết kỵ mang theo chúng ta vòng qua cái thứ nhất đỉnh núi, hướng phía cái kia liên miên trong sơn cốc đi đến.

Queo góc đi, đập vào mắt, một mảnh thảm liệt.

Bạch Cốt. Xích sắt. Roi da.

Da tróc thịt bong.

Cùng với từng cái trần trụi mặt đất hổ to, đá vụn.

Đây là một cái lộ thiên mở nhà máy.

Khắp nơi đều là đường hầm, từng cái yêu quái tay đeo còng, xách đá vụn. Từng cái áo giáp yêu quái, cầm trong tay roi da, không lưu tình chút nào hạ xuống.

Da tróc thịt bong, kêu thảm không dứt. Một bên, là đã chết đi thi thể, có đã hóa thành Bạch Cốt.

"Nhanh lên!" Sau lưng áo giáp yêu quái thấy chúng ta dừng lại, một cước gạt ngã một cái yêu quái, nhìn xem hấn lẩn xuống đi, rơi vào đường hầm.

Tỳ Hưu sắc mặt dữ tợn, ta vội vàng kéo lại hắn.

"Nhấn nhìn."

Tỳ Hưu rất lâu mới bình tĩnh trở lại, đi theo chúng yêu đi vào đường hầm.

.....

Hồi lâu sau, trong tay của ta nhiều một cái cuốc.

Ta, tiểu hòa thượng, Tỳ Hưu, Kiếm Tiểu Dao, cùng với con dơi tình hai người, chúng ta sáu cái phân tán ra, cũng là cách xa nhau không xa, tại quảng mỗ một cái góc bất đầu đào quáng.

Trên đỉnh đầu chỗ cao, điểm chớ đứng mấy cái giám sát.

Này mỗ không biết bao lớn, có lẽ có gần trăm dặm xung quanh, rất là bồng bạc.

Núi thây đầy rẫy, van đồng cốt tích.

Ở đây cũng là "Công bằng", phân phối theo lao động.

Có thể đào liền nhiều đến, ít đào liền thiếu đi đến, chỉ bất quá. . . Lấy được đôi lập ít đến thương cảm, khó khăn lắm đủ no bụng mà thôi.

Tỳ Hưu lẳng lẽ chuyển đến ta bên cạnh, trong tay cái cuốc không ngừng, cúi thấp đầu thấp giọng nói với ta: "Ta sợ cái kia hai người chiu đừng không

được, giúp hấn nhiều một chút đi."

Tâm ta nói ngơoi nhất tham ăn, ngơoi cũng nguyên ý giúp bọn hấn, ta có thể nói cái gì.

Ta gật gật đầu, hấn là.

Còn có, nhớ kỹ tìm hiểu tin tức, hiểu rõ ở đây đến cùng chuyện gì xảy ra.

Tỳ Hưu ồ một tiếng, ghi ở trong lòng.

Ta ngồi thẳng lên gãi gãi đầu, cũng là im lặng, không hiểu thấu bị bắt tới đào quáng.

... ..

Đêm đó, đào vừa ban ngày, liền ngay cả ta đều có chút mệt mỏi, sáu người tìm một chỗ đường hầm, dâng lên đồng lửa nghỉ ngơi.

Cũng là cũng may ta cùng Tỳ Hưu bốn người gần như đều là không cần dùng tay. Nhất là cái kia Kiếm Tiêu Dao, ngơoi chỉ cần chỉ khoáng thạch, nói một tiếng "Đào", tên kia liền ngơ ngạc tại cái kia gốc làm, rất là thực sự.

Như thế xuống tới, cái kia Tỳ Hưu cũng là theo giám sát nơi đó dẫn không ít lương thực, lưu loát gần như hai mươi cái bánh bao, đồ đầy quần áo.

Ta ăn ba cái, nghỉ ngơi tới.

Điểm xong sau, ta cùng Kiếm Tiêu Dao, Tỳ Hưu một người ba cái, tiểu hòa thượng hai cái liền đủ, còn lại con dơi tinh hai người ăn sáu cái.

Còn lại ba cái.

Ta xem cái kia Tỳ Hưu chảy nước bọt, mắt bốc lục chỉ nhìn bên cạnh đồng lửa bánh bao, sờ lên mũi hù dọa hấn: "Ngơoi nha đừng giả bộ, rõ ràng đã đã no đầy đủ, không cho phép ăn."

"Thế nhưng là. . ." Tỳ Hưu cào cái đầu, có chút nói quanh co.

Ta cười ha ha cười, nói ngơoi muốn đi ra ngoài sao?

Ngơoi muốn đi ra ngoài, liền cầm lấy này ba cái bánh bao, đi sát vách đường hầm nơi đó, hỏi thăm một chút, ở đây đến cùng chuyện gì xảy ra, còn có này Vạn Ma quật cùng tôn chủ đại nhân đến đây chuyện gì xảy ra.

Còn có, cẩn thận truyền lại một cái tin, liền nói chúng ta có thể dẫn bọn hấn ra ngoài.

Nói đến đây, ta ngẩng đầu nhìn liếc mắt lão yêu.

Hấn trong mắt lóe lên một chút ánh sáng, tiểu yêu cũng là một mặt kinh ngạc.

"Thế nào, các ngơoi không phải muốn đi ra ngoài sao?" Ta ngẩng đầu cười nói.

... ..

Tháng ngày liền một ngày như vậy trôi đi qua, đào mất đã là hơn tháng.

Loại cường độ này lao động, đối chúng ta bốn người cũng là không quan trọng. Chỉ là. . . Cái kia lão yêu thân thể càng ngày càng tệ.

Cùng đi những cái kia yêu quái, cũng có mấy cái không chịu nổi.

"Hôm nay lại chết ba cái." Tỳ Hưu nghiêng răng nghiêng lợi, "Còn nhấ sao?"

Ta lắc đầu, lại gật gật đầu.

Mấy tháng này, chúng ta đem tin tức này đều tìm hiểu không sai biệt lắm, ngoại trừ người tôn chủ kia đại nhân cùng Vạn Ma quật tồn tại, cùng với chuyện năm đó.

Bây giờ Vạn Ma quật bên trong, tình huống cũng như chúng ta thấy, linh lực khô kiệt, liền liền nước cũng khó khăn tìm được.

Theo tôn chủ đại nhân năm đó cùng một chỗ đi vào, có hai cái Hung thú. Một con gọi là Cùng Kỳ, một con gọi là tham ăn thể.

Lúc đó cái kia đi theo tôn chủ hai cái Hung thú đã chết, bây giờ lưu lại hai cái hậu đại.

Tôn chủ đại nhân cũng là tín nhiệm hai người này, đem Vạn Ma quật giao cho hai người phản ứng.

Này quặng mỏ, chính là cái kia tham ăn thể quản lý.

Mà lại cũng như chúng ta sở liệu, những người kia nghe được chúng ta có thể dẫn bọn hấn ra ngoài, đúng là không hiểu trung tâm, nguyên bản mê mang con người lại cũng tản ra điểm điểm hào quang.

Về sau ta mới biết được, đây chính là yêu cùng người khác biệt.

Này đã là yêu cùng phật khác biệt.

Yêu, suy tính sự tình cực kỳ đơn giản, dùng đoàn thể làm đầu. Mà người. . . Có câu nói nói, làm người không vì mình, thiên tru địa diệt.

Cứ việc hết sức thuận lợi, ta nhưng như cũ không cảm thấy có thể động thủ.

Chúng ta kém một cơ hội.

Một cái có thể đem hết thầy giám sát hấp dẫn tới thời cơ.

Một cái có thể đem sự tình làm lớn chuyện thời cơ.

Tỳ Hưu thấy ta lắc đầu, lẽ ra có chút mừng rỡ, nhưng ta lại ngay sau đó gật đầu.

"Ai!"

"Người này đại thánh, được không như năm đó." Tỳ Hưu trắng ta liếc mắt.

Ta ha ha cười cười.

Ta cũng không biết ta thay đổi không có.

... ..

Mẹ nó, ta lúc ấy cũng không nghĩ tới, thời cơ liền đột nhiên như vậy tới.

Ta nhìn trước mặt này tuôn đi qua giám sát, có chút im lặng gãi đầu một cái.

Ta xem một chút cái kia đứng tại giám sát bên trong, phát điên múa thần thông Kiếm Tiêu Dao, thờ dài.

Mẹ nó, cái tên này là thật không có thần trí sao? Ta làm sao có chút không tin.

Vừa rồi, lão yêu đang đào mỏ.

Những ngày này, lão yêu thân thể càng ngày càng ăn không tiêu.

Cứ việc chúng ta mỗi ngày đều đem hấn cho ăn đến no mây mẩy, thế nhưng hấn dù sao đã lớn tuổi rồi.

Đây không phải ăn no có thể giải quyết sự tình, chúng ta đều biết, hấn cần nghỉ ngơi.

Thế nhưng. . . Làm sao lại khiến cho hấn nghỉ ngơi.

Vừa rồi lão yêu đang ở đào lấy, thân thể đại khái cũng thật không có tí sức lực nào, vịn khoáng thạch nghỉ ngơi trong chốc lát.

Kiểm Tiêu Dao sau lưng hấn vẫn như cũ điên cuồng đào lấy mỏ, hai mắt vô thần.

Sau đó một cái giám sát, từ nơi không xa đi tới, nhìn lão yêu vài lần. Sau đó một roi rút tới, thẳng đến lão yêu giữa lưng.

Lão yêu không có chút nào phát giác.

Một bên Kiếm Tiêu Dao, lại là bỗng nhiên dừng tay lại.

Cái kia giám sát chỉ thấy thấy hoa mắt, trong tay roi đã bị Kiếm Tiêu Dao nắm lại.

Sau đó. . . Kiếm Tiêu Dao đem cái kia giám sát hành hung một trận.

Kiểm Tiêu Dao một bên lộn xộn đánh lấy giám sát, một bên hai mắt vô thần thấp giọng thì thào.

"Yêu tinh đã cứu ta. . . Yêu tinh muốn bị đánh. . . Ta không thể trơ mắt nhìn xem. . . Nhưng hấn là yêu tinh. . ."

"Ta là nói. . . Hấn là yêu. . . Nhưng hấn đã cứu ta. . ."

"Thế nhưng là. . . Nói. . . Yêu. . . Đã cứu ta. . . Bị đánh. . . Ta thật là loạn a! ! ! A! ! ! !"

Lại sau đó, liền là một đám giám sát đánh tới.

Ta nhìn hấn hai mắt vô thần, Tâm Giác cái tên này điên cũng là đáng yêu.

... ..

Một đám giám sát đem Kiếm Tiêu Dao bao bọc vây quanh, tên kia lại như là tên điên, các loại thần thông chọi hiện.

Chuôi này Thanh Vân nhà, hóa thành Thanh Long, rống to hí lên, bay lượn ở giữa số lớn giám sát bị đánh ngã trên đất.

Tiểu hòa thượng nhào trên người, một thân phật quang hộ thể chọi hiện, mười vạn công đức vờn quanh, mơ hồ có phật âm truyền ra.

Những cái kia cầu thí giám sát, trong nháy mắt rơi vào hạ phong.

Mà ta thì tìm chỗ cao điểm, hô to một tiếng.

"Các ngươi nghĩ thành thành thật thật chết ở chỗ này, vẫn là cùng ta, phản!"

"Ta, có thể mang các ngươi ra ngoài!"

Những cái kia nguyên bản đôi mắt vô thần, trong nháy mắt bộc phát ra thần thái.

Không biết nhiều ít yêu quái, cầm lên cái cuốc, đứng lên.

Đây mới là yêu.

Ta nhìn đứng lên người, cười ha ha.

Này, mới là yêu!

Trách không được cái kia đầy trời thần phật, đối yêu kiêng kỵ như vậy.

Ta cùng Tỳ Hưu mang theo không biết bao nhiêu yêu quái, giữ vững quãng mở cửa vào.

Nơi đó, vô tận hắc thiết giáp sĩ hướng ta vọt tới.

Tiếng giết ngút trời.

Phía sau của ta, vô tận yêu quái đỏ hồng mắt, giơ lên cái cuốc.

Tiếng la chấn động sơn cốc.

... ..

Này quãng mở, thân ở sơn cốc, bốn phía đều là vách đá cao phong, chỉ có một con đường dùng thông báo xuất nhập, cũng là thuận tiện.

Ta đứng tại giữa đường, phía sau là vô tận yêu quái.

Cho dù xanh xao vàng vọt, cho dù trong tay mang theo cái cuốc.

Những cái kia áo giáp yêu quái, cũng không dám tiến lên.

Dưới chân của ta, vô tận áo giáp đen xếp, máu chảy thành sông.

Ta tiến lên trước một bước, trong tay một cây hắc thiết trường thương chấn động, phát ra chấn động thanh âm, chậm rãi nhìn lướt qua trước mặt rất nhiều áo giáp đen binh sĩ, ánh mắt lạnh lùng.

Trước mặt áo giáp đen binh sĩ đồng loạt lui lại một bước.

Cách mặt nạ, ta thấy không rõ khuôn mặt của bọn hấn, thế nhưng, xuyên thấu qua mặt nạ, ta thấy rõ trong mắt bọn họ hoảng hốt.

Trường thương nhỏ máu.

Gió đen gào thét.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 45: Thao Thế

Ta cười ha ha lấy, mang theo trường thương, hướng về phía trước không ngừng cất bước.

Những cái kia áo giáp đen binh sĩ, đứng là không ngừng lùi lại.

"Các ngươi sợ cái gì?"

Ta hát lên trường thương, mũi thương chỉ phía xa.

"Tới a!"

Ta nhớ tới đồng kia chồng lên thành núi thi cốt đường hầm, xông tới.

Sau lưng yêu quái, mang theo cái cuốc, đánh những cái kia áo giáp đen binh sĩ liên tiếp lui về phía sau.

Sau cùng, ta mang theo sau lưng bảy yêu, theo trên sơn đạo đánh tới dưới núi, đánh tới chân núi binh doanh.

Trong binh doanh áo giáp đen binh sĩ không biết đi nơi nào, riêng lớn binh doanh, liền một bóng người đều không, trống rỗng, hoàn toàn yên tĩnh.

Ta cùng Tỳ Hưu đứng tại chân núi, chỉ huy bảy yêu trốn ra phía ngoài đi.

Bảy yêu trong mắt tràn đầy hưng phấn, lớn tiếng gào thét lên xông về phía trước.

Nơi nào là binh doanh cửa chính.

Xuất binh doanh cửa chính, chính là tự do.

... ..

Binh doanh cửa chính, đứng bình tĩnh lấy một người thanh niên áo tím.

Thanh niên phía sau, sinh trưởng quý dị xương cốt, như là sừng hươu hướng lên sinh trưởng, lại càng là sắc bén.

Một cổ Yêu Thánh mới có khí tức, tại thanh niên trên người hiển hiện.

Ta tại chân núi xem bảy yêu hướng về phía cái kia bỏ chạy, xa xa thấy thanh niên kia, lông mày nhảy một cái.

"Thao Thế." Trong nội tâm của ta lạnh lẽo.

Tỳ Hưu cũng là sắc mặt đại biến, hướng phía phóng đi bảy yêu vội vàng la lên: "Trở về! Đi không được!"

Bảy yêu trong tiếng kêu âm ỉ, Tỳ Hưu thanh âm lộ ra mỏng manh vô cùng.

Tỳ Hưu nghĩ muốn xông lên đi, ta giữ chặt hắn.

"Đại thánh!"

"Ngươi đánh không lại hắn."

Ta nhìn mắt của hắn, sắc mặt bình tĩnh.

"Đại thánh! ! !"

"Ta cũng đánh không lại hấn."

Thanh niên nhìn trước mắt vọt tới bầy yêu, cười ha ha, há to miệng.

Bầy yêu ngậy người, trong mắt hiện ra hoảng hốt, quay người đối mặt ta cùng Thao Thế, mong muốn trốn về đến.

Ta gắt gao níu lại Tỳ Hưu, không cho hấn tiến lên.

Một hồi to lớn hấp lực theo Thao Thế trong miệng xuất hiện.

Bầy yêu hướng về phía chúng ta trốn tới bước chân trở nên chậm.

Ngừng lại.

Lui lại một bước.

... ..

Ta vĩnh viễn không cách nào quên trên mặt bọn họ, cái kia cuối cùng trong nháy mắt xuất hiện hoảng hốt, tuyệt vọng biểu lộ.

Ta vĩnh viễn không cách nào quên bọn hấn trong mắt, đối lời nói của ta.

Ta cảm thấy, đây là ta muốn vĩnh viễn mang đồ vật.

Thanh niên ợ một cái, cười híp mắt nhìn ta cùng Tỳ Hưu.

Tỳ Hưu thân thể không ngừng run rẩy, đầu gối khê cong, quỳ trên mặt đất. Hai tay liều mạng nắm lấy mặt đất, gãi khớp xương trắng bệch.

Sau lưng truyền đến bước chân, đang cảm giác lời kéo Kiếm Tiêu Dao chạy tới, sau lưng còn đi theo mấy con hồ trợ yêu quái.

"Yêu bầy đi rồi?" Lão yêu có chút hiếu kỳ hỏi ta.

Ta chỉ chỉ thanh niên áo tím.

"Thao Thế. . . Ăn bọn hấn."

Ta nhớ tới bầy yêu bên trong, cái kia trên mặt hoảng hốt tiểu yêu.

Lão yêu trong nháy mắt lóe sáng mao, nắm già nua nắm đấm, liền muốn lão đảo xông lên phía trước.

Thanh niên vẫn như cũ cười híp mắt.

Ta tiến lên một lần kéo qua lão yêu, đem hấn quăng trở về, lác tại tiểu hòa thượng trên người.

"Các ngươi đi."

Ta kéo Tỳ Hưu, đem hấn hướng về sau đẩy đi.

Sau lưng bốn người bên trong, bây giờ chỉ có tiểu hòa thượng coi như như người bình thường.

"Ngươi không dẫn bọn hấn đi, chúng ta đều phải chết!"

"Đi lão yêu nhà!" Ta quay người quát.

Tiểu hòa thượng cuối cùng vẫn liếc lấy ta một cái, hướng ta làm cái phật vái chào.

"Thí chủ. . . Bảo trọng."

Hòa thượng này, ngu đột xuất.

Cho tới bây giờ, còn đối ta khách khí như vậy.

... ..

Thanh niên cũng là không ngăn tiểu hòa thượng, cười híp mắt nhìn xem bên này.

Ta xem tiểu hòa thượng mang theo đã sụp đổ ba người biến mất tại đường núi ở giữa, có chút tiêu tan cười.

Ta xoay người lại, nhìn xem thanh niên mặc áo tím kia.

Thanh niên áo tím vẻ mặt khoan thai, không có chút nào sợ ta. Cũng đúng, người ta là Yêu Thánh tu vi.

Ta nhìn hắn, đột nhiên cười lạnh thành tiếng.

"Ta nói, ta mặc dù đánh không lại ngươi. .. Bất quá, ngươi cảm thấy ngươi so cái kia Như Lai Phật Tổ như thế nào?"

"Năm đó đối mặt Như Lai, ta còn dám đi tới vùng mạnh một gây!"

"Ngươi lại tính là thứ gì!"

Thanh niên áo tím vẻ mặt biến đổi.

Ta cười, một người xông tới.

Cười to vô cùng, nhẹ nhàng vui vẻ tràn trề.

Nơi xa đường núi, Tỳ Hưu ngạc nhiên nhìn ta, lệ rơi đầy mặt.

"Hắn, vẫn là dạng như vậy."

"Ha ha, phụ vương ta sai."

"Phụ vương, ngươi xem, ngươi sai! Ha ha, ngươi sai!"

Giống như điên.

Tiểu hòa thượng sững sờ, tranh thủ thời gian lôi kéo hắn bước nhanh đi xa.

Ta nghe nơi xa Tỳ Hưu tiếng la, đâm ra trường thương trong tay.

... ..

Thao Thế khỏe miệng giật nhẹ, một tay nắm đuôi ra, nhẹ nhõm nắm chặt trường thương trong tay của ta, vút qua một bên.

Một chân thẳng đến ngực ta đập tới.

"Ba "

Ta bị đá bay.

Trên không trung, ta ý thức được, ta cùng hắn chỉ ở giữa chênh lệch.

Không có phản kháng chút nào.

. . . Một lát sau.

Ta, như chó chết ngã trên mặt đất, ngum lớn thờ hồn hèn.

Mặt mũi bầm dập.

Mà một bên, Thao Thế hóa thành thanh niên áo tím cũng là không có lúc trước nhẹ nhõm.

Y phục trên người mặc dù vẫn như cũ như mới, thế nhưng là, trên bàn tay của hắn lại là có một cái dấu răng, rịn ra vết máu.

"Tên điên."

Thao Thế nhú nhú mày, quét mắt ngã trên mặt đất ta.

Ta cười ha ha, ánh mắt dần dần bắt đầu mơ hồ.

Một đám mây đen chân trời, tựa hồ xuất hiện mặt trời. Nơi đó, một mảnh mặt trời mới mọc.

Ta không biết có phải hay không ảo giác, ta hi vọng. . . Không phải.

Rất lâu, không có gặp mặt trời.

Ta nghiêng đầu một cái, ngất đi.

... ..

Ta mộng thấy Từ Hà, một mảnh rắng chiều bên trong, cùng ta ngất lấy quả đào.

"Hầu Từ, người xem, cái này lớn lên giống người." Từ Hà nhặt lên một quả đào, hướng ta cười nói.

Sau lưng của nàng là một mảnh mây hồng, đem Từ Hà gương mặt đốt thành màu đỏ.

"Rào "

Trên bầu trời đột nhiên hạ xuống nước đá.

Ta một đầu lạnh buốt, lắc đầu, mờ to mắt, có chút mê mang.

"Người đã tỉnh." Thanh niên áo tím thấy ta tỉnh lại, đem thùng nước quăng ra, quay người ngồi vào trên ghế đối diện.

Ta nhìn chung quanh, tựa hồ là cái địa lao.

Ta bị trói tại trong phòng giam một cái trên cây cột, bên cạnh là một đồng móc sắt loại hình gia hỏa sự tình.

Trên người có chút vết thương, nhưng không nguy hiểm đến tính mạng.

Ta mắt lạnh nhìn Thao Thế.

Thao Thế cũng là cười cười, "Ta, có mấy lời muốn hỏi người."

Có rắm mau thả. Ta ngửi khí lạnh buốt.

Thao Thế đỏ cũng không giận, trong mắt bộc phát ra không hiểu thần thái: "Người đánh qua Như Lai?"

Ta hừ lạnh một tiếng.

"Cái kia Như Lai, lợi hại sao?" Thao Thế thanh âm hơi khô chất chất.

Ta xem trong mắt của hắn xuất hiện sợ hãi, thanh âm đều run rẩy lên, lập tức cười ha ha nói: "Người chỉ là nói một chút, liền sợ thành bộ dạng này, ha ha, thú vị thú vị."

"Ta lão Tôn, mới không giống người."

"Người đi hỏi một chút cái kia đầy trời thần phật, có thể từng nghe qua Tề Thiên Đại Thánh bốn chữ!"

"Bọn hắn nếu là không lạnh cóng, ta theo họ người!"

Ta nói xong, mạnh mẽ nhìn chăm chăm Thao Thế.

Thao Thế ánh mắt ngưng tụ, nhìn ta liếc mắt.

Tựa hồ, có chút tôn kính mùi vị.

"Ta chưa nghe nói qua Tề Thiên Đại Thánh. . . Thế nhưng, ta thư." Thao Thế cười cười, vung tay lên một cái, trên người ta dây thừng nói lỏng.

Một cổ nhẹ nhàng yêu khí, đem ta chậm rãi nắm đến trên mặt đất, bình yên cất kỹ.

Ta cứ như vậy ngồi dưới đất, nhìn xem Thao Thế.

Ta nói người đừng nói nhảm, ta cùng người không có gì tốt nói, người ăn bọn hắn thời điểm, hai ta cũng đã là không chết không thôi.

Không biết vì cái gì, nhớ tới cái kia tràng diện, những cái kia yêu quái trên mặt hoảng hốt, trong lòng ta một hồi nặng nề.

Ta đối cái này Thao Thế, có không hiểu hận.

Về sau, ta mới biết được ta vì cái gì hận cái này Thao Thế.

Ngon núi này, tai đây mảnh hoang vu màu đen xám trên đất, cực kỳ chói mắt, chỉ vì nó là màu đỏ như máu, hẩn bên trên có quy tắc hoa văn, giống như là

ngọc thạch.

Mỏm núi che khuất bầu trời, vô cùng to lớn, ta cuối cùng thị lực, cũng chỉ có thể nhìn thấy một phần nhỏ. Liền như thế lẳng lặng đứng sừng sững ở màu đen giữa đất trời, như đã tồn tại vài vạn năm.

Liếc nhìn lại, liền như là một bộ mang máu thi thể, nằm tại này giữa đất trời.

Nhìn xem này ngọn núi to lớn, trái tim của ta bỗng nhiên nhảy một cái, trong lòng phun lên một loại cảm giác khác thường, như là chuột gắp mèo khăn trương.

Tâm ta nói kỳ quái, ta đối một ngọn núi khăn trương cái gì.

Ta quay đầu xem cái kia Thao Thế cũng sắc mặt trắng bệch, nhưng như cũ mang lấy mây, hướng về trên đó một chỗ hang động rơi xuống.

Cửa hang một đạo cửa đá, cũng là có chút xưa cũ.

"Ồ đây, liền là tôn chủ đại nhân nơi ở." Thao Thế vừa nói, một bên đẩy ra cửa đá.

Ta xem bàn tay hắc có chút phát run, căng thẳng trong lòng.

Có thể làm cho Yêu Thánh phát run tồn tại... Trong lòng ta âm thầm cảnh giác, đi theo Thao Thế dặm chân nhập môn.

Trong động bố trí cũng là đơn giản, nhập môn chính là một cái phòng khách, chính giữa đại sảnh, đứng thẳng một lần ghế xếp, trên mặt đất phủ lên không biết động vật gì da lông, rất là dễ chịu.

Ghế xếp đằng sau, là một cái bình phong, tựa hồ chặn một cái lối đi.

Lúc này, trong đại sảnh đã đứng một cái áo đen tóc đen thanh niên, đưa lưng về phía chúng ta, hướng phía ghế xếp hơi hơi cúi người, bộ dáng rất là cung kính.

"Cùng Kỳ? Ngươi tới cũng là sớm." Thao Thế thấy thanh niên mặc áo đen đứng ở nơi đó, có chút trào phúng cười cười.

Cái kia gọi là Cùng Kỳ thanh niên mặc áo đen chậm rãi xoay người lại, ta gặp hắc mi thanh mục tú, hai đầu lông mày một mảnh yên tĩnh. Cùng cái kia Thao Thế ngang ngược can rở cơ hồ là hai thái cực.

"Thao Thế, ngươi lại tới chậm." Cái kia Cùng Kỳ thanh âm lạnh buốt.

Thao Thế cười cười, cũng không để ý.

Cùng Kỳ nhìn chăm chăm vào Thao Thế, nguyên bản bình tĩnh hai mắt lúc này lại là mơ hồ kẹp lấy một tia lửa giận, âm thanh lạnh lùng nói: "Nghe nói, ngươi lại bắt một nhóm yêu quái làm lao động tay chân, đến chỗ ngươi đi đào quặng... Ngươi, còn ăn bọn hắn?"

Phải thì như thế nào!

Thao Thế không trốn không né, ním cười nhìn Cùng Kỳ, trong mắt lại là một mảnh khiêu khích chỉ ý.

Ta tựa hồ hiểu rõ cái gì, này hai, tựa hồ là đối đầu, ai xem ai đều không vừa mắt.

Cùng Kỳ thấy Thao Thế như thế, cũng không còn cách nào giữ vững bình tĩnh, run rẩy duỗi ra một ngón tay, chỉ Thao Thế, mạnh mẽ nói ra: "Ngươi, giết hại đồng bào... Đại nghịch bất đạo! Hôm nay ta không phải giáo huấn ngươi không thể."

Thao Thế ha ha cười cười.

"Đừng cho là ta thật đánh không lại ngươi, nói cho ngươi, bây giờ ta, rất mạnh."

Mà đúng lúc này, ta nghe được một hồi tiếng ho khan theo sau tấm bình phong vang lên.

"Đều tới đi..."

Thanh âm già nua vô cùng, tràn đầy mục nát khí tức.

Trong lòng ta nhưng không khỏi run lên.

Cái kia Tỳ Hưu cùng Cùng Kỳ liền nghiêm mặt, dồn dập cúi người ôm quyền, hướng về sau tấm bình phong cúi đầu.

Tiếng bước chân ngấm dần lên, ta không nháy mắt nhìn chăm chăm bình phong.

Một cái râu bạc trắng tóc trắng lão đầu, chống quái trọng, một bước dừng lại chậm rãi theo sau tấm bình phong đi ra.

Ta xem lão đầu kia già đến không còn hình dáng, trên mặt chung quanh râu cụp lấy, hai mắt mờ nhạt vô cùng, trong lòng tự nhủ lão đầu nhi này bao nhiêu tuổi, chẳng lẽ là thuộc con rùa?

Lão đầu ho khan vài tiếng, rốt cục đi tới ghế xếp trước, chậm rãi ngồi xuống.

Sau khi ngồi yên, lão đầu có chút ngoài ý muốn quét ta liếc mắt, liền đem mờ nhạt hai mắt một lần nữa chuyển dời đến trên thân hai người: "Hai người các ngươi hôm nay có chuyện gì?"

Thanh âm khàn khàn.

Ta xem lão nhân này ngồi tại ghế xếp bên trên, mới biết đây chính là tôn chủ đại nhân, trong lòng tự nhủ tôn chủ đại nhân đều già như vậy rồi?

Này mẹ hán đều lão thành dạng gì a, đại gia, ngươi này thả bên ngoài đều đã về hưu đến mấy năm.

Lão đầu vừa dứt lời, Cùng Kỳ dặm chân tiến lên, cúi người ôm quyền, há mồm liền muốn nói chuyện.

"Thao Thế, ngươi nói trước đi." Lão đầu lại là nhìn cũng không nhìn Cùng Kỳ liếc mắt, quay đầu hỏi cái kia Thao Thế.

Ta xem Cùng Kỳ đỏ lên mặt, đứng ở nơi đó rất lâu, lại lui trở về.

Tựa hồ, lão đầu này có chênh lệch chút ít tâm a.

"Ha ha." Thao Thế nhìn xem Cùng Kỳ, có chút bĩu môi khinh thường, tiến lên đối lão đầu nhi kia ôm quyền: "Đại nhân, tại hạ gần đây bắt được một con yêu hầu, hẳn nói mình là bên ngoài tới, đồng thời... Đấu qua Như Lai."

Nói xong lời cuối cùng, Thao Thế âm thanh nhỏ bé, một chữ dừng lại.

Mà lão đầu kia, lại bỗng nhiên ngừng đầu đến, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía ta.

Hoàn toàn yên tĩnh.

Sau một lát, lão đầu nhìn ta, ha ha cười khê: "Liên ngươi? Đấu qua Như Lai?"

Ta mặt lạnh lấy, nhìn xem lão đầu kia, đột nhiên cũng cười: "Nguyên lai, ngươi tại địa phương quỷ quái này, là vì tránh Như Lai?"

Ta nhìn hẳn nói lên Như Lai thời điểm, trong mắt lóe lên một tia thống khổ cùng hận ý. Ta bỗng nhiên hiểu rõ một chút, chuyện năm đó, khiến cho người tôn chủ này đại nhân mang theo bảy yêu tới chỗ này nguyên nhân, khẳng định cùng Như Lai có quan hệ.

Lão đầu nhìn ta mắt, dần dần không cười nữa.

"Ngươi thật đấu qua Như Lai." Lão đầu từ tốn nói, lần này lại là trình bày ngữ khí.

Ta gật gật đầu.

Ta nói ông lão, nếu ngươi không tin, ra ngoài hỏi thăm một chút Tề Thiên Đại Thánh, ta lão Tôn một con đó con vung mạnh tại Như Lai trên đầu, có thể cực kì lợi hại.

Lão đầu vẫn như cũ nhìn ta, gật gật đầu: "Ta thư. Mà lại... Ngươi bây giờ chỉ là tàn hồn."

Thao Thế cùng Cùng Kỳ dồn dập ngăn ngại, có chút giật mình nhìn ta.

"Ngươi lão nhân này, cũng là hảo nhân lực." Ta cười hắc hắc, gãi đầu một cái.

Lão đầu vẫn như cũ nhìn ta, đột nhiên thở dài, ta xem trong mắt của hẳn chôn lấy một vệt bi thương.

"Ngươi... Có thể hay không nói cho ta một chút, ngươi là thế nào chiến Như Lai?"

Ta nói, ngươi muốn ta nói có khả năng, nhưng ngươi đến cho ta điểm chỗ tốt. Tì như... Ngươi cũng trả lời vấn đề của ta.

Lão đầu yên lặng một lát, gật gật đầu, phát tay hóa ra một cái bằng ghế đá.

Ta bị này từ không sinh có thủ đoạn kinh ngạc một chút, cũng lười suy nghĩ nhiều, dứt khoát đặt mông ngồi lên, đem lúc trước chiến Như Lai sự tình nói đơn giản một trận, nói ba mắt người đắm đắm.

"Ngươi đồ thật là một cái yêu quái." Sau khi nghe xong, lão đầu nhìn ta, thở dài, "Không nghĩ tới, năm đó đầu trục, vậy mà thành bây giờ Phật Tổ."

"Yêu Phật ở giữa, bây giờ ra sao?" Lão đầu đột nhiên hỏi một câu.

Ta nói, còn như thế thôi, phật giết yêu, phật độ người.

Lão đầu ồ một tiếng, trầm mặc xuống.

Ta nói, thật là ta hỏi người mấy vấn đề.

Lão đầu lại là cười lắc đầu.

Ta nói, ông lão, người nha có phải hay không đùa nghịch ta?

"Lần sau... Hai ta sẽ còn gặp lại. Đến lúc đó, ta cho người biết muốn biết hết thấy." Lão đầu có chút thâm ý đối ta cười, nhưng lại rất nhanh thu hồi nụ cười.

Tâm ta nói người nha liền là muốn trốn nợ, nhưng suy nghĩ một chút lão nhân này vừa rồi hiện ra thực lực, ta vẫn là ha ha cười mấy lần, không có lại nói cái gì.

Này mẹ hấn so năm đó hòa thượng đều mãnh liệt, người để cho ta thế nào nói?

Lão đầu đột nhiên quay đầu nhìn về phía Cùng Kỳ: "Cùng Kỳ, người có thể có lời nói?"

Này Cùng Kỳ đợi đã lâu, rốt cục đến phiên chính mình nói chuyện, lập tức tiến lên một bước, cúi người cúi đầu.

"Tôn chủ đại nhân, thuộc hạ hôm nay đến, là muốn khổng cáo này Thao Thế."

Cùng Kỳ nói xong, quay người chỉ vào người của ta bên cạnh Thao Thế.

Thao Thế khinh thường cười cười, lơ đãnh.

Cùng Kỳ hai mắt tràn đầy phẫn nộ, chỉ Thao Thế ngón tay run không ngừng: "Đại nhân, thuộc hạ nghe nói, trước đó vài ngày Thao Thế hấn lại bắt một nhóm Vạn Ma quật yêu quái, đi cho hấn đào quáng."

"Những cái kia yêu quái tổ tiên, cùng đại nhân từng kẻ vai chiến đấu, bây giờ, cái kia Thao Thế không ngừng bắt những cái kia yêu quái, tới cho mình đào quáng, càng là vừa đánh vừa mừng!"

"Mà lại hôm qua ta nghe nói, cái kia Thao Thế vậy mà ăn một đám yêu quái! Đại nhân, đây chính là đồng bào a, này nhưng mà năm đó cùng người sống vai chiến sĩ hậu đại a!"

"Này Thao Thế, mong rằng đại nhân nghiêm trị."

Cùng Kỳ vẻ mặt bi phẫn, thanh âm run không ngừng.

Nói xong lời cuối cùng, quay người hướng phía lão đầu thật sâu cúi đầu.

Ta thấy này Cùng Kỳ có chút trượng nghĩa, có vẻ hơi đàn độn, trong lòng đối với hấn sinh một chút hảo cảm.

Cái tên này, cùng cái kia Thao Thế tựa hồ hoàn toàn khác biệt.

Mà lão đầu kia lại là cúi thấp đầu, phảng phất không nghe thấy, tĩnh ngồi yên ở đó.

Rất lâu, lão đầu phát phát tay: "Biết, Thao Thế, người nghe thấy được đi."

"Đại nhân! Người không thể lại bắt công, cái kia Thao Thế hấn..." Cùng Kỳ la lớn, lần nữa ôm quyền cúi đầu.

"Im miệng!" Lão đầu bỗng nhiên ngẩng đầu uống đến, thanh âm đúng là như sấm: "Người này đáng hoàng khô khan đáng về, thật mẹ hấn phiền."

"Người chỉ nói Thao Thế tâm ngoan thủ lạt, liền không nghĩ tới vì sao ta liền đối với hấn bất công? Người bộ dáng này, như thế nào dẫn đầu Vạn Ma quật."

"Tại sau khi ta chết, chỉ có tâm ngoan người, dùng thủ đoạn phi thường, mới có thể tại cái kia đầy trời thần phật phía dưới, giữ vững Vạn Ma quật. Người này nhu nhược tính cách, làm yêu quái gì!"

Trong chớp nhoáng này, lão đầu nguyên bản mờ nhạt con mắt bộc phát ra một vệt tinh mang, một cỗ vô cùng khí thế mạnh mẽ ép hướng về phía Cùng Kỳ.

Dù là ta đứng ở một bên, đều cảm thấy tê tê cả da đầu.

Cùng Kỳ lại cắn răng thẳng tắp đứng ở nơi đó, hai chân khẽ run.

Thao Thế mang ta ra động phủ, dựng lên mây mù, một đường lướt về phía chính hần tòa nhà.

Mà ta thì ngơ ngác đứng ở bên cạnh, dường như đã nhận mệnh, cam tâm làm một cái gia đình.

Một cái tay cầm căng lên.

Rất lâu, Thao Thế mang theo ta rơi xuống.

Trước mặt là một chỗ hào trạch, đại viện tường cao, tường đỏ lục ngói.

Trên vách tường khắc Long về Phượng, cửa chính chính là màu đỏ ngọc thạch làm ra.

Ngược lại thật sự là là một tòa hào trạch.

Thao Thế hướng ta cười cười, giống như là có chút đắc ý cùng khoe khoang, đẩy cửa đi vào.

Xanh lục bát ngát.

Ta xem trong viện tràn đầy xanh tươi, xanh lá mạ hương hoa, thậm chí còn có róc rách dòng nước, quả nhiên là phong cảnh như vẽ.

Tại đây mảnh hoang vu trong trời đất, chỗ này hào trạch, sợ là phí không ít nhân lực.

Tâm ta nói, này Tỳ Hưu, cũng là thật sẽ hưởng thụ.

"Ta chỗ này tòa nhà, ba vạn yêu quái hao phí ba năm, mới to to xây thành, ngươi cho ta đương gia đình, thật sự là tiện nghi ngươi." Thao Thế một mặt đắc ý, vỗ vỗ bờ vai của ta.

Ngữ khí lại là khinh thường, ta không biết là đúng ta vẫn là đối tòa nhà này, hoặc là đối cái kia ba vạn yêu quái.

Ta đột nhiên cảm giác được cái này Thao Thế thật có ý tứ.

Đối lão đầu kia, tràn đầy cung kính. Đối với người khác, lại tràn đầy khinh thường cùng trào phúng, rất là tự đại. Đối bảy yêu, trời sinh tính tàn nhẫn. Mà nghe được cái kia Như Lai, nhưng lại đầy mắt hoảng hốt.

Mà tại đây hoang vu trong trời đất, phí dân thương tài, ở như thế xa hoa tòa nhà, rõ ràng tự đắc, hết lần này tới lần khác còn giả bộ như một mặt khinh thường.

Loại người này, đáng đời muốn chết.

Ta ha ha cười hai tiếng.

"Yên tâm đi, ta nhất định thật tốt làm cái gia đình." Ta cười ôm quyền, một mặt cung kính.

Thao Thế rất là hưởng thụ, vỗ vỗ bờ vai của ta, một giọng nói làm rất tốt, quay người đi vào phòng.

Ta đưa tay đụng một cái trong ngực tờ giấy, khóe miệng nụ cười càng sâu.

... ..

Đêm đó, một mảnh đen kịt.

Ta đứng tại hào trong trạch viện, ngẩng đầu nhìn vẫn như cũ bầu trời tăm tối, đột nhiên hơi nhớ nhưng đã lâu không gặp mặt trăng.

Thờ dài, ta cúi đầu nhặt lên một viên gạch khối, thả trong tay ước lượng. Khóe miệng mơ hồ giương lên.

Ban ngày ta đã biết rõ, viện này bên trong, hết thảy có ba mươi sáu tên gia đình bảy mươi hai tên nữ hầu, đến giờ Tý về sau, chỉ có mười tám danh gia đình gác đêm tuần tra.

Những gia đình kia pháp lực cũng không cao cường. Dù sao, không ai sẽ nghĩ tới, có người dám ở chỗ này gây sự.

Nhưng là hôm nay, gây sự hết lần này tới lần khác tới. Ta mang theo cục gạch, ẩn vào bóng tối.

Trong bóng đêm, không ngừng mà có nhẹ nhàng "Bành, bành" chi âm vang lên.

Một lát sau.

"Mười tám" Ta nhìn trước mắt người ngã xuống, trong lòng mặc niệm.

Nhìn xem trong đình viện đã không có một ai, lại nghe cái kia Thao Thế trong phòng truyền đến mơ hồ tiếng ngáy, ta về mặt dần dần trầm tĩnh lại, thở nhẹ giọng điệu, xoay người đem cục gạch buông xuống, phải tay bên trên bụi đất.

Tiếp lấy chậm rãi đi đến nhà cửa trước cổng chính, giữ cửa cái chốt mở ra, tướng môn chậm rãi đẩy ra, ngẩng đầu hướng ra phía ngoài nhìn lên, ta lại là ngu ngơ tại nơi đó.

Chỉ gặp, hoang vu giữa đất trời, một mảnh hắc kỳ không ngớt.

Gió đen phơ phất bên trong, thân mặc màu đen khôi giáp yêu quân mệnh mông. Nhưng lại quý dị không có một tia thanh âm, yên tĩnh vô cùng.

Vô số hắc kỳ, liền như thế lẳng lặng đứng ở nơi đó, liền liền chiến ngựa đều không rên một tiếng, như đồng pho tượng.

Lại mơ hồ lộ ra vô tận sát khí.

"Tề Thiên Đại Thánh." Đứng tại phía trước nhất Cùng Kỳ thấy mở cửa là ta, hướng ta khẽ gật đầu, nhẹ giọng cười nói.

"Hung thú Cùng Kỳ." Ta lấy lại tinh thần, hướng hắc cười cười, hướng hắc vung vẩy trong tay một tờ giấy. Phảng phất sớm đã thương lượng xong, quay người cho hắc tránh ra cánh cửa.

Ta biết, trong chớp nhoáng này, Thao Thế thua, thua rồi tỉnh rồi mù.

Tất cả mọi người, đều nhìn lầm Cùng Kỳ.

Nhiều năm ẩn nhẫn, để cho người ta cho là mình nhu nhược, cho là mình tầm nhìn hạn hẹp, cho là mình chỉ có một thân tu vi, lại không ngoan lệ khí.

Nhưng mà, ta lại biết, này Cùng Kỳ, mới là này Vạn Ma quật bên trong, tàn nhẫn nhất người.

Cùng Kỳ hướng ta cúi đầu, quay người phất phất tay, mang theo bộ đội theo thứ tự đi vào trong môn, lại là vẫn như cũ một tia thanh âm đều không phát ra.

Loại này bộ đội, liền liền ta xem đều có chút kinh hồn táng đảm. Ta không khỏi nắm chặt trong tay tờ giấy.

Trên tờ giấy, rải rác vài câu mà thôi: "Thao Thế chỗ ăn đồ vật, ở tại trong bụng có thể sống ba ngày, tới nay mở cửa, ta muốn hắc chết."

Chữ viết bình thân, lại lộ ra kinh thiên sát khí.

Này, mới là Cùng Kỳ.

Hắc đối bộ hạ thiện tâm, bị người nói thành nhu nhược, lại tại trong lúc vô hình bồi dưỡng lên một nhóm đình tiêm bộ đội.

Hắc âm thầm bố cục, bị người nói là tầm nhìn hạn hẹp, lại sớm đã thấy rõ hết thảy.

Hắc bề ngoài bình thân, bị người nói là không có ngoan lệ khí, nhưng, hắc lại đã sớm coi là tốt hôm nay tràng diện.

Thậm chí tính tới, cái kia Thao Thế sẽ an bài ta làm làm việc lật vật việc tới nhục nhả ta.

Bây giờ, cuối cùng đã tới kết thúc công việc thời điểm.

Ta nhìn trước mắt Cùng Kỳ, trong lòng một hồi kính nể.

Người này, đối với người ngoài không hung ác, lại đối với mình tâm ngoan vô cùng. Này mới là thật hung ác.

Trái lại cái kia Thao Thế, phô trương thanh thế, chỉ là một mảnh lỗ mãng mà thôi.

... ..

Rất nhanh, trong chỗ ở truyền ra mấy tiếng kêu thảm thiết, một lát sau Cùng Kỳ trong tay dẫn theo bị trói thành bánh chưng Thao Thế đi ra.

"Đa tạ đại thánh tương trợ." Cùng Kỳ hướng ta cúi đầu.

Trong lòng ta biết, Cùng Kỳ ẩn nhẫn rất lâu lại không phát làm, chờ liền là một cơ hội, một cái có thể nhất cử vạn ngã Thao Thế thời cơ.

Mà ta, liền là cái kia cơ hội.

Ta gật gật đầu, hướng hắc cười cười: "Chưa nói tới tương trợ, theo như nhu cầu. Sợ là không có ta, người cũng nhanh muốn động thủ, ta chẳng qua là vừa vận bất kịp mà thôi. Nói đến cùng là ta dính người ánh sáng."

Cùng Kỳ cười hắc hắc cười, cũng không nói lời nào.

"Lão đầu nhi kia, sợ là đã sớm biết đi." Ta nhớ tới lão đầu nghe Thao Thế vũ nhục Cùng Kỳ lúc, cái kia có chút bất mãn ánh mắt, cùng với câu kia có thâm ý khác "Đừng vậy a, tâm hần vẫn là quá mềm."

Trong lòng ta thầm mắng này mẹ hần nói là Cùng Kỳ mềm lòng sao? Này rõ ràng là trách cứ Cùng Kỳ hung ác không xuống tâm ngoại trừ cái này Thao Thế đi.

Buồn cười lúc ấy cái kia Thao Thế còn không biết sống chết trào phúng Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ thờ dài, nhẹ gật đầu.

Trời thành bánh chưng Thao Thế trong mắt hiện lên vẻ kinh sợ, liền vật lộn đều ngừng lại. Nếu ông lão đều biết, như vậy hần đã coi như là hần phải chết không nghi ngờ.

Ta xem Cùng Kỳ trong mắt tựa hồ vẫn còn có chút lưỡng lự, giống như là không muốn giết này Thao Thế.

"Thế nào, nguoi vẫn là mềm lòng?" Ta cười cười, vỗ vỗ bờ vai của hần.

Cùng Kỳ cười khỏ, nhắc nhắc trong tay trời tốt Thao Thế.

Hần, cũng là yêu.

Ta thẳng tắp nhìn xem hần: "Ngẫm lại những cái kia bị hần giết yêu quái, những cái kia bị hần nuốt yêu quái. Nguoi nói cho ta biết, hần vẫn là yêu sao?"

Thanh âm lạnh buốt.

Cùng Kỳ ngốc tại đó rất lâu, thờ nhẹ giọng điệu, chậm rãi lắc đầu.

Không phải.

Cùng Kỳ ngẩng đầu lên, hai mắt thư thái. Phất tay rút ra bên hông cửu hoàn đao. Một lần đem trong tay Thao Thế ném trên không trung.

Một khắc này, Thao Thế trong mắt hoảng hốt, cực kỳ giống lúc trước bị hần nuốt yêu bầy.

Ta lại tuyệt không đau lòng hần.

... ..

Ánh đao dưới, Thao Thế một tiếng hét thảm, tràn ra đầy trời mưa máu.

Vô số bị hần nuốt bầy yêu, cũng dồn dập rơi trên mặt đất.

Mưa máu bên trong, bầy yêu chờ đợi đứng trên mặt đất, đợi thấy rõ cảnh vật chung quanh, trong mắt lại dồn dập bộc phát ra hào quang, vung vẩy hai tay, cao hứng bùng bùng.

Có thì là lòng vẫn còn sợ hãi nằm rạp trên mặt đất, ngum lớn hô hấp lấy không khí, chậm chạp không đứng dậy nổi, trong mắt tràn đầy trở về từ cõi chết may mắn.

Ta nhìn mưa máu bên trong cái kia một mặt vui sướng tiểu yêu, không tự chủ nở nụ cười.

Cùng Kỳ cũng dần dần lộ ra ý cười.

"Báo, tôn chủ đại nhân muốn gặp Cùng Kỳ chủ tướng." Bên cạnh hướng tới một cái yêu binh, bỗng nhiên hô.

Cùng Kỳ cùng ta nụ cười trên mặt vẫn như cũ, liếc mắt nhìn nhau.

"Muốn tới." Ta nhìn Cùng Kỳ, thanh âm trầm ổn.

Cùng Kỳ gật gật đầu: "Đi, đi xem một chút."

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 48: Chúc CỬ Ấm

Màu máu mồm mỉm, trong son động.

Ta cùng Cùng Kỳ đẩy cửa vào, sai bước đi đi vào, hào không kiêng kỵ.

Lão đầu kia lại là đã ngồi ở chuôi này giao trên mặt ghế, cúi đầu mặt âm trầm, cũng không nói chuyện, liền như thế tĩnh ngồi yên ở đó.

Rất lâu, bầu không khí trở nên sinh cứng.

Tâm ta nói chẳng lẽ lão đầu nhi này không biết Cùng Kỳ kế hoạch. Nghĩ tới đây, trong lòng ta phát lạnh, lão đầu nhi này luôn luôn bắt công tại Thao Thế, bây giờ Cùng Kỳ trực tiếp giết Thao Thế, sợ là hai ta dữ nhiều lành ít.

Hoàn toàn yên tĩnh bên trong, lão đầu đột nhiên mạnh mẽ đập một lần ghế xếp, lan can ứng thanh mà đứt, mảnh gỗ vụn bay tứ phía.

"Cùng Kỳ, nguoi thật lớn mặt!"

Lão đầu bỗng nhiên ngẩng đầu, hai mắt mơ hồ tản ra ánh đỏ, hung hăng nhìn chăm chăm Cùng Kỳ, áp lực thật lớn phía dưới, Cùng Kỳ trong nháy mắt hướng về sau quăng đi, ngã trên mặt đất.

Mà ta ở một bên, cũng chịu ảnh hưởng, lùi về phía sau mấy bước, trong cổ họng một hồi phát ngọt.

"Móa nó, lão đầu nhi này thật nổi giận." Ta nhú mày nhìn xem ông lão, trong lòng lại có chút nghi hoặc, lúc ấy cái kia Cùng Kỳ rõ ràng nói ông lão biết chuyện này.

Cùng Kỳ chậm rãi đứng lên, liền ôm quyền: "Tôn chủ, là thuộc hạ sai. Chỉ là ta thấy cái kia Thao Thế giết hại chúng yêu, đúng là không đành lòng. . ."

Lão đầu mạnh mẽ nhìn xem Cùng Kỳ, dần dần, trên mặt biểu lộ nhẹ nhàng xuống tới.

Mang tới ý cười.

"Còn giả bộ." Lão đầu cười mắng Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ xoa xoa đầu, hắc hắc cười không ngừng. Ta thấy thế, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra.

Không ngờ lão nhân này vừa mới là đang hù dọa Cùng Kỳ.

Lão đầu nhìn xem Cùng Kỳ bộ dạng này, không khỏi cười ra tiếng: "Nguoi những năm này giấu tài, ngược lại sẽ không thật cho là ta cái gì cũng không biết a?"

Cùng Kỳ nghe vậy liền vội cúi người ôm quyền, nói tiếng, không dám, thuộc hạ biết rõ tôn chủ nhìn rõ hết thảy.

Chỉ là, thuộc hạ có một chuyện không hiểu, vì sao, ngài phải phối hợp ta diễn kịch, khiến cho cái kia Thao Thế buông lỏng cảnh giác?

Ta cũng có chút hiếu kỳ gật đầu. Đây Thao Thế chết, nhìn như tất cả Cùng Kỳ trên người, kỳ thật có một nửa là ở trước mắt người tôn chủ này trên người người lớn.

Như không có lão nhân này dung túng cùng "Thiên vị", cái kia Thao Thế cũng sẽ không không coi ai ra gì, cả ngày không đem Cùng Kỳ để vào mắt.

Cuối cùng, chết như vậy uất ức.

"Thao Thế hần, là nhất định phải chết." Lão đầu ánh mắt bỗng nhiên âm lãnh xuống tới, thanh âm lạnh buốt, "Ta chỉ là muốn biết, nguoi sẽ dùng phương pháp gì tới đối phó hần. Nếu là ta cũng khuyh hướng Thao Thế, nguoi có phải hay không còn dám ra tay."

"Ta, muốn nhìn nguoi một chút năng lực, đến cùng như thế nào."

Cùng Kỳ như có điều suy nghĩ trầm ngâm một tiếng.

Ta tựa hồ đã hiểu cái gì. Rất rõ ràng, lão đầu nhi này cũng chúng mắt Thao Thế, cho nên, dứt khoát dùng Thao Thế tới kiểm tra một chút Cùng Kỳ.

Trong lòng ta thẳng mắng lão đầu nhi này chơi bản.

Cùng Kỳ trầm ngâm một hồi, đột nhiên hỏi ngược một câu: "Đại nhân vì sao muốn giúp ta?"

Lão đầu nhìn xem Cùng Kỳ, ha ha cười cười, cũng là không trả lời, ngược lại là hỏi Cùng Kỳ một cái khác vấn đề: "Ngươi cũng biết, bây giờ thân thể ta càng ngày càng kém, ta lại hỏi ngươi, sau khi ta chết, ngươi như thế nào dẫn đầu Vạn Ma quật, tại cái kia đầy trời thần phật bên dưới sống sót."

Cùng Kỳ không chút do dự: "Đánh đi ra."

Thanh âm kiên nghị.

"Như đánh không đi ra đâu?" Lão đầu cười híp mắt, không biết trong lòng suy nghĩ cái gì.

"Chết ra ngoài."

Cùng Kỳ biểu lộ chưa biến, thanh âm bình thản.

Lão đầu lại là bỗng nhiên đứng người lên, cười ha ha.

"Đúng, chết, cũng phải chết ra ngoài!" Ông lão thanh âm mang theo cùng tuổi tác không hợp hào khí, trong mắt một vết hường tới.

Lão đầu nói xong, cúi đầu xem lên trước mặt Cùng Kỳ, cười híp mắt nói: "Ta vì sao muốn giúp ngươi? Ngươi có biết, ta hỏi cái kia Thao Thế, hắn như thế nào nói?"

Cùng Kỳ lắc đầu, nói tiếng không biết.

"Hắn nói, thủ, thủ không được liền dùng bày yêu huyết tể, lại thủ không được, liền đầu hàng thôi."

Lão đầu nói đến đây, hướng trên mặt đất xì cục đàm, một mặt khinh thường.

"Cái này Thao Thế, ngoài mạnh trong yếu, nhìn như điều võ giương oai, kì thực nhát như chuột. Đối với mình người lại đánh lại giết, một khi nghe được cái kia tiên phật hàng ngũ, liền dọa đến run lên cầm cập."

"Rác rưởi một cái." Lão đầu thanh âm khinh miệt.

Nói xong, ông lão đột nhiên quay người, đối mặt với Cùng Kỳ cùng ta, ngữ khí nghiêm túc: "Là mê hoặc người, không tin quý thần, bắt kính đất trời, tự tại luân hồi, không nói thiên mệnh."

"Cái kia Thao Thế, không phải yêu. Mà hai ngươi, là yêu, hơn nữa còn là đại yêu."

Ta gãi gãi đầu. Ta nói, ông lão, ngươi nói cái kia Cùng Kỳ là đại yêu, ta thừa, dù sao Yêu Thánh tu vi ở nơi đó.

Ngươi nói ta là đại yêu, ta liền một trời sinh Thạch Hầu, còn không có thần thông, tương đối nhiều nhất tại cái hóa ma hồn yêu quái, tính là gì đại yêu.

Tâm ta nói đồ là năm đó hòa thượng kia, giống như là đại yêu.

Lão đầu xoay đầu lại, cười híp mắt nhìn ta: "Tề Thiên Đại Thánh Tôn Ngộ Không, một gây đánh Như Lai, còn không tính là đại yêu?"

"Ha ha, nhớ ta trong mắt chứa nhật nguyệt, mấy vạn năm tới chỉ nhìn nhầm qua một lần, lần này ta tuyệt đối xem không sai." Ông lão cười ha ha, nhếch râu ria, hai mắt chăm chú nhìn ta, có dị dạng ánh sáng tràn ra.

Một cổ cường đại không hiểu khí tức, từ tuyên cổ chậm rãi tuôn ra, trong lòng ta không khỏi giật mình, thầm nghĩ đây rốt cuộc là cái quái gì.

Nhưng mà, ta nhìn hắn câu nói này nói ra, rõ ràng hào khí vượt mây, trong mắt lại toát ra bi thương.

Ta bỗng nhiên có chút nghi vấn, hắn duy nhất nhìn nhầm một lần kia. . . Là lúc nào, là cùng năm đó hắn suất lĩnh bày yêu trốn đến này Vạn Ma quật có quan hệ sao?

Ta gãi gãi đầu, ta nói ông lão, lần trước ngươi nói với ta hai ta lần sau gặp mặt liền nói cho ta biết hết thấy, ngươi bây giờ có thể nói a?

Ông lão ha ha cười cười, nhẹ gật đầu.

"Lần trước ta nói lần sau gặp mặt, liền là lúc này. Mà lại, ta cũng biết ngươi muốn hỏi cái gì."

Không hiểu thấu.

Ta có chút không rõ ràng cho lắm gãi gãi quai hàm một bên lông khi, chờ lấy hắn nói tiếp đi.

Lão đầu lại là không nhanh không chậm, phát phát tay biến ra mấy cái băng ghế đá, nhẹ giọng cười cười: "Hai ngươi ngồi trước tốt, ta cho ngươi hai kẻ

chuyện xưa đi."

"Nghe xong chuyện xưa này, người liền đã hiểu hết thấy, "

Ta vốn định trực tiếp hỏi hấn, cái kia Cùng Kỳ lại là lời kéo ta ngồi xuống, hướng ta dựng lên thù thế, để cho ta an tâm nghe tiếp.

Ta gật gật đầu, ngẩng đầu nhìn lão đầu nhi kia.

"Mấy vạn năm trước đó. . . Cụ thể bao lâu ta cũng nhớ không rõ, tóm lại, khoảng cách hiện tại rất xa. Khi đó, đất trời chưa phân, ba ngàn thế giới chưa xây dựng, khắp nơi đều là một mảnh sương mù mông lung."

Trong lòng ta giật mình, trong đầu trống rỗng.

Cái tên này. . . Lại có lớn như vậy lai lịch? Đất trời chưa phân. . .

"Khi đó đi, ta coi như nhỏ, cả ngày đi theo cuộn Cổ đại ca, cùng Nữ Oa tiểu muội cùng một chỗ luận đạo, a, đúng, lúc ấy gọi luận đạo, bây giờ gọi nói chuyện phiếm. Khi đó tuy nói cũng có một chút lão gia hỏa, thế nhưng bọn hấn khinh thường cùng chúng ta cùng nhau chơi đùa."

Nghe lão đầu nói một mình, ta gần như đình chỉ hô hấp, trong lòng hiện lên vẻ kinh sợ.

Cuộn Cổ đại ca. . . Nữ Oa tiểu muội. . . Cái thứ này, đến cùng là ai. Những người kia, thế nhưng là nhân vật trong truyền thuyết, liền liền Như Lai đều mới miễn cưỡng có thể so sánh.

Ta một mặt mê mang xem hướng lão đầu.

"Đúng rồi, ta gọi Chúc Cửu Âm" Lão đầu nhàn nhạt tăng thêm một câu.

Ta ngây ngẩn cả người.

Chúc Cửu Âm, coi là ban ngày, ngủ làm đêm, thối làm đông, hô làm hạ, không uống, không ăn, không ngừng, tức là gió; thân dài ngàn dặm, kỳ vi vật, mặt người, thân rắn, màu đỏ.

Ta nhớ tới cái kia màu đỏ dãy núi, như là một bộ huyết thi, nằm ngang ở trong đất trời.

Lão đầu phảng phất xem thấu ta, hướng ta gật gật đầu.

"Vùng núi này, chính là thân thể ta."

Tiếp theo, ông lão lại lâm vào hồi ức, tự mình nói: "Lúc ấy, ta ba người cả ngày uống rượu luận đạo, tốt không vui."

"Còn nhớ rõ, đại ca ngày nào nhân đến phát chán, một búa bổ khai thiên địa."

"Còn nhớ rõ Nữ Oa tiểu muội có chút không thú vị, bóp ra tượng đất, khắp nơi trên đất sinh linh."

"Mà ta, hai mắt nhạt nguyệt, trong nháy mắt, khiến cho vùng thế giới kia có ngày đêm, hô hấp ở giữa, khiến cho thế giới kia có đông hạ."

"Ta ba người, sáng tạo ra một cái thế giới. Chính là bây giờ tứ đại bộ châu bên trong Đông Thắng Thần Châu."

Ông lão nói, cười ha ha, trong tiếng cười tràn đầy hoài niệm, cười ra nước mắt, ta xem trong mắt của hấn, lại là một mảnh bi thương.

"Sau đó thì sao?" Ta lúc này sớm đã không thấy kinh ngạc, tâm một giọng nói những người này đều là tên điên, liền hỏi tiếp.

Lão đầu nghe vậy, giống là nhớ ra cái gì đó, tiếng cười bỗng nhiên thu hồi, chỉ để lại một mặt nước mắt, rất lâu, chậm rãi thờ dài.

Sau đó, một người đầu trọc mang theo một đám đầu trọc, tìm tới cửa, nói mình gọi Như Lai.

Còn nói, ta là yêu, bọn hấn muốn trừ yêu.

Ta gặp bọn họ lóe vệt sáng vàng, rất là sợ hãi, núp ở cuộn Cổ đại ca sau lưng.

Cuộn Cổ đại ca tính tình sôi động, lập tức liền mang theo búa xông tới, cùng những cái kia đầu trọc liều chết.

Những cái kia đầu trọc thật sự là lợi hại, lại ý vào nhiều người, dù là cuộn Cổ đại ca lực lớn vô cùng, quơ Bàn Cổ búa, nhưng cũng dần dần rơi vào hạ phong.

Sau đó, ta khẽ cắn môi, cũng xông tới.

Ta cùng đại ca tiểu muội đều là trong hỗn độn sinh linh, đất trời chưa mở liền có, quả nhiên là cực kì lợi hại, dần dần, những cái kia đầu trọc chống đỡ

không nổi.

Cuộn Cổ đại ca nói với ta, nhị đệ, người chạy trước, ta đoạn hậu.

Đại ca vừa nói xong, ta nhìn hấn sắc mặt bỗng nhiên biến đổi, thẳng tắp ngã trên mặt đất.

Ông lão nói đến đây, đột nhiên ngừng lại, hai tay bịt mắt, toàn bộ thân thể không ngừng run rẩy.

Rất lâu, lão đầu âm thanh run rẩy, tự lẩm bẩm.

"Ta dù như thế nào cũng không nghĩ tới, nàng, vậy mà lại ra tay."

"Ta làm sao cũng nghĩ không thông, vì sao ba người chúng ta bên trong, hai cái là phật, mà ta là yêu. Vì sao, một cái phật muốn hộ ta, một cái phật muốn giết ta. Lại là vì sao, vì giết ta, phật lại giết phật."

Trong lòng ta mát lạnh, đã hiểu.

Nữ Oa.

Nữ Oa ra tay rồi.

Vài vạn năm đi qua, lão đầu thanh âm run rẩy vẫn như cũ có ngập trời bi thương cùng hận ý.

"Chờ ta lấy lại tinh thần, chỉ thấy đại ca phía sau mấy cái dấu răng đã mơ hồ phát xanh, khí độc lượn lờ. Một con rắn độc nằm sấp ở một bên. Những cái kia đều trực ở nơi đó nói phản đồ."

"Ta đổ mắt, liều mạng công đại ca, như bị điên khuya lên Bàn Cổ búa, đúng là liều mạng bị thương nặng giết đi ra."

"Về sau, ta đem đại ca tính cả Bàn Cổ búa chôn ở ba người chúng ta sáng tạo thế giới, lại tìm đến lúc trước đi theo thù hạ của mình, đi vào động không đáy, sáng tạo ra cái thế giới này."

"Cái thế giới này, ta đem nó gọi là, Vạn Ma quật."

Lão đầu nói xong, không nói nữa.

Hồi lâu sau, ta thở dài.

"Từ đó, ngươi vẫn tại chính mình sáng tạo Vạn Ma quật trứng sao?"

Lão đầu gật gật đầu, sờ lấy một cái băng ghế đá, chậm rãi ngồi xuống, thở sâu.

Ta cười cười.

Vạn Ma quật, quả nhiên là cái tên rất hay.

Vạn ma khóc.

★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngô Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 49: Ba ngàn thế giới

Lão đầu cũng không có phản ứng ta, ngược lại là không nói nữa, ngẩng đầu, miệng mở rộng ngoác nhìn đỉnh động, rất lâu, nở nụ cười khổ.

"Những năm này, ta bao giờ cũng không muốn khôi phục thực lực, ra ngoài vì đại ca báo thù, đến hỏi cái kia Nữ Oa, nàng tại sao phải ra tay."

Lão đầu đột nhiên ngừng lại, ta xem trong mắt của hắn tràn đầy tuyệt vọng.

Ta biết, thực lực của hắn, sợ là từ đầu đến cuối không có khôi phục.

Hắn sắp chết.

Cho nên, hắn mới có thể vội vã lựa chọn đời sau Vạn Ma quật chủ.

Ta thấy hắn cảm giác được một vết bi thương.

Bỗng nhiên, ta giống là nhớ ra cái gì đó, bỗng nhiên ngừng đầu, hai mắt thẳng nhìn chăm chăm lão đầu.

"Người nói, người sáng tạo ra một cái thế giới?" Ta thanh âm bên trong có không nhịn được kinh ngạc.

Một cái thế giới. . . Ta lại nghĩ tới lúc trước hắn nói, Bàn Cổ Nữ Oa cùng ba người hắn, chung nhau sáng tạo ra Đông Thắng Thần Châu.

Ta mặc dù không hiểu cái gì ba ngàn thế giới, thế nhưng, này tứ đại bộ châu ta vẫn là nghe nói qua, mà ta vị trí, chính là Đông Thắng Thần Châu.

Lão đầu gật gật đầu.

"Ba ngàn thế giới, có không ít là bị những lão gia hỏa kia sáng tạo ra, chỉ là này cực kỳ khó khăn, sợ là thiên hạ này, có thể sáng tạo thế giới người, không cao hơn ba cái."

"Cho dù là ta cùng đại ca còn có Nữ Oa đỉnh phong thời kì, cũng chỉ có ba người liền dưới tay, mới có thể sáng tạo một cái thế giới."

"Cho nên, ta tại bị thương nặng lúc sáng tạo Vạn Ma quật, cũng không hoàn mỹ. . . Người cũng thấy đấy, bây giờ này Vạn Ma quật đi qua vô số năm tháng, đã sắp sụp đổ."

Lão đầu thanh âm mang theo bi thương.

Ta nhớ tới vậy không có linh lực hoang vu đất trời, cái kia không ngày nào không trắng lờ mờ bầu trời, cùng với đầy trời gió đen, nhẹ gập đầu.

Này Vạn Ma quật, hoàn toàn chính xác sắp hỏng mất.

"Bởi vì ta cái thế giới này, sửa lại Thiên Mệnh, dù là ta, cũng không kiên trì nổi. Thiên Mệnh, há lại có thể thay đổi?" Chúc Cửu Âm ha ha cười cười, thanh âm lại là bi thương.

Nghe được hắn, trong lòng ta hiện ra một cái có chút điên cuồng suy nghĩ.

Ta nghĩ đến một cái khác ta, cái kia cùng Nữ Oa có chút tương tự Hào Tử.

Cái kia, rõ ràng là yêu, lại vẫn cứ mong muốn thành Phật Hào Tử.

Cái kia, tự khoe là phật, trên không trung hướng về yêu quái giờ lên cây gậy Hào Tử.

Cái kia, ta lẽ ra sẽ trở thành Hào Tử.

Ta cười cười, đều do hòa thượng kia, nếu không ta lão Tôn hiện tại cũng là phật.

Đầu Chiến Thắng Phật.

Ta muốn gặp mặt hắn.

Ta ngừng đầu hỏi lão đầu nhi kia: "Ta. . . Nguyên bản sẽ trở thành một cái phật, bây giờ nhưng cũng là nghịch thiên mệnh. . . Ta, có thể nhìn một chút kia Thiên mệnh dưới ta sao?"

Lão đầu nghe vậy, bỗng nhiên đứng dậy, ngo ngắc nhìn ta: "Người nghịch thiên mệnh? Chuyện này là thật?"

Ta gật gập đầu, đem lúc trước cái kia Quan Âm Bồ Tát ném cho ta 《 Tây Du Ký 》 lúc nói cho ta biết lời nói, nói cho lão đầu.

Lão đầu suy nghĩ rất lâu, trong mắt lộ ra một tia không hiểu.

Sau cùng, hắn nhìn ta, hô xả giận, chậm rãi nói hai chữ.

"Dị số "

Ta gãi gãi đầu, ta nói người nha nói gì thế, ta liền hỏi người có thể hay không để cho ta gặp được tên kia.

Lão đầu gật gật đầu, lại lại lắc đầu.

Thở dài, ông lão thanh âm có chút lưỡng lự: "Ta cho tới bây giờ không nghĩ tới, sẽ có người coi là thật sửa lại Thiên Mệnh."

"Theo lý thuyết, này Đông Thắng Thần Châu, lẽ ra không nên là nơi nói như thế. Vốn nên là như là cái kia Bồ Tát nói, nơi cùng Huyền Trang lấy Tây Kinh. . . Thế nhưng là, nơi lại vẫn cứ nghịch thiên mệnh, sinh sinh sửa lại này Đông Thắng Thần Châu. Thú vị, thú vị."

"Ta, hết sức giúp nơi, nhìn một chút có thể hay không thông báo đến cái kia chưa cải biến trước đó Đông Thắng Thần Châu. Bất quá, nghĩ đến coi như thành công, cơ hội này cũng chỉ có một lần, lần sau lại đi, chính là đến này đã cải biến Đông Thắng Thần Châu."

Ta bối rối rất lâu, mới hiểu được, lão đầu này pháp lực vô biên, có thể tại ba ngàn thế giới ở giữa tự do lui tới, bây giờ, hắn muốn giúp ta thử nghiệm đi câu thông cái kia không bị cải biến trước đó Đông Thắng Thần Châu.

Ta gật gật đầu, nói tiếng cảm ơn.

Lão đầu ha ha cười cười, nói nơi cái con khi này, năm đó đỉnh phong thời điểm, đều cùng ta không tại một cái trình độ, bây giờ trong mắt ta càng là nhỏ yếu vô cùng. Lẽ ra, đổi thành người khác, ta đều chẳng muốn cùng hắn nói chuyện. Thế nhưng là. . . Chẳng biết tại sao, ta lại muốn giúp nơi.

Ta trêu ghẹo nói nơi cái kia không phải yêu ta đi, ta thế nhưng là cái công khi, chẳng lẽ nơi là đồng tính?

Lão đầu cười mắng ta một câu, hai mắt thả ra thay đổi ánh sáng.

Ta xem ánh mắt hắn nhắm lại, trong đó tả nhật bên phải thảng, vô số đất trời khác biệt cảnh tượng trong mắt hắn dồn dập biến hóa.

Ta biết đây là hắn tại ba ngàn trong thế giới tìm kiếm.

Một bên Cùng Kỳ cũng là một bên tò mò nhìn lão đầu, một bên thấp giọng hướng về phía ta nói rõ lý do: "Nơi lần này kiếm lợi lớn, này câu thông thế giới bản sự, chỉ có những cái kia sinh tại hỗn độn những lão già mới có, thiên hạ này có thể làm được, sợ là không cao hơn mười người, liền liền cái kia Phật Tổ, đều làm không được."

Ta mặt dạn mày dày, cười hắc hắc cười.

Rất lâu, ông lão trong mắt cảnh tượng không còn biến động, bình tĩnh trở lại, cố định tại một mảnh trên thảo nguyên.

Trời xanh, mây trắng.

Thảo nguyên, trời chiều.

Trên thảo nguyên, một nhóm bốn người ngồi cùng một chỗ, vây quanh một đồng lửa. Bên cạnh là một con ngựa trắng.

Trời chiều bên kia, là một dòng sông nhỏ.

Ông lão lấy lại tinh thần, thở phào một cái, đối ta cười cười: "Nơi nghĩ kỹ?"

Ta gật gật đầu.

Ông lão phát phát tay, một vết nứt giống tấm gương xuất hiện ở trước mặt ta, tấm gương bên kia, là một mảnh thảo nguyên.

Là không bị cải biến trước đó Đông Thắng Thần Châu.

Ta nhắc chân liền muốn đi vào, ông lão lại là đưa tay ngăn cản ta một thoáng.

Ta không hiểu ngẩng đầu nhìn một chút hắn, đã thấy ông lão một mặt nghiêm túc nhìn ta: "Nơi tiến vào trước khi đi, ta cho nơi biết mấy câu."

"Thứ nhất, nơi chỉ có nửa canh giờ. Sau nửa canh giờ, ta tiếp nơi đi ra, nếu không nơi mãi mãi cũng không ra được."

"Thứ hai, bây giờ Đông Thắng Thần Châu tuy nói đã bị cải biến, ở trong đó thế giới trên thực tế đã biến mất, ấn lý thuyết cũng không thuộc về ba ngàn thế giới, thậm chí đều không nên tồn tại. Thế nhưng nơi sau khi đi vào, tuyệt đối không nên cải biến bên trong thế giới, để bọn hắn tận lực bảo trì nguyên trạng."

"Bởi vì, Thiên Mệnh thứ này, quá mức huyền diệu, nơi nếu là cải biến bên trong thế giới kia, ta cũng không dám hứa chắc sẽ phát sinh cái gì."

Ta gật gật đầu, nói tiếng hiểu rõ.

Lão đầu lại dặn dò ta vài câu, mới hướng ta gật gật đầu, ra hiệu ta có khả năng tiến nhập.

Ta nhìn trước mặt vết nứt, thở sâu, một bước bước vào.

... ..

Một bước bước qua, ta chỉ cảm thấy hoa mắt, lại mờ mắt lúc, đã đến một mảnh trên thảo nguyên.

Ta vốn cho rằng sẽ xuất hiện cái gì khó chịu, nhúc nhích hạ thân, lại hết thấy như người bình thường.

Nơi xa, bốn nhân ảnh ở nơi đó ngồi cùng một chỗ, một bên chất đồng hành lý, một con ngựa trắng đang ở nhàn nhã ăn cỏ.

Ta thận trọng tới gần, rốt cục thấy rõ bốn người.

Hòa thượng, Hưu Tử, Trư yêu, Hà Đồng.

Cái kia Hưu Tử cùng ta, giống như đúc. Hòa thượng kia cùng sư phụ, cũng là giống như đúc.

Ta xem hòa thượng đang khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt niệm kinh, không khỏi Tâm Giác thú vị.

Nhớ ta sư phụ kia, liền khiến cho hấn khoanh chân ngồi xuống cũng khó khăn, niệm kinh càng là nói lời vô dụng.

Ta đang hoài niệm lấy, lại nghe một tiếng thanh âm quen thuộc truyền đến.

"Ngộ Không, có yêu quái." Hòa thượng chỉ một bên bụi cỏ nói ra. Bụi cỏ run run.

Thanh âm bình tĩnh, bình tĩnh có chút lạnh buốt.

Chẳng biết tại sao, trong lòng ta đột nhiên không hiểu phát lạnh.

Cái kia Hưu Tử mang theo kim cô bổng đi ra phía trước, gỡ ra bụi cỏ, thăm dò đầu lại quay người đi trở về.

"Sư phụ, là cái con thỏ." Hưu Tử nói, thuận tay hướng trong đồng lửa tăng thêm khúc gỗ.

"A." Hòa thượng ngữ khí bình tĩnh, nhắm mắt ngồi xuống, tiếp tục niệm kinh.

Ta lại nhìn đi, cũng rất cuộc không cảm thấy hòa thượng cùng sư phụ có một tia giống nhau.

Ta nhớ tới Tây Du Ký bên trong, vừa lúc mới bắt đầu, Hưu Tử đánh chết cái yêu quái, hòa thượng kia đều muốn nhắc tới nửa ngày.

Về sau, hòa thượng kia lại là mỗi khi gặp được gió thổi cỏ lay, đều sẽ hô to: "Ngộ Không, có yêu quái."

Sau đó Hưu Tử đi lên giáng một gậy chết tươi những cái kia yêu quái.

Ta nhìn cái kia Hưu Tử đang xem lấy củi đốt, không khỏi nở nụ cười khổ.

Mà một bên khác, Hà Đồng cùng Trư yêu lại là đang thương lượng, ngày mai vào Lôi Âm tự, nói thế nào mới có thể khiến cho công lao của mình càng lớn, ban thưởng càng nhiều.

Tâm ta nói, này bát giới mỗi lần đều thu xếp lấy phân hành lý về nhà, chỗ nào còn có cái gì công lao.

Sau đó, mỗi lần nói xong đều bị Hưu Tử một chầu đánh.

Chẳng biết tại sao, ta tựa hồ hiểu rõ cái kia Hưu Tử vì cái gì đánh hấn.

Hưu Tử, một lòng tìm phạt.

Vì thành Phật, hấn có khả năng không làm yêu quái.

Vì thành Phật, hấn có khả năng xoay người sang chỗ khác, hướng phía từng bằng hữu, hướng phía những cái kia yêu quái, cao cao vung cây gậy.

Vì thành Phật, hấn có khả năng giết chết từng chính mình, giết chết từng Tề Thiên Đại Thánh.

Cái kia từng Tề Thiên Đại Thánh, liền ngã xuống cái kia vung hướng về phía yêu quái cây gậy phía dưới, ngã xuống cái kia từng tiếng "Ngộ Không, có yêu quái" phía dưới.

Nhưng mà, hấn lại không có thể đi trở về địa phương.

Không có những cái kia đã từng cùng hấn cùng một chỗ uống chén rượu lớn, ngoạm miếng thịt lớn huynh đệ.

Không có những cái kia dám cùng hấn cùng một chỗ giết đến tận mây xanh huynh đệ.

Giống như đúc, nhưng lại không chút nào cùng.

Trên đầu của hấn, nhiều căn Kim Cô.

Phía sau của ta, màu máu áo choàng.

Trên tay hấn cây gậy, mơ hồ hiện ra Phật Quang.

Mà trên người của ta, lại mang theo một tia tà khí.

Yên lặng rất lâu, Hầu Tử khẽ vuốt cằm, thì thào nói nhỏ, "Người là ai?"

Ta nhìn cặp mắt của hấn, sắc mặt bình tĩnh.

Tề Thiên Đại Thánh.

Hấn sau khi nghe ngây người một lát, tiếp thở dài một hơi, tựa hồ đã hiểu cái gì, hai mắt thấy ta, khóe miệng phồng lên một nụ cười khổ, chắp tay trước ngực, đối ta làm cái phật vái chào.

"Đầu Chiến Thắng Phật."

Cứ như vậy, ta nhìn hấn, hấn cũng nhìn ta, hai người ngây người rất lâu.

Hấn nhìn ta, như là thấy được mình năm đó.

Ta nhìn hấn, lại cũng như thấy được mình năm đó.

Một cái nghịch thiên làm ma, một cái một lòng hướng về phía phật.

Một cái là Tề Thiên Đại Thánh, một cái là Đầu Chiến Thắng Phật.

Nghịch thiên làm ma đã từng một lòng hướng về phía phật, một lòng hướng về phía phật đã từng nghịch thiên làm ma. .

Ta có chút muốn cười.

Ta nhớ tới Chúc Cửu Âm nói, nếu không phải ta sửa lại Thiên Mệnh, bây giờ, hấn chính là ta.

Hầu Tử nhìn ta, ngờ ngác cũng không biết nghĩ cái gì.

Sau cùng, hấn phá vỡ yên lặng, bờ môi khẽ động: "Người tới làm cái gì?"

Thanh âm khàn khàn.

Ta nói, ta có mấy câu muốn hỏi người.

Một mặt bình tĩnh.

Hấn mặt không thay đổi gật gật đầu, ra hiệu ta tiếp tục.

Ta nhìn cây gậy trong tay của hấn, phía trên phật khí mờ mịt.

Ta ngừng đầu nhìn hấn nói, giết yêu, được không?

Hấn cũng không để ý gì tới ta, ngược lại là trầm mặc, rất lâu, rốt cục rất là gian nan lắc đầu, cắn môi, không rên một tiếng.

Ta gặp hấn nắm cây gậy tay mạnh mẽ dùng sức, cảm đốt ngón tay trắng bệch.

Ta ngừng đầu, ánh mắt thấu qua thân thể của hấn, nhìn về phía sau lưng của hấn chân trời, nơi đó có này một mảnh ánh nắng chiều đỏ, treo ở chân trời, giống như thủy triều trải rộng ra.

Đỏ tươi đỏ tươi, rất là chói mắt.

Ta hơi híp mắt, nhìn xem ánh nắng chiều đỏ, hỏi tiếp hấn.

Làm phật, được không?

Ta vừa nói xong, hấn lại là bỗng nhiên thái độ khác thường, trên mặt bình tĩnh trong nháy mắt sụp đổ, bờ môi trương nửa ngày, lại một chữ cũng nói không nên lời.

Ta nhìn hấn chảy xuống nước mắt.

Rất lâu, hấn chống cây gậy, ngẩng đầu nhìn ta cười thâm.

"Làm phật. . . Tốt."

Khàn khàn khô khốc, nửa ngày mới gạt ra ba chữ này.

"Có thể nguoi là yêu." Ta nhìn chăm chăm hấn, thanh âm lạnh buốt.

Nhưng là nhìn lấy hấn, trên mặt của ta, lại rõ ràng toát ra không đành lòng.

Hầu Tử khoe miệng cười thâm dần dần phóng to, sau cùng biến thành đầy trời tiếng cười to, còn có cái kia một mặt mờ hồ nước mắt.

"Nguoi không hiểu, nguoi không hiểu, ta nhất định phải là phật." Hấn hướng ta lời nói không có mạch lạc tự lảm bảm.

"Chờ ta thành phật, liền có thể cưới nàng."

"Chờ ta thành phật, ta liền không còn là yêu quái, thế nhân liền sẽ không lại đối xử lạnh nhạt nhìn ta."

"Chờ ta thành phật, ta. . ."

Nói xong lời cuối cùng, Hầu Tử lại là nói không được nữa.

Ta nhìn hấn, nhếch nhếch miệng, hướng hấn lộ ra một cái có chút nụ cười khó coi.

Đây cũng là ta hết sức mới miễn cưỡng gạt ra một cái nụ cười.

Hấn nói, hấn là phật. Trên mặt lại là vẻ u sầu. Ta nói hấn là yêu, hấn lại sợ.

Ta vốn là còn một vấn đề, muốn hỏi hấn, tại sao phải đi làm phật.

Vậy mà lúc này ta lại cảm thấy, ta không cần hỏi, cũng không cần hỏi nữa.

Ta đã biết đáp án.

"Từ Hà phải lập gia đình đi." Ta hướng hấn ha ha cười cười.

Hấn ngốc tại đó, rất lâu, trên mặt cười thâm càng sâu, hướng ta nhẹ gật đầu.

"Nguoi làm gì lừa gạt mình, nguoi biết rất rõ ràng, nguoi cho dù là thành phật, cũng cưới không được nàng." Ta ha ha cười nói lấy, mũi nhưng cũng có chút mỏi nhừ.

Hầu Tử trầm mặc xuống, trong hai mắt như chết bình tĩnh.

Bình tĩnh không có một tia chấn động, ta nhìn cái kia bình tĩnh, nhớ tới một cái từ.

Lòng như tro nguội.

Ta nhìn hấn, thờ dài, tiếp tục mở miệng: "Nguoi cho rằng, nguoi thành phật, liền không còn là yêu quái, liền có thể cùng đầy trời đại phật, ngồi ngang hàng."

Ngữ khí khinh đạm.

"Thế nhưng, nguoi vĩnh viễn là cái yêu quái."

Thoại âm rơi xuống, Hầu Tử trên mặt bình tĩnh không còn, cả người toàn thân run rẩy lên, trên mặt cười thâm, rốt cục cười ra tiếng.

Ta đứng ở nơi đó, lẳng lặng mà nhìn xem hấn.

Trong lòng nhưng cũng không hiểu thấy đau.

Lúc đó, hòa thượng đã từng đối ta đã nói như vậy.

Ta nhớ được chính mình lúc ấy, giống như cũng là lớn tiếng cười thâm.

Cũng có thể là ta nhớ lầm.

Ta đứng ở nơi đó, nhìn xem Hầu Tử tại đầy trời dưới trời chiều, cười ha ha.

Cười ra nước mắt.

Phía sau hần cái kia một mảnh trời chiều, đem hần một thân màu vàng kim lông khi chiếu thành màu đỏ.

Rất lâu, tiếng cười dần dần ngừng lại, có thể nước mắt của hần nhưng như cũ chậm rãi chảy xuống.

Hần cười nhìn ta, chống cây gậy, phảng phất toàn thân vô lực, thanh âm yếu ớt: "Thế nhưng là, ta đã không có nơi hội tụ, rốt cuộc không quay đầu lại được."

"Dọc theo con đường này, ta. . . Những huynh đệ kia. . ."

Hần ngừng lại, cúi đầu nhìn xem nắm trong tay kim cô bổng.

Cái kia kim cô bổng, màu vàng phát khí mờ mờ, vàng óng ánh, tại đây trời trời chiều chiều xuống, lóe ra màu vàng ánh sáng màu đỏ.

Đỏ giống máu, tươi đẹp ướt át.

Ta biết, dọc theo con đường này, hần giết không biết nhiều ít yêu quái.

Đã từng cùng hần uống rượu với nhau, cùng một chỗ tác chiến huynh đệ.

Liền chết tại đây cây gậy phía dưới.

"Hoa Quả sơn đâu? Nơi đó, không phải nhà của ngươi sao?" Ta nhìn hần bộ dạng này, trong lòng có chút khó chịu, lên tiếng nhắc nhở.

Hầu Tử ngẩng đầu nhìn sau lưng của ta, nơi nào là trắng xóa hoàn toàn đám mây.

Nơi đó, là phương đông.

Nơi đó, là Hoa Quả sơn phương hướng.

Ta xem trong mắt của hần, xuất hiện một tia khát vọng, lại lại dần tuyệt vọng.

Còn có một tia nhận mệnh.

Hần cứ như vậy ngơ ngác nhìn xem, rất lâu, thấp giọng thì thào.

"Ta biết, thế nhưng là ta, không muốn trở về."

"Ta đã không còn là năm đó Mỹ Hầu Vương, ta đã không còn là cái kia phóng lên tận trời Tề Thiên Đại Thánh."

Hần cúi đầu xuống, nhìn nhìn mình tay.

Ta nhìn mặt hần bên trên, tràn đầy thống khổ.

"Hiện tại ta, là Đẩu Chiến Thắng Phật."

"Ta không thể trở về đi, ta nghĩ để bọn hần vĩnh viễn nhớ là, là năm đó ta thân là Tề Thiên Đại Thánh đáng về."

Ta bỗng nhiên hiểu rõ, vì cái gì vậy bản 《 Tây Du Ký 》 bên trên Tôn Ngộ Không, thành Phật về sau lựa chọn đi Nga Mi sơn, từ đó chân không bước ra khỏi nhà.

Hần, muốn cho Hầu Tử nhóm nhớ, chỉ là Tề Thiên Đại Thánh.

Hần ngẩng đầu nhìn một chút bầu trời, cảm trần đầy lông khi mu bàn tay xoa xoa mặt, sau đó nhìn ta cười khổ.

"Chờ ta lấy xong trái qua, liền đi tìm một chỗ rồi xa hết thầy ngọn núi nhỏ, một người ở nơi đó mở động phủ, an tâm làm Phật."

Từng chữ nói ra, rất là gian nan.

Nói xong, hần xoay người sang chỗ khác, ngẩng đầu nhìn cái kia mảnh trời chiều, hướng về trên không chậm rãi đưa tay phải ra, phảng phất muốn kiểm tra cái kia mảnh đỏ tía đỏ tía đám mây.

Ta mơ hồ nghe được hần tự lẩm bẩm, nhưng lại giống như là nói cho ta nghe.

"Ngươi biết không, ngươi trước khi đến, ta vốn cho là mình chặt đứt thất tình lục dục."

"Hiện tại xem ra, ta vẫn là lục căn không sạch."

"Thế nhưng là, không quan trọng. Ngày mai, ta liền muốn đi cái kia Lôi Âm tự."

Thanh âm khô khốc, mang theo khăn khăn.

Nói đến đây, hần lại chậm rãi quay người lại, hai mắt thẳng tắp nhìn ta.

"Ngày mai, ta chính là phật."

Dưới trời chiều, ta nhìn hần bộ dạng này, thờ dài, cô nặn ra vẻ tươi cười: "Chúc mừng."

"Tạ ơn." Hần mặt không biểu tình.

Một trận trầm mặc.

Gió nhẹ thổi qua, ta ngẩng đầu nhìn sau lưng của hần trời chiều.

Ta nhớ tới, ta rất lâu chưa thấy qua đẹp mắt như vậy trời chiều.

Ta thờ nhẹ giọng điệu, hướng hần cười cười: "Hôm nay trời chiều không sai."

Hần gật gật đầu.

Ta nhìn hần một cái, giọng nói nhẹ nhàng nói sang chuyện khác: "Người còn nhớ rõ cái kia đào trong vườn trời chiều sao?"

Hần ngừng lại ở nơi đó, hồi lâu sau ngẩng đầu nhìn ta, nhẹ gật đầu, há to miệng: "Từ Hà. . ."

"Ồ bên cạnh ta, còn sống, chỉ là mất đi trí nhớ." Ta nhớ tới cái kia mắt tích Yêu Phụng, cười lớn lấy trả lời.

Hầu Từ giống như là giống như không nghe thấy, một mặt bình tĩnh đứng ở nơi đó, hồi lâu sau mới trở về cái nha.

Nếu không phải ta gặp hần khóe mắt chảy xuống nước mắt, ta còn thực sự cho là hần chặt đứt thất tình.

Hai ta cũng đều trầm mặc xuống, hần chống kim cô bổng, lẳng lặng đứng ở nơi đó, không rên một tiếng, chỉ là nhìn xem những đám mây trên trời.

Khóe mắt nước mắt cũng là không dừng lại.

Ta liền lẳng lặng mà nhìn xem hần, còn có phía sau hần đám mây.

Cảm giác có điểm giống soi gương.

Hồi lâu sau, ta nghe nói sau lưng một hồi tiếng động, quay đầu nhìn lại, lại là một cái tấm gương vết nứt trông rỗng xuất hiện.

Trong cái khe, Chúc Cửu Âm hướng ta phát tay.

"Được rồi, ta đi, đoán chừng về sau hai ta sẽ không còn được gặp lại." Ta vừa nói, một bên xoay người sang chỗ khác, hướng phía cái kia vết nứt đi đến.

Hầu Từ ồ một tiếng, thanh âm bình thản. Nhưng mà, một lát sau nhưng lại cúi đầu thờ dài.

"Hầu Từ, coi như ta tìm người, tuyệt đối không nên thành Phật." Hầu Từ thẳng tắp nhìn ta.

"Còn có, tuyệt đối không nên đi xem Ngọc Đế tam giới con cháu cùng Như Lai Linh Sơn số ghê. . . Loại kia tay cầm thiên hạ, hiệu lệnh tam giới ngấp trời quyền thế, loại kia cười nhìn chúng sinh, một lời sinh tử khôn cùng quyền lực, cho dù là người, cũng không ngăn cản được những thứ hấp dẫn kia, giống như ta lúc ban đầu một dạng."

"Người như nhìn, liền sẽ giống như ta, một lòng thành Phật, lại không quay đầu."

Hầu Từ thấp giọng cô, như là nói một mình, trong giọng nói lại mang theo nòng đậm nhắc nhở.

Ta gật gật đầu, có chút không hiểu thấu.

Nơi xa, truyền đến hòa thượng tiếng thúc giục, hô hào Ngộ Không nhanh lên.

Liền tại sắp tiến vào vết nứt thời điểm, ta quay đầu nhìn lại. Chỉ thấy đầy trời dưới trời chiều, một con khi đón cái kia hào quang màu đỏ ánh vàng, lão đảo chông cây gậy, một bước nhoáng lên hướng về bờ sông đi đến, nơi đó để đó một cái vàng bát.

Trên đầu Kim Cô phản xạ hào quang.

Ta nhìn dưới trời chiều bóng lưng của hắn, thờ dài, quay người bước vào.

Bước vào trong nháy mắt, ta mơ hồ nghe thấy sau lưng truyền đến một đạo tiếng cười to.

Tiếng cười kinh thiên.

... ..

Một bước về sau, ta về tới lão đầu trước mặt.

Lão đầu giống như là có chút bận tâm nhìn ta, nhíu mày hỏi ta: "Ngươi, không có thay đổi gì à?"

Ta cười cười, ta nói ta liền hàn huyên cái trời, có thể thay đổi cái gì, cái kia Hắc Tử nói hắn ngày mai liền thành Phật.

Lão đầu lúc này mới yên tâm lại, gật gật đầu, ồ một tiếng.

"Nếu như hết thảy như người bình thường, thế giới kia, liền sẽ biến mất. Dù sao ngươi đã sửa lại Thiên Mệnh, sửa lại này Đông Thắng Thần Châu." Ông lão nhẹ nhàng thở ra một hơi, hướng ta nói đông dài.

Ta gật gật đầu, trong lòng nghĩ lên cái kia Hắc Tử bóng lưng. Không hiểu có chút khổ sở.

Ta thờ dài, lộ ra cười khổ: "Biến mất. . . Cũng tốt."

Lão đầu tựa hồ nhìn ta có chút khổ sở, đưa tay vuốt vuốt ta lông mày, cười nói: "Này ba ngàn thế giới, vô cùng thần kỳ, ngày sau ngươi nếu là có năng lực, tự nhiên sẽ tiếp xúc đến phương diện này."

Ta bĩu môi, trong lòng tự nhủ cái kia đoán chừng phải chờ cái mấy vạn năm.

Lão đầu nhìn ta không ngôn ngữ, ha ha cười cười, giải thích nói: "Hiện tại, ngươi chỉ cần biết, ba ngàn thế giới bên trong, có bốn cái thế giới, tên là tứ đại bộ châu, là này ba ngàn trong thế giới đầu mối then chốt tồn tại. Phân biệt tên là Đông Thắng Thần Châu, Tây Trâu Chúc Châu, Nam Xem Bộ Châu, Bắc Đẩu Lô Châu. Còn lại, ngươi bây giờ tiếp xúc không đến."

Ta gãi gãi đầu: "Nói cách khác, này tứ đại bộ châu lớn nhất chứ sao."

"Không phải vậy. Này ba ngàn thế giới, không phân chia lớn nhỏ, cái gọi là một bông hoa một thế giới, một lá một Bồ Đề, này ba ngàn trong thế giới, nhỏ nhất cũng là lớn nhất, lớn nhất cũng là nhỏ nhất, lớn nhất ngậm lấy nhỏ nhất, nhỏ nhất bao quát lớn nhất." Lão đầu một vừa đưa tay khoa tay lấy, vừa hướng ta nói rõ lý do, "Giống như ta này Vạn Ma Quật tại Đông Thắng Thần Châu, vèn vèn một chỗ hang động. Mà cái kia Đông Thắng Thần Châu tại ta Vạn Ma Quật, cũng vèn vèn một chỗ hang động."

"Giống như cái kia Bồ Đề giới, tại Đông Thắng Thần Châu vèn vèn một chiếc lá. Mà Đông Thắng Thần Châu tại Bồ Đề giới, cũng vèn vèn chỉ là một mảnh lá cây."

Lão đầu nói xong, một mặt mong đợi ngẩng đầu nhìn ta, vỗ vỗ bờ vai của ta, ngữ khí thâm tình: "Ngộ Không, ngươi hiểu rồi hả?"

Ta một mặt mộng bức lắc đầu: "Không hiểu."

Lão đầu ồ một tiếng, mặt không biểu tình, nột nột ngồi xuống.

Tâm ta nói ngươi nha giảng theo câu đó một dạng, cái gì lớn nhất nhỏ nhất, ai có thể nghe hiểu.

Ta đang nghĩ ngợi, một bên Cùng Kỳ lại là như có điều suy nghĩ nhẹ gật đầu: "Đại nhân, ta đã hiểu."

Nha, con hàng này thật không có nhãn lực.

Lão đầu quay đầu nhìn về phía Cùng Kỳ, tràn đầy vui mừng.

"Ha ha, không hổ là ta xem trọng người nói nghiệp, ngộ tính không tệ. Đúng, ngươi qua đây, hai ta bây giờ nói chuyện của ngươi." Lão đầu vừa nói, một bên phát tay ra hiệu Cùng Kỳ đến gần.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 51: Vạn ma hận trời

Cùng Kỳ cười hắc hắc, gãi đầu đi ra phía trước, ưỡn nghiêm mặt hỏi: "Đại nhân nhưng là muốn cho ta bảo bồi gì?"

Lão đầu nhìn hán bộ dạng này, cười mắng một tiếng, đập hán cái ót một bàn tay.

"Ngươi giết Thao Thế, còn muốn bảo bồi gì."

"Này Thao Thế ngoài mạnh trong yếu, ngươi giết mặc dù không sai, thế nhưng, hán dù sao cũng là thù hạ ta hai yêu tướng một trong."

Cùng Kỳ có chút ngượng ngùng gãi gãi đầu, trên mặt hiển hiện một tia giết mình.

"Cho nên, ngươi đến bị phạt. Bằng không thì này Vạn Ma quật liền không có quy củ." Lão đầu mặc dù nói như vậy, trên mặt nhưng như cũ cười híp mắt, ngữ khí nhẹ nhàng, không có một chút trách cứ chi ý.

Cùng Kỳ trong lòng biết, lão đầu tuy nói phạt chính mình, thế nhưng cũng chỉ là làm cho bày yêu xem, đi cái bộ dáng mà thôi, lập tức cũng không lo lắng, ôm quyền nói: "Mặc cho tôn chủ đại nhân xử lý."

Lão đầu phảng phất quý kẻ đạt được, trên mặt hiển hiện một vệt nụ cười âm hiểm: "Mệnh ngươi đi luyện ma động điện bích ba mươi năm, ba mươi năm không đến, không cho phép bước ra một bước."

Cùng Kỳ một mặt mòng bức, có chút giết mình ngẩng đầu: "Luyện ma động? Đại nhân, cái kia..."

Lão đầu ha ha cười cười: "Chỉ cần ngươi nhìn được cái kia cổ đau đớn, này ba mươi năm, ta mỗi ngày đều sẽ đi qua chỉ bảo ngươi tu luyện."

"Ba mươi năm về sau, đối đãi ngươi xuất động, chính là Vạn Ma quật chủ."

Cùng Kỳ hai mắt sáng lên, trên mặt giết mình cấp tốc biến thành kinh hi, cúi người ôm quyền: "Đa tạ đại nhân!"

Chúc Cửu Âm tự mình chỉ bảo tu luyện, ba mươi năm... Ta có chút hâm mộ nhìn một chút Cùng Kỳ, lại quay đầu một mặt khát vọng nhìn xem ông lão, liếm môi một cái.

"Ông lão, ngươi chú ý nhiều nuôi cái Hàu Từ sao?"

Lão đầu nhìn ta như vậy bộ dáng, có chút buồn cười phát phát tay: "Ngươi này con khí ngang ngược, da mặt cũng là thật dày, vừa rồi ta mới giúp ngươi, hiện tại còn muốn chiếm ta tiện nghi."

Ta nắm lấy trên đầu lông khi, mặt dạn mày dày cười hắc hắc cười.

Lão đầu lại là như có điều suy nghĩ nhìn ta, ở lại một hồi, nhẹ giọng cười nói: "Ngươi như muốn ở lại chỗ này, cũng có thể... Chỉ là, ta nhìn ra được, ngươi ở chỗ này không lâu dài."

"Ngươi... Có chính mình nên đi địa phương." Lão đầu thần thần bí bí đối ta nháy mắt.

Ta gãi gãi đầu, ta làm sao không biết mình nên đi thì sao?

Lão đầu nhìn ta không hiểu, cũng không giải thích, từ trên ghế đứng dậy vỗ vỗ tay, cười híp mắt nói ra: "Ta biết ngươi tới nơi này, có phải là vì cái này."

Nói xong, ông lão phát phát tay, sau lưng bình phong che chắn trong động khẩu, truyền đến một hồi tiếng thét.

Trong chớp mắt, một cây hiện ra hắc khí cây gậy, rơi vào trước mặt của ta.

"Kim cô bổng?" Ta trừng mắt xem lên trước mặt cây gậy.

Không đúng, bộ dáng thay đổi...

Kim cô bổng chính là thiên địa linh vật, như thế nào hiện ra khói đen?

Hắc khí kia, là yêu khí?

Ta có chút buồn bực chăm chăm lên trước mặt cây gậy, trong lòng đoán đo khó định này đến cùng phải hay không kim cô bổng.

Si phách lại là đột nhiên từ phía trên nổi lên, một mặt không cam lòng nhúu mày nhìn ta.

Xem ra đích thật là kim cô bổng.

Ta ngừng đầu nhìn một chút ông lão, nói này kim cô bổng đến cùng là thế nào, nhuộm tóc rồi?

Lão đầu cũng là ngượng ngừng cười cười, nói khẽ với ta nói, ngày đó hấn đang nghỉ ngơi, này cây gậy bị cái kia si phách mang theo, vào này Vạn Ma quật.

Sau đó ông lão thấy đó là cái bảo bối, liền thu vào, dùng đại pháp lực đem nó luyện thành yêu bảo, chuẩn bị lưu cho đời sau Vạn Ma quật chủ dùng.

Lại không nghĩ rằng có cái Hầu Tử tìm đến.

"Ngươi cầm lấy đi a." Lão đầu hướng ta phát phát tay.

Ta một nắm chặt kim cô bổng, si phách hoan hô xông vào trong cơ thể của ta.

Ta nhìn si phách vào cơ thể, nhưng lại không có cảm nhận được cái gì.

Nhưng mà, một lát sau, trong lòng ta đột nhiên hiện ra vô cùng vui sướng, vô cùng bí ẩn, cùng vô cùng ưu sầu.

Những ngày này cảm thụ, phảng phất trong nháy mắt tràn vào trong lòng.

Rất lâu, ta thở dài.

Thất tình lục dục, ta thủy chung gãy không được.

"Cám ơn." Ta giờ tay lên bên trong cây gậy múa mấy lần,

Quả thật là kim cô bổng xúc cảm, chỉ là hắc khí kia lượn lờ phía dưới, lại để cho ta có loại tới liền thành một khối cảm giác, vung vẩy phía dưới không tồn sức chút nào.

Lần nữa tâm niệm vừa động, đúng là thu nhập trong cơ thể. Tại đuổi giờ tay lên, lại hiện trong tay.

"Ha ha, thật là một cái bảo bối." Ta cười ra tiếng. Năm đó ta, sử dụng kim cô bổng còn không có loại cảm giác này, bình thường chỉ có thể nhét vào trong lỗ tai.

Bây giờ đi qua Chúc Cửu Âm này một lần, lại có như vậy biến hóa.

Ta tại như vậy thu lại thả, chơi quên cả trời đất.

Lão đầu nhìn ta chơi vui vẻ, cười híp mắt gật gật đầu: "Đến cho nó làm cái tên mới a?"

Ta nhìn trong tay màu đen cây gậy, ngừng lại.

Lần trước, tay ta cầm như ý kim cô bổng, một lòng hướng về phía phật, cuối cùng lại hướng lên thiên đình, đánh Như Lai.

Lần này...

Ta nhếch nhếch miệng, nhẹ giọng cười nói: "Liền gọi nó, vạn ma hận trời còn a."

Nói, ta dùng sức vung lên, từng tia từng tia yêu khí màu đen tràn ra.

"Không tệ, không tệ, vạn ma hận trời. Vạn Ma quật bên trong, vạn ma đủ khóc. Trời không còn ta, hận trời sinh ta." Lão đầu nhãn tình sáng lên, vỗ tay cười nói, lại là cười thâm.

"Ngươi cái con khi này cũng là có điểm văn hóa." Lão đầu ha ha cười cười.

Ta nói này là năm đó hòa thượng bức ta nhận thức chữ, sai một cái đánh ba ngày, lúc này mới luyện ra được.

Lão đầu nghe một mặt gật mình, tựa hồ hiểu rõ cái gì, quay đầu một mặt cười xấu xa nhìn xem Cùng Kỳ.

Cùng Kỳ toàn thân run lên, hoa cúc xiết chặt, trên mặt hiện ra phát ra từ nội tâm hoảng hốt. Sau đó lại một mặt sinh không thể luyện nhìn một chút ta, tràn đầy phẫn nân.

Ta nhún nhún vai, trách ta rồi?

"Khụ khụ, cũng là cái biện pháp tốt." Lão đầu ha ha cười cười, "Cùng Kỳ, ngươi về sau mỗi ngày, đều trước định vị nhỏ mục tiêu."

"Ngày thứ hai nếu là kết thúc không thành, ta liền đánh chết ngươi." Lão đầu trong giọng nói tràn đầy đe dọa.

Cùng Kỳ sắc mặt xiết chặt.

Lão đầu lại còn chưa nói xong, tiếp lấy nói một mình: "Ta trước cho ngươi định vị đi, tí như ngày mai nhỏ mục tiêu, trước hết theo Yêu Thánh đột phá đến yêu tiên đi."

Lão đầu trong giọng nói tràn đầy nhẹ nhõm, phảng phất nói là một kiện dễ như trở bàn tay việc nhỏ.

Cùng Kỳ dọa đến chân mềm nhũn, ngồi sập xuống đất.

Ta lại gài đầu một cái: "Yêu tiên?"

Ta chỉ biết cái kia ngưng ma tâm có thể xưng yêu vương, đã là bây giờ Yêu giới Phàm giai bên trong cao nhất tu vi.

Tương truyền năm đó Ngưu Ma Vương, cũng là vô cùng có khả năng đột phá đến một loại siêu việt yêu vương, tự xưng Yêu Thánh Thánh Giai cảnh giới, mới có thể cùng cái kia đầy trời thần phạt một trận chiến.

Mà ta lúc ấy không thích tu luyện, chỉ bất quá ở trên trời ăn rất nhiều tiên đào dẫn đến công lực đại tăng, hiện tại tính ra cũng chỉ có Tiên Giai mà thôi, chỉ là ý vào chính mình trời sinh thân lực và địa sát thất thập nhị biến, khó khăn lắm cùng lão Ngưu sánh vai.

... Được a ta thừa nhận ta đánh không lại lão Ngưu.

Này yêu tiên, chẳng lẽ chính là Tiên Giai cảnh giới?

Lão đầu thấy ta giật mình như vậy, cũng là có chút bồn chồn hỏi ta: "Kích động cái gì sao? Ngưng ma tâm về sau tự ma niệm, liền vào yêu tiên. Có nghi vấn gì không?"

Ta gạt đầu một cái nói, bây giờ Yêu giới bị thần phạt áp chế nhiều năm, yêu tiên hiếm thấy.

Lão đầu nghe vậy, vẻ mặt phát lạnh, ngốc tại đó hồi lâu sau thở dài.

"Hầu Tử, ngày sau ngươi như tìm về Thiên Hồn, có thần thông lúc, nhớ kỹ ta một câu."

"Muốn thành yêu tiên, trước tu yêu tâm. Là mê hoặc người, không tin quỷ thần, bắt kính đất trời, tự tại luân hồi, không nói Thiên Mệnh."

Ta ồ một tiếng, có chút không hiểu gãi gãi đầu: "Nghe như thế rất phong độ, thế nhưng là, theo thành yêu tiên có mao quan hệ?"

Lão đầu nói ta về sau liền đã hiểu. Ta chỉ tốt ở bề ngoài gạt đầu, trong lòng nhưng thủy chung nghi hoặc.

"Được rồi, đều nói rõ ràng, ta cũng mệt mỏi." Ông lão phát phát tay, khiến cho Cùng Kỳ cùng ta lui ra, "Hầu Tử ngươi ở chỗ này cũng không sao, mang theo ngươi những bằng hữu kia trở về đi."

Ta gạt gạt đầu.

Lần này vốn chính là tìm này kim cô bổng cùng ba phách, bây giờ mục đích đi đến, cũng xác thực cái kia đi ra.

... ..

Cùng Kỳ mang theo ta cùng tiểu yêu, đăng vân giá vũ.

Trong chớp mắt, đi tới lúc trước lão yêu phòng ở bên cạnh.

Gỗ cửa đóng kín, ta đi lên gõ cửa một cái.

Cửa gỗ chậm rãi mở một đường nhỏ, một cái tiểu trọc đầu lộ ra, thấy người tới là ta, ngây ngốc một chút.

"Thí chủ, ngươi không chết?" Tiểu hòa thượng khắp khuôn mặt là kinh ngạc.

Tâm ta nói ngươi nha là hi vọng nhiều ta chết? Vừa nghĩ, một vừa đưa tay vuốt vuốt tiểu hòa thượng đầu.

Cúi đầu nhìn lại, tiểu hòa thượng hai mắt lại là nước mắt.

Này ngu xuẩn hòa thượng, ta là yêu, ngươi là phật, ta không chết ngươi khóc cái rắm.

Lão hòa thượng kia nếu là biết, không đem ngươi tim gan tỳ phổi đều đánh ra đến, ta đây liền đi đem này một thân mao cạo sạch sẽ.

Ta vừa nghĩ, một bên đẩy cửa đi vào, đã thấy Tỳ Hưu ngờ ngác nhìn ta, tại đứng đó cười ngây ngô.

Kiểm Tiêu Dao vẫn như cũ ngồi ở trên giường, hai mắt vô thần, một thân tro bụi, không biết ở nơi đó nói một mình thứ gì.

Lão yêu nguyên bản âm u đầy tử khí nằm ở trên giường, xem người đến là ta, lại là thân thể run rẩy lên, bỗng nhiên bò lên, trừng mắt thẳng tắp nhìn ta.

"Cháu của ta đâu? Hắn còn sống không?" Lão đầu đỏ hồng mắt hỏi ta, thanh âm khô khốc, phảng phất mấy ngày không uống nước.

Ta gật gật đầu.

Sau lưng, truyền đến tiếng yêu tiếng khóc, thân ảnh tốc độ cao bỏ nhào vào lão yêu trên người.

Ta nhìn ôm cùng một chỗ khóc thành một đoàn hai ông cháu, khoe miệng không tự giác nhếch lên một cái, nở nụ cười.

Ta thật hâm mộ.

... ..

Lão yêu trong phòng, trên bàn gỗ.

"Sự tình đã xong xuôi. Chúng ta, đi thôi." Ta nâng chung trà lên, một cái im lìm xong, ngẩng đầu nhìn mấy người.

Tiểu hòa thượng cùng Tỳ Hưu nhẹ gật đầu.

Ta đứng dậy theo lão yêu chào tạm biệt xong, mang theo ba người đi ra ngoài.

Cùng Kỳ đã dựng lên mây mù, tại cái kia chờ.

... ..

Hoang vu giữa đất trời, tràn đầy gió đen.

Một cái ba trượng xung quanh động khẩu lớn nhỏ, đen như mực tờ ở nơi đó, giống một cái miệng, thẳng tắp hướng về phía bầu trời.

Phảng phất muốn một cái nuốt mất bầu trời.

Cách đó không xa, Cùng Kỳ chỉ chỉ cái kia cửa hang, quay đầu nói với ta: "Hang động này về sau, chính là Đông Thắng Thần Châu."

Ta nhìn cái kia cửa hang, nhẹ gật đầu.

Cùng Kỳ thờ dài, tựa hồ có chút không bỏ, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của ta: "Lần này, đa tạ ngươi. Về sau, có rảnh tới chơi."

Ta gãi gãi đầu: "Lão tử thân là Tề Thiên Đại Thánh, ở bên ngoài bề bộn chết rồi, nào có ở không tới nơi nơi rách nát này chơi."

Ta nói, chờ ngươi ở đây ngày nào có nhật nguyệt, ta lại tới chơi.

Cùng Kỳ hai mắt thấy ta, trọng trọng gật đầu: "Sẽ có."

Ta ha ha cười cười, phất tay mời đến mấy người bắt kịp.

"Nếu không hai ta, bá cái huynh đệ?" Cùng Kỳ đột nhiên xen vào.

Ta có chút giật mình quay đầu nhìn hắn, chỉ thấy Cùng Kỳ một mặt nghiêm túc nhìn ta.

Ta nghĩ một hồi, trả lời: "Cái này ta là không có vấn đề. Ngươi xem, ta chính là một con tiểu yêu khi, bây giờ chọc Phật Tổ, còn không có thần thông, cảm sức mạnh, tối đa cũng chỉ là địch nổi một cái hóa ma hồn Phạm giai yêu quái."

"Mà ngươi là ngưng ma tâm Phạm giai đỉnh phong yêu vương cảnh giới, lại là đời sau Vạn Ma quật chủ nhân, còn có cái kia Chúc Cửu Âm dạy bảo. Đây làm sao nói đều là ta dính ánh sáng, ngươi không ngại?"

Nói đến đây, ta nhìn hắn một cái. Ta là thật không hiểu vì cái gì cái tên này sẽ nguyện ý cùng ta kết bái, ta hiện tại xem như không may đến nhà, bình thường đại yêu, không đều hắn là trốn tránh ta sao?

Cùng Kỳ không quan trọng gật đầu: "Liên hướng ngươi dám đi đánh Như Lai, ngươi này huynh đệ, ta giao định."

"Ha ha, có thể theo Tề Thiên Đại Thánh kết bái, thoải mái." Cùng Kỳ cười tăng thêm một câu.

Ta quay người nhìn về phía trước cái kia đen như mực cửa hang, phát phát tay.

"Cùng Kỳ đại ca, Hầu Tử đi." Vừa nói, ta vừa đi về phía cái kia cửa hang.

Cùng Kỳ thanh âm truyền đến, "Đi thông thả."

Ta nhìn dưới chân cửa hang, thở sâu, một bước bước vào.

Đập vào mắt, đen kịt một màu.

Quen thuộc hạ xuống cảm giác, tốc độ cực nhanh...

... ..

Thần trí trong thoáng chốc, ta mộng thấy mình về tới cửa Nam Thiên bên ngoài, đào trong vườn một gốc cây đào bên trên, đang nằm tại một cái chạc cây bên trên, đối trời chiều híp mắt lại, trong miệng ngậm một gốc cỏ đuôi chó.

Tiên tử dưới tàng cây ngồi xổm, hai tay chống cái cằm, ngơ ngác nhìn cái kia đồ tía trời chiều.

Rất lâu, tiên tử thở dài.

"Hầu Tử, ngươi có nghĩ tới hay không, chờ ngày nào lại trở lại thế gian đi, làm cái Hầu Vương xưng bá rừng núi?"

Ta thiếu thiếu mi mao, có chút không hiểu gãi đầu một cái.

Ta nói tiên tử ngươi lại đoán mò, ta này vốn là Hầu Vương xuất thân, thật vất vả thượng thiên làm quan, chỗ nào còn có thể lại nghĩ đến xuống dưới?

"Thật tốt làm Tiên quan, so cái gì không mạnh."

Ta gãi đầu, nhìn xem như ráng chiều tà nhếch miệng cười cười.

Từ khi ta lão Tôn thượng thiên làm quan, tuy nói cùng các vị Yêu Thánh huynh đệ cắt đứt liên lạc, nhưng lại lại lần nữa làm quen một phiếu thần tiên bằng hữu, mỗi lần gặp gỡ đều là cung kính hữu lễ, nụ cười chân thành.

Mà lại mỗi lần hạ phàm làm việc thời điểm, những cái kia Địa Tiên người phàm cũng đều đối ta cung cung kính kính, kính sợ có phép, rất nhiều chuyện đều là ta một câu liền có thể giải quyết.

Dù sao tuy nói ta chức quan không lớn, nhưng như cũ là trên trời Tiên quan, đứng hàng tiên ban.

Nói thật, lúc này ta, vẫn là thật thích làm cái tiểu Tiên.

Chỉ là những cái kia mới quen đầy bằng hữu trên mặt cười, lại làm cho ta thủy chung có chút không thoải mái, duy chỉ có một người cùng ta thực tình giao hảo.

Người kia, gọi Thái Bạch.

Chỉ là hắn cùng ta khác biệt, hắn không thích những cái kia tiên, cũng không thích cái này Thiên Đình, cả người ngôn từ trong thần sắc thường xuyên để lộ ra một loại khinh miệt, một loại cao ngạo.

Thường xuyên, một thân áo bào trắng đứng tại đào trong vườn, hai mắt nhìn chăm chăm vào cái kia trời chiều, cũng không cùng ta đáp lời.

Mấy lần về sau, cuối cùng là cùng ta cái này xem đào viên Hầu Tử quen thân, mà lại không hiểu cùng ta thân cận, thỉnh thoảng mang mấy bầu rượu, cùng ta ở dưới cây đào ngồi xếp bằng, liền đầy trời ráng chiều nâng ly.

Thái Bạch hắn nói cho ta biết, cái này Thiên Đình, trong mắt hắn, đơn giản là một đám quỷ đói ăn mặc tiên y tơ lụa, uống vào quỳnh tương ngọc nường, nói cái gì đứng hàng tiên ban, nói chuyện gì tam giới triều phục.

"Thái Bạch, lời này ngươi có thể không thể nói trước, uống say chớ nói lung tung." Ta vẻ mặt khản trương, một tay tuốt ra lấy lông khi, liền vội vàng khuyên nhủ.

Thái Bạch đối ta cười cười, lại là cười khỏ, thở dài cúi đầu uống cạn rượu trong chén.

"Ta nói ngươi này Thái Bạch Kim Tinh, đã như vậy không thích Thiên Đình, vì sao muốn tới làm kém, còn một bộ bất đắc dĩ bộ dáng?"

Ta cười hắc hắc, một bên cho hắn rót đầy chén rượu.

Thái Bạch không nói chuyện, vẫn như cũ cúi đầu xem lấy chén rượu trong tay ngăn người, ánh mắt thăm thăm.

"Ngươi có thể nói với ta những lời này, cũng là bắt ta Hầu Tử làm bằng hữu, yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không truyền ra ngoài." Ta thấy Thái Bạch trầm mặc, liền phối hợp vỗ bộ ngực, lời thề son sắt.

Thái Bạch hướng ta cười cười, manh mối bên trong đều là bất đắc dĩ.

Ta nói Thái Bạch, ngươi, vì sao đối ta như thế thân cận, ta gặp ngươi đối với người khác đều là một thân ngông nghênh, vì sao hết lần này tới lần khác cùng ta thảnh thơi uống rượu, còn dám nói những lời này?

Thái Bạch quay đầu nhìn trời bên kia màu tím rắng chiều, rất lâu, thì thào nói nhỏ.

"Ngươi cái con khi này, cùng bọn hần khác biệt, ngươi, không bỏ xuống được."

Ta có chút không hiểu, gãi đầu một cái, đang muốn hỏi lại vài câu.

"Đại thánh đại thánh, tỉnh, tỉnh." Một đạo thanh âm non nớt truyền đến, ta chỉ cảm giác mình bị người không ngừng đẩy bả vai.

Ta từ từ mở mắt, mở mắt thấy một người đầu trọc, dưới ánh mặt trời tản ra ánh sáng chói mắt, quơ mắt của ta.

A, tiểu hòa thượng.

Ta phản ứng nửa ngày, mới nhận ra đây là tiểu hòa thượng đầu trọc.

Thật mẹ hần sáng lên.

Ta chậm rãi ngồi dậy, cảm giác đầu có chút ngứa, đục lỗ nhìn chung quanh một chút, lại là một mảnh sơn thanh thủy tú, cỏ xanh Nhân Nhân.

Ngẩng đầu, trời xanh mây trắng.

Trong mũi không khí, mang theo cỏ cây mùi thơm ngát, để cho ta nhịn không được thở sâu giọng điệu.

Ta nhìn rất lâu không thấy bầu trời, bắt đầu cười hắc hắc.

Sau một lát, ta mới cúi đầu xuống, nhìn xem tiểu hòa thượng hỏi: "Tiểu hòa thượng, nơi này là nơi nào, Tỳ Hưu cùng Kiếm Tiêu Dao đâu?"

Ta nhớ được Vô Đề động phụ cận, là một mảnh đất hoang. Ở đây rõ ràng không tại Vô Đề động phụ cận.

Tiểu hòa thượng gãi gãi đầu, một giọng nói không biết. Sau đó lại quay đầu nhìn về một bên chép miệng, nói Kiếm Tiêu Dao cùng Tỳ Hưu ở nơi đó đây.

Ta theo nhìn lại, cái kia Kiếm Tiêu Dao đang ngốc hề hề, đứng tại ngọn cây, móc lấy tổ chim.

Cái kia Tỳ Hưu lại là ngồi chồm hồm trên mặt đất, dựng lên đồng lửa, chày nước bọt nướng một con lột mao chim tước.

Ta xem xem này hai đầu óc tối dạ, thăm than một tiếng.

Mẹ nó nghiệp chương.

Mẹ nó thật là thơm.

Ta nghe cái kia nướng chim mùi thơm, trong bụng một hồi đói khát.

Tại Vạn Ma quật những ngày này, đều không có làm sao hảo hảo ăn cái gì, cả ngày đều là bánh bao, trong miệng phai nhạt ra khỏi cái chim.

Ta ngẩng đầu nhìn một chút sắc trời, đã là giữa trưa.

"Tiểu hòa thượng, ngươi đem hai người họ gọi tới cho ta, chúng ta mấy người cuối cùng lại nói vài lời, liền ai về nhà nấy."

Tiểu hòa thượng ồ một tiếng, chạy đi đem hai người gọi tới.

Một lát sau, Tỳ Hưu trong miệng ngậm vừa nướng xong chim tước, mang này Kiếm Tiêu Dao hấp tấp chạy tới.

"Đại thánh, ngươi gọi ta?"

Tỳ Hưu hướng ta mời đến.

Ta gật gật đầu, ta nói ngươi trước tiên đem trong miệng nướng chim ăn xong, ta có lời nói với các ngươi.

Tỳ Hưu một cái nuốt vào, "Đại thánh ngươi nói đi."

Ta nói ngươi nha miệng thật to lớn.

Trong động phủ, Nguru lão đại cùng một con khi nâng cốc ngôn hoan.

Ta đứng tại cửa ra vào, nhìn xem cái kia mắt đỏ đuôi dài Hầu Tử, hắc hắc cười ngây ngô.

Lục ca, Khu Thần đại thánh, Ngu Nhung vương.

Năm đó thất yêu thánh bên trong, ta cùng ngũ ca lục ca cùng thuộc Hầu Tử, cũng là quan hệ tốt nhất. Bây giờ bỗng nhiên nhìn thấy lục ca, đúng là trăm mối cảm xúc ngôn ngang.

Bởi vì ta nhớ kỹ, cái kia 《 Tây Du Ký 》 bên trong, ta bán rế sáu cái huynh trưởng, đặc tội Thiết Phiến tẩu tẩu, thế nhưng, nhất có lỗi với, lại là ngũ ca lục ca. . . Ta, tự tay đem này ngũ ca lục ca luyện hóa thành đan thạch nuốt vào trong bụng, nuốt chứng pháp lục.

Nguru đại ca cùng lục ca thấy ta, hắc hắc cười to, dồn dập giờ chén rượu hương ta mời đến, Nguru đại ca lại quay đầu khiến cho Thiết Phiến tẩu tẩu nhiều an bài mấy món ăn.

Thiết Phiến tẩu tẩu hương ta cười mời đến vài câu, một lần nữa vào hậu trù.

"7 Hầu Tử, đã lâu không gặp." Lục ca hướng ta trêu ghẹo.

Hai ta tại thất yêu thánh bên trong bối phận tương đương, cũng đều là Hầu Tử, ngày thường cũng không biết lớn nhỏ. Lập tức ta cũng là vừa cười nhập tọa, một bên trêu ghẹo.

"Sáu Hầu Tử, khiến cho ngươi ta nhớ đến chết rồi."

Nguru đại ca ở một bên nhìn ta hai ba hoa, có chút Cocacola, ở nơi đó ăn món ăn hắc hắc vui vẻ.

Ta cùng lục ca trêu ghẹo vài câu, cũng coi là chào hỏi xong, ta gãi trên đầu lông khi hỏi lục ca, ta nói ngươi thế nào đến đây.

Lục ca bĩu môi.

"Còn không phải nghe nói Nguru đại ca khôi phục, tới xem một chút. Vừa nghe Nguru đại ca nhắc tới ngươi, đang muốn đi chỗ nào tìm ngươi, ngươi liền tiến đến. Ha ha, thật sự là đúng dịp."

Lục ca nói xong, lại quay đầu hỏi ta, "7 Hầu Tử, ngươi thế nào tới?"

Ta đem Vô Đề động bên trong ngoại trừ Đấu Chiến Thắng Phật bên ngoài mọi chuyện cần thiết nói cho Nguru Ma Vương cùng Ngu Nhung vương, hai người nghe cũng là sắc mặt kinh sợ, ở nơi đó ngồi người rất lâu.

Hồi lâu sau, Nguru đại ca thở dốc một hơi, nâng chén mút khẩu rượu.

"Nói như vậy, Vô Đề động bên trong đại năng, lại là Chúc Cửu Âm. . ."

Nguru đại ca sắc mặt ngưng trọng.

Lục ca Ngu Nhung vương cũng thở dài, nói chưa từng nghĩ này Chúc Cửu Âm cùng Nữ Oa lại có như thế vừa ra, trước đó hắn liền biết cô gái này oa thân phận quý bí, rõ ràng thân là yêu quái lại cùng Phật Đạo giao hảo, chưa từng nghĩ đúng là tự tay tru giết huynh đệ của mình.

"Cái kia Bàn Cổ chết thật oan, bị chính mình kết bái huynh đệ giết chết. A, không đúng, là muội muội."

Lục ca cảm thán một câu, ánh mắt phức tạp nhìn ta liếc mắt, hình như có chỗ ẩn.

Trong lòng ta giật mình.

《 Tây Du Ký 》 bên trong, ta, giết lục ca.

Ta không dám ngôn ngữ, lập tức xấu hổ cười vài tiếng, cúi đầu dùng bữa.

"Nguru đại ca, có người nói cho ta biết, cái kia Ngọc Đế tam giới con cháu cùng Như Lai Linh Sơn số ghé, cổ có vô tận quyền lực."

"Là thật sao?"

Ta ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn xem Nguru đại ca.

Lão Nguru chính là hồng hoang lão Nguru, nhân duyên tế hội, biết được không ít thứ, lập tức ta cũng là thực sự tò mò.

Ta muốn biết, cái kia Đấu Chiến Thắng Phật, vì sao để cho ta cách hai thứ này xa một chút.

Hắn nói, ta sau khi xem, liền sẽ cùng hắn đồng dạng, một lòng thành Phật.

Lão Ngu hoi kinh ngạc liếc lấy ta một cái, muện thanh muện khí hoi ta: "Lúc trước nguoi ở trên trời nguoi hâu, không có thấy tận mắt sao?"

Ta nói ta khi đó cả ngày nhốt tại đào trong vườn, chỗ nào nghe nói qua những vật này.

Nguu đại ca ồ một tiếng, nhẹ gật đầu.

Lục ca ở một bên cũng là nhin không được xen vào.

"Nghe nói, Ngọc Đế cầm trong tay tam giới con cháu, liền có thể hiệu lệnh tam giới, Ngôn Xuất Pháp Tùy. Mà cái kia Như Lai Linh Sơn số ghê càng là lợi hại, ngồi chỉ có thể gây nhân quả, một lời liền có thể định sinh tử."

Lục ca nói xong, nhìn ta bộ dáng ngu ngu có chút buồn cười, lại tăng thêm một câu.

"Trong truyền, cái kia sinh tử bộ chính là Như Lai khẩu thuật, thiên hạ nhân quả, đều là xuất từ đây."

Ta ngốc tại đó.

Đây cũng là quyền thế sao? Trong lòng ta bỗng nhiên tuôn ra một vệt cuồng nhiệt.

Nguu đại ca ho nhẹ một tiếng, ta mới hoi phục tinh thần lại, vẩy vẩy đầu im lìm làm chén rượu trong tay.

"Hầu Tử, ta nhớ được nguoi biết một cái gọi Thái Bạch Kim Tinh tiểu Tiên đúng không?" Nguu đại ca đột nhiên hoi ta.

Ta trong lòng có chút nghi hoặc, nhẹ gật đầu, hoi Nguu đại ca thế nào.

"Cái kia Thái Bạch, làm nguoi như thế nào?" Nguu đại ca hoi tiếp ta.

Ta nói cái tên này cùng khác thần tiên không giống nhau, cả nguoi cao ngạo vô cùng, miệt thị những ngày kia đình quyền thế, lại lại chẳng biết tại sao ở nơi đó bất đắc dĩ nguoi hâu.

"Hắn nói, Thiên Đình đơn giản là một đám ăn mặc tiên y ác quỷ."

Ta cười ha ha.

Nguu đại ca lại trầm ngâm một thân, sắc mặt lưỡng lự.

Ta có chút tò mò nhìn Nguu đại ca, không biết hắn đến cùng có ý tứ gì.

Nguu đại ca thờ dài, thấp giọng nói ra.

"Trước mấy ngày, hắn mang theo hai đầu trọc kim thân la hán tới tìm ta, muốn ta quy thuận Thiên Đình, nếu không ngay tại chỗ tru diệt."

Trong lòng ta giật mình, ta nói sau đó thì sao.

"Ha ha, lão tử chính là hồng hoang lão Nguu, làm sao lại dễ dàng như vậy bị giết, lập tức đem cái kia hai cái La Hán đánh liệng xiềng, bên trong một cái kém chút bị ta tại chỗ bóp chết."

Lão Nguu ha ha cười cười.

"Sau đó, một cái khác La Hán vậy mà quỳ xuống hướng ta cầu tình, ta gặp hắn có chút huynh đệ nghĩa khí, liền thả cái kia trọng thương La Hán."

"Tựa hồ, cái kia hai La Hán đứng hàng 500 La Hán, gọi là hàng long phục hồ."

Lão Nguu nói xong, nhìn ta.

Ta nói Thái Bạch cũng là thân bất do kỷ, hắn tại Thiên Đình, cũng chính là cái chân chạy, chỉ có thể nghe nguoi ta chỉ huy, đại ca nguoi đừng ghi hận hắn.

"Nguu đại ca nguoi không có việc gì liền tốt. Ta thay quá cho không nguoi bồi tội."

Ta nói xong, cúi đầu cúi đầu, uống chén rượu, cửa vào cay độc.

Nguu đại ca khoát khoát tay, nói tiếng không có gì đáng ngại.

"Việc này, kỳ thật cũng không lớn, không có gì. Chỉ là. . . Ta xem cái kia Thái Bạch, lại không giống như nguoi nói vậy, ta gặp hắn tận tâm tận lực, một mặt nịnh nọt. Tựa hồ. . ."

Nói đến đây, Nguu đại ca do dự một chút, nhìn ta liếc mắt, mới tiếp tục nói.

Chương 54: Nhận lấy cái chết

Ta khi tỉnh lại, đã là giữa trưa ngày thứ hai, Nguru đại ca sớm đã tỉnh rượu, ngồi ở bên ngoài cùng với tẩu tử nói giỡn, ta ra gian phòng bốn phía dò xét nhưng không thấy lục ca.

Nguru đại ca giải thích cho ta nói lục ca còn có việc muốn làm, liền trước rời đi, lại hỏi ta sau đó phải làm gì.

Ta gãi gãi đầu, trong lòng một hồi mê mang.

Bây giờ, kim cô bổng đã nơi tay, biến thành yêu bảo hện trời còn, sư phụ cùng Tiểu Ngọc tại Hắc Phong Sơn đầu, tiếp xuống ta lại là có chút mê mang.

Suy tư một lát, ta ngẩng đầu hỏi Nguru đại ca.

"Đại ca, lúc trước sư phụ ta uống nửa bát Mạnh bà thang, mất trí nhớ, thầy ta mẹ bây giờ cũng không biết tung tích. Ngươi có biết, ta nên làm như thế nào mới có thể tìm về hai người bọn họ cùng ông trời của ta hôn?"

Ta thấy Nguru đại ca cúi đầu vỗ tay trầm ngâm, lông mày cao cao nhăn lại.

Rất lâu, Nguru đại ca thở dài, lắc đầu.

"Hầu Tử, không phải đại ca không giúp ngươi, chỉ là những chuyện này, chính là thiên cơ, nhân duyên bố trí, liên liên ta cũng là không chỗ biết được, càng là suy tính không ra."

Ta có chút thất vọng, ồ một tiếng, quay người tại bên cạnh bàn ngồi xuống, ngo ngác nhìn mặt đất.

Ta không biết, ta lúc đầu đến cùng là đúng hay sai.

Tâm ta cảm giác nếu là ta lúc trước thật tốt khuyên hòa thượng thỉnh kinh, không đi theo hòa thượng nổi điên, sợ là hiện tại đã thành Phật.

Thế nhưng là...

Tay ta chỉ run rẩy nắm cùng một chỗ, khớp xương trắng bệch.

Ta biết, ta, lại không quay đầu.

Nguru đại ca xem ta như vậy, tựa hồ có chút không đành lòng, tựa hồ mong muốn nói cái gì, do dự một lát, vẫn là há to miệng.

"Hầu Tử, ta nghe nói qua một người, người này tinh thông trận pháp thôi diễn. Tương truyền hắn tạo nghệ chi sâu, đã có thể bằng vào tự thân thôi diễn nhìn trộm thiên cơ."

"Nếu là ngươi có thể tìm tới hắn, nói không chừng còn có một tia cơ hội. Chỉ là nhân thần kia ra quỷ không, có chút khó tìm..."

Đầu của ta bỗng nhiên giơ lên, trừng mắt hai mắt gấp nhìn chăm chăm Nguru đại ca.

"Ai?"

Ta vẻ mặt khẩn trương lên tiếng hỏi.

Nguru đại ca nhìn ta, từng chữ nói ra.

"9 sinh phủ Phủ chủ, Tán Tiên Độc Cô Phàm."

Ta vẻ mặt biến đổi, lên tiếng kinh hô: "Độc Cô Phàm?"

Ta nhớ tới Đại Yêu mộ bên trong, cái kia điên điên khùng khùng say rượu nam tử, quần áo nghèo túng, bên hông quần lấy một chuỗi lá bùa.

Hắn từng nói qua, chính mình chính là Độc Cô Phàm.

Bạch Cốt vợ chồng nói cho ta biết, này Độc Cô Phàm huyền bí khó lường, rõ ràng thân là Địa Tiên mật lưu Tán Tiên, lại pháp lực cao thâm, từng cùng Phổ Hiền Bồ Tát đại chiến cũng toàn thân trở ra.

Chưa từng nghĩ, hắn lại vẫn tinh thông trận pháp, cho nên thôi diễn thiên cơ.

Nếu là tìm được hắn, nói không chừng hắn sẽ giúp ta, có lẽ, ông trời của ta hôn cùng sư phụ sư mẫu liền sẽ trở về, thậm chí Tử Hà bây giờ tung tích cũng sẽ rõ ràng.

Ta nhớ tới cái kia ngo ngác ngây ngốc thư sinh cùng cái kia mê mang Yêu Phượng, trong lòng một hồi đau lòng.

Ta đứng dậy, hướng phía Nguru đại ca cung kính cúi đầu.

"Đa tạ Ngưu đại ca chỉ bảo."

Ngưu đại ca sững sờ, có chút hiếu kỳ hỏi ta, chẳng lẽ ngươi cái con khi này nhận biết cái kia Độc Cô Phàm?

"Không biết... Nhưng, từng có gặp mặt một lần. Ta, muốn mang lấy sư phụ chuyển thể thư sinh đi cầu tìm hân."

Ta thấp giọng mở miệng.

Ngưu đại ca gật gật đầu.

Tâm ý đã quyết, ta cũng không lại trì hoãn, lập tức theo Ngưu đại ca chào hỏi vài câu liền muốn đi, chào hỏi bên trong nghe nói Ngưu lão đại gần đây cũng phải rời nhà cùng Thiết Phiến đồng loạt đi tìm kiếm mình tàn trời phách.

Trước khi ra cửa, ta lại có chút ngưng ngưng hỏi Ngưu đại ca: "Ta nói đại ca, ngươi có hay không loại kia, chính là không có pháp lực cũng có thể không chế bay lượn bảo bối, ngươi cũng biết huynh đệ hiện tại không có Thiên Hồn, chặt đứt tu luyện, bây giờ thần thông không tại, càng đừng đề cập mang lấy bỏ nhào mây."

"Nếu là có, có thể hay không mượn huynh đệ dùng chút thời gian?"

Ta tro mắt nhìn lão Ngưu.

Lão Ngưu bất đắc dĩ lắc đầu nói, ngươi cái con khi này, muốn đồ vật cũng là hiếm lạ, nếu là bay lượn bảo bối, ta chỗ này thật là có không ít, nhưng nếu là nửa điểm pháp lực đều không, cũng khó không chế, ngươi vẫn là cưỡi ngựa đi thôi.

Ta có chút đáng tiếc ồ một tiếng, bái biệt Ngưu lão đại, cưỡi ngựa, hạ Hỏa Diễm sơn.

Trước khi đi, ta quay đầu nhìn Ngưu lão đại liếc mắt.

Hỏa Diễm sơn bên trên, Gaza diệp dương, vạn dặm trời trong bên trong có một đám mây đen đơn độc treo ở Hỏa Diễm sơn bên trên.

Ta bỗng nhiên có loại dự cảm bất tường.

Ta sợ, này một khi biệt, tranh luận gấp lại.

... ..

Ta người cưỡi ngựa đường hướng Hắc Phong Sơn tiến đến, đã là năm ngày.

Ba ngày trước, ta trải qua Côn Luân Sơn, xa xa quán ra, chỉ là từ đó trở đi, trong lòng ta liền một mực mơ hồ có một cỗ cảm giác nguy hiểm.

Tựa hồ, một đầu ẩn nhẫn rắn độc, trong bóng tối nhìn ta chăm chăm.

Có lẽ là ta đa nghi.

Ta thở sâu một hơi thanh thanh suy nghĩ, lại nhin không được trong bụng đói khát, bụng kêu rột rột vài tiếng.

Hôm nay dọc theo con đường này cũng là lạ, gần mấy chục dặm đường không thấy một cái khách sạn, tối hôm qua ăn mấy cái bánh bao sớm đã tiêu hóa không bao nhiêu. Bây giờ đã là buổi chiều, lập tức ta đứng là đói khát khó nhin, trong bụng mơ hồ làm đau.

Lại ôm bụng tại trên lưng ngựa giữ vững được nửa nén hương thời gian, ta mơ hồ nghĩ được một cỗ mùi thơm, nhin không được sắc mặt vui vẻ.

Đánh ngựa đi nhanh, chỉ thấy phía trước rìa đường lằng lằng đứng thẳng một tòa tầng hai tòa lầu gỗ nhỏ, có chút cũ nát, lầu bên ngoài dựng thẳng một mặt vài bộ cột cờ.

Thượng thư, "Tiệm mì" .

Hai chữ đặt bút như nước chảy mây trôi, mang theo tiên ý, không giống người phàm viết.

Ta xem cái kia lầu gỗ có chút quý dị, đói khát phía dưới lại cũng không nghĩ ngại nhiều được, vội vàng lái ngựa mau chóng đuổi theo.

Đến gần, chỉ thấy lầu gỗ trước cửa sớm đã buộc mấy con tuần mã, trong đó tiếng người huyền não, rất là não nhiệt, trợn trợn mắt hương xông vào mũi, dẫn tới ta kìm nén không được.

Ta vội vàng vội vàng buộc ngựa tốt thốt, đem trên người áo bào đen che kín, đi vào trong đó, đã thấy trong đó làm đầy khách khứa, tam giáo cửu lưu đều có.

Chỉ là hai đầu lông mày, dòn dập lộ ra một cỗ cổ quái.

Chương 55: Hắc Lư Tử

Cũng không phải nhưng thanh âm lạnh buốt.

Hai ta chân bỗng nhiên dùng sức hướng về phía ngoài cửa nhảy tới, lại như là rót chì, chỉ là khó khăn lắm nhảy ra rất ngắn một khoảng cách, cho nên ngay cả đứng đều có chút đứng không vững.

"Hầu Tử, bây giờ ngươi huyết mạch bị ngăn cản, một thân thần lực chỉ còn không đến hai thành, vẫn là ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói, bớt ta phí sức bắt ngươi."

Cũng không phải nhưng về mặt khoan thai đứng tại chỗ nhìn ta, trong tay quạt xếp hơi hơi vỗ.

Ta giờ tay hóa ra hện trời còn, chống trên mặt đất, lúc này mới đứng vững thân hình.

"Ngươi thế nào biết ta ở chỗ này, Kiếm Tiêu Dao nói cho ngươi?"

Trong mắt ta lạnh buốt.

Ta nhớ tới từ Vạn Ma quạt phân biệt về sau, Kiếm Tiêu Dao bị tiểu hòa thượng mang theo trở về Tam Thanh Đạo giáo.

Thế nhưng là, ta thủy chung cho rằng rất không có khả năng là Kiếm Tiêu Dao mặt báo, ta cảm thấy, trải qua Vạn Ma quạt về sau, hẳn tựa hồ biến một chút.

Hắn, hiện tại đối yêu, trong lòng cũng hết sức xoắn xýt.

Cũng không phải nhưng nhẹ giọng cười cười, trong mắt đều là khinh thường.

"Đại sư huynh không quả quyết, vào tâm ma, đã bị ngã phụ ta rút lui đại đệ tử thân phận, bây giờ đã giam giữ tại cấm địa."

"Bây giờ, ta mới là đỉnh núi Côn Lôn Tam Thanh Đạo giáo chưởng giáo đại đệ tử!"

Khí thế ngút trời.

Ta nhớ tới phân biệt lúc, Kiếm Tiêu Dao cái kia một bộ si ngốc ngơ ngác bộ dáng, thờ dài.

Là ta, hại hắn.

Ta ngẩng đầu lên, lãnh lãnh nhìn xem cũng không phải nhưng.

Cũng không phải nhưng khoe miệng cười một tiếng, quạt xếp bỗng nhiên đập tại tay trái bên trên, "Ba!", quạt xếp trong nháy mắt khép lại.

"Tam Thanh đệ tử nghe lệnh! Nay yêu hầu tội ác tày trời, bắt lại cho ta!"

Cũng không phải nhưng giờ tay chỉ hướng ta, sau lưng đệ tử cùng nhau liền ôm quyền, tiếng quát linh mệnh.

Kiểm reo đủ ngàn, trên trăm chuỗi bảo kiếm cùng nhau hướng ta phóng tới.

Ánh kiếm chói mắt.

Ta trong lòng căng thẳng, dù là liều mạng cuối cùng mấy chút sức lực, nhưng cũng múa lên hện trời còn, ý vào yêu bảo uy năng, đúng là đem những cái kia bảo kiếm từng cái đánh bay, càng có bảo kiếm bị sinh sinh đập nát. Những đạo sĩ kia cũng dồn dập sắc mặt tái đi, trong đó mấy người khoe miệng tràn ra máu tươi.

"Nay yêu hầu cực kì lợi hại, không sao, đợi được hiệu phát huy, lại để hắn vô lực có thể dùng."

Cũng không phải nhưng sắc mặt bình tĩnh, nhẹ nói ra.

Ta chống cây gậy chống đỡ trên mặt đất, há mồm thở dốc.

Trên người ta khí lực không ngừng trôi qua, chỉ cảm thấy huyết mạch như là bị ngăn cản nhét, không làm được gì.

Ta cảm thấy, ta lần này xem như cầm.

Cũng không phải nhưng xoay người sang chỗ khác, thấp giọng phân phó vài câu, chỉ thấy những đệ tử kia phân ra mười mấy người, hướng ta đánh tới.

Mà còn lại mấy chục người, thì xa xa vòng quanh ta đi tới, tựa hồ giống như là muốn đem ta vây quanh.

Ta lạnh cả tim, ta biết, đây là muốn làm gì.

Lần trước trên thuyền, ta chính là bị Tam Thanh Đạo giáo đệ tử dùng trận pháp vây khốn.

Vậy mà lúc này, trên người của ta khí lực đã còn thừa không bao nhiêu, lập tức chỉ có thể cùng cái kia đánh tới mười cái đệ tử khó khăn lắm giữ lẫn nhau, lại là vô lực chạy ra, càng không cách nào ngăn cản những Tam Thanh đó đệ tử vây quanh.

Mà cái kia mười cái đệ tử, trong khi xuất thủ nhưng cũng đều lưu cho ta có thừa, tựa hồ sợ ta liều mạng phản kích, lại tựa hồ là đang chờ lấy cái gì.

Ta bất an trong lòng cùng khẩn trương, càng lúc càng lớn.

Sau một lát, chung quanh cái kia mấy chục tên đệ tử đã đem ta bao bọc vây quanh, mơ hồ đứng thành một cái kỳ quái hình vẽ, đem ta một mực vây ở chính giữa.

"Mấy người các ngươi lui ra đi, này yêu hầu đã chấp cánh khó chạy thoát." Cũng không phải nhưng đang đưa quạt xếp, đứng tại hình vẽ bên ngoài lặng lẽ nhìn ta, khóe miệng mỉm cười.

Cùng ta giao thủ cái kia hơn mười người đệ tử cùng nhau lên tiếng, nhẩy ra trận pháp.

Trong tay của ta hận trời còn không ngừng run rẩy, lại là vô lực lại giờ lên.

"Yêu hầu, ngươi từ kỳ đến rồi."

Cũng không phải nhưng nhìn ta, nhẹ giọng cười lạnh.

"Tam Thanh Đạo giáo chúng đệ tử nghe lệnh, bày trận!"

Vừa dứt lời, cái kia vây quanh ta mấy chục tên đệ tử cùng nhau quát lạnh một tiếng, trong tay đồng thời bấm niệm pháp quyết, một cỗ nhân nhạ uy năng dần dần xuất hiện.

Sau đó, cấp tốc nối thành một mảnh.

Một vệt kim quang, xuất hiện tại hần nhóm trước người, nối thành một mảnh, như cùng một cái móc ngược Kim Oản, đem ta vây khốn.

Loại trận pháp này, ta gặp một lần, lần kia tại Ngạo Lai vùng biển trên thuyền, ta thần lực còn vẫn còn, đều bị trói thành một đoàn, hướng chi lần này.

Những đạo sĩ kia cùng nhau tiến về phía trước một bước, cái kia Kim Oản bỗng nhiên hướng về phía ta đè xuống, trong đó không gian đã chứa đủ ba trượng xung quanh.

Ta muốn cầm lên hận trời còn vung mạnh bên trên một cơn, lại cuối cùng không cách nào nâng lên.

...

Một lát sau, cái kia Kim Oản đem ta một mực chế trụ, ta ở bên trong liên chuyển thân cũng khó khăn.

Cũng không phải nhưng móc ra một cây vàng dây thừng, chậm rãi xuyên thấu qua Kim Oản đem ta trói lại.

Mà ta lại vật lộn không được.

"Hầu Tử, này gọi Khốn Tiên Thăng, ngươi càng gãy dựa càng là gấp khó mà tránh thoát."

"Ngươi, vẫn là ngoan ngoãn cùng ta hồi trở lại Côn Luân Sơn đi."

Cũng không phải nhưng ha ha cười nói.

Ta lòng như tro nguội, nhưng bây giờ vật lộn không ra, chỉ có thể vô lực nhắm mắt lại.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, ngoài cửa tiệm đột nhiên vang lên một hồi tiếng ca.

"Hoa đăng chấp chờn nhẹ hơn lâu, nâng chén mộng say cửa sổ quỳnh thung."

"Bút son điểm đỏ thắm môi một vệt, ta nguyện vì phàm không làm tiên!"

Tiếng nói khàn khàn, lộ ra một tia điên cuồng.

Ta nghe được cái kia tiếng ca, vẻ mặt sững sờ, tranh thủ thời gian mờ to mắt, đã thấy một con đại hắc ngốc con lừa, ngơ ngác nhìn ta.

Một tấm con lừa nghiêm mặt đến dài sẫm, trong miệng còn nhai lấy không biết nơi nào cỏ xanh.

Ngoài cửa, một thanh âm truyền đến.

"Các ngươi thấy ta con lừa sao?"

Vừa dứt lời, một cái quần áo nghèo túng trung niên, xõa tóc dài, trong tay cầm bầu rượu, một bước nhoáng lên đi đến, như là uống say.

Trung niên bên hông, quần lấy một chuỗi phù vàng.

Ta chợt nhớ tới cái kia Đại Yêu mộ bên trong cái kia tự xưng Độc Cô Phàm nghèo túng nam tử.

Trong nội tâm của ta giật mình, lần nữa quan sát tỉ mỉ mấy lần nam tử kia, lại đích thật là hán không thể nghi ngờ.

Trung niên hai con mắt mất mát say lơ đãng mông lung, bốn phía ngổn loạn, sau đó thấy được bị đám người vây quanh ở trong trận pháp ta.

Xác thực nói, cái kia thốt đứng trước mặt ta, ngơ ngác ăn cỏ Hắc Lư Tử.

Tam Thanh các đệ tử một mặt mờ mịt nhìn xem cái này hán tử say, có chút không biết rõ người này đến cùng là muốn làm gì.

Liên liền cũng không phải đứng vậy là khẽ nhủ mảy, có chút nghi hoặc nhìn này xông vào nam tử trung niên.

"Các ngươi là ai, vì cái gì vây quanh ta con lừa!"

Độc Cô Phàm lớn tiếng thu xếp lấy, lão đảo lư nhắc chân hướng ta đi tới, trong giọng nói còn mang theo vài phần tức giận.

Cũng không phải nhưng nháy mắt ra dấu, sau lưng hai người đệ tử gạt đầu, đi ra phía trước nghĩ muốn ngăn cản Độc Cô Phàm.

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, Độc Cô Phàm dĩ nhiên đã xuất hiện tại ta trước người.

"Chuyện này. . ."

Cũng không phải nhưng trừng lớn hai mắt, sắc mặt bỗng nhiên xiết chặt, ngu ngơ tại nguyên chỗ.

Độc Cô Phàm nhìn một chút con lừa, cười hắc hắc cười, kéo lại dây cương.

"Ngu B con lừa, lần sau không cho phép chạy loạn, bằng không thì lão tử hôm nào liền ăn thịt lừa nồi lẩu."

Độc Cô Phàm nói xong, nhưng lại xoay đầu lại, thẳng tắp nhìn ta.

"Hầu Tử, lại là ngươi. . . Có ý tứ, có ý tứ, Tam Thanh Đạo giáo. . . Ha ha, Tam Thanh Đạo giáo, Thái Thượng lão quân! Ha ha, có ý tứ!"

Độc Cô Phàm bỗng nhiên giống như điên, nhìn ta cười ha ha.

Tâm ta nói ngươi nha là điên rồi đi.

"Tam Thanh Đạo giáo ở đây làm việc, còn xin tiền bồi chó quấy rầy, vẫn bồi cảm kích không. . ." Cũng không phải nhưng xoay người cúi đầu, thấp giọng nói ra.

"Cút!"

Độc Cô Phàm lại là mãnh liệt xoay người, trừng mắt cũng không phải nhưng, rống to lên tiếng.

Một cổ uy áp, mãnh liệt xuất hiện tại tiệm mì bên trong, cũng không phải nhưng còn chưa nói xong nửa câu sau, cũng giấu ở trong miệng.

"Tiền bồi ngươi. . ." Cũng không phải nhưng sắc mặt thanh bạch bất định, hơi nghi hoặc một chút lên tiếng.

Độc Cô Phàm không có đi để ý đến hán, lần nữa xoay người lại, thẳng tắp nhìn ta.

"Thiên Mệnh. . ."

Ngơ ngác nhìn ta, Độc Cô Phàm thâm cười ra tiếng.

Độc Cô Phàm hừ lạnh một tiếng, cũng không để ý đến hắn.

Cũng không phải nhưng chặt vật nuốt ngụm nước bọt, đè ép thanh âm, gian nan mở miệng.

"Độc cô Tán Tiên, cái con khi này, nguoi mang đi đi."

Ánh mắt bên trong, tràn đầy xoắn xuyết không bỏ.

Tâm ta nói này tên điên lại có lớn như vậy mặt mũi, làm thật là kỳ quái.

Độc Cô Phàm tự mình ha ha cười cười, đem ta ném tới đen trên lưng lừa, cái kia lừa đen không tình nguyện thấp giọng kêu vài câu, Độc Cô Phàm đưa tay đập mấy lần mới an tĩnh lại.

Sau đó, Độc Cô Phàm nếu không có người bên ngoài xoay người dắt dây cương, dắt lấy con lừa đi ra cửa tiệm.

"Đại sư huynh, cứ như vậy để bọn hần đi rồi?"

Một người đệ tử nhẹ giọng hỏi thăm.

Cũng không phải nhưng thờ dài, mặt lộ vẻ không cam lòng.

"Này Độc Cô Phàm, tu vi thâm bất khả trắc, mà lại hành vi điên vô thường. Cho dù là Tam Thanh Đạo giáo tên tuổi, cũng doạ không được hần."

"Ta sợ chọc hần, hần coi là thật sẽ đối với chúng ta hạ sát thủ."

"Thế nhưng là. . ." Tên đệ tử kia muốn nói lại thôi.

Cũng không phải nhưng khoát khoát tay, triển khai cây quạt, nhẹ lay động: "Không sao, sau khi trở về ta tự sẽ cùng phó chủ đạo nói rõ. Này Độc Cô Phàm, hoàn toàn chính xác không phải chúng ta có thể đối phó."

...

Độc Cô Phàm nắm con lừa, sắc mặt bình tĩnh mang theo ta theo tiệm mì bên trong đi ra.

Ta xem một chút sau lưng, hoàn toàn chính xác không ai bắt kịp.

Đã thấy này Độc Cô Phàm bình thường một bước bước ra, bốn phía phong cảnh đứng là nhanh chóng biến hóa, như là đã qua vài dặm, trong lòng ta giật mình.

Súc địa thành thốn.

Độc Cô Phàm từng bước một đi, thủy chung chưa từng nói chuyện cùng ta.

Rất lâu, hần tại một chỗ ngọn núi bên trên ngừng lại, ở đây, là một chỗ sườn đồi.

Lúc này đã là trời chiều.

Hần đưa lưng về phía ta, đứng tại sườn đồi phía trên.

Sườn đồi bên kia, vượt qua một biển mây, chính là một chỗ ánh tà dương đỏ quạch như máu.

Màu đỏ ánh mặt trời chiếu tại hần một thân bản thủ trên quần áo, lại là phản chiếu ra sáng lạn ánh sáng, ta gấp hần chậm rãi ngẩng đầu, ngơ ngác nhìn chăm chăm biển mây đầu kia mà trời chiều, đầu vai khẽ run.

Sau đó, cái kia cảm lấy hồ lô rượu tay hướng về kia trời chiều nơi xa, run rẩy chậm rãi duỗi ra, như là muốn sờ một chút cái kia ấm áp.

Rất lâu, lại là thờ dài, đem cái kia một bầu rượu chậm rãi tắt cả đều vung vãi trên mặt đất.

Trên người hần, đột nhiên hiện ra vô cùng bi thương.

Mặt trời chiều ngã về tây, đoạn trường nhân ở trên trời nhai.

Ta nhìn hần, chẳng biết tại sao con mắt có chút cảm thấy chất.

"Lại là ở đây. . ." Độc Cô Phàm nhìn xem cái kia vòng trời chiều, nhẹ giọng thì thào.

Một lát sau, Độc Cô Phàm mới đưa tay xoa xoa mặt, xoay người lại, thẳng tắp nhìn ta.

Ta gặp hần vành mắt ửng đỏ.

"Hầu Tử, ngươi tin Thiên Mệnh sao?" Độc Cô Phàm đột nhiên không đầu không đuôi hỏi ta tới một câu như vậy.

Ta tạm thời không có kịp phản ứng, cau mày cứ thế trong chốc lát.

Cuối cùng, ta vẫn là há to miệng, lại không xác định.

"Ta. . . Không biết."

Ta không biết.

Ta như thờ Thiên Mệnh, vì sao ta lại một lòng nghĩ cái thiên mệnh.

Ta nếu không tin Thiên Mệnh, vì sao bây giờ ta rơi vào kết quả như vậy.

Độc Cô Phàm nhìn ta, cười ha ha, như bị điên.

"Ha ha ha ha, ta cũng không biết. Ha ha, ta cũng không biết."

Tâm ta nói ngươi đến cùng phải hay không có bệnh.

Độc Cô Phàm ở nơi đó ngu dại cười nửa ngày, này mới dừng lại, lại quay đầu đi cuối cùng nhìn thoáng qua cái kia trời chiều.

"Đẹp mắt. . . Thật là dễ nhìn. . . Một ngàn năm, ta luôn luôn xem không đủ. . ."

Ta nghe thấy hần thấp giọng thì thào.

Rất lâu, hần thở dài, xoay người lại kéo dây cương.

"Hầu Tử, ngồi vững vàng."

Vừa nói, hần một bên vung tay áo vung ra một cái lớn chừng bàn tay đĩa ngọc con. Cái kia đĩa ngọc con rơi trên mặt đất, lại là không ngừng biến lớn, sau cùng hóa thành ba trượng xung quanh, bay bổng ngừng trên mặt đất cao nửa thước độ.

Cái kia Hắc Lư Tử thấp giọng hồng học một tiếng, tự giác chờ đi ta đi lên đĩa ngọc con, Độc Cô Phàm cũng sau đó một bước bắt kịp, tại đĩa ngọc con bên trên bình yên đứng vững.

Độc Cô Phàm cúi đầu nhìn lướt qua trên lưng lừa ta, tiện tay vuốt vuốt ta lông khi.

"Ta biết ngươi có rất nhiều lời muốn hỏi ta. . . Chờ ta trước dẫn ngươi đi 9 sinh phủ hiểu chất độc trên người của ngươi, sẽ cùng ngươi đem rượu ngon hoan."

"Về phần ta vì sao cứu ngươi. . . Về sau ngươi tự sẽ biết được."

Độc Cô Phàm nói xong, đưa tay bấm niệm pháp quyết, cái kia đĩa ngọc con bay lên trời, hướng phía phía đông cấp tốc bay đi.

Ta tại cái kia trên lưng lừa, trên người vẫn không có nửa chút khí lực, không thể động dậy.

Thế nhưng là, trong lòng ta lại một chút cũng không có khẩn trương cảm giác.

Ta cảm giác, này Độc Cô Phàm, tựa hồ là nghĩ muốn giúp ta.

...

Tiếng gió rít gào, chỉ thấy phía dưới đất đai không ngừng lướt qua, tốc độ cực nhanh.

Độc Cô Phàm cũng là hảo tâm, tại đĩa ngọc con bên trên bố trí một tầng lồng ánh sáng, đem cái kia thổi tới gió lớn toàn bộ ngăn lại, khiến cho ta dễ chịu không ít.

Chỉ là cái kia Độc Cô Phàm thỉnh thoảng nhìn trùng trùng hướng về phía ta, để cho ta có chút sợ hãi trong lòng.

Tâm ta nói con hàng này không phải là cái pha lê a? Con mẹ nó chứ thế nhưng là cái Hầu Tử a.

Cái tên này thần thần bí bí, không biết đến cùng muốn làm cái gì.

Độc Cô Phàm mặc dù thân là Tán Tiên, trong ngày thường càng là hành tung huyền bí, thế nhưng tên tuổi của hần lại vang vọng Đông Thắng Thần Châu.

Rõ ràng chỉ là Địa Tiên bên trong bất nhập lưu Tán Tiên, ấn lý thuyết vên vẹn chỉ có thể khu sử một chút pháp thuật, tu vi yếu kém, thậm chí không bằng một chút mạnh mẽ Quỷ Tiên, như cái kia Hắc Bạch Vô Thường, thập điện Diêm La.

Thế nhưng này Độc Cô Phàm, lại là Tán Tiên bên trong một đóa hiêm thấy, tu vi huyền bí khó lường.

Bạch Cốt phu nhân nói cho ta biết, tương truyền Độc Cô Phàm từng đối đầu Phổ Hiền Bồ Tát, đồng thời toàn thân trở ra.

Mà cùng Độc Cô Phàm đồng dạng nổi tiếng, thì là một chỗ động phủ, nhưng cũng cùng Độc Cô Phàm đồng dạng huyền bí.

Đĩa ngọc con tốc độ chậm lại, chung quanh đã là Ngạo Lai vùng biển, biển rộng mênh mông bên trong, có mấy cái đảo nhỏ.

"Phía dưới, chính là 9 sinh phủ."

Độc Cô Phàm đưa tay chỉ phía dưới có một chỗ đảo nhỏ, nhàn nhạt lên tiếng.

Ta cúi đầu nhìn về phía hòn đảo nhỏ kia, lại có chút giật mình phát hiện, cũng không có bất kỳ cái gì công trình kiến trúc, mồm núi liên miên ở giữa một mảnh xanh biếc.

"Ngươi cho rằng, 9 sinh phủ chính là một chỗ phủ đệ sao?" Độc Cô Phàm hướng ta cười cười.

Ta gật gật đầu, Độc Cô Phàm thở dài, lái đĩa ngọc con rơi xuống.

Phía trên đảo nhỏ vài chục trượng, đĩa ngọc con lơ lửng giữa không trung.

Ở đây biết bao yên tĩnh.

Ta nghiêng tai nghe một thoáng, nói thầm trong lòng.

Chung quanh hoàn toàn tĩnh mịch, liên liên côn trùng kêu vang chim gọi đều không có một chút.

Ta nhìn mảnh này vắng vẻ rừng núi, trong mắt hơi nghi hoặc một chút.

Độc Cô Phàm cũng là đưa tay từ trong ngực lấy ra một đồng tiền, nhử mảy hướng phía phía dưới quan sát nửa ngày, hướng phía một nơi phát tay ném ra.

"Keng." Đồng tiền rơi xuống đất.

"Oanh!"

Một đạo trống rỗng xuất hiện sấm chớp, đem cái kia đồng tiền chém thành bột mịn.

Trong lòng ta phát lạnh, hỏi đây là chuyện gì xảy ra.

Độc Cô Phàm xoa xoa đầu, một mặt bất đắc dĩ nói mình người này, có hai đại yêu thích.

Bên trong một cái là uống rượu, một cái khác thì là nghiên cứu trận pháp. Chính mình trong ngày thường cả ngày tại 9 sinh phủ nghiên cứu trận pháp, nghiên cứu vui vẻ, liên nâng ly một phen, uống say tiện tay tại trên đảo nhỏ bố trí trận pháp.

Nhiều năm trôi qua, hòn đảo nhỏ này bên trên trận pháp lút nhá lút nhít, liên hấn cũng nhớ không rõ bố trí bao nhiêu.

Cùng lúc đó, hấn đối với trận pháp cảm ngộ đã đạt tới một cái đáng sợ cảnh giới.

Ta gật gật đầu, nói ngươi tuyệt đối có bệnh, ai sẽ nhầm chán như vậy cả ngày làm những vật kia.

Độc Cô Phàm quay đầu nhìn về ta cười cười, nói ta đích xác có bệnh, thế nhưng Hầu Tử ngươi cũng có bệnh.

Ta nói ta có cái gì bệnh? Rõ ràng là ngươi này tên điên, cả ngày ăn mặc quần áo rách nát điên điên khùng khùng, một chút không giống như là tiên nhân bộ dáng. Ngươi cũng là nói một chút, ta có cái gì bệnh?

Độc Cô Phàm quay đầu, không nói thêm gì nữa.

Rất lâu, ta nghe thấy hấn thấp giọng tự nói.

"Ngươi, ta, đều không bỏ xuống được, đều khốn tại Thiên Mệnh."

"Thiên Mệnh. . . Không thể trái."

Ta không có phản ứng đến hấn.

Độc Cô Phàm nhìn phía dưới, cẩn thận đẩy tính toán ra, thỉnh thoảng hướng phía dưới ném lấy tiền thăm dò, rốt cục đang tiêu hao mấy cái đồng tiền về

sau, mang lấy đĩa ngọc con rơi vào trên đảo nhỏ.

Bốn phía trong rừng, bóng cây tầng tầng, một mảnh tĩnh mịch, phảng phất đã yên tĩnh ngàn năm.

Ta bỗng nhiên cảm giác một mảnh cô độc.

Ta quay đầu nhìn Độc Cô Phàm bóng lưng, có chút kỳ quái.

Vì sao cái này Tán Tiên, sẽ ăn mặc rách tung toé, cả ngày mình tại ở đây nghiên cứu trận pháp, đau nhức uống lớn rượu.

Lại nói cái gì Thiên Mệnh.

Còn có cái kia một thân thực lực, lại là chuyện gì xảy ra?

Độc Cô Phàm không có phát hiện được ta nghi hoặc, đưa lưng về phía ta cùng Hắc Lư Tử phát phát tay.

"Đi thôi. Theo sát lấy ta, đừng đụng bất kỳ vật gì."

Nói xong, Độc Cô Phàm tự mình từng bước một tiến về phía trước đi. Hắc Lư Tử cũng đuổi theo sát.

Đi trong rừng, ta xem chung quanh cảnh lá tựa hồ cũng là dựa theo một loại nào đó quy luật bài bố, có chút huyền kỳ.

"Người cái con khi này không hồ là trời sinh Thạch Hào, cũng là sinh miễn cảm, những trận pháp này ý vào thiên địa linh lực nhưng cũng bị người cảm ứng được." Độc Cô Phàm cười nói.

Ta gãi gãi đầu, ta nói làm sao người biết ta là trời sinh Thạch Hào, người làm sao. . . Biết ta là ai?

Thanh âm bên trong đã mang theo mấy phần cảnh giác.

Độc Cô Phàm lại là vẫn như cũ phối hợp đi về phía trước, không còn đáp lời.

Ta nhìn hần bộ dạng này, lại cũng không giống là Thiên Đình cùng Tây Thiên Linh Sơn người, gãi đầu một cái, một lần nữa an tâm.

... ..

Rất lâu, Độc Cô Phàm mang theo ta cùng Hắc Lư Tử theo trong rừng đi ra.

Trước mặt là một chỗ xây dựng tại giữa sườn núi động phủ, động phủ trước có một chỗ không lớn đất trống, trên đó bày biện một tấm bàn đá, hai cái băng ghế đá.

Một bên khác, trưng bày hai cái đã gần như mục nát ghế đu, tựa hồ bao nhiêu năm không ai ngồi qua.

Ta có chút huyền kỳ nhìn qua hai lần ghế đu.

"Độc Cô Phàm, năm đó động phủ này có thể có người khác cùng người cùng một chỗ ở lại?"

Ta nhìn chằm chằm Độc Cô Phàm.

Độc Cô Phàm trong mắt lóe lên một vết ưu thương, thế nhưng rất nhanh lại ẩn giấu đi, giả bộ như một mặt bình thản, lắc đầu.

Ta nhìn hần bộ dạng này, ha ha cười mấy lần, cũng không nói ra.

Ta biết, ở đây, trước kia tuyệt đối có người khác ở qua.

Ta nhìn Độc Cô Phàm, trong lòng tràn đầy nghi hoặc.

Người này, rất là huyền bí, ta đến bây giờ cũng không có làm rõ, hần tại sao phải giúp ta, cùng với bối cảnh của hần.

Ta ngẩng đầu nhìn trước mặt động phủ, hết sức bình thường sơn động nhỏ, bên trong đen như mực cũng thấy không rõ lắm.

Một cái tiểu thạch bia lập ở bên cạnh, chữ viết mờ mịt thanh tú, lại là tay của một cô gái bút.

"Thiên ý từ khó sửa đổi, duyên tận 9 sinh phủ "

Trong câu chữ mang theo một vết ưu thương, trải qua vô số năm tháng, nhưng như cũ tan không ra.

Thời gian nửa nén hương về sau, trên bô đoàn, Độc Cô Phàm thân hình lần nữa hiển hiện.

Ta thấy trong tay hắn nâng một cái bình ngọc, trên đó vàng sáng lưu chuyển, mơ hồ có tiên khí tràn ra, nhìn qua không giống phàm phẩm.

"Hầu Tử, đây là Thái Thượng lão quân luyện chế cửu chuyển hồi hồn đan, có tái tạo lại toàn thân công lao, cũng là tiện nghi người cái con khỉ này."

Độc Cô Phàm hướng ta cười nói.

Ta nhìn cái kia bình ngọc, mặt dạn mày dày cười hắc hắc cười, chỉ là trong mắt nhưng lại có không cảm được kinh ngạc.

Này Thái Thượng lão quân vô cùng tôn quý, hắn luyện chế đan dược càng là thần tiên khó cầu, vì sao này Độc Cô Phàm lại tùy tiện liền có thể lấy ra một cái?

Ta há hốc mồm, đang muốn mở miệng hỏi thăm.

Độc Cô Phàm lại không chờ ta đặt câu hỏi, trong tay bình ngọc lắc một cái, một đạo tiên lực từ trong tay bắn ra, nâng lên một cái màu lam tiên đan thẳng tắp đưa vào trong miệng của ta.

Vào miệng tan đi, trong bụng một giòng nước ấm.

Ta nhắm mắt thật lâu, rất lâu, khe nhả khẩu khí, một lần theo đen trên lưng lửa nhảy xuống, phui tay.

"Cám ơn, Độc Cô lão ca." Ta cười hắc hắc cười.

Cái này khu khu một lát, ta chỉ cảm thấy trong cơ thể khí huyết thông suốt vô cùng, liên đới thực lực đều có một ít đề cao, lại không biết đề cao bao nhiêu.

Độc Cô Phàm nhìn ta, nhẹ gật đầu.

Ta xem này Độc Cô Phàm, trầm mặc một hồi, nhẹ giọng hỏi thăm.

"Độc Cô lão ca, người đến cùng tại sao phải cứu ta?"

Độc Cô Phàm nhìn ta, chưa có trở về ta.

Rất lâu, khe thở dài.

"Người, giống như nàng."

Ta gãi gãi đầu, không hiểu được.

Đã thấy Độc Cô Phàm chậm rãi đi đến trong động phủ, nơi đó đứng thẳng một lần chiếc ghế.

Cái kia đem chiếc ghế tại trần đầy tro bụi trong huyết động, lại bị sáng bóng sạch sành sanh.

Độc Cô Phàm thận trọng sờ soạng mấy lần chiếc ghế, hướng ta gật gật đầu, sau đó chậm rãi ngồi lên.

"Hầu Tử, người cũng tiến vào."

Lời còn chưa dứt, Độc Cô Phàm đã biến mất trên ghế.

Tâm ta nói con hàng này cũng là sẽ chơi, cả ngày động một chút lại trong nháy mắt biến mất. Trong lòng vừa nghĩ, ta lại đi ra phía trước, tò mò sờ soạng mấy lần chiếc ghế.

Vào tay bóng loáng, lộ ra thấu xương lạnh buốt.

Ta quan sát tỉ mỉ chỉ chốc lát, rốt cục tìm nén không được, học Độc Cô Phàm dáng vẻ, cũng đặt mộng ngồi lên.

Bỗng nhiên một hồi hốt hoảng.

Trong mộng lung, ta tựa hồ thấy một cái thanh niên áo trắng, cùng một cái cực kỳ xinh đẹp bạch y tiên tử, hai người tại đây 9 sinh trong phủ khoanh chân nói giỡn.

Thanh niên mặc áo trắng kia, giữa lông mày cùng Độc Cô Phàm có một tia giống nhau.

Thế nhưng là cái kia bạch y tiên tử, ta nhưng chưa từng thấy qua.

... ..

Lại mở mắt lúc, ta ngốc tại chỗ rất lâu mới tỉnh hồn lại.

Ta, đứng tại một chỗ trên vách đá, không biết cao bao nhiêu, trước mặt là một biển mây.

Biển mây đầu kia, là một mảnh trời chiều, mặt trời đỏ nhuộm máu, nhuộm đỏ cái kia một khoảng trời, nhuộm đỏ này một biển mây.

Rất là sáng lạn.

Gió nhẹ thổi qua, sau lưng rừng cây phát ra soạt tiếng vang, chim tước ngâm khe.

Bên bờ vực, có chín tòa bia đá.

Ta bỗng nhiên trong lòng giật mình, ta nhớ tới, trên đường tới, Độc Cô Phàm mang ta đi qua đồng dạng vách núi.

Chỉ là chỗ kia không có bia đá thôi.

"Người đã đến. Đến, tới ngồi." Sau lưng, Độc Cô Phàm mời đến ta.

Ta quay đầu nhìn lại, lại là một bàn lớn tiệc rượu, trên mặt đất mấy hũ lớn rượu. Độc Cô Phàm ngồi trên ghế, đang uống tự uống.

Ta gật gật đầu, đi qua ngồi xuống, cũng bắt đầu ăn.

Bàn này tiệc rượu cũng là coi như không tệ, ta ở nơi đó không tìm không phải ăn, ăn miệng đầy chảy mỡ.

Độc Cô Phàm không nói một lời, ở nơi đó ngo ngắc uống rượu, thỉnh thoảng ngẩng đầu lên, nhìn một chút ngoài vách núi trời chiều.

Chỗ kia trời chiều treo ở nơi đó, không nhúc nhích, như là đã tồn tại mấy trăm năm.

Mang theo tang thương.

Dù là ta loại này đối với trận pháp đốt đặc cán mai Hầu Tử, lúc này cũng nhìn ra, nơi này bất quá là một mảnh huyễn cảnh mà thôi.

Mà này Độc Cô Phàm, lại đối này một mảnh huyễn cảnh, uống lớn rượu.

"Khó được như thế cảnh đẹp. Đến, Hầu Tử, hai ta uống." Độc Cô Phàm đưa cho ta một chén rượu lớn.

Ta tiếp nhận, uống một hớp dưới, rất là ngọt, vào cổ họng về sau, lại có chút đắng chát.

"Rượu này, tên là mỹ nhân nước mắt." Độc Cô Phàm thấy ta có chút ngạc nhiên, hướng ta cười cười.

"Trương truyền, chỉ có đẹp người mới có thể ử ra đến, là dùng mỹ nhân nước mắt làm kịp nỏ. Mà lại, mỹ nhân càng là đau lòng, nhượng tạo nên rượu càng tốt uống."

Ta thường thức trong miệng đắng chát, nhẹ gật đầu.

"Cái kia, rượu này là ai cho người nhượng?" Ta đột nhiên hỏi.

Độc Cô Phàm không nói.

... ..

Uống đến cuối cùng, ta cũng không biết uống nhiều ít, chỉ nhớ rõ trước mắt cái kia cuối cùng một vệt đỏ rực trời chiều, sau đó ngã gục liền.

Độc Cô Phàm khoanh chân ngồi tại bên bờ vực, ngo ngắc nhìn nơi đó một mảnh hòa hồng, bên cạnh cùng nhau sắp hàng liền chín tòa bia đá.

Cái kia chín tòa trên tám bia đá, lại là một chữ đều không, đúng là chín tòa không có chữ bia.

"Người đã tỉnh." Độc Cô Phàm cũng không quay đầu lại.

Ta nhìn bóng lưng của hắn, chợt phát hiện, cái kia một thân lôi thôi quần áo, đã đổi thành hoa mỹ trường bào màu trắng, tơ vàng khảm một bên, hiện ra tiên khí.

Nguyên bản tán loạn tóc dài, bây giờ lại rũ xuống ở bên tai, theo gió ve vẩy, nhìn qua đen kịt mềm mại.

"Bôi ta xem một chút mặt trời đi."

Ta gật gật đầu, đứng người lên cất bước đi đến bên vách núi, ngồi ở bên cạnh hắn, đồng loạt nhìn về phía cái kia trời chiều.

Một mảnh ánh đỏ, thẳng tắp vậy hướng về phía biển mây.

Rất là đẹp mắt.

Độc Cô Phàm bỗng nhiên xoay đầu lại, hai mắt thấy ta.

Ta cũng nhìn xem hắn, lại phát hiện lúc trước hắn cái kia râu ria xồm xoàm tang thương mặt mo, bây giờ đã biến thành bóng loáng trắng nõn làn da, như tuyết.

Mây kiếm mắt sáng, tăng thêm cái kia một thân xuất trần khí chất, cũng thực sự là cái suất ca.

"Người?" Ta có chút hiếu kỳ.

Độc Cô Phàm ánh mắt thăm thẳm, lại quay trở lại nhìn xem cái kia đầy trời ánh nắng chiều đỏ, thờ dài, đưa thay sờ sờ một bên bia đá.

"Này, chính là ta đáng về vốn có."

Ta gặp hắn bây giờ bộ dáng chỉ có hai mươi mấy tuổi, trong mắt lại hiển hiện một vệt nồng đậm tang thương cùng ưu thương, cùng hắn bộ dáng cực kỳ không hợp.

Cũng là cùng ta trước đó trong hoảng hốt thấy người thanh niên áo trắng kia có chín thành tương tự.

Ta nói người bây giờ thật đẹp mắt, vì sao ở bên ngoài mặc như cái nghèo túng đại thúc, còn bộ mặt râu ria kéo cận bã.

Độc Cô Phàm cười cười, không có lại nói tiếp.

Hai người chúng ta liền như thế ngồi ở chỗ đó, một câu không nói nhìn xem đầy trời ánh nắng chiều đỏ.

Rất lâu, Độc Cô Phàm đứng dậy, vỗ vỗ đất trên người: "Đi thôi, ở đây mấy trăm năm đều là như thế này, về sau có nhiều thời gian xem."

Ta tựa hồ ý thức được cái gì, trên mặt lưỡng lự mà nói, người có phải hay không nhìn mấy trăm năm rồi?

Độc Cô Phàm thờ dài, không có phản ứng ta, tự mình bấm một cái quyết, một tay đập vào bờ vai của ta.

Ta thấy hoa mắt, lại bình tĩnh lại lúc đến, đã ngồi ở trong động phủ cái ghế kia bên trên.

Một bên, Độc Cô Phàm đạp bước ra ngoài.

Lại là bộ mặt râu ria kéo cận bã, tóc tai rối bời, trên người áo trắng bẩn thỉu, đã phát vàng.

Thấy ta có chút giật mình dò xét hắn, hướng ta có chút đáng chất cười.

"Những chuyện này, ta không quá muốn nói... Về sau có cơ hội, người tự nhiên sẽ biết."

Tâm ta nói người nhà liền là không muốn nói, không muốn nói liền không muốn nói thôi, còn kéo nhiều như vậy.

Ta đang oán trách, Độc Cô Phàm giờ lên hồ lô khó chịu khầu rượu, lại hướng ta cười cười: "Hiện tại, hai ta cái kia nói chuyện chính sự."

Độc Cô Phàm nói xong, không đợi ta chen vào nói, liền lại tăng thêm một câu.

"Chuyện của người, ta đều biết. Ta còn biết, người muốn hỏi ta, người Thiên Hồn cùng Tử Hà, sư phụ còn có cáo nhỏ sự tình..."

Ta vẻ mặt xiết chặt, ngăn chặn trong lòng ngạc nhiên, tranh thủ thời gian nhẹ gạt đầu, nhìn chăm chăm vào Độc Cô Phàm.

Ta nói, nghe nói người đối với trận pháp tạo nghệ khá cao, có thể thôi diễn thiên cơ, ta này không cầu người hỗ trợ sao?

Nói xong, ta làm cái vái chào.

Độc Cô Phàm cười cười, tiện tay đem ta nâng đỡ.

"Hầu Tử, người nói không sai."

Ta nhân tình sáng lên.

Nhưng mà, Độc Cô Phàm nhưng lại thờ dài.

"Thế nhưng là, cái này thiên cơ há lại có thể tùy tiện thôi diễn... Huống chi cùng người con khi này có quan hệ."

Ta nhớ tới cái kia giờ quả đào đối ta khờ cười tiên tử.

"Từ Hà. . ."

Ta thì thảo nói nhỏ.

Độc Cô Phàm hướng ta ha ha cười cười, vỗ vỗ bờ vai của ta.

Hắn tựa hồ đã sớm biết lựa chọn của ta.

"Hầu Tử , chờ ta một ngày thời gian, ta thay ngươi thôi diễn một lần." Độc Cô Phàm vừa nói, một bên đem bên hông quần lấy lá bùa gỡ xuống, nắm trong tay, đi đến trong động phủ một chỗ trên đất trống khoanh chân ngồi xuống.

Ngồi xuống trong nháy mắt, ta phảng phất thấy người thanh niên áo trắng kia ngồi ở chỗ đó, lại vô mắt nhìn đi, nhưng như cũ là một thân nghèo túng Độc Cô Phàm.

Ta thấy Độc Cô Phàm ngồi xếp bằng, đem những cái kia lá bùa dựa theo quỹ tích đặc biệt bày trên mặt đất, những cái kia lá bùa đúng là tự động treo ở không trung dôi động, tựa hồ ẩn chứa một loại nào đó quy tắc.

Mà Độc Cô Phàm thì thình thoảng duỗi ra hai tay trên không trung gảy, giống như là tại cắt tia cái gì, giữa lông mày lộ ra cực kỳ hiếm thấy nghiêm túc.

Chỉ là ta thấy này nghiêm túc bên trong, lại mang theo bi thương.

"Dùng ta tuyệt mệnh, thôi diễn thiên cơ!"

Độc Cô Phàm thấp giọng quát nhẹ, mạnh mẽ bên trong mang theo không cảm được điên cuồng cùng bi thống.

Lá bùa phiêu động trong trận pháp, trong đó đúng là mơ hồ xuất hiện một cái bạch y nữ tử, mỉm cười nhìn trận pháp bên ngoài Độc Cô Phàm.

Bạch y nữ tử trong mắt tràn đầy yêu thương.

Ta nhớ tới, ta trước đó tiến vào huyền cảnh lúc, đã từng tại trong mộng lung thấy nữ tử này.

Tại nữ tử này xuất hiện trong nháy mắt, Độc Cô Phàm mạnh mẽ bên trong điên cuồng trong nháy mắt tiêu tán, chỉ còn lại có bi thống, tại cái nhìn kia không nháy mắt ngu ngơ nhìn xem nữ tử.

"Tiểu Cửu. . ."

Độc Cô Phàm âm thanh run rẩy, run rẩy duỗi ra một cái tay tiến vào trận phương pháp.

Cái tay kia, lại trực tiếp xuyên thấu bạch y nữ tử mộng lung thân hình.

Ta thấy Độc Cô Phàm thân thể run lên, khóe mắt xuất hiện một vết trong suốt.

"Tiểu Cửu, ngươi làm sao ngốc như vậy. . ." Độc Cô Phàm nhìn xem trong trận pháp mỉm cười nữ tử, âm thanh run rẩy thì thảo nói nhỏ.

Nữ tử kia không có phản ứng, vẫn như cũ mỉm cười nhìn Độc Cô Phàm.

Độc Cô Phàm trong mắt bi thương càng đậm, lại như là tức giận, đột nhiên đối nữ tử kia hét lớn lên tiếng.

"Ta trời sinh tuyệt mệnh, vô số luân hồi đều là chết bởi thiên kiếp. . . Ngươi, vì sao muốn giúp ta!"

Độc Cô Phàm thanh âm tức giận, chửi ầm lên, trong mắt nhưng như cũ là một mảnh bi thương, không có chút nào tức giận.

Chỉ có một mảnh hối hận.

Bạch y nữ tử kia vẫn như cũ cười ngây ngô.

Mà ta, thì tại bạch y nữ tử kia bên hông, thấy một tấm lệnh bài.

Lệnh bài xưa cũ, lộ ra đen kịt ánh sáng, nhiếp tâm hồn người.

Trên đó, viết có bốn chữ lớn.

"Cửu Thiên Huyền Nữ "

Ta ngẩn người.

Ta nhớ tới năm đó ở trên trời người hầu thời điểm, từng nghe nói qua một cái thiên phú cực cao nhân tài mới nổi, nghe nói nàng thân là Nữ Oa người đời sau, thiên phú kinh người, tức thì bị Thái Thượng lão quân thu làm đồ đệ, thân phận cực cao.

Lúc trước, liên liên phụ tá Ngọc Đế bốn ngự đều khách khách khí khí với nàng, nàng này tại mấy năm ở giữa, tại Thiên Đình tên tiếng nổ lớn.

Tương truyền vị kia nhóm bốn ngự đứng đầu bắc cực tứ vi đại đế, đều muốn cùng nàng này kết bái huynh muội, lại bị nữ tử kia nói khéo từ chối.

Chỉ là chẳng biết tại sao, nữ tử kia nhưng lại bỗng nhiên mai danh ẩn tích, ở trong thiên đình cũng không có người lại thảo luận nàng, như là chưa bao giờ xuất hiện qua.

Trong âm thầm, Thái Bạch vụng trộm nói cho ta biết, nữ tử kia đã ngã xuống.

Nếu là ta nhớ không lầm, nữ tử kia, liên danh xưng Cửu Thiên Huyền Nữ.

Ta nhìn cái kia đứng tại trong trận pháp, sắc mặt ôn nhu nữ tử, trong lòng đại chấn.

Độc Cô Phàm, đến cùng ra sao lai lịch?

Xuyên thấu qua trong trận pháp phiêu động lá bùa, Độc Cô Phàm si ngốc nhìn xem trong trận pháp bạch y nữ tử.

Rất lâu, rốt cục khẽ thở dài, khẽ cười ra tiếng.

"Tiểu Cửu, chờ lấy ta. Chờ ta trận pháp tạo nghệ lại cao một chút, thấy được thiên cơ, liền có thể cứu ngươi. . ."

Thanh âm bên trong, tràn đầy bất đắc dĩ, lại mang theo một cỗ buồn bực.

Cái kia thủy chung mỉm cười không nhúc nhích nữ tử, nghe được câu này, rốt cục chảy xuống hai hàng thanh lệ, theo manh mối lướt qua khuôn mặt, trên mặt mỉm cười nhưng như cũ chưa biến.

Nữ tử chậm rãi, lắc đầu.

Ta thấy nữ tử kia môi son khẽ mở, tựa hồ nói một câu nói, lại từ đầu đến cuối không có thanh âm phát ra.

Ta thấy miệng của nàng hình, nhận ra câu nói kia tựa hồ là, "Thiên Mệnh, không thể đổi".

"Vì sao đổi không được! Lúc trước ta thân là tuyệt mệnh, mấy thế luân hồi đều là chết bởi thiên kiếp, thế này còn bị ngươi đổi. Vì sao đến ngươi, ta liền hết lần này tới lần khác đổi không được!"

Độc Cô Phàm một đầu tóc tung bay, thần tình trên mặt giống như Phong Mã.

Nữ tử kia vẫn như cũ mỉm cười, lặng lẽ xem này Độc Cô Phàm.

Dần dần, Độc Cô Phàm cũng bình tĩnh trở lại, hai mắt cũng là thẳng tắp nhìn xem nữ tử kia, hai tay như trước đang trong trận pháp như là cắt tía cái gì.

Chỉ là trong mắt của hắn, tràn đầy không cam lòng cùng bi thương.

Ta không hiểu được thờ dài, nhắm mắt khoanh chân.

Cái kia Hắc Lư Tử, lại cũng hiểu nhân tính ở bên cạnh ta cùng nhau nằm rạp trên mặt đất, nhìn về phía trận pháp trong mắt khi thì mê mang.

...

Sau một ngày, ngay tại ngày thứ hai trời chiếu ánh sáng màu đỏ một lần nữa xuyên thấu qua cửa hang chiếu xạ tại ta một thân lông vàng bên trên lúc, Độc Cô Phàm rốt cục thở dài, trận pháp cũng ngừng lại.

Độc Cô Phàm lặng lẽ mà nhìn xem trong trận pháp nữ tử kia dần dần tiêu tán, đợi cho hoàn toàn tiêu tán lúc, Độc Cô Phàm đưa tay đem lơ lửng giữa không trung lá bùa từng cái cất kỹ.

Ta gặp hắn sắc mặt bình tĩnh, trong mắt sáng cả không nổi.

"Nữ tử kia là?"

Ta lưỡng lự lên tiếng.

Độc Cô Phàm quét ta liếc mắt, thờ dài.

"Một cái kẻ ngu mà thôi."

Không đợi ta nói cái gì, Độc Cô Phàm nhưng lại như là ngu dại, tự mình ngửa đầu cười khở.

"Một cái, khốn tại Thiên Mệnh đồ đàn. . . Nhưng cũng là ta chấp niệm."

"Những năm này, mỗi khi ta loay hoay trận pháp, nàng đều sẽ xuất hiện tại trong trận pháp. Chỉ là ta biết, trong trận pháp nàng là giả, chỉ là ta một tia chấp niệm mà thôi. . ."

Độc Cô Phàm thấp giọng thì thảo.

"Hầu Tử, ngươi có chấp niệm sao?"

Ta nhớ tới trong mộng cái kia tiên tử, nhẹ gật đầu.

Ta bỗng nhiên có chút hiểu được, nhẹ giọng hỏi.

"Cho nên, ngươi tự giam mình ở ở trên đảo cả ngày nghiên cứu trận pháp, nhưng thật ra là vì thấy trận pháp bên trong nữ tử kia?"

Độc Cô Phàm ngẩn người.

Rất lâu, Độc Cô Phàm chậm rãi gật đầu.

"Có một chút quan hệ. Thế nhưng, ta càng muốn thấy được thiên cơ. . ."

"Một ngày nào đó, ta sẽ sửa Thiên Mệnh."

Độc Cô Phàm chậm rãi nâng đầu lên, hai quả mắt run rẩy nắm thật chặt, thanh âm bên trong mang theo một vết không thể nghi ngờ.

Ta thấy Độc Cô Phàm như thế, thực sự kìm nén không được trong lòng tò mò, lên tiếng hỏi thăm.

"Ngươi cùng nữ tử kia. . ."

Độc Cô Phàm sắc mặt đột nhiên lạnh lẽo, vồ xuống bờ vai của ta, lắc đầu.

"Ngươi bây giờ biết nhiều, không có chỗ tốt. . . Chờ sau này, ngươi tự nhiên sẽ biết."

Ta ồ một tiếng, có chút thất vọng, ngay sau đó, lại lại có chút khản trương, chậm rãi hỏi ta vấn đề quan tâm nhất.

"Ngươi suy tính. . . Từ Hà nàng. . ."

Trong lúc nhất thời, ta lại nói năng lộn xộn, không phải nói cái gì.

Độc Cô Phàm cười cười.

"Ta trận pháp tạo nghệ, tuy nói tiểu Cửu sự tình suy tính không ra, thế nhưng là suy tính chuyện của ngươi lại là dư xài."

Trong lòng ta nhất an, nhưng lại nghe Độc Cô Phàm gấp tiếp theo nói hai chữ.

Hai chữ này, để cho ta trong lòng rung mạnh.

"Thái Bạch."

Ta gãi gãi đầu, có chút không hiểu: "Có ý tứ gì?"

Độc Cô Phàm giải thích nói, hần suy tính ra Từ Hà bây giờ tung tích theo Thái Bạch có quan hệ, cái kia trận pháp cũng chỉ cấp ra hai chữ này.

"Ngươi có thể nhận biết ai kêu Thái Bạch hoặc là tên hiệu Thái Bạch sao?" Độc Cô Phàm trực tiếp hỏi ta.

Ta lưỡng lự rất lâu.

Ta biết, Độc Cô Phàm nói, sợ là Thái Bạch Kim Tinh.

Thế nhưng là, Thái Bạch Kim Tinh chỉ là một cái truyền lệnh tiểu quan, như thế nào lại cùng Từ Hà loại này Thiên Đình trọng phạm tung tích dính líu quan hệ.

Huống chi, lúc trước bắt đi Yêu Phượng chính là Lâu Chí phật, chính là Hiền Kiếp Thiên Phật một trong, lâu đó đến phật không đem Từ Hà giao cho Như Lai, như thế nào lại chuyển giao cho Thái Bạch?

Ta bây giờ chặt đứt thần thông, liền liền Tam ca tứ ca cũng chỉ nói ta khó khăn lắm coi là là Phạm giai, như thế nào mới có thể ứng đối cái kia Tiên Giai đình phong thủ đoạn.

Cho dù là cái kia Ngọc Đình chân nhân không tại động phủ, thế nhưng người ta lưu hạ thủ đoạn, cũng có thể vây khốn ta.

"Hầu Tử người yên tâm, lão tử đều hỏi thăm rõ ràng, cái kia Ngọc Đình chân nhân trong động phủ cũng là ba trăm đạo đồng, tu vi đại bộ phận chưa đủ Tiên Giai, ở vào Phạm giai tụ thần anh cùng kết Kim Đan ở giữa, mà còn lại một phần nhỏ vào Tiên Giai, cũng bất quá là thất tinh điểm huyết bên trong thứ nhất huyết mà thôi."

"Chỉ là tiểu Tiên, không đáng nhắc đến." Độc Cô Phạm một mặt tự tin.

Ta nói con mẹ nó người mới một cái nhỏ Tán Tiên, cái nào đến như vậy lớn tự tin.

Phiền phức bày rõ ràng thân phận của mình có được hay không. Thất tinh điểm huyết dù sao cũng là Thiên Tiên cảnh giới, người ta tùy tiện một cái xách đi ra đều có thể diệt người.

Độc Cô Phạm ha ha cười cười, lại cũng không nói chuyện.

Ta chợt nhớ tới, trước mắt thực lực của người này, vượt xa Tán Tiên, huyền bí khó lường.

"Hầu Tử, người nếu là sợ, ta cũng không miễn cưỡng, người bây giờ là có thể đi. Về sau nếu là có cần ta hỗ trợ địa phương, ta còn sẽ giúp người."

Độc Cô Phạm nhìn ta, nhàn nhạt mỉm cười.

Ta nghe sững sờ, đang muốn ôm cái quyền quay người rời đi.

Nhưng mà, ngay tại ta hai tay còn không có nâng lên thời điểm, cái kia Độc Cô Phạm nhưng lại tăng thêm một câu.

"Ngọc Đình chân nhân động phủ, có ba cây Thiên Niên Thăng Ma, ăn vào có thể bổ dưỡng hồn phách, thậm chí. . ."

"Dẫn hồn vào cơ thể."

Độc Cô Phạm nhàn nhạt lên tiếng.

Ta cứ thế tại nguyên chỗ, trong miệng tự lầm bầm, không ngừng lặp lại lấy Độc Cô Phạm lời nói.

"Dẫn hồn vào cơ thể?"

Ta tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Độc Cô Phạm nhìn ta, ha ha cười cười.

"Người Thiên Hồn, tại đây trong ba ngàn thế giới không biết ngơ ngác ngác du lịch đến nơi nào, nếu là có này Thiên Niên Thăng Ma. . ."

"Vận khí tốt, liền có thể dẫn động Thiên Hồn vào cơ thể."

Trong thanh âm, không cảm được dụ hoặc.

Hai ta mắt sáng lên.

Ta nếu có thể khiến cho Thiên Hồn vào cơ thể, cái kia một thân tu vi lại thêm địa sát thất thập nhị biến, liền có thể đại chiến đầy trời thiên binh.

Kỳ thật ta bây giờ nghĩ lại, năm đó tu vi của ta thực tế tính ra, bất quá là Thiên Tiên bên trong bình thường trình độ mà thôi.

Lúc trước đại chiến đầy trời thần phật, nói trắng ra là, chỉ là cầm lấy cây gậy quét vô số thiên binh, cuối cùng bị Như Lai một chương vỗ chết.

Đơn xách ra mấy cái thần tướng, cái kia Nhị Lang Chân Quân cùng Na Tra hàng ngũ, ta đánh nhau đều có chút khó giải quyết.

Vậy chân chính thần phật cùng thần tướng tiên nhân, đều ở trên trời lẳng lẳng ngồi xuống, như là xem xiếc khi nhìn ta.

Ta còn nhớ rõ 《 Tây Du Ký 》 một sách bên trong, đi về phía tây trên đường, vô số yêu quái đem ta đánh chết đi sống lại. Những cái kia yêu quái, chẳng qua là Tiên Gia vật cưỡi mà thôi, dựa vào tu vi nồng hậu hoặc là một hai kiện Tiên Gia bảo bối, đúng là đem ta nhẹ nhõm áp chế.

Kết quả là, ta chỉ có thể mặt dạn mày dày đi cầu những Tiên Gia đó Phật Đà.

Kỳ thật ta một mực cảm giác, những cái kia Phật Đà Tiên Gia, phải những cái kia yêu quái ngăn cản đường đi của ta, chẳng qua là vì nói cho ta biết một cái đạo lý.

"Hầu Tử, đừng nhìn người năm đó đại náo thiên cung, chẳng qua là bản tiên lười nhác ra tay mà thôi, người xem, liền liền tọa kỵ của ta người cũng đánh không lại."

"Cùng Kim Thiên Tử tây du về sau, vẫn là ngoan ngoãn xem đào viên con đi thôi."

Ta lại chỉ có thể không thể làm gì.

Độc Cô Phàm lẳng lẳng mà nhìn xem ta, nhàn nhạt lên tiếng.

"Cho nên, Hầu Tử, người đi không?"

Ta mãnh liệt gạt đầu.

Độc Cô Phàm ha ha cười cười, tựa hồ đã sớm dự liệu được, đưa tay sửa sang bả vai ta bên trên lòng khi.

Ta thấy ánh mắt của hắn bên trong, mơ hồ mang theo một vết thê lương.

"Hầu Tử, đầu tiên nói trước, chờ lấy được cái kia ba cây thăng nha, người điếm một gốc, ta phân hai gốc."

Độc Cô Phàm nói đến đây, bỗng nhiên ngừng một chút, mới tiếp tục mở miệng.

"Này thăng nha, ta. . . Cũng có dùng."

Thanh âm bên trong lộ ra từng tia từng tia bi thương.

Ta ồ một tiếng, nhẹ gạt đầu.

Ta chợt nhớ tới trước đó tại trong trận pháp xuất hiện cái kia thủy chung ôn nhu cười yếu ớt bạch y nữ tử.

Độc Cô Phàm nói, thăng nha, có bỏ dưỡng hồn phách công lao.

Nữ tử kia. . .

Ta đột nhiên ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn xem Độc Cô Phàm, hơi nghi hoặc một chút.

"Nữ tử kia, là hồn phách thân thể?"

Độc Cô Phàm không để ý tới ta, chỉ là quay lưng đi, đối mặt với cửa hang.

Bên ngoài động khẩu, một mảnh trời chiều, ở chân trời giống như là thủy triều trải rộng ra.

Rất là chói mắt.

Qua rất lâu, Độc Cô Phàm mới lần nữa xoay người lại. Ta gặp hắn vành mắt có chút đỏ lên.

Độc Cô Phàm nắm lên hồ lô, khó chịu một ngụm rượu lớn.

"Hầu Tử, chuẩn bị một chút đi thôi."

"Ta tính qua, đêm nay dạ hắc phong cao, đang tiện hạ thủ."

Nói xong, Độc Cô Phàm trên mặt vậy mà mang theo một tia cuồng nhiệt, giống như là uống say.

Tâm ta nói này Độc Cô Phàm làm việc ngược lại thật sự là không câu nệ tiểu tiết, thập nhị kim tiên động phủ, nói đoạt liền đoạt.

"Lại nói ngọc này đỉnh chân nhân dù sao cũng là thập nhị kim tiên, chúng ta cứ như vậy đoạt hắn, không tốt lắm đâu." Ta có chút lưỡng lự.

Độc Cô Phàm hắc hắc xấu cười một tiếng, gãi gãi một đầu loạn phát.

"Hầu Tử, quên nói cho người."

"Ngọc này đỉnh chân nhân, là cái kia Nhị Lang Chân Quân sự phụ."

Ta sửng sờ.

Dần dần, trên mặt ta lưỡng lự dần dần tiêu tán, hai mắt toát ra hào quang sáng chói, vẻ mặt tươi cười.

"Đêm nay lúc nào động thủ?"

Ta xoa xoa tay, hắc hắc cười xấu xa.

Cái kia Nhị Lang ngốc x, năm đó thế nhưng là không ít đánh ta.

...

Đêm đó, giờ Tý vừa tới.

Vầng trăng kia đã bị mây đen che đầy, giữa thiên địa tiếng gió rít gào.

Trong lúc nhất thời, đưa tay không thấy được năm ngón.

"Tốt." Độc Cô Phàm theo trên chỗ ngồi ngồi dậy, từ từ mở mắt, khóe miệng hơi cười.

Ta xoa xoa tay, hắc hắc vui vẻ.

Ta cũng biết trộm đồ là không đúng, thế nhưng là. . .

Liền là thoái mái.

Độc Cô Phàm phát tay ném ra cái kia lớn chừng bàn tay đĩa ngọc con, tại cách đất một thước trên không dừng lại, hóa thành ba trượng xung quanh.

"Cái kia Ngọc Đình chân nhân động phủ xây dựng tại Ngọc Tuyền Sơn Kim Hà Động, đại khái nửa canh giờ liền có thể chạy tới."

Độc Cô Phàm nói, một bước đi trên. Ta cũng sau đó bắt kịp.

Đã thấy Độc Cô Phàm từ bên hông lấy ra ba tấm bùa, riêng phần mình lấy tay ở phía trên khoa tay mấy lần, sau đó nhét vào trong lòng ngực của mình một tấm, kẻ sát ở dưới chân đĩa ngọc con bên trên một tấm, lại đưa cho ta một tấm.

"Nhét vào trong ngực, lá bùa này có thể che đậy người ta khí tức, dù là thập nhị kim tiên cũng nhìn không ra mảnh khốc."

Ta lên tiếng, bảo bối nhét vào trong ngực.

Lá bùa này xuất từ Độc Cô Phàm, hẳn là cực kỳ bất phàm, ta cảm thấy về sau khẳng định sẽ dùng tới.

Nói không chừng, còn có thể nhờ vào đó bảo mệnh.

Độc Cô Phàm ngón tay bấm niệm pháp quyết, dưới chân đĩa ngọc con chờ hai người chúng ta nổ bắn ra mà ra.

...

Ngọc Tuyền Sơn, Kim Hà Động.

Ta cùng Độc Cô Phàm giẫm lên đĩa ngọc con đứng ở trên không bên trong, cúi đầu xem hướng phía dưới.

Chỉ thấy dưới chân, mồm núi đứng vững, thẳng xông thẳng lên mây xanh.

Trên sườn núi, là quy mô không nhỏ nơi ở, trong đó đều đệ tử đang khoan chân ngồi trong sân bạt hơi tu luyện, thỉnh thoảng còn có mấy đạo phi kiếm xẹt qua.

Trên đỉnh núi, có chỗ này động phủ ẩn vào trong mây mù, bên trên có thạch biển, sách nói: "Kim Hà Động".

Độc Cô Phàm đánh giá vài lần phía dưới mồm núi, bỗng nhiên cười khế mấy lần.

"Nơi này linh khí hội tụ, hào quang tự thành, cũng là chỗ tốt, trách không được sẽ sinh ra ba cây Thiên Niên Thăng Ma."

Nói xong, Độc Cô Phàm trong mắt tuôn ra một vệt tinh mang, lái đĩa ngọc con sét đánh phóng tới chỗ đỉnh núi động phủ.

Ẩn vào đêm tối cùng trong tiếng gió, không có bất kỳ người nào chú ý.

Ta thấy kẻ sát ở đĩa ngọc con bên trên lá bùa lóe lên một vệt ánh sáng, ba người chúng ta khí tức cũng bị che kín.

Sau cùng, hai người chúng ta giống như u linh, lẳng lặng đứng tại động trước cửa phủ đất bằng phía trên, cách xa mặt đất chưa đủ nửa thước.

"Tiếp đó, liền nên làm chính sự."

Độc Cô Phàm xoa xoa tay, cười hắc hắc nói.

Một vệt kim quang, bỗng nhiên theo lá chắn bên trong lao ra, mong muốn hướng ra phía ngoài truyền đi.

Chỉ là vẫn như cũ bị khốn ở Độc Cô Phàm bố trí bên ngoài tầng thứ hai lá chắn, nửa bước chưa ra.

Độc Cô Phàm đưa tay tiến vào cái kia lá chắn bên trong, cau mày cảm thụ một chút, thấp giọng thì thào.

"Vệt sáng vàng ở trong chứa kiếm ý, chẳng lẽ. . ."

Độc Cô Phàm nói đến đây, cấp tốc đi vào lá chắn bên trong, tựa hồ không kịp chờ đợi.

Ta gặp hấn giữa lông mày thấu lộ ra nét mừng, cũng đuổi theo sát, cái kia lá chắn đối ta nhưng cũng không có gì ngăn cản, trực tiếp một bước bước vào.

Trong động, một mảnh vệt sáng vàng tựa như biển.

Phía trước là một cái đóng chặt cửa đá, cái kia vô tận vệt sáng vàng bắt đầu từ trong khe cửa truyền ra.

Độc Cô Phàm từ từ nhắm hai mắt, phảng phất tại cảm thụ được cái kia vô tận vệt sáng vàng, trên mặt vui sướng, dần dần đã biến thành một vệt ngưng trọng.

Rất lâu, thờ dài.

Ta thấy trong mắt của hấn để lộ ra trận trận đau thương.

"Cỗ kiếm ý này. . . Giống như tiểu Cửu năm đó trong tay. . . Trăm tiên kiếm."

Độc Cô Phàm tự lẩm bẩm.

Ta gãi đầu một cái, một mặt mờ mịt.

Độc Cô Phàm vầy vầy đầu, trong mắt đau thương tiêu tán không ít, thanh tỉnh lại.

"Hầu Tử, đón lấy tới thăm ngươi."

Độc Cô Phàm thẳng tắp nhìn ta, chỉ một ngón tay cái kia phía trước cửa chính.

"Đã sớm nghe nói tay ngươi cảm thần bình lại là trời sinh thần lực, đại môn kia, ngươi đi đẩy ra a."

"Đẩy ra môn kia, liền có thể đi vào này Kim Hà Động."

Ta sững sờ.

Ta nói ta chính là một trời sinh Thạch Hầu, hiện tại không có thần thông, Nhị Ca Tam ca nói ta nhiều nhất coi là là Phàm giai tu vi.

"Ngươi dựa vào cái gì cho là ta có thể đẩy ra ngọc này đỉnh chân nhân bố trí cửa đá."

Ta hỏi cái kia Độc Cô Phàm.

Tâm ta nói ngọc này đỉnh chân nhân đứng hàng Thập Nhị Kim Tiên, chính là Tiên Giai đỉnh phong thất tinh điểm huyết đại viên mãn tu vi. Ngươi này tùy tiện kéo tới cái không có tu vi Hầu Tử, liền để cái con khỉ này phá vỡ người ta cửa đá.

Ngươi đây không phải náo đó sao.

Độc Cô Phàm lại một mặt nghiêm túc, thẳng tắp nhìn ta.

"Hầu Tử, ngươi cứ việc bên trên, ngươi. . ."

Độc Cô Phàm tựa hồ mong muốn nói cái gì.

Rất lâu, lại không có nói ra, chỉ là thờ dài, khoát tay áo: "Ngươi nếu không đi, ta còn có những phương pháp khác, chỉ bất quá phiền toái một chút."

Ta ồ một tiếng, yên lòng, đi tới cửa trước, giơ tay gọi ra yêu bảo hện trời còn.

Một mảnh kim quang bên trong, hện trời còn hiện ra khối đen, cùng mảnh này vệt sáng vàng không hợp nhau.

"Như ý kim cô bổng? Không đúng, như thế yêu khí. . ."

Độc Cô Phàm nhìn ta trong tay hện trời còn, cau mày tự lẩm bẩm.

Ta mặc kệ hấn, trực tiếp nâng lên cây gậy, hai tay nắm chặt.

Sau đó, một cơn nện xuống.

Cơn bão xúc môn, cũng không có cái gì tiếng oanh minh.

Mơ hồ, ta nghe được một hồi thanh thúy đứt gãy thanh âm, như là vài vốc vỡ vụn.

Cái kia trên cửa, tựa hồ xuất hiện vô số sợi tơ, lúc này bị ta một cơn này con cùng nhau cắt ngang.

Theo sợi tơ vỡ vụn, môn kia từ từ mở ra.

Ta nghe thấy sau lưng Độc Cô Phàm đột nhiên trợn mắt há mồm.

"Cái con khi này, thật là dị số. . ."

Độc Cô Phàm thì thảo nói nhỏ.

Ta quay đầu lại, nhưng cũng là một mặt mộng ép xem này Độc Cô Phàm.

"Độc Cô Phàm, trước ngươi nói, này cái gì Ngọc Đình chân nhân, là đứng hàng Thập Nhị Kim Tiên a?"

Ta có chút không hiểu.

Độc Cô Phàm gật gù đầu, nói ngọc này đình chân nhân hoàn toàn chính xác đứng hàng Thập Nhị Kim Tiên, mà lại thực lực bài tiến lên ba.

"Cái kia. . . Vì cái gì ta có thể tùy tiện mở ra môn này. . ."

Ta gãi đầu, nhũn mày hỏi thăm.

Độc Cô Phàm lại không trả lời, chỉ là tự mình ha ha cười cười, cất bước đi vào.

Một lát sau, Độc Cô Phàm mới chậm rãi trả lời một câu.

"Chỗ này không phải chỗ nói chuyện. Các loại sau khi ra ngoài, ta lại nói cho ngươi."

Ta gật gù đầu, cũng đi theo Độc Cô Phàm cùng đi vào cái kia trong động phủ.

Động phủ bố trí đơn giản, thật cũng không quá nhiều đồ vật. Trong đó lại là một mảnh vật sáng vàng như hà, rất là chói mắt.

Kim quang kia đầu nguồn, đến từ động phủ ở giữa trên mặt bàn.

Trên mặt bàn, để đó một thanh màu lam nhạt bảo kiếm, bộ dáng nhẹ nhàng linh hoạt tinh tế, lại mang theo một cỗ lãnh nhiên. Cái kia vô tận bảo quang, bắt đầu từ bảo kiếm này bên trên bắn ra, chiếu sáng cả động phủ.

Thấy chuôi này bảo kiếm, Độc Cô Phàm hô hấp dồn dập.

Ánh mắt của hắn, thủy chung hội tụ tại chuôi này bảo trên thân kiếm.

Ta thấy khóe miệng của hắn treo lên cười thâm.

"Trăm tiên kiếm. . . Danh tự, còn là ta thay tiểu Cửu lấy."

"Ngàn năm. . ."

Độc Cô Phàm run rẩy vươn tay, nhu hòa vuốt ve chuôi kiếm này.

Rất lâu, Độc Cô Phàm thở dài, một tay tóm lấy chuôi này bảo kiếm, treo ở bên hông mình.

"Hầu Tử, chuôi kiếm này chính là thiên hạ chí bảo. . . Ta, muốn."

"Cái kia ba cây thẳng nha, ta chỉ cần một gốc thôi. . . Tuy nói có chút thua thiệt ngươi, thế nhưng ngày sau định cho ngươi đền bù tổn thất."

Độc Cô Phàm màu đỏ con ngươi, hướng ta ăn nói khép nép ôm quyền cúi đầu.

Cái kia bảo kiếm bên trên bảo quang, cũng dần dần ảm đạm đi, phảng phất tìm được kết cục.

Ta nhìn hắn bộ dạng này, trong lòng hiểu rõ rất nhiều, đoán chừng chuôi kiếm này chính là gọi là tiểu Cửu bạch y nữ từ năm đó bội kiếm.

Ta khoát khoát tay, ta nói ta lại không sử dụng kiếm, ngươi nha vẫn là cầm lấy đi.

"Về phần cái kia thẳng nha, ngươi cũng không cần khiến cho, quyền đương kiếm này là ngươi lấy không."

Độc Cô Phàm ngo ngác nhìn ta một lát, bỗng nhiên không hiểu thấu bắt đầu cười ngây ngô.

Ngay tại khiến cho hắn cười đến ta toàn thân lông khi lóe sáng thời điểm, Độc Cô Phàm rốt cục ngừng cười, thẳng tắp nhìn ta nói một câu.

"Ngươi cái con khi này, cũng nhà thông thái tình. Lần này, coi như ta thiếu ân tình của ngươi, ngày sau nhất định trả lại ngươi."

Nói xong, Độc Cô Phàm quay đầu, nhìn về phía động phủ nơi hẻo lánh.

Nơi đó, sinh trưởng ba cây thẳng nha, đã có cao hơn một thước, liền liền lá cây đều có người lớn chừng bàn tay.

Mỗi gốc thẳng đay bên trên, treo một cái nắm đấm lớn trái cây.

Độc Cô Phàm từ trong ngực lấy ra một cái hộp ngọc con, đem ba cây thẳng đay bên trên trái cây từng cái gỡ xuống, dùng tiên khí bao vây lấy thận trọng để vào hộp ngọc bên trong.

Sau đó, Độc Cô Phàm lại vẫn chưa thỏa mãn liếm môi, nhìn về phía ba cây thẳng đay bên trên những cái kia xanh mon mon lá cây.

Sau một lát, thẳng đay bên trên đã khắp nơi trụi lủi.

Ta đứng tại chỗ, trợn mắt hốc mồm.

Tâm ta nói này Độc Cô Phàm thật đúng là hung ác, liền một chiếc lá đều chưa thả qua.

"Lão ca, ngươi dạng này, xem như đem người triệt để làm mất lòng đi." Ta lúng ta lúng túng nói nhỏ.

Độc Cô Phàm cười hắc hắc cười, nói nếu không phải này thẳng đay không tốt cấy ghép, hẳn liền này ba cây chỉ còn mỗi cái gốc thẳng đay cũng không biết cho Ngọc Đình lưu lại.

Ta bỗng nhiên có chút đồng tình Ngọc Đình chân nhân, thật tốt ba cây Thiên Niên Thẳng Ma, một ngàn năm liền kết như thế ba cái trái cây, kết quả chân nhân trở về xem xét liền chỉ còn lại ba cây chỉ còn mỗi cái gốc thẳng đay.

Xem ra hắn đời trước không ít tác nghiệt.

Độc Cô Phàm sắp xếp gọn hộp ngọc, nhét vào trong ngực, tựa hồ còn có chút vẫn chưa thỏa mãn đánh giá bốn phía.

Chỉ thấy trong động phủ, chỉ còn một bàn, một ghế dựa, cộng thêm trên mặt bàn có một bầu rượu cùng túi thơm.

Nhìn xem cái kia túi thơm, Độc Cô Phàm bỗng nhiên nhân tình sáng lên.

Đã thấy hắn một tay tóm lấy cái kia túi thơm, đánh giá vài lần liền cười ném cho ta.

"Cái kia trăm tiền kiếm cho ta, bảo bối này liền cho ngươi a. Tuy nói có chút thua thiệt mất ngươi, thế nhưng đây cũng là cái bảo bối."

Ta có chút hiếu kỳ, bắt lại dò xét vài lần.

Chỉ thấy này túi thơm có chút giống năm đó ta ở trên trời làm quan lúc, thấy qua thu nạp trăm vật túi càn khôn, lại càng khéo léo đẹp đẽ một chút.

Độc Cô Phàm ở một bên thấp giọng thích rõ: "Này, cũng coi là cái túi càn khôn. Chỉ là cái này trong túi càn khôn không gian không lớn, lại là linh khí sung túc, chuyên môn làm bảo tồn đan dược thiết kế. . ."

Ta sững sờ, tùy theo sắc mặt mừng rỡ, vội vàng phân ra một cỗ thần thức đi vào, chỉ cảm thấy trong đó ba trượng xung quanh không gian, chất đầy bình ngọc đan dược.

Tràn đầy tiên khí mùi thuốc.

Ta cười hắc hắc, đem túi thơm nhét vào trong ngực.

Liền ngay cả ta ở trên trời người hầu lúc đều chưa thấy qua nhiều như vậy như thế phẩm tướng đan dược, cũng là không hổ là Thập Nhị Kim Tiên cất giữ, tùy tiện xuất ra một cái đều là có thể xưng chỉ bảo tồn tại.

Bây giờ, lại bị ta cùng Độc Cô Phàm tận diệt.

Giảng thật, ta đều vì Ngọc Đình chân nhân thấy đau lòng.

Ta đang một mặt thỏa mãn, Độc Cô Phàm nhưng lại đem ánh mắt nhìn về phía trên bàn cái kia một bầu rượu.

Độc Cô Phàm ồ một tiếng, vò cái đầu gối dưới đất chầm nửa ngày, mới mắt lộ ra tinh táo vẻ.

Lúc này hai ta còn không biết, hai chúng ta đến cùng xông bao lớn họa.

Độc Cô Phàm cúi đầu nhìn xem bên hông bảo kiếm, ngốc chỉ chốc lát, mới từ trong ngực lấy ra hộp ngọc, đem một cái thắt đai ném cho ta.

"Hầu Tử, đem cái quả này thu đến nhỏ trong túi càn khôn." Độc Cô Phàm dặn dò.

Ta gật gù đầu, tiếp nhận thắt đai tiện tay thu nhập hương trong túi.

"Này thắt đai trên quý cực kì, người chớ tự mình mù lòa. Sau khi trở về, khiến cho cái kia Bạch Cốt phu nhân cho người ăn vào, nói không chừng người Thiên Hồn liền có thể trở về."

Độc Cô Phàm tặng thêm một câu.

Ta ôm quyền, nói tiếng đa tạ.

Ta gặp hấn trong giọng nói mang theo một cổ vội vàng, thần sắc trên mặt cũng là có chút khẩn trương.

Độc Cô Phàm run rẩy đứng người lên, xoay người sang chỗ khác đưa lưng về phía ta, một cái tay khẽ vuốt bên hông chuôi này màu lam thanh tú bảo kiếm.

Một cái tay khác, thì từ bên hông gỡ xuống một chuỗi lá bùa, bắt đầu ở trên mặt đất bày trận.

Ta nói người muốn làm gì.

"Hầu Tử, người đi thôi. Ta hiện tại có một số việc muốn làm..."

Độc Cô Phàm một bên bày trận, một bên thở dài.

Ta nói ta cũng muốn đi a, ta không có thần thông, bay lượn không được, làm sao ra người đảo này?

Độc Cô Phàm bắt đầu dĩ cười cười, tiện tay ném cho ta 10 vãi lá bùa.

"Những này bay lượn phù thiếp ở trên người, mỗi tấm nhưng để người bay lượn một ngày một đêm, những này phù đầy đủ người bay ra ngoài. Nhiều, coi là ta đưa người."

Ta một lần tiếp hảo, có chút hiếu kỳ đánh giá trong tay lá bùa.

Mỗi tấm bùa bên trên, đều có rải rác mấy bút, phác họa cổ quái hình vẽ, trên đó tiên khí tung hoành.

Ta chợt nhớ tới cái gì, thắt tấp ngừng đầu, nhìn về phía Độc Cô Phàm bóng lưng.

"Đúng rồi, cái kia Ngọc Đình chân nhân cửa đá, ta vì sao có thể một giây mở ra? Người đã nói, sau khi đi ra liền nói cho ta biết."

Ta lên tiếng hỏi thăm.

Độc Cô Phàm nhẹ gật đầu, công việc trên tay mà nhưng cũng không dừng lại, như trước đang chỗ ấy bày biện trận pháp.

"Hầu Tử, người có thể từng thấy, trên cửa kia có đứt gãy sợi tơ?"

Ta nhớ tới trên cửa kia bị ta cắt đứt sợi tơ, lên tiếng.

"Cái đó là... Nhân quả chi đường." Độc Cô Phàm thanh âm bắt đầu dĩ, mang theo một chút thôn thức.

Ta ngốc tại đó, không rõ ràng cho lắm.

"Nhân quả... Đây là như là cái kia Tam Thanh lão tổ bối phận Thánh Giai mới có thù đoạn, không nghĩ tới ngọc này đỉnh chân nhân tuy là Thiên Tiên, dùng Tiên Giai đỉnh phong thất tinh điểm huyết tu vì liền có thể có chỗ đọc lướt qua, cũng là thiên phú kinh người."

Độc Cô Phàm ra giải thích rõ.

"Thiên hạ mọi vật, chớ ra nhân quả. Này nhân quả lực lượng, trừ phi dùng đồng dạng nhân quả lực lượng khắc chế, nếu không căn bản cũng không đảo ngược chuyển."

Ta có chút không hiểu.

"Ta đây vì sao có thể đánh vỡ?" Ta gãi đầu, tâm nói mình cũng không hiểu cái gì nhân quả, không phải cùng dạng đánh nát à.

Độc Cô Phàm nhẹ giọng cười cười.

"Thế nhưng là, Hầu Tử, ngươi là đệ số."

"Ngươi sửa lại Thiên Mệnh, từ đó, không tại nhân quả bên trong... Cho nên, có thể nát cái kia nhân quả lực lượng."

Độc Cô Phàm nói xong, lại là cười ha ha.

Trong tiếng cười, tràn đầy bất đắc dĩ.

Ta kiến thức nửa vôi gãi đầu một cái, trong lòng tự nhủ này Độc Cô Phàm đoán chừng là điên rồi.

Độc Cô Phàm cười xong, lại là khoát tay áo đuổi ta đi.

"Hầu Tử, ngươi đi đi, chuyện này cũng coi là cáo vừa dứt rồi, ta chỗ này còn có chuyện muốn làm."

Trong tay hắn trận pháp, càng ngày càng phức tạp.

Ta gật gật đầu, đi ra ngoài.

Đang đi ra động phủ trước đó, ta quay đầu nhìn một lần cuối cùng.

Độc Cô Phàm mang lên cuối cùng một tấm bùa, lẳng lặng mà ngồi ở nơi đó.

Đã thấy cái kia phức tạp trong trận pháp, để đó một thanh màu lam thanh tú bảo kiếm, còn có hai cái Thiên Niên Thăng Ma.

Một cái bạch y nữ tử thân ảnh, chậm rãi xuất hiện tại trong trận pháp.

Ngoài động phủ, chân trời là một đạo ánh tà dương như máu.

Cái kia đầy trời ánh nắng chiều đỏ, xuyên thấu qua cửa hang, thẳng tắp chiếu xạ tại Độc Cô Phàm cái kia một thân ố vàng trường bào cũ rách bên trên, phản chiếu ra nhàn nhạt ánh đỏ, để cho ta hoa cả mắt.

Ánh đỏ bên trong, ta mơ hồ thấy được một người dáng dấp tuấn mỹ hiện ra tiền khí bạch y nam tử, đang ngồi xếp bằng, lẳng lặng ngẩng đầu nhìn trong trận pháp nữ tử, khóe miệng mang theo vẻ mỉm cười.

Ta lắc đầu, lại nhìn đi lúc, nhưng như cũ là quần áo cũ nát Độc Cô Phàm, ngo ngác nhìn chăm chăm trong trận pháp bạch y nữ tử.

"Tên điên."

Ta nói thầm một tiếng, nhắc chân đi ra động phủ.

Sau lưng, mơ hồ truyền đến Độc Cô Phàm tiếng thở dài.

... ..

Đứng tại ngoài động phủ, ta nắm thật chặt trong ngực túi thơm, nhẹ nhàng thở ra.

Lần này, thu hoạch không nhỏ.

Không nói nhiều như vậy đan dược và Thiên Niên Thăng Ma, chỉ là Tử Hà tung tích đều đầy đủ để cho ta xúc động.

Chỉ là, Tử Hà hóa thành Yêu Phượng tại sao lại tại Thái Bạch nơi đó...

Còn có này Độc Cô Phàm trên người huyền bí...

Ta nhủ này suy tư nửa ngày, lại cũng không hiểu được, chỉ có thể vuốt vuốt có chút thấy đau đầu.

Sau đó ở trên người dán lên một tấm Độc Cô Phàm cho lá bùa của ta, chợt cảm thấy người nhẹ như yến, dùng sức nhảy lên chính là bay lên trời, hướng phía đông thổ bay lên không bay đi.

Này bay lượn phủ tốc độ cực nhanh, chỉ là dọc theo con đường này gió thổi ta rất là khó chịu, lông khi ngổn ngang.

Hai canh giờ về sau, ta từ không trung rơi vào Hắc Phong Sơn đầu trại trước cửa, cũng là đem tuần sơn tiểu yêu giặt này mình.

Ta nghe trong núi này vẫn như cũ quanh quẩn Lang Nhân kêu thảm, càng là dễ nghe êm tai.

Tuần sơn tiểu yêu đi vào bầm báo, một lát sau, Bạch Cốt vợ chồng cùng sư phụ chuyển thể thư sinh yếu đuối một trước một sau đi xuống dưới núi, mở

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Bắc niệm

Trong lòng ta kêu khổ không thôi, cái kia Ngọc Đình chân nhân lúc này sợ là đã nổi trận lôi đình, đang khắp thể giới tìm ta cùng Độc Cô Phàm.

Cái kia Độc Cô Phàm tu vi thâm bất khả trắc tự nhiên không sợ, chỉ là những ngày tiếp theo ta sợ là không dễ chịu lắm.

Ta đang thở dài, Bạch Cốt vợ chồng hai người cùng nhau hướng ta dựng lên cái ngón tay cái.

"Đại thánh ngưu bức."

Một bên sư phụ lại là bình chân như vại ăn món ăn.

Ta nói sư phụ, ngươi nghĩ tới?

Sư phụ lắc đầu, lại cúi đầu uống một hớp rượu.

"Đại thánh, thư sinh này biết bao sợ hãi, tuyệt không như năm đó hung hòa thượng, ngươi có phải hay không sai lầm?" Bạch Cốt vợ chồng thấp giọng hỏi ta.

Ta lắc đầu.

Ta nghĩ, sư phụ kiểu gì cũng sẽ nhớ tới.

"Lần này trở về, ta muốn mang hắn đi." Ta vừa nói, đem rượu trong chén uống vào.

Đúng, Tiểu Ngọc đâu?

Ta đánh giá bốn phía.

Bạch Cốt phu nhân nhướng mày.

"Tiểu Ngọc nàng... Vài ngày trước bị thông gió đại thánh nhìn kỹ, thu làm đệ tử mang đi."

Ta ồ một tiếng, nhẹ gật đầu.

Ta cùng Tiểu Ngọc mặc dù tên là thầy trò, nhưng cũng không có sư đồ chi thực, ta cũng không có gì có thể dùng dạy cho nàng.

Cái kia thông gió đại thánh chính là ta ngũ ca, cũng là Hầu Tử bán gia, danh xưng đám khi vương, xuất quỷ nhập thần, biến hóa đa đoan càng là không gì không biết không gì không hiểu, có thể xem xét biết chuyện quá khứ vị lai.

Ngũ ca lục ca cùng ta quan hệ của ba người, người thân nhất, chắc hẳn cũng có thể thật tốt dạy bảo Tiểu Ngọc.

Tiểu Ngọc theo ngũ ca, đồ cũng coi là một trận tạo hóa.

Ta yên tâm lại, thờ phào một cái.

"Đúng rồi đại thánh, ta nhớ được ngươi thật giống như là nhận biết Kiếm Tiêu Dao a?"

Bạch Cốt phu nhân đột nhiên đậm đầy miệng.

Ta nhớ tới cái kia si ngọc đạo sĩ, nhẹ gật đầu.

Chỉ là lần trước nghe cũng không phải nhưng nói, Độc Cô Phàm từ Vạn Ma quét sau khi trở về vậy mà chống đối Tam Thanh chương giáo, bây giờ bị đánh vào Côn Lôn cấm địa.

Ta nói ta nhớ được, thế nào.

Bạch Cốt vợ chồng thở dài.

"Cái kia Kiếm Tiêu Dao, nghe nói là là mê hoặc nói vài câu lời nói phải, liền bị Tam Thanh chương giáo dùng ngũ nghịch thiên lý làm lý do giết chết."

Trong lòng ta giật mình.

Kiểm Tiêu Dao...

Ta còn nhớ rõ, lần thứ nhất trông thấy này gốc x lúc, tay kia cầm Thanh Vân kiếm một thân chính khí.

Đại Yêu mộ bên trong, mặt lạnh đối ta.

"Đây là Thanh Vân kiếm, chính khí chỗ ngưng, không gì không phá, bèn nói dạy chí bảo."

"Ngày sau, ta nhất định cầm kiếm này, chém nguoi này yêu ma, dùng gió thẳng lên trời lý."

Sau đó tại Hoa Quả sơn đình bị ta uống loạn tâm thần.

Về sau, Vạn Ma quật bên trong, lại vì cứu lão yêu mà ra tay đánh nhau.

Tâm ta nói này Kiểm Tiêu Dao chết, cùng ta cũng có không nhỏ quan hệ.

Nghĩ như vậy, ta lại là không hiểu có chút áy náy.

Ta nghĩ, nếu là không có ta quấy rầy, cái kia Kiểm Tiêu Dao vẫn như cũ là hán Đạo giáo thiên kiều, ngày sau vẫn như cũ có thể an tâm làm đòi sau chuông giáo, thanh danh hiển hách.

Ta thở dài, độc hớp một cái.

Ngoài cửa, sao sáng đầy trời, không khí hơi lạnh.

Mà lúc này, đồng dạng là một mảnh sao trời phía dưới, trong núi rừng chiếu rọi ra chầm chút lửa quang.

Một cái áo trắng tiểu Tiên, sắc mặt cung kính đứng ở một bên. Trước người bên cạnh đồng lửa ngồi hai cái đầu trục Đại hòa thượng, trên người lóe thất thái Phật Quang.

Bên trong một cái hòa thượng mây rậm mắt to, trong tay nắm một thanh lóe hàn quang Kim Cương Xử.

Mà đối thành bên ngoài hòa thượng kia, thì là sinh hiển hòa, khoe miệng mỉm cười, hai đầu lông mày mang theo một cổ cao ngạo.

"Lâu Chí, mặc dù nói lần trước nguoi phạm sai lầm, nhưng chủ yếu là quái cái kia yêu hầu xảo quyết, mới khiến Nam Ni mất mạng. Đại ca răn dạy nguoi có hơi quá, không cần để vào trong lòng."

Cái kia hiển hòa hòa thượng vẻ mặt ôn hoà.

Lâu Chí phật gật gật đầu, trong mắt lại là lóe lên một âm vụ.

"Bắc niệm, nguoi lần này xuống tới, là muốn làm gì?" Lâu Chí cẩn thận quét Thái Bạch liếc mắt.

Cái kia hiển hòa hòa thượng ha ha cười cười, hướng trong đồng lửa thêm một cây củi đốt.

"Lâu Chí, đại ca nói nguoi thành sự không có, bại sự có dư, để cho ta bên dưới tới giúp nguoi, tiếp đó, nguoi chỉ nếu nghe ta hiệu lệnh liền có thể."

Thanh âm khinh miệt.

Thái Bạch cũng là sắc mặt lúng túng ho khan vài tiếng, nhẹ giải thích rõ nói cái này đích xác là Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong đầu phật đại nhân ý tứ.

Lâu Chí nhìn về phía bắc đọc đầy mắt, một vết vẻ tức giận thoáng qua tức thì, bị thật sâu ẩn giấu tốt.

Run rẩy tay phải mấy lần nắm chặt, nhưng lại chậm rãi buông ra.

Trước mắt này bắc niệm Phật, Linh Sơn số ghé tại Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong 700 khoảng chừng, lại so lâu này Chí Cao ra không ít, tu vi cũng là như thế.

Cái kia Nam Ni sau khi chết, Lâu Chí bị phạt, Thái Bạch lúc xuất hiện lần nữa, bên người liền nhiều này bắc niệm Phật.

Bây giờ cái kia đầu phật đại ca, đã không tín nhiệm nữa Lâu Chí, liền phái cái kia bắc niệm tới chủ trì toàn cục.

Lâu Chí suy nghĩ đến tận đây, cắn răng một cái, đang muốn nắm tay đứng dậy, phát tiết một phen. Sau lưng Thái Bạch lại là nhẹ giọng tăng hăng một cái, giống như có thâm ý.

Một lát sau...

"Bắc niệm đại ca nói đúng lắm. Tuy nói cái kia yêu hầu quỷ kế đa đoan, thế nhưng cái kia Nam Ni cái chết hoàn toàn chính xác trách ta, đầu phật đại ca

giáo huấn không sai."

Lâu Chí sắc mặt biến đến cung kính, khoe miệng treo lên vẻ mỉm cười.

"Về phần tiếp đó, bác niệm đại ca cứ việc phân phó ta, Lâu Chí ta tuyệt không hai lòng."

Lâu Chí xoay người cúi đầu.

Ánh lửa dưới, bác niệm nhìn xem bái hướng mình Lâu Chí, cười ha ha.

Ánh lửa rã rời chỗ, mông lung trong bóng râm, Thái Bạch mỉm cười lẳng lẳng mà nhìn xem đàm tiếu đang vui mừng hai người.

Chỉ là khoe miệng, lại là một tia cười lạnh.

Trong mắt âm vụ, cùng Lâu Chí trong mắt đồng xuất một triết.

Rất lâu.

"Bác niệm đại ca, bây giờ cái kia yêu hầu tung tích không rõ, cũng là có truyền ngôn nói hần vài ngày trước cùng Độc Cô Phàm đoạt cái kia Kim Hà Động, vậy chúng ta tiếp xuống nên làm cái gì?"

Lâu Chí cung kính lên tiếng.

Bác niệm quét mắt một mắt cung kính Lâu Chí, tự mình cười cười.

"Ha ha, cái kia yêu hầu bây giờ đắc tội Ngọc Đình chân nhân, chắc là đã giấu đi."

"Cái kia Hầu Tử có thể sử dụng quỷ kế giết chết Nam Ni, dù là xảo trá đa dạng, có ý ẩn núp phía dưới, chỉ bằng vào hai người chúng ta rất khó tìm được. Ngày mai, ngươi cùng ta đi một chuyến Trường An Hóa Sinh tự, để cho ta Đông Thắng Thần Châu hơn vạn Thiên Phật dạy đệ tử hỗ trợ điều tra."

Bác niệm phân phó nói.

Lâu Chí cúi đầu ôm quyền, một giọng nói là.

Bác niệm nhú mày, tựa hồ lại nhớ ra cái gì đó, trầm ngâm một tiếng, lại phân phó một câu.

"Nghe nói, cái kia Trường An trong chùa chớ có hội chủ trì, từ khi Ngao Lai nước thái hoa tự sau khi trở về, liền có tâm ma, có tẩu hỏa nhập ma chi niệm.. Lâu Chí, chờ đến Trường An tự, ngươi đi độ hần một thoáng."

"Tựa hồ, cùng cái kia yêu hầu có quan hệ..."

Bác niệm thấp giọng thì thầm.

Lâu Chí ứng tiếng tốt.

... ..

Đêm đó, ta cùng sư phụ còn có Bạch Cốt vợ chồng uống đến say không còn biết gì.

Trên bàn cơm, sư phụ một mực khuyên ta uống ít một chút, uống rượu đối thân thể không tốt.

Tâm ta nói người nhà năm đó khóc lóc om sòm lẫn lộn tranh cãi uống rượu, ta không cho người chân chạy mua rượu người còn đánh ta, hiện tại ngược lại gọi ta uống ít một chút?

Ta hắc hắc cười xấu xa móc ra hến trời còn, hướng trên mặt đất bỗng nhiên một đập.

Một tiếng vang thật lớn kinh thiên động địa.

Cái kia trên sàn nhà bụi đất tung bay, vô số vết rách vải đầy mặt đất.

"Sư phụ, người lại không uống, ta đánh chết người."

Ta trêu ghẹo nói, như là năm đó hòa thượng kia tay cầm Thiên Trọng, ngữ khí băng hàn hù dọa ta.

Thư sinh mặt lộ vẻ hoảng hốt, run rẩy bùng lên một chén rượu, rầm rầm uống từng ngụm lớn xuống.

"Người cái con khi này thật hung."

"Tính toán tháng ngày, lại đến ta Nhi Ca cái kia ngàn năm một lần đại yến." Ta cười hắc hắc cười.

Ta này Nhị Ca, chính là tây trầu chúc châu Đại tuyết son dồi núi đại thánh sư công vương, tính thích ngủ say, thường thường thần du bên ngoài cơ thể, kết giao yêu giới bằng hữu. Trong ngày thường cũng chỉ gặp hẩn ghé vào Đại tuyết son trong động phủ, năm ngày o o.

Cũng là Nhị Ca này đi ngủ cũng là cái bản sự, một giấc chiêm bao ngàn năm, thần du mọi vật, thường xuyên là ngàn năm mới tỉnh một lần. Mỗi tỉnh một lần, các phương yêu quái liền muốn đi cúi chào một lần. Những cái kia thời gian liền liền các lộ thần tiên cũng không dám quá mức lỗ mãng.

Mà Nhị Ca danh xưng dồi núi đại thánh, tự nhiên là trời sinh thần lực, nếu là đơn thuần khí lực, liền liền Nguru lão đại cùng ta đều là địch hẩn không được.

"Đại thánh không bằng cũng thừa dịp lần yến hội này đi bãi phòng một thoáng dồi núi đại thánh?"

Bạch Cốt vợ chồng thấp giọng hỏi ta.

Ta trầm ngâm một lát, này Đông Thắng Thần Châu cùng tây trầu chúc châu đứng hàng ba ngàn trong thế giới tứ đại đầu mỗi then chốt, lui tới rất là không dễ, bây giờ ta không có thần thông càng là khó mà vượt tới.

Trong ngày thường Đông Thắng Thần Châu cùng tây trầu chúc châu quan hệ không lớn, ta cũng không có đi qua mấy lần, lại chỉ nhớ rõ nơi đó Yêu giới phồn vinh, hung yêu cùng nổi lên, mơ hồ cùng ngày đó đình Linh Sơn thành tư thế ngang nhau, liền liền rất nhiều thần tiên đối với cái này cũng là có chút kiêng kị.

Nhị Ca có thể ở nơi đó xưng hùng, bản sự tự nhiên không thể coi thường, một thân tu vi thông thiên triệt địa. Còn nhớ rõ Tam ca tứ ca nói cho ta biết, bây giờ thất yêu thánh bên trong, chỉ có Nhị Ca dụng chạm đến Thánh Giai.

Ta vượt vượt trên đầu lông khi, thở dài nói ta vẫn là trước mang theo sư phụ, tại đây Đông Thắng Thần Châu tới trước chỗ dạo chơi, nghĩ biện pháp đem sư phụ trí nhớ cảm trở về, lại hỏi thăm một chút cáo nhỏ tin tức.

Nói xong ta nhìn phía sau sư phụ, đã thấy thư sinh kia đang cầm lấy căn Thảo đưa vớ dế.

Còn mang theo hi hi tiếng cười.

Sư phụ ngừ bức. Ta ở trong lòng dựng lên cái ngón tay cái.

Mập trắng công tử cũng là chột nhớ tới cái gì, vỗ xuống đầu, lại kéo lại bờ vai của ta.

"Đúng rồi, đại thánh, trước đó vài ngày một đầu dài ba, năm trượng Tiểu Bạch Long tới tìm đại thánh cùng thánh tăng, nói là Bạch Vân động chủ nghe nói đại thánh quy vị, xin mời đại thánh đi nâng cốc ngôn hoan, chỉ là đáng tiếc đại thánh lúc ấy không tại."

Ta nhớ tới năm đó chở đi Đường Tăng biệt khuất một đường tiểu Bạch ngựa, nhin cười không được mấy lần.

Lúc trước ta bị này hung hòa thượng khi dễ gấp, cũng là nhờ có này Tiểu Bạch Long ngựa thay ta chia sẻ không ít. Hai ta bị khi phụ một đường, đồ cũng coi là cái cá mè một lứa.

Đáng tiếc, năm đó từ biệt, liền không còn có gặp nhau, ta cùng sư phụ chạy trốn đến tận đâu tận đâu, cái kia Bạch Long Mã cũng là núp ở Bạch Vân động không dám ra đến, cùng cái kia Bạch Vân động ngựa cái trải qua tháng ngày.

"Cũng tốt, chờ ta có cơ hội đi một thoáng." Nói xong, ta quay đầu nhìn về Bạch Cốt vợ chồng làm vãi chào, tạm biệt, liền lôi kéo một mặt khăn trương sách sinh ra núi.

Trước khi đi, Bạch Cốt vợ chồng tựa hồ vẫn chưa yên tâm, lại đem người sói kia đưa cho ta, làm người trợ giúp.

Ta thấy người sói kia dài chất phác, liền dẫn đi. Cuối cùng Bạch Cốt vợ chồng lại thần thần bí bí nói cái kia Hoàng Phong quái đang đang bận bịu một chuyện, nói là phải cho ta niềm vui bất ngờ, ta hỏi chuyện gì, Bạch Cốt vợ chồng nhưng lại không nói, ta cũng liền không để ý.

Rất lâu, ta đi xuống Hắc Phong Sơn con nhỏ, sắc trời đang tĩnh, ảm đạm.

Quay đầu nhìn lại, khắp núi cây xanh lung lay, trập trập ánh mặt trời chiếu phía dưới, muôn trượng ánh vàng.

Một bên thư sinh tựa hồ có chút sợ ta, lại lại hiếu kỳ đánh giá ta.

Rất lâu, thư sinh tự lẩm bẩm.

"Người này một thân lông vàng cũng là đẹp mắt."

Hòa thượng này không phải nói nhầm à, năm đó ở Hoa Quả sơn, lão từ biệt hiệu Mỹ Hầu Vương, chính là muôn vàn Hoa Quả sơn khi cái đối tượng thâm nền, khi được đại chúng tình địch, sinh chính là uy phong凛冽, tướng mạo đường đường... Mãi đến, ta gặp cái kia hung hòa thượng, uy phong không còn.

Ta quay đầu nhìn lấy thư sinh, cười khổ hai lần.

Sư phụ, đồ đệ ta sẽ giúp người nhớ tới.

Giống như người nằm đó che chở con khi kia một dạng.

Ta cùng sư phụ một đường đi xuống núi, mang theo cái kia ngọc x Lang Nhân đi hướng đông.

Ta nghĩ thậm chí không trực tiếp đi Bạch Vân động nơi đó cọ bữa cơm trước?

Kết quả còn đi không bao xa, vừa gặp được một cái không nhỏ thành trì, người sói kia liền ôm bụng hô đói, thanh âm rất là thê lương bi ai.

Ta lắc đầu, nói không được.

"Đại thánh, người là không biết a, cái kia Bạch Cốt vợ chồng vì để cho ta tu luyện địa sát thất thập nhị biến, ngày đêm cầm lấy roi quật ta, còn không cho ta ăn cơm no, nói là cái gì bức bách ta trúc đẩy hấp thu thiên địa linh lực, vận chuyển địa sát thất thập nhị biến... Thậm chí Lang Nhân ta hình dáng cao lớn thô kệch a, mấy tháng này sừng sốt gãy 10 căn."

Người sói kia ôm chân của ta, khóc rờn rờn, thê thảm lên tiếng, khiến cho rất là bi thương.

Ta im lặng nhẹ gật đầu, ba người tại Lang Nhân tiếng cười cười nói nói bên trong đi vào thành trì.

Cái này thành trì khoảng cách Hắc Phong Sơn đầu rất gần, cũng là không gạt bỏ yêu quái, ta cũng liền lắc phủ thêm áo bào đen, Lang Nhân cũng là cười toe toét thẳng đường đi tới.

Sau cùng, ta mang theo Lang Nhân cùng sư phụ đến gần một cái khách sạn, chỉ nghe mùi rượu xông vào mũi.

Rượu kia hương, rất là quen thuộc, chỉ là ta có chút quên là ở nơi đó đã uống rượu.

Cửa tửu điếm, một cái quần áo rách rưới, thấy không rõ về mặt tên ăn mày đang ở ăn xin, rất là kỳ quái cũng một cái dài mảnh hình dáng gánh nặng, bị phá bao vải cực kỳ chặt chẽ.

Đứng tại cửa ra vào điếm tiểu nhị đang ở xua đuổi tên ăn mày kia, ta thấy tên ăn mày kia thảm thương, ném cho hắn ba tiền bạc, khiến cho hắn ăn bữa ngon.

Tên ăn mày ngẩng đầu quét ta liếc mắt, ngây ra một lúc nhưng không nói lời nào, lại cúi đầu, không còn để ý ta.

Ta bỗng nhiên cảm giác người này rất quen thuộc, tựa hồ tại chỗ nào gặp qua. Quan sát tỉ mỉ vài lần, đã thấy tên ăn mày kia đầy bụi đất, đích xác không nhận ra đến, cũng liền coi như thôi, lôi kéo sư phụ đi vào khách sạn.

Riêng lớn cái khách sạn, cũng là vô cùng náo nhiệt, ba người chúng ta theo thứ tự ngồi xuống, kêu chút thức ăn cùng ba bát cơm trắng, ta thấy hương rượu này xông vào mũi, liền lại kêu một vò rượu ngon.

"Lang Nhân, chúng ta đều uống ít một chút, một người hai bát liền tốt."

Ta nhớ tới lần trước cùng Độc Cô Phàm uống say nhắm trúng phiền phức, lập tức lòng vẫn còn sợ hãi dạn dỏ.

Lang Nhân gật gật đầu, nói tiếng yên tâm.

Một lát sau, tiểu nhị đã đem hết thấy thịt rượu toàn bộ dọn xong, mang thức ăn lên tốc độ có thể nói nhất lưu, chỉ là ta lại cảm thấy tiểu nhị này một mực âm thầm đánh giá ta.

Một cái rượu ngon vào trong bụng, toàn thân ấm áp, thoải mái đến cực điểm.

Thư sinh kia cũng là sắc mặt hồng hồng, buông ra uống.

Lang Nhân lại là uống nửa bát, ngã gục liền.

Ta có chút kỳ quái, người sói này uống rượu, làm sao dễ dàng như vậy say?

Nhưng mà, một bát uống xong, tầm mắt của ta nhưng cũng bắt đầu mơ hồ, cả người hỗn loạn. Cũng là thư sinh kia như trước đang chỗ ấy quát lên điên cuồng không ngừng, một bên nói thầm lấy rượu ngon rượu ngon.

Rất lâu, thư sinh cũng mới ngã xuống, ba người chúng ta say gục xuống bàn.

Trong mộng lung, ta nhìn thấy một cái áo trắng thân ảnh đến gần chúng ta.

Cái kia áo trắng thân ảnh trong tay, nắm một thanh ngọc như ý.

Ta nhận ra chuôi này như ý đáng vẻ, cùng năm đó quá tay không bên trong giống như đúc.

Ta nhớ tới hân hạnh mặt mũi tràn đầy không muốn đong đưa lá cờ đáng vẻ, đành phải cười khổ.

"Cùng người đồng hành những người kia, đều bị ta đưa đến sát vách phòng trọ. Cũng là đều uống say, rượu kia đã hoàn hảo uống?" Thái Bạch cười hỏi ta.

Ta gật gù đầu.

Thái Bạch thở dài, nói hoa đào này nhường vốn là cho người cái con khi này nhường, cũng đã nhường trăm năm, hôm nay, cũng coi là nhường người nếm.

Ta nhớ tới trước đó uống cái kia quen thuộc mùi rượu, trong đó ẩn ẩn giấu đi hoa đào mùi thơm ngát, bưng bình đại ngộ.

"Đúng rồi, Lâu Chí cùng Nam Ni đâu?" Ta nhớ tới Thái Bạch lần trước hiện thân lúc, mang theo hai cái tới bắt ta phạt.

Thái Bạch bỗng nhiên sắc mặt phát lạnh, ngừng lại một chút.

"Lần trước từ biệt về sau, Lâu Chí liền thừa dịp Nam Ni bị thương nặng giết hân, nuốt hân xá lợi tăng trưởng công lực."

Chỉ là Thái Bạch trong ánh mắt, mang theo chút giấu giếm.

Ta ồ một tiếng, nói lâu này đến cũng là tâm ngoan, lại đối với mình người hạ thủ. Ta thấy Thái Bạch thần thái lại có chút trốn tránh, tốt mắt tự nhiên, ta lại cũng không để ý, chỉ cho là Thái Bạch đối ta áy náy.

Ta nói Thái Bạch, người cũng không cần áy náy, người chỉ là cái người chạy việc, lâu đó đến cùng Nam Ni tới đối phó ta, người còn vụng trộm âm thầm giúp ta, đây đã là đối ta có đại ân.

Quá điểm trắng gật đầu.

Sau đó hai người chúng ta liền riêng phần mình sau khi tách ra cảnh ngộ, lẫn nhau thảo luận một phen.

Này Thái Bạch bây giờ tại Thiên Đình đứng là như cá gặp nước, mơ hồ có trở thành Ngọc Đế trước mặt hồng nhân tình thế, cùng lúc trước quần bách hoàn toàn tương phản.

Chỉ là ta thấy Thái Bạch trên mặt, lại không nắm đó ngạo khí cùng khinh miệt.

Trong mắt của hân, nhiều một tia cuồng nhiệt cùng tham lam.

Trong lòng ta mơ hồ có chút không đúng.

"Thái Bạch, người... Không phải chương mất những cái kia thần tiên sao? Nghe người nói, có vẻ giống như cùng bọn hân thân nhau?" Ta nhìn chằm chằm vào Thái Bạch, hơi nghi hoặc một chút.

Thái Bạch ha ha cười cười, nụ cười có chút âm lãnh.

"Hầu Tử, người là ta bằng hữu duy nhất. Năm đó, bọn hân đem người đánh hồn phi phách tán, ta đong đưa lá cờ, lại từng cái ghi ở trong lòng."

"Người là hân tử, nghĩ bằng sức một mình tới khiêu chiến Thiên Đình. Thế nhưng là, cũng chính là kết cục, để cho ta hiểu rõ, vũ lực chung quy là không cách nào đánh bại Thiên Đình."

Thái Bạch vừa nói, một bên quay người đem gian phòng cửa sổ mở ra.

Bên ngoài, ánh nắng vừa vắn, như nói đạo kim quang.

"Ta, muốn bò lên trên cao vị."

Thái Bạch tấm gội dưới ánh mặt trời, vươn tay ngăn chặn một mảnh vầng sáng.

"Ta, muốn hủy Thiên Đình."

Thanh âm lạnh buốt.

Ta ngẩn người.

Ta cảm thấy, Thái Bạch không thay đổi, vẫn là cái kia một thân ngông nghênh, miệt thị quần tiên tiều Tiên.

Thế nhưng là, ta nhưng lại cảm thấy Thái Bạch thay đổi...

Thái Bạch nhìn ta ngẩn người, liền hướng ta cười cười.

"Ngộ Không, nói cho cùng ngươi cũng chẳng qua là con khỉ, tâm tư đơn giản, không hiểu Thiên Đình chur nhiều chuyện. Những người kia, tranh đấu gay gắt, ai không phải là vì đứng hàng tiên ban, ai không phải là vì tay cầm thực quyền."

"Điều nói này thần tiên trong mắt Vô Danh lợi, nói dễ nghe. Ngươi khiến cho Thái Thượng lão quân đi xem cái đào viên con thừ một chút, ngươi khiến cho Ngọc Hoàng đại đế đi làm cái Bát Mã Ôn thừ một chút. Những cái kia thần tiên, tính toán so với ai khác đều rõ ràng."

"Ta, cùng bọn hần không giống nhau. Ta thượng vị, là vì hủy Thiên Đình, ném vụn cái kia vô số Tiên Gia tranh đoạt tam giới con dáu..."

Ta lại xem bọn hần tranh cái gì.

Thái Bạch đứng tại phía trước cửa sổ, phía sau, là một mảnh ánh nắng.

Cái kia toàn thân áo trắng, dưới ánh mặt trời, lóe trần trần hào quang.

Ta nhìn Thái Bạch, khóe miệng cười khê.

"Ngươi này Thái Bạch, tâm tư thật nhiều... Cũng được, chúc ngươi thành công." Ta cười đùa nói.

Thái Bạch ha ha cười cười, thấy trên mặt ta lại xuất hiện một chút lưỡng lự, liền lại mở miệng hỏi ta thế nào.

Trên mặt ta lưỡng lự càng sâu, áp ứng rất lâu, rốt cục thận trọng hỏi lên.

"Thái Bạch, trong tay ngươi... Có không Từ Hà hóa thành Yêu Phượng? Lâu đó đến phạt đem ta đánh bất tỉnh, đem nàng bắt đi, khi đó ngươi không tại..."

Ta có chút xấu hổ, dù sao hoài nghi bằng hữu của mình có chút không quá chân chính.

Thái Bạch sững sờ, nhũ mày, tựa hồ đang suy tư điều gì, rất lâu, cười khê một tiếng.

"Ha ha, ngươi cái con khỉ này, ngươi là đang hoài nghi ta đem Từ Hà cầm nắm ở trong tay. Làm sao có thể, hai ta có thể là bằng hữu, nếu không phải ngươi nói chuyện này, ta cũng không biết Lâu Chí vậy mà làm ra loại này vô sỉ sự tình."

Ngắn ngủi mấy câu, nói ta trên mặt ngượng ngùng.

"Lâu này đến tâm ngoan thủ lạt, này không chân chính sự tình, cũng chỉ có hần có thể làm được tới."

"Hầu Từ, ngươi cũng chớ gấp, chờ ta trở về, liền đi hỏi một chút Lâu Chí, nếu là hần còn chưa giao cho Phật Tổ, ta liền hết sức bảo đảm Từ Hà đi ra."

Thái Bạch an ủi ta, tiện đường còn mắng vài câu Lâu Chí.

Trong nội tâm của ta hơi ấm, nhẹ gạt đầu, từ trên giường xuống tới, ôm quyền một giọng nói đa tạ.

Thái Bạch quơ quơ ống tay áo.

"Hầu Từ, ta đi. Đúng, lần sau gặp mặt, giúp ta cái sự tình."

Ta hỏi sự tình gì?

Thái Bạch lại không nói cho ta, chỉ nói là lần sau gặp mặt lại nói.

"Đúng rồi, Hầu Từ, khách sạn này dưới lầu còn có người quen đâu, ngươi hần là nhận biết, lúc đi vào ngươi còn thấy qua."

Thái Bạch trước khi ra cửa lại tặng thêm một câu.

"Ài?" Ta nghe vậy sững sờ, cẩn thận hồi tưởng một lát nhưng lại không có ở trước cửa gặp qua cái gì người quen, lập tức trong lòng có chút không hiểu, liền gật đầu hỏi.

Thái Bạch hơi cười cợt, chậm chậm nói ra ba chữ, liền tốc độ cao rồi đi.

Kiểm, tiêu, xa.

Ta cứ thế tại nguyên chỗ.

Kiểm Tiêu Dao, không là chết sao?

Ta còn nhớ rõ, Bạch Cốt vợ chồng nói cho ta biết, cái kia Kiểm Tiêu Dao bị đánh vào Côn Lôn cấm địa về sau, lại không biết sống chết là mê hoặc nói mấy câu, sau đó liền bị Tam Thanh Đạo giáo chương giáo trời Pháp chân nhân xử tử.

Tà trong lòng hơi động, đến sát vách đêm đang ở nằm ngáy o o sư phụ cùng Lang Nhân đánh thức, mang theo mắt say lơ đãng nhìn hai người cùng nhau bước nhanh hướng về phía khách sạn lâu một đi đến.

Ta vẫy tay gọi lại tiểu nhị, nghỉ hỏi thăm một chút, lại phát hiện tiểu nhị khuôn mặt cùng lúc trước khác biệt, giờ mới hiểu được trước đó sợ là cái kia Thái Bạch Kim Tinh khiến cho chương nhân pháp tốt dần ta tới, lại chính mình ra về tiểu nhị, lên cho ta trăm năm tiên tửu tới quá chén ta.

Đã thấy rất nhiều thực khách, tất cả đều không phải Kiếm Tiêu Dao.

Ngồi như vậy, ta lại lơ đãng cửa trước bên ngoài nhìn lướt qua, sau đó, bỗng nhiên ngẩng người, lập tức một vệt kinh sợ xuất hiện ở trên mặt, há miệng đáng dấp lão đại.

Hắn thẳng tắp nhìn xem cặp mắt của ta, rất là quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 65: Đã lâu không gặp

Ta thấp giọng thì thảo.

Rất lâu, có chút chân chờ nói một mình.

Vừa nói, tên ăn mày kia còn đưa tay vuốt vuốt đầu. Sau đó trong hai mắt thư thái cấp tốc tắt đi, cả người như là ngu dại đồng dạng tại cái kia khẽch miệng cười ngây ngô.

Ta xoay tay lại đập Lang Nhân một đầu, người còn lăm miệng.

Nhìn xem tên ăn mày kia, trong mắt ta nghi hoặc càng nặng.

Lang Nhân bắt đầu đi ở một tiếng, thanh thanh thật thật hồi trở lại khách sạn lấy ra một chậu nước sạch, dùng lông xù đại hắc thủ thấm, cho cái kia khăn
độn tên ăn mày lau khô.

Tên ăn mày kia ngược lại cũng không sợ, một mực ngồi dưới đất cười hi hi, như là thất thần trí.

Lang Nhân tẩy xong, có chút buồn nôn vẩy vẩy trên tay giọt nước, nhưng mà một giây sau, hắt lại mọc ra một há to mồm, ngốc tại chỗ phốc phốc thờ hồn hèn, như cái Husky.

"Hầu Tử đại ca, cái này. . ." Lang Nhân thanh âm bên trong không cảm được kinh sợ.

Ta lần nữa xem xét.

Tên ăn mày kia mặt, thỉnh linh cùng năm đó Kiếm Tiêu Dao giống như đúc.

Chỉ là, cái kia Kiếm Tiêu Dao luôn luôn ăn nói có ý tứ, lúc này này tên ăn mày lại là ngồi dưới đất, ngu dại mà cười cười, khoe miệng còn giữ một tia nước bọt, tránh ở dưới mái hiên râm mát bên trong.

"Đem hán kéo trở về phòng."

Ta vừa nói, một bên quay người hướng gian phòng đi đến.

Lang Nhân sinh không thể luyến lên tiếng, cắn răng chậm rãi đem tên ăn mày khiêng đến trên người mình. Tên ăn mày kia cũng không biết phản kháng, đưa tay bần xoa sùi trên thân người lông đen cười ngây ngô, mặc cho Lang Nhân đem chính mình khiêng tiến vào khách sạn.

Điểm tiểu nhị thấy tên ăn mày vào phòng, dường như khinh thường nhú nhú mày, có chút chán ghét đi lên phía trước: "Khách quan, này tên ăn mày không thể..."

"Lăn." Ta bỗng nhiên vừa quay đầu, thử lấy răng lạnh lùng lên tiếng.

Điểm tiểu nhị e ngại lui xuống, ta cùng Lang Nhân đem tên ăn mày kia đem đến gian phòng, khiến cho hán ngồi dưới đất. Sư phụ quay người đem cửa gian phòng đóng kỹ.

Lang Nhân nhìn xem một mực cười ngây ngô tên ăn mày, hơi nghi hoặc một chút nhìn ta liếc mắt, muốn nói cái gì, nhưng lại không nói ra được, rất lâu, rốt cục biệt xuất một câu.

"Con hàng này là con trai của Kiếm Tiêu Dao a?"

Ta nói người là gốc x à, cái kia Kiếm Tiêu Dao mới bao nhiêu lớn liền có lớn như vậy con trai?

"Con hàng này liền là Kiếm Tiêu Dao."

Ta chỉ tên ăn mày, từng chữ nói ra.

Lang Nhân ngốc tại chỗ, mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn xem tên ăn mày.

"Thế nhưng là, Kiếm Tiêu Dao không là chết sao?" Lang Nhân xem trong chốc lát, lại ngẩng đầu hỏi ta.

Ta nói ta chỗ nào biết, có lẽ là không chết sạch sẽ, lại bò lên đi ra.

Nói xong, ta nhìn tên ăn mày kia trong tay một mực nắm lấy cái kia bị phá vải bao khóa kỳ quái dài mảnh, trong lòng hơi động, một lần cảm qua, lại cảm giác xúc cảm kỳ lạ.

Ta khề di một tiếng, sau đó đem túi kia ở bên ngoài vải rách sinh sinh đập vỡ vụn.

Trong đó là một thanh lạnh lóng lánh bảo kiếm, kiếm âm kêu khề, như rồng ngâm nga.

"Thanh Vân kiếm." Ta nhìn bảo kiếm trong tay, nói nhỏ lên tiếng.

Lang Nhân gãi đầu nhìn xem ngồi dưới đất cười ngây ngô tên ăn mày, quan sát rất lâu, Lang Nhân lại ngẩng đầu hỏi ta: "Quả nhiên là Kiếm Tiêu Dao... Vậy hán đây là tẩu hỏa nhập ma?"

Ta đem Thanh Vân kiếm cất kỹ, cũng suy nghĩ tới này tên ăn mày, đã thấy hán nhìn ngoài cửa sổ kim xán ánh nắng, hắc hắc cười ngây ngô, duỗi ra một cái tay phẳng phất muốn vuốt ve cái kia chói mắt ánh nắng.

Như vậy bộ dáng, đích thật là thất thần trí.

"Có thể là hán... Tu luyện không biết công pháp gì, dẫn đến tẩu hỏa nhập ma loạn thần tâm đi." Ta đoán mò nói.

Lang Nhân gật gật đầu, rất tán thành.

Sư phụ cũng là ngồi xổm ở một bên, tò mò không ngừng dùng cái nhỏ côn đâm tên ăn mày, tựa hồ tại nghiên cứu.

"Người tên gì?" Sư phụ hỏi.

Tên ăn mày nghe đến đó, lại là ngừng cười ngây ngô, trên mặt mờ mờ, ngờ ngác đánh giá sư phụ, đánh giá một lát, trong mắt một tia thanh minh chợt lóe lên, lại bắt đầu cười ngây ngô.

Sư phụ vỗ vỗ tay đứng lên, chỉ tên ăn mày nói với ta câu: "Đó là cái đồ đần, chính mình là ai cũng không biết."

Tâm ta nói sư phụ người không cũng giống vậy à.

Lang Nhân hỏi ta cái kia bắt hấn làm sao bây giờ?

Ta nhún nhún vai, ta nói còn có thể làm sao xử lý, ta hấn, mẹ cũng hết sức mê mang a, cũng không thể lại đem hấn ném ở chỗ này đi.

Suy nghĩ một chút, ta khoát tay áo, ta nói Lang Nhân, nếu không người mang theo hấn đi mua một bộ quần áo mới, sau đó chúng ta mang theo hấn, tìm một cơ hội đem hấn đưa về Côn Luân Sơn đi.

"Tốt như vậy sao? Cái kia Tam Thanh Đạo giáo không phải đã đem hấn xử tử à, chúng ta còn đem hấn đưa trở về?" Sói trong mắt người có chút chán chờ.

Ta gỡ đầu một cái bên trên lông khi, tâm ta cảm giác đây là người ta nhà của mình vụ sự tình, dù cho đã là bị tuyên bố xử tử, Kiếm Tiêu Dao chỉ cần còn sống, liền vẫn như cũ là Tam Thanh Đạo giáo người.

Suy nghĩ đến tận đây, ta đang muốn nói gì, lại chợt phát hiện tên ăn mày kia ngừng cười ngây ngô.

Ta cúi đầu nhìn hấn, đã thấy hấn đang cau mày, cúi đầu thẳng tắp nhìn xem dưới thân mặt đất, hai vai khẽ run, sau đó, hai cánh tay hung hăng bắt trên mặt đất, gãi ngón tay trắng bệch, móng tay nứt ra.

"Ta..." Tên ăn mày gian nan mở miệng, thanh âm khàn khàn, lại rốt cục phun ra một chữ.

"Người cái gì?" Ta hiểu kỳ nói.

Tên ăn mày lại không thanh âm, lại lúc ngẩng đầu lên, trong hai mắt thur thái không còn, khóe miệng nhưng như cũ hắc hắc cười ngây ngô, chỉ là nước mắt trên mặt vẫn còn không có làm.

Chính vào giữa trưa, ngoài cửa sổ là một mảnh vệt sáng vàng như biển, rực rỡ mặt trời gắt chỉ từ cửa sổ chiếu tiến gian phòng, như cột sáng, thẳng tắp chiếu xạ tại tên ăn mày trên người.

Sau cùng, sói người vẫn là lôi kéo tên ăn mày đi trên chợ, cắt một thớt tím vải cho hấn làm mặc trường bào.

Vốn là muốn cho Kiếm Tiêu Dao làm một thân như trước kia một dạng áo bào trắng, không có nghĩ tới tên này thấy một lần áo bào trắng liền oa oa kêu to, gãy dựa lấy không mặc.

Cái kia một thân tu vi bây giờ hỗn loạn vô cùng, không có kết cấu gì vật lộn phía dưới ta nhưng cũng không chế trụ nổi hấn, chỉ có thể theo hấn đi, khiến cho hấn mặc vào một thân trường bào màu tím.

Bên hông, vẫn như cũ là chuỗi này Thanh Vân kiếm.

"Rốt cục giúp xong." Ta nhìn vừa tắm rửa xong Lang Nhân, cười hắc hắc cười.

Lang Nhân một mặt ủy khuất, nói công việc này về sau đừng tìm ta, tên ăn mày kia trên người thúi muốn chết, người còn để cho ta đi công hấn kéo hấn, khiến cho ta một thân mùi thối tốt không được tự nhiên.

Ta im lặng quát sấm cái mũi, giả không nghe thấy.

...

Đem đồ vật đều thu thập xong, ta cùng sư phụ, Lang Nhân, còn có cái kia một thân áo bào tím lại hai mắt mê mang Soái công tử —— Kiếm Tiêu Dao đi ra khỏi cửa thành.

Trước khi ra cửa, ta cố ý hỏi thăm một chút, biết được cửa Tây quan đạo một mực thông báo đến dưới chân núi Côn Luân, liền đi con đường này, nghĩ thăm đem Kiếm Tiêu Dao trước đưa trở về rồi hãy nói, dù sao cũng là quen biết một trận.

Trên đường, này buổi chiều ánh nắng cao chiếu, rất là nóng bức, cũng là tương đạo đường cùng hai phía cỏ xanh chiếu phản chiếu vệt sáng vàng, trông rất đẹp mắt.

Nhưng mà, đi tới ba dặm trường kiều, huyện Thảo khắp nơi trên đất thời điểm, trong không khí lại là thấm lấy một tia nhàn nhạt ý lạnh. Lang Nhân có chút hiểu kỳ bốn phía hít hà, muộn thanh muộn khí nói câu có chút không thích hợp.

Lang Nhân gãi đầu một cái, có chút lưỡng lự, ngẩng người một lát còn nói Hầu Tử đại ca, như vậy không tốt đâu?

Ta gãi gãi đầu, ta nói hai ta vốn chính là muốn cho Kiếm Tiêu Dao đưa về Côn Luân Sơn, lần này Tam Thanh Đạo giáo đều người tới tiếp, trực tiếp đưa tiễn là được rồi chứ sao.

"Thế nhưng là... Kiếm Tiêu Dao sẽ chết." Lang Nhân thấp giọng thì thào.

Ta thờ dài, quay đầu nhìn một chút cái kia ngơ ngác nhìn xem cũng không phải nhưng Kiếm Tiêu Dao, đã thấy Kiếm Tiêu Dao xoay đầu lại, hướng ta cười ngây ngô một thoáng.

"Hầu Tử..." Trong mắt của hắn bỗng nhiên một mảnh thư thái, thấp giọng thì thào.

"Kiếm Tiêu Dao, ta cùng Lang Nhân cứu không được ngươi." Ta có chút áy náy.

Kiếm Tiêu Dao nhẹ gật đầu, nhưng không thấy trước đó đàn độn khí, cúi đầu sửa sang trên người áo bào tím.

"Hầu Tử, ta cả đời trừ yêu vệ nói, sau cùng lại bị đồng môn hãm hại suýt nữa chết, nhờ có Hàn Cô cứu mới trốn thoát, lại là thất thần trí, mãi đến vừa rồi tận mắt thấy cũng không phải nhưng, lúc này mới nhớ tới."

"Nhớ ta Kiếm Tiêu Dao, danh xưng Bạch Y Phi Hồng, giao hữu khắp thiên hạ. Nghèo túng thời điểm, cũng chỉ có ngươi cái này yêu quái nguyện ý tương trợ, đồ cũng có hứng thú."

"Ta đời này đã mất quái niệm. Hai ta ở giữa ân tình, đời sau lại nói." Kiếm Tiêu Dao gỡ xuống bội kiếm nắm trong tay, xoay người hướng ta cúi đầu.

Ta gật gật đầu, vỗ vỗ bờ vai của hắn.

Sau đó nhìn hắn hướng phía cầu đầu kia đi đến, đón buổi chiều mờ nhạt ánh nắng.

Kiếm Tiêu Dao cả đời trừ yêu vệ nói, sau cùng chẳng những không có đứng hàng tiên ban, phản mà chết ở chính mình môn phái trong tay. Ta nhìn bóng lưng của hắn, trong lòng loạn mã.

Một lát sau, Kiếm Tiêu Dao đã đi đến cũng không phải nhưng phụ cận. Ta cũng vênh tai nhìn kỹ lại.

"Đại sư huynh, từ khi chia tay đến giờ không có vấn đề gì chứ." Cũng không phải nhưng quạt xếp nhẹ lay động, đưa lưng về phía ánh nắng, thanh âm âm áp như vậy.

"Đừng như vậy gọi ta, bây giờ, ngươi mới là Đại sư huynh."

Kiếm Tiêu Dao thanh âm lạnh buốt, lộ ra sát khí.

Cũng không phải nhưng mặt không đổi sắc, vẫn như cũ một mảnh ôn hòa, trong tay quạt xếp không ngừng, cũng là hết sức cung kính bộ dáng.

"Đại sư huynh làm gì sinh khí, trong môn phái vốn là tranh đấu gay gắt, ngươi nhất tâm hướng đạo, không hiểu tranh đấu sự tình, lại không hiểu đến chương giáo trời Pháp chân nhân yêu thích."

"Mà ta, là từng bước một theo ngoại môn đệ tử bò lên, phí hết Đại Lực mới nhận phó chương giáo xem như cha nuôi, cùng nhau đi tới, những năm này vất vả, ngươi lại không biết một hai phần mười."

"Còn tốt, ngươi lần trước sau khi trở về liền có tâm ma, càng là làm trái Thiên Đạo, chống đối chương giáo, sau cùng bị xử tử. Tuy nói không biết ngươi vì sao còn sống, cũng là không quan trọng. Từ nay về sau, ta liền là chân chính ít chương giáo... Chỉ cần, ngươi chết."

Cũng không phải nhưng nói dừng, khẽ quát một tiếng, từ nan quạt bắn ra vô số thân lưỡi dao, cầm trong tay quạt xếp liền nhào tới.

Ta thấy Kiếm Tiêu Dao chân chờ một lát, chung quy là không có rút ra bên hông Thanh Vân kiếm, nắm lấy vô kiếm đáp ứng đem lên đi.

Hai người đối đầu ba năm chiều, ta liền nhìn ra đầu mối.

Này Kiếm Tiêu Dao tu vi đã Kim Đan cửu chuyển đại viên mãn, khoảng cách Phạm giai đỉnh phong tự thân anh văn vẹn cách một bước, lập tức dù chưa rút kiếm ra khỏi vỏ, nhưng cũng là hơi chiếm thượng phong.

Cũng không phải nhưng trong tay quạt xếp vung lên, khó khăn lắm bức lui Kiếm Tiêu Dao, vội vàng thừa cơ lui xuống dưới, lại là sắc mặt ửng hồng, không ngừng thở hổn hển.

"Sư huynh tốt tu vi, trách không được chương giáo đối ngươi yêu thương phải phép, cho dù là nghĩa phụ ra tay, cũng phí hết rất nhiều miệng lưỡi, tìm một số trưởng lão, lúc này mới dùng chương giáo bên dưới nhân tâm phạt ngươi."

Kiếm Tiêu Dao nghe vậy, giữa lông mày sát khí càng nặng, rất kiếm nhào tới.

Cũng không phải nhưng sắc mặt xiết chặt, vội vàng vươn tay vung lên, đã thấy cái kia mười cái Thanh y đệ tử cùng nhau vừa quát, đúng là cũng cầm kiếm

trợ trận, đem cái kia Kiếm Tiêu Dao bao quanh vây lên.

Không bao lâu, Kiếm Tiêu Dao đã đỡ trái hờ phải, tan mất hạ phong.

"Này Kiếm Tiêu Dao, có phải hay không cái ngốc x?" Lang Nhân chỉ trong đám người Kiếm Tiêu Dao, hướng ta nói thầm.

Ta cũng thờ dài.

Đã thấy này Kiếm Tiêu Dao thân ở một mảnh trong kiếm quang, như sóng cả bên trong một mảnh thuyền cô độc, mỗi nguy bốn hiện, chỉ có thể khó khăn lắm dùng trong tay vô kiếm ngăn cản.

Thế nhưng, dù là như thế, chuỗi này Thanh Vân kiếm nhưng như cũ chưa ra khỏi vỏ.

Điều hán, mẹ như thế, này ngốc x Kiếm Tiêu Dao đến bây giờ còn không muốn đối từng đồng môn ra tay, thậm chí liền liền ngăn cản thời điểm, cũng bỏ tay bỏ chân, không sử dụng ra được toàn lực.

Ta biết này Kiếm Tiêu Dao một thân tu vi, tất cả đều tại kiếm, bây giờ kiếm không ra khỏi vỏ, tương đương với tự đoạn hai tay, có thể phát huy ra tu vi chưa đủ sáu thành.

Đã thấy những đệ tử kia kiếm chiêu càng ngày càng hung, mười mấy chiêu về sau, Kiếm Tiêu Dao đã tránh cũng không thể tránh.

Một thanh lóe hàn quang lợi kiếm, thẳng tắp hướng phía Kiếm Tiêu Dao cổ đâm tới.

Kiếm Tiêu Dao đành không xuất thân đến, chỉ có thể ngốc ngẩn người.

Ta thờ dài, xoay người sang chỗ khác.

Ta biết, Kiếm Tiêu Dao sợ là sớm đã sinh lòng từ ý, bây giờ như vậy công phía dưới, gây Vô Sinh cơ.

"Tiêu Dao cẩn thận."

"Phốc phốc."

Một tiếng duyên dáng gọi to cùng mũi kiếm vào thịt thanh âm cơ hồ là đồng thời truyền đến.

Ta liếc mắt quét về phía nơi đó, chỉ thấy Kiếm Tiêu Dao trong ngực, một cái nữ tử áo xanh rúc vào Kiếm Tiêu Dao trong ngực.

Nữ tử trước ngực cầm một thanh phi kiếm, xâu đâm thủng ngực, vết thương một mảnh máu thịt be bét.

"Hàn Cô?" Ta nhớ tới nữ tử kia, là trước kia tại Đại Yêu mộ cùng Kiếm Tiêu Dao đồng hành nữ tử, tựa hồ đối với Kiếm Tiêu Dao có hảo cảm.

Kiếm Tiêu Dao cúi đầu nhìn xem trong ngực nữ tử, ngây người.

Ta chưa bao giờ tại Kiếm Tiêu Dao trên mặt gặp qua bi thương biểu lộ, mà lúc này ta gặp được.

Kiếm Tiêu Dao trên mặt ngu ngơ, dần dần đã biến thành không thể tưởng tượng nổi, sau đó lại biến thành bi ai, ta xem cả người hán đều run rẩy lên, hai tay ôm thật chặt Hàn Cô.

Tất cả mọi người ngừng tay đến, hướng về phía bên kia nhìn lại.

"Vì cái gì!" Kiếm Tiêu Dao ôm Hàn Cô, lệ rơi đầy mặt.

Hàn Cô hết sức ôn nhu cười cười, run rẩy duỗi ra một cái tay, chậm rãi vuốt ve Kiếm Tiêu Dao gương mặt: "Bởi vì, ngươi là... Bạch Y Phi Hồng, Kiếm Tiêu Dao a."

"Bởi vì... Ngươi, ngươi... Là sư huynh của ta." Nói xong lời cuối cùng, nữ tử trong miệng lại là tràn ra bọt máu, không nhịn được ho khan, nhưng lại mang ra càng nhiều máu hơn mặt.

Kiếm Tiêu Dao cúi thấp đầu nhìn xem nữ tử, một hồi đè nén khóc nức nở truyền ra.

Hắn lúc này, một chút cũng không có tuổi trẻ nhân tài kiệt xuất đáng vẻ, chỉ giống như một cái sắp sụp đổ người trẻ tuổi.

Kiếm Tiêu Dao run rẩy đứng người lên, hai tay ôm nữ tử, cả người bối rối không thôi, dứt quãng nhưng lại nghĩ tốc cực nhanh thì thảo: "Tiểu hán, tiểu hán, ngươi chịu đựng... Ta lập tức mang ngươi hồi trở lại Côn Luân Sơn, ta theo chương giáo nhận lầm, ta là sai, ta tất cả đều là sai, tìm chương giáo tha thứ, sau đó khiến cho chương giáo sư tôn làm ngươi trị liệu. Tiểu hán, ngươi chịu đựng, chịu đựng a. Các loại ngươi đã khỏe, chúng ta liền kết hôn, sau đó ta làm chương giáo, hai ta liền thân tiên duyên lữ, Tiêu Dao cả đời."

Nói, liền co căng đi về phía trước.

Nhưng mà, nữ tử trước ngực phi kiếm lại đột nhiên ngấm khẽ một tiếng, bay ra ngoài, thẳng tắp rơi vào một thanh niên trong tay.

Nữ tử trước ngực vết thương trong nháy mắt máu chảy ồ ạt. Một hồi tiếng thở hào hển về sau, kêu một tiếng Tiêu Dao, nữ tử liền không có tiếng vang, vuột ve Kiếm Tiêu Dao mặt tay, trượt xuống.

Ta thấy nữ tử trên mặt vẫn còn mang theo mỉm cười.

Kiếm Tiêu Dao ngơ ngác ôm nữ tử, đứng ở nơi đó.

"Là phản đồ đồ kiếm, chết chưa hết tội." Thanh niên cầm trong tay phi kiếm, mắt lạnh nhìn Hàn Cô cùng Kiếm Tiêu Dao, thanh âm lạnh buốt.

Kiếm Tiêu Dao phảng phất không nghe thấy, vẫn như cũ ngơ ngác đứng ở nơi đó, hai mắt nhìn chăm chăm vào Hàn Cô.

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao mới hồi phục tinh thần lại, ngốc lẳng chậm rãi ngẩng đầu, nhìn về phía thanh niên trước mặt.

"Nhị sư đệ? Ngươi..." Kiếm Tiêu Dao nguyên bản ngu ngơ hai mắt, trông thấy trước mặt tay kia cầm phi kiếm thanh niên về sau, xông lên vô tận không hiểu cùng đau lòng.

Cũng không phải nhưng cười cười, cúi đầu nhìn một chút trong tay nhỏ máu trường kiếm, lại ngẩng đầu cùng Kiếm Tiêu Dao bốn mắt nhìn nhau, hào không tránh né.

"Ta cũng không biết Hàn Cô vụng trộm theo tới, cũng là làm hại Đại sư huynh mất đạo lữ." Thanh niên đạo sĩ vừa cười vừa nói, phảng phất cùng Kiếm Tiêu Dao làm nhảm việc nhà, ánh mắt càng là ôn hòa, tiện tay đem phi kiếm treo ở bên hông, rút lần nữa ra quạt xấp.

Kiếm Tiêu Dao triệt để ngốc tại đó.

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao lấy lại tinh thần, hướng phía trong ngực nữ tử thì thào cười cười, đưa tay xoa Hàn Cô chưa bé con mắt, nói một mình: "Tiểu hàn, là ta hại ngươi... Là này, Tam Thanh Đạo giáo, hại ngươi."

Ta xem hán trên mặt mang nụ cười, trong mắt lại là một mảnh thê lương, khóe mắt chảy nước mắt.

Bầu trời xa xăm, đã đã biến thành trời chiều, ánh sáng màu đỏ giống như thủy triều, phủ kín chân trời.

Màu đỏ như máu ánh sáng mặt trời chiếu ở Kiếm Tiêu Dao trên người, đem Kiếm Tiêu Dao cùng Hàn Cô mặt, chiếu thật ám áp.

Kiếm Tiêu Dao phát tay tràn ra một đạo nhẹ nhàng kinh khí đem ta bên hông túi thơm bay tới, nắm trong tay, đem Hàn Cô thì thào để vào túi thơm.

Này túi thơm ở trong chứa vô số tiên đan, linh khí mờ mịt, bảo tồn thì thể cũng có hiệu quả.

Ngay tại mở ra túi thơm trước đó, ta gấp hán cúi đầu nhìn xem Hàn Cô, khóe môi nhếch lên ý cười, trong mắt tràn đầy kiên quyết.

Đem Hàn Cô thì thào thu nhập túi thơm, Kiếm Tiêu Dao đem túi thơm nhét vào trong lồng ngực của mình, hướng ta nhẹ gật đầu, sau đó quay đầu nhìn về phía trước mặt thanh niên đạo sĩ kia.

"Sặc", kiếm tiếng thanh thúy.

Kiếm Tiêu Dao thủy chung chưa ra vỏ kiếm Thanh Vân kiếm, rốt cục lấy ra.

Chỉ là lần này, mũi kiếm chỉ, tận là đồng môn.

"Kiếm Tiêu Dao, ngươi thực có can đảm phản?" Một cái đạo sĩ bỗng nhiên trách cứ.

Kiếm Tiêu Dao chảy nước mắt cười ha ha, nhào thân nhảy vào đám người, trong tay Thanh Vân kiếm hàn quang nổi lên bốn phía, giết ra kêu thảm liên miên.

Tiếng gió rít gào, ta nghe thấy Kiếm Tiêu Dao cười thảm tiếng: "Ha ha, con mẹ nó chứ hôm nay liền là phản!"

Ta nhìn về phía nơi đó, nơi đó Thanh Vân kiếm hóa thành một đầu Thanh Long, nói qua chỗ không chết cũng bị thương, Thanh Long trong miệng, hung hăng ngậm một thanh niên.

Thanh niên đạo sĩ kia bên hông phi kiếm, tươi máu còn chưa khô.

"Ta, Kiếm Tiêu Dao, thuở nhỏ nhất tâm hướng đạo, cả ngày chỉ muốn trừ ma vệ đạo, làm rạng rỡ ta Tam Thanh Đạo giáo."

"Ta nhưng lại chưa bao giờ nghĩ tới, cái gì là nói, cái gì là... Tam Thanh Đạo giáo!"

"Bực này tranh đấu gay gắt, tính là gì Đạo giáo, phản liên phản!" Dưới trời chiều, Kiếm Tiêu Dao ngạo nghễ đứng ở nơi đó, một thân huyết y, tóc dài bay

lron.

Nhưng mà, ta xem khóe miệng của hắn lại tràn đầy đắng chát, trong mắt nước mắt còn chưa làm.

"Đại sư huynh nhập ma!" Chúng đạo sĩ một hồi kinh hoàng, phi kiếm trong tay bay lên, thẳng đến Kiếm Tiêu Dao mà đi.

"Nhập ma? Ha ha ha, gì vi thiên lý, như thế nào tà đạo? Điện nhiều ngày như vậy, ta hôm nay rốt cục hiểu rõ." Kiếm Tiêu Dao không trốn không né, ngửa mặt lên trời cười to, một thân linh lực dần dần đã biến thành màu tím.

Cái kia nhàn nhát linh lực màu tím bá đạo vô cùng, chấn động phía dưới đúng là đem bay tới phi kiếm tất cả đều sinh sinh nát thành bột mịn.

Cái kia kim loại mảnh vỡ, chiếu lấp lánh, tai dưới trời chiều, mang theo ánh đỏ.

Kiểm Tiêu Dao đứng ở bên trong, như là đứng tại một mảnh mây hồng bên trong, truyền đến nhẹ giọng thờ dài.

"Từ hôm nay, không còn có Bạch Y Phi Hồng."

"Từ hôm nay, chỉ có nhất kiếm tây lai, ta từ Tiêu Dao."

Nói xong, Kiếm Tiêu Dao chột tự mình nhe giọng nở nụ cười, như là điên rồi: "Ha ha ha, ta từ Tiêu Dao. Ta từ, Tiêu Dao!"

Kiểm Tiêu Dao trên người linh lực, đột nhiên toàn bộ đã biến thành nồng đậm màu tím.

Một cỗ nông đậm uy áp từ Kiếm Tiêu Dao trong cơ thể tuôn ra, lại là đem người chung quanh toàn bộ ngăn. Kiếm Tiêu Dao đỉnh đầu hiện ra một cái Kim Đan hư ảnh, trên đó lại chín đầu kim văn, dần dần, Kim Đan nứt ra, từ trong đó chui ra một cái lớn bằng ngón cái tiểu nhân.

Tiểu nhân bộ dáng cùng Kiếm Tiêu Dao chênh lệch không hai, thậm chí vẻ mặt đều là cùng Kiếm Tiêu Dao giống như đúc, tràn đầy bi thương.

"Tà đạo!" "Yêu đạo!"

"Vây mà đột phá cửu chuyên kim đan, tu thần anh." Chúng đạo sĩ kinh hô.

Kiểm Tiêu Dao ha ha cười cười, một cỗ linh lực khổng lồ tuôn ra, cả người như là tà như thần, nhào vào trong đám người.

Ta thở dài, nhưng cũng gọi ra hân trời còn, cần rằng nhào vào đám người.

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net.**

Chương 67: Nhất Kiếm Tây Lai

Sau lưng Lang Nhân sưng sốt một chút, tựa hồ ý thức được cái gì, một mặt hưng phấn xoa xoa tay, vận chuyển bảy mươi hai loại biến hóa, nhưng cũng là vọt lên.

Cũng là thư sinh kia lẳng lẽ chạy đến một cái cây về sau, trốn đi, sợ làm bi thương chính mình.

Kiểm Tiêu Dao lúc này không có cổ kị, giết hưng khởi, cùng đi vắng so sánh như là hai người, nhìn ta cũng khua lên cây gậy, cũng là hướng ta cười cười. Lại là cười thâm.

"Hầu Tử, đa tạ." Kiếm Tiêu Dao chỉ nói mấy chữ này, lại không có hỏi ta vì sao giúp hắn.

Ta gât gât đầu.

Trong tay hận trời còn tản ra nồng đậm yêu khí, hóa thành dài mười mét, ỷ vào lực lớn xoay tròn đánh. Không bao lâu, bên cạnh ta đúng là không có một ai.

Lang Nhân nơi đó dời núi dời biển phun lửa nuốt mây thần thông không ngừng chợt hiện, những đạo sĩ kia nhưng cũng thoát không được thân.

Cái kia Kiếm Tiêu Dao càng là hung mãnh, chỉ thấy một đoàn tím mang lấp lóe, Kiếm Tiêu Dao thân hình ẩn trong đó, bên người mơ hồ Thanh Long gào thét.

Trong lúc nhất thời, cái kia mấy chục tên đệ tử lại là không thể làm gì, liên liền trận pháp đều bày không ra. Cũng là ba người chúng ta tận chiếm thượng phong.

Côn Luân Sơn điển, Tam Thanh Đạo giáo, Ngọc Hư Cung bên trong.

Hai đạo nhân ánh đứng thẳng trong đó, xa xa nhìn về phía quan đạo phương hướng.

"Sư huynh, Tiêu Dao bây giờ không những không chết, đã nhập ma, càng là xuất hiện khói tím đi về đông dị tượng, còn nhất cử đột phá đến tự thân anh cảnh giới. . ." Phó chương giáo Thiên Thiện chân nhân ngữ khí khẩn trương, "Như không tranh thủ thời gian diệt trừ, sợ là hậu họa vô tận! Ta vậy mà dẫn người đi giết cái kia nghiệt đồ."

Chương giáo Thiên Pháp chân nhân lại là nhíu nhíu mày, trong ánh mắt có chút lưỡng lự, vân vân râu ria thờ dài.

"Sư đệ chớ gấp. Tiêu Dao nhập ma không giả, thế nhưng là. . . Khói tím đi về đông, từ xưa đến nay, chính là điềm lành hiện ra, chỉ có ngộ tính siêu quần nhân tài có như thế cơ duyên, Tiêu Dao sợ là khác có điều ngộ ra. Mà lại Tiêu Dao tính tình thiện lương, lần này chỉ sợ là bị người lợi dụng mới vào tà đồ."

"Sư huynh!" Phó chương giáo Thiên Thiện chân nhân ngữ khí cường ngạnh, cúi người cúi đầu.

Chương giáo Thiên Pháp chân nhân phát phát tay, chậm rãi nói: "Sư đệ nguoi, có nghĩ tới hay không, nói, đến cùng là cái gì. . ."

"Nói, liền là thiên lý." Phó chương giáo Thiên Thiện chân nhân không chút do dự đáp.

Chương giáo Thiên Pháp chân nhân nghe vậy tựa hồ có chút thất vọng, cúi đầu thờ dài, ha ha cười cười, khoát khoát tay: "Thôi, sư đệ, lần này không cần nguoi nhúng tay, chính ta đi tìm Tiêu Dao, nguoi tại chỗ này đợi ta a."

"Sư huynh, chẳng lẽ Tiêu Dao không chết, là nguoi ra tay?"

Phó chương giáo Thiên Thiện chân nhân tựa hồ ý thức được cái gì, lăm bầm một câu, xanh mặt quay đầu đi.

Thiên Pháp chân nhân con nguoi chìm xuống, ngơ ngác nhìn xem dưới chân.

... ..

Kiếm Tiêu Dao như giống như điên xông vào đám nguoi, trong khi xuất thủ trái ngược trước đó thu lại, chiêu chiêu trí mạng, không lưu tình chút nào.

Cái kia linh lực màu tím, tại đây trời màu đỏ trời chiều chiếu xuống, một mảnh đỏ tía.

Kiếm Tiêu Dao sinh mãnh như vậy phía dưới, ta cùng Lang Nhân bên này đều là áp lực lần giảm, mà đúng lúc này, một đạo kiếm quang dùng sét đánh tốc độ, thẳng tắp theo Côn Luân Sơn lao đến, trong chớp mắt đã đứng tại Kiếm Tiêu Dao trước mặt.

Một cái lão đầu mà than nhẹ một tiếng, từ trên phi kiếm cất bước đi xuống. Chung quanh đạo sĩ nhìn thấy ông lão, cũng dòn dập dừng tay, sắc mặt cung kính.

Kiếm Tiêu Dao nhìn xem ông lão, trong tay vung vẩy Thanh Vân kiếm ngừng lại, lẳng lặng đứng ở nơi đó, trên mặt lộ ra một vết cười khổ.

"Sư phụ, đồ nhi bất hiếu."

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao thờ dài, cúi người ôm quyền.

Ta cùng Lang Nhân ngừng tay đến, tò mò nhìn lão đầu nhi này.

"Sư phụ, Đại sư huynh lẽ ra tại hơn tháng trước bị xử tử, nhưng đồ nhi lại tại này xem đến đại sư huynh, mong rằng sư phụ ra tay thanh lý môn hộ." Một cái Thanh y đệ tử tiến lên một bước, ôm quyền lên tiếng.

Ông lão nhìn xem Kiếm Tiêu Dao, vuốt vuốt râu ria, chẳng biết tại sao ta đã thấy trong mắt của hắn có vui mừng.

"Lúc trước Tiêu Dao bị phạt đạo tiêu bỏ mình, chấp phạt nguoi là ta. . . Ta cố ý lưu thủ, đem Tiêu Dao đánh gãy nên giả chết, khiến cho Hàn Cô trộm đưa ra đến, cho nên giấu diếm được tất cả trưởng lão, nhưng không ngờ hại Tiêu Dao thất thần trí."

"Thế nào, nguoi đối ta có ý kiến?" Ông lão thanh âm lạnh buốt, dựng thẳng lông mày nhìn xem thanh y đệ tử kia.

Thanh y đệ tử sắc mặt ngưng kết, ngốc tại đó không phải nói cái gì.

"Không có. . . Không có."

Ông lão không để ý tới hấn, khoát tay áo nói: "Cũng không phải nhưng đâu?"

Chúng đệ tử tránh ra, đã thấy một cái máu thịt thân ảnh mờ hồ nằm trên mặt đất, đã là chết đi, bên hông bảo kiếm bên trên máu tươi chưa khô.

"Đồ nhi vốn không muốn hoàn thù, nhưng hấn lại giết Hàn Cô, đồ nhi dưới con nóng giận. . ." Kiếm Tiêu Dao như trước đang nơi đó cúi đầu ôm quyền, không nhúc nhích.

"Há, ta biết rồi." Ông lão thanh âm bên trong không có hi nộ.

Kiếm Tiêu Dao biến sắc, lại là nhanh chân đi đến ông lão trước mặt, hai đầu gối quỳ xuống.

"Còn mời sư tôn trách phạt."

Ông lão khoát khoát tay, đem Kiếm Tiêu Dao nâng đỡ. Sắc mặt bình tĩnh, nhìn không ra hi nộ.

"Tiêu Dao, ngươi trưởng thành, rất nhiều chuyện, ta không dạy được ngươi."

Ta xem lão đầu nhi kia một mặt lạnh nhạt, trong mắt chẳng những không có tức giận, ngược lại mang theo từng tia từng tia vui mừng.

Kiếm Tiêu Dao ngẩn người, rất lâu thờ dài: "Sư phụ, ta. . ."

Lại là không có lại nói.

Lão đầu cất bước đi ra phía trước, đưa tay vỗ vỗ Kiếm Tiêu Dao bả vai, lại cúi đầu sửa sang Kiếm Tiêu Dao xóc xếch quần áo cổ áo.

"Vi sư từ nhỏ liền bồi dưỡng ngươi, biết Tiêu Dao ngươi tính tình lương thiện khiết, cũng không phải lạm sát người. Ta cũng biết, ngươi muốn hỏi ta cái gì."

"Thế nhưng là ta. . . Trả lời không được ngươi."

Ông lão thanh âm bên trong ôn hòa, trong đó lại dẫn mê mang, giống như có thâm ý nhìn xem Kiếm Tiêu Dao.

"Tiêu Dao, ta hỏi ngươi, ngươi khẳng định muốn đi đường này sao?"

Kiếm Tiêu Dao chậm rãi ngừng đầu, nhìn xem ông lão, chật vật nhẹ gật đầu.

"Sư phụ. . . Ta, hiểu. Chỉ là ta cũng không biết đối không đối. . . ta, muốn đi xem, ta đến cùng là đúng, vẫn là sai."

Thanh âm khàn khàn.

Ông lão ha ha cười cười, tựa hồ rất là hài lòng.

Rất lâu, ông lão thu tay về, chậm rãi xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía Kiếm Tiêu Dao, lặng lẽ đứng ở nơi đó.

"Năm đó ta. . . Giống như ngươi, cũng từng nghĩ tới những thứ này."

"Chỉ là, lựa chọn của ta cùng ngươi có chút khác biệt. . . Ta không đi chính mình đạo, ngược lại là dùng vì thiên lý chính là đại đạo, càng là tự tay giết nàng, ta đến nay quên không được nàng trước khi chết nhìn ta cười. . . Những năm này, ta thời thời khắc khắc đều đang nghĩ, nếu như lúc ấy, ta làm giống như ngươi lựa chọn. . . Nếu như. . . Ta không có làm người chứng môn này. . ."

Ông lão thanh âm có chút run rẩy, nói xong lời cuối cùng lại là nói không được nữa.

Ta xem dưới chân hấn đất đai, ẩm ướt mấy phần, lấy dính mấy giọt trình độ.

"Thôi thôi, ngươi đi đi."

Lão đầu phát phát tay.

Kiếm Tiêu Dao cũng không biết trong lòng nghĩ cái gì, đúng là chậm rãi lắc đầu, nói tiếng không đi.

"Đã ngươi không đi, như vậy. . . Tam Thanh đệ tử nghe lệnh, phản đồ Kiếm Tiêu Dao chưa chết, bởi vì sát hại môn đồ, hiện đem trục xuất sư môn, không còn là ta Tam Thanh Đạo giáo đệ tử, cũng không còn là. . . Đồ đệ của ta."

Lão đầu lạnh lùng lên tiếng.

Ông lão nói xong, bỗng nhiên một phát bắt được Kiếm Tiêu Dao cổ áo, dẫn theo hấn bước lên phi kiếm.

Thiên Pháp chân nhân nhìn xem cái kia mảnh không có chút rung động nào, bóng loáng như gương hồ nước, hơi cười cợt.

"Tiêu Dao, khả năng này là hai thầy trò ta một lần cuối cùng gặp mặt."

"Ngươi có trong truyền thuyết khói tím đi về đông kỳ ngộ, một thân chân khí biến thành tím sát chân khí. Loại này chân khí, uy lực vô cùng lại khó mà khống chế."

"Vi sư trước khi đi, sẽ dạy ngươi một bộ công pháp, cũng tên là khói tím đi về đông, có thể đầy đủ điều động ngươi một thân tím sát chân khí, lại phối hợp ngươi tự sáng tạo Nhất Kiếm Tây Lai kiếm pháp, lại là tuyệt diệu."

Kiểm Tiêu Dao tựa hồ ý thức được cái gì, trong mắt đầy vẻ không muốn, lại là hai đầu gối quỳ xuống.

"Sư phụ, đồ nhi ta... ."

Thiên Pháp chân nhân sắc mặt nghiêm một chút.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, toàn tâm nghe ta dạy bảo."

Nói đi, rằng môi khẽ động, một đoạn tối tăm phức tạp khẩu quyết từ Thiên Pháp trong miệng nói ra.

Rất lâu, Thiên Pháp chân nhân nói xong, thở dài, lại cũng không nói chuyện, thật sâu nhìn thoáng qua quỳ trên mặt đất Kiếm Tiêu Dao, quay người giá kiếm rời đi.

Một lát sau, trên không mơ hồ truyền đến thở dài một tiếng.

"Tiêu Dao, ngươi ta sư đồ duyên phận đã hết... Từ đó, khó có thể gặp lại."

Kiểm Tiêu Dao quỳ ở nơi đó, bả vai khẽ run, chậm chạp không thể đứng dậy.

Quỳ một nhân vi sư, sinh tử không quan hệ.

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao nắm Thanh Vân kiếm tay, run nhẹ nhẹ.

... ..

Ta cùng Lang Nhân vượt qua cái kia một mảnh thanh loan, đã thấy trước mặt là một cái thảo nguyên, thảo nguyên bên kia là một cái không nhỏ hồ nước.

Mặt trời chiều ngã về tây, hồ nước như gương.

Đầy trời ánh sáng màu đỏ, trời nước một màu.

Bên cạnh hồ, là một mảnh vô tận bãi cỏ. Một cái đầy người vết máu thanh niên áo tím quỳ ở nơi đó, không nhúc nhích, bên cạnh một thanh trường kiếm nghiêng nghiêng cắm ở trong đất.

Thanh niên trước mặt, hai tòa mới đáp phần mộ đứng lên, trong đó một ngôi mộ oanh trước còn dựng thẳng một khối đơn giản chêm vào mà thành tám ván gỗ, làm mộ bia.

Trên ván gỗ sách, "Ta vợ Hàn Cô chi mộ Nhất Kiếm Tây Lai Kiếm Tiêu Dao". Còn một tòa khác phần mộ, thì là trống không.

Ta nhìn quỳ ở nơi đó Kiếm Tiêu Dao, thở dài.

Lang Nhân cùng thư sinh cũng trầm mặc xuống.

Ta thấy Kiếm Tiêu Dao trong mắt tựa hồ lên hơi nước.

Kiểm Tiêu Dao tiện tay đem trong ngực cái kia chứa đan dược túi thơm trả lại cho ta, lại hỏi ta nói, ngươi vì sao muốn giúp ta.

Ta lại cũng không nói chuyện, ngẩng đầu lên, nhìn xem cái kia chân trời trời chiều, ngơ ngác cười.

Trong lòng ta nói câu gốc x.

Ta lại liền nghĩ tới năm đó cái kia bởi vì Từ Hà bỏ mình mà đồ mất Hầu Tử, hẳn cũng là gốc x.

Lang Nhân đi đến bên cạnh ta, thấp giọng thì thầm vài câu.

"Làm sao làm?" Lang Nhân gãi gãi đầu, toét miệng hỏi ta.

Ta quay đầu nhìn một chút sau lưng cái kia ngơ ngác xem lên trước mặt phần mộ Kiếm Tiêu Dao, lắc đầu.

"Đợi buổi tối rồi nói sau, hấn hiện tại thần chí không rõ, nói cũng nghe không hiểu."

Lang Nhân ồ một tiếng, nhẹ gật đầu.

... ..

Đêm đó, trăng sáng sao thưa.

Ta ngâm Thảo, bắt chéo hai chân nằm trên đồng cỏ, ngơ ngác nhìn trên trời mặt trăng.

Trên đồng cỏ, một mảnh ánh trăng, đem đầy khắp núi đồi chiếu trắng bạch.

Xa xa hồ nước, một mảnh đen kịt, có chút dọa người.

"Hầu Tử đại ca, chuẩn bị ăn cơm đi."

Lang Nhân chạy tới, hướng phía không xa đồng lửa giương lên đầu.

Ta xem một chút nơi đó, Kiếm Tiêu Dao ngồi ở chỗ đó, ngơ ngác ăn trong tay cá nướng.

"Kiếm Tiêu Dao thế nào?" Ta hỏi Lang Nhân.

Lang Nhân nói hấn khá hơn một chút, chỉ là vẫn như cũ khó chịu, chỉ chữ không nói.

Ta gật gật đầu, đứng lên hướng phía đồng lửa đi đến.

... ..

Ta tại bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, xem này Kiếm Tiêu Dao quả nhiên là ngơ ngác ăn từng miếng lấy.

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao thở dài, hướng ta cười khổ.

"Hầu Tử, ta trước đó..."

Ta phát phát tay, nói tiếng không có việc gì, trong lòng lại nhẹ nhàng thở ra.

Này Kiếm Tiêu Dao, giống như có lẽ đã nghĩ thoáng một chút.

Kiếm Tiêu Dao hướng ta gật gật đầu, một lần nữa xoay qua chỗ khác, nhìn xem cái kia nhảy lên đồng lửa ngẩn người.

Rất lâu, hấn không nhúc nhích, lại là mở miệng thì thảo, giống như là nói một mình.

"Trước kia, ta vẫn cho rằng, ta là đúng, môn phái cũng là đúng."

"Hiện tại, trong lòng ta nhiều một chút cái gì, thế nhưng là ta lại không biết đúng sai... Ta, muốn đi xem."

"Từ đó, lại không Bạch Y Phi Hồng. Chỉ có Nhất Kiếm Tây Lai, ta từ Tiêu Dao! Từ đó về sau, ta một mực tiêu điều tự tại!"

Kiếm Tiêu Dao cười ha ha lấy, lại chảy ra nước mắt.

Lang Nhân không biết từ chỗ nào lấy một hồ lô rượu, thuận tay đưa cho Kiếm Tiêu Dao.

Kiếm Tiêu Dao cười cười, một lần tiếp nhận, ngửa đầu uống.

Cay nước mắt chảy ròng, nhìn qua rất là thoải mái.

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao buông xuống hồ lô rượu, lau miệng, một bước nhoáng lên hướng nơi xa đi đến.

"Ta mệt mỏi, ngủ."

Kiếm Tiêu Dao thanh âm xa xa truyền đến.

Ta nhìn bóng lưng của hấn, vuốt vuốt mặt.

Ta nói, Kiếm Tiêu Dao, Lang Nhân có biện pháp có thể để người nhìn thấy Hấn Cô hồn phách, người có đi hay không.

Kiếm Tiêu Dao bước chân dừng một chút.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Kim Bát

Trong lòng ta giật mình, ngẩng đầu nhìn lại.

Đã thấy này sắc trời mờ mờ vừa hừng sáng bầu trời, lại tràn đầy thất thải Phật Quang, mây trắng đóa đóa phía trên, có vô số bóng người.

Cầm đầu hai cái Phật Đà, chân đạp toà sen, cúi đầu nhìn ta.

Ta nhìn tay kia cầm Kim Cương Xử Phật Đà, lạnh cả tim.

"Lâu Chí."

Nhưng mà một lát sau, ta thấy Lâu Chí lại là hướng phía bên cạnh một cái Phật Đà cúi đầu cúi đầu.

"Bắc Niệm đại Phật, kế tiếp còn mời người ra tay rơi xuống này yêu hầu."

Ta sửng sờ.

Này Bắc Niệm, tựa hồ địa vị so Lâu Chí còn phải cao hơn rất nhiều.

Năm đó tại Thiên Đình, ta cả ngày tại đảo trong vườn xem quả đào, chân không bước ra khỏi nhà, đối với mấy cái này Phật Đà đều không quen biết, duy chỉ có nghe nói cái gì Hiền Kiếp Thiên Phật, 500 La Hán, chỉ biết đẳng cấp thâm nghiêm.

Mà lại rất kỳ quái chính là, một chút Phật Đà lại cũng tại Đạo gia Thiên Đình nhậm chức, tại Ngọc Đế thủ hạ người hầu, tỉ như cái kia Từ Hà tiên tử liền lúc trước Như Lai dưới trướng bắc đôn thành đạo, nhưng cũng đứng hàng tiền ban.

Không kịp nghĩ nhiều, cái kia Bắc Niệm đã lạnh lạnh cúi đầu nhìn chăm chú lên ta.

"Này yêu hầu có thể giết chết Nam Ni, bản sự ổn thỏa bất phàm, không bằng. . ." Bắc Niệm nói một mình, thanh âm không lớn, lại là nghe được rõ ràng.

Tâm ta nói ta thật không có giết Nam Ni, là Lâu Chí giết, cửa ải ta trừng sự tình. Đến lúc này ta vẫn là cái công nô lệ hiệp?

Lâu Chí sau lưng Thái Bạch cũng là sắc mặt cổ quái liếc lấy ta một cái, hướng ta cười khổ một tiếng.

Này Bắc Niệm nói được nửa câu, ngừng lại, lại là bỗng nhiên hướng về sau đưa tay chụp một cái.

Ta này mới nhìn rõ, phía sau hẳn những bóng người kia, nhưng đều là từng cái hòa thượng đầu trọc, cùng là không biết nhiều ít, tu vi lại là cao thấp không đều, hơn phân nửa không cao. Chắc là thế gian Phật giáo đệ tử cùng nhau đi theo.

Theo hẳn đưa tay chụp một cái, ta đã thấy đến một cái có chút thân ảnh nhỏ gầy bị Bắc Niệm nắm trong tay.

Không hiểu, ta cảm giác cái thân ảnh kia có chút quen thuộc.

"Hầu Tử, nghe nói này tiểu hòa thượng cùng người quan hệ không tệ. . ." Bắc Niệm xa xa nhìn ta.

Ta ngẩn người, phương mới nhìn rõ Bắc Niệm trong tay thân ảnh đúng là tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng cũng không hư, dùng sức vật lộn, cho dù là vật lộn không ra nhưng cũng không ngừng dùng chân đạp Bắc Niệm một gương mặt mo.

"Lão hòa thượng người muốn làm gì, ta cho người biết, tiểu hòa thượng thế nhưng là Hóa Sinh tự đệ tử thiên tài, người dám đem ta ném xuống thử một chút!"

"Khi thí chủ đừng sợ, lão hòa thượng này không dám ném ta."

Tiểu hòa thượng cận kề cái chết không theo.

Bắc Niệm trầm mặc nhìn xem tiểu hòa thượng, cũng không nói chuyện, trên tay công phu cũng không ngừng, liên tiếp tại tiểu hòa thượng trên người huyết

vị liền chút mấy lần.

Trong nháy mắt, tiểu hòa thượng trên người màu vàng phật khí yếu xuống dưới.

Tiểu hòa thượng sắc mặt đại biến, lên tiếng kinh hô.

"Nằm thảo lão hòa thượng, ngươi vì sao muốn phong tiểu hòa thượng tu vi, ngươi sẽ không thật muốn ném ta đi xuống đi!"

"Lão hòa thượng, ngươi cũng đừng xúc động, ta thế nhưng là Hóa Sinh tự phương trượng ái đồ. Mà lại khi thí chủ tu vi không cao, ngươi cũng không cần thiết bắt ta uy hiếp khi thí chủ."

Tiểu hòa thượng ngữ tốc cực nhanh, không ngừng chút nào, ta cũng không biết nguyên lai hắn như thế biết ăn nói.

Uy, đã nói xong cận kề cái chết không theo đâu?

Không ngờ ngươi mới vừa rồi là cảm thấy mình bay được, không sợ hắn ném xuống không.

Ta một mặt che đây nhìn xem tiểu hòa thượng, vừa mới cảm động trong lòng trở nên sinh không thể luyến.

Bắc Niệm sau lưng một cái lão đầu nhũ râu bạc nhưng cũng tiến lên hai bước, làm cái phật vái chào.

"Bắc Niệm đại phật, đệ tử chó có hỏi thân là Hóa Sinh tự phương trượng, nhưng cũng là đang cảm giác sư phụ, còn mời Bắc Niệm đại phật xem ở. . ."
Lão đầu nói liền miễn lễ nhai thay tiểu hòa thượng cầu tình.

Bắc Niệm nghe vậy, ha ha cười cười.

"Chó có hỏi, trách không được ngươi không thành được phật, sợ là già nên hồ đồ rồi."

"Này yêu hầu trời sinh tính ngang bướng, tu vi không biết bao nhiêu, nếu là đánh nhau, sợ là tránh không được sinh linh đồ thán. Nhưng nếu là dùng tiểu hòa thượng uy hiếp, sợ là có một nửa cơ hội có thể làm hắn thức thủ chịu trời, dù cho chỉ là sợ ném chuột vỡ bình cũng tốt."

"Dùng tính mạng mình, trừ yêu cứu người, tiết kiệm vô số tính mệnh. Bực này công đức, có cái nào Phật giáo đệ tử không muốn lấy được? Tiểu hòa thượng có cơ hội như vậy, là phúc khí của hắn. Chó có hỏi ngươi dùng với câu tình."

Bắc Niệm nắm lấy tiểu hòa thượng tay càng gia tăng hơn mấy phần.

Chó có hỏi ngăn người, trong mắt có chần chờ, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Rất lâu, nhẹ gật đầu, lại làm cái phật vái chào.

"Đại phật nói rất đúng, là nhỏ tăng tầm nhìn hạn hẹp, không biết đại phật thâm ý."

Chó có hỏi nói xong, lại quay đầu đối tiểu hòa thượng an ủi: "Đang cảm giác nghe lời, nghe đại phật. Trước kia nương người xem trên kinh Phật không phải viết qua à, phật nói ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục, ngươi bây giờ hi sinh chính mình thời điểm đến."

Tiểu hòa thượng toàn thân thẳng chỉ chốc lát, liền vật lộn đều quên.

Sau đó, vật lộn càng thêm kịch liệt, đồng thời lớn khóc thành tiếng.

"Ta không nghe ta không nghe, tiểu hòa thượng không muốn chết, tiểu hòa thượng còn nhỏ, tiểu hòa thượng còn không có sống đủ."

"Ngốc x đại phật, ngốc x sư phụ, tiểu hòa thượng không muốn chết a!"

Ta ở phía dưới giống như xem diễn, lẳng lặng mà nhìn xem trên không loạn cả một đoàn.

Rất lâu, Bắc Niệm rốt cục nhìn không được một chương đem tiểu hòa thượng đập choáng.

Trong lòng ta điểm cái tán, thầm nghĩ làm tốt lắm.

Nhưng mà ta ý niệm mới vừa nhuốm, Bắc Niệm lại cúi đầu nhìn về phía ta, nhàn nhạt mở miệng.

"Tốt, Hầu Tử, hiện tại đến lượt ngươi tuyển."

Ta nhìn Bắc Niệm, trong lòng bồn chồn hắn để cho ta tuyển cái gì.

Nhưng mà Bắc Niệm nhưng thủy chung không nói chuyện, chỉ là buông lỏng ra nắm lấy tiểu hòa thượng tay.

Tiểu hòa thượng sớm đã hôn mê, tu vi cũng bị phong bế, lập tức thẳng tắp theo trăm mét trên không hạ xuống.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net.**

Chương 70: Bọ ngựa bắt ve

Kim Bát rơi xuống đất, tóe lên vô số bụi đất.

Lang Nhân đứng tại chỗ, đợi đã lâu, nhưng như cũ không thấy thân ảnh của ta.

Rốt cục, bụi đất tán đi.

Xuyên thấu qua Kim Bát, Lang Nhân thấy ta ôm tiểu hòa thượng, bị đội lên bên trong.

"Này Kim Bát là Thái Bạch theo Phật Di Lặc nơi đó mượn tới, đừng nói là cửa ải một con khi, cho dù là Như Lai muốn trốn tới đều phải dùng mấy phần thù đoạn." Bắc Niệm một tay vờ râu, nhẹ nói ra.

Ta ôm hôn mê tiểu hòa thượng, sắc mặt bất đắc dĩ.

Này Bắc Niệm thật mẹ hán vô sỉ, vậy mà dùng này thấp hèn tới đối phó ta lão Tôn. Trong lòng ta oán hận chửi mẹ.

Bắc Niệm cũng là sắc mặt như thường, không chút nào cho là nhục, như trước đang trên không bình yên đứng đấy.

"Kim Thiên Từ cái kia một thân bản sự người cái con khi này học được chưa đủ ba thành, cái kia thất tình lục dục cũng là một chút không ít toàn học trở về." Bắc Niệm vừa nói, một bên hướng ta đưa tay chộp một cái.

Cái kia chụp lấy ta Kim Bát, trong nháy mắt thu nhỏ, xung quanh chưa đủ hai trượng.

Trong đó áp lực đột ngột tăng, hung hăng đặt ở trên người của ta, để cho ta có chút hai chân phát run, chống đỡ gian nan.

"Hầu Từ, từ bỏ đi. Người bắt luận như thế nào đâu, thủy chung đều là thua." Bắc Niệm thanh âm lạnh buốt.

"Chỉ cần người còn có thất tình lục dục, chỉ cần người không phải Phật, người thủy chung có nhược điểm, thủy chung, không thắng được."

"Giống như năm đó cái kia Kim Thiên Từ..." Bắc Niệm nói đến đây, lại ngừng lại.

Ánh mắt của hắn quét về đứng ở một bên thư sinh, mang theo một chút chán chờ.

"Kỳ quái, chẳng lẽ thư sinh này là Kim Thiên Từ chuyển thế?" Bắc Niệm khẽ đi một tiếng, liền muốn đưa tay chộp tới.

Thư sinh kia ngờ ngác ngậy ngốc đứng ở nơi đó, cũng không biết tránh.

Nhưng mà, ta đã thấy đứng sau lưng Lâu Chí Thái Bạch, hai mắt bỗng nhiên nhắm lại, nhập thân vào Lâu Chí Phật bên tai nhẹ giọng nói cái gì.

Bắc Niệm đứng tại trước nhất, lại là không có chút nào phát giác.

Lâu Chí Phật nhẹ gật đầu, sắc mặt âm hàn, hai mắt nhắm lại, bước nhẹ đi đến Bắc Niệm sau lưng.

Bắc Niệm vừa muốn cách không nắm lên sư phụ chuyển thế thư sinh, tiếp theo một cái chớp mắt, cả người biểu lộ chợt ngưng kết.

Một tiếng hét thảm, chỉ hô lên mở đầu, lại nghẹn chết tại trong lòng ngực.

Trong chốc lát, Bắc Niệm sắc mặt xanh lét tím một mảnh, trên đầu nổi gân xanh, liên liên con mắt đều không hiểu trừng lớn, tràn đầy vẻ thống khổ.

Một tay nắm khắc ở Bắc Niệm phía sau.

Ta thấy Lâu Chí Phật khóe miệng cười lạnh, vụng trộm ra tay làm Bắc Niệm bị thương nặng.

Mấy người mang tới những cái kia Phật giáo đệ tử, cũng đều ngốc tại đó, khắp khuôn mặt là không thể tưởng tượng nổi.

Bắc Niệm cũng là không hổ đứng hàng Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong 700 số ghế, lập tức đứng là còn có thể liều mạng một hơi xoay người lại, mạnh mẽ nhìn chăm chăm Lâu Chí Phật, có chút không dám tin tưởng nói: "Lâu Chí, người..."

"Cái con khi này, hiện tại còn không thể chết." Lâu Chí Phật nhàn nhạt lên tiếng.

"Người dám phản Phật Tổ?" Bắc Niệm khóe miệng tràn ra một tia máu tươi, khí tức đã hỗn loạn.

Lâu Chí Phật khoát khoát tay, ra giải thích rõ: "Làm sao có thể, Như Lai chính là vạn Phật đứng đầu, ta làm sao dám phản Phật. Ta chỉ nói là... Hầu Từ không thể chết."

"Xác thực một chút nói, là tại ta trở thành Hiền Kiếp Thiên Phật đứng đầu trước, cái con khi này không thể chết."

Lâu Chí Phật hoàn toàn như trước đây bình tĩnh, ngữ khí bình thản như là tán gẫu.

Bắc Niệm con người đột nhiên trừng lớn.

"Người Phật khí bên trong có Nam Ni khí tức... Trách không được... Ta nói người tu vì một mực kẹt ở tiếng nghe bốn quả bên trong ban đầu quả râu đà hoàn, sao có thể tổn thương được ta."

"Nam Ni là người giết chết, hơn nữa còn nuốt tu vi của hân!"

Bắc Niệm khoe miệng vết máu càng sâu mấy phần.

Lâu Chí Phật gật gù đầu, cũng không giải thích, lại là duỗi ra một cái tay, tay cầm bày ra, trên đó Phật khí mờ mịt, lóe thất thải Phật Quang.

"Bây giờ, ta đã thứ hai quả tứ đà hoàn đại thành." Lâu Chí Phật một mặt hưởng thụ nhìn xem trên tay Phật khí, "Coi như tại Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong, cũng có thể đứng hàng 500 số ghế."

"Lại có một đoạn tháng ngày, ta liền có thể tu đủ hết bốn đề, kết xuất khổ tập hợp diệt nói tiếng nghe bốn quả, thẳng tới tiếng nghe đại viên mãn, đứng hàng Hiền Kiếp Thiên Phật đứng đầu."

"Khi đó, ta chính là Tiên Giai đỉnh phong..."

Lâu Chí Phật tiến lên một bước, nhẹ giọng cười hai lần.

Bắc Niệm trong mắt hoàn toàn tĩnh mịch.

"Việc đã đến nước này, ta đã đánh không lại người, chỉ có hân phải chết..."

Lâu Chí nghe gật gù đầu, cười nói tiếng đúng.

Bắc Niệm ngẩng đầu lên, thẳng tắp nhìn xem Lâu Chí.

"Lâu Chí, người đã đi quá xa, người nhập ma..."

Lâu Chí cũng không phản bác, ngược lại là cười híp mắt làm Phật vãi chào, nói tiếng A di đà Phật, ta là Phật, Hiền Kiếp Thiên Phật, như thế nào lại nhập ma.

Nói đi, một hồi Phật khí bỗng nhiên theo Lâu Chí trong cơ thể quét ra.

Ta thấy cái kia Phật khí mạnh mẽ vô cùng, lại không phải hướng ta, cũng không phải hướng trước mặt cái kia đã trọng thương Bắc Niệm. Mà là hướng phía sau lưng cái kia vô số Phật giáo tử đệ.

Một lát sau, cái kia Phật giáo tử đệ từng cái bất tỉnh ngũ mất, trong đó bảy tám phần hòa thượng có lẽ bởi vì tu vi yếu kém, đúng là không chịu nổi, khẩu mũi ra máu, mắt thấy là sông không lâu.

Chỉ có một phần nhỏ hòa thượng, mới miễn cưỡng bình yên vô sự.

"Người lại đối người phạm dùng mưu hèn thuật..." Bắc Niệm cắn răng nhìn về phía Lâu Chí Phật, lạnh lùng lên tiếng.

Lâu Chí Phật nhú nhú mày.

Ta nhớ được này mưu hèn thuật chính là tiền giới Phật giới bên trong thuật pháp trụ cột, có thể dùng để theo hèn phách bên trong thu hoạch trí nhớ hoặc là loại bỏ trí nhớ, chỉ là thi triển ra lại cực kỳ gian nan, đối tu vi yêu cầu cực cao.

Mà lại, chịu thuật giả tu vi nhất định phải cũng tại Tiên Giai, nếu không hèn phách yếu kém, rất dễ dàng thụ thương.

Cho nên này thuật pháp tại Thiên Đình bình thường đều là đứng những ngày kia đình phân đồ sử dụng, có rất ít người lại ở thế gian dùng linh tinh.

Mà lại, những cái kia Phật giáo tử đệ, tu vi toàn bộ đều tại Phạm giai, cái này sợ là sẽ phải thương vong không ít.

"Không có cách, cũng không thể để bọn hân nhớ kỹ những thứ này." Lâu Chí Phật bĩu môi.

Nói xong, Lâu Chí lại là hướng phía Bắc Niệm vồ tới một chưởng.

... ..

Một lát sau, Lâu Chí Phật cười lạnh đem Bắc Niệm thi thể ném cho Thái Bạch.

Biết rõ hần phải chết, lập tức đứng là không thềm đếm xia.

Nhưng mà, Lâu Chí lại cũng không động thủ, ngược lại là roi đem xuống tới, đứng trước mặt ta trên mặt đất, xuyên thấu qua Kim Bát nhìn ta.

"Hầu Từ, ta muốn ngươi đáp ứng ta một sự kiện." Lâu Chí cau mày nói.

Ta không hiểu thấu nhìn xem hần.

Tâm ta nói ngươi không phải tới giết ta sao, hiện tại lại là chuyện gì xảy ra.

Không đợi ta lời nói, Lâu Chí phật lại phối hợp thờ dài.

"Ta muốn ngươi đáp ứng ta, ngươi sẽ không chết." Lâu Chí thấp giọng thì thảo.

Ta ngẩn người, một mặt không hiểu.

Lâu này đến, không phải tới giết ta sao?

Ta nhìn lướt qua Thái Bạch, đã thấy quá bạch diện màu bình tĩnh, tựa hồ sớm liền hiểu.

"Ít nhất, tại ta trở thành Hiền Kiếp Thiên Phật đứng đầu mới thôi, ngươi không thể chết" Lâu Chí phật lại tăng thêm một câu.

Ta tựa hồ hiểu rõ cái gì, trong mắt một vết giạt mình.

Lâu Chí cười gật gật đầu.

"Hầu Từ, ngươi là ta thời cơ, chỉ cần ngươi không chết, ta liền có thể từng bước một leo đi lên..."

"Ta liền có thể, trở thành đầu phật."

Bầu trời xa xăm, ánh vàng muôn trượng, tà dương vừa vãn.

... ..

Ta nhìn Lâu Chí khuôn mặt tươi cười, một con lửa giận theo trong lòng dấy lên.

quot Từ Hà trong tay ngươi a? quot ta vung dưới cây gậy, lạnh lùng lên tiếng.

quot không sai. quot Lâu Chí bình yên đứng tại trên mây, cười híp mắt nhìn ta, "Cho nên Hầu Từ, ngươi muốn động thủ giết ta sao?"

Ta cứ thế tại nguyên chỗ, rất lâu, trong tay cây gậy roi xuống đất.

"Coi như ta tìm ngươi, đối năng khá hơn chút." Nói, tầm mắt của ta có chút mơ hồ.

Nếu ta tu vì cái thế... Nếu ta, là phật...

Ta... Đánh không lại Lâu Chí, thậm chí, coi như địch nổi hần, còn có muôn vàn Phật Đà.

Sau cùng, Lâu Chí mang theo Thái Bạch, còn có một đám đã hôn mê hòa thượng đi.

Cái kia Bắc Niệm phật, đã hóa thành đen xám, thổi tan ở trong đất trời.

Thấy Lâu Chí phật cùng quá giết phí công Bắc Niệm, ta đã hiểu được cái kia Nam Ni cũng là chết như vậy, nhưng như cũ coi là tại trên đầu của ta.

Chỉ là ta nhưng không biết vì sao Lâu Chí không có đối ta sử dụng cái kia sư hồn thuật, đến đem trí nhớ của ta cắt đi.

Chẳng lẽ, hần không sợ ta nói ra? Vẫn là có ý định khác?

Trong lòng ta mờ mịt.

Ôm trong ngực cái kia một lần nữa lâm vào hôn mê tiểu hòa thượng, ta hướng Lang Nhân cùng Kiếm Tiêu Dao phương hướng đi đến.

"Hầu Từ đại ca, ngươi không sao chứ?" Lang Nhân cũng là quan tâm.

Kiếm Tiêu Dao cũng hướng ta gật gật đầu, biểu lộ quan tâm.

Ta gật gật đầu, nói tiếng không có việc gì.

"Bọn hần lúc này đi rồi?" Kiếm Tiêu Dao nhìn xem Thái Bạch cùng Lâu Chí rồi đi phương hướng, cũng là một mặt mờ mịt.

Ta cũng không hiểu, chỉ cảm thấy lần này Lâu Chí phạt có chút không hiểu thấu, thế nhưng ta nhưng lại mơ hồ đã hiểu cái gì.

Ta tựa hồ, lại làm một lần dè thế tội.

Thư sinh chẳng biết lúc nào từ nơi nào lại chui ra, đứng ở một bên nhìn ta cười lạnh.

Ta nói ngươi cười cái gì.

"Cười ngươi uất ức." Thư sinh nói, quay lưng đi.

Nha thật thiếu đánh, không có trí nhớ vẫn là cái này điều dạng.

Ta im lặng gãi gãi lông khi, mang theo Lang Nhân hướng quan đạo đầu kia mà đi đến, nghĩ rồi khỏi nơi này trước lại nói.

Đêm đó, chúng ta mấy người một đường đều không gặp được thành trì, chỉ có thể trước tìm một gốc cây hòe lớn, dưới tàng cây dăng lên đồng lửa.

Tốt tại sắc trời còn tốt, không có cái gì mưa gió, này cây hòe cũng coi là xanh um tươi tốt, miễn cưỡng cũng có thể chịu đựng một đêm.

Ta cùng thư sinh tìm xong nhánh cây, đang dăng lên củi đốt, Kiếm Tiêu Dao mang theo Lang Nhân cũng bắt mấy con thỏ, lột da, xuyên ở trên nhánh cây muốn nướng tới ăn.

Ta xem Lang Nhân động tác lưu loát, trong lòng tự nhủ này nha bắt thỏ bản sự khẳng định là bản năng đi.

Nướng bên trên không bao lâu, mùi thơm đã phiêu tán đi ra.

Một bên hôn mê tiểu hòa thượng, lại rốt cục lẩm bẩm một tiếng, miễn cưỡng chống mấy hạ thân, trở mình.

"Ngươi đã tỉnh?" Ta quay đầu nhìn một chút tiểu hòa thượng, đưa tay từ trong ngực móc ra một khối lương khô.

Lang Nhân cũng là xích lại gần lỗ tai ta, nhẹ giọng nói: "Này tiểu hòa thượng bị cái kia Thái Bạch xóa trí nhớ, khẳng định phải hỏi mình là làm sao qua được, đại thánh ngươi có thể chiếm được nghĩ lý do tốt."

Ta gật gật đầu.

Nhưng mà ngoài ý liệu là, tiểu hòa thượng lại là hai mắt thư thái, trừng trừng nhìn ta.

"Sư phụ ta cùng sư huynh đệ bọn hần bây giờ thế nào... Cái kia Lâu Chí đại phạt, đến cùng đã làm gì."

Thanh âm bí thiết, trong mắt cấp bách không giống như là giả vờ.

Ta ngẩn người một lát, rất lâu, mới mở miệng đặt câu hỏi.

"Tiểu hòa thượng, ngươi, còn nhớ rõ?"

Tâm ta nói thật là lạ, xem tiểu hòa thượng bộ dạng này rõ ràng là nhớ kỹ Lâu Chí phạt đối đám kia hòa thượng dùng sưu hồn thuật, thế nhưng Thái Bạch rõ ràng đã đối tiểu hòa thượng cũng dùng sưu hồn thuật...

Trong lúc nhất thời, ta trong đầu một đoàn loạn mã.

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, nói tiếng nhớ kỹ.

Ta lại hỏi hần vài câu, mới đem tình huống biết rõ.

Tiểu hòa thượng quả thật là một chút chưa, cái kia Bắc Niệm phạt mượn tiểu hòa thượng dùng Kim Bát tới chế trụ ta, Lâu Chí đánh lên giết chết Bắc Niệm, cùng với Lâu Chí đem một đám hòa thượng dùng sưu hồn thuật bị thương nặng.

Nhưng hần cũng xác thực nhớ đến lúc ấy Thái Bạch đem chính mình đập choáng, nhưng tựa hồ cũng vền vền chỉ là đập choáng, cái kia sưu hồn thuật lại là một chút hiệu quả đều không có.

Tiểu hòa thượng một mực hỏi ta, Lâu Chí tại sao phải làm như thế. Ta lại một câu không có trả lời hần.

Ta nghĩ, hần tin phạt nhất định không phải như thế.

Hỏi mấy lần, tiểu hòa thượng cũng liền không hỏi, ngờ ngác chấp tay trước ngực nói A di đà phạt.

"Hầu Tử đại ca, cái kia Thái Bạch là không phải sẽ không dùng sưu hồn thuật a?" Tiểu hòa thượng bỗng nhiên ngừng đầu hỏi ta.

Ta nhú nhú mày.

Lại nói này sưu hồn thuật cũng không cao thâm, cơ hồ là cái tiểu Tiên liền sẽ sử dụng, chỉ bất quá tu vi thấp Địa Tiên Tán Tiên dùng sau khi đi ra, đối chịu thuật giả hồn phách tổn hại cực lớn. Mà Thiên Tiên cùng Đại La Kim Tiên, thậm chí trong truyền thuyết mấy Đại Thiên Tôn xuất ra, thì là tổn hại cực nhỏ.

Thế nhưng, đơn thuần sẽ tới hay không nói, Thái Bạch lại là nhất định sẽ.

Nghĩ như vậy, ta tựa hồ ý thức được cái gì, nhú mày chân chờ rất lâu, rốt cục thì thảo nói nhỏ: "Trừ phi..."

Ta không có dám nói tiếp.

Nhưng mà bỗng nhiên một thanh âm vang lên, theo lời của ta tiếp theo nói xuống.

"Trừ phi, ta là cố ý vô dụng."

Thái Bạch vừa nói, một bên theo hộc sau cây thụ bước ra ngoài.

"Ngươi... Đến đây lúc nào." Kiếm Tiêu Dao trong miệng ngậm nường thỏ, thấy Thái Bạch lấy làm kinh hãi.

"Vừa tới vừa tới, thật vất vả mới hất ra Lâu Chí phật, tìm cái lý do chạy tới." Thái Bạch cười khoát khoát tay, nói xong lại ngẩng đầu nhìn bên cạnh đồng lứa tiểu hòa thượng, nhẹ gật đầu.

"Xem ra đã tỉnh, ngươi hẳn còn nhớ đi." Quá hỏi không nói.

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, một mặt không hiểu, đang muốn mở miệng đặt câu hỏi.

"Ừm, ngươi cũng không cần đoán, ta sẽ nói cho ngươi biết đi, ta lúc ấy vền vẹn đưa ngươi đánh cho bất tỉnh, cũng không có đối ngươi sử dụng sưu hồn thuật..."

Thái Bạch một mặt thâm bất khả trắc nụ cười.

Ta ngẩn ngơ, hỏi Thái Bạch vì cái gì?

Thái Bạch không có trả lời ta, ngược lại là tự mình cúi đầu xem lấy ngọc trong tay như ý, vỗ tay vuốt nhẹ mấy lần, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ta.

"Hầu Tử, ta hỏi ngươi, ngươi biết Lâu Chí vì cái gì cắt đi những hòa thượng kia trí nhớ sao?"

Ta gật gật đầu, ta nói cái kia còn cần nghĩ, đương nhiên là vì không cho hắn giết Bắc Niệm còn thả tin tức của ta bộc lộ ra đi.

Thái Bạch cười cười.

"Vậy ngươi biết ta tại sao phải lưu lại tiểu hòa thượng trí nhớ sao?"

Ta trong nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ, con mắt bỗng nhiên trừng lớn.

"Ngươi là muốn... Bộc lộ ra Lâu Chí giết Bắc Niệm tin tức?"

Thái Bạch lắc đầu.

Rất lâu, vỗ tay cười khẽ.

"Ta cũng không phải là muốn bại lộ hắn, ta chẳng qua là cảm thấy, hắn gần đây tu vi tăng trưởng quá nhanh, tựa hồ có chút bành trướng, với ta mà nói có chút mất khống chế."

"Ta bồi dưỡng hắn lâu như vậy... Mong muốn chính là một cái một mực nắm trong tay quân cờ, mà không phải một cái chấp kỳ thù."

"Cho nên, đây cũng là ta khống chế hắn quả cân."

"Như thế, đãi hắn trở thành Hiền Kiếp Thiên Phật đứng đầu, ta liền có thể khống chế Hiền Kiếp Thiên Phật."

Thái Bạch ngao ngễ đứng ở nơi đó.

Đầy trời sao trời, tinh chói.

Một cái áo trắng tiểu Tiên đứng trên mặt đất, bị cái kia trắng bạc ánh sao chiếu xạ ra một vệt ánh xanh.

Này Nhị Lang thần một thân cứu chuyển nguyên công cực kì lợi hại, cái kia bảy mươi hai loại biến hóa càng là so với ta còn mạnh hơn mấy phần, năm đó ta còn đánh không lại, bây giờ không có thần thông, lại đối lên sợ là không ra 100 hiệp liền muốn thua.

Nếu là bị hắn theo đuổi, cái kia như thế nào cho phải?

Thái Bạch nhìn ta sắc mặt ngưng trọng, cũng là có chút hảo tâm mở miệng an ủi.

"Hầu Tử, người cũng đừng lo lắng, bây giờ người tại thế gian còn không biết được, ngày đó đình cùng Tây Thiên Linh Sơn đã bẻ bộn thành một đoàn loạn ma, rút ra mấy người tới này đối phó người con tiểu yêu này khi cũng đã là cực hạn."

"Tạm thời, người còn không có gì quá lớn nguy hiểm." Thái Bạch vỗ vỗ bờ vai của ta.

Ta không hiểu hỏi gấp cái gì thành một đoàn loạn ma?

Năm đó ta tại Thiên Đình làm quan thời điểm, đã thấy những cái kia thần tiên mỗi ngày rất là nhàn nhã, cả ngày chỉ muốn như thế nào mới có thể thắng cái quan...

Nghe ta đặt câu hỏi, quá bạch diện màu cũng ngưng trọng lên, trầm ngâm rất lâu.

"Chuyện này... Ta cũng không rõ ràng lắm. Chỉ là nghe nói, Tây Thiên Linh Sơn một tác vương chính là Phật Tổ năm đó tự mình bày ra phong ấn, trong đó khốn trụ một cái đại năng, cũng phong ấn không biết nhiều ít thời gian, một mực là bình an vô sự."

"Chỉ là gần chút thời gian, cái kia một tác vương linh khí hỗn loạn, phong ấn nói lỏng, tựa hồ là cái kia đại năng muốn phá đất mà lên. Bây giờ toàn bộ tiên giới Phật giới đều tại củng cố phong ấn, liền liền bốn đại bồ tát cùng bốn ngự cũng đều cùng nhau trình diện, ai cũng không rảnh tới để ý đến người."

Ta gật gật đầu.

Chuyện này cách ta quá xa, cái kia đại năng nếu có thể bị Phật Tổ tự mình phong ấn tại Linh Sơn, sợ là không biết nhiều ít thời gian, so sánh cũng là năm tháng lâu đời, cùng ta tuyệt đối là không có gì xoắn xuýt, phá không phá phong đoán chừng cùng ta cũng không có quan hệ gì.

Cũng là vậy với ta mà nói cũng là một tin tức tốt, có cái kia đại năng kiềm chế, ta bên này liền có thể dùng ít sức không ít.

Ta cúi đầu trong lòng mặc niệm đại năng vạn tuế, tạ ơn đại năng, đại năng đi tốt.

Cái kia bốn đại bồ tát, từng cái tu vi nồng hậu, nhân duyên viên mãn. Mà cái kia bốn ngự càng là phụ tá Ngọc Đế bốn cái tướng tài đặc lực, như không có đại năng kiềm chế, sợ là mấy người này tùy tiện bên dưới tới một cái, ta liền ăn không tiêu.

Nghĩ như vậy, mặt ta màu nhưng lại khó nhìn lên.

"Chỉ là... Riêng này Nhị Lang Chân Quân ta liền ăn không tiêu a." Ta do do dự dự nói ra.

Thái Bạch cũng là sửng sốt, lúc này mới nhớ tới ta con tiểu yêu này khi liền Nhị Lang Chân Quân đều không đối phó được.

"Sư phụ người đâu? Kim Thiên Tử mười thế làm Phật, tu vi nồng hậu, cho dù là chuyển thế cũng tu vi bất phàm, người đi van cầu sư phụ người a." Thái Bạch một mặt tò mò.

Ta đưa tay chỉ một bên ngơ ngác ăn thô thư sinh, "Người nói hắn?"

Thư sinh cũng là ngượng ngùng cười cười, gật đầu chào hỏi, liền tiếp lấy cúi đầu ăn con thỏ.

Thái Bạch lúc này mới lần thứ nhất đánh giá đến thư sinh, sau một lát hai mắt nhắm lại.

"Hắn... Là Kim Thiên?"

Ta gật gật đầu.

Ta nói thư sinh này cũng không biết làm sao chuyển thế, sinh tay trói gà không chặt, người để cho ta tìm hắn?

Thái Bạch một mặt lúng túng gãi gãi đầu, nói hắn cũng không nghĩ tới hung hòa thượng vậy mà chuyển thế thành cái thư sinh, vậy mà hết sức lúng túng.

"Cái kia Ngưu Ma Vương đâu?" Thái Bạch bỗng nhiên lại một mặt xúc động, vỗ xuống đầu, "Cái kia Ngưu Ma Vương chính là hồng hoang lão Ngưu, lại phải nhân duyên tế hội, tu luyện thần tốc, tu vi cao thâm... Nghĩ đến đơn đầu cái Nhị Lang Chân Quân chỉ dùng một cái tay liền đủ."

"Ngưu lão đại năm đó cùng ta cùng một chỗ hôn phi phách tán, bây giờ cũng mất đi Thiên Hồn, không có thần thông. Hiện tại đang không biết ở đâu tìm chính mình Thiên Hồn đâu, ta cũng không tìm tới người khác." Ta thở dài.

Thái Bạch ồ một tiếng, nột nột gãi gãi cái cằm.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 73: Một mặt mờ mịt

"Na Tra..." Ta vừa nói, một bên thờ dài, tại dưới tàng cây hoè khoanh chân ngồi xuống, trụ cái đầu suy tư.

Năm đó Thiên Đình một trận chiến, này Na Tra từng cùng ta giao thủ.

Chỉ là, hấn lại đồ đồ thờ dài vài câu, liền chỉ sẽ một tiếng không đánh, đúng là mang theo thép vòng trở về.

Ta gặp hấn tựa hồ cùng Đông Hải long cung tiểu long nữ có mấy phần tình duyên.

Như vậy nghĩ đến, cũng là tính tình bên trong người.

Này Na Tra tu vi mặc dù sâu, nhưng cũng kém Nhị Lang thần mấy phần, thế nhưng, sau lưng của hấn chính là một cái núi dựa lớn.

Thái Ất chân nhân.

Này Thái Ất chân nhân chính là là có tiếng bao che khuyết điểm, tuy nói đứng hàng Thập Nhị Kim Tiên, lại một chút cũng không có có thân là thượng tiên giác ngộ, làm việc toàn dựa vào bản thân yêu thích. Năm đó Na Tra còn chưa phong thần lúc, cũng coi là làm xằng làm bậy một con gấu con, đúng là dùng Thái Ất chân nhân cho mình thép vòng cùng vài đồ đem Long Vương Tam Thái Tử cho rút gân lột da, sau cùng bị buộc bắt đắc đi, tại Trần Đường Quan bên trên cắt thịt còn mẹ cạo xương còn cha.

Theo lý thuyết sự tình cũng coi là có một kết thúc, này Na Tra tuy là Thái Ất chân nhân đệ tử, nhưng còn chưa đắc đạo, lại thêm đã làm sai trước, rơi vào kết quả như vậy cũng không có người sẽ nói cái gì.

Thế nhưng này Thái Ất chân nhân không làm a, người ta bao che khuyết điểm a.

Này Na Tra thế nhưng là lão tử đệ tử, làm sao lại có thể để hấn chết đây?

Sau đó Thái Ất chân nhân liền dùng tiên ngọc sen cùng bích ngọc hoa sen đúc lại Na Tra thể xác, này mới có bây giờ Na Tra.

Suy nghĩ đến tận đây, ta cũng hiểu rõ Thái Bạch ý tứ, đơn giản là để cho ta dựa vào Na Tra đường dây này tới tìm tìm Thái Ất chân nhân trợ giúp.

Xem ra, vẫn là đến đi tìm một chút Na Tra.

Ta đang định lấy, thư sinh cùng Lang Nhân mời đến ta cùng đi ăn con thỏ, ta cũng liền đi tới bên cạnh đồng lửa ngồi xuống, theo trên đồng lửa cầm lấy một đầu nướng thỏ, ăn vài miếng cũng là có phần hương.

Tiểu hòa thượng đã ăn no rồi lưng khô, nằm khắp nơi lửa đèn rã rồi chỗ đánh lấy chộp mắt, rất là ngốc manh.

"Đúng rồi, tiểu hòa thượng, ngày mai chúng ta hướng phía đông đi, ngươi vẫn là hồi trở lại ngươi Hóa Sinh tự." Ta phân phó nói.

Lang Nhân cũng là cào cái đầu hỏi ta vì cái gì đi phía đông.

"Nhị Lang thần muốn tới đối phó ta, chúng ta phải đi tranh long cung, tìm người..." Ta cắn khẩu thịt thỏ, mơ hồ không rõ nói.

Lang Nhân cũng là vỗ đầu một cái, chen miệng nói: "Tỳ Hưu? Món đồ kia có thể đánh thắng được Nhị Lang thần?"

Tâm ta nói cái kia Tỳ Hưu luận lượng com ăn cũng là có thể ăn Nhị Lang thần mười cái, nếu là đánh nhau sợ là không ra ba trăm hiệp liền muốn thua.

Ta khoát khoát tay, thờ dài.

"Ta muốn đi tìm tiểu long nữ."

"Tiểu long nữ? Ngươi biết nàng? Nàng có thể đánh được Nhị Lang thần?" Lang Nhân lại một mặt tò mò.

"Vẫn là ngươi coi trọng nàng... Này không khoa học a, ngươi là Hầu Tử, nàng là Long, tuy nói tình yêu tự do... Đúng, nàng xem được không?"

Ta lười nhác cùng hần nói rõ lí do, quay đầu nhìn về phía tiểu hòa thượng: "Nghe rõ chưa."

Tiểu hòa thượng gật gật đầu, làm phật vãi chào.

"Đứng rồi, sau khi trở về liền nói mình cái gì đều không nhớ rõ, cái kia Thái Bạch thật vất vả đưa ngươi trốn giấu đi, ngươi cũng đừng bại lộ." Ta lại dặn dò một câu.

Tiểu hòa thượng hi hi gãi tiểu trọc đầu, nói tiếng thí chủ yên tâm.

Giảng thật, đổi lại người khác ta còn yên tâm, liền này tiểu hòa thượng nhớ tới vừa ra là vừa ra, ta mới không yên lòng.

Lúc trước cái kia Kiếm Tiêu Dao loạn đạo tâm, ngờ ngợ ngạc ngạc phía dưới tiểu hòa thượng cũng xung phong nhận việc đưa Kiếm Tiêu Dao trở về, ta cũng là yên tâm. Kết quả hai người mù lẫn lộn một đường, cuối cùng còn bị đồ hài nhi bắt lấy ném vào Vạn Ma quật.

Nhìn xem cái kia cười đùa tí tưng tiểu hòa thượng, trong lòng ta có loại dự cảm bất tường.

Lần này khẳng định sẽ còn tái xuất sự tình.

"Ngươi có thể để ý một chút đi." Ta lại dặn dò một câu.

Tiểu hòa thượng khoát khoát tay, để cho ta đừng lo lắng.

...

Đêm đó, chúng ta mấy người ngay tại cây kia dưới tàng cây hoè ở trên mặt đất mà ngủ, liền ánh sao đầy trời.

Thời tiết còn tốt, không gió không mưa, cũng là ngủ được an ổn. Liền là người sói kia một mực ngáy khò khò, đánh thức hai ta lần.

Sáng sớm hôm sau, phương đông dần sáng. Không khí hơi lạnh, cỏ cây sương mù ở giữa xen lẫn chim tước vài tiếng kêu khẽ.

Tiểu hòa thượng làm phật vãi chào xem như chào tạm biệt xong, cống cái gánh nặng hướng phía phía nam đi, nói là muốn về chùa miếu.

"Hầu Tử đại ca, chúng ta đâu?" Lang Nhân thu thập xong đồ vật, quay đầu nhìn ta.

Ta nhìn về phía mặt trời mọc phương hướng, nơi đó ánh vàng muôn trượng, mây hồng một vệt.

Ở đây khoảng cách Đông Hải long cung, sợ là có không ít khoảng cách, nếu là bình thường đi đường, không có ba năm ngày tuyệt đối không đến được.

"Bây giờ Nhị Lang thần chẳng biết lúc nào có thể tìm tới ta, động tác của chúng ta càng nhanh càng tốt, chỉ có dựa vào Thái Ất chân nhân, ta mới xem như an toàn." Ta vừa nói, một bên từ trong ngực móc ra 10 vài lá bùa.

"Đây là..." Kiếm Tiêu Dao không hồ là Tam Thanh Đạo giáo đại đệ tử xuất thân, hiểu biết phi phàm, lập tức thấy cái kia 10 vài lá bùa, con mắt co rụt lại.

Ta cười hắc hắc cười, giương lên tay, nói đây là cái kia Tấn Tiên Độc Cô Phàm tặng cho ta, dán lên về sau liền có thể đằng không bay lượn, tốc độ nhanh vô cùng.

Bây giờ thời gian cấp bách, cũng không đoái hoài tới tiết kiệm, cũng chỉ có thể xa xỉ một thanh. Ta thờ dài, nhìn xem cái kia mười mấy tấm bay lượn phù, trong mắt tràn đầy tất cả đều là đau lòng.

"Như thế tiên bảo, chúng ta bốn người dùng cái này, đại khái xế chiều hôm nay liền có thể đến Đông Hải long cung." Kiếm Tiêu Dao nắm qua một tấm, một bên dò xét vừa nói.

Ta đau lòng không được thở dài, cho thư sinh Lang Nhân Kiếm Tiêu Dao một người phân hai tấm.

Cầm lấy lá bùa, bốn người dồn dập hữu mô hữu dạng vãng thân thượng vừa kẻ sát. Sau một lát, bay lên trời.

Đoàn người một đường chạy như bay, chỉ kiến giải mặt không ngừng tại dưới chân lướt qua, mây trắng quất vào mặt.

Nửa đường cũng là dừng lại ăn cơm trưa, cũng đã tiếp cận Đông hải.

Lúc xế chiều, rốt cục đến bờ biển.

Lúc này buổi chiều vừa vãn, ánh nắng như đuốc, một mảnh ánh vàng trắng tấp bấn tại khôn cùng mặt biển, tạo nên vô tận sóng cả.

"Lại hướng phía trước bay một đoạn, chính là đến Đông hải, biển dưới mặt chính là Đông Hải long cung." Kiếm Tiêu Dao nhắc nhở.

Ta gật gật đầu, tiếp tục hướng phía trước bay đi.

Chương 74: phong thần ngày, chia lửa cu

Ta cúi đầu nhìn lại, đã thấy một con đầu rồng thân ngựa đồ vật đứng trên mặt biển, đang mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn ta.

Ta nhìn nó sừng sốt rất lâu, rốt cục nhớ tới cái đồ chơi này là cái gì.

"Tỳ Hưu?"

Trước mắt thứ này, lại đúng là lúc trước theo dõi ta một đường đến Vạn Ma quật ngốc x long tử.

Nghe ta gọi hần, Tỳ Hưu cũng là nhếch miệng Nhạc Nhạc, rất là vui mừng bay tiến lên đây, một lần nữa hóa thành một cái hoa y công tử, một mặt xúc động cùng vui sướng nhìn ta, cũng là đem ta xem một mặt mộng bức.

Không đợi ta hỏi hần làm gì kích động như thế, Tỳ Hưu tuốt ra xắn tay áo, một thân khí thế ngút trời nói: "Đại thánh, người rốt cục tới tìm ta, là tới mang ta đi giết lên thiên đình sao? Chúng ta lúc nào động thủ?"

Ta ngẩn người.

Rất lâu không thấy, này Tỳ Hưu làm sao càng ngốc x.

Ta lúc ấy chỉ là khiến cho hần hồi trở lại long cung chờ lấy, làm sao hiện tại cả ngày nghĩ đến như thế nào làm Thiên Đình?

Ta nói đại ca, người suy nghĩ nhiều, ta tìm đến người.

Vừa dứt lời, ta lại bỗng nhiên ý thức tới, trước mắt này ngốc x, IQ mặc dù không cao, nhưng lại là thực sự long tử, thân phận quả nhiên là vô cùng tôn quý, cho dù là tại Đông Hải long cung bên trong đều là Thiếu chủ thân phận.

"Ha ha, Tỳ Hưu, ta là tới tìm người." Ta vỗ Tỳ Hưu bả vai, cười ha ha.

Sau lưng Kiếm Tiêu Dao cùng Lang Nhân cũng là kịp phản ứng, hắc hắc cười trộm không ngừng.

Ta cũng là thừa cơ cho Tỳ Hưu giới thiệu một chút ba người, đây cũng là Tỳ Hưu lần thứ nhất chính thức cùng Kiếm Tiêu Dao còn có Lang Nhân gặp mặt.

Về phần thư sinh, ta cũng không có giấu diếm, nói cho hần biết đây là sư phụ ta chuyển thế, dẫn tới hần một châu thổ thức.

Một trận này giới thiệu đến, Tỳ Hưu cũng là rất là vui vẻ, hỏi ta lần này tới tìm hần làm gì.

Ta lại có chút xấu hổ, ấp úng nói: "Cái kia... Người biết tiểu long nữ sao?"

"Móa, đây không phải là tỷ ta à, có cái gì không quen biết, hai ta quan hệ đặc biệt tốt." Tỳ Hưu một tay vỗ xuống bộ ngực, nâng cao cổ thổi trâu.

"Cái kia, tỷ người nàng... ?" Ta hỏi tiếp.

"Tỷ ta nàng tại trong long cung đâu, thế nào?" Tỳ Hưu gãi đầu, một mặt không hiểu.

Ta thở dài, nghiêm sắc mặt, chừng chặc đằng hoàng nói: "Ta nhận cố nhân nhờ, đến thăm nàng một thoáng."

Ta mặt ngoài là một phái đứng đắn, trong lòng lại lúng túng không thôi, ta cũng không thể nói ta hiện tại đang bị người đuổi theo giết, bây giờ thực sự đánh không lại, lại chạy tới tìm tiểu long nữ hỗ trợ tìm Na Tra sư phụ tới giúp ta à? Con mẹ nó chứ cũng hết sức xoắn xuýt a.

Tỳ Hưu ồ một tiếng, hướng xuống chỉ chỉ, "Cái kia đi xuống đi, phía dưới liền là long cung, ta dẫn người đi thấy tỷ ta."

Chỉ là lời nói ở giữa có chút lưỡng lự, tựa hồ có cái gì giấu diếm.

Ta gật gật đầu, nhìn xem cái kia một vùng biển mênh mông nước biển, trên mặt lại lại có chút xấu hổ.

"Cái kia... Ta không biết bơi, a phi, ta nói sai, là ta không biết thần thông, hạ không được nước... Nghe nói có cái bảo bối gọi tị thủy châu có thể khiến người ta vào nước, chỉ là vật kia rất ít gặp..."

Lời nói bảo hôm nay thật sự là lúng túng một ngày. Ta cũng đầy đủ nhận thức được nghèo rốt cùng tới là cảm giác gì.

Tỳ Hưu cũng là cười hắc hắc cười, từ trong ngực móc ra một lần hạt châu màu xanh, ngẩng đầu hỏi ta: "Người nói là cái này?"

Ta...

Ta miệng mở rộng ngẩn người, nhìn xem những cái kia bảo châu lóe thanh sắc quang mang, sáng chói ướt át.

Đã nói xong khó được đâu? Đã nói xong trên quý đầu?

Người ta tùy thân đều mang một lần. Ta quay đầu nhìn một chút Kiếm Tiêu Dao, lại nhìn hắn cũng một mặt mòng bức.

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao mới chậm tới, thở ra một hơi: "Ta lúc đầu ở trên núi Côn Lôn cũng chỉ là thỉnh thoảng nhìn qua một khóa, lại bị sư phụ xem như bảo bối cúng bái, không nghĩ tới long cung như thế giàu nứt đổ đổ vách... Lại nói người tùy thân mang một lần hạt châu làm gì?"

Ta cũng một mặt tò mò nhìn về phía Tỳ Hưu, người bình thường ai sẽ mang một lần hạt châu ở trên người?

"Ta vừa mới tại đánh pha lê bóng." Tỳ Hưu tuốt ra tuốt ra mũi, một mặt không quan trọng.

Con mẹ nó chứ... Bọn này đáng chết phú nhị đại.

Ta ở trong lòng mắng nửa ngày, quay đầu nhìn lại, đã thấy Kiếm Tiêu Dao cũng là một mặt táo bón biểu lộ.

Không ngờ bị sư phụ hắn làm bảo bối cúng bái đồ vật, liền là người ta dùng để đánh pha lê bóng?

Rất lâu, Kiếm Tiêu Dao thở dài: "Những này đáng chết phú nhị đại."

Sau đó, Tỳ Hưu phân chúng ta bốn người một người một khóa bảo châu, mang theo chúng ta bốn người hạ nước biển.

Vào biển trước đó, ta hướng chân trời cái kia bờ trời chiều nhìn lướt qua.

Đã thấy, trời nước một màu, đồ chiếu muôn trượng vệt sáng vàng.

... ..

Hạ nước biển, Tỳ Hưu lại mang theo chúng ta hướng một phương hướng khác bơi đi, có cái kia tị thủy châu tác dụng, cũng là như phi hành.

Ta nhớ được lúc trước hắn nói long cung thời điểm, tựa hồ dùng ngón tay chính là phía dưới không xa, lúc này lại là hướng phía một phương hướng khác bơi đi.

Ta cúi đầu nhìn một chút phía dưới, mơ hồ có thể xem đến phía dưới là một chỗ Thủy Tinh cung điện, quy mô hùng vĩ, mơ hồ phản xạ bảo quang.

"Tỳ Hưu, không phải đi long cung sao?" Ta tò mò hỏi.

Tỳ Hưu lắc đầu, nói không đi.

Lang Nhân cũng là một mặt không hiểu, gãi đầu hỏi: "Vì sao không đi? Phía dưới liền là long cung, nhanh mang chúng ta đi tìm tỷ ngươi, chúng ta còn có chuyện muốn làm."

Ta lại tựa hồ như ý thức được cái gì.

Tỳ Hưu thở dài.

"Tỳ ta, từ khi tám trăm năm trước liền không ở tại long cung." Tỳ Hưu nói, đưa tay chỉ hướng nơi xa, "Chính nàng xây một cái viện, gọi là chia lìa cư, từ đó liền chính mình một người cư ở bên trong, chân không bước ra khỏi nhà."

"Về phần người ngoài, cũng không cho vào." Tỳ Hưu lại tăng thêm một câu.

Tám trăm năm trước... Ta nghe có chút quen tai, chỉ là khi đó ta còn không có xuất thế, trong thời gian ngắn cũng nhớ không nổi tới năm đó xảy ra chuyện gì.

Ngũ Chi sơn bên dưới nhất năm trăm năm, lại hồn phi phách tán năm mươi năm, lại thêm tại Thiên Đình làm quan những cái kia thời gian cùng với bị hòa thượng mang theo thỉnh kinh cái kia mấy năm, bây giờ tính toán đầu ra đấy, ta mới sáu bảy trăm tuổi.

Ách... Nếu là ở kiếp này tính toán ra, ta mới mấy tuổi..

Ta một mặt thổn thức thở dài.

Thư sinh cũng là tại sau lưng gật gù đắc ý bóp lấy ngón tay đếm, mình tại chỗ ấy nói liên miên lời nhai nói một mình, hồi lâu sau, lại vậy mà thật đếm đi ra.

"Tám trăm năm trước... Phong thần chi niên."

Thư sinh từ tốn nói.

Ta ngẩn người.

Phong thần... Chẳng phải là Na Tra thành thần một năm kia...

Chẳng lẽ liền là ở đầu tra thẳng vào Thiên Đình một năm kia, tiểu long nữ độc từ trở lại Đông hải, chính mình một người trúc một chỗ sân nhỏ, từ đó chân không bước ra khỏi nhà, không cùng người ngoài gặp nhau?

Kỳ quái... Ta lại nghĩ tới Na Tra ngày đó tay cầm thép vòng, hướng ta cười thâm.

"Năm đó, ta giống như ngươi... Ngươi nếu có thể chạy trốn, gặp tiểu long nữ, thay ta nói tiếng tốt, liền nói, ta còn nhớ nàng."

Ngày đó Na Tra như là nói với ta.

Ta nhủ mảy suy tư, lại không hiểu được. Nửa ngày về sau, lại đã đến cái kia gọi là chia lia cư nhỏ thự, xác thực nói, là cái nhỏ nhà lều.

"Đại thánh, đến." Tỳ Hưu cắt ngang ta suy tư.

Ta này mới hồi phục tinh thần lại, ngẩng đầu lên, lại thấy trước mặt đơn độc dựng thẳng một cái dùng san hô lập nên nhỏ nhà lều, nóc nhà từ tảo biển lát thành, mấy cái rong biển khô khảm lăm vầy quanh cái sân nhỏ đi ra, rất là đơn sơ.

Trên đường tới dùng nửa ngày ước chừng, lúc này đã là nửa đêm, điểm điểm ánh trăng liền ánh sao theo trên mặt biển thăm đạm chiếu đem xuống tới, đi qua loang lổ nước biển, rã rời chiếu vào cái kia san hô phòng nhỏ phía trên, tản ra thăm thẳm ánh bạc.

Ta thấy cái kia phòng nhỏ hình ảnh thô ráp, tuyệt không giống như là dùng pháp lực dựng thành, lại giống như là một viên ngói một viên gạch lũy thế mà thành.

Đây là tiểu long nữ tự tay lũy thế hay sao? Ta gãi đầu một cái.

Tỳ Hưu cũng là an tĩnh lại, chỉ chỉ trước mặt nhỏ nhà lều, thấp giọng nói ra: "Đại thánh, đằng trước liền là tỷ tỷ ta ở chia lia cư, sau khi đi vào, nhất định phải ăn nói khép nép, tỷ tỷ của ta tính tình không tốt lắm."

Ta gật gật đầu, biểu thị ra đã hiểu.

"Còn có, ngàn vạn không thể nói phong thần, cũng không thể nói... Na Tra."

Tỳ Hưu bỗng nhiên tăng thêm một câu như vậy.

Tâm ta cảm giác không hiểu thấu, nhưng cũng nhẹ gật đầu. Trong lòng tính toán như thế nào nói Na Tra lại có thể khiến cho tiểu long nữ giúp ta dựng vào Thái Ất chân nhân.

"A... A" Tỳ Hưu bỗng nhiên cười rất là gian nan, thanh âm khô khốc chậm rãi nói ra: "Đại thánh, cái kia ta đi trước... Ta cùng ta tỷ quan hệ mặc dù tốt, thế nhưng... Không tiện lắm."

Tỳ Hưu nói xong lời cuối cùng, lại là không khỏi nuốt nước miếng một cái, tựa hồ có chút e ngại.

"Ngươi đừng đi." Ta liền vội vàng kéo Tỳ Hưu cánh tay, nắm chặt tốt, "Ngươi đi, chỉ riêng còn lại chúng ta, gặp ngươi tỷ càng không tiện. Ngươi ở chỗ này còn có thể giúp chúng ta nói mấy câu."

Ta trong lòng cũng là im lặng, không ngừng oán trách này Tỳ Hưu. Lại nói ngươi dẫn chúng ta tới tìm tỷ ngươi, kết quả tới cửa chính ngươi chạy, khiến cho chính chúng ta đi cầu. Chúng ta đều không quen, làm sao tìm?

Liền mở miệng cũng hết sức xấu hổ được a.

Tỳ Hưu lúng túng cười cười, rốt cục nhẹ gật đầu.

Sau đó, tại chúng ta nhìn chăm chú phía dưới, bắt đầu từ từng bước một đi ra phía trước, thận trọng gõ cái kia vài cọng cây rong làm thành cửa nhỏ.

Trong sân rất lâu không có phản ứng, Tỳ Hưu lau mồ hôi trên đầu một cái, nhẹ nhàng đẩy cửa ra.

Vừa mở một đạo may...

"Ba!" Một tiếng quát kích thanh âm truyền đến, đã thấy Tỳ Hưu hóa thành hoa y công tử đầu hướng xuống bay ra ngoài, xa xa không thấy tăm hơi.

Cùng lúc đó, một đạo kiều tiểu tiếng quát từ trong sân truyền đến.

Lại nói cái nào Lão Đa thấy nữ nhi của mình như thế, còn có tâm tư ngâm thi tác đối.

Ta càng phát giác Tỳ Hưu khẳng định là Long Vương thân sinh. Hai người đều là đầu óc thiếu sợi dây một dạng.

...

Mấy người chờ ở bên ngoài rất lâu, viện kia cửa chính vẫn như cũ đóng chặt.

"Vậy chúng ta hiện tại làm sao đi vào tìm nàng?"

Ta chông quai hàm, một mặt im lặng.

Lúc đến trên đường này Tỳ Hưu khắc hoạ một bức mỹ hảo tương lai quang minh bức tranh, bây giờ ta lại là không nhìn thấy mây may cơ hội.

"Đại thánh, ta ngược lại thật ra có một biện pháp, không bằng ngươi dùng cây gậy đảo cái phòng nhỏ này..." Tỳ Hưu vỗ đầu một cái, một mặt kích động đưa ra đề nghị.

Ta gật gật đầu, trực tiếp một gậy đem Tỳ Hưu đảo ra ba dặm địa phương.

Ta đã bắt đầu hoài nghi Tỳ Hưu đến cùng có đầu óc hay không.

"Hầu Tử, ngươi có biện pháp rồi?" Kiếm Tiêu Dao thấp giọng hỏi ta, Lang Nhân cũng là một mặt tò mò nhìn ta.

Ta lắc đầu.

Một lát sau, trong mắt lại là lướt qua một vệt kiên quyết, mạnh mẽ gật gật đầu, liền hướng phía tiểu viện kia cũng không quay đầu lại đi đến.

Chỉ để lại Kiếm Tiêu Dao ba người tại nguyên chỗ nhìn ta, không rõ ràng cho lắm.

Ta tại công sân trước yên tĩnh đứng vững.

"Hô, hô, đại thánh ra tay thật hung ác, may mà ta da dày thịt béo, chịu đánh cực kì." Tỳ Hưu lại chạy về, hướng phía Kiếm Tiêu Dao thở hổn hển.

Kiếm Tiêu Dao không để ý tới hắn, đưa tay chỉ đứng tại trước cửa tiểu viện ta.

"A, đại thánh có biện pháp rồi?" Tỳ Hưu một mặt tò mò.

Kiếm Tiêu Dao cũng lười để ý đến hắn, nói tiếng không biết, liền quay đầu tiếp lấy nhìn ta.

Ta đứng ở trước cửa rất lâu, rút cục trong lòng quét ngang, hai tay ôm quyền cúi đầu.

"Long nữ đại nhân, có một vị bạn bè nắm ta cho ngài mạng câu nói, còn xin mở cửa."

Thanh âm cung kính.

Tỳ Hưu gật gật đầu, dựng lên cái ngón tay cái nói đại thánh chiều này cao minh, này gọi thiết trí lo lắng, tỷ tỷ của ta nếu là thật tò mò, liền sẽ mở ra cánh cửa.

"Chỉ là, chiều này ta dùng qua, tỷ tỷ của ta sẽ không tò mò." Tỳ Hưu lại tăng thêm một câu.

Ta đứng ở trước cửa một lát, lại chỉ nghe trong môn phái vẫn như cũ yên tĩnh, thậm chí tay kia khâu kim đường thanh âm vẫn như cũ tiết tấu như thường, không có một tia chấn động.

Rất lâu, ta thở dài, quay người quay đầu bước ra một bước.

Chỉ là, trong lòng lại có chút không cam lòng, bước chân không hiểu dừng một chút.

"Cái kia cổ nhân... Là Na Tra."

Ta thì thầm nói nhỏ.

Bên trong viện truyền đến kim khâu roi xuống đất thanh âm.

Cách đó không xa Tỳ Hưu hai mắt bỗng nhiên trừng lớn, con ngươi thít chặt, trên mặt hiển hiện một cổ vè mặt sợ hãi.

"Xong, tỷ tỷ muốn bão nổi, đại thánh xong."

Tỳ Hưu đè ép thanh âm nói một mình.

Nhưng mà, trong nội viện nhưng lại khôi phục bình tĩnh, bình tĩnh đáng sợ.

"Thôi được, nếu long nữ đại nhân không nguyên ý nghe, vậy liền coi là Hầu Tử vô lễ, quấy rầy đại nhân thanh tịnh."

Ta thờ dài, dừng lại bước chân lại bước ra ngoài.

"Hầu Tử đi."

Ta nói một mình, vừa nói một bên hướng về phía nơi xa đi đến.

Nhưng mà, ngay tại ta đi ra năm bước thời điểm, một đạo tiếng thờ dài rớt cục theo trong sân truyền ra.

Cái kia một đạo thờ dài, như là vượt qua tám trăm năm, hư vô mờ mịt, mang theo từng tia từng tia bi ai.

"Nếu là Na Tra bạn bè, vậy liền vào đi."

Một đạo âm thanh trong trẻo, chậm rãi truyền đến. Chỉ là thanh âm kia lại tràn đầy thê lương.

Ta cúi đầu, trông thấy ánh trắng trắng bệch.

... ..

"Cái này. . ." Tỳ Hưu một mặt mờ mịt, hiển nhiên còn không có trái lại.

Hồi lâu sau, Tỳ Hưu gãi đầu một cái, tràn đầy không thể tưởng tượng nổi: "Không có khả năng a, tỷ tỷ của ta liền ngay cả ta đều không cho tiến vào, càng không thể nói Na Tra, lần này làm sao..."

Kiểm Tiêu Dao cùng thư sinh giễu cợt Tỳ Hưu vài câu, Kiểm Tiêu Dao liền đi tới, hỏi bọn hắn muốn hay không đi theo ta đi vào chung.

Ta xem xem Kiểm Tiêu Dao, Lang Nhân cùng thư sinh ba người, khoát tay áo.

"Sự tình lần này là vì ta có thể dựa vào Thái Ất chân nhân mà đến, không có quan hệ gì với các ngươi. Mà lại các ngươi cũng không biết Na Tra, đi vào cũng không có nói cho tốt, vẫn là chờ ở bên ngoài lấy đi."

Kiểm Tiêu Dao nhẹ gật đầu, ôm kiếm đứng qua một bên, cùng ba người đứng sóng vai.

Nhìn xem cái kia dần dần mở ra một đạo mây cửa nhỏ, ta thờ dài, cất bước đi vào.

Đi vào, đã thấy viện này bên trong, tràn đầy san hô, tràn đầy màu bạc, ở dưới ánh trăng lộ ra thê lãnh sáng bóng.

"Này san hô tên là chia lìa, dưới ánh trăng quan sát là nhất thê mỹ, ta cố ý hái tới." Một đạo thanh âm cô gái nhàn nhạt truyền đến.

Ta theo thanh âm đem mắt nhìn xa, lại chỉ thấy trước đó thấy áo xanh nữ tử kia vẫn như cũ an tĩnh ngồi ở kia khối lục trên đá, ở nơi đó cúi đầu thêu lên một mặt nhẹ la cây quạt nhỏ.

Lộng lẫy dưới ánh trăng, cái kia trên người nữ tử cũng chiếu đến ánh bạc, trắng bệch để cho người ta chỉ cảm thấy thê lãnh.

"Tham kiến long nữ." Ta cúi người cúi đầu.

Này long tộc mặc dù không có lợi cho tu luyện, thế nhưng địa vị tôn quý, bồi phận cực cao, càng tại thế gian danh vọng cực lớn. Ta cung kính như vậy đồ cũng cần phải.

Nữ tử cũng là khoát khoát tay, khoe miệng dường như cười khê giờ lên.

"Ngươi cái con khi này cũng là sẽ bầu vưu quan hệ. Thôi, đã là Na Tra bạn bè, chính là ta ngang hàng, gặp ngươi số tuổi tựa hồ không bằng ta, liền gọi ta tiếng Nguyệt tỷ tỷ, cũng không tính ta chiếm tiện nghi của ngươi."

Trong lòng ta hung hăng cảm thấy nàng thanh âm cũng là êm tai, cũng không để ý nàng nói cái gì, chỉ mơ hồ nghe rõ nàng để cho ta gọi Nguyệt tỷ tỷ.

Nữ tử nói xong, lại cũng không nói chuyện, ở nơi đó yên lặng thêu lên mặt quạt.

Ta xem cái kia mặt quạt là hai cái uyên ương.

Rất lâu, nữ tử thờ dài.

"Ta viện này, tám trăm năm ở giữa chưa từng người tới."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nguyệt tử tử

Bầu không khí nghiêm túc, ta cũng là bị dọa đến ngốc tại chỗ không dám loạn động.

Qua rất lâu, nữ tử kia mới một lần nữa bình tĩnh trở lại, trên người uy lực còn lại biến mất dần, thờ sâu giọng điệu chậm rãi mở ra hai mắt.

"Nhớ tới một chút chuyện cũ năm xưa, tạm thời thất thố, nhường người chê cười." Nữ tử nhàn nhạt lên tiếng.

Ta tranh thủ thời gian khoát tay nói đâu có đâu có, Nguyệt tiểu thư tử đoan trang quý khí vô cùng.

Mẹ nó, ta nào dám nói thật, nữ tử này một thân tu vi kinh người, ta nếu là nói nói thật, sợ là phải bị treo ngược lên đánh.

Nữ tử ha ha cười cười, không nói nữa.

Ta xem trong mắt nàng dần dần nổi lên đáng ghét.

Rất lâu, nữ tử thờ dài, sờ tay vào ngực bên trong lục lọi mấy lần, rốt cục tháo xuống đeo trên cổ một cái mặt dây chuyền.

Ta thấy cái kia mặt dây chuyền dường như cái chuông đồng nhỏ.

"Người sai người mang, ta nghe được." Nữ tử tự mình đối cái kia chuông đồng thì thảo nói nhỏ.

Một lát sau, chuông đồng tiếng động, truyền đến một tiếng thanh âm quen thuộc.

"Cái kia. . . Thuận tiện."

Na Tra thanh âm khàn khàn, dường như tại đè nén cái gì.

Nữ tử ngón tay chụp lấy góc áo, ánh mắt hốt hoảng lên, rất lâu lắc đầu, này mới hồi phục tinh thần lại.

"Về sau, người cũng không cần thử lại lấy liên hệ ta, cũng không cần sai người gửi lời. Ta một thân một mình rất tốt."

Thanh âm cô gái đậm đặc, ta đã thấy nàng hốc mắt ửng đỏ.

Chuông đồng rất lâu không có động tĩnh.

Nữ tử đợi đã lâu, thấy chuông đồng không còn hồi âm, liền bất đắc dĩ cười cười, đem chuông đồng một lần nữa treo ở chính mình cổ, cẩn thận giấu kỹ trong người, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn ta.

"Hầu Tử, người còn có chuyện sao?"

Ta gãi gãi đầu, mặt lộ vẻ xấu hổ, rốt cục nhẹ gật đầu.

"Nói." Nữ tử nhàn nhạt nhìn ta.

Ta do dự một lát, rốt cục không nể mặt da, đem ta theo thỉnh kinh khi đó sự tình một cho tới hôm nay bị Nhị Lang thần truy sát, mong muốn tìm Thái Ất chân nhân che chở, như mỗi một loại này, tất cả đều một mạch nói cho nữ tử.

Nữ tử ngờ ngạc nghe rất lâu, rốt cục ngẩng đầu lên, nhìn ta liếc mắt.

Lại hỏi cái không liên quan nhau vấn đề.

"Người nói Tử Hà bị Lâu Chi bắt đi, bây giờ còn chưa tin tức?"

Ta thờ dài, nhẹ gật đầu.

"Người vì Từ Hà, náo loạn Thiên Cung?" Nữ tử lại hỏi ta, ta lại cảm thấy nàng ánh mắt lấp lánh nhìn ta chăm chăm.

Ta gãi gãi đầu, ra giải thích rõ nói, trời đất chứng giám lúc ấy ta là thật chỉ muốn đi hỏi lộ bên dưới Nhị Lang thần, tốt chuộc về Từ Hà, xem có thể hay không làm cái nọ tiền bảo lãnh, chưa từng nghĩ cái kia Nhị Lang thần vì tích hiệu. . .

"Ta liền hỏi người có phải hay không náo loạn Thiên Cung." Nữ tử kia nghe thiếu kiên nhẫn, phát phát tay cắt ngang ta.

Ta gật gật đầu, còn nói khi đó kỳ thật chủ yếu là hòa thượng nhìn ta đánh không lại Nhị Lang, liền tự mình ra tay. . .

Ta đang nói hưng khởi, nữ tử lại phát phát tay đem ta cắt ngang, để cho ta im miệng.

Ta ồ một tiếng, lúng ta lúng túng im miệng.

"Trách không được, khi đó hấn muốn giúp người. . ." Nữ tử tự lẩm bẩm.

Ta có chút không hiểu, lại lại nghĩ tới Na Tra ngay lúc đó thật là thả ta một ngựa.

Nữ tử ở nơi đó chính mình nói dông dài nửa ngày, rốt cục thờ dài, ngừng lại, quay đầu nhìn ta.

"Hầu Tử, ta sẽ giúp người." Nữ tử ngữ khí ôn hòa.

Ta ôm cái quyền, nói tiếng đa tạ.

Trong lòng lại là vô cùng kích động. Trong lòng tự nhủ Na Tra mặt mũi quả nhiên là lớn.

"Bất quá ta giúp người, không phải là bởi vì Na Tra." Nữ tử cúi đầu nhìn xem lòng bàn tay của mình, chụp lấy ngón tay tự nhủ.

Ta gãi gãi quai hàm, có chút không hiểu.

"Ta giúp người. . . Là vì Từ Hà, cũng coi là vì chính ta."

Thanh âm bên trong không nói ra được u oán.

"Người biết Từ Hà?" Ta tựa hồ ý thức được cái gì, lên tiếng đặt câu hỏi.

Nữ tử gật gật đầu.

"Gặp qua vài lần, không quá quen. Chỉ là lại mới quen đã thân. Còn nhớ rõ năm đó, ta thích một cái không sợ trời không sợ đất hỗn tiểu tử, mà nàng. . . Thì thích một cái xem đào viên con ngọc Hầu Tử."

Nữ tử nói xong, nhìn ta ha ha cười cười, đưa tay sửa sang tóc mai lộn tóc.

"Hiện tại xem ra, người chính là thằng ngọc kia Hầu Tử."

Ta ha ha ha ha gật đầu cười.

Nữ tử ngoẹo đầu, nhú mày đánh giá ta vài lần, chợt che mặt ha ha nở nụ cười.

"Người cùng hấn không giống nhau, năm đó ta nhìn sai rồi, Từ Hà ánh mắt lại là thật tốt."

Ta nhìn cười ngây ngô nữ tử, liếc mắt, trong lòng tự nhủ không hiểu thấu.

Nữ tử cười rất lâu, rốt cục bình tĩnh trở lại, đem trong ngực chuông lục lạc theo trên cổ lấy xuống tiện tay ném cho ta.

Ta một lần tiếp được.

"Chuông này. . . Gọi là Uyên Ương đang (che Ng, chữ đa âm), chuông lục lạc đầu kia mà chính là Na Tra."

"Người gọi hấn, hấn liền có thể nghe được. Người không phải liền là mong muốn đi qua Na Tra tìm tới Thái Ất chân nhân sao? Cái này chuông lục lạc liền có thể giúp người."

Nữ tử từ tốn nói.

Ta ngẩn người, tay nâng lấy chuông lục lạc.

"Chuyện này. . ." Ta thở sâu, "Ta đây không thể nhận, quá quý giá. . ."

Chương 77: thán một tiếng Uyên Ương đang, cười một câu chia lìa

Thanh âm từ tĩnh, mang theo từng tia từng tia cảm khái.

Ta giờ lên chuông lục lạc, quan sát tỉ mỉ, lại thấy phía trên tràn ra từng tia từng tia tiên khí.

"Na Tra?" Ta lúng ta lúng túng hỏi.

Kiểm Tiêu Dao cùng thư sinh Lang Nhân ba người cũng là một mặt ngạc nhiên nhìn xem chuông này, như thế công năng, cũng là không hổ là tiên giới bảo bối.

"Quả nhiên, Tiểu Nguyệt đưa nó cho ngươi... Như thế, cũng coi là chặt đứt ta tương niệm."

Ta nghe thấy Na Tra dường như thở dài.

Ta không phải nói cái gì, liền ồ một tiếng.

Lại nói hai người này quan hệ thật sự là xoắn xuýt, ta đến bây giờ còn không để ý tới sạch.

"Nàng không muốn gặp ngươi?" Ta dừng rất lâu, nhảy ra như thế cái vấn đề.

Lời nói vừa ra khỏi miệng, ta liền có chút hối hận, trực giác chính mình hỏi lời này có chút khó chịu.

Chuông lục lạc bên kia an tĩnh rất lâu, ta nghe thấy vài tiếng cười thâm.

"Đâu chỉ không muốn gặp... Nàng đại khái hận chết ta rồi a." Na Tra lúng ta lúng túng nói nhỏ, xen lẫn thở dài, "Nói đến, xem như ta có lỗi với nàng."

"Phong thần một trận chiến, nàng đã cứu ta tám lần, một lần cuối cùng càng là lẻ loi một mình sát tướng đi vào, từ quân địch đánh trong doanh trại đem ta cứu ra... Chính nàng lại bị thương nặng ba khu, suýt nữa tàn long hồn."

Na Tra phối hợp nói ra, thanh âm tựa hồ không mang theo mây may tình cảm.

Thế nhưng, ta lại nghe được thanh âm hần bên trong run rẩy.

Tâm ta nói này Tiểu Nguyệt nhìn qua im lặng, ở nơi đó thêu lên nhẹ la cây quạt nhỏ, đồ không muốn làm năm cũng là liệt nữ con, lại độc xông trại địch.

Ta gãi gãi đầu, hơi nghi hoặc một chút.

"Cái kia nàng vì sao bây giờ không muốn gặp ngươi?"

Chuông lục lạc nơi đó không có thanh âm.

Rất lâu, Na Tra thanh âm một lần nữa truyền ra.

"Hầu Tử, ngươi tìm ta đến cùng có chuyện gì?"

Ta nghe Na Tra thay đổi chủ đề, tựa hồ là không muốn lại nói, liền cũng không có lại tiếp tục vừa rồi tra hỏi, thẳng đến ý đồ đến.

"Ngày đó đình Ngọc Đế phái Nhị Lang Chân Quân tới bắt ta, ta địch không được hắn, cho nên muốn nhường ngươi giúp ta tìm Thái Ất chân nhân..." Ta có chút lưỡng lự nói, trên mặt xấu hổ.

Na Tra ồ một tiếng, trầm ngâm rất lâu.

"Năm đó Thiên Đình một trận chiến, ta đối với ngươi lưu lại tay, xem như ngươi nợ ta một món nợ ân tình. Bây giờ ngươi giúp ta mang theo lời nói, cũng coi là trả ân tình của ta."

"Như vậy, nếu chúng ta nhân tình thanh toán xong, ta vì sao muốn giúp ngươi..."

Na Tra nói đến đây, ngừng lại.

Ta cứ thế tại nguyên chỗ.

Ta dựa vào cái gì khiến cho Na Tra giúp ta...

Trước khi đến trên đường, ta lại không suy tư vấn đề này.

Na Tra thân là Thiên Đình thần tướng, địa vị phi phàm, năm đó đối ta lưu thủ đã là đặc tội không ít thần tiên, bây giờ nếu là sẽ giúp ta, sợ là sẽ phải nhảm trúng không ít phiền phức.

Huống chi, cái kia nâng tháp Lý Thiên Vương rất được Ngọc Đế tín nhiệm, tay cầm năm mươi vạn thiên binh, chính là Thiên Đình hồng nhân, lại chiếm giữ ba mươi hai thần tướng đứng đầu. Cho dù là xem ở cha hán mức, Na Tra cũng tuyệt đối sẽ không giúp ta.

"Ta..." Đã nửa ngày, ta lại chỉ nháy ra một chữ này, không biết tiếp xuống nên nói cái gì.

Kiểm Tiêu Dao cùng Tỳ Hưu bốn người đưa mắt nhìn nhau.

"Ta sẽ giúp ngươi." Chuông lục lạc bên trong đột nhiên truyền ra một câu như vậy.

Ta ngần ngừ. Lại nói trước một giây ngươi còn hỏi mình dựa vào cái gì muốn giúp ta, hiện tại ngược lại nói thẳng muốn giúp ta, chuyển hướng muốn hay không lớn như vậy?

Ta có chút mộng bức, lại hỏi một câu cái gì?

"Ta nói, ta sẽ giúp ngươi." Na Tra lặp lại một câu.

Ta gãi gãi đầu, có chút không xác định hỏi: "Cái kia trước ngươi?"

"Nàng đem chuông này cho ngươi, nghĩ đến đây cũng là nàng ý tứ."

Na Tra thanh âm bên trong mang theo vẻ bi thương.

"Đã như vậy, ta liền sẽ giúp ngươi, cũng coi là đối nàng làm sơ đền bù."

Ta nói vậy sao ngươi giúp ta?

"Ngươi chờ ta mấy ngày, ta đi tìm một cái sư phụ ta, hán hiện tại hán là tại Kim Quang Động, đến lúc đó ta sẽ dùng chuông lục lạc liên hệ ngươi..."

Nói xong, liền chặt đứt tiếng vang.

Ta nói một mình ồ một tiếng, nói tiếng đa tạ liền phát tay hướng phía một bên Kiểm Tiêu Dao bốn người cười cười.

"Lần này cuối cùng là làm xong."

Sự tình giải quyết, trong lòng một khóa Cự Thạch cũng đã rơi xuống đất.

Có cái kia Thái Ất chân nhân che chở, cho dù là Nhị Lang Chân Quân cũng thúc thủ vô sách.

Chỉ là không biết Na Tra như thế nào thuyết phục cái kia Thái Ất chân nhân tới hộ ta, trong lòng ta có chút hiếu kỳ.

"Đại thánh, vậy kế tiếp, có phải hay không muốn dẫn lấy ta giết đến tận trời đi?" Tỳ Hưu rất là xúc động.

Ta một gậy đem hán quét ra ba dặm địa phương.

Ta hiện tại đã bắt đầu hoài nghi con hàng này mẹ hán nghi ngờ hán thời điểm, hán là ngã một phát, đem đầu hán rút hư.

Ngươi nha tu vì còn không có tỷ ngươi cao, liền rùm beng lấy muốn giết đến tận trời đi, tuyệt đối có bệnh.

... ..

Bận rộn một đêm, Tỳ Hưu mang bọn ta đến phụ cận một chỗ nhỏ cư nghỉ ngơi hai canh giờ.

Chúng ta trong mấy người ngoại trừ thư sinh, đều có không tầm thường tu vi, mà thư sinh kia chính là Kim Thiên Tử chuyển thế, dù là không có tu vi cũng không thể tính toán theo lẽ thường, lập tức đã là nghỉ ngơi tới, tinh thần sung mãn.

"Đại thánh, sau đó phải ta làm gì?" Tỳ Hưu ngồi tại san hô dựng trên ghế, nhều mày hỏi chúng ta.

Ta khoát khoát tay nói ngươi vẫn là ở lại đây đi. Nói xong lại đi trong miệng nhét vào một miếng rong biển 菜.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: chấp kỳ thủ

Thái Bạch đưa lưng về phía ánh nắng, nhìn ta nhàn nhạt lên tiếng.

Mặt mũi của hắn ẩn tại trong bóng râm, ta thấy không rõ nét mặt của hắn.

"Lâu Chí có ở đây không?" Trong lòng ta cẩn thận.

Đây là Thái Bạch lần thứ nhất như thế quang minh chính đại tìm ta, trước đó đều là hắn trốn tránh Lâu Chí lảng lẽ tìm ta, gây sẽ không ở giữa ban ngày trên mặt biển chờ lấy ta.

Chẳng lẽ có gì biến cố?

Thái Bạch ha ha cười cười, ta mặc dù thấy không rõ nét mặt của hắn, lại nghe ra tiếng cười kia bên trong mang theo một chút lạnh lẽo.

"Lâu Chí không tại." Thái Bạch trả lời.

Ta gãi đầu, trên mặt nghi hoặc: "Vậy người... ?"

Thái Bạch hơi cười cợt, nghiêng người sang đi nhìn phía xa sóng cả không ngớt, thấp giọng mở miệng.

"Ta, cần người hỗ trợ."

Ta rốt cục thấy rõ mặt mũi của hắn, đã thấy trong mắt của hắn âm vụ, cùng với cái kia một tia sát khí.

Ta bỗng nhiên cảm giác, Thái Bạch thật thay đổi.

Năm đó Thái Bạch, tuyệt sẽ không như vậy.

Ta thờ dãi, đem tâm tư áp xuống tới, thẳng tắp nhìn xem hai mắt của hắn.

"Thế nào?"

Thái Bạch ha ha cười cười, quay đầu nhìn về ta khoát tay áo: "Ở đây nói chuyện không tiện lắm, trước theo ta đi một nơi, người ta lại nói chuyện một phen."

Nói xong, quay người liền hướng phía nơi xa lao đi.

Ta do dự một chút, hướng phía Kiếm Tiêu Dao gật gật đầu, lại móc ra mấy trương Độc Cô Phàm tặng bay lượn phù phân cho mấy người, theo quá tại thân áo vài sau cùng nhau lao đi.

Lúc gần đi, ta đổi Kiếm Tiêu Dao làm thủ thế, khiến cho hắn đưa tay đặt ở trên chuôi kiếm... Để tùy thời rút kiếm.

Ta không biết ta đổi Thái Bạch có phòng tâm có đúng hay không, thế nhưng, ta luôn cảm giác Thái Bạch biến một chút.

... ..

Một đường không nói chuyện, chỉ nghe tiếng gió rít gào.

Đi một canh giờ, Thái Bạch ngừng lại, thẳng tắp nhìn xem chân xuống mặt biển.

Ta thấy ở đây vẫn như cũ là cả biển xanh và bầu trời, liền cái hòn đảo đều không có một cái nào, lại không biết Thái Bạch đậu ở chỗ này làm gì.

Thái Bạch cũng không nói chuyện, tại cái kia bóp lên thủ quyết, tựa hồ tại dùng một cái rất là phức tạp thuật pháp.

Rất lâu, Thái Bạch rút cục nhẹ nhàng thở ra, hai tay không còn biến ảo, hướng về phía trước đẩy, một hồi linh lực tản ra.

Trong nháy mắt, ta đột nhiên phát hiện Thái Bạch tu vi rất cao, cùng dĩ vãng khác nhau rất lớn.

"Tiên Giai đỉnh phong, thất tinh điểm huyết đại viên mãn?" Ta lui lại một bước, kính thanh tự nói.

Thần tiên tu vi, Độc Cô Phàm từng giải thích cho ta qua. Nói là Địa Tiên sở tu thập phương, chính là Hỗn Nguyên, lưỡng nghi, tam tài, tứ tượng, ngũ hành, lục hợp, 7 diệu, bát quái, cửu cung, thập phương.

Bực này Địa Tiên, phần lớn pháp lực ít ỏi, ngày sau nếu là chiến tích xuất sắc, mới có thể được đề bạt làm Thiên Tiên, trao tặng Thiên Tiên công pháp.

Mà về phần ở trên trời người hầu Thiên Tiên, sở tu thì là thất tinh điểm huyết. Tu tới đại viên mãn, thì là Thiên Đình bên trong hàng đầu tồn tại, cho dù là Ngọc Đế cũng không dám khinh thị.

Trước mắt cổ uy áp này, trợn lẫn một tia nhân quả lực lượng, ta duy chỉ có tại cái kia Ngọc Đình chân nhân trong động phủ cảm thụ qua.

"Thái Bạch nguoi..." Ta nghi hoặc không hiểu.

Lúc trước Thái Bạch tuy là Thiên Tiên, thế nhưng bị công vụ quán thân, căn bản không rảnh tu luyện, pháp lực rất là ít ỏi, quả nhiên là một cái tiểu Tiên mà thôi.

Bây giờ, này thất tinh điểm huyết tu vi lại làm ta nghi hoặc không hiểu.

"Hầu Tử nguoi có cơ duyên của nguoi, ta cũng có cơ duyên của ta." Thái Bạch tự lẩm bẩm, về mặt phức tạp, "Người kia tìm được ta..."

Quá Bạch Cưong nói đến đây, tựa hồ ý thức được cái gì, bỗng nhiên im miệng không nói nữa.

"Người nào?" Ta hơi nghi hoặc một chút.

Thái Bạch lắc đầu, đè ép cuồng hống nháy ra hai chữ: "Không có chuyện gì."

Ta bỗng nhiên cảm giác Thái Bạch tựa hồ có bí mật gì.

Ta đang nghĩ ngợi, lại nghe chân xuống mặt biển một hồi bốc lên, lại nhìn đi lúc, chỉ thấy ngàn trượng nước biển cùng nhau tách ra, chỉ ở giữa chừa lại một cái hai tám xung quanh lối đi.

Cái kia nước biển lối đi dưới ánh mặt trời, như thủy tinh, sáng long lanh trong suốt.

Chỉ là, chỗ sâu lại ẩn vào bóng tối.

Thái Bạch hướng ta gật gật đầu, lại quay người vào bên trong lao đi.

"Hầu Tử, theo ta tiến vào."

Thái Bạch thanh âm truyền đến.

Kiểm Tiêu Dao một mặt cẩn thận quét ta liếc mắt, ta thờ dài, hướng hẩn nhẹ gật đầu.

Chỉ là tay phải hẩn vẫn như cũ nắm chặt chuôi kiếm.

Một bên thư sinh cũng tự lẩm bẩm: "Mặt chứa sát khí, người mang bí ẩn, người này không rõ."

Ta tiện tay đập thư sinh một bàn tay, ta nói nguoi nha đừng loạn so tài một chút, này Thái Bạch là bằng hữu ta, tuyệt đối sẽ không hại ta.

Chỉ là ta trong lòng cũng có chút không xác định.

Hiện tại Thái Bạch... Còn là bằng hữu của ta sao?

Ta lắc đầu, mang theo bốn người hướng phía cái kia đen như mực lối đi lao đi.

... ..

Trong thông đạo xen lẫn nước biển vị mặn, chung quanh cũng dần dần trở nên bóng tối.

Ước chừng đi mấy ngàn mét, hay là mấy vạn mét, một mảnh đen kịt phía trước rốt cục xuất hiện một chút hơi sáng.

Ta đối đi theo tại sau lưng Kiểm Tiêu Dao mấy người nhẹ gật đầu, gia tốc hướng về phía trước lao đi.

Trong chớp mắt, rộng mở trong sáng, bùng sáng.

Ta hít sẽ mát, rốt cục thích ứng này bỗng nhiên sáng lên tia sáng, đã thấy nơi đây đã là đáy biển, không biết sâu mấy phần. Bốn phía không có một tia nước biển, cũng rất là khô ráo, những cái kia nước biển thì bị ngăn cản tại một cái như đồng đạo miệng thủy tinh bát bên ngoài.

Mà chúng ta, thì tại cái này thủy tinh trong chén.

Thái Bạch đứng tại ở giữa, mỉm cười nhìn vừa mới tiến đến chúng ta, sau đó phui tay, Lang Nhân sau lưng nước biển lối đi tự động đóng cửa.

"Nguru bức." Ta dựng lên cái ngón tay cái, phát sinh tán thưởng.

Bực này thuật pháp, cho dù là năm đó ta tại Thiên Đình lúc cũng chưa từng thấy qua.

Ta có thể cảm nhận được, cái này thủy tinh bát ngăn chặn không chỉ là nước biển, liên liên thiên địa linh lực cũng bị ngăn chặn bên ngoài.

Nói cách khác, cho dù là đại pháp lực người, ở bên ngoài cũng không cách nào phát giác được cái này thủy tinh trong chén gọn sóng, đối tình cảnh nơi này hoàn toàn không biết gì cả.

"Đây cũng là người kia cho ta."

Thái Bạch ha ha cười cười, đồ là rất lớn phương thừa nhận, không có ở bên ngoài cẩn thận.

Ta gật gật đầu, trên mặt hiển hiện một vết ngưng trọng, thẳng tắp nhìn Thái Bạch, thở ra một hơi.

"Thái Bạch, có thể để người cẩn thận như vậy sự tình không nhiều... Đặc biệt mà đem chúng ta mấy người mang tới, là muốn cho ta giúp người cái gì? Hiện tại tổng có thể nói đi."

Trong lòng ta kỳ quái không thôi, này Thái Bạch đến cùng muốn làm gì, lại như thế giống trông khua chiêng.

Thái Bạch nhẹ gật đầu.

"Ta muốn người giúp ta, tìm tới tiểu hòa thượng."

"Ừm?" Ta có chút không hiểu, trong lòng tự nhủ cửa ải tiểu hòa thượng chuyện gì?

Ta lại lại nghĩ tới lần trước Thái Bạch âm thầm lưu lại tiểu hòa thượng trí nhớ.

Thái Bạch thở dài, trên mặt có chút chần chờ, trầm ngâm rất lâu, rốt cục cắn răng, trong mắt lướt qua một tia hung ác.

"Ta muốn, giết Lâu Chí."

Thanh âm băng hàn.

Ta ngẩn người.

Ta nhìn ra được, lần này đến phạt cực là tín nhiệm Thái Bạch, hai người quan hệ thậm chí có thể nói là không phân khác biệt. Đương nhiên, trong âm thầm ta cũng cảm thấy Nam Ni cùng Bắc Niệm chết, cũng không có đơn giản như vậy, tựa hồ cùng Thái Bạch cũng có chút quan hệ.

Nam Ni chết, ta không biết được tình huống cụ thể. Thế nhưng Bắc Niệm liền chết ở trước mặt ta, tuy nói là bị Lâu Chí giết chết, thì thể cũng là bị Thái Bạch đốt cháy, luyện hóa ra Xá Lợi Tử cho Lâu Chí nuốt vào.

Ngon lửa kia, không tầm thường.

Bây giờ, Thái Bạch làm thế nào lại muốn giết Lâu Chí?

Ta hít sâu, đợi bình tĩnh trở lại, lại hỏi Thái Bạch tại sao phải giết Lâu Chí?

Thái Bạch do dự một lát, giống như tại tổ chức ngôn ngữ, một lát sau, mới nhàn nhạt lên tiếng.

"Từ khi hấn cùng ta hạ phạm, cùng nhau tới hai cái Phật Đà đều tuần tự chết rồi, duy chỉ có hai người chúng ta mỗi lần đều vô sự... Sợ là đã dẫn tới Phật Tổ hoài nghi."

"Có một câu cò ngữ, gọi là, thí xe giữ tướng."

Ta hiểu được. Bây giờ Thái Bạch thì là suất.

Mà Lâu Chí, thì thành muốn bị vứt xe.

"Nói thật, liền người cái kia mấy lương bạc mua kiếm mẽ, ta một ngón tay liền có thể bẻ gãy." Thái Bạch khoát tay áo.

Ta gật gật đầu, ra hiệu Kiếm Tiêu Dao. Kiếm Tiêu Dao quét ta liếc mắt, thả ra.

Lại nói từ khi Kiếm Tiêu Dao táng Thanh Vân kiếm về sau, liền tiện tay tại ven đường tiêu xài năm lượng bạc mua một thanh kiếm sắt tới chịu đựng, cũng là có chút ít còn hơn không.

Lang Nhân thăm dò qua đầu to, gãi đầu, một mặt không hiểu hỏi ta: "Đại thánh, ngươi thật đáp ứng giúp hấn giết Lâu Chí?"

Ta gật gật đầu.

"Lầu đó đến. . . Bây giờ thế nhưng là tập hợp tiếng nghe hai quả, tiến thêm một bước chính là bốn quả viên mãn, thẳng bức Tiên Giai đỉnh phong. . ." Lang Nhân thở ra một hơi, "Chúng ta giết thế nào?"

Ta hướng lấy Thái Bạch nỗ bữu môi.

"Tuy nói không biết xảy ra chuyện gì, nhưng Thái Bạch bây giờ là thực sự Tiên Giai đỉnh phong, đối phó một cái Lâu Chí không nói chơi."

"Nghĩ đến chúng ta chỉ là cần làm chút khác là được rồi."

Ta vừa nói, một bên nhìn về phía Thái Bạch.

Thái Bạch lại khoát khoát tay, một mặt nghiêm nghị.

"Hầu Tử, ta không thể nhúng tay."

"Ừm?" Ta một mặt mờ mịt nhìn xem Thái Bạch, ngay sau đó chữ ằm lên, "Nói đùa cái gì, con mẹ nó ngươi không đi, chúng ta mấy cái đi chịu chết sao?"

"Lầu đó đến bây giờ đánh chúng ta mấy cái đều không cần hai cánh tay, chúng ta giết thế nào hấn."

Tâm ta nói Thái Bạch thật không chân chính, để cho chúng ta giúp hấn giết Lâu Chí, kết quả chính mình co lại ở phía sau không động thủ?

Thái Bạch lắc đầu: "Ta như động thủ, sẽ bị bại lộ tự thân tu vi. . . Ta bây giờ tu vi, không thể để cho Ngọc Đế biết."

Ta gạt mình, vì sao Thái Bạch muốn giấu diếm Ngọc Đế?

Ta chợt nhớ tới Thái Bạch trước đó trong lúc vô tình nói qua người kia. Đúng là người kia cho hấn cơ duyên, khiến cho hấn tu vi phóng đại.

Thế nhưng là, vì sao chỉ gạt Ngọc Đế, mà không nói gạt Như Lai. Trừ phi. . .

"Người kia, là Như Lai?" Ta hỏi.

Thái Bạch chỉ tốt ở bề ngoài mỉm cười nhìn ta.

"Hầu Tử, ngươi năm đó nhìn xem đào viên, rồi xa tranh đấu, cho nên rất nhiều chuyện cũng không hiểu biết." Thái Bạch ha ha cười cười, "Ngày đó đỉnh cùng Tây Thiên Linh Sơn mặt ngoài hoà hợp êm thấm, sau lưng lại tranh đấu gay gắt, tranh đạo đồ phật chúng, tranh danh lần quyền lực. . ."

"Bây giờ Phật giáo thế lớn, Ngọc Đế tuy nói tay cầm tam giới con cháu, chúng sinh triều phục, nhưng như cũ kém Như Lai một đoạn. Cho nên, Ngọc Đế những năm này cũng là sau lưng bồi dưỡng không ít thực lực, âm thầm phân cao thấp."

"Vậy ngươi?" Ta nhìn Thái Bạch.

"Trước đó vài ngày, người kia tìm tới ta, muốn ta giúp hấn đối phó Ngọc Đế. . ." Thái Bạch thanh âm trầm thấp.

"Hấn nói, sau khi chuyện thành công, ta liền có thể thống lĩnh Thiên Đình, ta chính là, mới Ngọc Đế."

Thái Bạch đứng thẳng tắp, chậm rãi ngẩng đầu, không nhúc nhích dường như ra như thần.

Không biết có phải hay không ảo giác, ta nghe được Thái Bạch thanh âm bên trong một tia cuồng nhiệt.

"Thái Bạch. . ." Ta khẽ gọi một tiếng.

Thái Bạch lấy lại tinh thần, phối hợp cười cười: "Hầu Tử, ngươi đừng suy nghĩ nhiều, ta thủy chung nhớ kỹ mục đích của ta."

"Ta, muốn hủy Thiên Đình. . . Cho nên, chờ ta giúp xong người kia, ta liền sẽ hủy tam giới con cháu cùng Thiên Đình. Ta ngược lại muốn xem xem những cái kia thần tiên còn tranh cái gì."

"Vậy cũng là giúp ngươi làm lúc trước ngươi không có làm sự tình." Thái Bạch cười khê.

Ta ồ một tiếng.

"Có chút nói xa. Tóm lại, ta không thể bại lộ thực lực của mình, thậm chí không thể bại lộ ta từng bồi dưỡng qua Lâu Chí. . ." Thái Bạch một mặt cẩn thận.

Ta gật gật đầu, nói vậy chúng ta muốn làm thế nào.

"Người cũng biết chúng ta mấy cái thực lực, ta cùng Lang Nhân còn có thư sinh ba cái có thể bỏ qua không tính, Kiếm Tiêu Dao bây giờ tự thân anh, coi là là Phạm giai đình phong. Thế nhưng. . ." Ta cau mày nói.

Thái Bạch khoát khoát tay cất ngang ta, đè ép cuồng hống tại bên tai ta phân phó ra.

Sau một lát, rốt cục tách ra.

"Nhớ rồi hả?" Thái Bạch nhàn nhạt hỏi ta.

Ta gật gật đầu, khoe miệng mang lên ý cười: "Không hổ Thái Bạch, kể này rất hay. . . Đến lúc đó, đừng quên giúp ta hỏi thăm ra Từ Hà tung tích."

Quá điểm trắng gật đầu.

. . .

Sau cùng, ta cùng Kiếm Tiêu Dao, Lang Nhân còn có thư sinh, bốn người đồng loạt lướt đi mặt nước.

Lúc này lại đã là buổi chiều hoàng hôn, phía tây treo một vòng đỏ dương, liên tiếp đem cái kia nước biển cũng nhuộm đến đỏ tươi, trong lúc nhất thời biển trời một màu.

"Hầu Từ đại ca, cái kia Thái Bạch lão tiên mà nói như thế nào?" Lang Nhân một mặt tò mò.

Ta thờ dài, nhìn về phía phía đông.

"Đi trước Ngạo Lai vùng biển, ta đi tìm người quen."

Một lần nữa dẫn Trương Phi đi phù, đoàn người hướng phía Ngạo Lai vùng biển lao đi.

Cái bóng bị sau lưng trời chiều kéo dài sẫm, nghiêng nghiêng chiếu xạ trên mặt biển.

. . .

Khoảng cách Ngạo Lai vùng biển đỏ cũng không xa, không bao lâu đã đi tới, lúc này sắc trời mới vừa vãn có chút trở tối.

"Hầu Từ, tới nơi này làm gì?" Kiếm Tiêu Dao nhìn xem phía dưới Ngạo Lai nước, lạnh lùng lên tiếng.

Tâm ta cảm giác con hàng này đoán chừng là nhớ tới năm đó bắt ta lúc, bị ta cùng Tiểu Ngọc tại núi rừng bên trong treu đùa thời gian, cho nên tâm tình không thật là tốt.

"Không có việc gì, các người đi trước tìm khách sạn mở tốt gian phòng, ta đi tìm người, một hồi hồi trở lại tới tìm các người." Ta đưa tay chỉ phía dưới một cái khách sạn, quay đầu phân phó.

Lang Nhân lên tiếng, lôi kéo Kiếm Tiêu Dao cùng thư sinh rơi xuống.

Ta thờ dài, quay người hướng về một phương hướng mau chóng đuổi theo.

Cửu Sinh phủ.

Thái Bạch trong kế hoạch, Độc Cô Phạm là tuyệt đối không thể thiếu một vai.

Tại Thái Bạch không bại lộ tu vi thật sự dưới tình huống, chỉ có hấn, mới có thể triệt để ngăn chặn Lâu Chí.

Chỉ là, Thái Bạch kế hoạch hoàn mỹ vô khuyết, khiến cho ta không hiểu lại là vì sao Thái Bạch có thể khẳng định Độc Cô Phạm nhất định sẽ giúp ta.

"Hầu Từ, Độc Cô Phạm loại người này, thân là Tán Tiên, tùy ý làm bậy, quả nhiên là tính tình bên trong người."

"Cho nên, hấn sẽ giúp người."

Thái Bạch như là giải thích nói.

Hấn lại không nói cho ta biết đến cùng làm sao tìm Độc Cô Phạm mới có thể giúp ta. Nay Độc Cô Phạm toàn bằng tính tình, vạn nhất người ta liền là

Độc Cô Phàm lại không để ý tới ta, cúi thấp đầu ngồi dưới đất, ngo ngác nhìn trước mặt mặt đất.

Ta thấy rõ trên mặt đất để đó chuỗi này màu lam nhạt thanh tú tiểu kiếm. Ta nhớ được chuỗi kiếm này tựa hồ là gọi là trăm tiên kiếm, là Độc Cô Phàm cùng ta cùng nhau theo Ngọc Đình chân nhân nơi đó trộm được.

"Hắc hắc, tiểu Cửu..." Độc Cô Phàm cười khúc khích, duỗi ra một cái tay sờ soạng chuỗi kiếm này một lần.

Ta thở dài, nói tiếng ngốc x, lại uống say.

Có thể đem chính mình uống tới như vậy tiên nhân, ta cái này cũng là lần đầu tiên gặp.

Ta đưa tay lấy ra bên hông túi thơm, theo cái kia ba trượng xung quanh tiên đan bên trong tìm ra một cái màu đỏ được hoàn, ném tới Độc Cô Phàm trong miệng.

Nếu là ta nhớ không lầm, cái kia tiên đan là dùng tới giải rượu. Đây cũng là theo Ngọc Đình chân nhân nơi đó trộm.

Đan được vào miệng, Độc Cô Phàm hai mắt dần dần nổi lên một vệt thư thái.

Một lát sau, rốt cục thở sâu giọng điệu, vịn ghế lưng la lưng lay đứng lên.

"Hầu Tử, người làm sao ở chỗ này?" Độc Cô Phàm quan sát bốn phía, thấy ta đúng là một mặt ngạc nhiên.

"..."

Xem ra hán vừa rồi đó là thật uống say.

"Được rồi, người nói thẳng người tới làm cái gì đi." Độc Cô Phàm khoát khoát tay, một mặt không quan trọng.

Ta thở dài, "Độc Cô Phàm, chỗ này có chuyện, không có quan hệ gì với người. Thế nhưng là ta chỉ có thể tìm người đi."

"Người nói." Độc Cô Phàm gật gật đầu, thuận tay lại xách ra một bình rượu.

Ta tổ chức bên dưới ngôn ngữ, chậm rãi mở miệng: "Chúng ta muốn đối phó Lâu Chí phạt, hán là Hiền Kiếp Thiên Phật một trong..."

"Ta đi." Độc Cô Phàm để bầu rượu xuống, trực tiếp hỏi trở lại ta.

Ta... Ta mới nói một câu a đại ca, người cứ làm như vậy giong?

"Thái Thượng lão quân có ở đây không?" Độc Cô Phàm lại lạnh lùng hỏi một câu.

Ta nghe thanh âm hán bên trong ầm lấy sát ý.

"Cũng không tại." Ta một mặt mộng ép trả lời.

Độc Cô Phàm ồ một tiếng, hai mắt âm đạm xuống, giống như là có chút thất vọng.

Sau cùng, Độc Cô Phàm thu thập một chút đồ vật, vẫn như cũ là cái kia thân cách ăn mặc liền đi theo ta ra Cửu Sinh phủ.

Cùng dĩ vãng một dạng, bên hông một chuỗi lá bùa, bầu rượu. Trong tay còn nắm cái Hắc Lư Tử.

Khác biệt duy nhất chính là, lần này con lừa trên lưng thả một thanh màu lam nhạt tiểu kiếm.

Ta mang theo Độc Cô Phàm, hướng phía Kiếm Tiêu Dao bọn hán chỗ Ngao Lai nước lao đi.

Trên đường, Độc Cô Phàm bỗng nhiên nhìn ta, nhảy ra một câu.

"Hầu Tử, người nghĩ Từ Hà sao?"

Ta há hốc mồm, lại không nói nên lời, sau cùng chỉ là nhẹ gật đầu.

"Ta cũng muốn." Độc Cô Phàm thở dài, nhìn xem dưới chân mặt biển ngăn người.

Gió biển gào thét, thổi đến ánh trắng phát lạnh.

Ta gãi gãi đầu, ta nói người nghĩ Từ Hà? Từ Hà có quan hệ gì tới người?

Độc Cô Phàm không để ý tới ta, phối hợp cười cười, vươn tay ra sờ lên gió biển.

"Ngốc khi. Ta nếu là người... Liền sẽ không đi tìm hồi trở lại Địa Hồn."

"Ta suy nghĩ nhiều không có trí nhớ... Không có trí nhớ, cũng liền không có tưởng niệm, cũng liền không có khó khăn như vậy... Ngơ ngác ngác qua cả đời, thật tốt."

Trong tiếng gió, ta nghe không rõ hần nhắc tới.

"Người nói gì thế?" Ta quay đầu lại hỏi hần.

"Không có việc gì."

Độc Cô Phàm trả lời.

Ta ồ một tiếng, tiếp tục dẫn đường.

... ..

Ta cùng Độc Cô Phàm buộc tốt con lừa đến khách sạn thời điểm, Kiếm Tiêu Dao cùng Lang Nhân mới vừa mới ăn xong cơm tối.

"Nhanh như vậy?" Lang Nhân hơi kinh ngạc.

Một bên thư sinh lúng ta lúng túng xen vào một câu, "Này hung Hồn Tử làm gì không vui?"

Mặt mày bên trong mang theo vài phần e ngại.

Ta nguyệt hần một cái, quả nhiên đem hần hù dọa không nói thêm gì nữa.

Ta quay người đối mặt Độc Cô Phàm, đưa tay từng cái từng cái chỉ giới thiệu: "Này đồng mọc ra lông đen đồ vật là Lang Nhân, xem như cái Yêu giới hạt giống tốt, bây giờ học xong địa sát thất thập nhị biến, khoảng cách Phàm giai đình phong yêu vương chỉ kém một tia."

Lang Nhân gãi đầu, hắc hắc cười ngây ngô. Độc Cô Phàm ồ một tiếng, cũng không có phản ứng.

"Đây là thư sinh, sư phụ ta chuyển thế."

Thư sinh có chút e ngại quét Độc Cô Phàm cùng ta liếc mắt. Độc Cô Phàm cũng không có phản ứng gì.

"Đây là... Kiếm Tiêu Dao, xuất từ Tam Thanh Đạo giáo." Ta có chút lúng túng nói. Dù sao Kiếm Tiêu Dao bây giờ xem như tên phản đồ.

Độc Cô Phàm nghe, cũng là thái độ khác thường khẽ di một tiếng, tay phải nâng cằm lên, đem Kiếm Tiêu Dao trên dưới đánh giá mấy lần.

Trong mắt rất là tò mò.

Một lát sau, Độc Cô Phàm mở miệng nói: "Kiếm Tiêu Dao... Ta đồ cũng đã được nghe nói một cái tên là Bạch Y Phi Hồng Kiếm Tiêu Dao người, chỉ bất quá người kia tựa hồ là Tam Thanh Đạo giáo chương môn đại đệ tử, tôn quý cực kì. Làm sao lại cùng các người trộn lẫn cùng một chỗ?"

"Là trùng tên sao?" Độc Cô Phàm một mặt tò mò.

Kiếm Tiêu Dao thở dài, cúi người ôm quyền: "Tiền bối nói đùa, văn bối sớm đã phản bội sư môn, bị chương giáo chặt đứt quan hệ thầy trò..."

"Vì sao?" Độc Cô Phàm giống như là nghe trò vui, theo trên mặt bàn nắm lên một lần hạt dưa đập lấy.

Kiếm Tiêu Dao khuôn mặt đáng ghét.

Tâm ta nói Độc Cô Phàm hết chuyện để nói, lập tức cũng là tiến lên cúi người dán vào Độc Cô Phàm lỗ tai, thấp giọng nhắc nhở: "Hần ưa thích một cái gọi Hồn Cô nữ tử, nữ tử kia chết tại Tam Thanh Đạo giáo trong tay."

"Người đừng hỏi nữa, người ta công việc mình làm người thế nào liền quan tâm như vậy."

Ta im lặng nói.

Độc Cô Phàm ồ một tiếng, có chút ngượng ngừng gãi gãi đầu, "Là ta đường đột."

Kiếm Tiêu Dao vẻ mặt đẹp mắt một chút, khoát khoát tay nói tiếng không có chuyện gì, tiền bối không biết mà thôi.

Độc Cô Phàm tán dương là vì đổi đề tài phát triển bên dưới bầu không khí, lại hỏi một vấn đề khác.

"Đã sớm nghe nói Bạch Y Phi Hồng Kiếm Tiêu Dao trong tay Thanh Vân kiếm chính là chính khí biến thành, có thể xưng Đạo giáo chí bảo, liền liền Thái

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 81: Kiểm ý

Sau cùng, chuỗi này trăm tiên kiếm vẫn là treo ở Kiếm Tiêu Dao bên hông. Cũng là cùng hấn cái kia một thân áo tím rất xứng đôi.

Ngày thứ hai, ta cùng Lang Nhân Kiếm Tiêu Dao thư sinh đoàn người, mang theo Độc Cô Phàm cùng đầu kia Hắc Lư Từ nghênh ngang đi vào trong thành Trường An.

Ta cùng Lang Nhân cũng không che lấp thân hình, cười toe toét chịu lấy ánh mắt mọi người đi ở cửa thành.

"Hầu Từ đại ca, không phải như thế?" Lang Nhân dường như bị nhìn thấy có chút thẹn thùng, cúi đầu thì thào hỏi ta.

Ta gật gật đầu.

"Như thế, những hòa thượng kia đến nhanh chút."

Ta nói xong, hướng phía chung quanh thỉnh thoảng vụng trộm dò xét chúng ta người bày thử nhe răng, tức thì dẫn tới một mảnh kinh hoàng.

Ta nhìn đám người lui lại, xác thực cảm giác đến phát chán, liền thờ dãi mang theo Độc Cô Phàm mấy người cúi đầu bước nhanh đi vào một hẻm nhỏ, xoay trái rẽ phải rốt cục đến một chỗ trà lâu.

"Trước uống chút trà đi. Ở lại một chút sợ là có một trận ác chiến." Ta quay đầu hỏi.

Độc Cô Phàm gật gật đầu, còn lại mấy người cũng không có ý kiến gì.

Hứa là bởi vì hẻm nhỏ vắng vẻ, trước đó cùng theo chúng ta người bày bấy giờ đã tán đi.

Trong trà lâu lẽ ra cũng không có mấy người, tiểu nhị kia nhìn thấy ta cùng Lang Nhân đáng vẻ, cũng là bị dọa đến chân cứng như nhũn ra, Kiếm Tiêu Dao liền tự mình đi quầy hàng bưng mấy đĩa trà bánh, hai ấm trà lạnh.

Độc Cô Phàm thì đến sân sau buộc tốt Hắc Lư Từ, trở về bình yên ngồi ở chỗ đó.

"Độc Cô Phàm, ngươi tu vi cao thâm, chờ một lúc đánh nhau lúc nhớ lấy không thể dùng xuất toàn lực." Ta nhớ tới Thái Bạch nhắc nhở, vội vàng phân phó.

Độc Cô Phàm gật gật đầu, nói tiếng đã hiểu.

"Ta đây?" Lang Nhân đàn độn mà hỏi.

Ta nói người điểm này tu vi coi như dùng toàn lực cũng không có gì khác biệt.

"Nếu như quá nói vô ích là thật, bây giờ Lâu Chí chính là tại Hóa Sinh tự bên trong. . ." Ta cúi đầu trầm ngâm.

Chúng ta mấy người nói vài câu, liền cúi đầu uống trà, dường như chờ lấy cái gì.

Vừa uống hai ngụm, Kiếm Tiêu Dao cũng là ngẩng đầu lên, nhìn xem Độc Cô Phàm, khuôn mặt mang theo vài phần lưỡng lự, áp úng rất lâu cũng không nói ra câu nói.

"Ngươi có chuyện muốn nói?" Độc Cô Phàm nhấp một ngụm trà, nhúu mày hỏi.

Kiếm Tiêu Dao miệng mở rộng lưỡng lự rất lâu, nhẹ gật đầu.

"Nói đi." Kiếm Tiêu Dao uống cạn nước trà.

Kiếm Tiêu Dao thờ dãi, đưa tay đem đem qua Độc Cô Phàm cho hấn trăm tiên kiếm từ bên hông gỡ xuống, đặt lên bàn.

"Tiền bối sở tu, hẳn không phải là kiếm đi." Kiếm Tiêu Dao nhìn xem chuỗi kiếm này, không có đầu não tới một câu nói như vậy.

Độc Cô Phàm gật đầu, ta biết hẳn cả đời sở tu tất cả đều trận pháp, quả nhiên là vô cùng lợi hại, thậm chí có thể thôi diễn thiên cơ. Đối kiếm lại là dốt đặc cán mai.

Kiếm Tiêu Dao thở sâu, đem trên bàn trăm tiền kiếm chậm rãi rút ra một đoạn nhỏ, cánh tay hơi rung, bảo kiếm ngâm khế.

Kiếm ngân vang réo rất thảm thiết, như là nữ tử ai oán, mang theo một cổ ưu sầu.

"Đây là...?" Độc Cô Phàm con mắt bỗng nhiên trừng lớn.

Kiếm Tiêu Dao gật đầu, "Tiền bối không tu kiếm quyết, trong ngày thường có lẽ phát giác không ra cái gì. Nhưng vẫn bối đối kiếm hiểu sơ một ít, tới hôm qua trở về phòng tế luyện này kiếm lúc, lại phát hiện chuỗi kiếm này bên trong mang theo một cổ kiếm ý... Kiếm ý chỉ nồng, quả thật vẫn bối trước đây chưa từng gặp."

"Có ý tứ gì?" Độc Cô Phàm trầm giọng nói.

"Xin hỏi tiền bối, này kiếm đòi trước chủ nhân là ai, vì sao bỏ mình... Ta xem kiếm ý kia quý dị, mang theo ai oán, lại lại dẫn thỏa mãn." Kiếm Tiêu Dao thanh âm lưỡng lự.

Ta cũng tranh thủ thời gian vênh tai nghe kỹ, tâm ta cảm giác chuỗi kiếm này sợ là cùng tên kia làm tiểu Cửu Bạch y nữ tử có quan hệ, thế nhưng nữ tử kia vì sao mà chết ta lại chưa từng biết được.

Độc Cô Phàm thở dài, từ bên hông cỡi xuống hồ lô rượu rót mấy ngụm, giữa lòng mày lộ ra một cổ thê lương.

Kiếm Tiêu Dao thấy thế, dường như đã hiểu cái gì, gật đầu nói: "Tiền bối nếu là thực làm khó, không nói cũng có thể... Chỉ là, cái kia cổ kiếm ý thực tại nồng đậm, cơ hồ ngưng tụ thành kiếm linh, vẫn bối quả thực dùng không thuận tay. Nếu là tiền bối biết được chuỗi kiếm này tình huống, dưới cơ duyên xảo hợp, vẫn bối có lẽ có thể đem kiếm ý kia dẫn xuất... Thành linh."

Ta một chút đều nghe không hiểu.

Độc Cô Phàm ánh mắt lại bỗng nhiên trừng lớn.

"Thành linh?" Độc Cô Phàm thần thái ngu ngơ, một thân tiên khí không ngừng phụt ra hút vào, cái bàn kia chén bát chấn động đến vỡ nát.

Kiếm Tiêu Dao có chút không hiểu, lên tiếng hỏi: "Tiền bối ngươi..."

"Ta hỏi ngươi," Độc Cô Phàm con ngươi trong nháy mắt đỏ lên, cũng không lo được cái gì tiền bối phong phạm, một phát bắt được Kiếm Tiêu Dao cổ áo, ngụm lớn thở hỗn hển, run rẩy lên tiếng, "Thành linh là có ý gì. Thế nhưng là... Rút ra tàn hồn?"

"Không sai biệt lắm... Càng thỏa đáng nói, là chủ nhân trước trước khi chết lưu tại trong kiếm linh lực cùng tàn niệm. Những vật này, cho dù là chủ người hồn phi phách tán, cũng có thể ý vào cao thâm tu vi cưỡng ép lưu lại." Kiếm Tiêu Dao cũng biết Độc Cô Phàm lúc này kích động như thế sợ là biết chút ít cái gì, liền ngữ tốc cực nhanh giải thích nói.

"Theo chuỗi kiếm này bên trong tàn niệm chỉ sâu đến xem, cái kia chủ nhân trước tu vi... Thâm bất khả trắc, thậm chí cao hơn ra tiền bối." Kiếm Tiêu Dao tăng thêm một câu.

"Ha ha ha ha," Độc Cô Phàm cười ha ha, dường như nghe được một câu đùa giỡn, "Cao hơn tu vi của ta, ha ha, đương nhiên hội cao hơn ta."

"Ta này thân tu vi, chính là nài cho ta... Thậm chí liên liền cái mạng này, cũng là nài cho ta."

Nói xong lời cuối cùng, hẳn lại không cười được.

Rất lâu, hẳn mới thở dài, dường như muốn nói cái gì.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, trà lâu bên ngoài cách đó không xa đột cục vang lên chính tề tiếng bước chân, mang theo tiếng chuông phật ngữ, từ xa mà đến gần.

"Tiêu Dao lão đệ, việc này... Mấy làm xong sẽ cùng ngươi nói rõ. Có lẽ vẫn phải muốn ngươi hỗ trợ." Độc Cô Phàm khoát tay áo, cảm xúc chậm rãi bình tĩnh trở lại.

Chỉ là thanh âm hẳn bên trong nhưng thủy chung mang theo vẻ run rẩy.

Kiếm Tiêu Dao gật đầu, nói tiếng hẳn là.

Trận trận phật âm từ xa mà đến gần, không bao lâu, đã đứng tại trà lâu bên ngoài.

Mấy trăm Hóa Sinh tự hòa thượng, một mặt xơ xác tiêu điều đứng ở bên ngoài, đem trà lâu bao bọc vây quanh.

Lâu Chí cùng Thái Bạch còn có một cái lão hòa thượng cùng lúc trước thấy qua chủ trì Mạc Ngôn một đủ đứng tại trước nhất, tiểu hòa thượng đứng tại lão hòa thượng sau lưng.

Nghĩ đến lão hòa thượng kia chính là tiểu hòa thượng nói qua phương trượng Mạc Văn đại sư.

"Hầu Tử, hiện tại nên làm chuyện của người." Độc Cô Phàm nhìn xem Lâu Chí, ha ha cười cười, thanh âm bên trong mang theo không hiểu sát khí.

Ta gật gù đầu, nhẹ nói ra: "Nhớ kỹ lưu thủ."

"Yên tâm." Độc Cô Phàm vỗ vỗ bả vai ta, ra hiệu ta an tâm.

Lại nói này Độc Cô Phàm từng đối đầu Phổ Hiền Bồ Tát. Cái kia Phổ Hiền Bồ Tát thân cư bốn đại bồ tát, tu vi chi sâu đoạn không phải một cái Lâu Chí có thể so sánh. Như thế tính ra, Độc Cô Phàm coi như hơi kém Phổ Hiền Bồ Tát một điểm, nhưng đối phó với một cái Lâu Chí, sợ là vài phút liền có thể bóp chết.

Dù cho bây giờ Lâu Chí tu vi tăng nhiều, nhưng cũng vẫn như cũ bất quá là Hiền Kiếp Thiên Phật 500 số ghé.

Chỉ là, lần này dựa theo Thái Bạch kế hoạch đến, lại không thể nhường Lâu Chí chết trong tay Độc Cô Phàm, ít nhất bên ngoài không thể chết trong tay Độc Cô Phàm.

"Yêu hầu, người chán sống phải không, còn dám xông vào Trường An uống trà?" Lâu Chí tay cầm Kim Cương Xử, đối xử lạnh nhạt quét lấy ta.

Chỉ là Lâu Chí mặc dù nói như vậy lấy, trong mắt nhưng cũng không có một tia sát ý.

Ta biết, hắn không muốn giết ta. Hắn như giết ta, liền lại không ai cho hắn trong âm thầm làm sự tình đến công nổi, hắn cũng vẫn như cũ chỉ là Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong một cái nhỏ phật.

Ta nếu không chết, hắn liền có thể bằng vào ta làm nguy trang, một chút thôn phệ hết mặt khác Hiền Kiếp Thiên Phật tu vi, sau cùng trở thành Thiên Phật bên trong đầu phật.

Cho nên lúc này ta xông vào trong thành Trường An, nhất lo lắng cho ta ngược lại sợ là hắn. Hắn như ra tay cầm ta, liền chặt đứt chính mình tương niệm. Nhưng hắn nếu là tha ta một mạng, này Hóa Sinh tự hòa thượng không nói, riêng là cái kia đầy trời thần phật liền không tha cho hắn.

"Hoá sinh đệ tử ra tay, trấn áp yêu hầu." Lâu Chí phật lương lự trong chốc lát, mới chậm rãi quát.

Tâm ta nói lâu này đến cũng coi như thông minh, lúc này nếu là ta đột phá bọn này hòa thượng trùng vây chạy mất, cũng là miễn cưỡng nói còn nghe được.

Lão hòa thượng không có nghĩ nhiều như vậy, nói tiếng A di đà phật, liền quay đầu phân phó chúng hòa thượng một câu "Nghe đại phật."

Những hòa thượng kia khua lên cây gậy mảnh đao đánh đem tới.

Lão hòa thượng kia cũng là xung phong đi đầu, đúng là hướng ta đánh tới. Sau lưng Mạc Ngôn bởi vì một lát, cũng hướng ta đánh tới.

"Yêu hầu mấy lần loạn ta ái đồ tâm tính, nhìn ta trừ người!" Lão hòa thượng một mặt hận ý.

Tâm ta nói rằng Minh Minh là tiểu hòa thượng kia đầu mình mơ hồ, không phải cùng ta giao hảo, ta có thể làm sao xử lý. Nhưng mà ý niệm mới vừa nhướm, nhìn xem cái kia đánh tới lão hòa thượng một thân màu vàng Phật Quang, mặt ta màu đột biến.

"Duyên Giác mười hai nhân duyên đại viên mãn, Phạm giai đỉnh phong tu vi." Bây giờ cùng Phật giáo tiếp xúc rất nhiều, ta cũng dần dần hiểu rõ tu vi của bọn hắn phân định.

Bực này tu vi, chỉ thiếu chút nữa, liền có thể thành Phật.

Một bên chó có hơi cũng một thân Phật Quang lóe sáng, tu vi lại tựa hồ như không bằng trước đó tại Ngạo Lai thái hoa tự cùng ta lúc giao thủ, so lão hòa thượng kia hơi kém mấy phần, trong khi xuất thủ còn mang theo vài phần lưỡng lự.

"Ta tới." Một bên Kiếm Tiêu Dao mang theo trăm tiền kiếm ngăn lại Mạc Ngôn đại sư, một thân kiếm khí tung hoành.

Ta không kịp nói lời cảm tạ, lão hòa thượng kia song chưởng đã tới, Phật Quang quay quanh, mang theo trận trận phật âm.

Trong lòng ta giật mình, gọi ra hận trời còn khó khăn lắm ngăn trở.

Một hồi cự lực, ta yết hầu mơ hồ phát ngọt, nhưng cũng có thể miễn cưỡng đối phó.

"So truyền ngôn lợi hại hơn không ít." Lão hòa thượng trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, trong tay cũng không dừng lại qua, vận chưởng như gió.

Lang Nhân đôi mặt vô số hòa thượng, cũng là chặt vật không chịu nổi, làm lấy bảy mươi hai loại biến hóa cùng ta cùng nhau cắn răng chống đỡ.

Phân xem cái kia Kiếm Tiêu Dao cùng Độc Cô Phàm, tuy nói chỗ sâu hạ phong, dường như lạc bại, thần thái nhưng thủy chung lạnh nhạt.

Tâm ta nói người hai chứa giống một chút có thể chết à.

Chỉ là ta nhưng cũng có chút giật mình. Độc Cô Phàm tu vi quý dị khó lường, ta đây là biết. Đối với hắn có thể nhẹ nhõm đôi mắt Lâu Chí, ta cũng lý giải.

Nhưng này Kiếm Tiêu Dao vừa mới tụ thần anh, miễn cưỡng tính là Phàm giai đỉnh phong, lại là có thể nhẹ nhõm đối phó thân ở Phàm giai đỉnh phong nhiều năm Mạc Ngôn đại sư, này cũng làm ta có chút không có thể hiểu được.

Sau cùng ta chỉ có thể quy kết làm cái kia một thân quý dị linh lực màu tím, còn có trong tay hắn trăm tiên kiếm.

Một lát sau, Kiếm Tiêu Dao bán cái sơ hở, bị Mạc Ngôn đại sư một chương võ đến trên mặt đất, thở hổn hển.

Lại sau đó liền sói người cùng ta, dồn dập bị quật ngã.

Cuối cùng Độc Cô Phàm cũng thở dài, tiếng la "Ta tiên lực dùng hết", liền mặt lộ vẻ thống khổ ngã trên mặt đất.

Cũng không biết là Lâu Chí phát IQ thấp vẫn là Độc Cô Phàm diễn kỹ tốt, Lâu Chí đúng là nhẹ nhàng thở ra, lòng còn sợ hãi cảm thán: "Còn tốt hắn bây giờ chỉ là cái Tân Tiên, pháp lực ít ỏi, bằng không thì ta còn thực sự đánh không lại hắn."

Chúng ta mấy người ngã trên mặt đất, bị đám kia hòa thượng bao bọc vây quanh.

"Hoá sinh đệ tử nghe lệnh, nhóm La Hán trận!" Lão hòa thượng phân phó nói.

Những hòa thượng kia cùng nhau vừa quát, đi lên phía trước, trong tay nắm niệm pháp quyết.

Không bao lâu, một cái huyền huyền kim thân la hán trống rỗng xuất hiện tại ta cùng Độc Cô Phàm mấy người phía trên, tròn mắt tròn xoe, một thân ánh vàng.

Đồng thời, một cỗ cực lớn uy áp từ phía trên truyền đến, đem chúng ta gất gao ép trên mặt đất, ta chống đỡ hận trời còn, cũng chỉ có thể miễn cưỡng đứng lên, nhưng như cũ không thể động dậy.

"Yêu quái, phân nói, còn có cái điển Tân Tiên. Quả nhiên là một đám ác đồ." Lão hòa thượng đứng tại trận pháp bên ngoài xem chúng ta, lạnh lùng lên tiếng.

Ta không để ý tới hắn, quay đầu đối nằm ở một bên giả bộ như hôn mê Độc Cô Phàm thấp giọng hỏi thăm.

"Thế nào?"

Độc Cô Phàm hướng ta gật gật đầu, "Trận pháp này cũng là tinh xảo, cũng là còn khôn không được ta, ta muốn phá nó, chỉ cần ba hơi."

Ngư bức.

Nghe Độc Cô Phàm như thế lời nói, ta cũng an tâm, không làm phản kháng.

Thái Bạch kế hoạch bên trong, Độc Cô Phàm là chúng ta cuối cùng nhất lớp bảo hiểm. Chỉ cần Độc Cô Phàm nói không có chuyện gì, vậy chúng ta liền tính toán về thất bại, Độc Cô Phàm cũng có thể bảo vệ chúng ta bình yên chạy ra.

Nói đi thì nói lại, Độc Cô Phàm rõ ràng liền một cái nhỏ Tân Tiên, tại sao có thể có cao như vậy tu vi?

Bây giờ ta cũng là hiểu rõ một chút, biết này Tân Tiên chính là tu đạo đến đỉnh phong người phi thăng thành tiên lúc độ thiên kiếp thất bại, nhưng nhân duyên dưới sự trùng hợp, cũng không hồn phi phách tán, bất đắc dĩ chỉ có thể lựa chọn bình giải thành Tân Tiên.

Tân Tiên mặc dù cũng thuộc về Địa Tiên, thế nhưng tốc độ tu luyện cực chậm, tu luyện cũng không phải Địa Tiên thập phương, thậm chí có thể nói, không dụng công pháp.

Bởi vì Tân Tiên tự thành tiên thời điểm, liền chặt đứt tiền đồ, cả đời này đến chết cũng chỉ là một cái Tân Tiên mà thôi, có thể nói là Phàm giai bên trong vô địch thủ, Tiên Giai bên trong món ăn như chó một loại địa vị, pháp lực tương đối với những khác thần tiên muốn ít ỏi rất nhiều, liền liền nho nhỏ Địa Tiên cũng so Tân Tiên muốn mạnh.

Quả nhiên là một loại bất nhập lưu thần tiên, liền liền ta lúc đầu tại Thiên Đình làm quan lúc, cũng xem thường những cái kia nhỏ Tân Tiên.

Có thể Độc Cô Phàm thân tu vi kia. . .

Trong lòng ta đang nghĩ ngợi, lão hòa thượng cũng đã phân phó, chỉ thấy mấy người đệ tử tay cầm châm nhỏ, đi lên phía trước.

"Châm cứu?" Ta lúng ta lúng túng đặt câu hỏi.

"Yêu quái hừu cuồng ngôn hơn. Đây là ta Hóa Sinh tự chỉ bảo, tên là định thần châm, chuyên môn đối phó người loại này yêu quái." Lão hòa thượng thổi râu ria.

Ta gật gật đầu.

Mấy cái kia hòa thượng đi vào trận pháp, phân biệt tại chúng ta trên người mấy người mấy chỗ huyết đạo đâm mấy lần, lúc này mới lui về.

Ta chỉ cảm thấy theo cây kim đâm huyết, kinh mạch toàn thân dường như xụi lơ, đúng là không còn chút sức nào.

Ngay sau đó tại cái kia La Hán trận pháp uy áp phía dưới, cũng nhìn không được nữa, trong tay hận trời còn tự động thu nhập trong cơ thể, hung hăng té lăn trên đất.

"Thật là lợi hại." Trong lòng ta mặc niệm.

Độc Cô Phàm cũng là khẽ di một tiếng, nói tiếng có chút ý tứ.

"Người có khỏe không?" Trong lòng ta giật mình, vội vàng quay đầu hỏi Độc Cô Phàm.

Cái tên này có thể không xảy ra chuyện gì, hẳn nếu là xảy ra chuyện, vậy chúng ta thật đúng là không hề có lực hoàn thủ.

"Không có chuyện gì, loại này thủ đoạn đối phó Phàm giai tu vi đồ là rất không tệ, thậm chí Địa Tiên Tán Tiên cũng có thể ngăn chặn."

"Đối ta ngược lại thật ra vô dụng." Độc Cô Phàm ngao nghể mở miệng.

Ta an tâm, bình tĩnh nằm trên mặt đất.

"Còn mời đại phật ngay tại chỗ tru diệt yêu hầu." Lão hòa thượng đi trở về đi, hướng phía Lâu Chí phật chấp tay trước ngực cúi đầu.

Lâu Chí cười gật gật đầu, ta đã thấy trong mắt của hắn có chút lưỡng lự.

Ta biết, hắn không muốn giết ta. Thế nhưng là bây giờ tình huống, người ta đều đem chúng ta thu thập xong, liền chờ hắn tự mình động thủ, hẳn lại không có cách nào từ chối.

Lại nói lão hòa thượng này cũng biết làm người, tru diệt ta chính là một cái công lớn, hẳn lại cứ như vậy nhường cho Lâu Chí phật.

Thảm thương Lâu Chí phật căn bản cũng không muốn ta chết, lập tức ở nơi đó do dự một lát, mới thờ dài, trong tay Kim Cương Xử chấn động, liền muốn đi lên phía trước.

"Chậm đã." Thái Bạch nhíu mày lên tiếng.

Lâu Chí dừng lại, quay đầu lại hỏi Thái Bạch: "Thế nào, Thái Bạch có gì chỉ giáo?"

Lâu Chí nhìn về phía Thái Bạch trong mắt tràn đầy vui mừng.

Thái Bạch chấp tay một cái, xoay người cúi đầu: "Đại phật tru diệt yêu hầu, đúng là công đức một kiện. Chỉ là, tại tiểu Tiên xem ra, này yêu hầu hiện tại còn không vội mà giết."

Lâu Chí dường như không hiểu, mở miệng hỏi: "Vì sao hiện tại không thể giết?"

Lão hòa thượng cũng mở miệng hỏi thăm.

"Giết này yêu hầu, quan hệ cái gì đại. . . Tiểu Tiên nghe nói, trước đó vài ngày Nhị Lang Chân Quân cũng bị điều động đến nhân gian, dâng tặng Ngọc Đế ý chỉ đuổi bắt yêu hầu." Thái Bạch vuốt ve ngọc như ý, nhàn nhạt mở miệng.

"Lâu Chí đại phật nếu là như vậy đánh giết yêu hầu, mặc dù tại Phật Tổ trước mặt lập công lớn, lại khó tránh khỏi nhường Nhị Lang Chân Quân trên mặt mũi không dễ nhìn. . . Phải biết, Nhị Lang Chân Quân thế nhưng là Vương mẫu nương nương thân ngoại sinh. Vương mẫu bực này rơi xuống mặt mũi, sợ là lúc sau sẽ cho Lâu Chí đại phật cùng tiểu Tiên ta khó xử."

Lâu Chí nhãn tình sáng lên, giống như có điều ngộ ra.

"Lâu Chí đại phật thân là Tây Thiên Linh Sơn Hiền Kiếp Thiên Phật một trong, mặc dù không nhận Vương mẫu nương nương quản hạt, mà lại Phật Đạo tranh đấu không ngừng, Phật giáo vẫn còn so sánh Đạo giáo thế đại. . . Thế nhưng, Vương mẫu nương nương dù sao quyền lớn, không phải Lâu Chí đại phật cùng ta một cái tiểu Tiên chọc nôi."

Thái Bạch vài câu nói ra, đem phía sau lợi hại quan hệ tất cả đều vuốt được rõ ràng rành.

Lâu Chí trong tay Kim Cương Xử chậm rãi buông xuống, chống trên mặt đất.

"Thái Bạch nói rất có lý." Lâu Chí thở dài, hai đầu lông mày có một vết không cam tâm, "Lần này cũng là đa tạ Thái Bạch nhắc nhở. Chi là không thể như vậy đánh giết yêu hầu, thực sự không phải một vui thú lớn a."

"Lâu Chí không cần nóng vội, nghe nói cái kia Nhị Lang Chân Quân bây giờ ở trên núi Côn Lôn Tam Thanh Đạo giáo nghỉ chân, ta đã dùng tiên thuật chim bay thông tri với hắn, sợ là xế chiều hôm nay hắn liền có thể nhận được tin tức. Dùng Nhị Lang Chân Quân tu vi, sáng mai liền có thể chạy đến."

"Đến lúc đó, Lâu Chí đại phật cùng Nhị Lang Chân Quân cùng nhau chém giết yêu hầu, Phật Đạo hợp lại, truyền đi chẳng phải là một đoạn giai thoại?"

Thái Bạch mỉm cười, lên tiếng an ủi.

Lâu Chí nghe vậy gật gật đầu, giống như là có chút tiếc nuối thở dài.

Ta xem mấy người kia biểu diễn rất là thú vị. Lâu Chí lúc này sợ là ước gì ta tránh thoát chạy đi. Thế nhưng là còn hết lần này tới lần khác được giả bộ như hận không thể lập tức đánh giết ta.

Cũng may Thái Bạch mở miệng, lại lưu cho ta một chút thời gian, cũng cho Lâu Chí lưu một chút thời gian.

Ta nghĩ thâm Lâu Chí đêm nay sợ là sẽ phải làm những gì, bằng không đợi đến Nhị Lang Chân Quân tới, dù là ta liều mạng cũng không trốn thoát được.

Sau cùng, lão hòa thượng phân phó vài câu, những đệ tử kia áp lấy ta về tới Hóa Sinh tự.

Trước khi đi, ta nhìn thấy Thái Bạch vô lão hòa thượng bả vai, cười khẽ nói nhỏ.

"Chớ có hỏi phương trượng, ta biết người một lòng thành Phật hướng thiện. Chỉ là, có đôi khi muốn làm một cái tốt phật, cũng không chỉ là một vị trừ yêu đơn giản như vậy. . . Tỉ như lần này yêu hầu, phía sau liền liên quan rất nhiều lợi hại."

Lão hòa thượng gât gât đầu, cảm kích giống như làm phật vái chào: "Đa tạ tiên nhân chỉ bảo, tiểu tăng nhớ kỹ."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 83: Cửu thể luân hồi chi thuật

Sau cùng, ta cùng Độc Cô Phàm mấy người bị bắt trở về Hóa Sinh tự, bị người che mặt đi vào một chỗ địa lao bên trong, có lẽ là sợ ta nhớ kỹ chạy ra lúc con đường.

Ta nghe cái کیا địa lao nhập khẩu phụ cận có chim trùng kêu khẽ, không khí mang theo cỏ cây mùi thơm ngát, lại cùng với phật âm lượn lờ, liền suy đoán địa lao này là tại Hóa Sinh tự bên trong một nơi hiểm vắng người cỏ cây ở giữa.

Tại địa lao bên trong không biết đi được bao lâu, rốt cục nghe được sắt cửa mở ra thanh âm, bị người đẩy hướng trước mấy bước, lúc này mới có người đem được mắt ta khăn vải lấy ra.

"Người cái con khi này ngang bướng không thể tả, trên đường đi nhưng cũng không vật lộn." Quảng ra ta khăn vải hòa thượng đầu trục nhũ mày nghi hoặc.

Ta cười hắc hắc cười, trong mắt không có một vẻ bối rối.

Tất cả những thứ này, cùng Thái Bạch kế hoạch giống như đúc.

"Được rồi, người đoạn đường này cũng cho ta bớt không ít khí lực. Đợi cho ngày mai buổi sáng Nhị Lang Chân Quân đến đây, người liền an tâm lên đường a." Hòa thượng đầu trọc nói thăm câu A di đà phật, liền đóng cửa đi.

Ta xoay người nhìn về phía địa lao này, đã thấy ánh nền mờ tối, Độc Cô Phàm mấy người cũng đều tai, lúc này đang dòn dập ngồi dưới đất.

"Các ngươi còn có tu vi sao?" Ta lên tiếng hỏi thăm.

Kiểm Tiêu Dao cùng Lang Nhân lắc đầu, nói từ khi ngân châm kia vào cơ thể đằng sau, một thân gân mạch tựa như tắc nghẽn, có lẽ là không có nửa tháng khôi phục không được.

Ta cũng gật gật đầu, nói tiếng ta cũng giống vậy.

Ta vừa nhìn về phía Độc Cô Phàm.

Độc Cô Phàm mỉm cười hướng ta gật gật đầu, nói tiếng không có việc gì, ngân châm kia còn không làm gì được ta.

Nói xong, còn rút ra một tấm bùa, bỗng dung hóa thành một đám lửa đốt trên không trung.

Quả nhiên là tu vi như thường.

"Độc Cô Phàm, có câu nói, ta vẫn muốn hỏi ngươi. . ." Ta nhìn chằm chằm đoàn kia hỏa diễm, ngơ ngác hỏi.

Độc Cô Phàm khoát khoát tay, "Nói."

"Ngươi này một thân tu vi. . . Đến cùng là chuyện gì xảy ra đây?" Ta lên tiếng hỏi thăm.

Câu nói này, ta theo mới quen Độc Cô Phàm thời điểm, liền muốn hỏi hẩn.

Cái tên này thân là Tân Tiên, tu vi lại quả nhiên là vô cùng lợi hại, liền liền lần đó đến phật trông thấy hẩn lúc, đều lộ ra một mặt hoảng hốt.

Mà trên người hẩn huyền bí, nhưng lại chưa theo thời gian mà giảm bớt. Vô luận là Cửu Sinh phủ, vẫn là cái kia đi đến chỗ nào đều mang Hắc Lư Tử, còn có bạch y nữ tử kia, đều để ta thấy không rõ hẩn.

Độc Cô Phàm ngồi dưới đất thờ dài, ngón tay nhẹ nhàng trên mặt đất xẹt qua.

Trong lúc nhất thời, trầm mặc lại.

"Hầu Tử, ngươi thật muốn biết?" Rất lâu, Độc Cô Phàm ngẩng đầu nhìn ta, chậm rãi mở miệng.

Ta gật gật đầu.

Bên tường, một nhánh ngọn nến chậm rãi bùng cháy, tia sáng lơ lửng, đem Độc Cô Phàm ẩn tại rả rời bên trong, ta thấy không rõ mặt mũi của hẩn.

Chỉ là ta lại nghe hẩn trong thanh âm mang theo thê lương.

Độc Cô Phàm gỡ xuống bên hông hồ lô rượu, uống một hợp rượu lớn.

"Hầu Tử, ngươi năm đó ở trên trời làm quan, có lẽ là nghe nói qua Cửu Thiên Huyền Nữ a?" Độc Cô Phàm thanh âm mờ mịt.

Ta gật gật đầu. Năm đó ta lão Tôn ở trên trời người hầu thời điểm, từng nghe nói qua một cái thiên phú cực cao nhân tài mới nổi, nghe nói nàng thân là Nữ Oa người đời sau, thiên phú kinh người, tức thì bị Thái Thượng lão quân thu làm đồ đệ, thân phận cực cao.

Lúc trước, liền liền phụ tá Ngọc Đế bốn ngự đều khách khách khí khí với nàng, nàng này tại mấy năm ở giữa, tại Thiên Đình tên tiếng nổ lớn.

Tương truyền cái kia bốn ngự đứng đầu bắc cực tứ vi đại đế, muốn cùng nàng này kết bái huynh muội, lại bị nữ tử kia nói khéo từ chối.

Chỉ là chẳng biết tại sao, nữ tử kia nhưng lại bỗng nhiên ở giữa mai danh ẩn tích, ở trong thiên đình cũng không có người lại thảo luận nàng, như là chưa bao giờ xuất hiện qua.

Trong âm thầm, Thái Bạch vụng trộm nói cho ta biết, nữ tử kia đã ngã xuống.

Nếu là ta nhớ không lầm, nữ tử kia, liền danh xưng Cửu Thiên Huyền Nữ.

Ta lại nghĩ tới ban đầu ở Độc Cô Phàm trong trận pháp thấy bạch y nữ tử, nữ tử kia bên hông treo một cái đen kịt bảng hiệu, phía trên liền viết bốn chữ lớn.

"Cửu Thiên Huyền Nữ".

Nhìn ta nhú mày suy tư, Độc Cô Phàm ha ha cười cười.

"Hầu Tử, ngươi không có đoán sai. Cái kia tiểu Cửu, chính là Cửu Thiên Huyền Nữ, cũng chính là năm đó Thái Thượng lão quân đồ đệ."

Ta gật gật đầu. Trước đó ta đã có suy đoán, lúc này nghe tới cũng không kinh hãi.

Cũng là cái kia Kiếm Tiêu Dao trên mặt cung kính thêm kính sợ, đứng dậy ôm quyền cúi đầu: "Thế nhưng là Tam Thanh lão tổ đạo đức Thiên Tôn dưới trướng Cửu Thiên Huyền Nữ?"

Độc Cô Phàm ừ một tiếng.

Ta biết được Kiếm Tiêu Dao thuở nhỏ thân là Côn Luân Tam Thanh Đạo giáo chương môn đại đệ tử, mà cái kia Tam Thanh Đạo giáo, thì là Tam Thanh lão tổ đạo đức Thiên Tôn sáng lập.

Mà đạo đức Thiên Tôn, thì là Thái Thượng lão quân pháp danh.

"Theo môn phái văn hiến ghi chép, Cửu Thiên Huyền Nữ bái sư trăm năm về sau, ngay tại chỗ phi thăng. Chính là thiên hạ đệ nhất cái trong vòng trăm năm thành tiên người, quả nhiên là cực kì lợi hại." Kiếm Tiêu Dao chậm chậm thở dài.

"Sau khi phi thăng, lại phải lão tổ thân truyền, thăng đến Thiên Tiên. Năm mươi năm tu luyện đến thất tinh điểm tuyền đại viên mãn, đứng hàng Tiên Giai đỉnh phong, cùng bốn ngự xưng huynh gọi đệ."

"Làm đột phá Tiên Giai tiến vào Đại La Kim Tiên, đạo đức Thiên Tôn lại truyền cho nàng cửu thể luân hồi chi thuật, là thân độ cửu thể luân hồi dùng góp nhặt luân hồi lực lượng, đợi thứ chín thể bùng nổ thời điểm, liền có thể lên thẳng Đại La Kim Tiên."

Kiếm Tiêu Dao thanh âm bên trong tràn đầy kính hãi, kính nghi bất định nhìn xem Độc Cô Phàm.

"Cái kia nàng hiện tại?" Ta gãi gãi đầu hỏi. Năm đó ta cả ngày tại đảo trong vườn nhìn xem quả đào, quả nhiên là không biết thời sự, đối này Cửu Thiên Huyền Nữ cũng vén vén hơi có nghe thấy, lại không rõ lắm.

Ngay sau đó Kiếm Tiêu Dao nói này chút, ta cũng là lần đầu tiên nghe nói.

"Trước tám thế nghe nói là bình yên vô sự, mà thứ chín thể thời điểm. . . Dường như mê thất tại trong luân hồi." Kiếm Tiêu Dao nói đến đây, hơi nghi hoặc một chút ngẩng đầu, nhìn xem ngồi dưới đất Độc Cô Phàm.

"Không biết tiền bối nói, là Cửu Thiên Huyền Nữ thứ mấy thế?"

Kiếm Tiêu Dao ôm quyền hỏi.

Độc Cô Phàm ngồi tại ánh nến rã rời chỗ, nhếch miệng cười cười.

Chẳng biết tại sao, ta nhìn hắn cười có chút giống khóc.

"Tiểu Cửu trước tám thế, đúng như là như lời ngươi nói." Độc Cô Phàm chậm chậm mở miệng.

Kiếm Tiêu Dao trong mắt một mảnh kính hãi.

Ta cũng ngẩn người.

Xem này Độc Cô Phàm lời nói, chẳng lẽ, bạch y nữ tử kia chính là Cửu Thiên Huyền Nữ thứ chín thế?

Độc Cô Phàm không có để ý đến chúng ta, tự mình nói tiếp, "Thế nhưng, thứ chín thế tiểu Cửu, nàng cũng không mê thất tại trong luân hồi. . ."

"Vậy làm sao. . ." Kiếm Tiêu Dao cơ hồ là không chút nghĩ ngợi lên tiếng hỏi thăm.

Độc Cô Phàm khoát khoát tay, ra hiệu Kiếm Tiêu Dao đừng nói chuyện, lại nói tiếp đi: "Tiểu Cửu này cửu thể luân hồi chi thuật, quả nhiên là kỳ diệu vô cùng, góp nhặt cửu thể tu vi, dùng cửu thể luân hồi lực lượng tới tìm cầu đột phá."

"Thế nhưng là, bậc này kinh thiên bí thuật, lại cũng có được thiếu hụt. Đây luân hồi một chuyện, lại là biến hóa khó lường, thân tiên khó liệu."

"Tiểu Cửu trước tám thế, tại cái kia đạo đức Thiên Tôn thủ đoạn phía dưới, cũng coi là bình an vô sự. Thậm chí có một thế, tiểu Cửu phương vừa ra đời liền bị tiếp đến Thiên Đình chiếu cố."

"Cái kia Cửu Sinh phủ, cũng bị xem như tiểu Cửu mỗi một thế tại thế gian trụ sở, bên trong đồ đầy tiểu Cửu đồ vật, bao quát tiểu Cửu trước tám thế góp nhặt luân hồi lực lượng. Chỉ đợi tiểu Cửu thứ chín thể luân hồi viên mãn, liền có thể nhất cử đột phá."

Ta nhớ tới Cửu Sinh phủ bên trong những bố trí kia, có chút hiểu được.

Độc Cô Phàm uống miếng rượu.

"Thế nhưng là, tiểu Cửu thứ chín thể luân hồi ra hơi có chút sai lầm, dù là đạo đức Thiên Tôn cũng không thể tại mịt mờ chúng sinh bên trong tìm tới chuyển thế tiểu Cửu."

Mặt đen hòa thượng cào cái đầu, cung kính bên trong mang theo không hiểu, tựa hồ còn không rõ ràng lắm vì sao Thái Bạch nói như thế.

Quá điểm trắng gật đầu, thờ dài.

"Người cũng biết này là năm đó cái kia yêu hầu. Cái kia yêu hầu lúc trước danh xưng Tề Thiên Đại Thánh, đại chiến 10 vạn thiên binh, cuối cùng vẫn là như tôi ra tay cầm xuống, quả nhiên là yêu khí ngút trời, pháp lực cao thâm. Dù cho bây giờ gặp rủi ro, cũng sợ là có chút thủ đoạn."

"Ta nhìn người này một thân tu vi, cũng là Phàm giai bên trong độ phàm trần, cũng dám tự mình mở cửa nhà lao. Nếu là yêu hầu nổi lên, xảy ra sai sót, nên làm thế nào cho phải."

"Đến lúc đó người chết việc nhỏ, nếu để cho này yêu hầu chạy ra ngoài, thiên hạ này lại tránh không được sinh linh đồ thán."

Thanh âm nghiêm túc, còn mang theo chỉ tiếc rèn sắt không thành thép cảm thán.

Mặt đen hòa thượng một mặt mòng bức, rất lâu, mới chậm rãi thở ra một hơi, trên mặt hiện ra một vết hoảng hốt.

Năm đó cái kia yêu hầu múa côn phóng lên tận trời thời điểm, hắn vẫn chỉ là một cái mới vừa vào tự tu hành tiểu sa di, chỉ là mơ hồ nhớ kỹ cái kia đầy trời thiên binh cùng kim quang.

Bây giờ nghĩ đến, cái này yêu hầu năm đó cũng thực sự là pháp lực cao thâm,

"A di đà phật, đa tạ tiên nhân chỉ bảo, cũng là tiểu tăng ngu dốt."

Mặt đen hòa thượng khom người cúi đầu, đối quá làm không cái phật vái chào.

Thái Bạch hung hăng trừng mặt đen hòa thượng liếc mắt, khoát khoát tay đem hòa thượng căn sau lưng tự mình nói: "Này yêu hầu xảo trá đa dạng. Đến, chìa khoá cho ta, ta mở ra môn."

Nói xong, còn đuổi ra một cái tay đi.

Mặt đen hòa thượng cảm kích nhìn Thái Bạch liếc mắt, lần nữa cung kính cúi đầu.

"Đa tạ tiên nhân trợ giúp, tiểu tăng vô cùng cảm kích."

Nói đi, liền vội vàng đem bên vững chìa khóa cửa bỏ vào quá tay không bên trong.

Tại đây mặt đen hòa thượng xem ra, Thái Bạch hoàn toàn là thay hắn chặn nguy hiểm.

Thái Bạch đi lên phía trước, hướng ta nhẹ gật đầu, liền phải đem chìa khoá cắm đến cửa nhà lao bên trong.

Nhưng mà không đợi Thái Bạch cắm vào chìa khoá, ta đuổi ra một cái tay, chậm rãi đem cửa nhà lao đẩy ra.

"Chuyện này. . . Đây là chuyện gì xảy ra!" Thái Bạch nhìn xem từ từ mở ra cửa nhà lao, còn có từ trong đó đậm chân đi ra ta, lui ra phía sau mấy bước, không khỏi kinh hoàng quát khẽ.

Chỉ là trong mắt của hắn, lại cất giấu mỉm cười.

Cái kia mặt đen hòa thượng cũng là một mặt hoảng hốt.

"Chuyện này. . . Điều đó không có khả năng, địa lao này bị phương trượng tính cả mấy vị đại sư cùng nhau phong ấn qua. Coi như này yêu hầu năm đó pháp lực cao thâm, bây giờ cũng bất quá Phàm giai tu vi, tuyệt không có khả năng mở ra địa lao. . ."

"Trừ phi, trừ phi có người tại ngoại giúp hắn. . ."

Hòa thượng tựa hồ nghĩ tới điều gì, vẻ mặt trắng bệch.

Ngay sau đó, hòa thượng kia hô to lên tiếng: "Người tới, người tới, yêu hầu nổi khùng đi!"

Ta lẳng lặng đứng ở nơi đó, không nhúc nhích, an tĩnh nhìn xem hai người.

Ánh nến hào quang nhảy lên, đem ta lông khi chiếu xạ phản chiếu từng khúc ánh vàng, như sóng nước lưu chuyển.

Địa lao công, vang lên liên miên tiếng bước chân.

Ngoài cửa, sáng sớm vừa vãn, ánh nắng ban đầu chiếu.

...

Sau cùng, ta cùng Độc Cô Phàm mấy người bị một đám hòa thượng dùng phật côn lấp xong, xô đẩy bắt giữ lấy Hóa Sinh tự đại điện.

Xa xa, ta thấy cung điện kia kim quang lưu chuyển, trên cửa điện treo lấy một cái tấm biển, thượng thư "Đại Hùng bảo điện" bốn chữ lớn.

Cửa điện bên cạnh hai cái cột nhà, treo hai cái thật dài bảng hiệu, phía trên chữ viết bút tích công chính, ăn vào gỗ sâu ba phân, lại là một bộ câu đối.

"Kim Phật mang cười xem nhân gian ấm lạnh "

"Bồ Tát từ bi độ làm việc thiện người "

Trong điện, Kim Phật ngồi ngay ngắn, phật cò vòn quanh, đốt hương lượn lờ.

Trên mặt đất bồ đoàn nhóm tốt, từng cái hòa thượng đầu trục khoanh chân nhắm mắt, chấp tay trước ngực thấp tụng phật kinh.

Mấy cái địa vị khá cao hòa thượng đầu trục, thẳng tắp đứng tại ở giữa, trong đó liền có chó có hỏi phương trượng cùng Mạc Ngôn chủ trì.

"Yêu hầu đã đến, còn mời phương trượng xử lý!" Mặt đen hòa thượng bước nhanh đi vài bước, phồng lên tu vi khẽ quát một tiếng.

Thanh âm không lớn, cũng là vang vọng đại điện.

Cái kia chó có hỏi phương trượng quay đầu liếc lấy ta một cái, nhẹ gật đầu, nói tiếng áp lên tới.

Mặt đen hòa thượng quay đầu khoát khoát tay, ra hiệu áp lấy ta đám kia hòa thượng mang ta đi lên.

"Phương trượng, có một số việc. . . Giống như không thích hợp." Mặt đen hòa thượng nhủ mảy lông kéo chó có hỏi phương trượng, tận lực hạ giọng thương thảo.

Cũng may ta chính là trời sinh Thạch Hầu, quả nhiên là tai thính mắt tinh, đúng là dựng thẳng lỗ tai đem hai người đối thoại nghe được một chữ không sót.

"Chuyện gì nường ngươi hốt hoảng như vậy?" Chó có hỏi phương trượng hỏi.

Mặt đen hòa thượng đang chỗ ấy do dự một chút, dường như đang suy tư có nên hay không nói, cuối cùng lại thở dài, một mặt nghiêm túc chậm rãi mở miệng.

"Mới vừa, tiểu tăng ta mang Thái Bạch thượng tiên đi địa lao đề cầm yêu hầu, Thái Bạch thượng tiên sợ yêu hầu có bẫy, liền chủ động đưa ra thay tiểu Tiên mở ra cửa nhà lao, tiểu Tiên vui vẻ đáp ứng. Thế nhưng là. . ."

Mặt đen hòa thượng nói đến đây, vẻ mặt lo nghĩ ngừng lại.

"Nhưng mà cái gì?" Chó có hỏi phương trượng có chút không kiên nhẫn thúc giục nói.

"Thế nhưng là. . ." Mặt đen hòa thượng thở dài, mới nói tiếp, "Cái kia yêu hầu, căn bản không đợi Thái Bạch thượng tiên mở cửa, liền chính mình đẩy cửa đi ra."

"Cái gì!" Chó có hỏi phương trượng vẻ mặt nghi ngờ không thôi, "Ngươi, ngươi nói chính hắn đẩy cửa ra?"

Mặt đen hòa thượng gật gật đầu.

"Chuyện này. . . Sợ là có chút quái dị." Chó có hỏi phương trượng lông kéo trên người mình bảo quang áo cà sa, nhủ mảy suy tư, than nhẹ lên tiếng, "Cái kia lồng giam chính là ta cùng vài vị Phật Đà hợp lại phong ấn, như không có chìa khóa, cho dù là Lâu Chí phật ở bên trong đều mở cửa không ra, huống chi mấy cái Phàm giai thêm một cái điên Tán Tiên."

"Mấy người bọn họ, ấn lý thuyết tu vi đều không như Lâu Chí. Lại như thế nào có thể mở cửa. . . Mà lại mở cửa đằng sau, còn không đi ra, không phải đợi đến ngươi đi đằng sau mới đẩy cửa đi ra."

Chó có hỏi phương trượng thở nhẹ khẩu khí, cuối cùng tăng thêm một câu.

"Việc này kỳ quái. . . Sợ là có trong chùa người nhúng tay. Nhất định phải điều tra ra đến cùng là ai. Ngươi bây giờ liền đi địa lao nơi đó điều tra, nhìn một chút có ai xuất nhập qua."

Thanh âm nghiêm túc.

Mặt đen hòa thượng âm thầm làm cái phật vái chào, lĩnh mệnh lui ra.

Mà lúc này, chó có hỏi phương trượng mới chậm rãi xoay người lại nhìn ta, sắc mặt nghiêm túc.

Sau lưng của hắn, là cái kia lóe kim quang đại phật, đang ở bày đầy cúng phẩm trên bàn, ngồi xếp bằng, mắt cúi xuống mỉm cười nhìn ta.

phát tài.

Ta đang muốn như vậy lấy. Nhị Lang Chân Quân phát phát tay, đất bằng một hồi gió lớn, những cái kia bụi đất tất cả đều tán đi.

Không có bụi đất ngăn cản, ta cùng Nhị Lang Chân Quân thẳng tắp nhìn nhau.

Rất lâu, Nhị Lang Chân Quân cười khẽ một tiếng.

"Yêu hầu, lại gặp mặt. Năm đó cửa Nam Thiên từ biệt, ngươi thế nhưng là để cho ta tưởng niệm gấp."

Nhị Lang Chân Quân nhìn ta, nhếch miệng cười cười, một thân bảo giáp tại buổi sáng ban đầu dương phía dưới, lóe hàn quang.

Mi tâm ở giữa, vàng sáng lưu chuyển, thiên nhân khẽ nhếch.

Liên liên cái kia ngọc chó, cũng thức thời hướng ta nhẹ răng gặm nhẹ, dường như nhìn thấy cừu địch.

Cái kia ngọc chó chân sau có chút chân thọt, nghĩ đến là năm đó bị Kim Thiên Tử một cước kia đá ra khuyết điểm.

Ta nhớ tới năm đó Kim Thiên Tử bộ kia hung bộ đáng, lại cũng không nhịn được ha ha cười cười, đều là khinh miệt.

"Nhị Lang tiểu nhi, năm đó sư phụ ta đánh ngươi một thân là thương, có thể khỏi hẳn rồi?"

Sau lưng thư sinh nghe được ta câu nói này, nhìn xem Nhị Lang Chân Quân trong mắt mang theo vài phần mê mang. Dường như đang nhớ lại cái gì.

"Yêu hầu, ngươi . . ."

Nhị Lang thần biến sắc, quát lạnh lên tiếng, dẫn theo ba nhọn hai nhận thương liền muốn đi lên phía trước.

Cái kia ngọc chó cũng giần giụa kêu hai tiếng, đẩy miệng răng nanh lóe hàn quang.

Thái Bạch vội vàng bước nhanh đi ra phía trước, kéo lại Nhị Lang Chân Quân cánh tay, dán vào lỗ tai nói nhỏ vài câu.

Theo Thái Bạch thuyết phục, Nhị Lang Chân Quân một mặt lửa giận, cũng dần dần chìm xuống.

"Thôi được. Yêu hầu, hôm nay Lâu Chí cùng ta một đủ trừ ngươi, liệu ngươi cũng là tai kiếp khó thoát, cũng là không vội mà động thủ. Lại tha cho ngươi lại nhảy nhót một lát."

Sau cùng, Nhị Lang thần thờ sâu khẩu khí, bình tĩnh trở lại.

Thái Bạch đứng tại Nhị Lang Chân Quân sau lưng, lặng yên hướng ta nhẹ gật đầu.

Lâu Chí đến phạt thì trầm mặt, chậm rãi đi đến trước mặt ta, nhú mày đánh giá ta.

Khẩu hình khẽ động, nhưng không có một tia thanh âm phát ra.

Ta nhận ra Lâu Chí nói lời, chỉ nhếch miệng cười nhìn xem Lâu Chí, nhưng không nói lời nào.

Hắn nói đúng lắm, "Ngươi vì sao không đi."

Ta nhìn thấy Lâu Chí trong mắt mang theo vài phần không hiểu, còn mang theo một chút khản trương.

Ta như đi, làm sao có thể bang quá giết phí công ngươi.

Như thế nào, biết được Từ Hà tung tích.

Ta cười hắc hắc, chăm chăm đến Lâu Chí sợ hãi trong lòng.

...

Sau cùng, mãi đến đang buổi trưa, cái kia Nhị Lang Chân Quân mới cùng Lâu Chí phạt, cùng nhau lần nữa tiến vào Đại Hùng bảo điện.

Ta ngồi được trên người hai người này có mùi thơm nức mũi, tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Này hai ngu, lại còn đi tắm thay quần áo, đốt hương tịnh thân một phen, lúc này mới chuẩn bị động thủ trừ ta.

Nha thật có nhân hạ thoải mái.

Lâu Chí phạt chống Kim Cương Xử, quan sát bên dưới phía ngoài mặt trời.

"Chân Quân, bây giờ đã là giữa trưa, dương khí trong thiên địa đang nồng, lúc này tới tru diệt yêu hầu, cũng là không còn gì tốt hơn."

Nhị Lang Chân Quân cũng là nhẹ gật đầu, nói tiếng cũng tốt.

Hai người này tâm tình giống như là không tệ, một người tay cầm Kim Cương Xử, một người khác cầm lấy hai nhận thương, đi đến trước mặt ta.

Nhị Lang Chân Quân thẳng tắp nhìn ta, thờ dài.

"Hầu Tử, năm đó ngươi cùng Kim Thiên Tử lật trời đình, liền đã chú định kết quả như vậy."

"Ngươi ta tuy có chút mối thù truyền kiếp, nhưng ta cũng không thể không thừa nhận, ngươi cũng có chút cốt khí. Cũng được, ta liền cho ngươi thông khoái."

Nói xong, trong tay ba nhọn hai nhận thương chậm rãi nâng lên.

Ta nhìn hấn một thân Bát Cửu Nguyên Công vận chuyển, tam mục vi tôn, quả nhiên là vô cùng lợi hại.

Khóe miệng ta treo lên một tia cười lạnh.

...

"Lâu Chí, cứu ta!"

Ta bỗng nhiên quay đầu, hướng phía một bên Lâu Chí phật hô to lên tiếng.

Nhị Lang thần có lẽ là cũng không ngờ tới ta hội phản ứng như thế, lập tức cứ thế chỉ chốc lát, trong tay ba nhọn hai nhận thương đứng tại trên không.

Lâu Chí nghe vậy, sắc mặt sững sờ, ngay sau đó dường như ý thức được cái gì, vẻ mặt đột biến.

Tại ta tiếng nói còn không có rơi thời điểm, liền vung lên Kim Cương Xử một gậy quét tới.

Cái kia Kim Cương Xử lực lớn như núi, nhanh như truy tinh, mang theo tiếng gió vun vút, thẳng đến ta đầu.

Ta trừng trừng mắt, khóe miệng cái kia tia cười lạnh lại càng sâu.

Thái Bạch kế hoạch bên trong, bộ phận trọng yếu nhất cuối cùng đã tới.

"Ba!"

Một đạo to cỡ miệng chén phích lịch, bản thân trong tay áo nổ bắn ra mà ra, tại cái kia vùng tới Kim Cương Xử phía trên.

Này loi đình chính là Độc Cô Phàm đưa ta phòng thân lá bùa biến thành, uy lực tự nhiên bất phàm. Đã thấy cái kia Kim Cương Xử vừa chạm vào phía dưới, Lâu Chí đứng là nắm chắc không được.

Chỉ thấy Kim Cương Xử rời khỏi tay, nghiêng nghiêng bay ra năm trượng, rơi vào ngoài điện trong sân.

Lâu Chí cũng không khỏi được lui ra phía sau mấy bước, thở hỏn hển.

"Lâu Chí, ngươi. . ."

Nhị Lang thần có chút nghi hoặc nhìn Lâu Chí, dường như không rõ vì sao Lâu Chí phản ứng to lớn như thế.

"Hấn muốn diệt khẩu!" Ta cắn răng quát.

Thanh âm buồn hận, mang theo không cam lòng.

Lâu Chí trên mặt đột nhiên hiện ra một vệt kinh hoàng.

"Nhị Lang Chân Quân, đừng vội nghe này yêu hầu nói bậy."

"Này yêu hầu quỷ kế đa đoan, lúc này đúng là đang ô miệt tiểu tăng."

"Ta chính là Hiền Kiếp Thiên Phật một trong, dâng tặng Phật Tổ cùng đầu phật chi mệnh hạ phạm diệt trừ yêu hầu, như thế nào lại cùng này yêu hầu có tư?"

Lâu Chí giọng nói vô cùng nhanh, chỉ là trong mắt nhưng lại có một tia không thể che hết bối rối.

Hắn, theo góc độ nào đó bên trên xem, hoàn toàn chính xác cùng ta có tư.

Ngay sau đó bị ta vạch trần, đúng là loạn thần tâm.

Nhị Lang thần bán tín bán nghi nhìn Lâu Chí rất lâu, cuối cùng thờ dài, trong tay ba nhọn hai nhận thương chậm rãi rũ xuống.

"Người nói có chút đạo lý, này yêu hầu quý kẻ đa đoan, bây giờ tự biết đào thoát vô vọng, sợ là nghĩ nói xấu người tới ly gián chúng ta, tốt thu hoạch một chút hi vọng sống. Ta ngược lại thật ra suýt nữa trúng hủn quý kẻ."

"Lâu Chí chớ trách, ta ngày gần đây tâm thần có chút không tập trung, hứa là có chút đa nghi."

Nói xong, lại hướng Lâu Chí mang theo áy náy một chút cười khổ, xem như nói xin lỗi.

Cái kia một thân Bát Cửu Nguyên Công cũng ngừng vận chuyển.

Lâu Chí cũng là ha ha cười vài tiếng, rất là rộng lượng khoát tay chặn lại: "Nhị Lang Chân Quân nói đùa, đã sớm nghe nói Chân Quân tam mục vi tôn, là không an phận sáng. Há lại sẽ bị này yêu hầu hù lừa gạt "

Rất là hào sảng bộ dáng, việc này chính là lắng lại.

Nhị Lang thần vốn là đã làm sai trước, tha là thân phận của mình tôn quý, trong lòng cũng không khỏi có chút áy náy, lúc này thấy Lâu Chí khách khí như thế hào sảng, cũng là càng ngưng ngưng.

Trầm ngâm một lát, Nhị Lang thần thờ dài, trong tay ba nhọn hai nhận thương thu về, lại hướng phía Lâu Chí phật ôm quyền cúi đầu.

"Phương mới xem như bản tiên đường đột, không bằng. . . Này yêu hầu liền do đại sư thay tru diệt."

Thanh âm thành khẩn.

Lâu Chí sững sờ, không thể che hết trong mắt vẻ mừng như điên.

Phải biết, này yêu hầu chính là là năm đó đại náo thiên cung Tề Thiên Đại Thánh chuyển thế, quả nhiên là lai lịch phi phàm, liền liền Phật Tổ đều quai niệm trong lòng.

Nếu không phải Thiên Đình cùng Tây Thiên Linh Sơn bởi vì vì một cái đại năng phá phong mà ra một chút biến cố, chúng tiên nhà đều khó mà xuất thủ tới. Sợ là Phật Tổ đều sẽ đích thân ra tay tới đối phó này yêu hầu.

Nếu là mình có thể tự tay tru diệt yêu hầu, đây chính là một cái công lớn. . .

Sau khi trở về, tại cái kia Hiền Kiếp Thiên Phật bên trong số ghê sợ là sẽ phải tăng lên không biết mấy trăm.

Cho dù là Tây Thiên Linh Sơn, đều sẽ có một chỗ của chính mình.

"Đa tạ Nhị Lang Chân Quân."

Lâu Chí xoay người cúi đầu, thanh âm sợ hãi.

Nhị Lang Chân Quân đưa tay đem Lâu Chí đỡ dậy thân đến, hai người nhìn nhau cười một tiếng, việc này cũng coi là như vậy bỏ qua, tất cả đều vui vẻ.

"Mới vừa tiểu tăng nhất thời chủ quan, bị yêu hầu dụng kế đánh bay binh khí. Tiểu tăng đi trước mang tới, lại tru diệt này yêu hầu."

Lâu Chí vừa cười, một bên hướng lớn đi ra ngoài điện.

Nơi đó, hắn Kim Cương Xử nghiêng nghiêng hoành trên mặt đất.

Nhị Lang Chân Quân gật gật đầu, nói tiếng nhanh đi.

Ngoài điện, ánh nắng chói mắt.

Lâu Chí đưa lưng về phía chúng ta, từng bước một hướng đi cái kia hoành trên mặt đất Kim Cương Xử.

Cái kia Kim Cương Xử, tại ánh mặt trời chiếu xuống, đen kịt bề ngoài lại phản bắn ra sáng chói ánh vàng.

Trong lúc nhất thời, Lâu Chí xem có chút hoa mắt.

"Cầm nó, ta liền có thể chém giết yêu hầu, lập khoảng thế kỷ công. . ."

"Ta liền có thể, tranh đến Linh Sơn số ghế, được Phật Tổ trách nhiệm."

"Người xuất gia không đánh lừa dối, người chớ nói xấu đại phật!"

Chớ có hỏi phương trượng lạnh giọng quát lớn.

Nhị Lang Chân Quân lẳng lẳng đứng ở một bên, cũng không xen vào.

Chỉ là trong mắt, lại trôi lên vài tia nghi hoặc.

Hắn nhớ tới đến, hắn ở trên trời lúc, từng nghe nói qua cùng Lâu Chí Phật cùng nhau xuống mấy cái nhỏ Phật tất cả đều bỏ mình, hài cốt không còn.

Nguyên nhân cái chết kỳ quái.

Lâu Chí báo cáo nói, là cái kia yêu hầu xảo trá, làm quỷ kế giết chết.

Mà Lâu Chí cùng Thái Bạch, nhưng mỗi lần đều lông tóc không thương.

Nghe nói, Tây Thiên Linh Sơn đã có không ít người tại trong âm thầm phỏng đoán, lần này đến cùng Thái Bạch, sợ là rấp tâm hại người.

Ta xem cái kia mặt đen hòa thượng đề ép thượng thể chậm rãi đứng vững, khuôn mặt đặng chất, khễ thờ dài.

"Phương trượng, việc này tiểu tăng cũng không làm giả."

Mặt đen hòa thượng xoay người, hướng phía phương trượng làm cái Phật vái chào.

"Tiểu tăng đi trước địa lao trông coi hòa thượng nơi đó nghe ngóng, biết được tối hôm qua chỉ có hai người ra vào địa lao."

"Ngày đệ nhất nhân, chính là tiểu hòa thượng đang cảm giác."

Nói xong, mặt đen hòa thượng ngẩng đầu nhìn liếc mắt đứng tại chớ có hỏi phương trượng trước mặt tiểu hòa thượng.

Tiểu hòa thượng giống như là có chút khẩn trương, ngốc tại chỗ cúi đầu xoa xoa chính mình tăng bào góc áo.

Mặt đen hòa thượng nói tiếp, "Tiểu tăng biết được tin tức này, vừa mới bắt đầu, tưởng rằng tiểu hòa thượng nể tình cùng này yêu hầu giao tình bên trên, muốn đi trong âm thầm thả yêu hầu."

"Thế nhưng là, nhưng lại chưa tại cái kia phiến trên cửa lao phát hiện tiểu hòa thượng khí tức."

"Ngày cửa nhà lao lỗ khóa chính là mở ra địa lao phong ấn trận nhân. Nếu là muốn mở ra, liền muốn cầm trong tay chìa khoá, cổ động chính mình một thân linh lực, liền chắc chắn lúc trong đó lưu lại khí tức của mình."

"Ồ khóa này trong mắt cũng không lưu lại tiểu hòa thượng khí tức. Cho nên nói, này tiểu hòa thượng đang cảm giác chỉ là đi xem xem, cũng không tự mình mở cửa nhà lao."

Tiểu hòa thượng thở ra một hơi, trong mắt mang theo vài phần may mắn.

Ta biết, lúc ấy nếu không phải Lâu Chí đột nhiên đến, sợ là tiểu hòa thượng liền sẽ mở cửa nhà lao.

Mặt đen hòa thượng thờ dài, nhìn một chút ngoài cửa Lâu Chí Phật.

Ngoài điện, Lâu Chí xoay người nhặt lên cái kia rơi trên mặt đất Kim Cương Xử, mỉm cười đứng lên.

Giữa trưa ánh nắng thẳng tắp vung vãi ở trên người hắn, chiếu một thân kim quang bắn ra bốn phía.

"Mà tối hôm qua tiến vào vào địa lao người thứ hai. . . Chính là Lâu Chí Phật."

Mặt đen hòa thượng thờ dài.

"Tiểu tăng cẩn thận tra xét cái kia địa lao cửa nhà lao, trong đó tràn đầy Lâu Chí Phật còn sót lại linh lực."

"Những linh lực này còn sót lại rất nhiều, nghĩ đến là tại không có chìa khoá dưới tình huống, Lâu Chí Phật dùng cực kỳ cường đại Phật khí cưỡng ép mở ra cửa nhà lao. . ."

Nói đến đây, mặt đen hòa thượng ngừng lại, chậm rãi duỗi ra một cái tay.

Tay kia bên trên nâng một mảnh Phật khí, trên đó tán ra thất thái Quang mang.

Chỉ có thành Phật, vào Tiên Giai, mới có loại này thất thái Phật Quang.

Ở đây, chỉ có một người mới sẽ có loại này Phật Quang.

Chính là Lâu Chí.

Lão hòa thượng ngốc tại đó.

Liên liên Nhị Lang thần sắc mặt cũng âm tình bất định.

Ngoài điện, Lâu Chí xoay người nhặt lên Kim Cương Xử, mỉm cười xoay người lại, nhìn về phía trong điện.

Thấy cái kia thất thái Phật Quang.

"Chỉ cần giết yêu hầu, ta liền lập công lớn. . . A, cái kia mặt đen hòa thượng trong tay nắm. . ."

Lâu Chí vẽ mặt đột biến.

Rất lâu, Lâu Chí thì thào nói nhỏ, thờ dài.

"Là ta phật khí."

Nhìn xem trong điện có chút ngưng trọng bầu không khí, hẩn hiểu rõ ra.

"Lâu Chí, tới, bản tiên quân có một số việc muốn hỏi người."

Nhị Lang Chân Quân đề ép cuồng hống quát nhẹ lên tiếng, một thân Bát Cửu Nguyên Công lặng yên vận chuyển, ba nhọn hai nhận thương sáng lên trong tay.

Lại nói này Nhị Lang Chân Quân tại cửa Nam Thiên bên ngoài cả ngày trông coi thiên lao, không có gì tích hiệu, tổng sàu như thế nào mới có thể đề bạt.

Từ từ năm đó hẩn bị yêu hầu cướp bên vững đẳng sau, liền không ngớt đình tốt nhất tinh thần thường đều không cảm được.

Vương mẫu nương trong lòng biết chính mình cháu trai phiền não, liền phái hẩn hạ giới đuổi bắt yêu hầu, cũng tốt được điểm công lao, nâng nâng công trạng.

Phải biết, này đuổi bắt yêu hầu thế nhưng là một cái công lớn, nếu là thật sự bắt được, cái kia trực tiếp quan thăng hai cấp đều không là vấn đề.

Nhị Lang Chân Quân năm đó bị ta roi xuống mặt mũi, lại bị hung hòa thượng một châu đánh cho tê người, vốn là đối tâm ta nghi ngờ thâm hận, càng đừng đề cập còn có thể quan thăng hai cấp. Liên vui về lĩnh mệnh.

Nhị Lang thần vừa hạ phạm ở giữa, vốn cho rằng muốn cùng ta có một trận ác chiến. Kết quả lâu đó đến đúng là đem ta lấy đi, lại làm thuận nước giong thuyền, nhường Nhị Lang Chân Quân cùng nhau đến đây hợp lại tru diệt yêu hầu.

Nhị Lang Chân Quân vui mừng quá đổi, vui vẻ đến đây, không khỏi đối lâu này đến phật sinh lòng hảo cảm.

Nhưng mà, lúc này Nhị Lang Chân Quân lại chợt phát hiện, lâu này đến phật lại cùng yêu hầu có tư.

Chẳng lẽ, cái kia Tây Thiên Linh Sơn lưu truyền tin tức là thật, lâu này đến quả nhiên rắp tâm hại người. . .

Nhị Lang Chân Quân chợt nhớ tới, cùng Lâu Chí cùng nhau đối phó yêu hầu mấy cái nhỏ phật, toàn bộ bỏ mình, liền liền thi hài cũng không lưu lại.

Nhị Lang Chân Quân thờ dài, trong tay hai nhận thương nhọn chậm rãi nâng lên.

Cái kia ngu dân chó cũng như hiểu nhân tính, hướng phía Lâu Chí nhe răng trợn mắt.

Ta nhìn thấy Nhị Lang Chân Quân trong mắt lửa giận ngấm dần lên, nhưng giấu ở chỗ sâu, lại là một vệt cuồng nhiệt.

Ta biết, nếu là hẩn tru yêu hầu, chỉ có thể quan thăng hai cấp.

Nếu là hẩn tru yêu hầu bên ngoài lại điều tra rõ Lâu Chí phản loạn, lại chính tay đâm phản phật Lâu Chí, sợ là ít nhất đều có thể thăng liền ba cấp, lên thẳng vào ba mươi hai thần tướng, cùng Thập Nhị Kim Tiên tịnh xưng, lại hướng lên, chính là bốn ngự.

Càng đừng đề cập, còn có thể bán Phật Tổ một cái nhân tình.

Tốt như vậy sự tình, há có thể không tận tâm tận lực.

"Lâu Chí, cho ta cái nói rõ lý do." Nhị Lang Chân Quân một thân Bát Cửu Nguyên Công vận chuyển, tam mục đủ tròn, đồ quả thật có mấy phần uy nghiêm.

Tâm ta nói này Nhị Lang Chân Quân không hổ là Vương mẫu nương nương cháu trai, không chỉ thân phận cao thượng, sinh cũng là có mấy phần đẹp đẽ.

Ta bỗng nhiên có chút hâm mộ Nhị Lang Chân Quân.

Lâu Chí lưỡng lự ở nơi đó.

"Lâu Chí hẳn ngày hôm qua xác thực tới trong lao đi tìm ta, nói muốn thả ta đi ra. Mà lại. . . Kỳ thật hẳn căn bản cũng không muốn giết ta."

Ta dựa theo Thái Bạch lúc trước phân phó, quát mạnh lên tiếng.

"Chỉ cần ta sống, hẳn liền có thể mượn tên của ta, cưỡng ép Thái Bạch, tới một chút nuốt chửng mặt khác Hiền Kiếp Thiên Phật tu vi."

"Hắn nói, sớm muộn cũng có một ngày, hẳn sẽ trở thành Hiền Kiếp Thiên Phật đầu phật."

Tiếng nói vừa ra, toàn trường yên tĩnh.

Tất cả mọi người đánh giá Lâu Chí phật.

"Nói xấu, này yêu hầu nói tất cả đều là giả, đang ô nhục ta mà thôi."

"Một con yêu quái, các ngươi cũng tin?"

"Ta thân là Hiền Kiếp Thiên Phật, như thế nào lại như hắn theo như lời."

Lâu Chí trán nổi gân xanh lên, gào to lên tiếng.

Nhị Lang Chân Quân hừ lạnh một tiếng, "Cái kia ngươi giải thích cho ta dưới, ngươi vì sao muốn đi mở ra thiên lao."

Lâu Chí không nói.

Ta thấy sắc mặt hắn xanh đỏ đứng ở nơi đó, nhẹ giọng cười cười.

"Nhị Lang thân, ngươi ta cũng coi như quen biết cũ, lần này ta xem như hắn phải chết không nghi ngờ, trước khi chết, đưa ngươi tốt lễ."

"Lâu Chí, ngươi nói ta là yêu quái, cho nên lời nói của ta không thể tin."

Ta nhìn Lâu Chí, trong mắt mang theo vài phần mỉa mai.

Lâu Chí ngờ ngạc nhìn ta một lát, tựa hồ ý thức được cái gì, vẻ mặt đột biến, một mảnh kinh hoàng nhìn về phía Thái Bạch.

Ta hướng hắn cười lạnh, tiếp tục mở miệng.

"Vậy ngươi nói, Hóa Sinh tự phương trượng đệ tử đặc ý có đủ hay không?"

"Ngọc Đế ngự sử Thái Bạch Kim Tinh có đủ hay không?"

Ta nói đến đây, quay đầu đối Nhị Lang Chân Quân ha ha cười cười, rất là thân mật.

"Nhị Lang, tiểu hòa thượng đang cảm giác cùng Thái Bạch hai người cũng có thể làm chứng nhận, lần này đến phật mượn tên của ta, cưỡng ép Thái Bạch mưu hại đồng bào."

"Hầu Tử ta trước khi chết, đưa ngươi cái này lễ lớn không lớn?"

"Nếu không, ngươi đi Ngọc Đế Phật Tổ nơi đó giúp ta van nài, tha ta một mạng, lại quan ta năm trăm năm?"

Ta ườn nghiêng mặt, tràn đầy khản thiết.

Nhị Lang Chân Quân liếc lấy ta một cái, cũng không nói chuyện, tự mình quay đầu đi nhìn xem Lâu Chí.

"Lâu Chí, cái con khi này nói có thể là thật?"

Nhị Lang thân vừa dứt lời, đứng tại Nhị Lang Chân Quân sau lưng Thái Bạch Kim Tinh liền xoay người cúi đầu.

"Này yêu hầu nói, câu câu làm thật."

"Lâu Chí phật dùng vũ lực bức hiếp tiểu Tiên, khiến cho ta cùng hại những cái kia Phật Đà, ta không đành lòng, nhưng ngại tại pháp lực mình ít ỏi lại chỉ có thể khuất phục."

"Thái Bạch tự biết nghiệp chướng nặng nề, chết chưa hết tội. Nhưng còn mời Chân Quân hộ ta, miễn bị tay hắn."

Nói xong, quá mặt trắng bên trên một vết hoảng hốt, núp ở Nhị Lang Chân Quân sau lưng, không dám nhìn Lâu Chí liếc mắt.

Dường như hết sức e ngại Lâu Chí.

"Thái Bạch, người. . ." Lâu Chí hai mắt trợn lên, thấp giọng giận dữ mắng mỏ.

"Đang cảm giác, người đây?" Chớ có hỏi phương trượng lạnh lùng lên tiếng.

Hắn lúc này, lời nói ở giữa đôi lông mày này chỉ đại phạt đã không có chút nào cung kính.

Tiểu hòa thượng chần chờ một lát, thờ dài, chấp tay trước ngực, khô khốc há to miệng.

"Khi thí chủ nói này chút, ta cũng không biết. . ."

Lâu Chí trong mắt lướt qua một vết kinh hi.

Nhị Lang Chân Quân quay đầu nghi ngờ nhìn tiểu hòa thượng liếc mắt.

"Thế nhưng, tối hôm qua tiểu hòa thượng tại địa lao bên trong xem khi thí chủ thời điểm, Lâu Chí đại phạt đột nhiên trước khi, tiểu hòa thượng núp ở góc rẽ dưới mặt bàn. . ."

Tiểu hòa thượng nói tiếp.

Lâu Chí vẻ mặt trong nháy mắt trắng bệch.

"Tiểu hòa thượng thấy, Lâu Chí đại phạt cho khi thí chủ mở cửa nhà lao, lại phân phó khi thí chủ chờ hắn rồi đi hai canh giờ đằng sau lại tự động chạy ra."

"Ồ giữa, Lâu Chí đại phạt cũng xác thực nói qua khi thí chủ hiện tại còn không thể chết."

Tiểu hòa thượng nói đến đây, thờ dài, lại quay đầu nhìn ta một cái, một mặt cảm kích.

"Có thể khi thí chủ sợ cho tiểu hòa thượng mang đến phiền phức, liền cũng không có chạy đi. Dù cho bền vững cửa mở, lại vẫn không có chạy trốn. . . Ô ô."

Nói xong, tiểu hòa thượng còn khóc lên.

Tâm ta nói người nhà thật là nghĩ nhiều. Ta chỉ là vì bang quá giết phí công đi Lâu Chí, này mới không có chạy trốn.

Nhị Lang thần trầm ngâm một lát.

"Cái con khi này tuy nói hung ác, lại không bỏ xuống được thất tình lục dục, năm đó đã là như thế."

"Bây giờ vì không cho tới giao hảo tiểu hòa thượng gánh trách mà không chạy trốn, nhưng cũng nói được."

Nhị Lang Chân Quân dường như hiểu rất rõ bộ dáng của ta nhẹ gật đầu.

Tâm ta nói người nhà là có hiểu rõ hơn ta à, năm đó đó là Từ Hà.

Liền này ngu tiểu hòa thượng, chết sống liên quan ta cái rắm a.

Tiểu hòa thượng nhưng lại chợt nhớ tới cái gì, lau khô nước mắt, ngẩng đầu căm tức nhìn Lâu Chí.

"Đúng rồi, còn có một chuyện."

"Lâu Chí phạt từng ngay trước chúng ta Hóa Sinh tự chúng tăng mặt đánh chết Bắc Niệm đại phạt, sau đó lại dùng soru hồn thuật rửa đi các vị sư huynh đệ cùng sư phụ sư thúc trí nhớ."

"Đến mức tiểu hòa thượng là bởi vì Thái Bạch thượng tiên âm thầm hạ thủ lưu tình, lưu lại trí nhớ, cho nên còn nhớ rõ việc này."

Nhị Lang Chân Quân nghe vậy tam mục trừng trừng, đưa tay cách không bắt tới một cái hòa thượng, sau đó một cái tay đập vào hòa thượng kia cái trán, nhắm mắt nhủ mảy.

Một lát sau, Nhị Lang Chân Quân chậm rãi đưa tay buông xuống, nhìn hằm hằm Lâu Chí.

"Lâu Chí, người có lời gì nói."

Nhị Lang Chân Quân vận chuyển tu vi, một thân tóc dài phát phối, mũi thương chỉ phía xa Lâu Chí.

Không bao lâu, đã lộ ra dấu hiệu bị thua.

"Lâu Chí, Từ Hà ở đâu!"

Ta chờ đúng thời cơ, quát lạnh lên tiếng.

Lâu Chí cắn răng cùng Nhị Lang Chân Quân giằng co, cũng không để ý đến ta.

"Ngươi nếu đem Từ Hà tung tích nói cho ta biết, ta bảo đảm ngươi không chết!"

Ta quát.

Lâu Chí nghe vậy liếc lấy ta một cái, toàn thân tu vi chấn động mạnh một cái, đem Nhị Lang thần đánh văng ra, lau khô khóe miệng vết máu.

"Thật chứ?"

"Làm thật."

Ta nhẹ nói ra, cho Độc Cô Phàm nháy mắt ra dấu.

Độc Cô Phàm hướng ta gật gật đầu, một thân tu vi cũng không tiếp tục ẩn giấu, triệt để buông ra chấn động, đúng là đem mang lấy chúng ta mấy tên hòa thượng cùng nhau đánh văng ra.

Đến mức bộ kia lấy chúng ta mấy người phật còn, cũng bị cắt thành vài đoạn.

Ta thuận tay từ bên hông túi thơm móc ra mấy cái tiên đan, phân cho Kiếm Tiêu Dao mấy người.

Này tiên đan toàn thân đỏ choét, tên là linh lung viên, lại là lúc trước Thiên Đình bên trên nhiệt tiêu tiên đan.

Tiên đan vào trong bụng, hóa làm một đầu rồng lửa, đem chúng ta mấy người bị định thần châm cảm cố lại tu vi trong nháy mắt xông mở.

Nhị Lang Chân Quân cảm nhận được Độc Cô Phàm bùng nổ tu vi, con ngươi co rút lại, cũng là ngừng tay đến, cẩn thận đánh giá một bộ nghèo túng bộ dáng Độc Cô Phàm.

"Ngươi. . . Là ai."

Nhị Lang thần nhãn bên trong tràn đầy cảnh giác.

Độc Cô Phàm bực này tu vi, quả nhiên là thâm bất khả trắc.

Cho dù là Nhị Lang Chân Quân cảm thụ phía dưới đều chỉ cảm giác tê cả da đầu, tự nghĩ nếu là thật sự đánh nhau, chính mình cũng khó nói có thể thắng.

"Một cái nhỏ Tán Tiên mà thôi, Chân Quân không cần khách khí như thế."

Độc Cô Phàm cười cười, từ trong ngực móc ra cái hồ lô rượu ực một hớp.

Rất là cao thâm mật trắc đáng vẻ.

"Lâu Chí, ta lặp lại lần nữa."

"Nói cho ta biết Từ Hà tung tích, ta cùng Độc Cô Phàm bảo đảm ngươi không chết."

Ta lặp lại một lần.

Độc Cô Phàm trên người cũng là lần nữa linh lực chấn động.

Thái Bạch chậm rãi đi ra phía trước, con mắt nhìn chăm chăm Lâu Chí, nhẹ giọng khuyên nhủ: "Lâu Chí, ngươi chỉ cần nói, ta nhất định tại Ngọc Đế cùng Phật Tổ trước mặt thay ngươi cầu tình."

"Đến lúc đó, dùng Phật Tổ từ bi, tha cho ngươi khỏi chết cũng không nói chơi."

Nói xong, Thái Bạch chạy tới Lâu Chí bên người, còn vươn tay vỗ vỗ Lâu Chí bả vai.

Lâu Chí ánh mắt âm trầm nhìn lướt qua Thái Bạch, đưa tay đem Thái Bạch cánh tay đẩy ra.

"Thái Bạch ngươi thủ đoạn cao cường, việc đã đến nước này, ta không có lựa chọn nào khác."

"Tốt, ta nói."

Lâu Chí sắc mặt cổ quái hướng phía Thái Bạch cười cười, lại quay đầu nhìn ta.

"Từ Hà nàng. . ."

Hơi ngừng.

Lâu Chí trừng to mắt, nhìn chăm chăm Thái Bạch.

Một thanh đao nhọn, từ Lâu Chí ngực đâm thủng mà ra, mang theo một vệt tơ máu, trong không khí lóe hàn quang.

Thái Bạch khước miệng ngậm lấy một tia cười lạnh.

Lâu Chí trong miệng tràn ra bọt máu, ngực tăng bào cũng bị vết máu tan ra.

Ta cứ thế tại nguyên chỗ.

Lâu Chí chống đỡ Kim Cương Xử, miễn cưỡng đứng ở nơi đó không ngã, trừng mắt Thái Bạch tựa hồ muốn nói gì, chỉ là trong cổ họng máu tươi khiến cho hắn nói không nên lời.

Rất lâu, chỉ biết xuất một chữ.

"Người. . ."

Lâu Chí nhìn chòng chọc Thái Bạch, trong mắt không cam lòng càng sâu.

Thái Bạch hướng Lâu Chí cười cười, đưa tay đem Lâu Chí ngực đao nhọn rút ra.

Trong lúc nhất thời, máu tươi bốn phía.

Lâu Chí chưa nói xong, giấu ở trong lồng ngực.

Sau cùng, Lâu Chí vật lộn mấy lần, trong mắt sinh cơ chậm rãi tiêu tán, con ngươi khuếch trương.

Sắp chết, vẫn không quên dùng ngón tay xa xa chỉ Thái Bạch, mặt lộ vẻ không cam lòng cùng phẫn hận.

"Phản phật Lâu Chí đã trừ."

Thái Bạch cất kỹ vết máu kia chưa khô đao nhọn, lý lấy quần áo nhẹ giọng cười cười.

Cuối cùng, vẫn không quên đem Lâu Chí chỉ ngón tay của mình cho dịch chuyển khỏi.

Ta ngồi tại chỗ, nhìn xem Thái Bạch khuôn mặt tươi cười.

"Thái Bạch, vì sao. . . Không cho hắn nói xong."

Ta nhìn chăm chăm Thái Bạch, máy móc mở miệng.

Thanh âm khô khốc.

Thái Bạch mặt không thay đổi nhìn ta: "Yêu quái, chẳng lẽ bản tiên còn phải xem lấy ngươi cùng này phản phật Lâu Chí làm cái giao dịch, sau đó ngươi che chở Lâu Chí rồi đi?"

"Ngươi đem bản tiên xem như cái gì!"

Quá bạch diện màu chấn động, trợn mắt nhìn ta.

Một thân chính khí.

Một bên Nhị Lang Chân Quân cũng là gật gật đầu, nói tiếng Thái Bạch làm rất tốt.

"Chờ ta trở về, cùng Ngọc Đế cùng Vương mẫu thật tốt nói rõ, nhất định không bạc đãi ngươi."

Nhị Lang Chân Quân hướng Thái Bạch cười cười.

Thái Bạch quay đầu đối Nhị Lang Chân Quân cung kính cúi đầu.

"Cái kia liền đa tạ Chân Quân."

Ta. . .

Ta ngồi tại chỗ rất lâu, trong đầu trống rỗng.

Thái Bạch thế nào.

Hắn tại sao phải giết Lâu Chí. . .

Ta nhìn Thái Bạch khuôn mặt tươi cười, trong lòng phát lạnh.

"Người người bạn này, diễn kỹ không tệ, ngay cả ta đều lừa qua."

Độc Cô Phàm nhìn xem cùng Nhị Lang Chân Quân nói đùa Thái Bạch, cười lạnh nói.

Trong lòng ta thất lạc rồi, thờ dài.

Bây giờ Từ Hà tung tích, lại là không có.

Ta nhớ tới Độc Cô Phàm ban đầu ở Cửu Sinh phủ bên trong, làm Từ Hà thôi diễn mà ra kết quả, nhin không được lại liếc mắt nhìn Thái Bạch.

"Đi thôi."

Độc Cô Phàm gật gật đầu, tiện tay ném ra đĩa ngọc con hóa thành ba trượng lớn nhỏ.

"Yêu hầu chạy đâu!"

Nhị Lang Chân Quân cộ nhảy đem tới, vung ba ngọn hai nhận thương từ bên trên bổ tới.

Thái Bạch đứng tại chỗ, lạnh lạnh nhìn xem Nhị Lang Chân Quân.

"Chờ ta một hồi."

Độc Cô Phàm than nhẹ một tiếng, cầm trong tay lá bùa nguyền đón tiếp lấy, cùng cái kia Nhị Lang Chân Quân giao thủ với nhau.

Ta đang muốn quan chiến, lại nghe sau lưng một trận gió tiếng đánh tới.

Vội vàng nghiêng người trốn một chút, quay đầu nhìn lại, đã thấy là lão hòa thượng kia nhô ra hai chưởng đánh tới.

"Hóa Sinh tự đệ tử nghe lệnh, bắt được yêu hầu!"

Lão hòa thượng hét lớn một tiếng, một lần nữa đánh tới.

Lão hòa thượng này tu vi đã tới Phạm giai đỉnh phong, quả nhiên là cao hơn ta ra rất nhiều, cái kia uy áp đập vào mặt, lập tức làm ta có chút khó chịu.

Ta kiên trì thờ dài, đang muốn giao thủ, Kiếm Tiêu Dao lại nghiêng người ngăn tại ta trước người.

"Lão hòa thượng này có chút lợi hại, Hầu Tử người đi đối phó người khác. Lão hòa thượng này lưu cho ta."

Kiếm Tiêu Dao nhẹ giọng cười cười, rút ra trăm tiên kiếm, một thân linh lực màu tím lặng yên mà ra.

Lão hòa thượng thấy cái kia linh lực màu tím, con ngươi co rút lại.

"Khói tím đi về đông. . . Người là Tam Thanh Đạo giáo phản đồ Kiếm Tiêu Dao."

Thanh âm ngưng trọng.

Kiếm Tiêu Dao bĩu môi, ha ha cười cười.

"Phản mẹ ngươi bức."

Nói xong, liền rút kiếm xông tới.

Hai người cùng chỗ Phạm giai đỉnh phong. Lão hòa thượng tu vi thâm hậu, Độc Cô Phàm ý vào linh lực màu tím cùng trăm tiên kiếm uy năng, cũng là đánh bất phân cao thấp.

Trong lúc nhất thời khó phân thắng bại.

Mà một bên Lang Nhân sớm đã đối đầu một đám hoá sinh đệ tử, địa sát thất thập nhị biến không ngừng sử dụng ra, đúng là đem đám đệ tử kia đánh không ngừng lùi lại.

Chỉ là Lang Nhân vẫn phải phân tâm che chở thư sinh, cũng là thoát không thể thân, mơ hồ có bị những đệ tử kia vây khốn tư thế.

Ta cần rằng một cái, giờ tay gọi ra hân trời còn, liền muốn xông vào đi giúp người sói kia sát tướng ra ngoài.

Một đao tăng bào thân ảnh lại là bỗng nhiên ngăn tai trước mắt của ta.

"Hầu Tử. . . Lúc trước thái hoa trong chùa, ngươi cho ta uống loan đào tâm, sinh tâm ma."

"Từ đó trở đi, tu vi của ta liền đứng tại Duyên Giác mười hai nhân duyên, ngừng bước không tiến, thậm chí còn rút lui một chút."

"Thôi được. Hôm nay người ta tái chiến, xem như kết thúc."

Trước đó một mực trầm mặc Mạc Ngôn chủ trì, lúc này đang đứng trước mặt ta, lẳng lặng nhìn ta.

"Nếu ta thắng người, ta liền ngoại trừ tâm ma, liền có thể thuận thế đột phá Duyên Giác, lập địa thành phật."

"Như ta thua rồi . ."

Mac Ngôn đại sư cúi đầu thở dài.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngô Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 89: Đạp đất làm phật

Hai ta đây thật là nghiệt duyên.

Ta nhìn khuôn mặt bên trong mang theo vài phần đấng chất Mac Ngôn, thờ dài, chậm rãi giờ lên Kim Cương Xứ.

"Con lừa troc, lai ăn người Tôn gia gia một côn!"

Ta mang theo cây gậy, hướng đem lên đi.

Mac Ngôn hai tay bóp ấn, làm lấy kim cương ấn, cùng ta đánh sập nổi tới.

Không bao lâu, ta mặc dù cảm giác có chút cổ hết sức, lại không phải lúc trước tại Ngạo Lai thái hoa tự như vậy căn bản không có thể ngang hàng cảm giác.

Một phương diện, là bởi vì trong cơ thể ta cái kia Thiên Cương Tam Thập Lục Biến tự động vận chuyển phía dưới, sinh ra cái kia một tia giống linh lực ánh độ.

Còn mặt kia, thì là này Mac Ngôn đại sư xác thực như hắc theo như lời. . . Tu vi của hắc không tăng phản lui.

Tâm ma. . .

Ta ngậm thở dài.

Ta nhớ tới ngã trong vũng máu Vương tâu.

Ta nhớ tới Tử Hà hồn phi phách tán trước, đối ta cười một tiếng.

Ta nhớ tới sự phu đôi mắt 10 vạn thiên binh, đem ta hô tại sau lưng.

Ta nhớ tới Ngưu đại ca hóa thành vạn trượng lớn nhỏ, cùng cái kia thiên binh thiên tướng đối nắm đấm.

Ta nhớ tới. . . Cái kia tràn đầy kim quang Như Lai.

Thất tình lục dục, ta thủy chung đoạn không được.

Ta, cũng có tâm ma.

Nhưng ta không phá được.

Ta một gậy quét chân Mạc Ngôn, hướng phía hắn nhếch miệng cười cười.

"Lần trước ta hỏi qua ngươi, yêu, có phải hay không chúng sinh?"

"Ngươi suy nghĩ mình bạch sao?"

Trong lúc nhất thời, Mạc Ngôn thất thần nhìn ta.

Ta theo ánh mắt hắn bên trong thấy được một con cầm lấy cây gậy Hầu Tử.

Mạc Ngôn lắc đầu, lấy lại tinh thần.

"Đừng vội loạn tâm thần ta, yêu hầu xem chừng!"

Mạc Ngôn vung ra Kim cương chuông hướng ta đánh tới.

Kim quang sáng rõ.

Rất là đẹp mắt.

"Phật, chính là Phật?"

Ta khua lên cây gậy chống cự, một bên cười ha ha lấy.

Mạc Ngôn tu vi càng lui mấy phần.

"Phật, liền không có tư dục?"

Ta nhô ra cây gậy, ngăn trở hắn đánh tới bàn tay.

"Im miệng!"

Mạc Ngôn đỏ hồng mặt, vẻ mặt điên cuồng, trong tay kim cương ấn đã tán loạn, ra tay cũng mất bố cục.

Một thân tu vi, hỗn loạn không thể tả.

"Phật, liền một lòng phổ độ chúng sinh?"

Ta cười lạnh, hét lớn lên tiếng.

Mạc Ngôn ngã tại chỗ, một thân tu vi không biết rơi xuống bao nhiêu.

"Phật. . ."

Mạc Ngôn đứng tại chỗ thấp giọng thì thào, ta gặp hắn trong hai mắt đều là mê mang.

Ta thờ dài, xoay người sang chỗ khác.

"Cái kia, chính là Phật."

Ta đưa tay chỉ hướng Lâu Chí.

Cái kia ngu Lâu Chí, sớm đã không có hô hấp, cứng ngắc ngã trên mặt đất.

Đen kịt Kim Cương Xử, nghiêng nghiêng rơi ở một bên.

"Linh Sơn số ghê, pháp lực tu vi, Kim Thân bất diệt. . . Cái nào Phật không đỏ mắt."

"Liên liền Như Lai, cũng tù đắc tội qua hán không tước. Chớ nói chi là lâu này đến thân là Hiền Kiếp Thiên Phật, lại chính tay đâm đồng bào, chỉ vì tu vi số ghê."

"Này, chính là phật."

Ta nhìn ngu ngơ Mạc Ngôn, cười lạnh nói.

Mạc Ngôn ngốc tại đó, không nhúc nhích, hai mắt đăm đăm nhìn xem dưới chân.

Một bên mấy cái tiểu tăng nhìn thấy Mạc Ngôn như vậy, không khỏi quát lạnh.

"Không tốt, Mạc Ngôn chủ trì vào tâm ma."

"Không tốt!"

Một cái tiểu tăng đi ra phía trước, muốn gọi tỉnh Mạc Ngôn.

Nhưng mà đi đến phụ cận, lại bị người kéo lại.

"Mạc Ngôn hán đây không phải nhập ma. . . Mà là, đốn ngộ."

"Mất lộ ra Phật Quang, đây là chỉ có năm đó cái kia hung hòa thượng mới đã làm sự tình."

"A di đà phật, lúc này đốn ngộ, chớ Ngôn sư diệt quả nhiên là thiên phú kỳ tài."

Nói chuyện chính là một vị lão tăng.

Tâm ta cảm giác lão tăng nói năm đó cái kia hung hòa thượng không chừng chính là ta sư phụ kia.

"Mấy người các ngươi cuốn lấy yêu hầu, che chở Mạc Ngôn phương trượng."

Lão tăng cúi đầu phân phó, lại xoay người sang chỗ khác chỉ huy một cái khác bảy tiểu tăng nhóm vây công Lang Nhân.

Mấy cái kia tiểu tăng lĩnh mệnh, mang theo phật côn cùng ta đánh đấu.

Mấy cái kia tiểu tăng tu vi không cao, ta bỗng cảm giác nhẹ nhõm, áp lực cũng nhỏ không ít.

Một bên đánh nhau lấy, ta một bên đục lỗ hướng cái kia đứng gần người Mạc Ngôn nhìn lại.

Cái kia Mạc Ngôn một mực sững sờ đứng ở nơi đó, cúi đầu nhìn xem chính mình dưới chân.

Rất lâu, ngay tại mấy cái kia tiểu tăng cánh tay đều chưa thời điểm, Mạc Ngôn chậm rãi nâng tay phải lên, mang lên trước ngực mình.

"Ta. . ."

Mạc Ngôn nhìn xem chính mình tay phải, mặt không thay đổi chậm rãi mở miệng.

"Đều nghe cho kỹ, đều nhớ kỹ." Trước đó lão tăng kia đối một đám tiểu tăng thu xếp nói, "đây chính là Mạc Ngôn đại sư đốn ngộ đằng sau lấy được Bất Nhị phật lý, cơ hội khó được, đều nhớ cho kỹ."

Mạc Ngôn thở dài, trên mặt mang theo một nụ cười khổ.

"Ta cả đời sở tu, tất cả đều làm phật."

"Hôm nay phương mới biết được, ta tu cái kia phật, không ở trên trời, cũng không tại Tây Thiên Linh Sơn."

"Mà tại, trong lòng."

Mạc Ngôn xoay đầu lại nhìn ta, trên mặt cười khổ càng đậm, chắp tay trước ngực hướng ta cúi đầu.

"Yêu hầu, lần này đa tạ."

Ta hướng hán gật gật đầu, trong lòng tự nhủ người đốn ngộ liên quan ta cái rắm.

"Trước người vấn đề hỏi ta, yêu có tính không chúng sinh."

"Ta đã có đáp án."

Mạc Ngôn nhắm mắt thật lâu, chậm chậm thở hắt ra.

"Chúng sinh, liền là chúng sinh."

Dứt lời, một thân kim quang lóe sáng.

Đạp đất làm phật.

Bổng dung một hồi phật âm, xen lẫn ma hồng.

Rất lâu, Mạc Ngôn chậm rãi mở mắt, mắt lộ ra kim quang.

Một thân phật khí, quả nhiên là uy áp vô cùng, so kia cái gì Lâu Chí phật mạnh lên không biết bao nhiêu.

"Chủ trì thành Phật!"

Tiểu tăng nhóm kinh ngạc tán thán, rất là xúc động nhảy nhót.

"Chưa nường phật độ, liền đạp đất làm phật." Lão tăng mặt lộ vẻ kinh sợ, thấp giọng thì thầm, "Đây là kẻ nắm đó cái kia hung hòa thượng đẳng sau đệ nhất nhân."

"Đúng rồi sư tổ, Mạc Ngôn chủ trì nói hình như có chút. . . Còn muốn hay không nhớ?" Mấy cái tiểu tăng vò đầu hỏi lão tăng kia.

Lão tăng một mặt mờ mịt thờ dài, cuối cùng khoát tay áo.

Ta nhìn kim quang bên trong Mạc Ngôn, nhớ tới năm đó hòa thượng nói qua hấn thành Phật lúc cái kia độ yêu hoành nguyện, nhịn không được gãi gãi trên đầu lông khi.

"Mạc Ngôn, ngươi lập xuống cái gì thể?"

Ta lên tiếng hỏi.

Mạc Ngôn thẳng tắp nhìn ta, há mồm chậm rãi phun ra bốn chữ.

"Phổ độ chúng sinh."

Bồ Đề không có rồi.

Ta cười hắc hắc cười, trong lòng tự nhủ chỉ đơn giản như vậy ngu khẩu ngữ đều có thể lấy ra thể thành Phật, còn học cái kia rườm rà phật kinh có cái trướng dùng.

"Mạc Ngôn, thừa dịp ngươi tu vi tăng nhiều, nhanh cầm xuống này yêu hầu, lại giúp ta bắt người sói này."

Cách đó không xa lão tăng hét lớn lên tiếng.

Mạc Ngôn nhìn ta liếc mắt, lại nhìn Lang Nhân liếc mắt, chậm rãi lắc đầu.

Ta thấy trong mắt của hấn đều là thương xót.

"Sư thúc, " Mạc Ngôn quay người nhìn về phía lão tăng, cúi đầu cúi đầu, "Tha thứ Mạc Ngôn không thể tòng mệnh."

"Mạc Ngôn ngươi. . ." Lão tăng ngốc tại đó, một mặt không giải thích nghi ngờ.

Mạc Ngôn thờ dài, cúi đầu sửa sang một thân màu trắng tăng bào.

"Tiểu tăng đồn ngộ, chúng sinh đều là chúng sinh, bình đẳng tự nhiên."

"Cho nên Mạc Ngôn sẽ không lại tăng thêm sát nghiệt."

Mạc Ngôn chậm rãi cúi đầu.

Lão tăng hai mắt tròn lên, tức giận không thôi, duỗi ra một ngón tay xa xa chỉ Mạc Ngôn.

"Ngươi. . . Ngươi dám không nghe lời của ta, không muốn đuổi bắt yêu hầu, chẳng lẽ ngươi muốn phản này phật môn!"

Lão tăng trong mắt lướt qua giận mình.

"Trách không được, trách không được. Năm đó cái kia hung hòa thượng, cuối cùng cùng này yêu hầu cùng nhau mưu phản phật môn, đánh lên trời đi."

"Ta đã sớm phải biết người cũng như thế."

Lão tăng phản hận lên tiếng.

Mạc Ngôn nhìn xem tròn mắt tròn xoe lão tăng, cười khổ mấy phần.

"Sự chất thuở nhỏ chịu Hóa Sinh tự cao tăng dạy bảo, sinh tử bất luận, vĩnh là hoá sinh tử đệ."

"Chỉ là... Bây giờ thành phật, ngộ rất nhiều đạo lý, không muốn lại bình tăng sát nghiệt. Mà này yêu hầu trong mắt của ta, cùng các vị sư huynh đệ không khác, đều là chúng sinh."

"Phật nói, chúng sinh, bình đẳng."

Lão tăng ngốc tại đó, biểu lộ ngưng kết.

Mạc Ngôn thở dài, cúi đầu hướng phía lão tăng cúi đầu.

"Hiện tại, sự chất mong muốn đi bắc đều Lô châu một chuyến. Nghe nói nơi đó bách tính không tin thần phật, sinh hoạt cực khổ... Sự chất nguyện đi độ hóa bọn hắn."

"Sự thúc bảo trọng."

Nói xong, quay người liền hướng phía Hóa Sinh tự môn đi đến.

Không có chút nào chần chờ.

★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 90: Tan hát

"Ai, sư chất người chờ một chút. Chớ có hỏi, về tới trước, ai, chớ có hỏi, sư chất..."

Lão tăng nhìn xem Mạc Ngôn đi ra ngoài, tranh thủ thời gian lên tiếng khuyên can.

Cái kia Mạc Ngôn nhìn như cất bước mà đi, kì thực tốc độ cực nhanh, lão tăng kia lại là đuổi hai bước đều truy không được hắn.

Sau cùng, tại tất cả mọi người một mặt mộng ép nhìn soi mói, chớ có hỏi phảng phất không nghe thấy lão hòa thượng bước nhanh ra ngoài.

Lão hòa thượng nhìn xem Mạc Ngôn bóng lưng, bụng bít lấy trái tim chậm rãi ngồi dưới đất, một mặt im lặng.

"Ai ta thao, ta người sư đệ này thiên phú kỳ tài, thật vất vả thành phật, làm sao nói đi là đi a!"

Có lẽ là quá quá khích động, trong lúc nhất thời lão tăng kia phát nổ nói tục.

Bên này mà ra động tĩnh lớn như vậy, bên kia mà đang cùng Kiếm Tiêu Dao so chiêu chớ có hỏi phương trượng tuy nói trong tay chiêu số không ngừng, lại cũng đã biết được.

"Ai, ta người sư đệ này từ nhỏ cùng ta khác biệt."

"Thôi thôi, theo hắn đi thôi."

Chớ có hỏi phương trượng thở dài.

Đang khi nói chuyện, trong tay cái kia một đạo thần thông lại bởi vì này vừa phân tâm mà chậm mảy may.

Kiểm Tiêu Dao xem chớ có hời phương trượng trên tay chậm mảy phần, lập tức nổi lên một kiếm đâm tới, thẳng tắp đâm vào cái kia chớ có hời phương trượng trên vai huyết mạch ba tắc sâu cạn.

"Ngươi thua."

Kiểm Tiêu Dao dẫn theo trăm tiên kiếm, lạnh lùng nhìn xem chớ có hời phương trượng.

Một thân linh lực màu tím vờn quanh chung quanh, hợp với cái kia một thân áo bào tím, chiếu Kiểm Tiêu Dao về mặt ửng đỏ, quả nhiên là như tà ma.

Lão hòa thượng bả vai máu chảy ồ ạt, một cái tay khác ôm thương cánh tay, chậm rãi ngồi sập xuống đất.

Lại cũng không nói lời nào, chỉ ngồi dưới đất cắn răng nhìn xem Kiểm Tiêu Dao, dù cho cái trán chảy ra to như hạt đậu mồ hôi lạnh cũng không hô đau.

Trong mắt tràn đầy phẫn hận.

"Tam Thanh phản đồ, ngươi một kiếm kia, vì sao không đâm ta trái tim."

Yên lặng rất lâu, lão hòa thượng mới lạnh lùng lên tiếng.

Kiểm Tiêu Dao không có liếc hán một cái, dẫn theo trăm tiên kiếm hướng Độc Cô Phàm cùng Nhị Lang Chân Quân nơi đó đi tới.

Nơi đó, hai người đánh cũng vào khâu cuối cùng, sắp phân ra thắng bại.

Đi nửa đường, Kiểm Tiêu Dao mới thấp giọng thì thào một câu.

"Không hứng thú."

Lão hòa thượng sững sờ.

"Lần sau đổi lại là ta, ta hội không chậm trễ chút nào đưa ngươi tru diệt."

Lão hòa thượng thanh âm lạnh buốt.

Kiểm Tiêu Dao gật gật đầu, mặt không thay đổi một giọng nói nha.

Sau đó liền tự mình dẫn theo trăm tiên kiếm đứng ở Nhị Lang Chân Quân sau lưng, thỉnh thoảng bang Độc Cô Phàm quấy rối mấy lần.

Nhị Lang Chân Quân càng là áp lực đại tăng.

Lão hòa thượng ngốc tại chỗ, sắc mặt âm trầm nhìn xem căn bản liền không để ý của mình Kiểm Tiêu Dao.

"Lão hòa thượng này thật không giảng cứu, một chút cũng không biết cảm ân."

"Có lẽ là mẹ hán không có giáo dục tốt hán."

Ta thờ dài, vung côn đem quần lấy ta mấy cái kia tiểu tăng đánh tới một bên.

Ngẩng đầu nhìn, Lang Nhân bên kia giống như hồ đánh vô cùng là gian nan, tha là có địa sát thất thập nhị biến hộ thân, cũng không chịu nổi những cái kia tiểu tăng nhiều người.

Ngay sau đó Lang Nhân lại là có chút nguy cấp.

"Ngu Lang Nhân." Ta gãi gãi trên đầu lông khi, lại vung lấy cây gậy sát tướng đi lên.

"Chịu đựng, lão tử tới."

Ta đứng tại những cái kia tiểu tăng sau lưng, cầm trong tay cây gậy hóa thành dài mười mét, xoay tròn đánh.

Trong lúc nhất thời, ta nhớ tới nhà nông thu lúa mì tràn diện.

Không bao lâu, sói người cùng ta trước mặt không có một ai.

Một mảnh tiểu tăng ngã trên mặt đất kêu rên không thôi.

"Yêu quái này tốt không chân chính, lại phía sau đã thương người."

"Cây gậy kia bên trên tràn đầy yêu khí, rõ ràng là kiện yêu bảo!"

Ta nhú nhú mày trong lòng tự nhủ ta là yêu quái, cùng người tên hòa thượng chân chính cái rắm.

Con mẹ nó người đầu hồ hào muốn giết ta, ta còn cùng người mà nói, cái này không phải có bệnh sao?

Ta đem cây gậy lại lần nữa hóa làm như người bình thường lớn nhỏ, mang theo đi đến Lang Nhân trước mặt.

"Người không sao chứ?"

Ta có chút im lặng nhìn xem Lang Nhân.

Trước mắt người sói này mặt mũi bầm dập, dù là cách một tầng thật dày lông đen, nhưng cũng có thể nhìn ra bị đánh không còn hình dáng.

Lang Nhân nhìn ta, ủy khuất rút xuống nước mắt.

Lại đưa tay lau đem mặt, lúc này mới vỗ vỗ bờ vai của ta, một mặt cảm khái.

"Hầu Tử đại ca, về sau, đừng để ta che chở này ngu thư sinh."

"Thư sinh này đánh nhau so với ai khác lá gan đều nhỏ, đừng sức hướng đằng sau ta chui, nắm lấy ta cánh tay có thể tính không buông tay."

"Ta nguyên bản ý vào một thân địa sát thất thập nhị biến, coi như không thể nghiền ép đám kia nhỏ phá hòa thượng, cũng có thể đánh bọn hắn cái bảy tám phần. Kết quả nhường thư sinh này một lần, bạch ai mấy chục cây gậy."

Lang Nhân một mặt mờ mịt thở dài, lại quay đầu nhìn về thư sinh nói một câu.

"Đại ca, ta nói người là đối diện những hòa thượng kia phải tới a."

"Cầu người thả qua ta, đừng có lại tai họa ta."

Sinh không thể luyến.

Ta nhìn này xui xẻo Lang Nhân, vì hắn trong lòng mặc niệm ba giây.

Vừa mặc niệm hoàn tất, lại nghe Kiếm Tiêu Dao bên kia truyền đến mũi kiếm vào thịt thanh âm, ngay sau đó Nhị Lang Chân Quân quát lớn tiếng truyền đến.

"Buông ra Hao Thiên Khuyển, buông ra nó!"

Ta quay đầu nhìn lại, đã thấy Kiếm Tiêu Dao một tay nắm lấy kiếm, một tay nắm lấy Hao Thiên Khuyển cổ.

Mũi kiếm đã đâm vào Hao Thiên Khuyển bẹn đùi bộ, cùng một cái nào đó không thể miêu tả khí quan rất là gần sát.

Đầu kia đàn chó dọa đến tiểu tại trên đùi.

"Người chó này không có cắt xén a?" Kiếm Tiêu Dao nhú nhú mày, tựa hồ rất là bất mãn, trong tay trăm tiền kiếm hơi động một chút.

Chỉ kém một hào, liền có thể mở ra Yêm cầu đại pháp.

Cái kia ngốc chó dọa đến lằm bằm một tiếng, không có tiếng vang, cương ngay tại chỗ.

Nhị Lang Chân Quân cũng liền không nhúc nhích, khẩn trương nhìn xem Độc Cô Phàm bảo kiếm trong tay.

Cái kia Nhị Lang thần lúc này toàn thân đều là sơ hở, Độc Cô Phàm không chút hoang mang từ trong ngực móc ra vài lá bùa, xa xa nhắm ngay Nhị Lang thần.

Trong lúc nhất thời, trên lá bùa ánh chớp chớp động, lớp lớp.

"Ta nhận thua."

Nhị Lang Chân Quân thở dài, thu hồi ba nhọn hai nhận thương, hai tay ôm quyền.

Một thân Bát Cửu Nguyên Công cũng tản đi.

Ta thấy này sững sờ, lặng lẽ cười lấy cất bước đi ra phía trước, học năm đó Nhị Lang Chân Quân thổi lên huyết sáo tới.

"Ai u ai u, cái này nhận thua?"

Nói xong, còn nghênh ngang vây quanh hắn xoay quanh.

Nhị Lang Chân Quân thở dài.

"Thả Hao Thiên Khuyển."

Ta dừng bước.

"Hao Thiên Khuyển trong tay chúng ta, có thể thả, cũng có thể không thả." Ta thẳng tắp nhìn xem Nhị Lang Chân Quân, lạnh lùng lên tiếng.

"Yêu hầu người có ý tứ gì?"

Nhị Lang Chân Quân nhíu mày nhìn về phía ta.

Ta cười lạnh hai tiếng, thẳng tắp nhìn xem Nhị Lang Chân Quân hai mắt.

"Người chỉ cần đáp ứng ta một sự kiện, ta liền có thể thả Hao Thiên Khuyển, cam đoan lông tóc không thương."

"Nếu không, Kiếm Tiêu Dao kiếm có thể không nhất định cảm được ôn. . ."

Nhị Lang Chân Quân nghe vậy, cắn răng gạt ra một chữ.

"Nói."

Ta cười hắc hắc cười, gãi gãi quai hàm.

"Ta muốn người Bát Cửu Nguyên Công."

Nhị Lang Chân Quân ngần người, rất lâu, thở dài.

"Đổi khác được không. . . Ta này Bát Cửu Nguyên Công chính là sư tôn ban cho, từng thế không truyền ra ngoài."

Khuôn mặt đáng chết.

Ta cũng là lần đầu tiên thấy Nhị Lang Chân Quân như vậy ăn nói khép nép đáng vẻ.

Ta lắc đầu, nói tiếng không được.

Kiếm Tiêu Dao cũng hừ lạnh một tiếng, trong tay trăm tiên kiếm hơi rung.

Ta vội vàng quay đầu nhìn xem Kiếm Tiêu Dao, giống như là có chút bất mãn nhẹ giọng quát lớn.

"Kiếm Tiêu Dao, ta biết cái kia trăm tiên kiếm nặng nề, người trước kiên trì kiên trì cảm chắc."

"Đừng dọa đến người ta."

Kiếm Tiêu Dao dường như ngượng ngùng nói tiếng: "Há, ta hết sức."

"Cũng là các người nhanh lên a, ta hứa là trước kia chiến đấu hao phí không ít khí lực, hiện tại có chút bất không được."

Cuối cùng, Kiếm Tiêu Dao lại tăng thêm một câu.

Nhị Lang Chân Quân trên mặt rất gấp gáp, đầu lòng cái kia ngu chó.

Rất lâu, Nhị Lang thần rù xuống đầu, cái trán thiên nhãn chậm rãi nhắm lại.

"Ta đáp ứng."

Sau cùng, Nhị Lang thần thiếp lấy lỗ tai ta, đem cái kia bảy tám nguyên công khẩu quyết xem như truyền cho ta.

Ta cũng làm cho Kiếm Tiêu Dao thả đầu kia đàn chó.

"Người con chó này nuôi ba mươi ba năm đều không thiên? Vậy người phải sớm làm thiện hán, nghe nói cắt xén đôi cẩu cẩu khỏe mạnh rất trọng yếu."

Ta nhìn Nhị Lang thần ôm đàn chó đi đến thân ảnh, nhẹ giọng nhắc nhở.

Nhị Lang Chân Quân đánh cái lão đảo.

Ta ngồi dưới đất, xa xa nhìn xem chỗ kia trời chiều, chỗ kia dốc núi, còn có cây kia cây đào.

Ta cảm giác trên mặt một mảnh lạnh buốt.

"Đại thánh, ngươi tại sao khóc."

Ngư Lang Nhân ở một bên lên tiếng hỏi ta.

Ta ồ một tiếng, lau khô nước mắt.

Kiểm Tiêu Dao thấy ta động đậy, cúi đầu nhìn ta thờ dài, "Ngươi ở chỗ này không nói một lời ngồi nửa ngày, rốt cục nói một câu."

Ta ha ha cười cười, lau mấy cái mặt, chống đỡ cây gậy chậm rãi đứng lên.

Độc Cô Phàm sờ lấy bên người Hắc Lư Từ, giống như cười mà không phải cười nhìn ta, còn nhếch miệng.

"Cái này là ngươi cùng ngươi người bạn kia thương lượng xong kế hoạch?"

"Làm sao không đợi lâu đó đến Phật nói ra Từ Hà tung tích, ngươi bằng hữu kia liền động thủ?"

Độc Cô Phàm đề ép cuống họng hỏi ta, dường như không hiểu, giống như là cười nhạo.

Ta nhớ tới quá mặt trắng bên trên cười lạnh.

"Hắn. . . Không là bằng hữu của ta."

Ta khoát khoát tay, thờ dài.

Ta nghĩ, Thái Bạch có lẽ từ vừa mới bắt đầu chính là lợi dụng ta.

Có lẽ, hắn chưa bao giờ coi ta là bạn.

Trong mắt hắn, ta cùng lâu đó đến Phật một dạng, đều là mặc hắn bài bố quân cờ.

Có thể cho hắn thượng vị quân cờ.

Từ Hà tung tích, ta bây giờ không sai biệt lắm cũng đã biết.

Độc Cô Phàm nhìn ta sắc mặt trầm thấp đứng ở nơi đó, đưa tay vỗ vỗ bờ vai của ta, tại bên tai ta nhỏ giọng nói một câu.

"Lần trước tại Cửu Sinh phủ, ta đưa cho ngươi thôi diễn kết quả, tuyệt đối sẽ không phạm sai lầm."

Trong mắt ta run lên, nhẹ gật đầu.

Ta tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Lang Nhân hứa là một người nhàn chán, chạy tới, thử lấy răng cào cái đầu hói.

"Chúng ta lúc ấy vì sao không giết Nhị Lang Chân Quân?"

Lúc đó Độc Cô Phàm cùng Kiểm Tiêu Dao đã chế trụ Nhị Lang Chân Quân, thậm chí lại thêm ta cùng Lang Nhân, dù là này Nhị Lang Chân Quân tu vi cao thâm, cũng khó thoát khỏi cái chết.

Ta nhìn này ngư Lang Nhân, thờ dài.

"Này Nhị Lang Chân Quân chính là Vương mẫu nương nương thân ngoại sinh, địa vị cao thượng."

"Ta nếu không giết hắn, hắn nhất định ghi hận trong lòng. Vậy sau này hạ phạm đối phó chúng ta, vẫn như cũ là hắn."

"Ta như giết hắn, Thiên Đình nhất định thịnh nộ, sợ là hạ phạm đối phó chúng ta chính là ba mươi hai thần tướng cùng Thập Nhị Kim Tiên, thậm chí là bốn ngự."

"Đến lúc đó, chỉ bằng vào chúng ta mấy cái, liền thật sự là hữu tử vô sinh."

Độc Cô Phàm gật gật đầu, nói tiếng đúng là.

Lang Nhân một mặt giật mình, cào cái đầu nhếch miệng cười cười.

"Vậy mà không biết Thiên Đình cùng Tây Thiên Linh Sơn nơi đó đến cùng xảy ra chuyện gì, lại kiểm chế lại như thế rất nhiều tiên thần." Kiểm Tiêu Dao nhủ thầm nói thâm một câu.

Ta ha ha cười cười, cũng không đáp lời nói, tự mình nằm trên mặt đất, ôm đầu xem đôi kia mặt trên sườn núi trời chiều.

Kiểm Tiêu Dao mấy người thấy ta như thế, cũng liền đi tới một bên nói thầm đi.

Rất lâu, trời chiều dần dần xuống núi.

Ta sắp ngủ thiếp đi.

Xa xa khác một cái ngọn núi, lẳng lặng đứng đấy hai người.

Một người tay cầm ngọc như ý, chính là một cái áo trắng tiểu Tiên.

Mà một người khác, thì giữa lông mày sinh mắt, một thân bảo giáp.

Lại là Nhị Lang Chân Quân cùng Thái Bạch hai người.

Hai người tại cái kia dưới trời chiều, cũng không nói lời nào, một mực đứng ở nơi đó.

Trên mặt đất, nằm Lâu Chí thi thể.

"Thái Bạch, không hỏi thiên đình phục mệnh, vì sao mạng ta đến tận đây." Nhị Lang Chân Quân lạnh lùng quát.

Tiểu Tiên xoay người cúi đầu.

"Chân Quân chớ giận, lần này giao phong, Chân Quân dưới sự khinh thường, có phần có tổn thất."

Nhị Lang Chân Quân sắc mặt chìm xuống, cũng không nói chuyện.

Thái Bạch ha ha cười cười, tự mình nói ra.

"Tuy nói tiểu Tiên ta dụng kế chính tay đâm phản phạt Lâu Chí, thế nhưng, Nhị Lang Chân Quân dưới sự khinh thường, lại thảm bại tại cái kia yêu hầu trong tay."

"Vi Hao Thiên Khuyển mà đối yêu hầu khúm núm, xem như mất hết Thiên Đình mặt mũi."

"Không những như thế, càng đem sư tôn Ngọc Đình chân nhân ép rương tuyệt kỹ —— Bát Cửu Nguyên Công truyền cho yêu hầu."

Thái Bạch dừng lại một chút, nhìn Nhị Lang Chân Quân liếc mắt, trầm ngâm một lát, giống như là có chút lưỡng lự.

Sau đó, than nhẹ một tiếng.

"Sợ là trở về Thiên Đình, tiểu Tiên bẩm báo Ngọc Đế đằng sau, Chân Quân ăn không được hảo quả từ a."

Nhị Lang Chân Quân sắc mặt âm trầm, lạnh lùng nhìn xem Thái Bạch.

"Thái Bạch, đừng vội cười ta."

"Ngươi cùng cái kia phản phạt Lâu Chí từng vì đồng mưu. Chỉ bằng vào như thế, coi như ta lần này bị phạt, ngươi cũng đồng dạng tránh không được bị phạt."

"Đến lúc đó, lại nhìn ngươi ta ai bị phạt nặng!"

Ngữ khí lạnh buốt, lời nói ở giữa đã có chút sát khí.

Nhưng mà, Thái Bạch dường như không nhận thấy được Nhị Lang thần trong giọng nói cảnh cáo, vẫn như cũ cười cười.

"Nhị Lang Chân Quân nói quá lời."

"Tiểu Tiên cùng Lâu Chí từng vì đồng mưu không giả, nhưng là bởi vì lần đó đến dùng vũ lực bức hiếp tiểu Tiên, tiểu Tiên bất đắc dĩ mới như thế."

"Đồng thời tiểu Tiên sau cùng nguy nan lúc chính tay đâm phản phạt, cũng coi như lập công lớn."

Thái Bạch khoe miệng ý cười càng nặng.

"Ngọc Đế Phạt Tội lòng dạ từ bi, là không an phận sáng, sợ là sẽ không thái quá chỉ trích tiểu Tiên. Cũng là Chân Quân. . ."

Thái Bạch không nói.

Nhị Lang Chân Quân trên mặt âm trầm nặng hơn mấy phần.

Thành như này Thái Bạch nói, lần này giao phong, duy nhất công lao chính là phản phạt Lâu Chí đền tội, lại là quá làm không. Tuy nói Thái Bạch đã từng cùng Lâu Chí đồng mưu, cũng là bị Lâu Chí dùng sinh tử tướng uy hiếp, mới không được đã như thế.

Công tội bù nhau phía dưới, sợ là Ngọc Đế cùng Phật Tổ sẽ không thái quá chỉ trích, nhiều nhất răn dạy một phen, lại nhớ cái xử lý.

Mà chính mình. . .

Liên liền Nhị Lang Chân Quân bên chân Hao Thiên Khuyển cũng sắc mặt hoảng hốt ô ô kêu vài tiếng.

"Tiểu Tiên có phương pháp, có thể tự làm Nhị Lang Chân Quân không những không qua, ngược lại có công."

Thái Bạch Kim Tinh trái ngược trước thái, cầm trong tay ngọc như ý thật sâu cúi đầu, cung kính lên tiếng.

Nhị Lang thần mãnh chuyển đầu, chăm chú nhìn Thái Bạch Kim Tinh.

"Gì pháp?"

Thái Bạch Kim Tinh đứng tại chỗ, mỉm cười nhìn Nhị Lang Chân Quân, hình như có chỗ ngại.

Một lát sau, bước nhẹ đi ra phía trước, tại Nhị Lang Chân Quân bên tai nhẹ giọng nói nhỏ vài câu.

Nhị Lang Chân Quân trên mặt hiện lên vẻ kinh sợ.

Rất lâu, mới hồi phục tinh thần lại, thờ dài, một mặt lưỡng lự nói ra: "Chuyện này. . . Không tốt a. Lừa gạt Ngọc Đế Phật Tổ, chính là phạm vào thiên điều. . ."

"Chân Quân nói đùa, " Thái Bạch ha ha cười cười, vuốt ve mấy lần ngọc trong tay như ý, thẳng tắp nhìn xem Nhị Lang Chân Quân hai mắt, "Việc này lại không tính là lừa gạt, chẳng qua là đổi cái thuyết pháp mà thôi."

"Lại nói, đây đối với Ngọc Đế Phật Tổ tôi nói, kết quả đều như thế. Thiên Đình cùng Tây Thiên cũng không có tổn thất gì. . . Về sau, bọn hán cũng sẽ không biết."

"Mà Chân Quân, thì không những không qua, còn sẽ có công."

"Huống chi, cái kia Hầu Tử cùng Độc Cô Phàm vốn là trộm Ngọc Đình chân nhân động phủ, Ngọc Đình chân nhân chính là Chân Quân đích sư tôn. Ta nếu là không nói, có ai biết cái kia Hầu Tử một thân Bát Cửu Nguyên Công là thụ giáo tại Chân Quân người vẫn là trộm từ Ngọc Đình chân nhân."

Nhị Lang Chân Quân mặt lộ vẻ khó xử, trầm ngâm ở nơi đó.

Một đôi tay chậm rãi nắm chặt, lại chậm rãi buông ra, không biết mấy lần.

Thái Bạch lại là cúi đầu, khóe miệng mỉm cười.

"Chân Quân nếu là đáp ứng, còn có thể thu được ba cái Xá Lợi Tử, hán bên trong ẩn chứa Lâu Chí suốt đời tu vi."

"Bây giờ Chân Quân đã tới tam tinh điểm huyết, nếu là nhiều này ba cái Xá Lợi Tử, chưa chắc không thể thăng vào tứ tinh điểm huyết. . ."

Thái Bạch nói đến đây, ngừng lại, ngẩng đầu, thẳng tắp nhìn đứng ở nơi đó Nhị Lang Chân Quân.

Rất lâu, Nhị Lang Chân Quân hai tay rốt cục nắm chặt, trong hai mắt mê mang không còn, khẽ thờ dài.

"Vậy hãy nghe Thái Bạch theo như lời."

Nói xong, quay người hướng về sau đi đến.

Đi hai bước, Nhị Lang Chân Quân ngừng lại, vừa trầm tiếng nói nhỏ một câu.

"Việc này, chỉ có người biết ta biết, lại không người thứ ba biết."

Thái Bạch nghe vậy xoay người cúi đầu, cung kính lên tiếng.

"Tiểu Tiên hiểu rõ."

Ngọc trong tay như ý, ở dưới ánh tà dương lóe ánh đỏ.

"Khi nào đi?"

"Hiện tại." Độc Cô Phàm quay người ném ra đĩa ngọc con, nắm Hắc Lư Từ dặm chân đi tới.

Sau đó Độc Cô Phàm lại thu xếp lấy Lang Nhân thư sinh Kiếm Tiêu Dao mấy người cũng đi lên đĩa ngọc con.

"Hầu Từ, tới."

Độc Cô Phàm hướng ta ngoắc.

Ta xoa nhẹ đem mặt, xem như triệt để tỉnh cảm giác, cũng đi tới.

Không bao lâu, tiếng gió rít gào.

"Đại thánh đại thánh, chúng ta đi chỗ nào?" Lang Nhân xem Độc Cô Phàm cũng không nói lời nào chỉ biết mang lấy đĩa ngọc con hướng tây lao đi, liền có chút bất an ngẩng đầu hướng hỏi.

"Cửu Sinh phủ."

Ta trả lời.

Lang Nhân ồ một tiếng, liền không có phản ứng.

Một bên Kiếm Tiêu Dao cũng là biến sắc, có chút ngưng trọng.

"Này Cửu Sinh phủ luôn luôn là Tán Tiên Độc Cô Phàm chỗ ở. Chẳng lẽ, liền là cái kia Cửu Thiên Huyền Nữ thế gian chỗ ở?"

Ta gật gật đầu, nói hẳn là đi.

Ta nhớ tới cái kia huyền cảnh bên trong, bên bờ vực chín tòa bia đá.

Kiếm Tiêu Dao gật gật đầu: "Cũng tốt, ở nơi đó dẫn xuất Cửu Thiên Huyền Nữ tàn niệm, nắm bắt hội lớn hơn rất nhiều."

"Nói thế nào?"

Ta có chút hiếu kỳ hỏi Kiếm Tiêu Dao.

Kiếm Tiêu Dao thở dài: "Cái kia Cửu Sinh phủ cùng Cửu Thiên Huyền Nữ cửu thế đều có nguyên nhân duyên, nghĩ đến là tụ tập Cửu Thiên Huyền Nữ cửu thế luân hồi lực lượng."

"Ở nơi đó, trong kiếm lưu lại cái kia một tia tàn niệm, không dễ tán đi."

Ta kiến thức nửa vội nhẹ gật đầu.

Lúc này đã là nửa đêm, trong gió mang theo một chút hơi lạnh.

Ta nắm thật chặt bên hông da hổ váy, ngẩng đầu nhìn cái kia đầy trời sao trời.

...

Ngày thứ hai, sắc trời phương sáng lên, Độc Cô Phàm đã lái đĩa ngọc con, treo ở Cửu Sinh phủ phía trên.

Gió biển hơi nồm, ta xem xem phương đông mặt biển, mặt trời mới mọc phương thẳng.

Đem cái kia mặt biển chiếu xạ một mảnh vàng óng, sóng ánh sáng dập dờn rất là chói mắt.

Ta nhìn thấy Độc Cô Phàm nhưu mày nhìn phía dưới Cửu Sinh phủ suy tư rất lâu, giống như đang nhớ lại cái gì. . .

Cảnh tượng này, giống như đã từng quen biết.

Ta gạt mình, vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Độc Cô Phàm, ngươi sẽ không lại. . ."

"Ừm." Độc Cô Phàm trầm mặt, nhẹ gật đầu, từ trong ngực móc ra một thanh tiên.

"Lần trước dùng thẳng đay quả bày trận tắm bỏ tiểu Cửu hồn phách thất bại đằng sau, ta lại uống say, không biết bố trí nhiều ít trận pháp. . ."

Độc Cô Phàm một mặt mờ mịt.

Ta cũng một mặt mờ mịt, đưa tay đối với hấn dựng lên cái ngón tay cái.

"Ngưu bức."

Một bên thư sinh Lang Nhân cùng Kiếm Tiêu Dao ngơ ngác đứng đấy, một mặt không hiểu nhìn ta cùng Độc Cô Phàm này như mê trao đổi.

Sau đó, Độc Cô Phàm đứng tại đĩa ngọc con bên trên, hướng xuống mặt Cửu Sinh phủ tiện tay ném bên dưới một đồng xu. . .

...

Sau cùng, ta cùng Kiếm Tiêu Dao Lang Nhân thư sinh đứng tại đĩa ngọc con bên trên, lẳng lặng xem Độc Cô Phàm ném tiền xu theo sáng sớm một mực ném đến trưa.

Cuối cùng một cái tiền xu hạ xuống, rốt cục bình yên vô sự rơi xuống mặt đất, phát ra thanh thúy thanh âm.

Chúng ta mấy người về mặt chán động, có chút kích động nhìn về phía Độc Cô Phàm.

Độc Cô Phàm ngậm khẽ một tiếng, quay người hướng chúng ta quay đầu cười cười.

"Ngượng ngùng a. . . Làm trễ nải một chút thời gian."

"Cũng là còn tốt, đã tìm được."

Thanh âm bên trong còn mang theo vài phần áy náy.

Ta cùng Kiếm Tiêu Dao liền vội vàng nói không có vội hay không, nếu không ngại lại nhìn kỹ một chút?

Lang Nhân cũng là kích động cười ngây ngô.

Mẹ nó biển gió thật lớn, cho tới trưa đều cho ta thổi thành ngu.

Sau cùng, Độc Cô Phàm rốt cục mang theo chúng ta rơi vào Cửu Sinh phủ ở trên đảo, đi ở phía trước nắm con lừa, dẫn chúng ta theo đường nhỏ hướng động phủ đi đến.

Lang Nhân cùng Kiếm Tiêu Dao thư sinh đều là lần đầu tiên đến, ta xem bọn hấn tò mò dò xét bốn phía, tranh thủ thời gian cảnh cáo vài câu, để bọn hấn theo sát Độc Cô Phàm, cách những vật khác xa một chút.

Ở đây mỗi nguy tứ phía, không chừng ở đâu Độc Cô Phàm liền bày ra một cái trận pháp.

Theo lý thuyết, con hàng này bày trận pháp liền bày trận pháp. Mấu chốt là hấn bố xong sau, tình rượu liền chính mình cũng không nhớ rõ bố trí ở đâu.

Ta từng tận mắt thấy, hấn có lần bị chính mình bố trí trận pháp nổ lên trời.

"Lang Nhân, đừng đụng cây kia thảo! Tuyệt đối đừng Phanh!"

Ta xem Lang Nhân đuổi ra lông xù móng vuốt, một mặt tò mò nhìn trước mặt chó cái đuôi tiêu xài, cho ta dọa đến sắc mặt thanh bạch.

"Đại thánh nói đùa, liền một gốc cỏ non, có thể có nguy hiểm gì?"

Lang Nhân ha ha cười, đưa tay nhỏ xuống.

Ta ha ha cười cười, cấp tốc nằm ngã xuống đất.

"Àm ầm!"

Trời đẹp một tiếng sét đùng đoàng vang, chỉ thấy bụi đất tung bay, đất rung núi chuyển.

Đội bốn phía an tĩnh lại, ta chán động rớt xuống trên người bao trùm bùn đất, ho khan từ dưới đất bò dậy.

Kiếm Tiêu Dao, thư sinh cũng từ dưới đất dòn dập bò lên, Độc Cô Phàm đứng tại phía trước cách đó không xa, một mặt tò mò nhìn hướng bên này.

Đã thấy cái kia ngu Lang Nhân một thân cháy đen, dường như bị lôi hỏa oanh qua mấy lần, liền liền cái kia lông trên đuôi đều cuốn lại.

Liền nổ thành như thế, Lang Nhân còn duy trì nhỏ cỏ lúc đáng vẽ, không nhúc nhích.

"Người sói này vận khí không tệ. Chỉ là nhất trọng lỗi đỉnh trận pháp, uy lực không lớn."

Đi qua lần này thời gian, Kiếm Tiêu Dao mấy người rốt cục đành hoàng xuống tới, chăm chú cùng sau lưng Độc Cô Phàm.

"Đến, nơi đây chính là Cửu Sinh phủ."

"Thế nào?"

Kiểm Tiêu Dao hơi nghi hoặc một chút nhủu mày nhìn xem Độc Cô Phàm.

Độc Cô Phàm sắc mặt lưỡng lự, hai tay xoa cùng một chỗ.

Ta còn là lần đầu tiên nhìn thấy Độc Cô Phàm lộ ra như thế đáng vẻ khấn trương.

"Ta. . . Chợt nhớ tới một ít chuyện."

Độc Cô Phàm lưỡng lự nói, dường như không quá chắc chắn.

"Tựa hồ, ngoại trừ này trăm tiên trên thân kiếm, tiểu Cửu nang còn lưu một chút tàn niệm tại ta trong trận pháp."

"Ta mỗi lần bày trận, tiểu Cửu huyền tượng đều sẽ xuất hiện tại trong trận pháp nhìn ta. . . Hầu Tử là biết đến."

Nói đến đây, Độc Cô Phàm liếc lấy ta một cái. Ta nhẹ gật đầu.

Năm đó trong trận pháp nữ tử áo trắng kia, ta đích xác gặp qua.

"Trước đó ta chỉ coi làm là ta một tia chấp niệm biến thành. . . Bây giờ nghĩ lại, tựa hồ cũng có chút không đúng."

"Tựa hồ, đó là tiểu Cửu trước khi chết lưu lại tàn niệm."

Độc Cô Phàm cúi đầu nhìn xem hai tay của mình, tự lẩm bảm.

Kiểm Tiêu Dao sắc mặt ngưng trọng, nhẹ gật đầu.

"Ngươi trước bày cái trận pháp ra đến xem "

"Nếu là cái kia trận pháp bên trong quả thật là một khác một tia tàn niệm, cùng chuỗi này trăm trong tiên kiếm tàn niệm tương dung, như vậy ta dẫn xuất tàn niệm nắm bắt liền lớn hơn mấy phần."

"Dẫn xuất tàn niệm, cũng càng không dễ tiêu tán."

Kiểm Tiêu Dao vừa dứt lời, Độc Cô Phàm liền kéo xuống bên hông này chuỗi lá bùa, bắt đầu bố trí.

Ta lôi kéo Lang Nhân cùng thư sinh ngồi xổm ở một bên, chống quai hàm nhìn xem hai người bận rộn.

Không bao lâu, Độc Cô Phàm đã bày ra một cái có chút đơn sơ trận pháp, lui ra phía sau mấy bước đối Kiểm Tiêu Dao gật gật đầu.

"Trận này chính là một cái bắt nhập lưu tiểu trận pháp, có chút tự lại linh lực công hiệu, bố trí cũng tương đối đơn giản."

"Tiêu Dao lão đệ lại xem."

Độc Cô Phàm nói xong, hai tay bấm niệm pháp quyết, toàn thân tiên khí một hồi.

Cái kia trận pháp hào quang lưu chuyển, đã vận chuyển.

Trong đó, chậm rãi xuất hiện một cái bạch y nữ tử, hai mắt lẳng lặng nhìn về phía Độc Cô Phàm.

Trong mắt tràn đầy yêu thương.

Trong lúc nhất thời, Độc Cô Phàm cứ thế ngay tại chỗ, cùng nữ tử kia bốn mắt nhìn nhau.

Ánh mắt thăm thẳm, dường như vượt qua ngàn năm.

Rất lâu, bạch y nữ tử thở dài, cười khổ nhìn xem Độc Cô Phàm, môi son hé mở, dường như nói cái gì.

Chỉ là lại không có âm thanh truyền ra.

Ta nhìn nữ tử kia khẩu hình, nhận ra được.

"Thiên Mệnh đã định, để xuống đi."

Độc Cô Phàm đột nhiên điên cuồng cười khê một tiếng, hai mắt đỏ tươi nhìn chăm chăm nữ tử, một đầu loạn phát bay lượn.

"Buông xuống, ngươi gọi ta như thế nào buông xuống. . ."

Độc Cô Phàm duỗi ra một cái tay, xa xa vươn hướng trong trận pháp bạch y nữ tử huyền tượng.

Ta gặp hấn toàn thân run rẩy lên.

"Vốn nên chết, là ta."

"Ngươi sửa lại ta Thiên Mệnh, hiện tại lại tới dạy ta Thiên Mệnh không thể đổi? Ha ha. . . Nếu như thế, ta lại muốn thử một chút."

"Ta ngược lại muốn xem xem, ta có thể hay không đổi được!"

Độc Cô Phàm nói xong, đưa tay từ bên hông một thanh kéo xuống vậy liền hồ lô, một hơi uống mấy ngụm lớn.

Một thân tiên khí phun ra nuốt vào, đã có chút hỗn loạn dấu hiệu.

Trong trận pháp bạch y nữ tử kia khẽ thở dài, xoay người.

Độc Cô Phàm đem hồ lô rượu ném ở một bên, lau miệng, thở sâu khẩu khí.

"Tiêu Dao lão đệ, đây là tàn niệm sao."

Độc Cô Phàm quay người hướng phía Kiếm Tiêu Dao hai tay ôm quyền.

Kiếm Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn cái kia trận pháp bên trong nữ tử, nhẹ gật đầu.

"Đích thật là một tia tàn niệm. . . Như thế, dẫn xuất tàn niệm nắm bắt lớn hơn mấy phần."

"Này tia tàn niệm cũng là có thú, đúng là ký thác ở trên thân thể ngươi."

Kiếm Tiêu Dao giống như cười mà không phải cười nhìn thoáng qua Độc Cô Phàm, tựa hồ đã hiểu cái gì.

"Ta cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại này ký thác vào người trên người tàn niệm, nghĩ đến. . ."

"Xác nhận nữ tử kia yêu ngươi như vậy, đến chết đều không bỏ xuống được ngươi."

Kiếm Tiêu Dao lẳng lặng xem này Độc Cô Phàm.

Rất lâu, Độc Cô Phàm thở dài.

Ta thấy trong mắt của hấn nhiều một vết trong suốt.

"Tiếp xuống làm như thế." Độc Cô Phàm lau mặt, thở sâu, ngẩng đầu đối Kiếm Tiêu Dao từ tốn nói.

Kiếm Tiêu Dao ngẩng đầu nhìn cái kia cấm ở trận pháp ở giữa còn chưa rút ra trăm tiên kiếm, khóe miệng cười cười.

"Vị trí kia cũng là vừa vặn."

"Việc đã đến nước này, ngươi một mực toàn lực vận chuyển trận pháp này, còn lại giao cho ta."

"Nếu là hết thầy thuận lợi, đợi cho ba ngày sau đó, nữ tử này tàn niệm liền có thể dẫn xuất."

Độc Cô Phàm nhẹ gật đầu.

"Cái kia liền bắt đầu đi." Kiếm Tiêu Dao hướng phía Độc Cô Phàm nhẹ giọng phân phó, một mặt nghiêm túc, "Đúng rồi, nhất định phải bảo trì trận pháp bình ổn, không thể xuất hiện nửa điểm gợn sóng."

"Nếu không, phí công nhọc sức."

Kiếm Tiêu Dao thanh âm băng hàn.

Độc Cô Phàm gật gật đầu, quay đầu nhìn về phía ta: "Làm phiền Hầu Tử cùng Lang Nhân cho ta hộ pháp. Tuy nói này Cửu Sinh phủ phụ cận không có gì kẻ địch, lại cũng khó tránh khỏi thỉnh thoảng có chút mất không mở tiểu tặc."

"Yên tâm, ngươi thiếu ân tình của ta cũng không kém này một cái." Ta cười cười, xem như đồng ý.

Độc Cô Phàm mặt lộ vẻ cảm kích hướng ta thật sâu cúi đầu, thở sâu.

Ta gặp hấn xoay người sang chỗ khác, nhìn xem cái kia trận pháp bên trong bạch y nữ tử cười thầm một thoáng, khẽ quát một tiếng, một thân tiên khí cổ động, tròn to hai mắt, một mặt nghiêm túc mở ra trận pháp.

Kiểm Tiêu Dao cũng tay bấm Linh quyết, trong miệng nói lẩm bẩm, một thân linh lực màu tím chậm rãi dặt vào trong trận pháp.

Dần dần, tự chém tiên kiếm bên trên cũng hiện ra một nữ tử, cùng cái kia trận pháp bên trong bạch y nữ tử xa xa đối lập.

Nữ tử kia cùng bạch y nữ tử tướng mạo giống nhau, lại là áo trắng.

Trong trận pháp bạch y nữ tử dường như cảm ứng được cái gì, nguyên bản đưa lưng về phía đám người thân thể chậm rãi xoay chuyển trở về, hai mắt lạnh buốt nhìn xem cái kia xuất từ trăm trong tiên kiếm áo hồng nữ tử.

Trong mắt, đúng là lên sát ý.

"Chuyện gì xảy ra?" Lang Nhân nói thẳm một câu.

Lời còn chưa dứt, cái kia trận pháp bên trong bạch y nữ tử hướng phía cái kia trăm tiên trên thân kiếm áo hồng nữ tử xa xa đánh ra một chương.

"Chết."

Ta thấy rõ trong trận pháp nữ tử môi ngữ.

Cái kia trăm tiên trên thân kiếm áo hồng nữ tử thân hình đậm bạc mảy phần.

"Tiểu Cửu?" Độc Cô Phàm đỏ hồng mắt, tràn đầy không hiểu đối này Kiểm Tiêu Dao gào thét lên tiếng, "Tiêu Dao lão đệ, chuyện gì xảy ra."

Kiểm Tiêu Dao cũng nhũ mây suy tư, thì thào nói nhỏ.

"Chẳng lẽ này hai đạo tàn niệm không phải cùng một người lưu lại, làm sao lại công kích lẫn nhau. . ."

"Không đúng." Kiểm Tiêu Dao con ngươi co rút lại, "Này hai đạo tàn niệm đều là một người lưu lại. . . Thế nhưng là, người này lúc ấy tâm tư phức tạp, bất đắc dĩ một phân thành hai. . ."

"Độc Cô Phàm lúc ấy tại Hóa Sinh tự địa lao, còn có một số cùng này Cửu Thiên Huyền Nữ có liên quan sự tình chưa nói xong."

Kiểm Tiêu Dao trong mắt giật mình, quay đầu đối ta quát lạnh lên tiếng.

"Hầu Tử, vào trận!"

"A?" Ta gãi đầu, một mặt mộng bức, tâm nói các ngươi ngưng tụ tàn niệm liên quan ta cái rắm.

"Ngươi vào trong trận, hai tay phân biệt đặt cái kia hai đạo tàn niệm phía trên, liền có thể nghe được các nàng lời nói."

Kiểm Tiêu Dao ngữ tốc cực nhanh.

"Cùng một chủ nhân hai đạo tàn niệm công kích lẫn nhau, sự tình tất có bởi vì, chúng ta trước tiên cần phải hiểu rõ mới có thể tiếp tục dung hợp, nếu không này hai đạo tàn niệm sợ là sẽ phải cùng nhau tiêu tán."

"Còn không mau đi!"

Kiểm Tiêu Dao quát lạnh lên tiếng.

Trong trận pháp, cái kia trăm tiên trên thân kiếm bạch y nữ tử cũng đang ở đưa tay, giống như là muốn một chương đánh lại.

Độc Cô Phàm không nói chuyện, lại là đỏ hồng mắt liếc lấy ta một cái, như là cầu khẩn.

"Thôi, đi liền đi."

Ta đứng dậy nhảy vào trận pháp.

Trước mắt một hồi hốt hoảng, lại nhìn đi lúc, chỉ thấy cái kia hai đạo hóa thành nữ tử tàn niệm đã ở bên cạnh, một trái một phải đứng đối mặt nhau.

Hai người nhìn về phía đối phương trong mắt đều là sát ý.

"Đều là một người chủ nhân hai đạo tàn niệm, cần gì phải được tàn sát lẫn nhau đây."

Ta nói thẳm lấy, duỗi ra hai cánh tay, chậm rãi khoác lên hai người trên bờ vai.

Tới tay, một cái lạnh buốt như tuyết, một cái ấm áp như dương.

Trong trận pháp cái kia xuất từ Kiểm Tiêu Dao trên người bạch y nữ tử, theo cái kia lạnh buốt xúc cảm truyền đến, còn có một loại vô tình cảm giác.

Bạch y nữ tử thẳng tắp nhìn xem áo hồng nữ tử.

Áo hồng nữ tử không nói, khẽ cắn môi, quay đầu nhìn chân trời một màn kia trời chiều.

Rất lâu, ta nhìn thấy khóe mắt nàng có nước mắt.

"Năm đó hai chúng ta đạo chấp niệm tại chủ nhân trong cơ thể dây dưa không rõ, không biết chọn tới nhiều ít là không phải. Nghĩ không ra bây giờ chủ nhân đã chết, ngươi ta còn muốn làm tiếp dây dưa."

Bạch y nữ tử khẽ thở dài.

"Thôi được, hôm nay ngươi ta làm kết thúc, cũng coi như tuyệt cái kia Độc Cô Phàm suy nghĩ."

Nói xong, bạch y nữ tử kia hai chưởng thành đao, bước liên tục nhẹ nhàng, hướng về phía cái kia áo hồng nữ tử công tới.

Ta nhất thời không biết ứng đối ra sao, đã thấy cái kia áo hồng nữ tử trong khi xuất thủ chậm hơn bạch y nữ tử mấy phần, không bao lâu liền trúng vào mấy chưởng, đã mất nhịp xuống gió.

Ta mặc dù không hiểu này chút, nhưng cũng biết không có thể nhường cái kia áo hồng nữ tử bị bạch y nữ tử đánh chết, lập tức cũng là nhảy đến giữa hai người lôi kéo khung.

Bạch y nữ tử kia phát điên sát tướng, ta lại là có chút ngăn không được hấn.

Mà lúc này, trận pháp bên ngoài, Độc Cô Phàm cùng Kiếm Tiêu Dao cũng nghe ta ở trong trận nói một mình, đem cái kia hai nữ tử đối thoại không sót một chữ nói ra.

"Thì ra là thế, hai đạo tàn niệm lại là một đạo vô tình, một đạo hữu tình."

Kiếm Tiêu Dao nhíu mày trầm ngâm.

"Như thế, theo môn phái trong điển tịch ghi chép, liền muốn lấy một cái Phật Tỏa trong tay hóa niệm đan, đem hai đạo tàn niệm bên trong hòa vào nhau. ."

Độc Cô Phàm nghe vậy, liền vội vàng hỏi: "Cái kia hóa niệm đan từ chỗ nào được? Trên người ngươi có không sao?"

Kiếm Tiêu Dao lắc đầu.

"Cái kia hóa niệm đan chính là thiên hạ hiếm thấy bảo vật, duy chỉ có bốn đại bồ tát cùng Phật Tỏa mới có thể luyện chế, cho dù là lúc trước ta tại Tam Thanh Đạo giáo, lại cũng chưa bao giờ thấy qua."

"Chỉ là mơ hồ biết. . . Tây Thiên Linh Sơn hẳn là có."

"Thế nhưng là, bây giờ tình huống khẩn cấp, lại không kịp đi Tây Thiên Linh Sơn hiện đoạt."

Kiếm Tiêu Dao thở dài.

Độc Cô Phàm ngăn người.

"Cái kia nếu không có hóa niệm đan, sẽ như thế nào. . ."

Độc Cô Phàm ngờ ngác nói ra.

Kiếm Tiêu Dao nhìn xem trong trận hai bóng người đẹp đẽ cùng một con khỉ, mặt lộ vẻ đáng ghét.

"Cái kia hai đạo tàn niệm liền sẽ công kích lẫn nhau, cho đến biến thành tro bụi."

"Coi như cái kia Hầu Tử, cũng là không ngăn cản được."

Kiếm Tiêu Dao lại thở dài.

Độc Cô Phàm ngăn người, không nhúc nhích, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

Nhưng mà, nhưng vào lúc này, ngoài động phủ chậm rãi đi tới một bóng người xinh đẹp.

Thanh y tóc dài, bên hông buộc lấy một thanh trường kiếm.

Một thanh. . . Ta rất quen thuộc kiếm.

Thanh y bóng hình xinh đẹp rất là không kiên nhẫn một cước đá bẻ cản đường trận pháp, hướng phía trong động phủ quát lớn.

"Bất cóc Tử Hà cái kia chết Hắc Tử ở bên trong à?"

Sư tử Hà Đông rống.

Trung khí mười phần.

...

Ta miễn cưỡng ngăn lại bạch y nữ tử. Nhưng bạch y nữ tử kia khí thế hung ác, trong khi xuất thủ đều là sát chiêu, ta nhưng cũng không kiên trì được bao lâu.

Cái kia áo hồng nữ tử tránh sau lưng ta, khoe miệng đã có từng tia từng tia vết máu, ở nơi đó run lấy lấy.

Bạch y nữ tử hừ lạnh một tiếng.

"Chủ nhân nói qua, muốn cái kia Độc Cô Phàm sống sót, nhất định phải nhường Độc Cô Phàm quên chủ nhân."

"Chủ nhân hóa thành vô tình, rốt cục cứu Độc Cô Phàm."

"Bây giờ ngươi thì sao đảo ngược chủ tâm tư người!"

Áo hồng nữ tử trốn ở sau lưng ta, không dám nói lời nào.

Bạch y nữ tử khí tức chấn động, đúng là đem ta chấn ra ngoài, sau đó thẳng lao thẳng về phía cái kia áo hồng nữ tử.

Dụng thẳng chưởng thành đao, đầu ngón tay làm phong, chớp mắt đâm về phía áo hồng nữ tử cổ họng.

Ta ngã trên mặt đất thấy này màn, trong lòng nói tiếng không tốt. Nhưng cũng bất lực.

Nhưng mà, tiếp theo một cái chớp mắt, nhưng không thấy áo hồng nữ tử có chút thương thế, cái kia đánh tới bạch y nữ tử thấu thể mà qua.

"Chuyện gì xảy ra. . ."

Bạch y nữ tử xoay người nhìn áo hồng nữ tử, một mặt không hiểu.

Ngay sau đó, một mặt không hiểu biến thành kinh sợ.

Ta một mặt mờ mịt nhìn xem bạch y nữ tử cùng áo hồng nữ tử quý dị hướng về đối mới chậm rãi dời đi, tựa hồ là có một loại vô hình lực tại đây hai người.

Theo hai người dần dần tới gần, bạch y nữ tử tựa hồ hiểu rõ cái gì, một tia giận dữ ngậm tại trong mắt.

"Đáng giận, hóa niệm đan. . . Ta không cần cùng nàng hóa cùng một chỗ."

Bạch y nữ tử cắn răng nói đỏ.

Nhưng mà, dù là nàng giãy giụa như thế nào, nhưng như cũ hướng phía áo hồng nữ tử di động.

Mất thấy giữa hai người khoảng cách đã chỉ còn một thước.

"Lần này, đa tạ công tử."

Áo hồng nữ tử hướng ta khom người cúi đầu.

Ta khoát khoát tay nói khách khí, Độc Cô Phàm cũng coi như là bằng hữu của ta, việc khó của hắn ta tự nhiên sẽ giúp.

"Đúng rồi, không cần gọi ta công tử, ta cũng không phải người, gọi ta Hắc Tử là được."

Áo hồng nữ tử hướng ta cười cười, cùng bạch y nữ tử chậm rãi dung hợp lại cùng nhau.

Hai người thân ảnh đè lên nhau, dần dần hóa thành một cái chùm sáng.

Ta thấy cái kia chùm sáng bên trong vàng sáng lưu chuyển, mơ hồ có chút khí tức, nhìn trông rất đẹp mắt, nhin không được đưa tay sờ một thoáng.

Lại không nghĩ một cỗ hấp lực mãnh liệt xuất hiện, lôi kéo tay ta liền hướng bên trong túm đi.

Ta vật lộn mấy lần, cái kia chùm sáng lại như hắc động, đem ta sinh sinh kéo vào.

Trước mắt ta một mảnh huyễn tượng biến hóa.

Rất lâu, huyễn tượng biến hóa ngừng lại.

Ở đây dường như một chỗ động cửa phủ, có chút quen mắt.

Bốn phía lại là cây cối xanh tươi, chim hót hoa nở, trong đó còn kèm theo vài tiếng thú rống.

Hai cái thân ảnh đang ngồi ở một chỗ động phủ trước cửa trên mặt ghề đá, tại trước mặt trên bàn đá trên bàn cờ chém giết lấy.

Ta đến gần nhìn lại, lại là một cái bạch y nữ tử cùng một cái thanh niên mặc áo trắng đang đang nói giỡn lấy đánh cờ.

Bạch y nữ tử kia, rõ ràng cùng lúc trước cái kia tàn niệm hóa thành bạch y nữ tử giống như đúc, lúc này trong mắt lại tràn đầy nhu tình, một mặt gió xuân nhìn trước mặt thanh niên.

Thanh niên kia bộ dáng có chút lạ lẫm, lại là sinh mày kiếm mắt sáng cộng thêm da thịt như tuyết, toàn thân áo trắng hoa phục sắc khí chất xuất trần, sinh đang mỉm cười đưa tay ép bên dưới một quân cờ.

Ta thấy thanh niên kia mặt mày có chút quen thuộc, không khỏi nhìn kỹ lại.

Rất lâu, ta thờ dài.

Thanh niên kia dáng vẻ, đúng là Độc Cô Phàm, chỉ bất quá không có cái kia thân nghèo túng quần áo cùng một đầu loạn phát. Đây một thân hoa phục gia thân, đúng là để cho ta nhận không ra.

Như thế xem ra, Độc Cô Phàm lúc tuổi còn trẻ nhưng cũng là cái chính cống mỹ nam tử.

Hai người dường như nhìn không thấy ta, một bên nói giỡn một bên đánh cờ.

Rất lâu, lúc tuổi còn trẻ Độc Cô Phàm theo bên dưới một quân cờ, đối bạch y nữ tử khoe miệng khẽ nhếch.

"Tiểu Cửu, nhường người không cố gắng dụng tâm, người lại thua."

Trong giọng nói lại không có chút nào trách cứ chi ý, tràn đầy yêu chiều.

Tiểu Cửu lại là đại mi nhẹ chau lại, mân mê miệng dường như không phục, tức giận trừng mắt Độc Cô Phàm.

"Hừ, ai nói ta không dụng tâm, ta hôm qua cũng một ngày kỳ phở. . ."

"Người cho rằng ai cũng giống người như thế, đối thời diễn sự tình có cao như vậy thiên phú a."

Nói đến phần sau, tiểu Cửu thanh âm lại là như muỗi.

Nhìn về phía Độc Cô Phàm hai mắt, tràn đầy sùng bái.

"Phàm ca, bây giờ người tu vi đã tới tụ thần anh đỉnh phong, thuộc về Tiên Giai dùng dưới đệ nhất người, sợ là ít ngày nữa liền muốn độ kiếp phi thăng đi."

Tiểu Cửu đột nhiên hỏi cái kia Độc Cô Phàm, trong giọng nói đầy vẻ không muốn.

Độc Cô Phàm gật gù đầu, nguyên bản ôn nhu sắc mặt nhưng dần dần âm trầm xuống, dường như có chuyện gì nén ở trong lòng.

Rất lâu, Độc Cô Phàm thờ dài.

"Độ kiếp phi thăng sự tình, ta gần đây dùng trận pháp thời diễn, nhưng cũng thời diễn bảy tám phần. . ."

Độc Cô Phàm nói xong, liền ngơ ngác nhìn mặt đất.

Ta thấy trong mắt của hắn cất giấu tuyệt vọng.

Tiểu Cửu nghe xong rất là vui vẻ, lại không thấy Độc Cô Phàm trong mắt thâm tàng tuyệt vọng, bò trên bàn chống mặt, một mặt hâm mộ xem nghĩ Độc Cô Phàm.

"Phàm ca lợi hại như vậy, thiên phú có thể xưng thiên hạ đệ nhất, thời diễn tâm tư cũng là tuyệt đỉnh, sợ là những cái kia trên trời đại thần tiên đồ sẽ đoạt muốn Phàm ca, vậy mà không biết Phàm ca sẽ trở thành thế nào phẩm Thiên Tiên?"

"Đến lúc đó, cũng đừng quên thế gian còn có cái tiểu Cửu, nhất định phải thường xuyên hạ phẩm bồi tiểu Cửu a."

Độc Cô Phàm một mắt không quan trọng nói.

Chỉ là trong mắt thâm tàng nồn nóng không chút nào giảm.

Tiểu Cửu ngập một cái gật gật đầu, "Vây chúc mừng Phàm ca. . . Ban ngày cái kia mặt ong nước uống nhiều quá, tiểu Cửu đi vung cái nước tiểu."

Tiểu Cửu cũng là tia không e dè.

Nói xong, liền hướng ngoài động phủ từng bước một đi đến.

Không bao lâu, bên ngoài truyền đến đứt quãng tiếng nước chảy. . .

"Cả ngày như đứa bé con, nếu ta không tại, tiểu Cửu như thế nào mới có thể chiếu cố tốt chính mình."

Nghe được nước này âm thanh, Độc Cô Phàm bắt đầu cười cười.

Một lát sau, tiểu Cửu lại lê lấy chân, từng bước một hướng phòng ngủ chuyển đi.

Đi qua Độc Cô Phàm lúc, vẫn không quên thân Độc Cô Phàm cái trán một thoáng mới tiếp tục đi vào phòng ngủ.

"Sớm một chút ngủ a."

Tiểu Cửu nhắc nhở lấy, liền muốn tiến vào phòng ngủ.

"Chờ một chút." Độc Cô Phàm bỗng nhiên nhẹ nói ra.

Tiểu Cửu xoa cổ, xoay người lại thụ nhãn mộng lung nhìn về phía Độc Cô Phàm.

"Phàm ca?"

Độc Cô Phàm tĩnh ngồi yên ở đó, cười nhìn tiểu Cửu rất lâu, cuối cùng khẽ thở dài, khoát tay áo.

"Ngủ đi."

"Ngủ rồi." Tiểu Cửu trả lời một câu, đi vào phòng ngủ, không bao lâu đã truyền đến nho nhỏ tiếng lẩm bẩm.

Độc Cô Phàm ngồi ở chỗ đó, ngo ngác nhìn trước mặt mình mặt đất.

Trong mắt nồn nóng càng sâu.

"Ta không thể chết. . . Tiểu Cửu tâm tính chí thuần, không có ta tuyệt đối không được."

"Ta phải sống sót, ta phải chiếu cố tiểu Cửu."

"Cái thiên kiếp này tuy nói từ kiếp. . . Lại nhất định có pháp có thể phá."

Độc Cô Phàm hốt hoảng triển khai trận pháp, ở nơi đó mê muội thôi diễn.

Thình thoảng cười ha ha, thình thoảng điên nói một mình.

Thình thoảng, bắt đầu chảy nước mắt.

Một đêm cứ như vậy đi qua.

Độc Cô Phàm liền như là phát điên, ở nơi đó loay hoay một đêm.

Ta lẳng lặng đứng ở nơi đó, lại cũng không thấy mệt, một mình nhìn Độc Cô Phàm một đêm.

Đợi cho bên ngoài động khẩu bầu trời lộ ra một tia ánh sáng, phương đông ngấm dần trắng thời điểm, Độc Cô Phàm rốt cục dừng lại loay hoay, cũng không nói chuyện, cứ như vậy hai mắt thẳng tắp chăm chăm lên trước mặt trận pháp.

Trong trận pháp, một tấm bùa bên trên chậm rãi hiện ra hai chữ.

"Tiểu Cửu".

Độc Cô Phàm trong hai mắt một mảnh mờ mịt.

"Ta phá tử kiếp sinh cơ, tại tiểu Cửu?"

Độc Cô Phàm thanh âm bên trong tràn đầy không hiểu.

"Nơi đây chính là Cửu Thiên Huyền Nữ để lại phúc địa động thiên. . . Ta vốn cho là, ta sinh cơ lại ở này phúc lợi bên trong, cùng Cửu Thiên Huyền Nữ có quan hệ."

"Có thể thế nào lại là tiểu Cửu. . . Nàng tâm tư đơn thuần, ngày thường ham chơi vô tâm tu luyện, đến nay bất quá là cái kết Kim Đan tu vị, thì sao có thể khiến cho ta tại thiên kiếp bên dưới sống sót."

"Chẳng lẽ, ta thôi diễn sai rồi?"

Độc Cô Phàm nói đi, lần nữa loay hoay ra.

Một lát sau, Độc Cô Phàm hai mắt chăm chăm lên trước mặt lá bùa, một mặt mờ mịt.

Trên lá bùa, vẫn như cũ là hai chữ.

"Tiểu Cửu".

Độc Cô Phàm lắc đầu, một lần nữa loay hoay.

"Tiểu Cửu".

Một lần nữa loay hoay.

"Tiểu Cửu".

Lần nữa loay hoay.

"Tiểu Cửu".

. . .

Ta nhìn Độc Cô Phàm theo bình minh một mực loay hoay đến lúc buổi sáng, một lát chưa ngừng.

Trong mắt của hắn nghi hoặc càng sâu.

Trên lá bùa, thủy chung đều là "Tiểu Cửu".

Độc Cô Phàm cúi đầu thở dài, lộ ra một vệt cười khổ.

"Rốt cuộc là ý gì. . . Tiểu Cửu nàng bất quá là cái kết Kim Đan, tuyệt đối không giúp được ta."

"Ta không hiểu. Chẳng lẽ này một tia sinh cơ liền muốn bị mất. . ."

"Trời vong ta."

Độc Cô Phàm trong mắt một mảnh đau thương, cả người ngửa về đằng sau đi ngã trên mặt đất, hai mắt thẳng tắp nhìn lên trần nhà.

Trong phòng ngủ truyền đến vài tiếng tiếng động, nghĩ đến là cái kia tiểu Cửu ngủ đến bây giờ rốt cục tỉnh lại.

Độc Cô Phàm ngã trên mặt đất cũng không động đậy, chỉ là vội vàng đóng chặt hai mắt, hô hấp cân xứng, đúng là tại chỗ vờ ngủ.

Ta bị hắn này năng lực phản ứng kinh ngạc nhảy một cái.

Một lát, trong phòng tất tiếng xột xoạt tốt một hồi đằng sau, tiểu Cửu mới xoa cái cằm, mơ mơ màng màng từ trong phòng đi ra.

Ta nhìn nàng kia bóng loáng đùi. . .

A phi, ta này mới phản ứng được tiểu nha đầu này vậy mà không có mặc áo trong, liền vây quanh cái cái yếm đi ra.

Ta ngây người một lúc, tranh thủ thời gian xoay người sang chỗ khác, không nhìn nữa nàng.

Tâm ta nói Độc Cô Phàm thật sự là ủy khuất, muốn chiếu cố như thế cái tiểu nha đầu phiền tử.

Lại nghe tiểu Cửu từng bước một chuyển đến Độc Cô Phàm bên người, dường như hết sức im lặng thờ dài.

"Này trên mặt đất tất cả đều là lá bùa, rồi bởi, làm sao ở chỗ này ngủ thiếp đi. Có lẽ là Phàm ca tối hôm qua tu luyện được quá muộn, thân thể mệt mỏi."

"Phàm ca tự học đạo đến nay một lòng tu hành, bây giờ vì độ kiếp thành tiên không để ý thân thể, một mồi thành như vậy bộ dáng. Cũng là tình có thể hiểu đi."

"Được rồi được rồi, thật tốt ngủ đi."

Tiểu Cửu nói xong, sử cái thuật pháp đem cái kia Độc Cô Phàm bổng dựng nâng lên, chậm rãi nằm đến phòng ngủ.

Một lát sau, tiểu Cửu nhưng lại đi ra, trên người đã mặc vào một bộ áo trắng như tuyết.

"Rửa mặt rửa mặt, còn có sớm một chút."

"Ngô, đúng, tiểu Hắc buổi sáng còn không ăn cỏ, vẫn phải trước cho nó cho ăn thảo."

Tiểu Cửu không im miệng tự lẩm bầm.

Ngoài động phủ truyền đến một tiếng Hắc Lư Từ gọi, lại là từ trong rừng chạy ra chỉ con lừa, đang gật gù đắc ý nhìn chăm chăm tiểu Cửu.

Dường như đang chất vấn hôm nay cỏ khô ở đâu.

Tháng ngày liền một ngày như vậy trôi đi qua, Độc Cô Phàm trong âm thầm gặt tiểu Cửu bầy trận thôi diễn không biết bao nhiêu lần.

Kết quả, mỗi lần đều là hai chữ.

"Tiểu Cửu".

Mỗi lần, hần đều càng phát ra vội vàng xao động lo lắng.

Mà cái kia tiểu Cửu lại mỗi ngày đều hồn nhiên ngây thơ cùng Độc Cô Phàm chơi đùa, may may không phát hiện được Độc Cô Phàm âm thầm khẩn trương.

Ở trong mắt nàng, Độc Cô Phàm chính là bất thể ra thiên tài, thiên phú tu luyện cùng trận pháp ngộ tính đều là thiên hạ vô song, chắc hẳn độ kiếp thành tiên giống như nhấc tay nhẹ nhõm.

Trong ngày thường, nàng đã cho Độc Cô Phàm thương định tốt thành tiên sau muốn đi đi theo đại tiên, chính là Thái Thượng lão quân.

Nghe nói cái kia Thái Thượng lão quân pháp lực vô biên, tại Thiên Đình cũng là địa vị cao thượng, càng là tinh thông luyện đan, tại tiểu Cửu trong lòng cũng hoàn toàn chính xác chỉ có Thái Thượng lão quân mới xứng với nàng Phàm ca.

Thật tình không biết, nàng Phàm ca trời sinh tuyệt mệnh.

Cái thiên kiếp này, chính là Độc Cô Phàm từ kiếp.

Ta lẳng lặng mà nhìn xem hai người, tựa hồ ý thức được cái gì.

Ba ngày sau một ngày giữa trưa, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi.

Độc Cô Phàm ngón tay bấm niệm pháp quyết, to to tính toán, cuối cùng khẽ thở dài một tiếng.

Ta thấy trong mắt của hần đã là tuyệt vọng.

"Tiểu Cửu, tới."

Độc Cô Phàm đưa tay gọi qua đang ở ngoài động phủ cùng Hắc Lư Từ chơi đùa tiểu Cửu.

Tiểu Cửu lanh lợi chạy vào, đùa cười hỏi: "Phàm ca thế nào?"

Độc Cô Phàm đưa tay vuốt vuốt tiểu Cửu khuôn mặt, lại sửa sang nàng cái kia đã dính vào bụi đất áo trắng.

"Phàm ca có việc đi ra ngoài một chuyến, tiểu Cửu ở nhà một mình ngoan ngoãn."

"Lúc chàng vắng tôi, ta liền có thể trở về, đến lúc đó mang cho ngươi một ong nước uống."

Độc Cô Phàm cười cười.

Ta thấy trong mắt của hần đầy vẻ không muốn.

Tiểu Cửu gật gật đầu, đùa đùa hôn Độc Cô Phàm một ngụm, nói tiếng Phàm ca tốt nhất rồi.

Giảng thật, ta ở chỗ này hợp với nhìn ba ngày loại này hoa thức ngược chó, chỉ cảm giác mình không sai biệt lắm phé đi.

"Nhất đẳng, ta còn có mấy câu dặn dò ngươi."

Độc Cô Phàm bỗng nhiên kéo lại mong muốn một lần nữa đi ra ngoài chơi tiểu Cửu, tự mình nói ra.

Tiểu Cửu ở một tiếng, nhìn xem Độc Cô Phàm chờ lấy đoạn dưới.

Độc Cô Phàm thở dài.

"Về sau hiểu chút chuyện, ngươi tính tình đơn thuần, không hiểu trong nhân thế âm lạnh."

"Nếu là một ngày Phàm ca không thấy, ngươi phải chiếu cố kỹ lưỡng chính mình."

Độc Cô Phàm đưa tay chà xát tiểu Cửu đầu, xoa loạn tóc dài.

Tiểu Cửu bụng bít lấy bị Độc Cô Phàm làm loạn tóc dài, một mặt không hiểu thấu nhìn xem Độc Cô Phàm nhẹ gật đầu.

Độc Cô Phàm nhìn xem tiểu Cửu, ha ha cười cười, một lát sau rốt cục thở ra một hơi, hướng về ngoài động phủ đi đến.

"Đi."

Ngoài động phủ, kim quang vạn trượng, mặt trời vừa vắn.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Thiên Mệnh, không thể trái

Vách núi, biển mây, rừng cây.

Độc Cô Phàm đi tới cái kia vách núi.

Ta một đường đi theo hấn, đã hiểu hấn muốn làm gì.

"Tính toán thời gian, thiên kiếp không sai biệt lắm nên tới."

Độc Cô Phàm đứng tại bên bờ vực, nhìn lên trước mặt mệnh mông biển mây bốc lên, chậm chậm nói ra.

Thanh âm không vui không buồn.

"Từ kiếp. . . Ta Thiên Mệnh."

Độc Cô Phàm thở dài, cup xuống hai tay chậm rãi nắm chặt.

"Từ xưa tu hành một chuyện, giảng cứu Thuận Thiên mà đi."

"Nhớ ta Độc Cô Phàm, cả đời Thuận Thiên mà tu, chỉ vì thành tiên. Kết quả là, lại là trời sinh tuyệt mệnh."

"Thiên Mệnh như thế, ta còn thuận mẹ hấn cái Thiên Mệnh! Hôm nay, lão tử nhất định phải nghịch thiên mà đi, nhìn một chút là ngươi Thiên Mệnh đề lên ta, vẫn là ta nghịch ngươi cái này thiên mệnh!"

Độc Cô Phàm nói xong, trợn mắt trừng trừng.

Thời gian dần trôi qua, biển mây bên trong lật lên một đám mây đen, trên đó ánh chớp lấp lóe.

"Tối."

Độc Cô Phàm ánh mắt ngưng tụ.

Đã thấy mây đen kia từ một mảnh trắng xóa biến mây bên trong chậm rãi trôi lên, sau cùng đúng là che khuất bầu trời một kích cỡ tương đương, chậm rãi hướng phía Độc Cô Phàm tung bay tới.

"To lớn như vậy kiếp vân. . . Dường như trong truyền thuyết thái cổ lỗi hóa."

Độc Cô Phàm nhìn xem cái kia đám mây đen, con người co rụt lại, trên mặt lộ ra mấy phần cười khổ.

Rất lâu, chậm rãi thở dài.

"Sợ là có chút khó khăn."

Độc Cô Phàm nói khẽ.

Một lát sau, kiếp vân kia đã đứng tại Độc Cô Phàm đỉnh đầu, trên đó lồi đỉnh trái rộng, bạn lấy ánh lửa lóe sáng, dường như bất cứ lúc nào cũng sẽ có một tia chớp đánh xuống.

Độc Cô Phàm nhìn xem cái kia treo lên đỉnh đầu mây đen, sắc mặt nghiêm túc.

Lúc trước Độc Cô Phàm đã ở này trên vách đá bố trí bảy bảy bốn mươi chín đạo trận pháp, đều là dùng phòng ngự là chính.

Vòng vòng đan xen, tầng tầng chồng chất, sau cùng tạo thành một đạo đại trận.

Đại trận kia sức phòng ngự, dù là ta xem đều kinh hồn táng đảm, tự nghĩ sợ là ba ngày ba đêm ta đều đánh không vỡ mây may.

Ta thật cũng không nghĩ đến Độc Cô Phàm chưa thành tiên thời điểm, đối với trận pháp tạo nghệ liền có sâu như thế.

Độc Cô Phàm đứng tại trong trận pháp, thẳng tắp nhìn xem kiếp vân kia bên trên ánh chớp, không chút nào tránh.

Mà lúc này, Cửu Sinh phủ bên trong, tiểu Cửu cho ăn xong con lừa, quay người lúc rời đi lại tại con lừa cái máng bên trong quét thấy một khối đen kịt lệnh bài.

Đen kịt xưa cũ, lại cũng không biết là chất liệu gì, cứ như vậy nằm ở con lừa cái máng bên trong.

"A? Trước đó cũng là chưa từng gặp qua thứ này đây."

Tiểu Cửu cười hì hì, tò mò nhặt lên.

Trên đó sách có bốn chữ lớn.

"Cửu Thiên Huyền Nữ".

Tiểu Cửu cầm lấy lệnh bài cẩn thận chu đáo, trong mắt dần dần nổi lên mê mang.

Sau lưng động phủ trên cửa, mơ hồ xuất hiện một cái tám biển.

"Cửu Sinh phủ".

...

Độc Cô Phàm một thân linh lực không ngừng phụt ra hút vào, vận sức chờ phát động, dường như đã làm tốt chuẩn bị.

Nhưng ta thấy kiếp vân kia phô thiên cái địa, đem xung quanh trăm dặm đã hoàn toàn che đậy, liền không ngớt màu đều như là ban đêm bóng tối.

Trong bóng tối, nhưng thấy kiếp vân kia bên trên lỗi hóa quang mang mơ hồ, vận lấy vô tận uy áp.

"Cái thiên kiếp này, Độc Cô Phàm sợ là ngăn cản không nổi."

Ta trong âm thầm âm thầm ước đoán.

Trương truyền, có một loại thiên kiếp, chỉ tồn tại ở thời đại thượng cổ, tên là thái cổ lỗi hóa.

Này thiên kiếp kiếp vân muốn so bình thường thiên kiếp lớn hơn không biết mấy lần, nhưng càng đáng sợ chính là, cái kia kiếp lỗi phía trên vận lấy hồng hoang địa hóa, uy lực không biết so bình thường thiên kiếp cao ra bao nhiêu.

Là dùng, cho dù là Thiên Tiên, đối loại thiên kiếp này đều là thúc thủ vô sách, hưởng chỉ một cái Phàm giai đỉnh phong.

Cũng bởi vì như thế, từ xưa đến nay, loại này thái cổ lôi hỏa thiên kiếp theo không có người độ kiếp thành công.

Có người nói, những cái kia độ kiếp người chính là trời sinh tuyệt mệnh.

Mà cái thiên kiếp này, chính là cái chết của bọn hắn kiếp.

Mà trước mắt thiên kiếp,

Độc Cô Phàm nhìn xem cái thiên kiếp này, khóe miệng cười thâm một thoáng, ngay sau đó dường như không chịu thua khề quát một tiếng, như khiêu khích cái thiên kiếp này.

Ta chỉ nghe một tiếng ầm vang tiếng vang, một đạo cỡ khoảng cái chén ăn cơm lôi hỏa hướng phía Độc Cô Phàm hung hăng bỏ tới.

Cái kia lôi hỏa bỏ vào trên trận pháp, lại thấy trận pháp lắc lư mấy lần, đúng là thô sấp chịu đựng được.

"Thật là lợi hại trận pháp."

Ta nhìn không được nhìn lâu thêm vài lần cái kia trận pháp.

Sau đó, lại nghe kiếp vân kia lại là một tiếng hủy thiên diệt địa tiếng vang, ba đạo lôi hỏa đồng thời bỏ tới.

Độc Cô Phàm vẻ mặt ngưng tụ.

Cái kia trận pháp cuối cùng vẫn kiên trì xuống tới, bắt quá nhiều vài vết rách.

Sau đó, chín đạo cỡ khoảng cái chén ăn cơm lôi hỏa, trong bóng đêm lợi kiếm, thẳng tắp đâm về phía cái kia đã lung lay sắp đổ trận pháp.

Trong chớp mắt, đã tới trước mặt.

Tại chín đạo lôi hỏa trước mặt, cái kia trận pháp như là bài trí, ứng thanh mà nát.

Cái kia chín đạo lôi hỏa uy lực không giảm, trong nháy mắt bỏ vào Độc Cô Phàm trên người.

Độc Cô Phàm hao tâm tổn trí tự lại cái kia một thân linh lực, trong nháy mắt sụp đổ. Trong lúc nhất thời nhưng thấy cái kia tia lôi dẫn thôn phệ Độc Cô Phàm, hào quang chói mắt.

Một lát sau, tia lôi dẫn tán đi, ta thấy trên người hắn hoa y bị đánh vỡ nát, thân thể lao đảo lui lại mấy bước.

Ngực đập trùng, một tiếng ho khan, mang ra mấy ngụm máu tươi.

"Ta không thể chết."

Độc Cô Phàm cắn răng chống đỡ thân thể, lau khô khóe miệng vết máu.

"Ta muốn thành tiên. . ."

Độc Cô Phàm chậm rãi ngẩng đầu nhìn bầu trời.

Kiếp vân một châu quay cuồng, trên đó lôi hỏa tụ tập, dường như đang chuẩn bị lấy cái gì.

Tiếp theo một cái chớp mắt, nhưng thấy hai mươi bảy đạo lôi đình thẳng tắp bỏ xuống.

Độc Cô Phàm chính thân ảnh ẩn tại lôi đình bên trong.

Xuyên thấu qua lôi đình, ta gặp hắn trên mặt cười thâm.

Hủy thiên diệt địa tiếng sấm dưới, ta đã nghe không được tiếng cười của hắn.

Lôi đình tán đi, đã thấy Độc Cô Phàm đã đứng không yên, hai đầu gối xuống đất chống đỡ ở nơi đó.

Trên mặt đất máu tươi chói mắt.

"Ta vẫn là. . ."

"Không thành tiên được."

"Thiên Mệnh. . . Khụ khụ, Thiên Mệnh."

Độc Cô Phàm ho khan, mang ra càng nhiều máu tươi.

Trong giọng nói tràn đầy không cam lòng.

Kiếp vẫn lại tự lại, kỳ thế so trước đó đều phải lớn hơn mấy phần.

Ta xem Độc Cô Phàm như thế, trong lòng biết hẳn sợ là không chịu nổi này nhất lượt thiên kiếp.

Ta có ý hỗ trợ, nhưng lúc này ta thân là hư ảo, người khác không nhìn thấy ta, ta nhưng cũng không làm được chuyện khác.

Ngay sau đó, ta chỉ có thể trở mắt nhìn Độc Cô Phàm.

"Ta, cuối cùng không trái được ý trời mệnh."

Độc Cô Phàm thở dài một tiếng, hai mắt nhắm nghiền, như một con chó một dạng quỳ trên mặt đất.

Ba mươi sáu đạo lôi hỏa cùng nhau hạ xuống.

Trong lúc nhất thời, thiên băng địa liệt.

Âm thanh sấm sét hủy thiên diệt địa.

Xuyên thấu qua ánh chớp, ta mơ hồ thấy Độc Cô Phàm thân thể vỡ vụn tại trong ánh sáng.

Rất lâu, Lôi Minh tán đi.

Cái kia Độc Cô Phàm chỗ đất đai sớm đã sụp đổ.

Sụp đổ đất đai bên trong, ta gặp được một cái lớn chừng quả đu đủ thần anh, đang nằm rạp trên mặt đất.

Thần anh bộ dáng cùng Độc Cô Phàm không khác nhau chút nào, như cùng một cái rút nhỏ Độc Cô Phàm, lúc này lại rất là chặt vật, trên người nhiều không biết nhiều ít vết nứt.

Tựa hồ hơi đựng một cái, liền sẽ bể nát.

Trên bầu trời mây đen mơ hồ bốc lên, giống như đang nổi lên đợt tiếp theo lôi hỏa.

Đã chỉ còn lại có thần anh Độc Cô Phàm gian nan trở mình, nằm trên mặt đất cười thâm lấy, hai mắt thẳng tắp nhìn về phía cái kia lôi vân.

"Thôi. . ."

Độc Cô Phàm thở dài.

Ta xem trong mắt của hắn một mảnh tuyệt vọng, còn mang theo từng tia từng tia giải thoát chi ý.

Mà nhưng vào lúc này, nơi xa truyền đến một tiếng ầm ầm nổ vang.

Tiếng vang kia kinh thiên động địa, so cái thiên kiếp này lôi hỏa cũng không thua kém bao nhiêu.

Mây đen bao phủ trong bóng tối, nơi xa một hòn đảo nhỏ bên trên bắn ra tuyết trắng ánh sáng.

Độc Cô Phàm nằm trên mặt đất nhìn xem kiếp vẫn, cười khổ mấy phần, chậm chậm nhắm hai mắt lại.

Ta lại không quản hắn, chỉ là nhủ may đánh giá cái kia xa xa đảo nhỏ.

Ta nhớ được. . . Nơi nào là Cửu Sinh phủ phương hướng.

Hào quang màu trắng kia để cho ta rất là quen thuộc.

Thiên địa linh lực điên cuồng hướng phía Cửu Sinh phủ nơi đó dừng mảnh lao tới, đúng là giống như là thủy triều.

Thủy triều ở giữa, là một cái bạch y nữ tử.

"Luân hồi lực lượng. . ."

"Cửu Sinh phủ có biến."

Độc Cô Phàm đột nhiên mở mắt, trong giọng nói tràn đầy kinh ngạc.

Thủy triều bên trong bạch y nữ tử tựa hồ phát giác được bên này thiên kiếp, đóng chặt con ngươi khẽ nhếch, quay đầu nhìn về ở đây xa xa trông lại.

Chỉ liếc mắt, liền loạn thần tâm.

Bạch y nữ tử trên mặt bình tĩnh không còn, chỉ còn lại có trong con ngươi kinh hoàng, một đôi tiểu nhân thẳng tắp nhìn chăm chăm đã mạt lộ Độc Cô Phàm.

"Tiểu Cửu. . ."

Độc Cô Phàm thần anh con ngươi co rụt lại.

"Không, đây là. . . Cửu Thiên Huyền Nữ."

"Trách không được, trách không được ta thôi diễn ra một chút hi vọng sống là tiểu Cửu."

"Nguyên lai tiểu Cửu đúng là Cửu Thiên Huyền Nữ thứ chín thế. . ."

Độc Cô Phàm trong giọng nói mang theo giật mình.

Lại càng là bất đắc dĩ.

Hắn quay đầu nhìn về phía nơi xa treo ở Cửu Sinh phủ phía trên tiểu Cửu, đắng chát cười một tiếng.

"Ta trời sinh tuyệt mệnh, ngươi cửu thế thành tiên. . . Thiên Mệnh, Thiên Mệnh."

Độc Cô Phàm thì thảo cười nói.

Nơi xa thân ở luân hồi lực lượng bên trong bạch y nữ tử nhìn xem Độc Cô Phàm, cứ thế tại nơi đó.

Kiếp vẫn bên trên, bốn mươi lăm đạo lôi hỏa một đù đánh xuống, tận thế.

Độc Cô Phàm hai mắt nhắm nghiền.

Nhưng mà ta lại thấy, một đạo không thua kiếp lôi bạch mang từ Cửu Sinh phủ thẳng tắp phóng tới, tốc độ thậm chí càng nhanh hơn cái kia kiếp lôi mấy phần.

Sau đó, một bóng người xinh đẹp ngăn tại Độc Cô Phàm trước người.

Thiên kiếp hạ xuống.

Cái kia áo trắng cùng đầy trời ánh chớp nối thành một mảnh, duy chỉ có cái kia đón gió mà lên mái tóc dài đen óng đen loá mắt.

Bên hông, một khối xưa cũ lệnh bài đen kịt phát sáng.

"Cửu Thiên Huyền Nữ".

Rất lâu, lôi hỏa tán đi.

Bạch y nữ tử quỳ trên mặt đất, phía sau bị lôi hỏa bỏ máu thịt be bét, lại nhẫn nhịn đau đớn chậm rãi buông lỏng ra hai tay.

Ta thấy trong ngực nàng, Độc Cô Phàm bình yên vô sự, lại là trùng mắt chăm chăm nữ tử kia.

"Ngươi vì sao cứu ta."

Độc Cô Phàm lạnh lùng nói ra.

Nữ tử cười thâm một thoáng, khoe miệng tràn ra một tia máu tươi.

"Ta trời sinh tuyệt mệnh, đây là cái chết của ta kiếp, cũng là ta Thiên Mệnh."

"Ngươi là Cửu Thiên Huyền Nữ, bây giờ góp nhặt cửu thế luân hồi lực lượng, đang chờ nhất cử đột phá tới Đại La Kim Tiên, cùng bốn ngự tề liệt. . ."

"Ngươi làm gì mưu toan nghịch mệnh cứu ta, vẫn là nhanh chóng rời đi đi."

Độc Cô Phàm trong mắt một mảnh lạnh buốt, như nhìn xem một người xa lạ.

Người kia tu vì không biết bao nhiêu, đúng là một tay đem cái kia bỏ tới lời hóa sinh sinh tiếp được, chỉ là tựa hồ cũng không dễ chịu, ta gấp hẳn thu tay lại thời điểm có chút run rẩy.

Thở dài, người kia xoay người lại, lại là cái áo tím tóc trắng ông lão, trên không trung thẳng tắp nhìn xem Độc Cô Phàm.

Nói xác thực hơn, là ôm Độc Cô Phàm bạch y nữ tử.

"Huyền nữ, vì sư tới tìm người."

Ông lão nhìn xem phía sau lưng máu thịt be bét bạch y nữ tử, thở dài.

"Huyền nữ người cái này lại tội gì. . . Người này trời sinh tuyệt mệnh, trận này thái cổ lôi hỏa chính là cái chết của hắn kiếp."

"Mà người chính là ta dưới trường duy nhất đệ tử, địa vị tôn cao không nói, càng là thiên phú dị bẩm. Ta truyền cho người cửu chuyển luân hồi chi thuật, có thể khiến cho người lên thẳng Đại La Kim Tiên, cùng bốn ngự đặt song song."

"Bây giờ người cửu chuyển luân hồi lực lượng đã thành, còn không tranh thủ thời gian tụ tập này chút luân hồi lực lượng, nhất cử đột phá Đại La Kim Tiên."

Ông lão nhú mày răn dạy, giống như là có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép đáng vẽ.

"Ta. . ." Bạch y nữ tử ôm Độc Cô Phàm, rất lâu không muốn buông tay.

"Ta, là tiểu Cửu. Ta không phải Cửu Thiên Huyền Nữ. . ."

"Ta chỉ muốn, bang Phàm ca độ kiếp. . ."

Bạch y nữ tử thấp giọng thì thào, âm thanh run rẩy, ta gấp nàng nhìn chăm chăm Độc Cô Phàm mặt, dường như khóc lên.

Trong hai mắt tràn đầy đau thương.

"Người hắn là bị sét đánh choáng váng!" Ông lão giận dữ mắng to, "Cái tên này cũng là một trời sinh tuyệt mệnh phế nhân, mà cái kia tiểu Cửu cũng chẳng qua là người thứ chín thế luân hồi mà thôi."

"Bọn hắn, chỉ là người tu luyện cửu thế luân hồi chi thuật một đoạn luân hồi mà thôi."

"Vô luận là người này hay là tiểu Cửu, đều cùng bây giờ người không có chút quan hệ nào."

Ông lão khí một thân tu vi hỗn loạn, duỗi ra một ngón tay xa xa chỉ bạch y nữ tử, quát lớn lên tiếng.

"Người đừng quên, người là Cửu Thiên Huyền Nữ!"

"Người Thiên Mệnh là trở thành Đại La Kim Tiên, ngày sau trở thành vô thượng Thiên Tôn. Mà này một phế nhân Thiên Mệnh, liền là hôm nay chết tại này thiên kiếp dưới!"

"Thiên Mệnh, không thể trái!"

Ông lão thở dài.

Nữ tử trong ngực, Độc Cô Phàm cái kia thần anh thân thể cũng là lớn nhỏ cỡ nắm tay, nhưng cũng một mặt ý cười nhìn xem bạch y nữ tử, đưa tay xoa xoa nữ tử nước mắt trên mặt.

"Ta lại coi người là tiểu Cửu đi."

"Tiểu Cửu, nghe Phàm ca một lời khuyên, người đều có mệnh, Phàm ca bây giờ chết tại thiên kiếp dưới, lại cũng đã nhận cái này thiên mệnh."

"Mà người là Cửu Thiên Huyền Nữ. . . Hứa là bị thứ chín thế ảnh hưởng, bây giờ mới cái dạng này. Về sau còn muốn lúc, lại sẽ không lại như thế không bỏ xuống được ta."

"Cho nên, hiện tại buông ta xuống đi."

Độc Cô Phàm ha ha cười cười, rất là thần nhiên.

Ta gặp hắn lúc này đã buông xuống trước đó cái kia nghịch thiên mệnh tâm tư, sợ là đã chuẩn bị kỹ càng chết rồi.

Bạch y nữ tử không nói, chậm chậm cúi đầu xuống, hai cái bả vai run rẩy.

Rất lâu, ta gấp nàng chậm rãi ngẩng đầu, khóe miệng cười thâm, một mặt nước mắt.

Lại cũng không nói chuyện, chỉ là cái kia vờn quanh một thân cửu thế luân hồi lực lượng cơ hồ là mất thường có thể thấy hướng phía trong cơ thể dừng

mãnh lao tới, trong lúc nhất thời kéo theo tiếng gió rít gào.

"Buông xuống thuận tiện, đối đãi người sau khi đột phá, chính là Đại La Kim Tiên."

"Vi sư trở về an bài một chút, cho người thêm tìm một cái lên thẳng vô lượng thiên tôn công pháp. Đến lúc đó ta Tam Thanh lão tổ bên trong liền lại nhiều một người."

Ông lão vẻ mặt ôn hoà, cười híp mắt nhìn xem bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử lại cũng không nói tiếp, thậm chí ngay cả nhìn cũng chưa từng nhìn lão đầu nhi kia liếc mắt, hai mắt trừng trừng nhìn xem kiếp vân kia.

Ta tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Ông lão hai mắt co rút lại, dường như hiểu rõ cái gì, cứ thế tại nơi đó.

"Huyền nữ, người đừng làm chuyện ngu xuẩn."

Lão đầu biến sắc, lên tiếng quát.

"Cái tên này trời sinh tuyệt mệnh, hôm nay chết bởi kiếp nạn này chính là Thiên Mệnh. Đừng nói người, liền xem như ta, cũng cứu không được hần."

"Người. . ."

Bạch y nữ tử không để ý tới ông lão, tự mình cúi đầu xuống, hướng phía Độc Cô Phàm thần anh hi hi cười một tiếng.

"Hi hi, tiểu Cửu còn là lần đầu tiên thấy Phàm ca chán nản như vậy."

"Thậm chí ngay cả thể xác cũng bị mất. Cũng là Phàm ca này thần anh nho nhỏ, cũng là đáng yêu."

Bạch y nữ tử trong lời nói, đột nhiên khôi phục dĩ vãng hoạt bát.

Độc Cô Phàm nhìn xem bạch y nữ tử, hai mắt sững sờ, hướng phía bạch y nữ tử mặt chậm rãi duỗi ra một cái tay.

"Tiểu Cửu. . ."

Bạch y nữ tử cười cười.

"Về sau, Phàm ca tự mình một người thật tốt, phải chiều cổ kỹ lưỡng chính mình."

Độc Cô Phàm biến sắc, ý thức được cái gì.

Một giây sau, bạch y nữ tử cắn răng, một chương đem Độc Cô Phàm đánh ngã đi, đem Độc Cô Phàm cái kia lớn chừng quả đấm thần anh nhét vào trong lồng ngực của mình.

"Sur tôn, lão nhân gia người nói rất đúng."

Bạch y nữ tử chậm rãi đứng lên, lau đi khóe miệng vết máu, ngẩng đầu hướng phía lão đầu nhi kia cười một tiếng.

"Thế nhưng là. . ."

"Ta lại muốn thử một chút, ta đến cùng có thể không có thể cứu được Phàm ca."

"Ta đến cùng, có thể hay không nghịch cái này thiên mệnh!"

Bạch y nữ tử trong mắt một mảnh ngoan lệ.

Ông lão ngẩn người, nhìn bạch y nữ tử rất lâu, cuối cùng vẫn thở dài, khoát tay áo.

"Thôi thôi, vi sư biết người tính tình."

"Người muốn làm, liền làm đi. Cái thiên kiếp này dùng nhân quả làm nguyên, người bên ngoài đều là tránh tốt để tránh nhiệm phải nhân quả, người. . . Chớ có liên lụy vì sư thuận tiện."

Ông lão nói xong, quay đầu dặm chân đi xa.

Không bao lâu, đã biến mất ở giữa thiên địa.

Bạch y nữ tử hướng phía ông lão biến mất phương hướng xoay người cúi đầu, lại chậm rãi đứng lên, nhìn xem cái kia quay cuồng kiếp vân.

Tia lòe dẫn tán đi lúc, nữ tử kia cũng đã quỳ trên mặt đất, một cái tay chống kiếm cường tự chống đỡ ở nơi đó.

Trong miệng máu tươi phun mấy ngụm lớn.

Cái kia một thân tụ tập luân hồi lực lượng, cũng là sắp sụp đổ.

"Tiểu Cửu, ngươi lui ra."

Độc Cô Phàm thanh âm từ nữ tử trong ngực vang lên.

"Cái thiên kiếp này chính là thái cổ lôi hỏa, là cái chết của ta kiếp, cho dù ngươi có một thân cửu thể luân hồi lực lượng, lại cũng không thể sửa lại ta Thiên Mệnh."

"Cường tự chống đỡ xuống, ngươi cũng phải chết."

Độc Cô Phàm thanh âm lạnh buốt.

Bạch y nữ tử khuôn mặt đáng ghét, sau cùng chậm rãi lắc đầu.

"Phàm ca ngươi bây giờ là thần anh thân thể, cho dù là một điểm thương tổn đều sẽ hại tính mệnh của ngươi."

"Ta thì sao có thể nếm ngươi."

Bạch y nữ tử cắn răng chống đỡ kiếm chậm rãi đứng lên, thân hình có chút lắc lư.

Rất lâu, chậm rãi giờ lên mũi kiếm.

Mũi kiếm chỉ thiên.

"Phàm ca, tiểu Cửu cũng biết, Thiên Mệnh đổi không được."

"Thế nhưng, Phàm ca Thiên Mệnh, tiểu Cửu lại vẫn cứ muốn đổi."

"Dù cho liều mạng một thân luân hồi. . ."

Bạch y nữ tử nói xong, đem Độc Cô Phàm thần anh chậm rãi từ trong ngực lấy ra, thả trên mặt đất.

Độc Cô Phàm nghiêm sắc mặt, đã ý thức được cái gì, vội vàng khẽ quát một tiếng: "Tiểu Cửu ngươi chớ làm loạn."

Nhưng mà lời còn chưa dứt, bạch y nữ tử đã cầm kiếm liền xông ra ngoài.

Vô tận kiếp vân đen kịt, hần tiếp theo tập bóng hình áo trắng xinh đẹp thẳng vọt lên.

Cái kia cuối cùng tám mươi một đạo lôi hỏa mới vừa vận tụ lại, liền thấy nữ tử sinh sinh vọt vào.

Này lôi hỏa sinh ở thiên địa hồng hoang, tuân theo tự tại luân hồi, bèn nói cực hạn. Cho dù là đứng hàng Tam Thanh Thái Thượng lão quân loại này vô thượng Thiên Tôn cũng không dám như thế hướng đem đi vào, huống chi cô gái mặc áo trắng này cũng không quy vị, chỉ có một thân cửu thể luân hồi lực lượng.

Ngay sau đó bạch y nữ tử kia một thân cửu thể luân hồi lực lượng tiêu tán hơn phân nửa, tám mươi một đạo lôi hỏa trong nháy mắt thôn phệ cái kia áo trắng thân ảnh.

Độc Cô Phàm sững sờ nhìn xem.

Sau cùng, tám mươi một đạo lôi hỏa không có một đạo hạ xuống, tất cả đều bỏ vào cái kia đen kịt trong kiếp vân một bộ trắng trên áo.

Cái kia áo trắng vỡ vụn, một bóng người xinh đẹp như là vong ngỗng từ không trung thẳng tắp ngã xuống.

Tâm ta nói bạch y nữ tử kia sợ là đã chết.

Bất quá, kiếp này cũng coi như vượt qua, Độc Cô Phàm còn là sống tiếp được.

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, hai ta mất sững sờ.

Nhưng thấy bạch y nữ tử kia trên không trung ngừng thân hình, nhô ra mấy ngụm tâm huyết liền chặt vật ngụm lớn thờ hồn hèn.

Mặc dù bản thân bị trọng thương, nhưng trước mắt dựa vào một hơi chống đỡ ở nơi đó, cũng là miễn cưỡng sống tiếp được.

Ta giờ mới hiểu được tới, cái kia cửu thể luân hồi lực lượng chính là Cửu Thiên Huyền Nữ cửu thể luân hồi góp nhặt, tụ tập phía dưới có thể nhất cử xông

phá Đại La Kim Tiên, quả nhiên là vô cùng to lớn.

Mặc dù so này thái cổ lõi hỏa yếu hơn không ít, nhưng đem hết toàn lực dưới, cũng là có thể khó khăn lắm ngăn cản, bảo vệ tính mệnh.

Độc Cô Phàm thần anh ngã trên mặt đất, không thể động đậy, nhưng xem nữ tử kia lại còn chưa có chết, trong mắt tuyệt vọng tiêu tán, tuôn ra một mảnh đau lòng cùng kinh hi.

"Tiểu Cửu. . ."

Độc Cô Phàm duỗi ra một cái tay, kêu gọi bạch y nữ tử.

Bạch y nữ tử đè ép thương thế, hướng phía Độc Cô Phàm nhàn nhạt cười một tiếng, chậm rãi rơi xuống.

"Phàm ca. . . Ngươi xem. . . Thiên Mệnh này chẳng phải sửa lại sao?"

Bạch y nữ tử khoe miệng mang theo máu tươi, cười lắm bầm nói.

Không bao lâu, bạch y nữ tử đã cách Độc Cô Phàm chưa đủ trăm trượng.

Độc Cô Phàm ngờ ngác nhìn bạch y nữ tử, cũng không nói chuyện, liền ở nơi đó cười ngây ngô.

Nhưng vào đúng lúc này, trên trời kiếp vân lần nữa quay cuồng, ta nhìn lướt qua, ý thức được cái gì.

Độc Cô Phàm cùng bạch y nữ tử đều không chú ý tới cái kia còn đang quay cuồng kiếp vân.

Một lát, bạch y nữ tử rơi trên mặt đất, cười lớn lấy duỗi ra một cái tay vuốt vuốt Độc Cô Phàm thần anh khuôn mặt nhỏ.

"Phàm ca cái dạng này cũng là đáng yêu cực kỳ, về sau không bằng một mực như vậy đi."

Vừa dứt lời, trên bầu trời kiếp vân phía trên, truyền đến phích lịch thanh âm.

Một đạo ba trượng độ lớn đỏ sậm lõi hỏa, hướng phía Độc Cô Phàm thẳng tắp đánh xuống.

Dù là ta, thấy này lõi hỏa hủy thiên diệt địa uy năng, cũng là tê cả da đầu.

"Tiểu Cửu, tránh ra."

Độc Cô Phàm nghe được tiếng sấm, lúc này mới chú ý tới bạch y nữ tử sau lưng có một đạo lõi hỏa theo sát mà đến, lập tức quát chói tai lên tiếng.

Bạch y nữ tử lắc đầu.

Ta thấy trên mặt nàng một hồi cười thâm.

"Phàm ca, đây là Thiên Mệnh."

"Ta sửa lại ngươi Thiên Mệnh, lại trốn không thoát cái này thiên mệnh."

"Ngươi ta, duyên phận đã hết."

Nàng trong mắt lóe lên một tia vô tình vẻ. Nhưng lại cúi người quỳ trên mặt đất, đem Độc Cô Phàm thần anh gắn vào dưới người mình, hai tay ôm chặt lấy.

Ta thấy Độc Cô Phàm khắp khuôn mặt là không muốn, trong hai mắt đều là bi thống.

"Ngươi nói với ta cái gì Thiên Mệnh, ngươi Thiên Mệnh là trở thành Đại La Kim Tiên."

"Mà bản này phải là của ta tử kiếp!"

Độc Cô Phàm giống như điên, gầm thét lên tiếng.

Sau cùng, tiếng la của hắn bị tiếng sấm bao phủ.

Cái kia một đạo vô tận lõi hỏa, thôn phệ bạch y nữ tử cùng Độc Cô Phàm thân ảnh.

Trong lúc nhất thời, giữa thiên địa chỉ còn lại có này đạo tia lõi dẫn.

Cái kia tia lõi dẫn chói mắt, ta tuy là hư ảo thân thể, lại cũng không nhận được nhắm hai mắt lại.

Rất lâu, tiếng sấm tán đi.

Ta nghe được một hồi đề nén tiếng khóc.

Ta trợn mắt nhìn đi, nhưng kiến giải mặt đen kịt một màu.

Bạch y nữ tử vẫn như cũ quỳ trên mặt đất, ôm Độc Cô Phàm thân anh.

Không nhúc nhích.

Cái kia cửu thế luân hồi lực lượng, tất cả đều quán quanh ở Độc Cô Phàm trên người.

Độc Cô Phàm nhìn xem bạch y nữ tử trước khi chết khuôn mặt tươi cười, ở nơi đó ngốc cười vài tiếng.

Cười cười, đã biến thành tiếng khóc.

Trên bầu trời cái kia vô biên vô tận kiếp vân chậm rãi tán đi, lộ ra vách núi đầu kia mà biển mây.

Biển mây đầu kia mà chân trời, treo một chỗ trời chiều, nhưng thấy đầy trời ánh đỏ giống như là thủy triều, dọc theo chân trời trải rộng ra.

Hào quang màu đỏ ánh vàng chiếu vào cái kia quỳ trên mặt đất bạch y nữ tử trên người, rất là chói mắt.

Ta thờ dài, cũng nhìn không được nữa, quay người chính mình trở về Cửu Sinh phủ.

Bởi vì hư ảo thân thể, không bao lâu ta đã đến Cửu Sinh phủ.

Ta thấy Cửu Sinh phủ trước cửa đã nhiều một tấm bia đá, chắc là nữ tử kia trước đó chính mình viết.

"Thiên ý từ khó sửa đổi, duyên tận Cửu Sinh phủ "

Tâm ta nói trách không được Độc Cô Phàm mỗi lần đi ngang qua, đều muốn vuốt ve mấy lần.

...

Ta tại Cửu Sinh phủ một người ở lại ba ngày ba đêm, Độc Cô Phàm thủy chung không có lộ diện, cũng không biết đi tới.

Ba ngày ba đêm về sau, Độc Cô Phàm rốt cục lão đảo rơi xuống từ trên không, cũng đã ngưng tụ thân thể.

Ta quan sát bên dưới hấn, phát giác lúc này hấn đã là binh giải thành Tán Tiên.

Cái kia một thân tiên khí tuy nói không nhiều, nhưng bạch y nữ tử trước khi chết lưu lại cửu thế luân hồi lực lượng, nhưng như cũ chăm chú quán quanh ở Độc Cô Phàm trên người.

Này luân hồi lực lượng có thể tại thái cổ lõi hóa phía dưới giữ được Độc Cô Phàm, quả nhiên là cực kỳ đáng sợ.

Tâm ta nói cái kia độ kiếp tuy nói quá trình gian nan, nhưng cũng làm xem như thành công, bây giờ như thế nào lại binh giải thành bất nhập lưu Tán Tiên.

Này tên điên. . .

Ta thờ dài.

Hấn không muốn làm tiên.

Độc Cô Phàm một mặt nghèo túng, cái kia toàn thân áo trắng không biết làm sao làm, trên đó tràn đầy bụi đất, đã đã biến thành màu vàng xám.

Tóc dài tán loạn, lại chính là ta lần đầu nhìn thấy hấn lúc đáng vẻ.

Hấn lão đảo nghiêng ngã rơi đem xuống tới, trong ngực ôm bạch y nữ tử kia.

Bạch y nữ tử kia đã bị đánh cho như than cốc.

"Tiểu Cửu nguoi chịu đựng, nguoi chịu đựng."

"Nguoi không thể chết, ta không làm tiên, ta không làm tiên."

"Ta nghe nguoi, ta không làm tiên."

Độc Cô Phàm hai mắt tràn đầy bối rối, tự mình ở nơi đó nói một mình, như là choáng váng.

Ta gặp hần bước nhanh đi vào động phủ, đem bạch y nữ tử nhu hòa để dưới đất, động tác hốt hoảng ở chung quanh sạch sẽ ra một mảnh đất trống, cũng là đánh vỡ không ít vật.

Sau đó liền mọc ra lá bùa cúi đầu ở nơi đó bày ra tới.

Hồi lâu sau, Độc Cô Phàm đứng lên, lại xoay người đem bạch y nữ tử thận trọng ôm.

Ta thấy bạch y nữ tử kia trên người dán mấy chỗ lá bùa.

"Tiểu Cửu, ta đưa ngươi đi phòng ngủ ngủ một giấc."

"Chờ ngươi tỉnh lại, vừa mở mắt liền có thể thấy ta."

"Có những lá bùa này tại, ngươi ngủ bao lâu đều vô sự."

Độc Cô Phàm vừa cười vừa nói, lại là một bên cười một bên chảy nước mắt.

Ta hiểu được, những cái kia lá bùa chính là bảo tồn thi thể tác dụng.

Ta cùng sau lưng Độc Cô Phàm, nhìn xem hần đi vào phòng ngủ, đem bạch y nữ tử thi thể nhu hòa đặt ở trên giường ngủ, sau đó đứng ở nơi đó rất lâu.

Ta gặp hần hai mắt nhìn chăm chăm vào bạch y nữ tử, trong mắt đầy vẻ không muốn.

Sau đó, Độc Cô Phàm thở dài, quay người đi ra phòng ngủ.

Chỉ thấy trong tay hần nắm niệm pháp quyết, cửa phòng ngủ khẩu sụp đổ xuống.

Không bao lâu, động phủ này bên trong chỉ còn lại có một cái phòng khách, không có phòng ngủ.

Độc Cô Phàm nhìn xem cái kia trông rỗng phòng khách, đau khổ cười một tiếng.

"Người bôi đen, tiểu Cửu muốn nghỉ ngơi một quãng thời gian, về sau là chiếu không có được ngươi."

"Ngươi nếu muốn đi, chính mình liền đi thôi." Độc Cô Phàm quay đầu nhìn về ngoài cửa Hắc Lữ Tử cười thâm nói.

Cái kia ngọc con lừa không biết đã hiểu không, ngẩng đầu nhìn Độc Cô Phàm một hồi, liền kêu lên một tiếng đau đớn, cúi đầu lại tại cái máng bên trong ăn cỏ thảo tới.

Độc Cô Phàm cười khổ một tiếng, khoanh chân ngồi trên mặt đất, trong mắt hiện ra một vết không cam lòng cùng điên cuồng.

"Ta đều đi theo cái này thiên mệnh, tiểu Cửu nhưng lại dùng tự thân tính mệnh cho ta sửa lại. Sắp chết, tiểu Cửu nói nàng trốn không thoát cái này thiên mệnh."

"Thiên Mệnh. . . Ta dùng trận pháp liền có thể thôi diễn ra một ít. Chỉ cần là Thiên Mệnh, liền có dấu vết mà lần theo."

"Như vậy, nếu ta đối với trận pháp tạo nghệ lại cao hơn mấy phần, đối thôi diễn một chuyện lại tinh một chút. . . Như vậy là hay không liền có thể thôi diễn ra như thế nào triệt để sửa lại Thiên Mệnh."

Độc Cô Phàm trên mặt một hồi điên cuồng, từ bên hông mọc ra một chuỗi lá bùa.

"Sửa lại Thiên Mệnh, liền có thể cứu về tiểu Cửu."

Độc Cô Phàm nói xong, tự mình trên mặt đất bày biện trận pháp, thôi diễn.

Ta xem hần ba ngày ba đêm.

Này ba ngày ba đêm, hần thủy chung chưa chớp mắt.

Ta nhưng thủy chung nghĩ đến bạch y nữ tử trước khi chết, trong mắt cái kia bôi vô tình vẻ.

Nàng không muốn để cho Độc Cô Phàm lại cứu nàng.

Nàng muốn cho Độc Cô Phàm buông nàng xuống.

Ta nhớ tới cái kia trận pháp bên trong bạch y nữ tử từng đối mặt chấp niệm Độc Cô Phàm nói qua, Thiên Mệnh không thể trái.

Ta chợt hiểu rõ, cái kia hai đạo hoàn toàn khác biệt tàn niệm.

Độc Cô Phàm cười khở một tiếng, cũng không còn vận chuyển cái kia trận pháp, tự mình đứng dậy.

Nhưng mà, tấm bùa kia giấy cuối cùng vẫn là không có bốc cháy lên.

Trên đó dần dần xuất hiện mấy bút bút tích.

Ta nhìn cái kia mấy bút bút tích, ngốc tại đó.

Độc Cô Phàm nhìn xem tấm bùa kia giấy, cứ thế tại nguyên chỗ rất lâu, rốt cục như bị điên ngốc cười rộ lên.

Trên lá bùa, một cái Hắc Tử mang theo cái cây gậy, nhẹ nhàng trợn mắt.

Cây gậy kia, thấu thể đen kịt, tản ra thăm thẳm ánh đen.

"Ha ha ha ha, ngàn năm, ta rốt cục thôi diễn đi ra."

Độc Cô Phàm một lần nữa khoanh chân ngồi xuống, đưa tay theo cái kia trận pháp bên trong lấy ra lá bùa, thả ở trước mắt cẩn thận ngắm nghía.

Ta đứng sau lưng hắn, thở dài.

Cái kia Hắc Tử, là ta.

"Cái con khi này chính là cứu trở về tiểu Cửu then chốt sao?"

Độc Cô Phàm gãi đầu, hai mắt nhìn chăm chăm trên lá bùa Hắc Tử, nói một mình.

Âm thanh run rẩy, mang theo không cảm được xúc động.

Một thân tiên khí pha tạp vào năm đó bạch y nữ tử kia lưu cho hắn cửu thể luân hồi lực lượng, cũng là không ngừng phụt ra hút vào.

Rất lâu, Độc Cô Phàm mới bình tĩnh trở lại.

"Thế nhưng là, ta đi chỗ nào tìm về con khi này?"

Độc Cô Phàm nhú mày tự nói.

Ngoài động phủ trên bầu trời, đột nhiên truyền đến một tiếng vang thật lớn.

Ta nghe được âm thanh quen thuộc kia, trong lòng giật mình, phảng phất biết cái gì.

Độc Cô Phàm nghe được tiếng nổ kia, đảo mắt hướng về phía nhìn ra ngoài.

Nhưng thấy ngoài động phủ chân trời cái kia mảnh trời chiều vẫn như cũ, chỉ bắt quá nhiều một vệt kim quang.

Đạo kim quang kia bên trong, một cái Kim Thân đại Phật ngồi xếp bằng, miệng hơi cười.

Hắn dưới trướng, là vô tận thiên binh thiên tướng.

Phía dưới cùng, là một con yêu hầu, người mặc da hổ vảy, mang theo cái cây gậy.

Yêu hầu bên cạnh còn đứng lấy cái lão Ngưu.

"Ngưu Ma Vương?" Độc Cô Phàm nhìn xem cái kia lão Ngưu, có chút kỳ quái, "Đây lão Ngưu luôn luôn nhu nhược, như thế nào cùng Thiên Đình còn có Phật giáo đánh nhau?"

Độc Cô Phàm thấy cái kia lão Ngưu bên cạnh Hắc Tử, con người co rụt lại.

"Không đúng, cái kia Hắc Tử. . ."

Độc Cô Phàm ý thức tới, cúi đầu nhìn một chút trong tay trên lá bùa Hắc Tử, lại ngẩng đầu nhìn một chút ở trên bầu trời mang theo cây gậy Hắc Tử.

"Quả nhiên là hắn."

Độc Cô Phàm chậm chậm thở dài.

Có thể lại liếc mấy cái cái kia mang theo cây gậy Hắc Tử, lại lại có chút chần chờ bất định lắc đầu.

"Cái kia Hầu Tử bộ dáng ngược lại không kém, thế nhưng là cây gậy kia. . ."

"Lại là hiện ra bảo quang, không có chút nào yêu khí."

Trong lòng ta giật mình.

Ta nhớ tới trong tay của ta hận trời còn.

Trách không được lúc trước Độc Cô Phàm phải cứu ta, còn mệnh đầy Thiên Mệnh Hồ liệt liệt.

Độc Cô Phàm ngồi trong động phủ, lẳng lặng nhìn xem ở trên bầu trời yêu hầu.

"Lần này xong chuyện, còn phải nghĩ biện pháp tìm một cái con khi này."

"Tuy nói cây gậy khác biệt, nhưng chuyện này cùng cái con khi này chắc hẳn còn có chút quan hệ."

Độc Cô Phàm mắt lộ ra trầm tư, chậm chậm thở dài.

Cái kia Kim Thân đại phạt, tại trời chiều chiếu xuống, lóe ánh đỏ, như máu.

"Yêu hầu."

Như đến xem Hầu Tử, lạnh lùng mở miệng.

"Như Lai!"

Hầu Tử vung lấy cây gậy, hướng giết tới.

Lão Nguru cũng kêu lên một tiếng đau đớn, cùng cái kia Hầu Tử cùng nhau xông tới, đem cái kia Như Lai đuổi tới cánh tay sinh sinh đẩy ra.

"Này lão Nguru cũng là lợi hại."

Độc Cô Phàm hai mắt ngưng tụ, nhẹ giọng mở miệng.

Cái kia yêu hầu thừa dịp lão Nguru đứng vững này mắt một lúc, mang theo cây gậy hướng phía Như Lai lao đi.

Cao cao vung.

Nhưng mà tiếp theo một cái chớp mắt, kim quang lóe sáng.

Trong lúc nhất thời, đầy trời kim quang, ánh vàng như biển.

Con khi kia một điểm tiếng vang đều không phát ra, cứ như vậy tiêu tán tại kim quang bên trong.

Lão Nguru cũng là như thế.

Hồn phi phách tán.

Ta thấy cảnh này, cũng là hơi xúc động thở dài.

Ta nghe sau lưng không có tiếng vang, quay đầu nhìn lại, đã thấy Độc Cô Phàm nhất thời ngẩn người, dường như còn không có kịp phản ứng.

Hồi lâu sau, Độc Cô Phàm dường như không thể tin được, sững sờ hỏi một câu.

"Cái con khi này, chết rồi?"

Độc Cô Phàm trong hai mắt một mảnh mờ mịt.

Trên bầu trời, chúng thần phạt đã tán đi, chỉ còn lại có chân trời cái kia như cũ chói mắt trời chiều, chiếu đỏ lên nửa bầu trời.

"Ngàn năm trôi đi, liền kết quả này?"

Độc Cô Phàm trong mắt một mảnh tuyệt vọng.

Rất lâu, thậm chí cười ra tiếng.

"Ha ha, đây cũng là Thiên Mệnh sao?"

"Ta trời sinh tuyệt mệnh, vẫn sống cho tới bây giờ. Tiểu Cửu bởi vì ta mà chết, bây giờ, thật vất vả thôi diễn ra một cái biến số."

"Này biến số, liền chết tại trước mắt ta."

"Ha ha, Thiên Mệnh, Thiên Mệnh. . ."

Độc Cô Phàm đối cái kia bồi trời chiều, cười ha ha.

Rất lâu, như cùng cười lấy hết lực khí toàn thân, chậm rãi ngồi sập xuống đất.

Trong tay cái kia vẽ lấy Hầu Tử lá bùa, sớm đã tại Hầu Tử hồn phi phách tán thời điểm, đốt thành tro bụi.

Ta đứng ở nơi đó, lẳng lặng mà nhìn xem Độc Cô Phàm.

Dần dần, tiếng cười đã biến thành tiếng khóc.

Này vừa khóc, chính là một ngày một đêm.

Dường như đem nhần nhin ngàn năm oán hận ưu sầu tất cả đều một hơi đổ xuống mà ra.

Ngày thứ hai, vẫn như cũ là chạng vạng tối.

Độc Cô Phàm thở sâu khẩu khí, rốt cục bình tĩnh trở lại, cúi đầu nhìn xem cái kia một chỗ lá bùa, chậm rãi thở dài,

"Tiểu Cửu, ta nhất định phải cứu ngươi."

"Mặc kệ như thế nào, ta đều sẽ tìm được biện pháp."

Độc Cô Phàm nói đến đây, ngẩng đầu nhìn cái kia trước kia phòng ngủ phương hướng, nơi đó đã là một mảnh tường đất.

Bạch y nữ tử ngủ say ở bên trong. Hoặc là nói là thi thể ở bên trong.

"Ngươi trước ở chỗ này chờ ta mấy ngày, ta đi ra ngoài một chuyến."

Độc Cô Phàm chậm rãi đứng dậy, cũng không lo được cách ăn mặc, cứ như vậy đầy bụi đất ăn mặc một thân áo thùng đi ra ngoài.

Một đầu loạn phát áo choàng.

Quần áo trên người, đã ngàn năm đều không đổi qua.

Ta đi theo Độc Cô Phàm, cùng nhau đi ra ngoài.

Đã thấy Độc Cô Phàm đi vài bước, chân chờ một lát, lại chạy đi con lừa cái máng chỗ ấy đem một đầu Hắc Lư Tử dắt đi ra.

"Năm thảo, này con lừa còn không có chết già a."

Trong lòng ta giật mình, trong lòng tự nhủ này con lừa so ta đều lớn.

Cũng là làm khó nó, như thế ngờ ngạc ngay ngốc sống hơn một nghìn năm. Mặc cho chủ nhân khóc ruột gan đứt từng khúc, lão tử bình yên ăn cỏ.

Hắc Lư Tử dường như còn không biết Độc Cô Phàm vì sao dẫn ra hắc tới, dường như bất mãn hừ kêu một tiếng.

"Năm đó tiểu Cửu lấy ngươi làm bảo bối nuôi, bây giờ ngươi lại theo ta một đường."

Độc Cô Phàm sờ lấy Hắc Lư Tử, trên mặt ôn nhu cười cười.

Hắc Lư Tử không để ý tới hắc, cúi đầu xuống tự mình ăn trên mặt đất thảo.

Độc Cô Phàm nhìn xem cái kia chân trời trời chiều, không biết nghĩ cái gì, hồi lâu sau thở dài, ném ra đĩa ngọc con hóa thành ba trượng phương viên, mang theo Hắc Lư Tử đi tới.

Sau đó, ta gặp hắc hướng phía cái kia trời chiều bay đi.

Tám lưng kia nghèo túng, tại tà dương chiếu xuống, tản mát ra đỏ tía đỏ tía ánh sáng, rất là đẹp mắt.

Không bao lâu, đã bay xa.

Ta thở dài, trong lòng tự nhủ này Độc Cô Phàm cũng coi là người đáng thương, tuy nói bị diên lợi hại, nhưng cũng có khác nỗi khổ tâm.

Nhưng mà đúng vào lúc này, trước mắt ta một hồi hốt hoảng, ngay sau đó một vùng tăm tối.

Trong đầu mê muội, dường như xuyên qua cái gì.

Lại mở mắt lúc, ta chỉ thấy cái kia một mảnh trời chiều vừa vãn, lẳng lẳng treo ở vách núi đầu kia.

Vách núi trước, hai đạo tàn niệm đã ngưng tập hợp một chỗ, hóa thành chùm sáng.

Cái kia chùm sáng vàng sáng lưu chuyển, mơ hồ mang theo trước đó bạch y nữ tử cùng áo hồng nữ tử thân ảnh. Mà tay của ta đang vươn ra ngoài sờ lấy cái kia chùm sáng.

Ta lắc đầu, này mới hồi phục tinh thần lại.

"Kỳ quái, như thế nào dường như ta thấy được Độc Cô Phàm chuyện cũ."

Ta vừa nói, một bên đưa tay đuổi trở về.

Mà lúc này, mảnh này trong ảo cảnh lại là xuất hiện Kiếm Tiêu Dao thanh âm, bỗng dừng tại ta vang lên bên tai.

"Hầu Tử, hai đạo tàn niệm đã dung hợp, ngươi nhanh chóng rời khỏi trận pháp."

"Nhắm mắt, một thân linh lực trùng kích huyết Thiên Trung, sau ba hơi thở liền có thể tỉnh táo lại."

Ta lên tiếng, nhắm mắt khoanh chân.

Tuy nói ta không có Thiên Hồn chặt đứt thần thông, trong cơ thể càng là chút điểm linh lực yêu khí đều không, nhưng này Thiên Cương Tam Thập Lục Biến tự động vận chuyển mà sinh ra cái kia đạo hồng mang tại trong cơ thể ta, cũng là giống như là linh lực.

Ngay sau đó ta đem cái kia ánh đỏ vọt tới Thiên Trung, trùng kích chỗ kia huyết vị.

Sau ba hơi thở, lại cảm giác toàn thân thanh lọc, một cỗ cảm giác quen thuộc truyền đến.

Ta về tới thân thể.

Mở mắt ra nhìn chung quanh một chút, đã thấy Kiếm Tiêu Dao đang cắn răng vận chuyển trận pháp, thấy ta tỉnh lại gấp quát một tiếng: "Nhanh lui ra ngoài."

Không lo được nhiều lời, ta hướng ra phía ngoài nhảy lên.

Tại ta xuất trận pháp trong nháy mắt, cái kia trận pháp cấp tốc vận chuyển, sau một lát, thành một hạt châu lơ lửng giữa không trung.

"Đây là. . ." Ta nhìn hạt châu kia, có chút hiếu kỳ.

"Hạt châu này chính là cái kia hai đạo tàn niệm dung hợp mà thành, Độc Cô Phàm ngươi đeo trên cổ dùng Cửu Thiên Huyền Nữ lưu lại ở trên thân thể ngươi luân hồi lực lượng ôn dưỡng, có thể bảo vệ này tàn niệm bất diệt."

Kiếm Tiêu Dao hướng phía trận pháp một bên khác mà Độc Cô Phàm gật gật đầu.

Độc Cô Phàm ngẩn người, ánh mắt phức tạp, rất lâu mới hồ hởi đưa tay cầm qua hạt châu.

"Đa tạ."

Độc Cô Phàm hướng phía ta cùng Kiếm Tiêu Dao xoay người thật sâu cúi đầu.

"Lần này ân tình, coi như ta Độc Cô Phàm chết hơn trăm lần cũng khó có thể trả hết nợ."

Độc Cô Phàm thanh âm lúng túng.

Ta khoát khoát tay, đang muốn nói không có quan hệ gì với ta, ngươi tìm cái kia Kiếm Tiêu Dao thuận tiện. Đã thấy Kiếm Tiêu Dao bỗng nhiên vẻ mặt cổ quái lôi kéo tay áo của ta, con mắt nhìn về phía phía sau của ta.

"Hầu Tử, ngươi trước kia có phải hay không đắc tội qua một nữ?"

"A?" Ta gãi đầu một cái.

Nhưng mà ngay sau đó, ta cảm giác cái ót tê rần, giống như là có người cho ta một chưởng, toàn bộ thế giới đều trời đất quay cuồng, rốt cục mất tối sầm lại ngất đi.

"Cho người lão nông đi ra, bằng không thì vài phút chém chết người."

Giống như cái đàn bà đánh đá, tâm ta nói nữ tử này quả nhiên không phải Từ Hà.

Nghĩ Từ Hà cái kia bộ dáng ôn nhu, lại làm sao có thể như vậy chừi đồng.

Ta nhìn kỹ lại, đã thấy nữ tử kia mi mục bên trong quả nhiên cùng Từ Hà giống nhau đến mấy phần, chỉ là cái kia một thân áo xanh, cùng Từ Hà hoàn toàn khác biệt.

Từ Hà xưa nay ưa thích đây trời hào quang màu sắc, cho nên luôn luôn một thân đồ tía tím y phục màu đỏ, mỗi lần đều hoảng mắt của ta.

Độc Cô Phàm im lặng đứng tại ngoài động phủ, cản trở nữ tử kia xông tới, lại ngăn không được nữ tử kia chừi đồng.

Dù sao, miệng tại người ta trên người.

Cũng may Độc Cô Phàm tu vi thâm hậu, nữ tử kia nên cũng không dám gần phía trước.

"Ngươi là ai a?"

Ta xoa cái ót, một mặt mộng ép đi ra ngoài.

Lại nói vì cái gì ta vừa ra trận pháp liền gặp phải cái nữ nhân điên, còn đem ta một chương võ bất tỉnh.

Lão tử thế nhưng là Tề Thiên Đại Thánh, này nếu là truyền đi, ta này còn thế nào trộn lẫn?

Những con khi kia khi tôn nhìn ta như thế nào?

Nữ tử kia thấy ta đi ra, lại không có chút nào áy náy, trên mặt lửa giận ngược lại càng đậm mấy phần.

"Sang sàng" một tiếng, nữ tử bên hông bảo kiếm bị rút ra ba tấc.

"Tới tới tới, chết Hưu Từ, ta trước chém ngươi ba kiếm lại nói."

Nữ tử một mặt sát khí hướng ta reo lên.

Ta gãi gãi lông khi, trong lòng tự nhủ cô gái này là cái ngu a?

"Ta lại không đắc tội ngươi, ngươi chém ta làm gì?"

Ta nói xong, Độc Cô Phàm lại là một mặt cổ quái xoay đầu lại, rất là im lặng nhìn ta.

"Hưu Từ. . . Nàng nói nàng là Từ Hà tỷ tỷ, ngươi không biết nàng?"

Ta ngẩn người, mặc cho nữ tử kia mắng ta nhưng cũng thờ ơ.

Rất lâu, ta nhìn thấy kiếm trong tay của nàng.

Một thanh ta hóa thành tro đều biết kiếm.

Từ Thanh bảo kiếm.

"Ngươi chuôi kiếm này, từ đâu tới?" Ta thẳng tắp nhìn xem nữ tử.

Nữ tử nhìn ta cười lạnh.

"Ồ ô u, nhìn vật nhớ người a."

"Nói cho ngươi, cái này là Từ Hà bảo kiếm, là nàng năm đó vào thiên lao trước tự tay cho ta."

"Nàng nói, nếu là một cái Hưu Từ tới tìm nàng, liền để cho ta đem kiếm đưa cho cái kia Hưu Từ, lại đuổi hẩn đi. Cũng không nghĩ tới ngươi trực tiếp sát tướng đi lên, hại Từ Hà mất mạng."

Nữ tử dừng lại miệng, thẳng tắp nhìn ta một lát, mới tiếp một câu.

"Ngươi nói, ngươi có nên hay không để cho ta đâm hơn mấy kiếm."

Ta gật gật đầu, "Nên."

Nữ tử trong lúc nhất thời ngẩn người, rất lâu, thở dài.

"Thôi. Ít nhất Từ Hà chết thời điểm, vẫn là cười."

Ta lắc đầu, nói nguoi nói rất đúng, ta đích xác nên bị nguoi đâm hơn mấy kiếm.

"Từ Hà chết, hoàn toàn chính xác toàn tính tại trên đầu ta."

"Ta chính là cái thối Hầu Tử, cũng là làm trể nãi Từ Hà tính mệnh."

Ta thở dài, cười khổ một tiếng.

Nữ tử kia buông lỏng ra kiếm, dường như toàn thân vô lực lao đảo một thoáng.

Ta xem nữ tử như vậy bộ dáng, trong lòng cũng là nhẹ nhàng thở ra, mừng thầm không thôi.

Luận diễn kỹ, năm đó ta ở trên trời làm mấy năm quan, tuy nói không lớn, nhưng cũng học xong gặp người nói tiếng người, gặp quý nói tiếng quý.

Nữ tử này khí thế hùng hổ, nhưng lại chưa đối ta hạ tử thủ, rõ ràng là đối ta có khí lại không thể giết ta.

Cho nên, ta chỉ cần thoáng biểu diễn, liền có thể làm cho nàng nguoi giận, thậm chí đối ta có mấy phần áy náy.

Quả nhiên, nữ tử kia lúc này đứng ở nơi đó, trong mắt đều là đáng ghét, một thân cường ngạnh tác phong tiêu tán vô tung, trên mặt nổi lên một vết suy yếu về.

Giống như là bị một chút thương thế.

Ta xem nữ tử kia dường như hết giận, nháy mắt nhường Độc Cô Phàm điều lấy nàng điều vào Cửu Sinh phủ.

Đợi cho ngồi xuống lại uống vào một ngụm nước trà, nữ tử vẻ mặt này mới khá hơn một chút.

"Nguoi thật sự là Từ Hà tỷ tỷ?" Ta nhíu mày hỏi.

Nữ tử gật đầu, cười khổ một tiếng.

"Gọi ta thanh hà liền có thể, Từ Hà là chân trời một vết Từ Hà đặc đạo, mà ta thì là cái kia thanh hà đặc đạo, năm đó cùng nhau phụng dưỡng Phật Tổ bên nguoi."

"Mặc dù không phải thân sinh tỷ muội, cũng là tỷ muội tình thâm."

Một bên Độc Cô Phàm cũng nhô đầu ra đến giúp lấy nói tốt.

"Hầu Tử, đừng nhìn này thanh hà bộ dáng hung, lần này đồ cũng may mà này thanh Hà cô nương."

"Nếu không phải nàng lưu lại hóa niệm đan, cái kia hai đạo tàn niệm sợ là đã biến thành tro bụi."

Độc Cô Phàm một mặt cảm kích.

Ta nhìn Độc Cô Phàm, nhớ tới ta tại huyền cảnh trông được đến cái kia chút chuyện cũ, có chút thản thức thở dài.

"Vậy nguoi lần này tới, có gì muốn làm?"

Ta ngẩng đầu nhìn thanh hà.

"Còn có, nguoi là làm sao biết chúng ta thiếu hóa niệm đan. Cái kia hóa niệm đan luôn luôn chỉ có Tây Thiên Linh Sơn mới có. . . Nguoi mới vừa nói nguoi năm đó còn phụng dưỡng qua Phật Tổ."

Kiểm Tiêu Dao đứng ở một bên tăng thêm một câu, thanh âm bên trong mang theo vài phần cảnh giác, một cái tay lặng yên nắm chặt trăm tiền kiếm.

Thanh hà trừng ta liếc mắt, mang theo một chút tức giận.

"Còn không phải cái này thối Hầu Tử."

"Năm đó Từ Hà vào tù đằng sau, ta liền khởi động bể quan, lại là bỏ lỡ hấn đại náo thiên cung làm hại Từ Hà bỏ mình cái kia một trận nháo kịch."

"Bây giờ nghe nói Hầu Tử cùng Từ Hà lại có tung tích, ta liền một mình vào phàm, nghĩ đến đâm hấn mấy kiếm, thuận tay lại đem Từ Hà khuyên trở về."

Thanh hà hừ một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Địa Tàng

Ta biết, có thể làm cho Độc Cô Phàm cái tên này như thế lưỡng lự nói quanh co, dưới gầm trời này sợ là chỉ có một việc tình.

Đó chính là tiểu Cửu.

Một bên thanh hà cũng là không đầu không đuôi xen vào một câu, "Ta cũng cùng đi."

Ta nhú nhú mày, trong lòng tự nhủ người đi cái rắm a, có người chuyện gì?

Người này vừa thấy chúng ta cũng là thời gian chừng nửa nén hương, trước một giây còn cầm lấy kiếm muốn chém ta, làm sao hiện tại này xưng phong nhận việc là chuyện gì xảy ra mà a.

"Người không cần, đi thêm phiền." Ta khoát khoát tay, tức giận nói.

Vừa dứt lời, nhưng nghe sang sảng một tiếng, ta chỉ cảm thấy cổ mát lạnh, cúi đầu liền thấy Tử Hà chuỗi này bảo kiếm nằm ngang ở trên cổ ta.

"Tử Hà là muội muội ta, đi tìm Tử Hà nhất định phải có ta."

Thanh hà từng chữ nói ra, cắn răng nghiêng lợi nói ra.

Ta làm sao cũng không nghĩ tới thanh hà tính tình táo bạo như vậy, lập tức toàn thân lông khí dựng đứng, toàn thân cứng lại ở đó.

Rất lâu, mới gian nan nuốt ngụm nước bọt, trên mặt hiển hiện một vết lúng túng nụ cười.

"Đó là tự nhiên, đó là tự nhiên, thanh Hà tỷ là Tử Hà tỷ tỷ, cũng chính là tỷ tỷ của ta."

"Người nếu là không đi, ta đều không đáp ứng."

Trong giọng nói lộ ra vô cùng chân thành.

Thanh hà nghe vậy, trên mặt lửa giận biến mất dần, thậm chí nhếch miệng lên mấy phần, rất là hài lòng.

"Ta nói, ngài trước tiên đem kiếm theo trên cổ ta lấy đi được không?"

Ta kinh hồn táng đảm nhấc nhỏ.

Thanh hà vờ mặt nhẹ nhõm ồ một tiếng, đem kiếm theo trên cổ ta cảm xuống, tiện tay xắn cái kiếm hoa cắm vào trong vỏ.

Ta ở bên cạnh xem kinh hồn táng đảm.

"Còn có người có ý kiến gì không?"

Thanh hà cười đánh giá một vòng.

Ta thấy Lang Nhân cùng thư sinh ngồi chồm hổm trên mặt đất run lấy bầy.

Sau cùng, ta thở dài.

"Kiếm Tiêu Dao, người cũng đi đi. Nếu là đánh nhau, cũng tốt có thể chiếu ứng lẫn nhau."

Ta ngẩng đầu hỏi hướng về phía Kiếm Tiêu Dao.

Kiếm Tiêu Dao gật gù đầu, nói Độc Cô Phàm cho hắn trăm tiền kiếm như thế tiên báo, cũng coi là có ân với hắn, lần này sự tình liền quyền đương báo ân.

Cái tên này cũng là ân oán rõ ràng.

"Đã như vậy, vậy chúng ta mấy người liền đều đi, cũng tốt chiếu ứng một thoáng." Ta phản phó một câu.

Ngồi chồm hóm trên mặt đất Lang Nhân cũng là gãi đầu, "Ta cũng phải đi?"

Ta vỗ xuống đầu hấn, ta nói bây giờ ta không sử dụng ra được địa sát thất thập nhị biến, liền người biết cái này Địa Sát bảy mươi hai loại thần thông, đều chờ đợi người dùng thông u đem chúng ta đưa đi Địa Phủ, người không đi chúng ta thế nào đi.

Lang Nhân ồ một tiếng, dường như không tỉnh nguyện.

Thư sinh lại cũng không nhìn được, nháy mắt rất là hoảng hốt khẩn trương nhìn ta, "Ta, ta liền không cần đi đi, ta lại không có gì pháp lực. . ."

Ta lại quay đầu vỗ xuống thư sinh đầu.

"Ta đi Địa Phủ tìm Địa Tàng, có rất lớn nguyên nhân chính là vì trí nhớ của người, người nha nói không đến liền không đi?"

Thư sinh bị ta đánh nhe răng trợn mắt, nột nột gật đầu ứng.

Ta cúi đầu xuống, ngơ ngác nhìn xem vừa rồi đập thư sinh đầu bàn tay, nhìn không được nhe răng cười ngây ngô.

Thoải mái.

Không nghĩ tới sinh thời, ta còn có thể đập cái kia hung hòa thượng đầu.

Cũng là nhờ có thư sinh này không có trí nhớ, nếu không ta cái móng vuốt này sợ là đã không có. . . Ta lập tức Tâm Giác thư sinh này như thế bộ dáng lại so với năm đó cái kia hung hòa thượng đáng yêu nhiều.

Cái kia hung hòa thượng lúc trước một mực đập ta đầu, quả nhiên là hung không biên giới.

...

Sau cùng, chúng ta đoàn người đứng tại Cửu Sinh phủ đất trống bên trên.

Đã là nửa đêm, đầy trời ánh sao sáng láng.

"Sư phụ. . ."

Ta nhìn lấy thư sinh thở dài, quay đầu lại đối Lang Nhân phản phó nói: "Đi thôi, cũng là rất lâu không có đi gặp Địa Tàng."

Lang Nhân lên tiếng, hai tay bấm niệm pháp quyết.

Chỉ nghe tiếng gió rít gào, thân hình một hồi hốt hoảng, lại mở mắt lúc, bốn phía cũng đã một mảnh đen kịt.

Trước mặt, thẳng đứng thẳng một cái đồ thăm cửa chính.

Trên đó hoành một cái tấm biển.

"U Minh Quỷ Môn quan", cùng năm đó giống như đúc.

Ta lại đến Địa Phủ.

Ta nhìn cái kia phiến đồ thăm cửa chính, thở dài, nhớ tới năm đó cái kia vùng lấy cây gậy xông vào Hàu Từ.

Cái kia Địa Phủ trước cổng chính, vẫn như cũ là Hắc Bạch Vô Thường mang theo mấy cái quỷ sai ở nơi đó ngồi xôm gom góp thành một đồng đánh bài, thấy có người tiến đến, nhưng cũng không ngừng đầu lên, vẫn như cũ cúi đầu đánh bài, chỉ là duỗi ra một cái tay lắc lắc.

"Đi đi đi, đi vào xếp hàng, hôm nay còn có mấy vạn vong hồn chờ lấy đầu thai đâu, đừng ở nơi đó ngốc đứng đấy."

Ngữ khí không kiên nhẫn, nói xong lại duỗi thân phát tay vùng ra hai khóa bài.

"3.5 điểm, số chẵn nhỏ."

Ta lẳng lặng đứng ở nơi đó, khóe miệng treo hơn mấy phần cười lạnh.

"Ta lão Tôn rất lâu không có tới, xem ra các người có lẽ là quên năm đó Tề Thiên Đại Thánh."

Mấy cái kia quỷ sai đánh bài tay cùng nhau cứ thế tại trên không, không nhúc nhích.

Rất lâu, chậm chậm quay đầu lại, một mặt kinh hoàng đánh giá ta.

Thấy rõ là ta về sau, nhưng lại mặt lộ vẻ hoảng hốt, bạch vô thường run rẩy duỗi ra một ngón tay xa xa chỉ vào người của ta.

"Hầu Tử, lại là ngươi, ngươi lại tới. . . Còn có ngươi, Độc Cô lão quái."

Bạch vô thường thấy Độc Cô Phàm, lại nheo mắt.

"Đây hai sát tinh làm sao cùng đi rồi?"

Ta cười hắc hắc cười, giờ tay gọi ra hận trời còn.

"Năm đó ta liền nói qua, đừng gọi ta Hầu Tử."

"Lão tử thế nhưng là, Tề Thiên Đại Thánh."

Nói xong, trong tay hận trời còn hóa thành dài trăm thước ngắn, hướng phía mấy cái kia Quý Tiên liền muốn đánh xuống, cái kia vừa thay đổi Chu của lớn màu đỏ mắt thấy là phải bị đánh vỡ nát.

Nhưng mà, liền tại những cái kia Quý Tiên dọa đến oa oa kêu to nước mắt chảy ngang lúc, cái kia hận trời còn lại bỗng nhiên đứng tại trên không.

Ta thu khí lực, lẳng lặng đứng ở nơi đó, khóe miệng mang theo vài phần ý cười nhìn xem những cái kia một mặt ngu ngơ Quý Tiên.

"Lần này ta tới, không phải gây sự."

"Trở về nói cho ngươi nhà thập điện Diêm vương đều thu thập xong, nhường đất giầu cùng ta ra gặp một lần."

"Ta cùng bằng hữu có một số việc, muốn hỏi hần."

Độc Cô Phàm cảm kích liếc lấy ta một cái, ta hướng hần gật đầu cười.

"Hầu Tử, ngươi hừ cuồng, Tàng đại nhân định không hội kiến ngươi yêu quái này."

Một cái quý sai có lẽ là mới tới, không biết sống chết thu xếp nói.

Bạch vô thường liền vội vàng che miệng của hần, xoay người hướng ta cúi đầu.

"Quý kia kém vô lễ, còn mời đại thánh bớt giận. Chỉ là này Tàng đại nhân luôn luôn không thích người ngoài quấy rầy, tiểu Tiên cũng không dám hứa chắc. . ."

Ta khoát khoát tay, đem hần lời nói cắt ngang.

"Ngươi một mực đi, liền nói ngoài cửa một cái mặt lông Lôi Công miệng hòa thượng vung lấy cây gậy đánh tới cửa rồi. Địa Tàng ra không ra thấy ta, gặp mặt sẽ hiểu. Cũng không nhọc con bà nó tâm."

Bạch vô thường không nói, hướng ta lần nữa cúi đầu, liền đi vào trong môn.

"Ngươi cùng Địa Tàng quan hệ không tốt?"

Độc Cô Phàm nhìn ra chút mảnh khóe, thấp giọng hướng ta hỏi.

Ta cười cười.

"Gặp qua, bình thường mà thôi."

Ta một bên thu hồi cây gậy, một bên thấp giọng tùy ý nói ra.

Độc Cô Phàm cũng là hướng ta cười cười, rất là đắc ý vỗ vỗ ngực vạt áo.

"Hầu Tử ngươi đừng lo lắng, ta cùng Địa Tàng quan hệ liền rất tốt, ta mỗi qua mấy năm đều sẽ tới tiếp hần."

"Chờ một lúc ta giúp ngươi nói hai câu, sự tình của ngươi liền thành."

Ta nghe Độc Cô Phàm trong giọng nói lộ ra như thế kiêu ngạo, lập tức cũng là an tâm, nhin không được trên mặt mừng rỡ trả lời một câu: "Vậy thì tốt rồi, đa tạ Độc Cô lão ca."

"Không sao không sao, lần này ngươi còn giúp đỡ ta không ít. Quyền đương trả lại ngươi chút ân tình." Độc Cô Phàm khoát tay nói.

Ta gãi gãi đầu, liền đẩy ra cửa chính.

Trong điện, trống rỗng, chỉ có một người một bàn.

"Hầu Từ, người lại tới."

Một thân ảnh ngồi tại sau cái bàn trên ghế, chậm rãi ngẩng đầu.

Mái tóc dài đen óng, khuôn mặt thanh tú, làn da tuyết trắng, như là trích tiên.

Trước mặt cung điện kia ở giữa Diêm La trên bàn, để đó một bản thật dày sinh tử bộ. Đạo thân ảnh kia đang cầm bút giống như tại trên đó viết cái gì, lúc này bút mực còn chưa lắm.

"Địa Tàng."

Ta gật gật đầu, khóe miệng cười khở.

Địa Tàng một mặt bình tĩnh hướng ta gật gật đầu, lại hướng đằng sau ta dò xét đi.

Trong nháy mắt, luôn luôn bình tĩnh Địa Tàng đúng là hai mắt co rụt lại, sắc mặt đại biến.

"Người, người như thế nào cũng tới."

Địa Tàng trên mặt giống như là có chút bất đắc dĩ, giống như là có chút hoảng sợ.

Ta quay đầu nhìn một chút, đã thấy hần là hướng về phía Độc Cô Phàm nói.

"Thế nào, người không phải nói người cùng Địa Tàng quan hệ không tệ sao?" Ta gãi đầu hỏi Độc Cô Phàm.

"Thấy thế nào hần giống như là có chút phiền người một dạng."

Độc Cô Phàm ưỡn nghiêm mặt cười hắc hắc, giống như là có chút ngượng ngừng đứng ở nơi đó, cũng không nói chuyện.

"Ta. . . Ta lúc nào cùng hần quan hệ không tệ." Địa Tàng cũng là xa xa lên tiếng.

"Cái tên này mỗi mấy năm đều tới một lần, đây đưa ta cho một nữ tử đổi sinh tử bộ, nói không thay đổi liền không đi."

"Mẫu chốt là cái tên này mặc dù là cái nhỏ Tấn Tiên, tu vi tất nhiên là nên nông cạn vô cùng. Nhưng ta cũng không biết cái kia một thân tu vi chuyện gì xảy ra, đúng là so với bình thường Thiên Tiên đều mạnh lên không ít."

"Như thế xuống tới, ta mặc dù có thể đánh bại hần, nhưng hần nếu một lòng đào mệnh, ta nhưng cũng lưu không được hần. Những năm này quả nhiên là gọi hần phiền chết ta rồi."

Địa Tàng thanh âm bên trong mang theo vô hạn ưu sầu.

Địa Tàng luôn luôn không lộ hi nộ, ta cũng là lần đầu tiên thấy hần như thế bộ dáng, lập tức cũng không khỏi được vỗ Độc Cô Phàm bả vai cười khở mấy lần.

"Ngưu bức." Ta cho Độc Cô Phàm giờ ngón tay cái.

Thử hỏi dưới gầm trời này, có mấy người có thể làm cho Địa Tàng như thế mờ mịt.

Kỳ thật cũng không ít, thế nhưng những người kia đều tu vi thâm hậu, địa vị tôn sùng, ai lại hội kiên trì đúng hạn tới phiền Địa Tàng?

Đây không phải là ăn nhiều chết no à.

Cũng liền Độc Cô Phàm cái tên này, quả nhiên là gió mặc gió, mưa mặc mưa, đem Địa Tàng sinh sinh làm sợ.

"Cái kia người cho ta sửa lại không được sao."

Độc Cô Phàm chụp lấy mũi oán trách, tăng thêm cái kia một thân bản áo loạn phát, quả nhiên là một bộ tướng vô lại.

Địa Tàng cười khở nhìn ta cùng Độc Cô Phàm liếc mắt, lắc đầu.

"Này sinh tử bộ, há có thể đổi?"

"Người nói, chết sống có số, giàu có nhờ trời. Này sinh tử bộ chính là Phật Tổ khẩu thuật, tận là sinh tử mệnh số, chính là Như Lai Phật Tổ tay cầm nhân duyên nhận thấy."

"Này sinh tử bộ, đã không là sinh tử sổ ghi chép, mà là nhân quả. Đừng nói là ta, cho dù là Như Lai Phật Tổ, cũng khó sửa đổi."

Địa Tàng nói đến đây, dừng một chút, thẳng tắp nhìn ta liếc mắt, còn có đằng sau ta thư sinh.

Địa Tàng hình như có chỗ ngụ nở nụ cười.

"Năm đó ngươi này yêu hầu con, không biết làm tại sao cơ duyên tạo hóa, lại vẽ sinh tử bộ, nhảy ra Thiên Mệnh, là ta đã thấy người thứ hai."

"Từ đó, ngươi Thiên Mệnh không còn như sinh tử bộ bên trên nói, một mảnh không biết, đồ cũng có hứng thú."

"Chỉ là ngươi lần kia sửa lại sinh tử bộ, bây giờ đã đúc thành lộn xộn, cho nên ta tuyệt đối sẽ không lại để cho các ngươi loạn đổi."

Ta gãi gãi đầu, nói cái kia đệ nhất nhân là ai?

Địa Tàng nhìn về phía Độc Cô Phàm.

"Là nàng."

Độc Cô Phàm cười khổ nói.

Địa Tàng nhẹ gật đầu.

"Độc Cô Phàm, năm đó nữ tử kia, dùng tự thân mệnh cách sửa lại ngươi Thiên Mệnh."

"Này sinh tử bộ bên trên viết rõ ràng, ngươi chính là trời sinh tuyệt mệnh, tu đạo 170 tuổi độ kiếp để cầu thành tiên, sau cùng chết bởi cái kia thái cổ lỗi hòa phía dưới."

"Mà nữ tử này chính là Cửu Thiên Huyền Nữ sở tu cửu thể luân hồi chi thuật thứ chín thể, vốn nên tại ngươi độ kiếp bỏ mình thời điểm, nhìn thấu luân hồi, buông xuống phàm niệm. Liền trở về vị Cửu Thiên Huyền Nữ, lại tụ tập một thân cửu thể luân hồi lực lượng tiến vào Đại La Kim Tiên."

Địa Tàng háng giọng một cái.

"Từ đó cùng bốn ngự sóng vai, tiền đồ bằng phẳng. Chính là vạn năm khó gặp mệnh cách."

"Sao liệu nàng. . . Ngược lại thật sự là đáng tiếc."

Địa Tàng trong giọng nói mang theo vài phần thương tiếc chi ý.

Độc Cô Phàm đứng ở đằng kia không nói, duy chỉ có trong mắt một mảnh đắng chát.

"Nữ tử này lấy mệnh cứu ngươi, buồn cười ngươi những năm này còn chạy tới cầu ta lại cho đổi lại đi." Địa Tàng nhìn xem Độc Cô Phàm cười nói.

"Không nói đến ta không đổi được, nếu là ta sửa lại, đó chính là ngươi chết nàng sống. Nữ tử kia sống tới đằng sau, có phải hay không còn muốn như ngươi chạy tới cầu ta lại đổi lại đi?"

"Cho nên, ngươi vẫn là để xuống đi. Nghĩ đến nữ tử kia nên cũng hi vọng ngươi buông xuống, quên nàng liền hết thấy bình an."

Địa Tàng nói đến đây thở dài, trong mắt ý cười tán đi, dường như bị thương.

Ta thấy trên mặt hắn tràn đầy thương xót.

Độc Cô Phàm đứng ở nơi đó rất lâu, hai cánh tay chậm rãi nắm chặt, cảm khớp xương trắng bệch.

"Thế nhưng là. . ."

Độc Cô Phàm ngập ngừng nói.

"Nào có cái gì thế nhưng là, người phạm mệnh số không như ý đều có tám chín phần mười, nếu là mỗi người đều như ngươi dây dưa, ta còn thế nào quản lý Địa Phủ?"

Địa Tàng ngắt lời nói, ngồi tại trên ghế ngồi lắc lắc tay áo.

"Về sau, ngươi vẫn là thôi bớt đi. Ta vẫn là câu nói kia, không thay đổi, cũng không đổi được."

Độc Cô Phàm đứng rất lâu, thở dài.

"Ngươi không thay đổi liền không thay đổi đừng, ta còn muốn những biện pháp khác."

"Tiểu Cửu dùng tự thân mệnh cách đổi ta Thiên Mệnh, ta cũng chưa hẳn không thể dùng tự thân Thiên Mệnh đem tiểu Cửu mệnh cách đổi lại đi."

Độc Cô Phàm xoay người hướng ta cúi đầu.

"Hầu Tử, lần này đa tạ, ta đi trước. Cái kia ngọc con lừa hôm nay còn không có uy."

Ta gật gật đầu, nói trên đường cẩn thận.

Độc Cô Phàn xoay người sang chỗ khác, đưa lưng về phía ta khoát khoát tay, đẩy cửa đi ra ngoài.

"Ai, lại tới một lần."

Địa Tàng thở dài, quay người tại sau lưng bình phong bên trên một cái chừa viết xong "Đang" chữ tăng thêm một bút.

"572 lần." Địa Tàng im lặng lắc đầu.

Ta này mới nhìn rõ, cái kia bình phong bên trên tràn đầy tất cả đều là chính tự.

Lợi hại Độc Cô Phàm.

Ta quả nhiên không nhìn lầm hử, này Độc Cô Phàm làm thật là thằng điên.

Ta đang nghĩ ngợi, đã thấy Địa Tàng đứng là đứng lên, thẳng tắp nhìn ta.

"Hầu Tử, bây giờ nói nói, người lần này tới, lại là nghĩ làm những gì?"

Địa Tàng cười nói.

Ta há hốc mồm, phun ra một chữ.

"Ta. . ."

Địa Tàng lại là khoát khoát tay cắt ngang ta, không có nhường ta nói xong, ngược lại là mang hơn mấy phần ý cười nhìn ta.

"Hầu Tử, ta biết ngươi tới làm gì."

"Người đơn giản là muốn hỏi thư sinh này, còn có cáo nhỏ cùng Tử Hà."

Ta gật gật đầu.

Địa Tàng thờ dài.

"Ta đã từng nói, cái kia nửa bát Mạnh bà thang uống vào đằng sau, tỉnh bất tỉnh được đến, toàn xem thiên mệnh."

"Những chuyện này, chính là là sinh tử sổ ghi chép bên trên nhân quả, ta như nói cho ngươi, liền hồng nhân quả."

"Cho nên. . ."

Địa Tàng hướng ta cười khỏ hai lần.

Trong lòng ta một mảnh lạnh buốt, thờ dài.

Nếu không lại lớn náo một lần Địa Phủ? Trong lòng ta bỗng nhiên toát ra ý nghĩ như vậy, như như giò trong xương vung đi không được.

Năm đó nếu không phải hòa thượng kia ngăn đón ta, sợ là này Địa Tàng cũng phải trúng vào hai ta cây gậy.

Trong lòng ta quét ngang, đã cầm xuống chủ ý đèn, đang muốn giờ tay gọi ra hận trời cơn.

Nhưng mà, lại nghe Địa Tàng chậm chậm nói ra mấy chữ.

"Cho nên. . . Ta vẫn là sẽ nói cho người biết."

Ta ngăn người.

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 103: Mệnh số

"Cái gì?" Ta sững sốt nửa ngày, vẫn là không dám tin tưởng lỗ tai mình.

Con mẹ nó nguoi nổi lên nửa ngày cảm xúc, lại là nhân quả lại là Thiên Mệnh, nói đi nói lại liền là không thể đổi.

Làm sao câu nói sau cùng, tới như thế cái chuyển hướng?

Này Địa Tàng có phải hay không đầu óc hồng ăn khớp hỗn loạn, vẫn là nhất thời nói sai?

Địa Tàng hướng ta cười cười, theo trên chỗ ngồi cất bước đi xuống, thuận tay đem cái kia sinh tử bộ khép lại.

"Ta nói, này chút ta đều có thể nói cho nguoi."

"Nguoi cái con khi này sửa lại Thiên Mệnh, chính là thể gian dị số, đồ cũng có hứng thú."

"Ta cũng muốn nhìn nguoi đến cùng sẽ như thế nào."

Ta gãi gãi đầu, có chút không hiểu.

"Cái kia Độc Cô Phàm cũng sửa lại Thiên Mệnh, nguoi vì sao không giúp hắn?"

Địa Tàng lắc đầu, hai mắt lẳng lặng nhìn ta.

"Nguoi cùng hắn không giống nhau."

"Hắn mặc dù cũng bị sửa lại Thiên Mệnh, nhưng là Cửu Thiên Huyền Nữ dùng tự thân mệnh cách làm đại giá cho hắn đổi, không có quan hệ gì với hắn. Sau cùng dù là có cửu thể luân hồi lực lượng, cái kia Cửu Thiên Huyền Nữ cũng không khỏi rơi vào thân tử đạo tiêu."

"Mà nguoi, khác biệt. Nguoi là chính mình sửa lại chính mình Thiên Mệnh."

"Mấu chốt là, nguoi còn sống."

Địa Tàng cứ như vậy trừng trừng nhìn ta, dường như dò xét một cái hiếm lạ bảo bối, xem trong tim ta run rẩy.

"Ta đây Nguru đại ca cũng là dị số quá?" Ta chợt nhớ tới cái gì, gãi đầu hỏi.

Địa Tàng gật gật đầu, nói cái kia Nguru Ma Vương chính là hồng hoang lão Nguru, nhân duyên tế hội, đúng là tu vi so một chút thượng cổ tiền bối cũng cao hơn ra mấy phần.

"Cái kia Nguru Ma Vương bàn về cơ duyên, so nguoi còn phải cao hơn mấy phần."

Ta ồ một tiếng, trong lòng tự nhủ không hồ là Nguru đại ca.

"Ta trước đến xem hòa thượng kia chuyển thế thư sinh." Địa Tàng chấp tay sau lưng, chậm rãi đi đến thư sinh trước mặt.

Thư sinh nhìn xem Địa Tàng trong hai mắt, tràn đầy mê mang.

"A, nhìn quen mắt ta sao?" Địa Tàng dường như giật mình.

Thư sinh gật gật đầu.

"Có chút quen mắt."

Địa Tàng gật gật đầu, nhú mày trầm ngâm.

Một lát sau, Địa Tàng đuổi ra tuyết trắng tay vuốt ve thư sinh cái trán, thờ dãi.

"Ta còn tưởng rằng hấn trí nhớ thức tỉnh đây."

Địa Tàng thả tay xuống, lúng ta lúng túng nói ra, trong giọng nói mang theo vài phần tiếc nuối.

"Cũng là ta nghĩ nhiều rồi. Hấn hiện tại nửa mê nửa tỉnh, trong đầu rối rất loạn. Tiếp tục như vậy, rất có thể một mực hỗn loạn xuống, cũng có khả năng ngày mai liền có thể thức tỉnh."

"Hết thầy, vẫn phải xem thiên mệnh."

Địa Tàng từ tốn nói.

"Hiện tại xem ra, là cái kia hung hòa thượng lúc ấy dùng hồn phách thân thể cùng Quý Tiên triển đấu, đã thương căn bản, dẫn đến hồn phách suy yếu mấy phần."

"Bằng không thì sợ là đã thức tỉnh."

Ta cúi đầu, nói tiếng đa tạ.

Địa Tàng khoát khoát tay, lại nói tiếp.

"Đến mức cái kia cáo nhỏ, ta lại không rõ ràng nàng bây giờ ra sao, chỉ biết nàng sau khi trùng sinh, dường như sinh ở tây trâu chúc châu, nơi đó bảy yêu hội tụ, chuyện sau đó ta liền không biết được."

"Từ Hà. . . Chắc hẳn ngươi đã thấy qua. Liên quan tới nàng sự tình, ta còn không có người rõ ràng. Hiện tại bọn hấn những người này mệnh số, cũng bởi vì người cái này dị số mà sửa lại, cùng sinh tử bộ bên trên khác nhau rất lớn. Cho nên bây giờ ta đối bọn họ hiểu, sợ là so người còn ít hơn bên trên một chút."

"Sinh tử bộ bên trên, này hung hòa thượng, đòi sau nguyên bản còn hấn là phạt. Cái kia cáo nhỏ cũng vẫn như cũ là hồ yêu, Từ Hà thì cùng Cự Linh Thần thành hôn, an ổn một thể, tạ thể sinh ở một cái gia đình phú quý, cũng coi là cả đòi phú quý. Mà ngươi, lấy Tây Kinh đằng sau, tại Nga Mi sơn đóng cửa không ra, mãi đến lần sau luân hồi."

Địa Tàng thờ dài.

"Thế nhưng là, người này dị số xuất hiện đằng sau, mệnh số của bọn họ cũng bị sửa lại. Đây cũng là vì sao, ta nói sinh tử bộ tuyệt đối đối không được."

"Sinh tử bộ, thiên hạ nhân quả chớ xuất từ đây. Một khi xuất hiện dị số, chính là loạn nhân quả đại biến."

"Mà ngươi, thì là cái kia dị số."

Địa Tàng thẳng tắp nhìn ta.

Tâm ta nói người nha uống say đi, ta chính là cái yêu hầu, muốn thật có bản lĩnh đó, như thế nào lại bị Như Lai một chương vỗ chết.

Trong lòng suy nghĩ, trên mặt ta ngượng ngập chế cười không phải nói cái gì.

Cười mấy lần, ta mới về mặt vô cùng nghi hoặc lấy lại tinh thần.

"Ngươi tại sao phải giúp ta?"

"Hai ta lần thứ nhất gặp mặt lúc, ngươi tuy nói mặt lạnh lạnh, nhưng cũng âm thầm giúp chúng ta mấy người, chỉ làm cho uống nửa bát Mạnh bà thang."

"Bây giờ lại nói cho ta biết những thứ này. Nhưng lại vì sao?"

Ta một mặt không hiểu.

Này Địa Tàng mỗi lần gặp gỡ đều một mặt lạnh buốt, mái tóc màu đen thừa dịp cái kia màu trắng da mặt lọt vào trong tầm mắt lạnh buốt, như là vô tình.

Thế nhưng, nhưng lại âm thầm bắt động thanh sắc giúp ta.

Địa Tàng không để ý tới ta, tựa như không nghe thấy xoay người sang chỗ khác, chậm rãi hướng đi Diêm La bàn.

Bình yên ngồi xuống, trên mặt không có một tia biểu lộ.

"Hầu Tử, ta biết đều nói cho ngươi biết, ngươi cần phải đi."

Địa Tàng vừa nói, một bên nhắc bút lên đến, tại sinh tử bộ bên trên cúi đầu viết chữ.

Chúng ta trong chốc lát, Địa Tàng quả nhiên không còn để ý ta, ở nơi đó tự mình viết chữ.

Gặp hán không muốn trả lời, ta cũng liền gãi gãi đầu, không còn xoắn xuýt vấn đề kia.

"Cái kia, lần này đa tạ Địa Tàng. Hầu Tử cáo lui."

Ta xoay người cúi đầu, đã thấy Địa Tàng vẫn như cũ không ngẩng đầu, thậm chí ngay cả đặt bút đều không ngừng.

Đứng thẳng lưng lên, ta mang theo Kiếm Tiêu Dao thư sinh cùng Lang Nhân thanh hà đi ra ngoài.

...

"Người trẻ tuổi kia tốt túm nha."

Đi ra Địa Phủ, Lang Nhân ngốc hề hề phàn nàn nói, trong giọng nói một cỗ vị chua.

Ta nói người biết hán là ai không, lại còn dám nói thế với.

Lang Nhân lắc đầu, mặt không sợ hãi, "Quản hán là ai."

"Bốn đại bồ tát đứng đầu, địa tạng vương Bồ Tát."

Ta cười nói.

Lang Nhân không nói, đứng ở đằng kia mơ hồ có chút run lẩy bẩy.

Ta xoa xoa sói đầu người bên trên lông đen, thờ dài, "Liền người này ngu bộ đáng, sống thế nào đến lớn như vậy."

"Người nếu để cho Địa Tàng hán nghe thấy, người ta vài phút tại sinh tử bộ bên trên cho người viết cái tuổi thọ đã hết. Người có thể làm sao xử lý."

Lang Nhân mặt sinh không thể luyến thờ dài, xem như nhận sợ.

"Đi thôi, chúng ta đi ra ngoài trước."

Ta phát phát tay, ra hiệu Lang Nhân dùng bảy mươi hai biến bên trong thông u thần thông mang bọn ta ra ngoài.

Lang Nhân gật gật đầu, hai tay bấm niệm pháp quyết.

...

Mà lúc này, Diêm la điện bên trong, cái kia Địa Tàng đang mặt không thay đổi ngồi tại Diêm La sau cái bàn, nâng bút một bút một bút tại sinh tử bộ bên trên viết chữ.

Viết viết, chảy xuống hai giọt thanh lệ.

Sinh tử bộ bên trên, tại một cái tên phía dưới, có một chữ, "Chết".

Địa Tàng một bút vạch tới, một lần nữa viết cái sinh.

Đặt bút hùng hồn, ăn vào gỗ sâu ba phân, kẹp lấy Địa Tàng một thân tu vi.

Nhưng mà, viết xong cuối cùng một bút, nhấc bút lên đến, đã thấy cái kia sinh tử bộ bên trên một hồi hào quang loé lên.

Lại nhìn đi lúc, sinh tử bộ bên trên cái kia Địa Tàng vừa viết lên "Sinh" chữ đã không thấy.

Vẫn như cũ là, "Chết".

Đây là mệnh số.

Nhân quả luân hồi, không người có thể đổi.

Cho dù là tay cầm sinh tử bộ Địa Tàng.

Tu vi thao thiên, thì tính sao.

Trốn không thoát mệnh số thiên ý, nhảy không ra nhân quả luân hồi.

Lá rụng Bồ Đề căn.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Tây Ngưu Hạ Châu

Lúc này đêm đã khuya, đầu mùa đông thời gian, cũng là có chút cuối thu không khí sáng khoái chỉ ý.

Nhưng thấy khắp trời đầy sao sáng chói, ánh sao như tuyết.

Một vầng loan nguyệt treo ở trên trời, đỏ cũng không rõ lắm sáng lên.

Ta cùng Kiếm Tiêu Dao Lang Nhân thanh hà thư sinh mấy người ra Địa Phủ, liền tại một chỗ trên sườn núi, cũng may dưới sườn núi có một cái thôn trấn, liền tìm khách sạn ở đi vào.

Gian phòng bên trong, ta ngồi tại trước bàn, lẳng lặng xem lên trước mặt mờ nhạt bất định ánh nến.

"Hầu Tử, tìm ta có việc đây?" Kiếm Tiêu Dao đẩy cửa đi vào giữa phòng.

Ta gật gù đầu, ra hiệu hắn ngồi xuống, không bao lâu, thanh hà, Lang Nhân cùng thư sinh cũng đi đến.

Vài người ngồi vây quanh trên bàn, tất cả đều nhìn ta.

Ánh nến lấp lóe, đem ta lông khi chiếu xạ hiện ra kim quang.

"Ta, chuẩn bị rời đi một thoáng."

Ta thờ dài.

"Người này thối Hầu Tử lại muốn đi chỗ nào? Muội muội ta còn không tìm được, người còn có tâm tư làm khác." Thanh hà dường như hết sức không vui, đưa tay vừa muốn rút kiếm.

Ta vội vàng đem nàng tay đè chặt, tranh thủ thời gian khuyên nhủ.

"Đại tỷ, trước đừng xúc động."

"Cái kia Địa Tàng nói, các người cũng đều nghe thấy được, mặc dù không biết hắn vì sao giúp ta, thế nhưng hắn nói nghĩ đến cũng là đều là loại thực."

"Thư sinh này bây giờ nửa mê nửa tỉnh, hung hòa thượng có thể hay không thức tỉnh còn xem thiên ý. Mà cái kia Từ Hà bị Lâu Chí bắt sau khi đi bắt vô âm tín, mặc dù Thái Bạch một mực phủ nhận Từ Hà ở trong tay chính mình, nhưng ta hiện tại cảm thấy liền là quá lấy không nắm Từ Hà."

Thanh hà vẻ mặt ngưng tụ, giống như có chút suy nghĩ.

"Nhìn như vậy đến, Từ Hà hiện tại tạm thời còn không có nguy hiểm?"

Nói xong, thanh hà lại thờ dài, một mặt không hiểu nói tiếp.

"Này Thái Bạch cũng là kỳ quái, bắt được muội muội ta Từ Hà chính là một cái công lớn, vì sao không báo tại Ngọc Đế lĩnh thưởng? Liền ngay cả ta ở trên trời, đối với hắn bắt được Từ Hà một chuyện đều hoàn toàn không biết gì cả."

"Sợ là Thiên Đình tất cả mọi người không biết, Từ Hà bị quá lấy không ở."

Thanh hà thờ dài.

Ta chau mày, giống như là nghĩ đến cái gì.

"Người là người của thiên đình, vẫn là Tây Thiên Linh Sơn người?" Ta ngẩng đầu đối thanh hà hỏi.

Ta nhớ tới Từ Hà cũng từng nói qua, nàng trước kia từng phụng dưỡng Phật Tổ, thế nhưng là ta cùng nàng gặp nhau lúc, nàng cũng đã tại Thiên Đình làm tiên tử.

Thanh hà nghe vậy, hai mắt ngầy người một lúc, sau đó lúng túng cười cười.

"Nói rất dài dòng, về sau có thời gian lại nói." Thanh hà khoát khoát tay, từ chối nói.

"Ta là Từ Hà tỷ tử, tổng sẽ không hại ngươi, nếu không đã sớm một kiếm đâm ngươi chết bầm."

Ta ồ một tiếng, gặp nàng không muốn nói cũng liền không có lại truy vấn.

"Ngươi nói quá lấy không ở Từ Hà, có không chứng cứ?" Thanh hà chê cười nói sang chuyện khác, liền liền ngữ khí đều không dữ như vậy.

Ta lắc đầu, lâu này đến chết không rõ ràng, ta từ chỗ nào biết Từ Hà cụ thể tung tích.

Vốn cho rằng Lâu Chí đem Từ Hà áp tải Tây Thiên Linh Sơn, nhưng không ngờ Lâu Chí phật không biết đem Từ Hà giấu ở chỗ nào, ta vốn cho rằng Lâu Chí là muốn nhờ vào đó uy hiếp ta, lần sau gặp nhau lại tận mắt nhìn thấy Lâu Chí bị quá giết phí công chết.

Này Từ Hà, đến cùng đi đâu đây?

Ta lắc đầu, nói ta đoán.

"Cũng là vô luận như thế nào, Từ Hà đều không có việc gì, chỉ cần, chỉ cần. . . Ta không có bị bắt được."

Ta cúi đầu, nắm lấy lông khi.

Ta trời sinh thần lực.

Trong tay của ta cây gậy có thể địch vạn quân.

Thì có ích lợi gì?

Thanh hà xem ta bộ dáng này, nhưng cũng không tức giận, thờ dài đưa tay vỗ vỗ ta lông khi.

"Vậy ngươi tiếp xuống đi chỗ nào?"

Ta ngẩng đầu lên, cắn răng một cái.

"Tây Ngưu Hạ Châu."

Một bên Kiếm Tiêu Dao lông mày nhíu một cái.

"Tây Ngưu Hạ Châu? Vạn yêu tề tụ Tây Ngưu Hạ Châu?"

Ta gật gật đầu.

Độc Cô Phàm thân là Tam Thanh Đạo giáo đại đệ tử, ngày thường đọc lướt qua rất nhiều, cũng được cho là kiến thức rộng rãi, đối Tây Ngưu Hạ Châu cũng là có hiểu biết.

Trầm ngâm một lát, Kiếm Tiêu Dao mới lại lên tiếng nói ra.

"Ta từng tại môn phái trên điện tịch nhìn qua, cái kia Tây Ngưu Hạ Châu bày yêu tụ tập, dùng Đại tuyệt sơn đòi núi đại thánh sư lạc đà Vương cùng tích Lôi sơn Bình Thiên Đại Thánh đại lực Ngưu Ma Vương cầm đầu."

"Năm trăm năm trước Ngưu Ma Vương cùng Hòa Diễm sơn Thiết Phiến công chúa kết hôn, liền đem đến Đông Thắng Thần Châu, từ đó cái kia đòi núi đại thánh sư lạc đà vương liền làm tới Tây Ngưu Hạ Châu đầu yêu, Đại tuyệt sơn cũng thành Tây Ngưu Hạ Châu Yêu giới thánh địa. Trước đó không lâu cái kia sư lạc đà vương tu vi đột phá, kế Ngưu Ma Vương đăng sau tiến nhập thánh giai, trong lúc nhất thời đầu ngọn gió vô lượng. Trước đó vài ngày hắn qua đại thọ, cho nên ngay cả một chút thần ở Tây Ngưu Hạ Châu Địa Tiên đều đi cúi chào, thấy rõ hắn tại Tây Ngưu Hạ Châu thế lực to lớn."

"Cũng là này yêu vui ngủ, cả ngày nằm ở Đại tuyệt sơn sư lạc đà trong động đi ngủ, thần du bên ngoài cơ thể. Cũng là cái thần thông."

Ta gật gật đầu.

"Nhị Ca hoàn toàn chính xác thích ngủ, không qua đạo hạnh cũng là ngạc nhiên cao, càng là trời sinh thần lực."

"Liền ta này một ít khí lực, tại bảy đại thánh bên trong chỉ có thể nói là trung bình chéch lên, chưa đủ Nhị Ca bảy thành, liền liền ngũ ca Ngu Nhung vương đều ép ta."

"Mà cái kia lão Ngưu, càng là trâu lực kinh thiên."

Ta cảm khái than thở, nhớ tới lúc trước lão Ngưu đối cứng Như Lai tràng diện kia, quả nhiên là quý khốc thần hào.

Kiểm Tiêu Dao cũng là ngạc nhiên liếc lấy ta một cái, nỗ bữu môi.

"Nha, ta đều quên, ngươi cái con khi này vẫn là bảy đại thánh một trong đây."

"Ngày thường nhìn ngươi không có gì bản sự, ngược lại thật sự là là đem ngươi trở thành năm Thần Uy đem quên đi."

Ta bữu môi, có chút im lặng.

Nói thế nào ta lão Tôn năm đó cũng là vung lấy kim cô bổng xông lên trời đi, tuy nói kết cục không như thế nào, cũng coi là kinh ngạc chứng thần phạt một trận, làm sao nghe Kiểm Tiêu Dao liền nói không chịu được như thế.

"Hầu Tử đại ca ngươi làm sao đi?" Lang Nhân nghi ngờ hỏi ta.

Ta gãi gãi đầu, có chút tiếc nuối, đưa tay uống cạn trên bàn chén trà.

"Như là năm đó, ta tuy nói tu vi yếu kém, nhưng cũng tốt xấu là bảy đại thánh, ở trên trời trợn mắt không ít tiên đan diệu dược, so cái kia bốn Đại Yêu Vương tu vi cũng cao hơn không ít, làm cái toàn lực liền có thể xông phá cái kia lá chắn, tiến vào Tây Ngưu Hạ Châu."

"Chỉ là bây giờ, sợ là có chút khó khăn."

Ta thở dài, nói tiếp.

"Vậy ngươi. . ." Lang Nhân cau mày nói.

Ta gãi gãi quai hàm bên trên lông mày, vẫn cười cười.

"Nhưng ta nghe nói, Đông Thắng Thần Châu phía tây, có một chỗ con suối ngàn năm không khô, linh khí dồi dào hiện ra yêu khí. Cái kia con suối chính là Tây Ngưu Hạ Châu."

"Từ nơi đó tiến vào, liền không cần sinh sinh đánh vỡ lá chắn, tới một bước liền có thể bước vào Tây Ngưu Hạ Châu."

Lang Nhân gãi gãi đầu, lại ngu một mặt không hiểu.

"Cái gì đồ vật? Một chỗ con suối chính là một phương thế giới?"

Kỳ thật ta cũng không hiểu nhiều lắm, nhưng đầu gì cũng xem như nghe qua Chúc Cửu Âm liên quan tới ba ngàn thế giới giảng giải, lập tức cũng là trên mặt mê chi mỉm cười, ra vẻ hiểu biết lộ ra một bộ cao thâm bộ dáng, đưa tay sờ sờ sói đầu người.

"Sói con người, này ba ngàn thế giới, cao thâm vô cùng. Giới tử nạp tu di, có câu nói là một bông hoa một thế giới, một lá một Bồ Đề. Ba ngàn thế giới vốn không phân chia lớn nhỏ, bởi vì cái gọi là trong người có ta, trong ta có người, nhỏ nhất cũng là lớn nhất, lớn nhất cũng là nhỏ nhất. . ."

Ngược lại cái gì nghe ngưu bức, ta liền nói cái gì. Kỳ thật ta cũng không biết ta đang nói cái gì.

Lang Nhân mắt lớn trừng mắt nhỏ nhìn ta, đã là nghe được ngây người, khóe miệng lưu lại một tia ngum nước.

"Khụ khụ, nói tiếng người."

Kiểm Tiêu Dao nhú mày ho khan hai tiếng.

Ta gật gật đầu, tiếp lấy Lang Nhân trước đó chủ đề.

"Ừm, chỗ kia con suối chính là một phương thế giới. Này Tây Ngưu Hạ Châu tại Đông Thắng Thần Châu bên trong là một phương con suối, mà tại Tây Ngưu Hạ Châu bên trong, này Đông Thắng Thần Châu cũng chỉ là một chỗ con suối."

"Loại này ba ngàn thế giới đạo lý lớn, vô cùng thần kỳ, ta cũng không có hiểu rõ."

Lang Nhân một mặt giật mình, sờ lấy gương mặt thật dày lông đen á một tiếng.

"Hầu Tử đại ca hiểu được thật nhiều."

Ta cười cười, tràn đầy đắc ý.

Kiểm Tiêu Dao lại chần chờ ở nơi đó, há hốc mồm dường như có lời gì muốn nói, lại không nói ra.

"Chuyện gì?" Ta nhìn về phía Kiểm Tiêu Dao.

Kiểm Tiêu Dao trên mặt lưỡng lự.

"Hầu Tử, ta sợ là không đi được."

"Cái kia Tây Ngưu Hạ Châu bày yêu hội tụ, đôi người tu đạo chúng ta sợ là có chút địch ý, ta đi sợ là không tiện lắm."

"Đồng thời bây giờ ta thân ở Phàm gia đình phong, lại đã trải qua mấy trận đại chiến, gần nhất mơ hồ có chút đột phá cảm giác, nghĩ đến ít ngày nữa liền muốn độ kiếp phi thăng, cho dù có trăm tiên kiếm như vậy tiên bảo, ta cũng được chuẩn bị cẩn thận một phen, cho nên càng là đi không được."

Kiểm Tiêu Dao giống như là có chút áy náy hướng ta cúi đầu.

Ta khoát khoát tay nói người nhà khách khí cái gì, không tiện liền không tiện, ta lại không thể trói người đi.

"Lại nói cái kia Tây Ngưu Hạ Châu đúng như là như lời người nói, yêu phong dừng mãi, người nếu thật một lòng muốn đi, đến lúc đó ở nơi đó độ kiếp, ta còn thực sự lo lắng ra tình huống như thế nào."

Ta lặng lẽ cười vài tiếng, tỏ ra là đã hiểu.

Kiểm Tiêu Dao hướng ta cười cười, xem như nói xin lỗi.

"Độ kiếp. . ." Ta lại lặp lại một câu, mắt lộ ra sự tu, trầm ngâm, sau một lát quay đầu nhìn thanh hà, "Ngươi thân là tiên tử, lại phụng dưỡng qua Phật Tổ, cùng Thiên Đình cùng Tây Thiên Linh Sơn đều có quan hệ. Nếu là ngươi theo ta đi Tây Ngưu Hạ Châu, nơi đó vạn yêu tề tụ, sợ là cũng có chút không tiện."

Thanh hà gật gật đầu.

"Không bằng, người bồi Kiếm Tiêu Dao độ cái thiên kiếp, hỗ trợ cho hần hộ cái pháp. Một phần vạn có mất không mở quấy rối, người này một thân Tiên Giai tu vi cũng tốt bảo đảm hần không việc gì."

Ta đối thanh hà phân phó nói.

Thanh hà thay đổi dĩ vãng bao tính tình, đúng là trực tiếp điểm đầu đồng ý, rất là thoải mái.

"Như vậy dứt khoát?"

Ta có chút cổ quái nhìn xem thanh hà, lại nhìn một chút Kiếm Tiêu Dao, lại quay đầu nhìn một chút thanh hà, lại quay đầu nhìn một chút Kiếm Tiêu Dao.

Thanh hà trùng ta liếc mắt.

"Lão nương chẳng qua là cảm thấy người nói có chút đạo lý, cái kia Tây Ngưu Hạ Châu tại ta người tu đạo đích thật là một chỗ hung địa. Người lại nghĩ lung tung, có tin ta hay không vài phút thiền người?"

Nói xong, lại dẫn theo Tử Thanh bảo kiểm, hướng ta lắc một cái.

Ta bỗng cảm giác nửa người dưới mắt lạnh, đã thấy thanh hà trên mặt quả nhiên không có nửa điểm đỏ ửng, liền trong lòng biết nàng đối Kiếm Tiêu Dao sợ là không có một chút ý kia.

"Ta sai rồi ta sai rồi, ngươi cũng là hung phạm, liên Hầu Tử đều không buông tha." Ta cầu xin tha thứ trêu ghẹo nói.

Thanh hà vẻ mặt càng thanh, đem Tử Thanh bảo kiểm rút ra một đoạn, trong mắt sát ý ngấm dần lên.

Bầu không khí hết sức xấu hổ.

Nhưng mà, đúng lúc này, ngoài khách sạn lại là đột nhiên vang lên một đạo thanh âm quen thuộc.

"Yêu hầu, cắt ra đây cho ta."

"Bản chân quân hôm nay, tất yếu bắt người tới rửa sạch nhục nhã."

"Uông uông uông!"

★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★Cầu Vote 9-10 ở cuối chương★★★★★★★★★★★★★★★★★★★★

Chương 105: Nhị Lang chột hiện

Nguyên bản rất uy nghiêm vài câu ngoan thoại, lại bị cuối cùng một tiếng chó sủa bại uy phong.

Ta ngẩn ra một chút.

Một cổ nòng đậm uy áp từ bầu trời hướng ta đè xuống.

"Nhị Lang Chân Quân?"

Ta cau mày nói.

Kiểm Tiêu Dao mặt lạnh lấy đứng dậy, tay đè tại trăm tiên trên thân kiếm.

"Hắn làm sao biết chúng ta ở chỗ này?"

"Chúng ta theo Địa Phủ sau khi đi ra, liền trực tiếp đến chỗ này, hắn làm sao lại đuổi tới?"

Kiểm Tiêu Dao thanh âm lạnh buốt.

Mắt của ta sừng quét đến thanh hà trong mắt không hiểu xuất hiện một vẻ khản trương, một cái tay dưới bàn móc lấy góc áo.

Ta khoát khoát tay nhường Kiểm Tiêu Dao ngồi xuống.

"Có lẽ là lúc ấy sau khi tách ra, Thái Bạch liền theo chúng ta một đường, không cần ngạc nhiên."

Ta khuyên nói.

Kiểm Tiêu Dao này mới chậm rãi nhẹ gạt đầu, nắm tay theo trăm tiên trên thân kiếm lấy xuống.

"Đi, đi ra xem một chút."

Ta khoát khoát tay, đứng dậy đi ra ngoài.

Ra khách sạn, đã thấy Nhị Lang Chân Quân cộng thán chỉ riêng đứng ở nơi đó, quả nhiên là uy phong凛冽, sau lưng khoác gió ào ào rung động, trong tay ba nhọn hai nhận thương giờ cao, chiếu đến lạnh buốt ánh trăng.

Thái Bạch thì đứng tại Nhị Lang Chân Quân sau lưng, cầm trong tay ngọc như ý, lẳng lặng mà nhìn xem ta.

Trong lúc nhất thời, ta cảm giác này trong bóng đêm gió thu đều lạnh mấy phần.

Đã là đầu mùa đông.

"Nhị Lang, lại là người a?" Ta cười lạnh nói.

Trên đường đứng đầy mười mấy cái bách tính, chính đối Nhị Lang Chân Quân đi qua quý lễ, trong miệng nhắc tới Bồ Tát phù hộ.

Tâm ta nói Nhị Lang thần chính là Vương mẫu cháu trai, là Đạo giáo người của thiên đình, người quý trên mặt đất nói Bồ Tát phù hộ đây không phải tại đánh người ta mặt sao?

Mấy cái kia bách tính thấy ta đối Nhị Lang nói như thế, rất là ngạc nhiên, bên trong một cái bác gái đứng dậy, không lo được vỗ vỗ quý trên mặt đất một thân bụi đất, liền thẳng tắp hướng ta gào to.

"Ai ta nói, người này làm sao nói chuyện, người ta Bồ Tát hiển linh, còn không mau bái."

"Bên kia có hương hỏa cửa hàng, nhanh đi mua một ít giấy vàng đến, nhanh lên."

Vịt cuống họng đâm vào lỗ tai ta đau nhức.

Bác gái thấy chúng ta mấy người không nói lời nào, giống như đã tới sức lực, còn sẫm eo, dường như phải thật tốt giáo dục chúng ta một phen, giúp chúng ta dựng nên chính xác nhân sinh quan giá trị quan.

Ta xem xét, tranh thủ thời gian đối bác gái làm vài chào: "Đại nương ngài trước nhất đấng a, một hồi ngài mắng nữa."

Nói xong, ta đem trên người áo choàng một thanh gươm xuống.

Một thân màu vàng lông khi ở dưới ánh trăng lóe hàn quang, bị gió thu lạnh lùng gọi lên.

Một bên Lang Nhân cũng gươm xuống tới trên người áo bào đen, thử lấy răng lộ ra một bộ hung tợn.

"Yêu, yêu, yêu quái!"

Bác gái sau này lao đảo mấy bước, quay người chạy xa.

Một lát sau, trên đường liền rộng.

"Hầu Tử người sớm nên như thế." Kiếm Tiêu Dao nhún nhún mũi.

Nhị Lang Chân Quân bị phơi nửa ngày, lập tức không khỏi nổi trận lôi đình, nhô ra ba nhọn hai nhận thương thẳng chĩa thẳng vào ta.

"Yêu hầu, nhận lấy cái chết."

Nói xong, liền muốn sát tướng đi lên.

"Nhất đấng, người trước đừng nhúc nhích."

Ta giờ tay hấn.

Nhị Lang Chân Quân hứa là bởi vì lo lắng ta có bấy, sắc mặt cổ quái đứng tại trên không.

"Yêu hầu, người lại suy nghĩ gì ý nghĩ xấu."

"Lân này người mọc cánh khó thoát."

Ta khoát khoát tay, một mặt chính khí.

"Nhị Lang, thật không phải ta suy nghĩ gì ý nghĩ xấu, mà là chuyện này nhân huynh thiếu cân nhắc a."

Nhị Lang thần một mặt không hiểu.

Ta tiếp lấy cười cười.

"Người nghĩ a, người xuống tới trừ yêu không giả, vội vả bắt ta cũng không giả."

"Thế nhưng, ở đây chính là cái không nhỏ thôn trấn, nếu là đánh sắp nổi đến, coi như Chân Quân người tu vi thâm hậu, thu được dùng tay. Nhưng ta này cây gậy lại dài trăm thước ngắn, giao dưới tay còn bỗng không có mắt a."

"Ta nhìn thôn trấn cũng là phồn hoa, cũng có bảy tám trăm gia đình, nếu như bị người ta san thành bình địa. . . Ngược lại ta là yêu quái, ta không sợ trách tội. Cũng là người, thân là Vương mẫu cháu trai, đuổi bắt yêu hầu thất bại không nói, còn lạm sát bách tính. . ."

Nhị Lang thần ngần người.

Ta giờ tay gọi ra hện trời cơn, hóa thành dài trăm thước ngắn, hướng hấn vung lên.

"Bên ta mới nói thêm vài câu, Nhị Lang người đừng thấy lạ."

"Tới tới tới, hai ta thật tốt đánh nhau một trận, cũng coi như như người ý."

Nhị Lang thần khoe miệng khẽ run, trong tay ba nhọn hai nhận thương nhưng thủy chung không có động một cái.

"Còn muốn đánh nữa hay không?" Ta có chút không kiên nhẫn ánh chừng trong tay cây gậy, nhử mày nhìn xem Nhị Lang Chân Quân.

"Chuyện này. . ."

Nhị Lang Chân Quân vẻ mặt lưỡng lự.

"Chân Quân, này nắm yêu hầu, thế nhưng là khoáng thế kỳ công a, chỉ là trăm gia đình nơi đó có thiên hạ thương sinh trọng yếu, giết này yêu hầu, liền có thể cứu thương sinh."

Thái Bạch tại Nhị Lang Chân Quân sau lưng xoay người cúi đầu.

Ta thấy trong mắt của hắn lộ ra gian xảo.

Ta ha ha cười cười.

"Tam nhân, chỉ cần ngươi đáp ứng ta một cái điều kiện, ta liền theo ngươi chuyển sang nơi khác đánh."

Nhị Lang thần ngăn người.

Kiểm Tiêu Dao nhú mày, tựa hồ rất là không hiểu.

"Ngươi cái con khỉ này, sinh cái gì có thể, còn không tranh thủ thời gian nghĩ biện pháp thoát thân."

"Nếu là chuyển sang nơi khác đánh, không có những người dân này kiềm chế, chúng ta càng khó thoát thân."

Ta khoát khoát tay cắt ngang Kiếm Tiêu Dao, nhẹ nói câu ta biết.

"Chân Quân, này yêu hầu xảo trá. . ."

Nhị Lang Chân Quân sau lưng Thái Bạch xoay người cúi đầu.

Nhị Lang thần khoát khoát tay, cắt ngang hắn.

"Hầu Tử, ta đáp ứng ngươi." Nhị Lang thần nhìn bên trong một mảnh đứt khoát, "Chỉ cần không phải muốn ta vi phạm Thiên Đình, ngươi lại nói."

Ta cười cười.

"Không phải đại sự gì. Ngươi cũng không cần khẩn trương."

"Chuyện này. . . Ta chỉ hỏi Thái Bạch Kim Tinh một câu."

Ta thẳng tắp nhìn xem Nhị Lang thần sau lưng Thái Bạch.

Thái Bạch ngăn người.

"Ngươi hỏi."

Nhị Lang thần hừ một tiếng.

Ta nhìn Thái Bạch cũng không nói chuyện, rất lâu, thờ dài.

Ta thấy quá khinh thường bên trong xuất hiện một vết bối rồi.

Ta hướng hắn cười cười, lại là cười lạnh.

"Thái Bạch, ta một mực đem ngươi trở thành bằng hữu, ngươi cũng biết."

"Ta hiện tại, chỉ hỏi ngươi một câu, ngươi muốn làm sao đáp, liền làm sao đáp."

Ta thở sâu, chậm chậm thần tâm.

Rất lâu, ta nhìn Thái Bạch, chặt vật nuốt ngụm nước bọt, há to miệng.

"Từ Hà, đến cùng phải hay không tại chỗ ngươi?"

Từng chữ nói ra.

Thanh âm khô khốc.

Thái Bạch ngăn người, trong mắt ít có xuất hiện một tia e ngại, nhưng cũng thoáng qua tức thì.

Nhị Lang Chân Quân cũng giật mình quay đầu đi, nhìn xem Thái Bạch.

Rất lâu, Thái Bạch khóe miệng mang lên mỉm cười, đi lên phía trước, lẳng lặng mà nhìn xem ta.

"Yêu hầu ngươi đang nói cái gì, ta như thế nào nghe không hiểu."

"Cái kia Từ Hà là người cùng Lưu Chí ở giữa ân oán, cùng ta có liên can gì, chẳng lẽ yêu hầu người muốn hãm hại ta?"

Quá nói vô ích xong, quay người liền đi trở lại Nhị Lang Chân Quân sau lưng.

Ta thờ dài, ngẩng đầu hướng phía Thái Bạch cười thầm hai lần.

"Ta biết rồi, Thái Bạch Kim Tinh."

Nói xong, ta xa xa nhìn về phía Nhị Lang Chân Quân.

"Nhị Lang thần, hướng đông năm mươi dặm, cái kia có một chỗ núi hoang."

"Ta ở nơi đó chờ người."

Nói xong, Kiếm Tiêu Dao ngón tay bấm niệm pháp quyết, bên hông trăm tiên kiếm bắn ra, chờ chúng ta mấy người hướng bên kia mà bay đi.

Trong tiếng gió, thừa dịp ánh trăng, ta nhìn thấy Nhị Lang Chân Quân theo ở phía sau.

"Hầu Từ, thật muốn đánh?"

Kiếm Tiêu Dao nhún mày hỏi ta.

Ta gật gật đầu.

"Dựa theo Nhị Lang Chân Quân trước đó cùng Độc Cô Phàm giao thủ toát ra tu vi, chúng ta nhiều người như vậy, người, ta, cùng Lang Nhân đều ở Phàm giai đỉnh phong tả hữu, lại thêm một cái Tiên Giai thanh hà, cũng chưa chắc đánh không lại hắn."

"Sợ cái trướng."

Con mắt ta ngưng tụ, hiện ra một vết sát khí.

Mà lúc này, Thái Bạch cùng Nhị Lang Chân Quân sóng vai mà đi, ở dưới ánh trăng cũng là lộ ra lãng mạn, rất có đồng tính phong độ.

Dưới chân địa mặt lao đi, thanh lãnh ánh trăng bên trong gió thu mang theo vài phần ý lạnh.

Nhị Lang thần đối xử lạnh nhạt nhìn lướt qua Thái Bạch, sắc mặt lạnh buốt.

"Thái Bạch, cái kia yêu hầu nói Từ Hà trong tay người, là thật sao?"

Ngừ khí thâm nhiên.

Thái Bạch sững sờ, giống như là có chút không hiểu, một lát sau mới phản ứng được, mỉm cười lấy gãi gãi đầu.

Dường như tự giễu.

"Ta làm Chân Quân là có ý gì đâu, nguyên lai là tin cái kia yêu hầu."

"Ta Thái Bạch ở trên trời người hầu cũng có ngàn tám trăm năm, Chân Quân người cũng biết, tiểu Tiên ta có thể từng khi nào ra cái gì sai lầm."

"Trên trời thần tiên đều biết, Thái Bạch ta luôn luôn đậm bạc danh lợi, không ôm chí lớn, cùng Thiên Đình không khí không hợp nhau, cũng bởi vậy khó mà đạt được đề bạt, nhận được Ngọc Đế quá yêu, làm mấy trăm năm ngự sử."

"Ta như thế nào lại bởi vì bản thân chi tư mà giấu lại Từ Hà, nếu là thật sự để cho ta bắt được Từ Hà, tự nhiên là nắm tấu Ngọc Đế, giao cho Thiên Đình."

Thái Bạch nói đến đây, dừng một chút, thờ dài.

"Buồn cười ta còn tưởng rằng Chân Quân là ta tại Thiên Đình một cái duy nhất tỏ lộ tâm tình bằng hữu. Nhớ ta trên đường đi làm thật quân tận tâm tận lực, liền liền lên lần Chân Quân đuổi bắt yêu hầu thất bại, tiểu Tiên đều bốc lên cực đại phong hiểm bang Chân Quân che giấu đi, đem cái kia tiết lộ Bát Cửu Nguyên Công chịu tội giao cho Ngọc Đình chân nhân."

"Không nghĩ tới, liền bởi vì cái kia yêu hầu vài câu hồ ngôn loạn ngữ, Chân Quân liền hoài nghi đến trên đầu của ta."

"Ai, tiểu Tiên trái tim băng giá a."

Trong giọng nói tràn đầy lòng chua xót.

Nhị Lang thần khoe miệng co giật mấy lần, trong mắt tràn đầy áy náy, liền liền cái kia Hao Thiên Khuyển cũng là không khỏi ô ô lẩm bẩm vài tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 106: Một thân ánh đỏ như máu

Ngoài năm mươi dặm, một chỗ núi hoang, cây cỏ mọc rậm rạp, ở dưới ánh trăng lộ ra lò mờ.

Nhưng thấy bầu trời trắng sáng treo cao, như gương sáng chói mắt.

Núi hoang một chỗ đất trống bên trên, ánh trăng như nước trải ra, nhưng thấy mấy đạo nhân ảnh dựng thẳng ở nơi đó, bị ánh trăng chiếu thanh lãnh.

"Nhị Lang thần, người khi đó còn không địch lại Độc Cô Phàm, lần này ta mấy người hợp lại, mặc dù kém hơn Độc Cô Phàm một chút, nhưng nghĩ đến người cũng không ứng phó qua nổi."

Ta cười lạnh nói.

"Người vậy mà không biết tốt xấu, một người đưa tới cửa."

"Thôi được, người Tôn gia gia hôm nay cũng có chút phiền, liền lấy người hả giận."

Ta nói xong, giơ tay gọi ra hện trời còn.

Sau lưng Kiếm Tiêu Dao rút ra trăm tiền kiếm, nghênh đón tiếp lấy.

Cái kia Tiểu Thanh nhưng cũng mặt lạnh lấy, cầm lấy Từ Thanh bảo kiếm hướng giết tới.

Trong lúc nhất thời, ta cùng Lang Nhân Tiểu Thanh Kiếm Tiêu Dao, bốn người đem Nhị Lang Chân Quân bao bọc vây quanh.

Thế nhưng, cái kia ngu Nhị Lang trên mặt nhưng thủy chung bình tĩnh vô cùng, thậm chí còn khẽ nở nụ cười ý, rất là khoan thai.

Đứng tại chỗ lẳng lặng dò xét chúng ta một vòng, Nhị Lang thần tay phải lắc một cái, ba nhọn hai nhận thương phát ra một tiếng ngâm khê.

Nhưng thấy một thân tiên khí tung hoành, bảo giáp khoát thân.

Nhị Lang Chân Quân thẳng hơi giật mình đứng ở nơi đó, tam mục hơi khép, một thân Bát Cửu Nguyên Công hiện ra vàng sáng.

Dưới ánh trăng, quả nhiên là như là chiến như thần, liền liền dưới chân Hao Thiên Khuyển cũng là thân người cong lại, ô ô gầm nhẹ.

"Chuyện này. . ."

Ta sững sờ một chút, ta bỗng nhiên cảm giác mấy ngày nay không thấy, Nhị Lang thần một thân tu vi đúng là tinh tiến không ít.

Ta nhìn thấy cách đó không xa Thái Bạch khẽ miệng cười lạnh, hiểu được.

Lúc trước Lâu Chí, đã từng như trước mắt này Nhị Lang như thần, tu vi trong nháy mắt tinh tiến.

Khi đó Thái Bạch nói cho ta biết nói, là lâu đó đến nuốt Nam Ni cùng Bắc Niệm Xá Lợi Tử. Nhưng bây giờ nghĩ lại, cùng Thái Bạch đều thoát không khỏi liên quan.

Nguyên lai, Thái Bạch từ vừa mới bắt đầu liền đang gạt ta.

Ta ha ha cười cười, làm thật giỏi tính toán.

Buồn cười, ta còn tưởng rằng hắn là bằng hữu ta.

Ta nhất thời say mê, cái kia ngu Nhị Lang thần lại là chủ động ra tay, thấy ta Phân Thần liền đình thương đâm tới.

"Hầu Tử!"

Kiếm Tiêu Dao thấy ta cứ thế tại nguyên chỗ, chợt quát một tiếng, xem như đem tâm tư ta cắt ngang.

Ta nhìn Nhị Lang thần khốc miệng ý cười, nhớ tới năm đó ở cửa Nam Thiên bên ngoài, ta ăn nói khép nép làm Tử Hà cầu tình.

Khi đó, hần cũng là như vậy ý cười.

"Thối Hần Tử, còn chờ cái gì nữa."

Thanh hà nhú mây quất, nằng tức giận tức đã là hỗn loạn.

"Hần Tử, bây giờ ngươi đã là không địch lại, vẫn là thúc thủ chịu trời đi." Nhị Lang Chân Quân ngừng tay đến, cười lạnh nhìn ta.

Ta mặt không thay đổi liếm liếm bờ môi, hai mắt thẳng tắp nhìn xem Nhị Lang Chân Quân, trong tay cây gậy chậm rãi nâng lên.

"Lần này, ta muốn giết hần."

Trong lúc nhất thời, trong lòng ta chỉ có câu nói này.

Cây gậy bên trên, sáng lên một chút ánh đỏ.

Trong lúc nhất thời, tiếng gió rít gào, đầy trời ánh trắng không biết bị nơi đó bay tới mây đen che khuất.

Giữa thiên địa đen kịt một màu, duy chỉ có ánh đỏ chói mắt.

Ánh đỏ đằng sau, là một đôi bị chiếu hai mắt đỏ bùng, thẳng tắp nhìn chăm chăm Nhị Lang Chân Quân.

Nhị Lang thần biến sắc, khốc miệng ý cười tiêu tán vô ảnh, trong hai mắt xuất hiện vẻ kinh hoàng.

"Đây là thần thông gì. . ."

"Không, không đúng, chuyện này. . . Không phải linh lực."

Nhị Lang thần lui về phía sau hai bước, duỗi ra ngón tay xa xa chỉ vào người của ta, âm thanh run rẩy.

"Ngươi, ngươi tập được Thiên Cương Tam Thập Lục Biến."

"Không có khả năng, ngươi không có Thiên Hồn, chặt đứt thần thông, không có khả năng sử dụng. . ."

Nhị Lang Chân Quân trong mắt tràn đầy hoảng hốt.

Ta không có lời nói, lạnh lùng nhìn chăm chăm Nhị Lang thần, tự mình hướng về phía trước bước ra một bước.

Một bước, quỷ thần kinh khóc.

Cây gậy kia bên trên một điểm ánh đỏ, như là lửa nhỏ lan đồng cỏ, dọc theo cây gậy chạy về phía cánh tay ta.

Sau đó, ánh đỏ đầy người, như máu lửa.

Mây đen che tháng.

Trong bóng tối, một con khí, toàn thân đốt máu lửa, màu vàng lông khi phiêu đảng.

Mang theo cây gậy, chậm rãi hướng phía Nhị Lang thần đi đến.

Nhị Lang thần vẻ mặt bị cái kia ánh đỏ chiếu xạ âm tình bất định, rất lâu, hung hăng cắn răng một cái.

"Ta cũng không tin. Ngươi cái con khí này bây giờ không có Thiên Hồn, còn có thể sử dụng cái gì thần thông!"

"Cho dù là sử dụng, cũng là yếu kém không thôi, hổ giấy thôi!"

Nhị Lang thần thẳng tắp thân thể, một thanh ba nhọn hai nhận thương cầm căng lên.

Ta không nói chuyện, từng bước một đi tới Nhị Lang Chân Quân trước mặt.

Trong tay cây gậy hướng trên mặt đất một đâm.

Đất rung núi chuyển.

Hai mắt nhìn chăm chăm Nhị Lang thần, rất lâu, ta chậm rãi giơ lên cây gậy.

"Hôm nay, người lại nhìn ta."

★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ Cầu Vote 9-10 ở cuối chương ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★ ★

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không* Convert được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net.**

Chương 107: Ngọc Đỉnh thất tinh

Ta nói xong, một gậy vung mạnh xuống.

Nhưng thấy cây gậy bên trên ánh đỏ cực nóng, như như lửa.

Rất là loá mắt.

Nhị Lang Chân Quân cũng là cầm trong tay hai nhân thương vôi vàng ngăn trở, ta đã thấy hấn sắc mặt bỗng nhiên tái đi.

"Làm sao có thể, năm đó người còn không phải đối thủ của ta."

Này tam nhãn ngu thấp giọng nói thầm một câu, lại là một thương đâm tới.

Chỉ là trong mắt của hắn ngạc nhiên nghi ngờ bị ta xem sạch sẽ.

Ta khua lên cây gậy, cùng Nhi Lang Chân Quân đều ở cùng nhau.

Cái kia một thân ánh đỏ, càng lúc càng liệt, cuối cùng đúng là như một đạo lửa thiêu sao băng, cả người hóa thành một đạo ánh lửa.

Trong tay cây gậy, cũng là càng đánh càng hung.

Này cây gậy chính là là năm đó lão Long vương định hải thần chầm biến thành, nặng mười vạn tám ngàn cân, ta quơ múa, như là cái con lốc nhỏ, như là năm đó hòa thượng.

Vung vẩy bên trong, ta thấy được trốn ở phía sau cây thư sinh. Vung vẩy bên trong, ta thấy được hung hòa thương.

Cái kia tam nhãn ngu vừa mới bắt đầu còn có chút sức hoàn thủ, cuối cùng lại là khó khăn lắm phòng thủ, lại là có chút ngăn không được ta.

Không bao lâu, đã chiu ta ba cây gậy.

Mắt mũi bầm dập.

Trong cơ thể ta cái kia một tia ánh đỏ, như chảy như lửa, tại các nơi kinh mạch lưu chuyển lên.

Bát Cửu Nguyên Công, ta cũng có.

Bây giờ có này ánh đỏ sung làm linh lực, ta trước đó bởi vì không có Thiên Hồn mà không thể tu luyện công pháp, lúc này lại đều hiện đi ra.

Thâm chí, hòa thương kia dạy ta địa sát thất thập nhi biến, ta cũng nghĩ tới.

Chỉ là này lấy từ Đại Yêu mộ Thiên Cương Tam Thập Lục Biến, ta lại không hiểu được. Nghĩ là bởi vì này ánh đồ coi như nhỏ yếu, cho nên thi triển không ra cái kia ba mươi sáu biến hóa.

Cái kia tam nhãn ngu, sớm đã mắt mũi tràn đầy máu tươi, đứng ở đằng kia như là bị người nắn.

"Làm sao có thể. Ngươi này yêu hầu năm đó tu vì cũng là thất tinh điểm huyết bên trong hai sao, còn không phải là đối thủ của ta, bây giờ nghèo túng thành cái dạng này, lại không Thiên Hồn, chặt đứt thần thông, ngươi làm sao có thể đánh. . ."

Nhị Lang thần ở nơi đó đưa tay lướt qua máu trên mặt mình, một bên nói liền miên lai nhai.

"Đánh nguoi tê liệt." Ta quát khê.

Bất tri bất giác, ta cũng học xong năm đó sư phụ trên người cổ này thô tục.

"Nguoi. . ." Nhị Lang thần khí tam mục trợn lên, ngăn nguoi.

"Con mẹ nó nguoi đánh không lại liền đánh không lại, mù so so cái gì." Ta một mặt không kiên nhẫn gãi gãi đầu.

"Năm đó cái kia con lừa trọc dạy qua ta một cái đạo lý, nguoi có lẽ là còn không biết. Hôm nay nguoi Tôn gia gia sẽ dạy cho nguoi."

Ta vung lấy cây gậy lại múa đi lên.

Trong tiếng gió, ta phảng phất lại nhìn thấy cái kia chống Thiên Trọng áo bào trắng tăng nhân, đang híp mắt mắt thấy ta, một mặt âm áp cười.

"Đánh không lại nguoi khác thời điểm, tuyệt đối đừng bức bức."

Ta lẩm bẩm nói.

Đây là sư phụ dạy cho ta đầu thứ nhất nguy hiểm.

Sau cùng, cái kia tam nhãn ngu bị ta gõ trên mặt đất, không biết sống chết.

Ta nhìn ngực hần khẩu, Nhị Lang thần hần lão mục lại đưa hần một khối hộ tâm kính, nhìn không được thuận tiện lại một gậy gõ thành bột mịn.

Ta chống cây gậy, chậm rãi thở dài.

Một thân ánh đỏ loá mắt, dần dần cũng ẩn xuống dưới.

Sau cùng, ta chống cây gậy đứng ở đằng kia, trước mặt là bùn nhão co quắp trên mặt đất Nhị Lang thần, một thân máu thịt be bét.

Cái kia Hao Thiên Khuyển, thấp ẩn nấu lấy thân thể, ô ô kêu chạy xa.

Nhưng nghe tiếng gió rít gào, mây đen tán đi, ánh trăng lại nghiêng rơi xuống dưới, chiếu vào khắp núi cỏ hoang, cùng một con khiên trên người.

Ta đưa tay ngăn chặn một mảnh vàng sáng, thở dài.

"Yêu hầu, nguoi, nguoi. . ." Nhị Lang thần ngã trên mặt đất, mở to đã sưng lên ba tắc mắt chờ lấy ta.

"Ta cái gì ta?" Ta đuổi chân đá đá chân của hần.

Nhị Lang thần nhưng không nói lời nào, ngã trên mặt đất không nhúc nhích, ngẩng đầu hai mắt nhìn chăm chăm vào trên trời mặt trăng.

Một thanh âm truyền đến.

"Ta đoán, Nhị Lang muốn nói là, yêu hầu, nguoi xong."

Thanh âm già nua, dường như từ trên bầu trời truyền đến, lại cực kỳ rõ ràng.

"Có người đến, mà lại người tới tu vi thâm bất khả trắc."

Kiểm Tiêu Dao nhú nhú mây, trong tay trăm tiên kiếm chấn động.

Ta ngẩng đầu nhìn lại, nhưng thấy một bóng người, từ chân trời vàng trắng sáng kia lướt đến, dường như đáp lấy một mảnh dưới ánh trăng hào quang.

Một thân bạc quần áo trắng, râu tóc bạc trắng, tại đây dưới ánh trăng, cũng là chiếu ra thanh lãnh ánh sáng mang.

Nhìn rất là tuấn đạt.

"Bất hiếu đồ nhi bá kiến sư tôn."

Nhị Lang thần co quắp trên mặt đất, đối nguoi tới nửa chết nửa sống hô một câu.

Ta giật mình, đã là hiểu được, người đến này chính là Ngọc Đình chân nhân.

Không bao lâu, thân ảnh kia đã tới phụ cận, từ không trung rơi xuống, hai chân đạp bát giác mây trời giầy, mới trên mặt đất.

Lại là một cái hạc phát đồng nhan ông lão, tuổi đời này vốn nên tâm tính bình thản, ta gặp hần hai đầu lông mày lại mang theo một tia khí thể hung ác.

"Người còn biết người bất hiếu!" Ngọc Đình chân nhân mặt lạnh lầy, nhìn lướt qua cái kia nửa chết nửa sống tam nhãn ngu.

"Vi sư truyền cho người Bát Cửu Nguyên Công, lại chỉ đạo người tu luyện Thần Thông, này yêu hầu sẽ địa sát thất thập nhị biến người cũng đã biết, như thế nào lại bị đánh thành cái dạng này."

"Truyền đi, rốt thế nhưng là vi sư mặt, cái kia Thập Nhị Kim Tiên bên trong mặt khác mấy lão già không chừng làm sao cười ta."

Ngọc Đình chân nhân chỉ tiếc rên sát không thành thép rắn dạy cái kia tam nhãn ngu, không có con mắt nhìn ta liếc mắt.

Rõ ràng liền là căn bản không đem ta coi là gì.

Ta đứng ở một bên cũng là không quan trọng, còn có tâm tư nghĩ lão đầu nhi này nói cũng là thật đúng, này tam nhãn ngu hoàn toàn chính xác không hăng hái.

Ngọc Đình chân nhân lại xì một tiếng khinh miệt đằng sau, mới quay đầu quay đầu lại, ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn ta.

"Người cái con khi này, hai ta ngược lại cũng có chút sâu xa, ta còn vốn muốn đi tìm người một lần."

"Cũng là Nhị Lang cho ta truyền lời, nói là người tại trấn kia bên trong nghỉ ngơi, để cho ta mau mau chạy đến. Đồ không nhớ người hai thay đổi địa phương, để cho ta một chút dễ tìm. Cũng là cũng tốt, ta xem trấn kia cũng coi như phồn hoa, đánh nhau làm bị thương vô tội tính mệnh sẽ không tốt."

Ngọc Đình chân nhân hướng ta cười nhạt một chút.

"Ta cái kia động phủ, người trộm có thể vui vẻ?"

Ngữ khí băng hàn.

Ta gật gật đầu, "Tạm được, thật vui vẻ. Chỗ người cất giữ cũng coi như tương đối khá, lại là thắng đay quả, lại là trăm tiền kiếm."

Giọng nói nhẹ nhàng, như là hảo hữu tán gẫu.

"Há, đúng, còn có cái này túi thơm."

Ta nhếch miệng cười cười, lại vỗ vỗ bên hông treo túi thơm, bên trong đan dược đều là cái đỉnh cái tiên đan.

Ngọc Đình chân nhân dường như không nghĩ tới ta hội phản ứng như thế, cứ thế chỉ chốc lát.

Rất lâu, lấy lại tinh thần, lại là khí râu ria mơ hồ phát run.

"Người, người. . . Người còn trộm ta Bát Cửu Nguyên Công tâm pháp, việc này hai ta hôm nay liền hảo hảo tính toán!"

Ta nghe vậy sửng sốt, ngay sau đó dường như hiểu rõ cái gì, cúi đầu nhìn lướt qua nằm dưới đất Nhị Lang thần.

Nhị Lang thần cúi đầu xuống, có chút không dám nhìn ta cùng lão đầu nhi kia.

"Lợi hại, lợi hại, biện pháp tốt."

Ta đối Nhị Lang thần dựng lên cái ngón tay cái.

Lại nói con hàng này cũng là thông minh, đúng là đem chính mình truyền ta Bát Cửu Nguyên Công chịu tội giao cho sư phụ hần, nhường sư phụ hần đến công nổi.

Mấu chốt là, này chư thiên thần phật đều biết là ta trộm Ngọc Đình chân nhân động phủ, như thế nói đến, ta nếu là theo Ngọc Đình chân nhân chỗ ấy trộm Bát Cửu Nguyên Công công pháp bí tịch, cũng là hết sức có thể tin.

Lợi hại, thảm thương cái kia Ngọc Đình chân nhân bị bán còn giúp lấy Nhị Lang thần đối phó ta.

Chỉ là ta khoe mắt lại quét đến Thái Bạch, hần đứng ở đằng kia, nhưng cũng cười lạnh.

Ta bỗng nhiên cảm giác tựa hồ là Thái Bạch ra cái chủ ý này, mà không phải Nhị Lang thần.

Ta nhìn Thái Bạch, cười cười, lại cũng không nói cái gì.

Ta biết, coi như ta nói ra là Nhị Lang thần truyền ta Bát Cửu Nguyên Công, Nhị Lang thần cùng cái kia Thái Bạch nhất định chống chế, kể từ đó, Ngọc Đình chân nhân sợ là cũng sẽ không tin ta.

"Đã sớm nghe nói người không có Thiên Hồn, chặt đứt thần thông, lại có thể đem Nhị Lang đánh thành trọng thương, chắc là trong cơ thể có một phen đặc biệt biến hóa, có lẽ là tìm đồ vật gì thay thế linh lực."

"Quả nhiên. Ngươi có biết, ngươi này tia ánh đỏ ra sao lai lịch?"

Ông lão dường như tâm tình bỗng nhiên biến tốt, trong giọng nói mảy may nghe không ra trước đó tức giận.

Ta lạnh lùng nhìn xem hắn, cũng không nói lời nào.

Ông lão lại cũng không giận, cười duỗi ra một cái tay, kề sát ở ngực ta ánh đỏ chỗ, nhắm mắt cảm thụ một lát.

Một lát sau, ông lão mở to mắt, chậm rãi thở hắt ra.

Ta thấy trên mặt hắn ý cười càng đậm.

"Quả nhiên, quả nhiên, lão phu đoán không lầm."

"Buồn cười lão phu tìm mấy trăm năm, cuối cùng đứng là tại cái con khi này trên người tìm được, không sao, đợi lão phu cảm xuống ngươi cái con khi này, cơ duyên này liền là của ta."

"Lão phu liền có thể. . . Bước vào Thánh Giai."

Ông lão một mặt vui sướng cười rất lâu, rất giống cái ngu.

"Cười mẹ ngươi a." Ta bị cười tâm phiền ý loạn, nhịn không được ngẩng đầu cắt ngang hắn.

Ông lão lại cũng không giận, chỉ là ngừng cười to, ở nơi đó đứng vững, cười híp mắt nhìn ta.

"Hầu Tử, ta hỏi ngươi, ngươi có biết trong cơ thể ngươi này tia ánh đỏ là cái gì?"

Ta không có đáp lời.

Thấy ta không để ý hắn, ông lão đưa tay vuốt vuốt trên cằm cái kia một đầu chòm râu bạc phơ, cười yếu ớt mấy lần.

"Đây là, hòa giải tạo hóa."

"Hòa giải đất trời, huyền có thể tạo hóa, là vì hòa giải tạo hóa."

"Này thần thông quả nhiên là huyền diệu vô cùng, có thể từ không sinh có, tự tại tạo hóa, chính là Thiên Cương Tam Thập Lục Biến bên trong, xếp hàng thứ nhất thần thông."

"Ngươi cái con khi này, cũng là tốt số, vậy mà chẳng biết lúc nào đạt được môn thần thông này. Ngươi không có Thiên Hồn, chặt đứt thần thông, nhưng cũng cùng này "Từ không sinh có, tự tại tạo hóa" ăn khớp, nghĩ đến là âm dương dưới sự trùng hợp, này hòa giải tạo hóa tự động vận chuyển, cho ngươi một thân hòa giải tạo hóa lực lượng."

Nói xong, ông lão một mặt hướng tới sờ lên ngực ta cái kia tia ánh đỏ, sờ được ta cả người nổi da gà lên.

Sau đó mới lại chậm rãi mở miệng.

"Này hòa giải tạo hóa lực lượng, không thuộc yêu khí, cũng không thuộc tiên khí linh lực, không tại trong ngũ hành. . . Ta tìm Thiên Cương Tam Thập Lục Biến mấy trăm năm, làm chính là cổ này huyền diệu khí."

"Bây giờ, lại trong cơ thể ngươi tìm tới. Đó cũng coi là ngươi ta ân oán thanh toán xong."

Trong lòng ta bỗng nhiên mát lạnh.

Nói như vậy, ngọc này đỉnh chân nhân, còn muốn lấy đi ta này một thân ánh đỏ, thậm chí. . . Có thể là lấy đi toàn bộ Thiên Cương Tam Thập Lục Biến.

Ta biến sắc, dùng hết lực khí toàn thân gắng co.

Nhưng mà, lão đầu nhi kia trong cổ họng kêu lên một tiếng đau đớn, cái kia vốn là không lồ uy áp tăng lên không biết bao nhiêu, ta chỉ nghe toàn thân xương cốt kết kết rung động, yết hầu một hồi ý nghĩ ngọt ngào, lập tức đứng là không thể động đậy.

"Hầu Tử, không cần thiết vùng vẫy, ta này một thân Tiên Giai đỉnh phong tu vi, càng là mơ hồ tiếp xúc đến nhân quả lực lượng, ngươi lại như thế nào tránh thoát mở."

"Đợi chút nữa, có thể có chút đau."

Ông lão đưa tay cầm lấy ngực ta cái kia tia ánh đỏ.

Đầu ngón tay chạm vào ngực ta, ta chỉ cảm thấy một mảnh lạnh buốt.

Sau đó, xuyên qua cái kia dày mật lông khi, thẳng tắp đâm vào ngực ta làn da.

Ta đau đến như rụng mảy, lại kêu không ra tiếng.

Ông lão không chút nào ngừng, năm ngón tay như trào, đầu ngón tay giống như đao chậm rãi đâm đi vào.

Ta cúi đầu trông thấy ngực lộ ra đỏ thẫm vết máu.

"Hầu Tử!"

"Hầu Tử đại ca!"

Kiểm Tiêu Dao cùng sói người giống như điên mong muốn chém giết tới, lại bị cái kia uy áp một mực ngăn trở, tại xa mười trượng chỗ không thể lại tiến lên trước một bước.

Hai người đều là đỏ mắt.

Ta nghĩ, ta khả năng phải chết ở chỗ này.

Năm ngón tay đầu ngón tay đã toàn bộ thắm đỏ vào, ta chỉ cảm thấy từ cái này trên đầu ngón tay truyền đến ý lạnh như băng, dường như muốn đông kết cái kia đạo lưu như lửa nóng rực ánh đỏ.

Ông lão vẫn là mặt lạnh lầy, cái tay kia không ngừng hướng về phía ta trong da thịt đâm vào.

Dần dần, đã tới khớp xương.

Cái kia một đoạn ngón tay, đã hoàn toàn chui vào, tóm chặt lấy ngực ta cái kia tia ánh đỏ.

Trong nháy mắt, ta cảm giác đồ vật gì theo trong cơ thể ta đang bị tước đoạt. Như là năm đó ở cái kia kim quang bên trong hồn phi phách tán.

Lão đầu ngẩng đầu hướng ta nở nụ cười gần, ta chỉ cảm thấy ngực tê rần, liền nhìn hán năm ngón tay bỗng nhiên phát lực, dường như muốn đem khối kia ngậm lấy ánh đỏ da thịt cho ta sinh sinh kéo xuống tới.

Nhưng mà, đúng lúc này, một thanh kiếm thẳng tắp hướng về ông lão đan điền đâm tới.

Thê lãnh dưới ánh trắng, ánh kiếm chói mắt.

"Cho lão nương dừng tay!"

Một tiếng khê kêu.

Trung khí mùi phân, sư tử Hà Đông rống.

Ta quay đầu nhìn lại, trong thoáng chốc ta nhìn thấy Từ Hà người khoác ngũ thái hà quang, chân đạp tường vân tới cứu ta.

Lại nhìn đi lúc, lại là dưới ánh trắng thanh hà, trong tay nắm chặt Từ Thanh bảo kiếm, đang trừng mắt đối ông lão.

Mũi kiếm dính thật sát vào Ngọc Đình chân nhân nơi đan điền.

Nhưng mà, lại bị Ngọc Đình chân nhân hai ngón tay kẹp chặt, không thể tiến thêm.

Thanh hà biến sắc, lập tức vận chuyển toàn thân tiên khí, hung hăng ép đi.

Nhưng mà, mũi kiếm không hề động một chút nào.

Ngọc Đình chân nhân trên mặt lướt qua một tia không vui, mặt âm trầm, toàn thân tiên khí chấn động, phát tay đem cái kia thanh hà vung ra trên mặt đất.

"Ranh con, năm đó lão phu tại Ngọc Hư Cung luận đạo, ngươi vẫn chỉ là cái bắc đèn. Làm sao, những năm này gan lớn, dám đối bản chân nhân ra tay?"

"Ngươi phản lại Thiên Đình trợ này yêu hầu, lão phu nể tình ngươi cùng Từ Hà tình tỷ muội bên trên cũng là tình có thể hiểu, lười nhác truy cứu. Ngươi lại vẫn dám mưu toan làm tổn thương ta tới cứu này yêu hầu."

"Hôm nay lão phu trước hết giết ngươi."

Ngọc Đình chân nhân đối cái kia thanh hà nâng tay lên.

Cái kia ánh xanh đâm vào cái lòng bên trên, phát ra thanh thủy một tiếng, liền bị một đạo hỏa diễm quán lấy.

Ngọc Đình chân nhân nhìn xem cái kia cái lồng, sừng sốt một chút, thờ dài.

"Tam muội chân hỏa. . . Cửu Long thần hỏa che đây."

"Thái Ất, đừng tưởng rằng không lộ diện, ta liền nhận ngươi không ra. Ngươi này Cửu Long thần hỏa che đây thanh danh cũng không nhỏ a."

Ngọc Đình chân nhân trầm mặt, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía trên không quét một vòng.

Ta giết mình, nhớ tới Na Tra nhắc nhở, hần từng nói mình qua mấy ngày liền đi Càn Nguyên Sơn Kim Quang Động tìm sư phụ giúp ta, bây giờ suy nghĩ một chút, cũng không xê xích gì nhiều.

Tôi cũng là kịp thời.

Ta nhẹ nhàng thờ ra, cũng xem hướng lên bầu trời.

Đã thấy dưới ánh trắng, chậm rãi hiện ra một cái áo bào đỏ lão giả, cũng là hạc phát đồng nhan, hồng quang đầy mặt.

Mơ hồ tản ra một thân kim hỏa.

"Thái Ất, ngươi coi thật muốn lợi vững nước đục này? Ngươi muốn rõ ràng, này yêu hầu chính là Ngọc Đế cùng Như Lai đối đầu, ngươi như ra tay. . ."

Ngọc Đình chân nhân vẻ mặt lạnh buốt, nhìn xem Thái Ất chân nhân chậm rãi mở miệng.

"Dù cho ngươi là Thập Nhị Kim Tiên, cũng khó làm"

Thái Ất chân nhân mặt lộ vẻ đáng ghét, thờ dài.

"Ngọc Đình, ta cùng này yêu hầu không thân chẳng quen, cũng không muốn trợ hần."

Ngọc Đình chân nhân nhướng mày, một mặt không hiểu, dường như kinh ngạc: "Vậy ngươi. . ."

"Thế nhưng là, ta cái kia gốc đồ đệ nói, ta nếu là không giúp hần, hần liền một lần nữa cạo xương còn cha cắt thịt còn mẹ. . . Ai, ta đây cũng là không có cách nào a."

"Ngươi cũng biết, Na Tra thiên phú cực cao, hiểu chuyện nhu thuận. . . Ta thương yêu nhất liền là hần."

Thái Ất chân nhân khuôn mặt đáng ghét càng sâu, thanh âm bên trong tràn đầy không tình nguyện, "Ta cũng thật sự là không có cách nào a."

Ngọc Đình chân nhân một mặt táo bón kéo ra khóe miệng.

Ta ở trong lòng cười trộm, thẳng tắn Na Tra trượng nghĩa.

Năm đó tại Thiên Đình làm quan lúc, ta đối này Thái Ất chân nhân cũng là có nghe thấy, lại nói cái tên này thân cư Thập Nhị Kim Tiên, chính là Thiên Đình bên trong nổi tiếng nhân vật, lại giả mà không kính, cả ngày sùng ái Na Tra làm xăng làm bậy.

Này Thái Ất chân nhân lớn nhất tính cách. . . Liền là bao che cho con. Hần chỉ đạo đồ đệ đánh người, giúp đỡ đồ đệ giết người, thụ tính toán đồ đệ tự sát, kích lấy đồ đệ đuổi theo giết trước phụ thân (đành phải nói như vậy) nhưng lại âm thầm cầu người thu phục vì mãi mãi đồ đệ sát tính, tạo ra con người bản sự nhất lưu, xem Na Tra bao nhiêu xinh đẹp liền biết. Bảo bối của hần đặc biệt nhiều, mà lại phần lớn thích hợp đồ tiểu hài, lại rất là nhanh mồm nhanh miệng, Na Tra tứ thủy quan bị Dư Hóa gây thương tích, hần cố ý đem đồ đệ tiếp trở về, thừa cơ nhường đồ đệ bỏ thời gian thật dài giả, quả nhiên là tốt sư phụ điển hình.

Cùng cái kia cả ngày đánh ta hung hòa thượng, đơn giản liền là một cái trên trời, một cái dưới đất.

Ngọc Đình chân nhân một mặt cổ quái, "Ngươi liền không sợ Ngọc Đế trách phạt?"

"Đơn giản răn dạy ta vài câu, không phải phiền toái lớn. Mấy lần này xong chuyện, ta liền hồi trở lại Càn Nguyên Sơn trốn đi, hần cũng không có biện pháp bắt ta."

Thái Ất chân nhân một mặt không quan trọng.

"Lại nói, này Tề Thiên Đại Thánh nghe uy phong, kỳ thật ngươi ta đều biết liền là một con tiểu yêu khí, làm gì làm thật."

Ngọc Đình chân nhân ngẩn người, không phải nói cái gì.

Đại ca, ngươi thật là Thập Nhị Kim Tiên sao?

Cái này phong cách vẽ không đúng sao.

Trong lòng ta không được chửi bậy lão đầu nhì này.

Thái Ất chân nhân tự mình bĩu môi, còn nói thêm

"Ngọc Đình ngươi có đối phó yêu hầu tâm tư, còn không bằng thật tốt bang Ngọc Đế như tôi đối phó người kia. . . Người kia gần đây động tác càng lớn, phong ấn đã là buông lỏng, Tây Thiên Linh Sơn cùng Thiên Đình bên trên đã loạn thành một mảnh. Uổng cho ngươi còn có tâm tư chạy tới đối phó cái này yêu hầu."

"Chắc hẳn Ngọc Đế cũng là hội trách cứ ngươi vài câu. Hai ta cũng coi là cá mè một lứa. Ha ha."

Nói đến chỗ này, Thái Ất thật người vô sỉ cười vài tiếng

"Thái Ất, nhiều lời vô ích. Đây yêu hầu trộm ta động phủ, đánh đệ tử ta, ta hôm nay không phải muốn giết hấn."

Ngọc Đình chân nhân sắc mặt tái xanh lắc lắc tay áo.

"Cuối cùng hỏi ngươi một lần, Thái Ất ngươi coi thật phải che chở cái con khi này?"

Thanh âm băng hàn.

Thái Ất chân nhân gật gật đầu, rơi vào Ngọc Đình chân nhân trước mặt, đem ta hộ tại sau lưng.

Một thân ánh vàng hóa khí, từ Thái Ất chân nhân trên người phun ra ngoài, lại cũng xen lẫn từng tia từng tia nhân quả lực lượng.

"Lại một cái Tiên Giai đình phong."

Trong lòng ta giật mình, nghĩ đến cho dù là tại đây Thập Nhị Kim Tiên bên trong, này hai chân nhân cũng nên tính là đình tiêm.

Chẳng lẽ, này Tiên Giai đình phong đều khắp nơi đều có sao?

Thái Ất chân nhân dương dương trong tay, cái kia Cửu Long thần hỏa che đây cũng theo thanh hà nơi đó bay tới, bị Thái Ất chân nhân nắm trong tay.

Ngọc Đình chân nhân mặt mo thanh bạch, lạnh lùng nhìn chằm chằm Thái Ất chân nhân.

"Thái Ất, ngươi ta đặt song song Thập Nhị Kim Tiên, tuy nói giao tình không sâu, lại luôn luôn nước giếng không phạm nước sông, chưa bao giờ giao thủ qua."

"Hôm nay ngươi cứng rắn muốn hộ cái con khi này, lão phu lại cũng chỉ có thể cùng ngươi tỷ thí một phen. Đã sớm nghe Văn chân nhân bảo bối vô số, tay cầm Cửu Long thần hỏa che đây, cùng Thái Thượng lão quân trong lò luyện đan tam muội chân hỏa có cùng nguồn gốc, quả nhiên là vô cùng lợi hại."

"Hôm nay, bản chân nhân đồ phải xem thử xem."

Ngọc Đình chân nhân hai mắt run lên, một thân ánh xanh tung hoành, cái kia Bát Cửu Nguyên Công so Nhị Lang thần không biết mạnh nhiều ít, tiến lên cùng Thái Ất chân nhân giao thủ với nhau.

Cái kia Thái Ất chân nhân cũng là cười hắc hắc, trong tay thần thông chợt hiện, kim hỏa bay vút lên, cái kia Cửu Long thần hỏa che đây hóa thành một người lớn nhỏ, thỉnh thoảng tại Ngọc Đình chân nhân phía trên xoay quanh, có lúc còn đáp xuống, đem cái kia Ngọc Đình chân nhân nhiều được không sử dụng ra được toàn lực.

Cứ tiếp như thế, hai người đấu có thể có 100 hiệp, cái kia Ngọc Đình chân nhân đã ngấm dần rơi xuống hạ phong.

Ta thấy cái kia Ngọc Đình chân nhân một thân tu vi như không sử ra được, hai tay trống trơn dường như thiếu cái binh khí.

Mà cái kia Thái Ất chân nhân thì là càng đánh càng hung, trong khi xuất thủ không lưu tình chút nào.

Không bao lâu, cái kia Cửu Long thần hỏa che đây lần nữa từ không trung lao xuống, Ngọc Đình chân nhân nghiêng người tránh né, phân thần tâm.

Thái Ất chân nhân nhú mày, bỗng nhiên một chương võ tại Ngọc Đình chân nhân ngực.

Nháy mắt, Thái Ất chân nhân một thân kim hỏa khí trong nháy mắt bốc lên, tuôn ra tại một chương kia phía trên, một thân Tiên Giai đình phong tu vi đều là tụ tại trên đó.

Dù là cái kia Ngọc Đình chân nhân đồng dạng thân là Tiên Giai đình phong, nhưng cũng bị đập lui ba trượng mới chậm ở thân hình, vẻ mặt hỏa hồng, chậm chậm thở dài, lau khô khóe miệng một vệt máu.

"Bản thân thắng vào Thập Nhị Kim Tiên, lần thứ nhất ới máu."

"Có khả năng, Ngọc Đình ta nhớ kỹ." Ngọc Đình chân nhân ánh mắt lạnh lùng âm hiểm nhìn Thái Ất chân nhân.

Thái Ất chân nhân ha ha cười cười, đem phát trần hất lên.

"Ngọc Đình, đã sớm nghe nói người cái kia trăm tiền kiếm chính là ngàn năm trước Cửu Thiên Huyền Nữ di bảo, là Thái Thượng lão quân tự mình tế luyện, quả nhiên là vô cùng lợi hại."

"Bây giờ như thế nào không thấy?"

Tâm ta nói trách không được ngọc này đỉnh chân nhân không có gì tiện tay binh khí, thậm chí cái kia trăm tiền kiếm thả trong động phủ bị ta cùng Độc Cô Phàm cho bùng.

Kiểm Tiêu Dao cũng là sắc mặt cổ quái đem trăm tiền kiếm thu nhập trong vỏ.

Ngọc Đình chân nhân nghe vậy, một gương mặt mo bên trên tức giận càng nặng, thân thể đều run rẩy lên, lại một câu đều nói không nên lời, chỉ là xa xa đuổi ra một ngón tay.

"Thái Ất, người khinh người quá đáng."

Ngọc Đình chân nhân mắng.

Đều nói đánh người không đánh mặt, này Thái Ất chân nhân xấu không biên giới, đúng là bóc hần nội tình. Ngọc này đỉnh chân nhân thân là Thập Nhị Kim Tiên, động phủ lại bị một cái Tán Tiên một cái yêu quái cho trộm, trong lúc nhất thời ở trên trời thành chuyện tiêu lâm.

Bây giờ này Thái Ất chân nhân thừa dịp hần không có tiện tay binh khí đánh hần không nói, lại còn cố ý nhắc lên việc này.

Máu chột là, này Thái Ất chân nhân sau lưng che chở, đúng là cái kia trộm hần động phủ Hầu Tử, cái kia trăm tiền kiếm cũng ở một bên đạo sĩ trên lưng treo.

Chuyện này. . . Là người đều phải tức giận thổ huyết.

"Thế nào, còn muốn đánh?" Thái Ất chân nhân cũng là cũng không khách khí, ha ha cười. Trên không cái kia Cửu Long thần hỏa che đầy một hồi rồng ngâm.

Ngọc Đình chân nhân hung hăng hừ một tiếng, lại muốn lên trước.

"Sư tôn, thôi." Nhị Lang Chân Quân đứng lên, giữ chặt Ngọc Đình chân nhân tay áo, ở nơi đó vẫn khuyên, "Bây giờ sư tôn không có tiện tay binh khí, nếu không liều mạng, nhưng cũng đánh không lại này Thái Ất chân nhân."

"Không bằng người ta trở về nắm tẩu Ngọc Đế, này Thái Ất chân nhân tư trợ yêu hầu, nhất định ăn không được hảo quả tử."

Nghe vậy, Ngọc Đình thật trong mắt người lừa giận biến mất dần, khôi phục một chút lý trí.

Trầm ngâm rất lâu, Ngọc Đình chân nhân mới thấp hừ một tiếng, thu Bát Cửu Nguyên Công.

"Thái Ất chân nhân, người hôm nay hành động, ta đem toàn bộ bản báo Ngọc Đế."

Ngọc Đình chân nhân sắc mặt tái xanh, từ trong hàm răng gạt ra lời nói tới.

"Người tùy ý."

Thái Ất chân nhân khoát tay cười cười, không thèm để ý chút nào.

Ngọc Đình chân nhân quay người liền đi.

"Nhà người bị Hầu Tử trộm."

Thái Ất chân nhân bỗng nhiên toát ra một câu như vậy.

Ngọc Đình chân nhân bước chân ngừng lại, "Thái Ất, đừng vội khinh người quá đáng."

"Người trăm tiền kiếm bị Hầu Tử trộm."

Thái Ất chân nhân vẫn như cũ không ngừng.

"Người. . ." Ngọc Đình chân nhân đưa lưng về phía chúng ta, nhưng ta nhìn thấy bả vai hần run rẩy, dường như đè nén vô hạn phẫn nộ.

"Người nuôi ngàn năm thăng day quả cũng bị Hầu Tử trộm." Thái Ất chân nhân giọng nói nhẹ nhàng.

"Chân nhân nếu là đem trách nhiệm giao cho Na Tra, kết hợp trước đó Na Tra đối Hầu Tử lưu thủ, cái kia Ngọc Đế chắc chắn tin tưởng không nghi ngờ, đem Na Tra xem như đầu sỏ."

"Như thế, chân nhân sẽ không nhận Ngọc Đế trách phạt, nhiều nhất trách cứ vài câu. Mà cái kia Na Tra. . . Chân nhân cũng đừng quên, Na Tra phụ thân, chính là nâng đỡ Thiên Vương, Lý Tịnh Lý tướng quân."

"Cái kia Lý tướng quân, chính là ba mươi hai thần tướng đứng đầu, thống lĩnh trăm vạn thiên binh, càng là Ngọc Đế trước mặt hồng nhân, rất được Ngọc Đế nể trọng. Mà Lý tướng quân đối Na Tra sủng ái, không chút nào thấp hơn chân nhân, đến lúc đó chắc chắn sẽ làm Na Tra cầu tình."

Thái Ất chân nhân hai mắt ngưng tụ.

"Ngọc Đế xem ở Lý tướng quân cùng thật người mặt mũi bên trên, chắc hẳn cũng sẽ không thái quá khó xử Na Tra. Cho nên chân nhân. . ."

Thái Bạch ngẩng đầu lên nhìn xem Thái Ất chân nhân, nín nọt cười.

"Lăn."

Thái Ất chân nhân mí mắt đều chẳng muốn nhấc, chỉ là động động miệng nói ra một chữ.

Một thân kim hòa khí cổ động, dường như tùy thời đều muốn bùng nổ, mơ hồ vãn ra một vết sát khí.

"Chân nhân. . ."

Thái Bạch một mặt không hiểu.

Thái Ất chân nhân hai mắt nheo lại, lạnh buốt lên tiếng.

"Ta thân sư phụ, một mực truyền đạo thụ nghiệp, sao có thể tính toán đồ đệ. Ngươi như vậy tính kế tính tới tính lui, thật khiến cho người ta sinh chán ghét."

"Ngươi lại không lăn, lão tử không chừng hôm nay liền đem ngươi chặt cho chó ăn."

Tâm ta nói này Thái Ất chân nhân có điểm giống cái kia hung hòa thượng a.

Một trận này bao che cho con, ở đâu là cái thượng tiên, rõ ràng liền là lưu manh.

Thái Bạch đụng phải một mũi tro, đứng ở đằng kia sừng sốt một chút, liền một câu không nói giả vờ rời đi.

Ta gặp hắn rời đi lúc, một mặt táo bón.

"Ngu." Thái Ất chân nhân nhìn xem Thái Bạch bóng lưng rời đi, thấp giọng mắng một câu mới xem như hả giận.

"Đến cùng vẫn là người trẻ tuổi, lòng dạ quá nhỏ bé."

Thái Ất chân nhân lại tăng thêm một câu.

Na Tra có cái tốt sư phụ, ta hết sức hâm mộ hắn.

Thái Ất chân nhân chậm rãi xoay người lại, xem chúng ta mấy người.

Ta vội vàng xoay người cúi đầu.

"Nhiều Tạ chân nhân xuất thủ tương trợ."

Chân nhân hừ một tiếng, cúi đầu sửa sang một thân hỏa hồng áo choàng.

"Ngươi cũng không cần cảm ơn ta, nếu không phải Na Tra uy hiếp lão tử, lão tử mới không đến đây."

"Nói không chừng, ngược lại còn sẽ ra tay đối phó ngươi."

"Ai, mỗi lần nói đến đây ngọc đồ đệ, ta đều khí đau dạ dày, thôi thôi không nói."

Ta im lặng bĩu môi, trong lòng tự nhủ ngươi không phải như thế thành thật sao? Đây trong lòng thật sự là có cái gì thì nói cái đó.

"Thế nhưng là. . . Nếu giúp ngươi, ngược lại đều là một châu phạt, không bằng lại bán cái nhân tình Na Tra, nhiều giúp ngươi một chút."

"Ngược lại cái kia Ngọc Đế ông lão cũng không biết." Thái Ất thật người vô sỉ móc móc mũi, giọng nói nhẹ nhàng.

Tâm ta nói ngươi nha là cái giả Thập Nhị Kim Tiên a?

Năm đó ở trên trời làm quan lúc, ta liền nghe nói này Thái Ất chân nhân già mà không kính, vẫn chỉ là cho là hấn tính cách sống động. Không nghĩ tới này đều nhanh bắt kịp hung hòa thượng.

Chỉ bắt quá thiếu hung hòa thượng cái kia một tia bá khí.

Ta đang nghĩ ngợi, Thái Ất chân nhân lại là hai mắt thẳng tắp nhìn ta, tự mình ha ha nở nụ cười.

"Người cái con khi này, đúng là tập được Thiên Cung Tam Thập Lục Biến, lại phải này một thân hòa giải tạo hóa lực lượng."

"Hòa giải tạo hóa, từ không sinh có, cũng chỉ có người này không có Thiên Hồn Hồn Tử dưới cơ duyên xảo hợp mới có thể có đến, cũng coi là vận mệnh của người."

"Tự tại tạo hóa, lại không tại nhân quả bên trong. . . Bình thường trời sinh Thạch Hồn, nhưng lại về sinh từ bộ, sinh sinh sửa lại mệnh số."

Thái Ất chân nhân trầm ngâm.

"Cho dù là những cái kia thần tiên, thậm chí Tam Thanh lão tổ, cũng không từng như người."

"Buồn cười Như Lai cùng Ngọc Đế, đều coi là trên trời cái kia muốn phá phong mà ra đại năng chính là uy hiếp lớn nhất. . . Có lẽ, bọn hắn sai cũng không nhất định."

Ta gãi gãi đầu, một mặt mờ mịt.

"Nghe không hiểu." Ta lúng ta lúng túng nói.

Thái Ất chân nhân ngừng đầu cười liếc lấy ta một cái, chính mình xoa xoa đôi bàn tay, "Nghe không hiểu không quan hệ."

"Hồn Tử, chờ người ngày nào tìm về Thiên Hồn, này một thân Thiên Cung Tam Thập Lục Biến liền có thể cùng từng hòa thượng kia dạy cho người địa sát thất thập nhị biến dung hội quán thông."

"Đến lúc đó, người liền có thể. . ."

Trong lòng ta trở nên kích động, thốt ra: "Ta liền có thể nghiêng trời lệch đất, nghịch thiên cải mệnh, nhất thống sơn hà, trên trời dưới đất duy ngã độc tôn. . ."

Thái Ất chân nhân trắng ta liếc mắt, nói tiếp.

"Người liền có thể hội 108 loại thần thông."

Thanh âm bình tĩnh, ngữ khí bình thản.

Ta ngẩn người, không ngờ người là đang dạy ta toán học đây.

72 thêm ba mươi sáu tương đương 108 chữ sao.

Lợi hại ta Thập Nhị Kim Tiên, một điểm không có tính sai.

Ta một mặt im lặng, sau lưng Kiếm Tiêu Dao mấy người cũng là ăn như cút nói không ra lời.

Thái Ất chân nhân chính mình đứng ở đằng kia, một mặt cao nhân phong phạm, còn kém ở trên mặt viết lên "Xem lão tử bao nhiêu ngu bức".

Rất lâu, ta mới hồi phục tinh thần lại.

"Đúng rồi, chân nhân, cái kia muốn phá phong mà ra đại năng, đến cùng là ai?" Ta gãi đầu hỏi.

Người kia bị Phật Tổ tự tay trấn áp tại Tây Thiên Linh Sơn một tác vương, xác nhận tuế nguyệt đã lâu, chắc hẳn cũng là Chúc Cửu Âm cái kia đám nhân vật, cũng chỉ có cái kia bối phận lão tổ tông tồn tại, mới có thể đáng giá Phật Tổ phí sức như thế.

Thậm chí, người kia tu vi còn muốn vượt qua Chúc Cửu Âm.

Đồ cũng may mà hắn, cái kia Tây Thiên Linh Sơn cùng Thiên Đình đều khó mà xuất thủ tới đối phó ta, mới khó khăn lắm phái vài người xuống tới.

Nếu không, chỉ là cái kia Hiền Kiếp Thiên Phật cùng 500 La Hán, liền có thể đem ta vây cái con kiến chui không lọt, theo sớm đến phiên muộn, vòng đầu đá một năm không mang theo giống nhau.

Thái Ất chân nhân cũng là khoát khoát tay, dường như lười nói.

"Việc này cùng người quan hệ không lớn nhưng lại liên lụy quá nhiều, người không cần biết được."

"Năm đó hỗn độn chưa mở, đoàn kia hỗn độn khí tự sinh một cỗ linh thức, hào vị Hồng Quân lão tổ."

"Đằng sau, liền có những sinh linh khác sinh ra tại hỗn độn chưa mở, những sinh linh kia cũng nhận qua Hồng Quân lão tổ chăm sóc. Mãi đến Bàn Cổ tách ra hỗn độn, thiên địa sơ khai thời khắc, cái kia Hồng Quân lão tổ biến hóa làm hình người. . ."

"Khi đó còn coi là thời đại thượng cổ, Hồng Quân lão tổ còn thỉnh thoảng cho những bọn tiểu bối kia khai đàn giảng pháp, người có biết, những cái kia tới nghe đều có ai?"

"Ai?" Ta sững sờ rất lâu, mới cau mày nói.

Lúc này ta nghe Thái Ất chân nhân nói ra này chút, cũng là có chút tiếp thụ không nổi. Trong mắt của ta, cái kia Như Lai chính là lớn nhất, nhưng không ngờ thiên địa này chưa mở thời điểm, liền có một người thân là hỗn độn chi linh.

Như vậy hứng thú, hoàn toàn chính xác so Phật Tổ Như Lai lớn hơn rất nhiều.

Thái Ất thật miệng người bên trong những bọn tiểu bối kia. . . Luận số tuổi, nghĩ đến coi ta tổ tông đều dư xài.

"Tôi nghe hán khóa, chẳng qua là lúc đó một chút đơn giản linh thức tiểu bối thôi, thế nhưng là bây giờ, lại từng cái mà đều là đại tiên đại Phật."

Thái Ất chân nhân mắt lộ ra hướng tới.

"Tỉ như cái kia Địa Tiên chi tổ Trấn Nguyên Tử, còn có tịnh xưng Tam Thanh lão tổ Nguyên Thủy Thiên Tôn, đạo đức Thiên Tôn cùng Linh Bảo Thiên Tôn ba người, còn có Bàn Cổ Nữ Oa Chúc Cửu Âm bối phận."

"Những người này, chỉ là nghe qua hán giảng pháp, bây giờ liền mạnh mẽ như thế. Mà hán còn có hai cái thân truyền đệ tử, hào Chuẩn Đề đạo nhân cùng Tiếp Dẫn đạo nhân."

Ta lập tức về mặt sững sờ, "Vậy hán hai người đệ tử, chẳng phải là muốn càng mạnh?"

Thái Ất chân nhân gật đầu cười.

"Hồng Quân lão tổ hai người này thân truyền đệ tử, liền liền Trấn Nguyên Tử cùng Tam Thanh bối phận người gặp, đều muốn cung cung kính kính kêu một tiếng sư huynh. Trong đó Chuẩn Đề đạo nhân vì sư huynh, mà cái kia Tiếp Dẫn đạo nhân chính là sư đệ."

"Sau này, sư huynh đệ hai sáng lập Tây Phương Giáo. . . Diễn biến cho tới bây giờ, chính là Phật giáo."

Ta ngẩn người, tựa hồ hiểu rõ cái gì.

Thái Ất chân nhân cười híp mắt nhìn ta, nhàn nhạt mở miệng.

"Người đoán, này hai sư huynh đệ, cái nào là Như Lai?"

Quả nhiên, đúng như những gì ta nghĩ.

Hồng Quân lão tổ hai cái thân truyền đệ tử bên trong, có một cái chính là hôm nay Như Lai Phật Tổ.

"Hán là sư huynh à? Bất kể nói thế nào, sư huynh tu vi cũng cần phải mạnh lên một chút."

"Nói như vậy, sư huynh Chuẩn Đề đạo nhân hán là Như Lai, như vậy sư đệ. . ." Ta nhất thời nghĩ không ra còn có ai có thể cùng Như Lai sánh vai.

Trầm ngâm ôn chuyện, ta mới tăng thêm một câu.

"Chẳng lẽ người sư đệ kia Tiếp Dẫn đạo nhân chính là hiện nay Ngọc Đế?"

Tại ta nghĩ đến, Đạo giáo Thiên Đình Ngọc Đế cũng là có chút khả năng.

Thái Ất chân nhân cười ha ha, dường như nghe được trò cười.

Trên trời quần tinh sáng chói, ánh sao sáng láng chiếu xuống, đánh vào Thái Ất chân nhân một thân áo bào đỏ con bên trên, đúng là có một loại khác thế lãnh.

Cũng là lạ, này màu đỏ vốn là ăn mừng màu sắc, tại Thái Ất chân nhân cái này Thập Nhị Kim Tiên bên trong chọc cười trên người, lại là xuyên ra một loại thế lương châm chọc chi ý.

Rất lâu, Thái Ất chân nhân mới xem như cười xong, ngồi thẳng lên vỗ vỗ ta đầu, nụ cười trên mặt còn chưa tan đi đi.

"Người cái con khi này, cũng là ý nghĩ hảo huyền."

Thái Ất chân nhân nhìn chăm chăm vào ta.

"Cái kia Ngọc Đế còn không bằng Tam Thanh, sao có thể sánh vai Chuẩn Đề đạo nhân."

"Mà lại là ai nói cho ngươi, sư huynh Chuẩn Đề đạo nhân mạnh lên một chút, liền muốn là Như Lai?"

Ta nhất thời nghẹn lời. Ngay sau đó kịp phản ứng.

"Ngươi nói là, Như Lai còn không phải sư huynh?"

"Không có khả năng a, bây giờ lại có ai tí như tới đều mạnh hơn?"

Ta có chút không thể tin nói.

Thái Ất chân nhân cũng không nói chuyện, liền ở nơi đó thẳng tắp đứng đấy, không nói tiếng nào nhìn ta.

Hai mắt thâm thúy, như là đầy trời ánh sao.

Ta liền hiểu rõ.

Rất lâu, ta run rẩy thở dài một hơi, để xuống trong lòng kinh hoàng, nuốt ngụm nước bọt gian nan mở miệng.

"Ngươi nói là, " ta nghe được chính mình thanh âm bên trong run rẩy, "Như Lai Phật Tổ, là người sư đệ kia Tiếp Dẫn đạo nhân."

Thái Ất chân nhân nhẹ gật đầu, nhưng như cũ nhìn xem cặp mắt của ta, dường như đang chờ ta nói ra cái gì.

Khóe miệng của hắn cái kia tia tiểu ý mơ hồ lớn mấy phần.

Ta thất thần thần, ngờ ngác nói ra câu tiếp theo.

"Mà sư huynh Chuẩn Đề đạo nhân, thì là cái kia bị trấn áp tại một tác vương đại năng. . ."

Nói xong, ta ngẩn người.

Thái Ất chân nhân vỗ vỗ bờ vai của ta.

"Ngươi cái con khi này, cũng là có mấy phần tuệ căn. Trách không được Na Tra có thể để ý ngươi."

Ta ngốc tại đó, cũng không có bất kỳ cái gì phản ứng.

Trong lúc nhất thời, ta đầu óc trống rỗng, trong lòng một đoàn loạn ma.

Cái kia đại năng, lại là như vậy lai lịch.

Như Lai sư huynh. . . Chuẩn Đề đạo nhân, hắn làm sao lại bị trấn áp tại Tây Thiên Linh Sơn phương thôn ở giữa.

Thái Ất chân nhân ho khan dưới, quay lưng đi.

"Tốt, ta cũng chỉ có thể nói cho ngươi những thứ này, như nói thêm nữa, chính là phạm vào thiên điều."

"Ta giúp ngươi, nhiều nhất xem như ngộ nghịch Ngọc Đế, không phải cái gì phiền toái lớn. Nhưng nếu là phạm vào thiên điều, cho dù ta thân là Thập Nhị Kim Tiên, nhưng cũng. . ."

Thái Ất chân nhân vẻ mặt hơi ngưng lại, ngưng lại miệng. Ta thấy trong mắt của hắn lướt qua một tia im lặng.

"Thôi chuyện chỗ này, Na Tra nhắc nhở ta cũng đã làm xong. Về sau gặp lại lần nữa, ngươi vẫn như cũ là yêu hầu, mà ta thì là đứng hàng Thập Nhị Kim Tiên Thái Ất chân nhân."

Thái Ất chân nhân lạnh lùng quét ta liếc mắt.

"Nếu là hai ta đối đầu, ta sẽ không lưu thủ."

Thanh âm lạnh buốt.

Ta gật gù đầu, nói tiếng đó là tự nhiên, ta đều hiểu.

"Nhưng dù như thế nào, lần này đa tạ Thái Ất chân nhân."

Bạn đang đọc truyện *Yêu Hầu Ngộ Không Convert* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.